Dịch giả: Quỳnh Vân
Làm ebook: Dâu Lê

HỒNG TRẦN

Trảm Long 2

TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

dtv-ebook.com

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hung Trạch

An Long Nhi tay trái cầm cuốn Thiên Ngọc kinh, một danh tác của phái phong thủy Dương công, tay phải giữ cương ngựa, ngồi ở ghế trước chiếc xe ngựa kiểu Tây, vừa xem sách, vừa thong thả để hai con ngựa chạy nước kiệu trên đường.

Giá hành lý ở đuôi cỗ xe buộc mấy thùng đồ to tướng, Jack ngồi ngược trên đống hành lý, kích động hô khẩu hiệu cổ vũ: “Go go go! Let’s go!”

Lục Kiều Kiều đang chạy cách cỗ xe ngựa chừng năm sáu trượng, toàn thân mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc như trâu, cắm đầu cắm cổ đuổi theo.

“Đủ... đủ rồi... tôi không xong rồi...”

Lục Kiều Kiều thở không ra hơi gào lên, dù miệng thét không xong, nhưng giọng cô vẫn cứ vang lanh lảnh.

Jack nói: “Cố gắng thêm một chút nữa, keep it up!”

“Không được rồi, tôi không chạy nổi nữa... mau dừng xe lại...” Lục Kiều Kiều kêu lên thảm thiết.

“Em đã nói phải chạy ba mươi phút mà, giờ còn hai mươi phút nữa, mau chạy cho xong đi!” Jack cầm chiếc đồng hồ quả quýt vàng trên tay, lớn tiếng thông báo thời gian cho Lục Kiều Kiều.

https://thuviensach.vn

“A! Cứu tôi với... sao lại còn những hai mươi phút chứ! Ôi... tôi đi chết đây! A!” Lục Kiều Kiều há miệng thở hồng hộc, nét mặt đau khổ vô cùng, nhưng hai chân vẫn kiên trì bước chạy.

“Go! Go!” Jack nhiệt tình cổ vũ cho Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều kêu lên: “Anh xuống đây chạy với tôi... không thì tôi không chạy nữa đâu...”

“Em chẳng bảo là muốn rèn luyện sức khỏe còn gì, sao cả anh cũng phải chạy cùng...”

“Anh mà không xuống chạy... phần tiền của anh tôi sẽ cho Long Nhi hết...” Lục Kiều Kiều uy hiếp Jack.

Jack lập tức tung mình trượt xuống xe, chạy đến bên cạnh Lục Kiều Kiều cùng sánh vai với cô, gương mặt nở một nụ cười hết sức hứng khởi: “Ồ, hôm nay thời tiết đẹp quá... hầy hồ... hầy... anh thích chạy bộ lắm...”

Lục Kiều Kiều vươn tay bám lấy lưng quần bò của Jack, tấp ta tấp tểnh chạy về phía trước, miệng nói: “Xem đồng hồ, mau xem đồng hồ... còn bao lâu nữa... tôi không xong rồi...”

“Vẫn còn mười bảy phút nữa...”

“A...” Lục Kiều Kiều tuyệt vọng gào lên thảm thiết.

Không lâu sau, Jack cũng kêu lên: “Long Nhi... xe ngựa sao càng lúc chạy càng nhanh thế...”

“Em có thúc ngựa đâu, tốc độ vẫn y nguyên như thế mà...” An Long Nhi đứng dậy ngoảnh đầu nói với ra sau.

Lúc này Jack đã thở hồng hộc như Lục Kiều Kiều: “Sao mà anh thấy... xe ngựa chạy nhanh lắm vậy... a...”

https://thuviensach.vn

“Hộc... đủ...” Jack thều thào.

“Vẫn còn go[1]?” Lục Kiều Kiều đã tái mét mặt mày, tay kéo thắt lưng Jack, đầu ủ rũ gục xuống, hai chân guồng chạy mềm nhũn cả ra.

[1] Jack nói “đủ” (够), tiếng Trung đọc là “câu”, nghe gần giống như “go” trong tiếng Anh.

“Đủ ba mươi phút rồi... Long Nhi! Long Nhi! Dừng xe!” Jack hét toáng lên, giọng đã lạc hẳn đi.

An Long Nhi dừng xe, Jack và Lục Kiều Kiều toàn thân đầm đìa mồ hôi chen chúc ngồi lên đằng trước xe ngựa hóng gió.

Lục Kiều Kiều nói: “Long Nhi, mày xuống chạy đi, để bọn cô đánh xe cho.”

An Long Nhi ngây mặt ra đầy vẻ vô tội: “Cô Kiều, không phải chứ ạ?”

Lục Kiều Kiều cốc một cái lên trán An Long Nhi: “Mau xuống chạy! Cô biết mày lâu như vậy rồi mà chưa thấy mày đánh nhau thắng lần nào cả, cứ như thằng bệnh ấy... mau xuống chạy theo xe ngựa hai khắc[2].” Cô bực bội quở trách, làm An Long Nhi ngượng chín cả mặt, lập tức bỏ quyển Thiên Ngọc kinh, tung người xuống xe nhường ra một chỗ trống trên đầu xe ngựa, rảo chân chạy bên cạnh cỗ xe.

[2] Một khắc tương đương với mười lăm phút.

Lục Kiều Kiều ném quyển Thiên Ngọc kinh vào khoang xe qua cửa sổ đằng trước, tiện tay cầm tẩu thuốc lên. An Long Nhi ở bên dưới nhìn thấy tức khắc nói: “Cô Kiều, cô đã nói là cai thuốc mà.”

“Tao không hút! Ngửi một tí cũng không được hả!” Lục Kiều Kiều lớn giọng gắt lên, sau đó lấy hơi hít hà cái tẩu không có thuốc.

https://thuviensach.vn

“Lau mồ hôi đi, đừng để bị lạnh.” Jack đưa khăn bông khô cho Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều tay lau mồ hôi, miệng vẫn không ngơi nói:

“Võ công kém cỏi như thế mà cũng muốn đi Giang Tây hả? Thật đúng là chẳng muốn sống nữa rồi... Lúc bắt giặc trên núi Kê Đề, mày bị người ta làm cho hôn mê, lúc xông vào Long huyệt ở núi Phù Dung, mày lại bị người ta đánh ngã, giờ bảo mày rèn luyện một chút thì khó chịu hả?” Lục Kiều Kiều không tiếc lời nhiếc móc.

An Long Nhi mặt không đổi sắc chạy bên cạnh cỗ xe ngựa, ngẩng đầu lên nói với Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, không phải võ công cháu kém, đấy là tại bọn người ấy cứ phóng sấm phóng sét, võ công nào cũng chẳng địch lại nổi đâu...”

Tẩu thuốc thoắt cái đã gõ xuống đỉnh đầu An Long Nhi. “Người ta không phải là người chắc, người ta biết phóng sấm sét, mày không biết à...” Lục Kiều Kiều thấy An Long Nhi chạy gần mình như vậy, liền tiện tay gõ cho nó một cái.

“Ôi da! Cô Kiều, cô đã dạy cháu phóng sấm sét đâu...”

Tẩu thuốc lại gõ xuống đầu An Long Nhi cái nữa, thằng bé lại kêu lên một tiếng “Ối cha.”

“Mày không đánh nổi người ta lại thành lỗi của cô hả, thằng lỏi con tóc vàng này... Tôn Tồn Chân có phóng sấm sét không hả? Chẳng phải mày vẫn không đánh lại người ta đấy sao... không còn gì để nói nữa à?” Lục Kiều Kiều không ngừng xỉ vả, Jack ngồi bên cạnh phá lên cười ha ha.

Lục Kiều Kiều đang xả giận, thấy kẻ nào cười liền chửi luôn kẻ đó: “Cười cái gì mà cười! Cái khẩu súng Tây lởm của nhà anh bắn gì cũng không trúng... tôi tính lại cho anh một lượt luôn nhé, đi với nhau lâu như

https://thuviensach.vn

vậy rồi, anh mới bắn trúng có mấy hòn đá... còn là do An Long Nhi ném ra nữa chứ, cũng chẳng biết có phải đã bàn với nhau sẵn phương hướng rồi mới bắn trúng được hay không...”

“Anh mà bắn không trúng? Cái tên bịt mặt làm nổ thi thể Hồng lão gia không phải bị anh cho một phát đạn chết toi luôn rồi sao?” Vì danh dự của một tay thiện xạ, Jack buộc lòng phải lập tức biện bạch.

“Người ta sớm đã dùng Ngũ hành độn thuật chạy từ đời nào rồi, cái đồ Tây ngốc! Tôi mới gọi là vừa nổ súng liền bắn chết một tay luôn rồi đây này, giờ còn bị truy nã nữa, đấy là bảng vàng truy nã hàng thật giá thật luôn đó, anh mà bắn chết được người thì cũng bị truy nã rồi... khẩu súng lởm của anh tôi không thèm đâu, tí nữa trả cho anh...” Lục Kiều Kiều tính luôn cả thành tích bắn bừa mà trúng của mình trong trận chiến trên núi Kê Đề, có điều, chuyện cô bị truy nã vì giết hại mệnh quan triều đình lại là sự thực.

Jack cười đến đau cả bụng: “Được thôi, khẩu súng ấy đắt tiền lắm đó... Phải rồi, em còn chưa chia tiền, em thu được một nghìn lượng bạc, tôi muốn năm trăm...”

Lục Kiều Kiều lẹ làng dùng đầu tẩu thuốc chọc vào hông Jack một phát, rõ ràng chính là chiêu thức ám sát “Tụ lý đao” mà Hồng Tuyên Kiều bí mật dạy cho cô: “Một đao đâm chết anh luôn thì khỏi phải chia tiền nữa, tên Tây ngốc...” Jack bị chọc vào thắt lưng, như bị người ta cù cho một cái, đột nhiên phá lên cười ha hả.

“Anh với Long Nhi mỗi người một trăm lượng, không lấy thì thôi.” Lục Kiều Kiều báo giá.

“Kiều Kiều, tôi cảm thấy từ bấy lâu nay chúng ta vẫn chưa nói rõ về con số này, lần này em thêm cho tôi một trăm lượng đi, tức là tôi được hai trăm lượng; sau này nếu kiếm được tiền nữa, tôi với Long Nhi mỗi người hai

https://thuviensach.vn

phần rưỡi, em lấy năm phần.” Jack là lái buôn quốc tế, cực kỳ giỏi bàn chuyện làm ăn, lập tức mặc cả với Lục Kiều Kiều.

“Sau này mỗi người các anh một phần rưỡi, tôi bảy phần; lần này không tính, một vạn lượng vàng Hồng Tuyên Kiều nợ tôi kia cũng không tính!” Lục Kiều Kiều dẩu môi lên, trừng mắt nhìn Jack.

Jack nhìn bộ dạng trừng mắt của Lục Kiều Kiều, thấy đáng yêu đến nỗi chỉ muốn cắn cho cô một cái, không nhịn được bật cười thành tiếng: “Chuyện đó để bàn sau vậy, giờ chỉ nói hai trăm lượng lần này...”

“Một trăm hai mươi lượng, không thêm được nữa.” Lục Kiều Kiều kiên quyết nói.

“Một trăm năm mươi lượng.” Jack tranh thủ lần cuối.

“Một trăm hai mươi lăm lượng.”

“Xong.” Jack lập tức vỗ tay cái độp.

“Thèm hút thuốc quá...” Lục Kiều Kiều đột nhiên u oán nói.

“Cô Kiều đừng hút, cô bảo bọn cháu trông chừng cô mà...” An Long Nhi vừa nhịp nhàng chạy bên cạnh cỗ xe vừa nói, mặt thằng bé không đỏ, tim cũng không đập nhanh.

Jack cũng cất tiếng: “Cố nhịn đi, sẽ nhanh chóng cai được thôi...”

“Hắt xì... hắt xì...” Lục Kiều Kiều chạy bộ xong ngồi ngoài gió, cơn thèm thuốc lại trỗi lên, liền hắt hơi mấy cái, bắt đầu chảy nước mắt nước mũi, Jack vội vàng bảo An Long Nhi lên đánh xe, còn mình thì đỡ Lục Kiều Kiều vào ngồi trong khoang xe.

Người nghiện thuốc phiện mà không có thuốc hút, sẽ cảm thấy toàn thân uể oải, chảy nước mắt và nước mũi. Như Lục Kiều Kiều, một ngày hút

https://thuviensach.vn

mười mấy cữ thuốc Vân Nam thượng hảo hạng, thì đã là loại con nghiện có số có má rồi, một lạng bạc trắng tiền thuốc cũng chỉ đủ hút một hai ngày. Nếu là người bình thường chắc đã tán gia bại sản từ lâu, Lục Kiều Kiều chẳng qua cậy vào thu nhập cao nhờ xem phong thủy bói toán nên mới đủ khả năng chi trả một khoản lớn như thế.

Từ sau khi rời khỏi Quảng Châu, nhiều lần minh tranh ám đấu với phủ Quốc sư, Lục Kiều Kiều đã thấm thía sự yếu ớt về thể lực của mình. Phiền phức nhất là, khi vận dụng các loại đạo pháp, cô phát hiện ra nguyên thân mà mình luyện thành từ thuở nhỏ đang ngày một suy yếu, đến nỗi trong trận chiến gần đây nhất trên núi Phù Dung, kết giới hình thành do Trấn Tà Cửu Tự ấn còn bị Lôi pháp của đối phương phá mất, suýt nữa thì khiến bản thân và một đám bằng hữu mất mạng ngay trước Long huyệt thiên tử.

Hai lần trước thắng lợi nhờ may mắn, khiến Lục Kiều Kiều lo lắng không biết có lần thứ ba may mắn nữa hay không. Có câu, thế sự khó lường, không ai dám đảm bảo người có mệnh sống lâu tám mươi tuổi lại không chết ở tuổi hai mươi cả. Muốn nắm chắc phần thắng trong tay mình, thì chỉ có cách gặp kẻ mạnh mình càng mạnh hơn. Ở Quảng Châu, cô hút thuốc phiện là để lẩn tránh thực tại, giờ đây nguy cơ ở trước mặt, có muốn tránh cũng không tránh nổi, nếu còn hút chỉ tổ lãng phí tiền bạc, tiêu hao nguyên thần, rốt cuộc tự đưa mình vào chỗ chết. Hồng Tuyên Kiều nói rất đúng, cai thuốc phiện là bước đầu tiên để nắm lấy sự sống chết của bản thân về tay. An Long Nhi thiên về võ công, Jack lại thiên về bắn súng, thoạt nhìn tưởng là ưu điểm, kỳ thực lại toàn khuyết điểm.

Nếu An Long Nhi có thể dùng đạo pháp phối hợp, công lực phát huy sẽ mạnh hơn cả Lục Kiều Kiều; nếu Jack biết võ công, anh có thể tác chiến không câu nệ gần hay xa nữa, từ ngoài xa hai chục trượng hay giáp lá cà cũng đều ứng phó được, không đến nỗi khi cận chiến với các võ lâm cao thủ ngay đòn đầu tiên đã bị đánh gục.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, lúc rời khỏi Sư Lĩnh, Lục Kiều Kiều đã họp cả bọn lại quyết định, biến chuyến đi Giang Tây lần này thành một cuộc huấn luyện đặc biệt nhằm nâng cao năng lực tác chiến. Bản thân cô cần cai thuốc phiện, luyện tập thể lực; Jack phải học võ công với An Long Nhi; còn An Long Nhi sẽ bắt đầu nhập môn tu luyện đạo học cơ bản.

Lục Kiều Kiều lấy khăn bông che mặt, nghiến răng chịu đựng cơn thèm thuốc còn khó chịu hơn cả cơn đói khát, Jack ở bên cạnh luống cuống không biết làm thế nào.

“Nói chuyện với tôi... nắm tay tôi đi...” Bàn tay Lục Kiều Kiều bắt đầu run lên.

Jack nắm chặt lấy bàn tay cô: “Cảm giác giờ thế nào?”

“Như là cảm lạnh bị sốt cao vậy, lạnh lắm, thèm thuốc lắm... không được rồi, cho tôi hút một tí nhé... khổ quá...” Tay Lục Kiều Kiều túm chặt những ngón tay Jack.

“Kiên trì thêm chút nữa, tối nay ăn thật ngon nhé, sơn hào hải vị gì cũng có hết, em thích ăn món gì?” Jack định làm Lục Kiều Kiều phân tâm không nghĩ đến thuốc phiện nữa.

“Có gì ngon chứ... tôi chỉ muốn hút thuốc...” Lục Kiều Kiều thở hổn hển, lắc đầu quầy quậy, hất tấm khăn bông trên mặt xuống sàn xe, nắm chặt bàn tay lại lắc mạnh, để tay thôi không run rẩy.

Jack tách nắm đấm của Lục Kiều Kiều ra, bàn tay ra sức xoa xoa lên đôi bàn tay bé nhỏ của cô, khiến chúng nóng bừng, đỏ ửng lên: “Cô muốn uống chút rượu không? Lần này tôi về Quảng Châu mang theo rượu vodka Nga đấy.”

“Rượu? Cũng được, mau rót cho tôi một tí... mau lên.”

https://thuviensach.vn

Jack lấy ra cái cốc sắt nhỏ, đổ từ thùng rượu phía sau xe ra nửa cốc vodka, Lục Kiều Kiều đón lấy nốc ực một hơi xuống bụng, lập tức nhăn mặt nhăn mày, cái lưỡi nhỏ xinh màu hồng phấn lè ra: “A! Cay quá! Anh cứ toàn kiếm đâu ra những thứ độc chết người ta thế này... ủa? Hình như được đấy... cho thêm cốc nữa...”

“Nữa hả? Chỉ thêm một cốc nữa thôi đấy nhé.” Jack lại rót ra nửa cốc đưa cho Lục Kiều Kiều.

Cô lại một hơi uống cạn, sau đó há miệng thở hồng hộc, nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế da nhìn lên nóc khoang xe. Tay cô nắm tay Jack, lồng ngực liên tục phập phồng.

Jack nhìn chằm chằm vào ngực Lục Kiều Kiều, cô đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ Jack, xoay mặt lại hôn lên môi anh, chiếc lưỡi nhỏ luồn sâu vào miệng Jack...

Jack đột nhiên nhận được diễm phúc từ trên trời rơi xuống, liền trợn trừng mắt lên, rồi lập tức hiểu ra, đây chính là mộng đẹp thành thật. Một tay anh chàng ôm lấy eo Lục Kiều Kiều, tay kia ôm vai cô, thỏa sức hưởng thụ đầu lưỡi nhỏ nhắn mà thơm ngọt mềm mại của Lục Kiều Kiều.

An Long Nhi ngồi ở ghế trước đánh xe, cỗ xe tiếp tục thong thả đi trên đường. Tay Lục Kiều Kiều quặp chặt lấy cổ Jack, còn tay Jack thì bắt đầu nhào nặn ngực cô, không ngờ ngực cô còn lớn hơn tưởng tượng của Jack nhiều, vòng eo nhỏ nhắn, dáng vẻ như thiếu nữ cùng bộ quần áo rộng thùng thình của Lục Kiều Kiều đã che đi thân thể trưởng thành đầy gợi cảm của cô.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lục Kiều Kiều rút một tay về gạt tay Jack ra, nhưng Jack vẫn ngoan cố vuốt ve sục sạo trên người cô, cuối cùng Lục Kiều Kiều đẩy phắt anh chàng ra: “Không được không được... vẫn không nhịn được, đưa súng cho tôi...”

Jack mới rồi đang bừng bừng hưng phấn, đột nhiên bị đẩy ra, vẻ mặt rất tủi thân, cảm giác như thể bị người ta lợi dụng vậy, ngay sau đó lại nghe thấy Lục Kiều Kiều đòi súng, anh chàng liền ngẩn người: “Lấy súng làm gì? Kiều Kiều, em đừng làm bậy...”

“Bớt phí lời, lấy ra đi...” Lục Kiều Kiều hổn hển lục lọi trong rương hành lý của mình, bới ra khẩu súng côn, sau đó chìa tay về phía Jack: “Súng của anh đâu? Mau đưa tôi...”

An Long Nhi nghe thấy Lục Kiều Kiều trong khoang xe lớn tiếng, bèn dòm vào qua ô cửa phía trước, thấy Lục Kiều Kiều mỗi tay một khẩu súng, đang đẩy cửa khoang xe ra, thằng bé vội vàng kéo ngựa dừng lại.

Lục Kiều Kiều xông xuống xe, đứng ở ven đường cái, buông khẩu súng trên tay trái xuống, tay phải cầm súng bóp chặt cò, tay trái nhanh chóng lên đạn, dùng động tác bắn nhanh tiêu chuẩn của cao bồi miền Tây bắn loạn xạ ngầu lên núi, “pằng pằng pằng pằng pằng pằng”, một khẩu súng sáu viên đạn thoắt cái đã bắn hết, sau đó cô quăng luôn súng xuống đất, nhặt khẩu còn lại lên, lại bắn liền một chập, làm nòng súng bốc khói.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều bắn hết mười hai viên đạn, tiếng nổ làm lũ chim trên núi đều bay cả lên trời. Cô nhặt lấy khẩu súng dưới đắt, hai tay hai súng, xoay người lại nhìn Jack và An Long Nhi, hai mắt đờ đẫn bất lực, mồ hôi lạnh đầy đầu làm bết vệt tóc mai trước trán, miệng há hốc thở hổn hển từng hồi.

Jack và An Long Nhi chưa từng nhìn thấy Lục Kiều Kiều như vậy bao giờ, trố mắt ra nhìn, mồm miệng há hốc, không biết cô định làm gì. Trong lòng chỉ nghĩ may mà cả hai khẩu súng đều bắn hết sạch đạn rồi, bằng không cũng chẳng biết liệu cô có nổ súng bắn người hay không nữa.

Lục Kiều Kiều uể oải nhìn cỗ xe ngựa, thở dốc mấy hơi, đột nhiên lại xông tới trước cửa khoang xe, Jack giật nẩy mình ngã ngửa vào trong, nhưng Lục Kiều Kiều không nhảy lên khoang xe, mà chỉ ném hai khẩu súng đã hết đạn vào.

Lục Kiều Kiều tung mình nhảy lên chỗ ngồi đằng trước xe ngựa, chen An Long Nhi sang một bên, kéo dây cương quất mạnh vào mông hai con ngựa, người còn đang đứng đã đánh cỗ xe lao về phía trước. Jack vừa mới bắt được hai khẩu súng, đang định thò đầu lên trước xe hỏi han tình hình thì ngã ngửa ra ghế sau do xe ngựa đột ngột lao nhanh tới phía trước.

Cỗ xe chạy điên cuồng trên đường núi, cuốn theo một màn khói bụi mù mịt. An Long Nhi ngồi ghế trước bảo vệ cho Lục Kiều Kiều, Jack ở trong khoang xe bị xóc lên xóc xuống ê cả mông đít. An Long Nhi tập trung tinh thần nhìn đường phía trước, một tay đỡ eo Lục Kiều Kiều, đề phòng có sự gì đột ngột còn kịp thời ứng phó, Jack chồm người qua cửa sổ phía trước khoang xe hét lên: “Kiều Kiều, cẩn thận! Đừng giục ngựa chạy nhanh quá, cẩn thận lật xe đấy.”

Lục Kiều Kiều nghe thấy Jack nói thế, bèn đưa tay gạt mớ tóc ẩm dính trước trán, quất cho hai con ngựa thêm mấy roi nữa, khiến cỗ xe ngựa kiểu Tây lồng lên trên con đường núi chật hẹp. Giờ cô chỉ muốn tìm đủ mọi cách

https://thuviensach.vn

phân tán tinh thần của mình, nén cơn thèm thuốc phiện xuống, hòng khắc phục sự yếu đuối của cơ thể.

Đối với việc cai thuốc phiện, phóng xe ngựa hình như hiệu quả hơn cả uống rượu, hôn hít và bắn súng Tây như điên, khi cỗ xe lao xuống núi, nhìn thấy một vùng đồng ruộng và đất đai trống trải, Lục Kiều Kiều đã mệt đến nỗi toàn thân ướt sũng, rũ người xuống ghế trước xe ngựa, không cựa quậy gì được nữa.

An Long Nhi dừng xe lại, Jack ôm Lục Kiều Kiều vào khoang xe, nói với An Long Nhi: “Mau tìm chỗ nào nghỉ lại, càng nhanh càng tốt!” An Long Nhi vội đánh xe tiến về phía thôn trang đằng trước.

Nơi này là vùng Khúc Giang thuộc miền Bắc đất Lưỡng Quảng, thời nhà Thanh thuộc Thiều Châu, dòng Bắc Giang chảy từ Giang Tây xuống phía Nam, đầu tiên chảy qua Thiều Châu này, rồi qua trấn Mã Đề. Ngoài hai bên bờ sông có kinh tế tương đối phát triển, những nơi khác đều là đồi núi, không dễ gì gặp được những thôn trấn nhân khẩu đông đúc, thương nghiệp phồn thịnh.

Nhưng giữa vùng đồng ruộng mênh mông trước mắt An Long Nhi, vẫn có một thôn trang nho nhỏ, trong thôn trang rải rác mọc lên mười mấy căn nhà nhỏ cao hai ba tầng lợp ngói xanh không theo một quy tắc nào cả, thoạt nhìn không hề giống như nhà nghèo khó, có tiền của xây dựng nhà gạch như vậy hẳn là vì vùng đồng ruộng lớn nằm giữa núi đồi này quanh năm đều có vụ mùa bội thu.

An Long Nhi đánh xe ngựa vượt qua khu đồng ruộng, chạy về phía ngôi nhà ngói xanh đầu tiên ở phía Nam thôn trang, khi xe ngựa đến gần, mới phát hiện đó hóa ra là tòa nhà lớn của một vọng tộc. Tòa nhà gạch xanh này cao hai tầng, diện tích chừng mười bảy mười tám trượng vuông, bốn phía đều trổ cửa sổ, bốn góc lần lượt xây bốn căn nhà nhỏ, cả tòa kiến trúc tựa như một cái ghế đẩu chổng ngược lên trời. Tường bao xung quanh tòa nhà

https://thuviensach.vn

gạch ấy cao vút, không có chỗ nào để bám tay trèo lên, bảo là tòa nhà, nhưng thực ra trông nó giống một pháo đài nhỏ hình chữ nhật hơn.

Cửa lớn mở về phía Đông Nam, trên cửa dùng một phiến đá khắc hai chữ “Trương lư” theo thể chữ bát phân[3] dày dặn, có thể thấy chủ nhân của tòa nhà gạch này họ Trương. Cỗ xe ngựa vừa dừng lại trước nhà họ Trương, Jack liền ôm Lục Kiều Kiều toàn thân đẫm mồ hôi nhảy xuống. An Long Nhi đang định đập vòng cửa kêu cứu, thì cánh cửa lớn đã “kẹt kẹt” mở ra trước, một người đàn ông vóc dáng cao lớn cường tráng bước ra.

[3] Một kiểu chữ Hán, hơi giống chữ Lệ.

Người này mặc áo dài bằng lụa đen, bên ngoài khoác áo chẽn ngắn màu đỏ chu sa, chỗ thắt lưng đeo ngọc bội và túi tiền; thoạt nhìn khoảng chừng hơn năm chục tuổi, nhưng lại không hề có vẻ già nua của bậc trưởng giả ngoại ngũ tuần, môi dày mũi rộng, gương mặt trơn bóng, ngay cả hai kẻ không biết xem tướng như An Long Nhi và Jack cũng cảm thấy mùi dung tục tỏa ra từ ông ta.

Có điều, lúc này cứu người gấp rút, cũng chẳng nghĩ được quá nhiều, vừa thấy ông ta bước ra, An Long Nhi lập tức bước lên chắp tay nói: “Tiên sinh cứu mạng, cô cháu mắc bệnh cấp tính ngất xỉu trên đường, có thể phiền ngài giúp đỡ, cho cô cháu vào nghỉ nhờ một đêm được không ạ?”

“Ồ? Khửa khửa, sôi nổi thế này cơ à... còn cả người Tây với xe ngựa Tây nữa.” Người đàn ông không trả lời câu hỏi của An Long Nhi, mà đi tới ngây dại nhìn Lục Kiều Kiều đang nằm trong lòng Jack với vẻ mê say.

“Chà? Vị tiểu thư này thật xinh đẹp...” Người đàn ông nói xong liền ngẩng đầu nheo mắt nhìn Jack, mở miệng nhe ra hàm răng vừa đen vừa vàng, cười nói: “Tôi không phải người nhà này, các người vào trong hỏi thử xem?”

Jack nghe thế, lập tức cảm ơn, rồi ôm Lục Kiều Kiều chạy qua cửa lớn.

https://thuviensach.vn

An Long Nhi vừa vào cửa liền cao giọng gọi: “Có người không? Cứu mạng với!”

Một thiếu nữ chạy ra từ mé bên cửa lớn, cô mặc quần áo hai màu đen trắng, chải bím tóc to, tuổi chừng mười sáu mười bảy, bộ dạng bình thường không có gì đặc sắc, trên mặt còn có mấy chấm tàn nhan, thoạt nhìn đã biết là kẻ ở trong nhà.

An Long Nhi vừa thấy có người vội vàng nói: “Chị ơi, cô em mắc bệnh ngất xỉu rồi...”

Thiếu nữ ấy cuống quýt xua tay: “Tôi không làm chủ được, cậu đợi một lát, để tôi gọi phu nhân ra.” Sau đó, cô quay đầu vào trong nhà lớn tiếng gọi: “Phu nhân, có chuyện rồi, mau ra đây xem ạ.”

Tòa nhà họ Trương này có kết cấu chữ hồi[4], đi qua cổng lớn là một khoảnh sân lộ thiên hình vuông nằm ở chính giữa.

[4] 回

Từ sân giữa nhìn lên, có thể thấy hành lang hình chữ hồi ở tầng hai, hai bên hành lang là hai cầu thang đối xứng, từ trên cầu thang, một thiếu phụ chừng hơn hai mươi bước xuống, cô mặc áo vải hoa nhỏ, cùng váy xếp rộng bằng lụa xanh, búi tóc tròn, dung mạo đẹp đẽ, thanh tú đoan chính, rõ ràng là khuê tú nhà đại gia.

Thiếu phụ bước xuống cầu thang, rảo chân chạy tới hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Cô nhà cháu bị ngất xỉu, muốn kiếm một nơi nghỉ ngơi... phu nhân có thể giúp được không ạ?” An Long Nhi nói.

Thiếu phụ nhìn Jack và An Long Nhi, rồi lại ra ngoài cửa nhìn cỗ xe ngựa kiểu Tây của bọn họ, thấy có vẻ cũng không giống người xấu, bèn nói:

https://thuviensach.vn

“Được được được, cứ vào sảnh bên rồi tính sau, A Hoa, mau đi kê ghế...”

Sau một phen cuống cuồng, Lục Kiều Kiều đã được sắp xếp cho nằm trong sảnh phía Bắc ở tầng một tòa nhà họ Trương, A Hoa bưng đến một chậu nước nóng, vắt khăn bông lau mặt cho cô, Lục Kiều Kiều rốt cuộc cũng từ từ mở mắt ra.

“Kiều Kiều không sao rồi, vị phu nhân này cho chúng ta vào nghỉ ngơi...” Jack âu yếm dùng tay vuốt ve vầng trán Lục Kiều Kiều, an ủi cô.

“Ừm...” Lục Kiều Kiều đáp một tiếng, đoạn quay mặt sang, yếu ớt nói với vị phu nhân kia: “Đa tạ phu nhân... chúng tôi có thể ở đây nghỉ ngơi một đêm được không? Tôi không đi nổi nữa rồi, chúng tôi có thể trả tiền phòng...”

“Được được, mấy vị cứ nghỉ tạm một hôm đi, gọi tôi là Tú Liên được rồi, cô tên là Kiều Kiều phải không?” Tú Liên phu nhân lòng dạ thiện lương, nét mặt hòa nhã, tỏ ra rất khoan dung độ lượng. Cô hỏi Lục Kiều Kiều: “Sao cô lại ngất xỉu như thế, có biết mình bị bệnh gì không?”

“Tôi không có bệnh, trước nay vẫn hút thuốc phiện... giờ muốn cai; từ hôm qua đến hôm nay chưa hút cữ nào, nên mới khó chịu thành ra như thế.” Lục Kiều Kiều cười khổ đáp.

Tú Liên phu nhân dịu dàng nói: “Cai thuốc phiện mà đột ngột dừng ngay sẽ rất vất vả, cũng tổn hại sức khỏe nữa, cô muốn cai thuốc phiện thì không thể gượng ép được... công tử nhà tôi cũng hút thuốc phiện nhiều năm, hai năm trước mới cai dứt được đấy, trước sau phải tốn hơn một năm trời; toàn là dùng cao nấu từ vỏ cây quế trộn vào cao thuốc phiện, dần dần tăng lượng cao vỏ quế lên, đến khi không còn thuốc phiện nữa thì coi như cai xong...”

Lục Kiều Kiều nhìn gương mặt Tú Liên phu nhân, hai hàng lông mày càng lúc càng nhíu chặt lại.

https://thuviensach.vn

Tú Liên phu nhân thấy Lục Kiều Kiều không nói năng gì, trong lòng thầm nghĩ, chắc cô gái này sợ đớ người ra rồi, nên lại cất tiếng nói: “Kiều Kiều không cần lo lắng, công tử nhà tôi khi ấy một ngày hút ba mươi mấy cữ thuốc mà cũng cai được, giờ một ngày cô hút chừng nào?”

“Mười mấy cữ...”

“Thế thì nhất định cai được, yên tâm đi...” Tú Liên phu nhân mỉm cười hiền hòa, đưa tay xoa nhẹ lên trán Lục Kiều Kiều nói: “Giờ cô lên phòng trước đã, lát nữa tôi bảo A Hoa mang nước cho cô lau người, nghỉ ngơi cho khỏe rồi tính sau... Giờ cô muốn ăn gì không?”

“Ừm, muốn ăn.... nó tên là Long Nhi, anh ta là Jack, phiền Tú Liên phu nhân kiếm thứ gì cho bọn họ ăn với, tiền chúng tôi xin trả đủ.” Lục Kiều Kiều nói.

“Được rồi, được rồi, cô đừng nói nhiều nữa, trên lầu chúng tôi có phòng cho khách, mọi người lên đó nghỉ ngơi trước đã.” Tú Liên phu nhân tốt bụng chẳng khác nào Quán âm Bồ tát cứu khổ cứu nạn vậy.

“Thế để tôi đỡ Kiều Kiều lên lầu trước, Long Nhi đi dỡ hành lý rồi cất xe ngựa được không?” Jack nói với cả bọn.

Long Nhi nói: “Em với anh đỡ cô Kiều lên lầu rồi đi dỡ hành lý.”

Tú Liên phu nhân nói: “Vậy được, tôi dẫn mọi người lên lầu.” Jack và An Long Nhi bèn đỡ Lục Kiều Kiều dậy, đi lên lầu theo cầu thang mé Đông Bắc khoảng sân lộ thiên.

Cả bọn đỡ Lục Kiều Kiều yếu ớt lê từng bước lên tầng hai, Lục Kiều Kiều bắt đầu thong thả quan sát tòa nhà lớn này.

Tòa nhà hai tầng kết cấu hình chữ hồi diện tích rất rộng, gạch xanh và gỗ đều là loại cực kỳ tốt, kết cấu cũng chắc chắn lạ thường, có thể nhận ra,

https://thuviensach.vn

gia chủ không chỉ lấy việc cư trú hằng ngày làm tiêu chuẩn xây dựng.

Các căn phòng quây xung quanh khoảng sân ở giữa, tầng hai có tám căn, giống như bố cục Cửu Cung, nửa phần trước hướng về khu đồng ruộng là phòng cho khách ở phía Đông Nam, nửa sau giáp với thôn làng, là phòng chủ nhân ở mé Tây Bắc.

Tầng một cũng bố trí theo Cửu Cung, phía sau là đại sảnh hướng Tây Bắc, sảnh bên nơi Lục Kiều Kiều vừa nghỉ ngơi ban nãy ở phía Bắc, cũng thể gọi là sảnh Bắc; bên cạnh cầu thang góc Đông Bắc, tầng trên là phòng trẻ con, tầng dưới là phòng dành cho người ở.

Điểm khác với tầng hai là ở chính diện phía Đông Nam tầng một có một cửa lớn, còn vị trí này ở tầng trên là phòng dành cho khách, vì thế mà cửa lớn nhà họ Trương hình thành một ô rộng ngoác, vừa khéo giống như một cái miệng đang há về phía Đông Nam.

Bên trái cửa lớn là phòng Đông, cũng là phòng bếp, vừa nãy A Hoa chính là chạy từ đây ra; mé phải cửa lớn là phòng Nam, thực ra nơi này không phải phòng, mà là hai nhà xí, một cái cho chủ nhân sử dụng, một cái để cho người ăn kẻ ở.

Lục Kiều Kiều đi lên cầu thang, cặp mắt không ngừng quan sát bố cục bên trong nhà họ Trương, lên tới tầng hai, cô đột nhiên đứng lại, quay sang bảo An Long Nhi: “Long Nhi, tòa nhà này hướng thế nào?”

Long Nhi lấy la bàn trên người ra đo đạc một hồi, đoạn nói: “Tọa Tây Bắc, mặt hướng về phía Đông Nam, Tuất sơn Thìn hướng[5].”

[5] Tức là lưng hướng Tuất (Tây Bắc), mặt hướng Thìn (Đông Nam).

Lục Kiều Kiều nghe xong liền bấu chặt vào tay Jack và An Long Nhi đang đỡ lấy mình, trong mắt lộ rõ vẻ bất an và sợ hãi:

https://thuviensach.vn

“Chúng ta đừng ở đây nữa, đi thôi...”

“Tại sao? Giờ sức khỏe em yếu lắm, em cần phải nghỉ ngơi.” Jack nói.

An Long Nhi cũng nói: “Đúng vậy cô Kiều, nơi này đằng trước đằng sau đều không có thành trấn, hãy cứ nghỉ ngơi ở đây đã...”

Lục Kiều Kiều trở nên hết sức bồn chồn kích động, giậm chân nói: “Không được! Tôi bảo không được là không được... đây là... hung trạch...” Nói dứt lời, cô nhũn chân ra rồi ngất đi.

Lục Kiều Kiều hôn mê rất nhanh, hai chữ cuối cùng nói không tròn vành chữ, mọi người thấy hai mắt cô nhắm nghiền, lại càng tức tốc khiêng vào trong phòng. Tú Liên phu nhân dẫn ba người vào phòng Đông trên tầng hai. Phòng khách phía Đông nằm ở góc trái mặt trước tòa nhà, gian phòng sát vách phía sau là nơi Tú Liên phu nhân vừa mới bước ra, bên trong chốc lại vẳng ra tiếng ho húng hắng của trẻ con, nhìn qua khe cửa, có thể thấy một đứa bé trai chừng hai tuổi trông rất tuấn tú đang ngồi trong ghế cũi bằng tre tò mò nhìn những người lớn bên ngoài.

Bên phải phòng Đông là phòng khách Đông Nam, căn phòng này nằm ngay giữa mặt tiền tòa nhà họ Trương, bên dưới sàn chính là cửa lớn dẫn vào sân. Chính vì bị căn phòng khách Đông Nam này án ngữ bên trên, nên cửa trước nhà họ Trương mới giống như một cái miệng đang há ngoác. Còn bên dưới phòng Đông chính là căn bếp mà vừa nãy A Hoa chạy ra.

Gian phòng Đông bố trí cho Lục Kiều Kiều khá khô ráo sáng sủa, chiếc giường đôi bằng gỗ đỏ chạm trổ hình rồng phượng khiến người ta có cảm giác chủ nhân nhà này chẳng hề phải lo lắng về chuyện tiền bạc, đến cả phòng khách cũng có thể dùng những đồ gia cụ quý giá.

Jack đặt Lục Kiều Kiều lên giường, An Long Nhi lập tức mở cửa sổ ra nhìn ngó xung quanh.

https://thuviensach.vn

Từ đây nhìn ra, đằng xa chính là ngọn núi vừa nãy Lục Kiều Kiều đánh xe chạy như điên, ở giữa là ruộng lúa nước bằng phẳng mênh mông, giờ nước trong ruộng đã được rút cạn, trên các thửa ruộng là những đám lúa vàng óng chờ thu hoạch; trước nhà họ Trương là một con đường nhỏ, hai bên vươn ra các nhà khác trong làng; ở mé phía Nam, ven đường đối diện với nhà xí tầng một, có một lùm cây lớn mọc ở góc tường, lùm cây cao quá đầu người, trông tựa như một khoảng rừng nhỏ, còn có một cây đa rễ mọc lan lên bờ tường, cao ngang với tầng hai, chắn đường nhìn về mé bên phải; mé bên phải, chính là hướng vừa nãy xe chạy vào, cũng chính là hướng mà người đàn ông cao to béo tốt họ gặp trước cửa đi ra, có thể thấy bên phải là con đường chính để ra vào thôn trang này.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 3

An Long Nhi xem qua tình trạng căn phòng, cảm thấy rất thoải mái, lại có chủ nhân và người làm công chăm sóc cho Lục Kiều Kiều, nó bèn báo với Tú Liên phu nhân một tiếng rồi toan xuống dưới nhà gỡ hành lý và thu xếp cho xe ngựa. Tú Liên phu nhân nói: “Ở đằng sau vọng lâu có một chuồng bò, em có thể dắt ngựa vào đó, trong chuồng có nước có cỏ, có thể cho ngựa ăn được, nhưng cửa có khóa, A Hoa dẫn Long Nhi xuống mở cửa cho cậu ấy đi...”

A Hoa liền cùng An Long Nhi xuống nhà thu xếp xe ngựa, bọn họ vừa xuống sân dưới thì gặp một thiếu nữ ăn mặc theo lối người ở giống A Hoa, A Hoa vừa thấy cô bèn nói: “A Hương, nhà có khách, tôi dẫn vị tiểu ca này đi dỡ xe ngựa, cô giúp nhà bếp làm cơm trưa nhé...”

A Hương trông xinh xắn dễ coi hơn A Hoa, mặt trái xoan hồng hồng thanh tú, cô liếc nhìn An Long Nhi, có vẻ rất ngạc nhiên trước mái tóc vàng óng của nó, bật cười “hích hích” quay mặt nhìn A Hoa nói: “Sao tôi không biết có khách đến nhỉ, con Đại Hoa Bối cũng chẳng sủa tiếng nào, cái con chết tiệt ấy chắc chắn lại ra ngoài ve vãn chó cái nhà người ta rồi...”

Đại Hoa Bối là con chó nhà họ Trương nuôi, chó ở quanh đây không phải màu vàng thì là màu đen, chỉ riêng con chó nhà họ nuôi lại có bộ lông trắng đốm đen, vì vậy được đặt biệt hiệu là Đại Hoa Bối. Bình thường trong

https://thuviensach.vn

nhà có người ra kẻ vào, Đại Hoa Bối sẽ sủa lên một hai tiếng, nếu có người lạ ra vào, nó nhất định sẽ sủa nhặng lên một trận.

Hôm nay Đại Hoa Bối không rõ đã chạy đi đâu, vì vậy A Hương đang giặt quần áo ở bên giếng nước cũng không biết có khách đến nhà.

A Hương nhìn về phía nhà bếp, đoạn nói: “Sao cô vẫn chưa nấu cơm vậy, lại bắt tôi nấu cơm, dì hai còn sai tôi giặt chăn đệm đây này.”

“Giúp tôi đi mà, lát nữa tôi giúp cô giặt chăn đệm.” A Hoa nói.

“Dì hai vẫn đang ngủ, lát nữa dì ấy tỉnh dậy mắng tôi, tôi sẽ mách là cô nhờ tôi nấu cơm hộ đấy nhé...” A Hương nói đoạn, từ sân ngó lên nhìn gian phòng Tây Nam bên mé phải, từ cửa gian phía Đông chỗ Lục Kiều Kiều đang nằm nhìn qua khoảng sân trống ở giữa, cũng có thể nhìn thấy cửa gian Tây Nam này. An Long Nhi cũng nhìn lên theo ánh mắt của A Hương, thấy cả một dãy cửa bên mé Tây tầng hai đều đóng kín mít, không nhìn ra có người hay không.

A Hương dứt lời bèn chạy vào trong bếp nấu cơm, dẫu sao không có cơm trưa ăn thì cũng chẳng sức đâu mà giặt giũ chăn đệm, ăn vẫn là quan trọng nhất.

Tú Liên phu nhân buông màn xuống chiếc giường Lục Kiều Kiều đang nằm ngủ, bản thân cũng leo lên giường, ngồi trong màn lau mặt lau người cho cô, Jack ở bên ngoài vò khăn bông đưa vào.

Tú Liên phu nhân nói: “Hút thuốc phiện chính là uống thuốc độc, không phải ngừng lại không hút nữa là khỏi ngay được, thực ra thân thể đã trúng độc từ lâu rồi... Lục Kiều Kiều cũng tỉnh rồi à? Có nghe thấy không?”

Lục Kiều Kiều gắng mở mắt, trong lòng không thấy phiền não gì, nhưng khắp người vừa lạnh vừa đau, bụng cũng hơi nhói lên, hai mắt nặng trịch

https://thuviensach.vn

không sao mở ra được như thể mấy ngày liền chưa chợp mắt. Cô nghe Tú Liên phu nhân nói chuyện, yếu ớt gật đầu một cái.

“Giờ cô mới bắt đầu cai thuốc, ban ngày buồn ngủ, ban đêm lại tỉnh như sáo, không tin cứ thử mà xem, có điều cô tỉnh rồi thì cũng đừng đánh thức chúng tôi dậy, sang phòng bên cạnh giúp tôi chăm đứa nhỏ là được...” Tú Liên phu nhân lật Lục Kiều Kiều nằm sấp xuống giường, vừa dùng khăn bông nóng lau lưng, vừa nói đùa với cô. Lục Kiều Kiều cũng cười gượng gạo, khe khẽ “ưm” một tiếng.

Cảm giác được quan tâm thế này, Lục Kiều Kiều cơ hồ đã quên từ lâu, Tú Liên phu nhân không lớn hơn cô mấy tuổi, nhưng lại từ ái như mẹ cô vậy, Lục Kiều Kiều nhắm mắt hưởng thụ tình thương ấy, cơ thể cũng dễ chịu hơn nhiều.

Tú Liên phu nhân tiếp tục nói: “Để cai thuốc phiện, công tử nhà tôi năm ấy đã gặp không ít đại phu, đọc vô số dược phương, sách y, tự mình cũng học thành một nửa lang trung rồi, thế mà vẫn bó tay hết cách; khó khăn lắm mới mời được một vị đại phu rất nổi tiếng, kê cho đơn thuốc để cai thuốc phiện, lại thêm dùng cao vỏ quế dần dần giảm đi lượng thuốc phiện hút hàng ngày, nên mới cai dứt được mà không hại thân thể, hao tổn nguyên khí... Chao ôi! Jack tiên sinh, anh mau gọi Long Nhi lại, tôi sẽ viết ngay cho cái đơn mà vào trong thôn mua ít thuốc, Kiều Kiều uống vào ngày mai sẽ lấy lại tinh thần, nhanh lên...” Jack lập tức ra hành lang tầng hai gọi với xuống, bảo An Long Nhi ở chuồng bò lên ngay. Tú Liên phu nhân cũng trở về phòng mình lấy đơn thuốc. Jack trông thấy phòng của Tú Liên phu nhân chính là căn phòng phía sau phòng trẻ con.

Mé trái tòa nhà họ Trương là hướng Đông Bắc, hướng này tầng hai có ba gian phòng, phòng khách phía Đông ở trước, phòng trẻ con ở giữa và phòng Tú Liên phu nhân ở phía Bắc nằm sau cùng nối liền thanh một dải. Phòng Bắc của Tú Liên phu nhân nằm ở góc trái mé sau tòa nhà, bên dưới

https://thuviensach.vn

chính là căn sảnh bên mà Lục Kiều Kiều được đưa vào cấp cứu lúc vừa tới đây.

Lúc Tú Liên phu nhân quay lại phòng Đông, An Long Nhi và Jack đều đã ở trong phòng đợi cô. Cô đưa đơn thuốc cho An Long Nhi, đoạn nói:

“Mau vào trong thôn tìm hàng bán thuốc, mua tạm mười thang về, sắc luôn một thang cho Kiều Kiều uống, rồi nhờ đại phu sao thêm một bản đơn thuốc này, các vị giữ lại mà dùng...”

An Long Nhi nhìn đơn thuốc, thấy bên trên chi chít những tên dược liệu, mỗi loại có phân lượng khác nhau, vị chính là Pháp bán hạ, Ích trí nhân, Toan táo nhân, Bách tử nhân, Đỗ trọng, Ngưu đằng... đủ loại, nó không kịp nhìn kỹ, cất lá đơn vào túi rồi hỏi Tú Liên phu nhân: “Thôn làng có xa đây không ạ?”

“Không xa, nhà chúng tôi ở mé Nam thôn, em ra cửa rẽ phải, men theo con đường nhỏ đi về phía Bắc hai khắc là đến, em hỏi người ta là tìm thấy hiệu thuốc ngay.”

“Vâng, cháu sẽ đi ngay.” An Long Nhi nghe Tú Liên phu nhân nói xong, liền xoay người chạy bộ vào thôn mua thuốc.

An Long Nhi ra cửa rồi rẽ sang lối bên phải, qua lùm cây cao lớn và cây đa bám lên tường nhà, ngoảnh đầu lại nhìn thấy mé phải nhà họ Trương thực ra còn có một cánh cửa nhỏ không nổi bật lắm, trước cửa ấy có một con đường hẹp, hướng Bắc đến thôn sau nhà, hướng Nam đi men theo chân tường có thể vòng đến cổng chính. Có điều, vì bị lùm cây kia che mất, lúc này An Long Nhi đã không thấy cửa lớn của tòa nhà họ Trương nữa.

Chạy về phía Bắc, nó nhìn thấy toàn nhà xây bằng gạch xanh, kiểu dáng đa phần giống nhau, nằm rải rác giữa đồng ruộng và ao chuôm. Vì đang là giữa trưa, ruộng không có tá điền, trên đường làng cũng chẳng có người. An

https://thuviensach.vn

Long Nhi chạy được hai dặm, liền trông thấy xa xa một người đàn ông trung niên đang hấp tấp đi thẳng về phía mình.

Người đàn ông ấy dáng người tầm thước, sắc mặt trắng trẻo, vừa nhìn đã biết không phải làm nghề nông, mặc áo dài màu xanh xám của người đọc sách, chất vải hết sức tinh tế, còn để một hàng râu nhỏ được cắt tỉa cẩn thận, trông không hợp với dáng điệu cho lắm, mà như một thứ trang sức gắn lên để che đậy tuổi tác còn trẻ của mình.

An Long Nhi thầm nghĩ, sau lưng mình cũng không có mấy nhà, nói không chừng lại là người của nhà họ Trương cũng nên. Nhưng việc mua thuốc đang vội, nó không kịp nghĩ ngợi gì nhiều đã chạy lướt qua người đàn ông ấy.

Quãng đường hai khắc thời gian, An Long Nhi chạy hết chưa đầy một khắc, quả nhiên tới một thôn trang. Trong thôn có các loại hàng quán nhỏ, nhưng có lẽ chẳng có mấy người nơi khác đến, nên ở đây không có khách điếm nào. Nó hỏi han một hồi, liền tìm thấy hiệu thuốc mà Tú Liên phu nhân nói đến.

Tiệm thuốc đang mở cửa, nhưng không thấy ông chủ. An Long Nhi gọi mấy tiếng, một ông già đang ngủ trưa bên dưới quầy mới bò dậy. Ông già mắt mũi nhập nhèm xem đơn thuốc, rồi chậm rãi bốc cho nó mười thang thuốc cai nghiện ấy.

An Long Nhi hỏi ông già: “Tiên sinh, xin hỏi đơn thuốc dùng để trị bệnh gì vậy?”

“Khụ khụ... cậu khám bệnh gì thì trị bệnh ấy chứ còn gì... có bệnh...” Ông già chẳng phải là người dễ nói chuyện.

“Tiên sinh, xin ngài cho cháu biết với, cháu sợ kê sai thuốc chết người mất.” An Long Nhi không để ý lời mỉa mai của ông già, vẫn kiên nhẫn cầu xin.

https://thuviensach.vn

Ông già nhìn An Long Nhi một hồi, cúi đầu nhìn phương thuốc nói: “Phương thuốc này là để trừ độc phù chính, bổ khí sinh huyết, còn có tác dụng cường kiện gân cốt, người thể lực yếu nhược uống vào thì tốt, người bị nóng trong uống thuốc thì chảy máu mũi, có phải thứ cậu muốn không?”

An Long Nhi vừa nghe đúng là hiệu quả trị liệu mà Lục Kiều Kiều cần nhất, lập tức nhe răng cười toét miệng: “Tốt quá rồi, chính là muốn hiệu quả như vậy đấy, đa tạ đa tạ...”

Ông già chầm chậm đong thuốc, An Long Nhi thì nôn nao như kiến bò chảo nóng, nó rất muốn nhanh chóng quay về xem Lục Kiều Kiều thế nào, cũng không thích có một mình Jack ở bên cạnh cô. Nó bảo ông già cho mượn giấy bút nghiên mực, rồi tự mình chép lại một bản đơn thuốc cai nghiện cất đi, đợi thêm một lúc nữa, ông già mới đong xong mười thang thuốc. Nó trả tiền rồi vội vàng chạy bộ về nhà họ Trương. Lúc về đến khoảng sân lộ thiên, nó trông thấy trong gian đại sảnh trước mặt đã bày sẵn bàn ăn, Jack và Tú Liên phu nhân đang ngồi ở đó, bên cạnh còn có cả người đàn ông trung niên nó vừa gặp trên đường.

Jack lập tức gọi An Long Nhi tới: “Long Nhi qua đây, vị này là chủ nhà, Trương công tử.”

An Long Nhi đi vào đại sảnh, Trương công tử chủ động bước lên đón, chắp tay nói: “Tại hạ Trương Phúc Long, Tú Liên là thê tử của tại hạ, vị này là...”

An Long Nhi chắp tay thi lễ: “Trương công tử, gọi cháu là Long Nhi được rồi, cô cháu vì cai thuốc phiện mà ngất xỉu, may mắn đi qua nơi này, được Tú Liên phu nhân cứu giúp...”

“Khục khục, Tú Liên thành thạo chuyện cai thuốc này lắm, các vị tìm đúng nơi rồi đấy. Vào cửa tức là khách, tối nay ở đây luôn nhé?” Trương

https://thuviensach.vn

Phúc Long nhã nhặn lại rộng rãi, cũng nhiệt tình hiếu khách như Tú Liên phu nhân, khiến An Long Nhi và Jack đều lấy làm yên tâm.

An Long Nhi đáp: “Thế thì mong còn chẳng được nữa ạ, đa tạ Trương công tử. Tú Liên phu nhân đã cho cháu đơn thuốc cai thuốc phiện, cháu mua thuốc về rồi đây, đơn thuốc cũng sao lại một bản, cái này trả lại cho phu nhân...” Nói xong, nó liền lấy đơn thuốc ra trả cho Tú Liên phu nhân, kế đó lại tiếp lời: “Cháu lên xem cô cháu thế nào, sau đó muốn mượn nhà bếp để sắc thuốc...”

“Ai da, thằng nhỏ này thật là biết việc quá đi.” Tú Liên phu nhân nở nụ cười từ ái: “Em để thuốc đó, tôi bảo A Hoa sắc là được, em lên xem Kiều Kiều thế nào đi.”

Jack lúc này mới lên tiếng: “Kiều Kiều vừa ngủ rồi.”

“Em sẽ nhẹ nhàng...” An Long Nhi nói xong liền phóng lên tầng hai như một mũi tên.

Lên trên tầng, đối diện với lối ra cầu thang là phòng trẻ con, đây là chỗ cho trẻ con chơi vào ban ngày, An Long Nhi trông thấy một vị mỹ nữ tươi tắn chừng trên dưới hai mươi đang đứng ở cửa phòng, ăn vận như thiếu phụ, bế đứa trẻ vừa ho lúc nãy trên tay, vỗ vỗ lưng ru nó ngủ.

Thấy An Long Nhi thình lình xuất hiện ở cầu thang, mỹ nữ giật nảy mình, hoảng hốt ôm đứa trẻ lách người tránh ra phía sau, kinh hãi bật kêu thành tiếng.

An Long Nhi vội khom người xuống: “Xin lỗi, em tên Long Nhi, là khách đến xin tá túc lúc trưa, cô em bị bệnh nằm ngủ trong phòng Đông, em muốn vào phòng xem cô thế nào...”

Tú Liên phu nhân cũng ở tầng dưới gọi với lên: “Ninh Nhi, vị tiểu ca này là khách nhà chúng ta, đừng sợ...”

https://thuviensach.vn

Ninh Nhi có sống mũi cao, miệng nhỏ, dáng người thanh khiết quyến rũ, thoạt nhìn người ta nghĩ đến Lâm Đại Ngọc trong truyện Hồng Lâu Mộng, nhưng trên mặt lại đánh phấn điểm trang, làm An Long Nhi cảm thấy rất không tự nhiên, cô gái đẹp như vậy còn phải trang điểm làm gì nữa chứ? Cô hơi khom người với An Long Nhi, tỏ ý chào hỏi, rồi lui vào phòng trẻ con đóng cửa không ra nữa.

An Long Nhi rón rén bước từng bước nhỏ, lẳng lặng đến trước giường Lục Kiều Kiều, vén tấm màn ở đầu giường lên nhìn cô một cái, Lục Kiều Kiều đang ngủ say, hơi thở đều đặn, chỉ là sắc mặt hơi nhợt nhạt, có điều An Long Nhi cũng đã quen với Lục Kiều Kiều trong bộ dạng này rồi, xưa nay sắc mặt cô luôn tái nhợt như thế.

Thấy Lục Kiều Kiều không sao, An Long Nhi khe khẽ đóng cửa lại trở xuống sảnh chính ở tầng một, Jack và Trương Phúc Long vẫn đang nói chuyện, nhưng Tú Liên phu nhân đã không còn trong sảnh.

An Long Nhi ngồi xuống bàn, ăn qua loa vài món, qua câu chuyện của họ, nó biết được, Tú Liên phu nhân là vợ kết tóc của Trương Phúc Long, tình cảm tuy rất mặn nồng, nhưng lấy nhau đã mấy năm mà vẫn không có mụn con; dưới sự sắp xếp của cha mẹ, Trương Phúc Long lại lấy một người thiếp là Ninh Nhi.

Ninh Nhi rất mắn đẻ, vào nhà họ Trương nửa năm liền mang thai, không lâu sau sinh hạ một bé trai, đáng tiếc thằng bé này mắc phải bệnh lao, ngày thì ngủ, đêm lại ho không ngừng, thời gian kéo dài thân thể hư nhược vô cùng, cả nhà đi khắp nơi cầu y mà không thuyên giảm, mọi người đều hết sức đau lòng.

Người bọn họ gặp ngoài cửa lúc trưa là bá phụ của Trương Phúc Long, ông ta là người làm ăn, thỉnh thoảng đến thăm ở lại hai ba ngày, vì vậy vừa nãy ông ta mới nói mình không phải người nhà này, không thể làm chủ giữ Lục Kiều Kiều lại hay không.

https://thuviensach.vn

Thoắt cái đã đến lúc mặt trời lặn, Lục Kiều Kiều tỉnh lại uống một bát thuốc cai nghiện, quả nhiên sảng khoái hơn nhiều, lại càng thấy đói bụng. Ninh Nhi phu nhân và A Hoa A Hương bày ra một bàn thức ăn, cả bọn đang ở sảnh chính dưới tầng một vui vẻ chuẩn bị dùng bữa, bên ngoài chợt vang lên tiếng chó sủa nhặng xị.

A Hoa nói: “Tiếng con Đại Hoa Bối đấy... chắc là có khách đến, để em đi xem sao...” Nói xong liền đi ra phía cổng lớn.

Lục Kiều Kiều hỏi: “Đại Hoa Bối là chó à?”

Tú Liên phu nhân cười cười nói: “Đúng rồi, nhà chúng tôi nuôi con chó ấy, con này ngốc lắm, thấy người là sủa luôn...”

Ninh Nhi cũng ngồi bên cạnh cười bẽn lẽn, Lục Kiều Kiều trầm trồ: “ Ninh Nhi cô nương thật xinh đẹp, cứ như mỹ nữ từ trong tranh bước ra ấy.”

Trương Phúc Long cười ha hả: “Hai vị phu nhân này của tôi đều xinh đẹp, Lục tiểu thư không thể chỉ khen có một người chứ...” Nói xong liền mỗi bên ôm lấy một người, Tú Liên Phu nhân và Ninh Nhi đều nhoẻn cười hạnh phúc.

Jack cũng cười không khép miệng lại được, Lục Kiều Kiều trông thấy thế liền nói: “Trương công tử thành người hùng của Jack rồi, hừ hừ...”

Trương Phúc Long nói: “Chỉ cần Jack tiên sinh chịu ở lại nơi này, theo luật Đại Thanh, có thể cưới mấy vị phu nhân cũng được mà...”

Jack nghe vậy thì cao hứng lắm, hăng hái đòi cụng ly với Trương Phúc Long.

Cửa lớn mở ra, một cô gái trẻ chừng mười bảy mười tám tuổi đi vào, mặt mũi thanh tú nhưng thần sắc mệt mỏi, bộ quần áo trắng càng làm nổi bật thân hình mảnh mai như thể không chịu nổi cơn gió.

https://thuviensach.vn

Người nhà họ Trương thoáng cái đều đứng dậy chạy ra sân đón, thì ra vị này chính là bá mẫu của bọn họ, phu nhân của ông già cao to béo tốt bọn Lục Kiều Kiều gặp ngoài cửa lúc trưa, tên là Bội Vân.

Bội Vân xách trên tay một chiếc hòm nhỏ, A Hoa giúp xách hai cái hòm to, vừa vào trong sân cô ta đã hỏi: “Đắc Thịnh có ở đây không?”

Trương Phúc Long chưa hiểu chuyện gì, quay đầu lại hỏi hai vị phu nhân: “Bá phụ vẫn chưa về hả?”

Tú Liên phu nhân nói: “Bá phụ đi từ trưa, đến giờ vẫn chưa thấy về.”

Trương Phúc Long lại hỏi: “Bá phụ không nói đi đâu à?”

Tú Liên phu nhân lộ vẻ mặt khó xử đáp: “Xưa nay bá phụ vẫn tự ra tự vào, không nói chuyện với chúng em, lúc ấy... lúc trưa em đang trông thằng nhỏ, cũng không biết bá phụ đi ra ngoài...”

Vị bá mẫu trẻ tuổi hơn tất cả người nhà họ Trương lo lắng nói: “Đi từ trưa đến bây giờ vẫn chưa về? Liệu có xảy ra chuyện gì không?” Lục Kiều Kiều đang đứng bên cạnh bàn ăn trong sảnh giữa, tay chắp sau lưng đã âm thầm bấm độn.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đêm Lặng Không Trăng

Ninh Nhi dẫn A Hoa mang hành lý của Bội Vân lên tầng hai, để trong phòng khách Đông Nam. Phòng khách này nằm ở ngay phía trên cửa sổ lớn của tòa nhà họ Trương, bên trái là phòng khách Đông nơi Lục Kiều Kiều nghỉ, bên phải còn một gian phòng khách nữa, nhưng không biết ai ở. Trương Phúc Long và Tú Liên phu nhân mời Bội Vân vào sảnh giữa cùng ăn cơm với cả nhà trước Lục Kiều Kiều không bước lên chào hỏi ngay, mà nhanh chóng dùng một cái đũa chấm nước trà, viết lên mặt bàn một chữ "chết".

An Long Nhi trông thấy chữ "chết" liền đảo mắt nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều khẽ gật đầu, Jack nhìn thấy chữ "chết" ấy xong, nghi hoặc chau mày, ngó lom

lom An Long Nhi và Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều kéo Jack rời khỏi bàn ăn, sau khi hành lễ chào hỏi Bội Vân, mọi người cùng trở lại ngồi quanh mâm cơm.

Trương Phúc Long nói: "Bá phụ Đắc Thịnh thường xuyên đi khắp nơi buôn bán, cô Bội Vân cũng đừng quá lo lắng, có thể ông ấy sang làng khác bàn chuyện làm ăn,

trời sập tối nên không kịp quay về, cô cứ ở lại đây một đêm rồi tính sau."

https://thuviensach.vn

Tú Liên phu nhân cũng nói: “Có khi bá phụ về nhà rồi cũng không chừng, ngày mai cô thử về nhà trước xem...”

“Ông ấy nói là ở đây ba ngày, bảo tôi hôm nay đến, ngày mai sẽ cùng ông ấy đi Thiều Châu...” Bội Vân lộ vẻ khó hiểu.

Tú Liên phu nhân nói: “Bá phụ là người tinh minh, không xảy ra chuyện gì đâu mà, cô Bội Vân đi đường chắc vất vả lắm nhỉ? Tối nay ngủ một giấc ngon, nếu trưa mai

bá phụ vẫn chưa về, chúng cháu sẽ đưa cô về nhà, thế có được không?”

Tú Liên phu nhân quan tâm vị bá mẫu còn nhỏ tuổi hơn cả mình như em gái, Bội Vân lòng đầy lo lắng, khẽ gật gật đầu.

Lục Kiều Kiều ăn cơm mà như ngồi trên bàn chông, vừa nãy cô dùng Tiểu Lục Nhâm bấm đốt ngón tay tính ra quẻ tượng đại hung, vị bá phụ Đắc Thịnh mất tích kia

đã chết rồi. Nhìn lại gương mặt Bội Vân, cung phu thê ở hai bên mắt tử khí đen dày, càng thêm một bước chứng tỏ cái chết của Đắc Thịnh bá phụ.

Trương Phúc Long mặt tươi hơn hớn, không cảm thấy có gì dị thường; Ninh Nhi bôi son trát phấn, khí sắc cũng hồng nhuận, chỉ là không nhìn ra được sắc mặt thật sự;

nhưng trên mặt Tú Liên phu nhân lại có một luồng khí đen bắt đầu từ dưới hai mắt, vắt qua vị trí niên thọ ở giữa sống mũi, khí sắc này chứng tỏ giờ chết của cô đã ở

ngay trước mắt.

Thực ra, hồi trưa, lúc Tú Liên phu nhân cứu trị cho Lục Kiều Kiều, cô nằm trên ghế ở sảnh bên đã phát hiện ra luồng hắc khí này, đồng thời nảy

https://thuviensach.vn

sinh lòng cảnh giác

cực lớn trước mối nguy hiểm sắp sửa xảy ra với Tú Liên phu nhân.

Sau đó, cả bọn đỡ cô lên tầng hai, từ trên cầu thang, cô đã nhìn qua kết cấu bên trong của tòa nhà họ Trương, phát hiện ra cửa lớn tòa nhà này mở toang hai cánh, đối với nhà dân mà nói thì là mở cửa quá rộng, tựa như một cái miệng đang há ra nuốt lấy đồ ăn, tất sẽ sinh ra sát khí.

Từ cửa lớn đi vào sân giữa lại không có vật gì che chắn, sát khí công thẳng vào cửa, khiến mỗi gian phòng trong tòa nhà họ Trương này đều không thể tránh được sát

khí ùa vào qua cửa lớn, chỉ đợi gặp dịp là sẽ xảy ra chuyện chết chóc.

Hiện giờ, cô bấm đốt ngón tay tính ra được vị Đắc Thịnh bá phụ rời khỏi nhà họ Trương lúc ban trưa đã chết, mặc dù ngoài Lục Kiều Kiều ra không ai biết chuyện

này, mà cũng không có gì chứng minh quẻ này là chính xác, nhưng luồng hắc khí trên mặt Tú Liên phu nhân lại khiến Lục Kiều Kiều có trực giác rằng, hai sự kiện này

liên quan với nhau.

Lục Kiều Kiều nở một nụ cười khách khí, trong bữa cơm cũng không nói năng gì nhiều, chỉ lẳng lặng quan sát từng người ngồi bên cạnh; Jack và An Long Nhi cùng gia chủ chuyện phiếm, tám mấy chuyện thú vị gặp trên đường, cũng không đến nỗi tẻ nhạt.

Con chó trắng đốm hoa Đại Hoa Bối lượn lờ dưới gầm bàn, chốc chốc lại thò đầu ra ngửi chỗ này hít chỗ kia, An Long Nhi và Jack đều thích vuốt ve cái đầu lốm đốm

https://thuviensach.vn

của nó, con Đại Hoa Bối cũng như thể quen thân, cứ ngồi chồm hỗm bên cạnh hai người họ.

Gần cuối bữa ăn, Trương Phúc Long bảo Ninh Nhi: “Ninh Nhi à, không phải em có mang một ít rượu ở quê ngoại về đây sao? Hôm nay hiếm khi có khách đến, mau

lấy ra cho mọi người thưởng thức... đặc biệt là Jack tiên sinh đây, anh ở hãng buôn Tây ngày nào cũng uống rượu ngon, hôm nay cũng nên thử xem rượu của đàn bà

Khách Gia[1] uống mùi vị thế nào...”

[1] Khách Gia, hay Hakka, còn gọi là người Hẹ, là một tộc người Hán được cho là gốc gác ở khu vực các tỉnh Hà Nam và Sơn Tây, miền Bắc Trung Quốc cách đây

2700 năm.

Jack vừa nghe thấy thế liền tán đồng, Ninh Nhi bèn lên tầng hai lấy một vò rượu nhỏ mang vào bếp, rót cho mỗi người một chén rồi đặt lên khay bưng ra bàn.

Rượu Khánh Gia mùi thơm ngọt, màu rượu đỏ trong vắt, rót ra cốc trông rất ưa nhìn.

Lục Kiều Kiều lúc sáng sớm trước khi quất ngựa phóng như điên đã làm hai cốc vodka, sau đó lại uống một bát thuốc cai nghiện to tướng, cổ họng hơi đau đau, cũng không biết trong một ngày uống bao nhiêu thứ linh tinh thế liệu có đau bụng không, bèn thoái thác nói mình không uống được rượu, đặt chén xuống.

Trương Phúc Long giơ ly rượu lên nói với Lục Kiều Kiều: “Rượu nương Khách Gia là rượu do đàn bà Khách Gia ủ lấy, để càng lâu thì càng thuần

https://thuviensach.vn

hậu thơm ngon...

ly rượu trên tay Lục tiểu thư do chính tay mẹ của Ninh Nhi nấu, là hàng thượng phẩm giữ ba năm để dành cho con gái bồi bổ thân thể, cô uống vào rất có lợi cho

sức khỏe... nào nào, đừng lãng phí tấm lòng của một vị từ mẫu, chúng ta cùng cạn chén này...”

Người ta đã mời rượu như vậy thực khó lòng từ chối, Lục Kiều Kiều đành khách khí cùng cả bọn nâng chén lên uống, bấy giờ mới biết Trương Phúc Long quả nhiên

không nói sai, rượu Khách Gia thuần mà nóng bỏng, thơm mà ngọt ngào, dẫu là người không biết uống rượu cũng sẽ thích. Nhưng lúc này tâm tư của Lục Kiều Kiều

không đặt trên bàn ăn, cô chỉ nghĩ đến chuyện nên đi hay nên ở.

Hung trạch hung sự đang bày ra trước mắt, tuy rằng hiện tại vẫn chưa nhìn thấy dấu vết, nhưng hoàn toàn không cần thiết phải ở lại đây để tham gia vào trường nhiệt

náo này làm gì. Nếu ngày mai xảy ra chuyện giết người, lôi kéo quan sai đến, thân phận tội phạm bị truy nã như cô sẽ tương đối phiền phức.

Nhưng nếu giờ mà rời đi, một là không hợp lẽ thường, hai là đi đường ban đêm có thể càng thu hút sự nghi ngờ của đám quan binh ở các chốt trạm ven đường; nguyên

do thứ ba mới khiến Lục Kiều Kiều mâu thuẫn nhất: Tú Liên phu nhân sắp chết thảm tới nơi, cô có nên bỏ mặc không lo hay không?

https://thuviensach.vn

Người trước khi chết sắc mặt lộ tử khí là chuyện thường thấy, trên đời này chẳng có ai là không chết cả.

Nhưng Tú Liên phu nhân chẳng những thiện lương đôn hậu, còn giữ cô lại và giúp đỡ cô, tự mình thay đồ, lau người cho cô, cho cô đơn thuốc cai nghiện, sắc thuốc bưng đến tận giường, bữa cơm đang ăn cũng chưa thanh toán, cứ vậy mà bỏ đi không ngó ngàng gì liệu có hơi quá đáng hay không? Chi bằng cứ ở lại một đêm, sáng sớm ngày mai lập tức lên đường. Lục Kiều Kiều thầm quyết định, đoạn cảm ơn người trên kẻ dưới nhà họ Trương, nói rõ sáng sớm mai sẽ lên đường, lại nhét tờ ngân phiếu hai lượng bạc vào tay Tú Liên phu nhân, cám ơn cô đã tặng cho đơn thuốc cai nghiện. Tú Liên phu nhân dứt khoát không chịu nhận ngân phiếu, cứ dúi trả Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều đành rối rít cảm ơn đi cảm ơn lại.

Tú Liên phu nhân còn quan tâm sắp xếp phòng ngủ cho An Long Nhi và Jack. Ninh Nhi nói tầng hai có ba gian phòng khách, Lục Kiều Kiều ngủ ở phòng khách Đông bên mé trái, Bội Vân được thu xếp cho ngủ trong phòng Đông Nam ở giữa, phòng Nam là nơi Đắc Thịnh bá phụ ngủ, vì không biết ông ta có quay về hay không, nên giờ vẫn chưa thu dọn, những phòng khác cũng chưa chuẩn bị giường chiếu gì cả.

Lục Kiều Kiều vội nói: “Sàn tầng hai bằng gỗ, không ẩm ướt như sàn gạch tầng một, hai người đàn ông bọn họ trải nệm dưới đất trong phòng tôi là được rồi. Chỉ ngủ

có một đêm thôi, không cần phải thu xếp riêng làm gì.”

Jack và An Long Nhi cũng luôn miệng phụ họa, Tú Liên phu nhân lấy làm ngại ngùng, lại xin lỗi ba bốn lượt.

Chẳng mấy chốc Lục Kiều Kiều đã thấy hơi rượu xông lên đầu, cả người đều tê dại rũ cả ra, đầu óc càng mơ mơ màng màng muốn ngủ thiếp đi. Thứ rượu này lúc uống vào thì ngòn ngọt dìu dịu, không ngờ sức ngấm lại mạnh

https://thuviensach.vn

như thế, cô cáo từ người nhà họ Trương rồi cùng An Long Nhi, Jack trở về phòng khách Đông trên tầng hai, trải nệm nghỉ ngơi.

Có lẽ hôm nay cả bọn đều vất vả quá sức, không chỉ Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi trải xong nệm dưới đất cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Người vừa cai thuốc phiện, lúc cơn nghiện phát tác đều ban ngày sợ ánh sáng rồi ngáp ngắn ngáp dài, buổi tối lại tỉnh như sáo muốn thuốc hút. Nếu buổi đêm tỉnh lại

hút một cữ thuốc đương nhiên có thể yên tâm ngủ ngon, nếu không có thuốc hút, sẽ phải chịu cơn nghiện giày vò suốt cả đêm, nước mắt nước mũi chảy tèm nhèm, hai

mắt cứ mở thao láo chờ đến khi sáng.

Lục Kiều Kiều mới cai thuốc mấy ngày, buổi chiều lại ngủ một giấc đẫy, cũng như những con nghiện thông thường, nửa đêm thường bất chợt tỉnh dậy.

Giờ là tiết Trùng Dương, Lục Kiều Kiều lần mò trong bóng tối trở dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy cả vùng ruộng đồng tối om như mực, chắc đã quá nửa đêm. Trên người cô có chiếc đồng hồ vàng của Jack, nhưng sắc trời quá tối, thực sự không thể xem được thời gian.

Jack và An Long Nhi nằm ngủ ngay ngắn dưới đất, hơi thở đều đặn khiến người ta có cảm giác an toàn vô hạn. Lục Kiều Kiều không muốn thắp đèn đánh thức hai người trẻ tuổi đáng yêu này, nhưng cũng chẳng định lên giường ngủ tiếp, đành ngồi xuống ghế, chẳng biết làm gì.

Cô biết cơn nghiện thuốc đánh thức mình dậy, vì theo thói quen nhiều năm, cứ đến giờ này hút một cữ thuốc là sẽ ngủ rất ngon, nhưng lén lút hút thuốc như thế thì cần

https://thuviensach.vn

gì phải cai nữa? Lục Kiều Kiều quyết không bỏ cuộc giữa chừng, cô ngồi khoanh chân trên ghế, hai tay kết ấn, mắt hướng mũi, mũi hướng tâm, ngưng thần quan sát bên trong cơ thể, tu luyện lại nội đơn đạo gia của mình.

Người ta khi luyện công, ngũ quan trở nên đặc biệt mẫn cảm, thêm vào đó tối nay lại là một đêm yên tĩnh không trăng, chỉ một tiếng động nhỏ dưới nhà cũng thu hút sự

chú ý của Lục Kiều Kiều.

Trước tiên là trong chuồng bò sau nhà họ Trương vẳng ra tiếng cửa cọt kẹt, lát sau ở tầng một có tiếng cửa lớn mở, có thể nhận thấy cửa mở rất nhẹ nhàng chậm chạp, như cố không để người khác nghe thấy. Sau khi cánh cửa mở ra một khe nhỏ, lại nghe trong sân tầng dưới có tiếng cửa phòng mở, sau đó là tiếng bước chân chậm rãi

đi ra, đến sân thì đặt xuống một cái bao lớn.

Lục Kiều Kiều lòng thầm hoảng sợ, da đầu ngứa ran, cô để chân trần nhè nhẹ đi tới bên giường mò tìm khẩu súng côn, rồi nhón chân đi ra cạnh cửa, áp tai vào cửa

lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Hai bên khoảng sân giữa nhà có hai cầu thang đối xứng nhau, cầu thang bên trái ở phía Đông Bắc, thông đến phòng khách Đông nơi Lục Kiều Kiều đang trú ngụ, phòng trẻ con và phòng ngủ của Tú Liên phu nhân; cầu thang bên phải ở phía Tây Nam, thông sang dãy phòng bên kia.

Lục Kiều Kiều nghe thấy tiếng bước chân đang khẽ khàng bước lên cầu thang, tuy là cầu thang phía Tây Nam, cách xa phòng mình, nhưng cô vẫn sợ đến nỗi toàn thân run rẩy. Cô cảm giác chân mình bắt đầu mềm nhũn, đứng không vững nữa, đành chầm chậm ngồi thụp xuống.

https://thuviensach.vn

Cô giữ tư thế ngồi nhích đến bên cạnh Jack, rờ lên miệng bịt chặt, sau đó khe khẽ lắc lắc tay anh, nhưng Jack vẫn say sưa ngủ; cô lại lay An Long Nhi, song cũng không gọi nó dậy được, hai gã trai trẻ đều đang hạnh phúc ngủ ngon lành.

Lục Kiều Kiều cảm thấy hoảng sợ, cô nín thở ngồi xổm cạnh cửa lắng nghe thanh âm bên ngoài, thấy tiếng bước chân không đi về phía bên này, mà ở bên kia hành lang hình chữ hồi, chầm chậm mở một cánh cửa ra, sau đó đi vào trong.

Lúc này cô không còn chảy nước mắt nước mũi nữa, mà tim đập thình thịch dữ dội, bàn tay cầm súng cũng run lên lẩy bẩy, mặt nóng bừng như phát sốt, trán đầm đìa

mồ hôi lạnh. Cô đang nghĩ xem mình liệu có nên ra ngoài xem đối phương là ai? Liệu cô nên đi tìm Tú Liên phu nhân nói có người lẻn vào? Nhưng cô thực sự không có gan mở cánh cửa ấy ra, chỉ nghĩ giá như con Đại Hoa Bối kia sủa lên mấy tiếng có phải tốt không. À, mà tại sao Đại Hoa Bối lại không sủa nhỉ?

Lục Kiều Kiều ngồi bên cửa hồi lâu, mà không nghe thấy tiếng động gì khác, bèn cầm theo khẩu súng côn leo lên giường.

Sắc trời sáng dần, Lục Kiều Kiều cũng thức trắng một đêm. Bên ngoài tòa nhà bắt đầu có tiếng người, cô ra khỏi giường nhìn xuống bên dưới, thấy ba tay nông phu

đang ở ngoài ruộng bó những bó rơm sau khi gặt lại, đưa tới đằng sau nhà, xem chừng những người này là tá điền hoặc người làm công của họ Trương.

Một nông phu trong bọn đưa mắt nhìn tòa nhà, sau đó đi về phía cổng lớn. Lục Kiều Kiều lại chạy ra áp tai vào cánh cửa lắng nghe. Sau khi cửa lớn bị đẩy ra, cô liền

https://thuviensach.vn

nghe thấy tiếng nông phu ấy gọi: “A Hương! A Hoa! Vẫn còn ngủ nướng chưa dậy làm việc hả?”

Sau một loạt tiếng chân bước chân gấp rút, lại nghe nông phu ấy cuống cuồng hét lên: “Cứu mạng với! Phu nhân chết rồi! Người đâu!”

Lục Kiều Kiều thầm rúng động, đúng là xảy ra chuyện rồi!

Cô cố thủ giữ cửa, tiếp tục lắng nghe động tĩnh ở tầng dưới.

Tay nông phu đập cửa phòng dành cho người làm công ở tầng một, sau đấy A Hương và A Hoa ré lên, Trương Phúc Long và Ninh Nhi ngủ ở tầng hai cũng chạy xuống dưới nhà, khoảng sân tầng một như thể có đám đánh nhau, tiếng khóc tiếng kêu ầm ĩ cả lên.

Lúc này mà còn không ra thì thật chẳng còn nhân tính gì nữa, Lục Kiều Kiều chạy lại đá cho Jack và An Long Nhi mấy cái, đánh thức cả hai, hai người đang mơ mơ màng màng, thấy Lục Kiều Kiều đã mặc xong quần áo mở cửa đi ra hành lang tầng hai, cũng vội vàng bò dậy chạy ra theo.

Bội Vân từ phòng khách Đông Nam bên cạnh vừa bước ra khỏi cửa, trông thấy Lục Kiều Kiều, vẻ mặt cũng ngơ ngác chẳng hiểu mô tê gì. Hai người đứng trên hành lang nhìn xuống khoảng sân lộ thiên bên dưới, chỉ thấy Trương Phúc Long đang ngồi trên nền đất phía trước đại sảnh, ôm xác Tú Liên phu nhân khóc lóc, vẻ mặt cực

kỳ bi thương đau đớn, Ninh Nhi quỳ xuống đất, cũng rạp người lên thi thể Tú Liên phu nhân mà khóc đến chết đi sống lại.

Trương Phúc Long khóc nghẹn cả giọng bảo người làm: “Các người... mau đi báo quan!”

Lục Kiều Kiều cùng cả bọn vội vàng chạy xuống, quây quanh Trương Phúc Long và thi thể của Tú Liên phu nhân.

https://thuviensach.vn

Bội Vân vừa thấy Tú Liên phu nhân liền bịt miệng, nước mắt ứa ra, nhìn bộ dạng chắc là sợ quá mà khóc nấc lên. Người nông phu phát hiện ra thi thể trước tiên vội

chạy ra cửa, có lẽ là đi báo quan.

Jack ngồi xuống bên cạnh Trương Phúc Long vỗ vai anh ta an ủi mấy câu, đoạn giúp anh ta đặt thi thể Tú Liên phu nhân xuống nền đất, gọi người lấy tấm khăn trải giường ra đậy điệm tử tế, dặn không được di chuyển vị trí cái xác.

Lục Kiều Kiều kéo Bội Vân và Ninh Nhi sang sảnh bên, sai An Long Nhi đuổi mấy nông phu mò vào xem náo nhiệt ra ngoài, đóng cửa lớn nhà họ Trương lại; để đảm

bảo khi quan sai đến nơi, có thể nhìn thấy hiện trường gần giống với nguyên dạng. Sau đó, cô bảo A Hương A Hoa vào bếp đun nước nấu cơm, vì biết ngày hôm nay

chắc chắn sẽ nháo nhác không yên, không đủ sức là không xong, nhất định phải để mọi người ăn một bữa no ngay từ sáng sớm. Kế đó, cô lại bảo A Hoa sắc cho mình

một thang thuốc cai nghiện; vì cô uống thuốc cai nghiện mà Tú Liên phu nhân cho đơn, buổi đêm lúc lên cơn, triệu chứng lạnh người run rẩy và chảy nước mắt nước

mũi thật sự đã giảm đi rất nhiều.

Trương Phúc Long quay người về đại sảnh ngồi, nhìn thi thể Tú Liên phu nhân mà hai mắt đỏ hoe, Ninh Nhi chạy lên phòng trẻ con trên tầng hai đóng chặt cửa, ở tầng

https://thuviensach.vn

một cũng có thể nghe thấy cô đang gào khóc. Bội Vân mới mười bảy mười tám tuổi đầu, càng không biết phải làm sao mới ổn, Lục Kiều Kiều bèn đẩy cô về phòng, đợi quan sai đến hỏi chuyện.

Lục Kiều Kiều vào bếp lấy nước rửa mặt, gắng sức ép mình bình tĩnh lại trước tình huống bất ngờ này.

An Long Nhi đi tới bên cạnh cô khẽ hỏi: “Cô Kiều, có nên...”

Lục Kiều Kiều biết nó muốn hỏi có nên lập tức rời khỏi nơi này không, vì cô đang mang lệnh truy nã, lát nữa quan sai đến ít nhiều cũng có chút nguy hiểm. Nhưng Lục

Kiều Kiều từ hôm qua đã có phòng bị đối với cái chết của Tú Liên phu nhân, cô lại nghĩ đến một vấn đề khác, bèn nhỏ giọng bảo An Long Nhi:

“Điều hung thủ muốn nhất chính là chúng ta đi... Chỉ cần chúng ra rời khỏi đây, lập tức sẽ trở thành sợ tội bỏ trốn, chắc chắn tội danh sẽ đổ lên đầu chúng ta, hiểu

chưa hả... Quan phủ nhất định tức tốc dốc toàn lực lượng truy nã, ba người chúng ta gánh thêm cái lệnh truy nã khẩn cấp, thực sự không thể đi khỏi Thiều Châu này

đâu...”

An Long Nhi gật gật đầu. Kỳ thực Lục Kiều Kiều ở lại còn vì một nguyên nhân khác. Tú Liên phu nhân thiện lương như vậy, Lục Kiều Kiều không muốn cô phải chết không minh bạch; vả lại, Lục Kiều Kiều có thể là người duy nhất nghe thấy đêm qua ở dưới nhà có tiếng động, cô ở lại sẽ tăng thêm một phần hy vọng phá án.

Lục Kiều Kiều gọi Jack và An Long Nhi ra bên ngoài nhà họ Trương, nhìn ngó xung quanh không có người, mới thì thào kể lại tình huống nghe

https://thuviensach.vn

thấy tiếng động dưới nhà đêm hôm qua, cũng như nguyên nhân không thể lập tức đi khỏi nơi này, Jack và An Long Nhi đều tỏ ý đã hiểu.

Sau đó, cô lại nói: “Giờ nhân lúc quan sai còn chưa đến, chúng ta đi xung quanh xem tình hình thế nào, bằng không chốc nữa hương thân đến xử lý, người trong làng quây lại xem, lúc ấy thì chẳng thể quan sát được tình hình chân thực nữa đâu...”

Nói xong, ba người họ bắt đầu đi vòng quanh tòa nhà họ Trương, chầm chậm xem xét kỹ lưỡng.

Ba người trước tiên đi từ bên mé phải ra chuồng bò sau nhà, cỗ xe ngựa kiểu Tây của Jack cũng đậu ở đây. Vừa vào trong chuồng bò, liền nghe thấy Đại Bối Hoa sủa

nhặng cả lên.

Chuồng bò được xây bằng gạch đỏ, ở nông thôn thời bấy giờ có thể nói là có một không hai, rất vững trãi và phô trương. Trên cánh cửa gỗ móc một ổ khóa lớn, song

tấm ván cửa có rất nhiều khe hở rộng nhìn được vào trong.

Lục Kiều Kiều nhìn qua khe cửa, thấy Đại Hoa Bối đang rũ lông, sau đó vươn mình biếng nhác, như thể vừa ngủ dậy. Bên cạnh là một đống cỏ khô và quần áo cũ, rõ

ràng có người đã chuẩn bị cái ổ chó này cho nó.

Chuồng bò chia làm hai khoang trái phải. Khoang bên trái là chỗ nhốt bò, hai con ngựa lớn của Jack cũng ở trong khoang này, khoang bên phải dành cho lợn, cỗ xe kiểu

Tây ở khoảng trống giữa hai khoang.

https://thuviensach.vn

Đại Hoa Bối chui qua cái khe dưới cửa chuồng bò, lập tức nhận ra mấy người khách tối qua đã ăn cơm với chủ nhân của nó, liền ve vẩy đuôi bước tới trước mặt ba người. Jack và An Long Nhi đều rất thích Đại Hoa Bối, niềm nở chào hỏi nó, con chó cũng vui vẻ liếm liếm tay hai người, chốc lai phát ra vài tiếng kêu thích thú.

Lục Kiều Kiều nhìn con chó hoạt bát, hỏi An Long Nhi và Jack: “Hôm qua lúc hai người vào cửa nhà họ Trương... nó có sủa không?”

Jack nói: “Không, chúng tôi chỉ gặp vị bá phụ béo, A Hoa với Tú Liên phu nhân... lần đầu tiên tôi thấy Đại Hoa Bối là trong bữa cơm tối...”

“Lần đầu tiên cháu trông thấy nó chính là ở đây...” An Long Nhi vừa nói dứt lời, Lục Kiều Kiều liền nhìn nó với ánh mắt nghi hoặc.

“Trưa qua sau khi sắp xếp cho cô Kiều lên phòng khách phía Đông, cháu liền cùng A Hoa ra chuồng bò tháo ngựa với dỡ hành lý, thấy Đại Hoa Bối đang ngủ bên

trong...”

“Nó không thức dậy à?” Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn Đại Hoa Bối, con chó cũng đang thè lưỡi hồ hởi ngẩng mặt nhìn cô.

“Không, A Hoa còn đá cho nó một cái, mắng là con chó lười.” An Long Nhi nói.

Jack nói: “Chó ngủ say đến mấy, có người đến nó cũng sẽ giật mình tỉnh giấc, nếu có người đến mà không tỉnh, trừ phi là ngủ trong nhà, hoặc có người rất quen thuộc

thân cận với nó đi qua...”

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Lục Kiều Kiều cũng nói: “Đúng, chúng ta vừa đi tới nó liền sủa, nhìn thấy là người quen mới chịu im. Tối qua lúc ăn cơm, Tú Liên phu nhân còn nói trong nhà nuôi một con chó ngốc thấy người là liền sủa, mọi người còn nhớ không?”

An Long Nhi nói: “Cháu nhớ, nói vậy thì đêm qua người ra vào nhà họ Trương là người rất quen thuộc?”

Jack nói: “Cũng không thể kết luận nhanh như vậy được, để xem thói quen sinh hoạt của Đại Hoa Bối trước rồi tính sau...”

Ba người lại vòng ra phía sau chuồng bò, đằng sau là một khoảnh ruộng khác, cạnh tường mọc một khóm cây lá to, nở đầy những bông hoa loa kèn trắng đẹp đẽ.

Jack hái một đóa hoa đưa lên mũi ngửi: “Hoa này đẹp thật, nhưng chẳng có mùi gì cả.”

Lục Kiều Kiều nói: “Đây là loại hoa nhà nông chuyên trồng bên cạnh chuồng lợn, tên là cà độc dược, cả hoa và quả đều có độc, có điều, nếu lợn bị ỉa chảy, dùng nước

sắc hoa cà độc dược cho ăn thì sẽ đỡ ngay...” Nói tới đây, Lục Kiều Kiều dừng bước, nheo mắt nhìn đám hoa cà độc dược.

https://thuviensach.vn

An Long Nhi hỏi: “Cô Kiều, sao vậy?”

“Cà độc dược có tác dụng điều hòa hơi thở, giảm cơn ho, tôi nhớ Tú Liên phu nhân từng nói đứa bé bị mắc bệnh lao, đêm nào cũng ho, mà Trương Phúc Long khá thông hiểu y lý, nếu anh ta trồng cà độc dược ở đây để trị ho cho nó... cũng coi như hợp tình hợp lý...”

Jack và An Long Nhi đều lấy làm khâm phục Lục Kiều Kiều, từ một đóa hoa cô cũng có thể nhìn ra nhiều điểm như vậy.

“Có điều...” Lục Kiều Kiều lại nói: “Cà độc dược còn có một tác dụng nữa, chính là có thể dùng làm thuốc mê, chỉ cần đem hoa phơi khô nghiền thành bột, bỏ vào rượu để người ta uống, sẽ khiến người uống bị tê liệt đổ vật ra, mất hết tri giác, khi hết hơi rượu mới tỉnh lại được...”

Lục Kiều Kiều vừa nói vừa nhìn Jack và An Long Nhi: “Trước khi động dao kéo với bệnh nhân, đại phu sẽ cho người đó dùng cà độc dược giảm đau, cường đạo thì lợi

dùng cà độc dược để đánh thuốc mê khách buôn cướp bóc tài sản...”

Jack và An Long Nhi đồng thanh kêu lên: “Rượu nương Khách Gia!”

“Tối qua chúng ta bị Ninh Nhi đánh thuốc mê ư?!” Jack gãi gãi đầu, như thể vừa sực hiểu ra chuyện gì, nhưng lại không thể tin nổi, càng nói càng lớn giọng: “Cô ta muốn giết Tú Liên phu nhân nên mới đánh thuốc mê chúng ta?”

Lục Kiều Kiều lập tức đưa tay bịt miệng anh ta lại: “Bé cái miệng thôi! Vừa nãy anh còn nói không thể đưa ra kết luận nhanh chóng như vậy cơ mà, xem xong rồi

hẵng nói...”

https://thuviensach.vn

An Long Nhi cũng nói: “Trông bề ngoài thì giữa bọn họ cũng không có vẻ thù oán nhau, tối qua cả nhà ba người ngọt ngào thế cơ mà... với lại, nếu đúng là có thuốc

mê, sao cô Kiều lại tỉnh dậy chứ?”

“Cũng không thể nói như vậy được... thuốc phiện có tác dụng giảm đau giảm ho, điều hòa hơi thở và an thần, hiệu quả rất giống cà độc dược; cô hút thuốc phiện mấy

năm rồi, có thể đã thích ứng với thuốc mê, cùng một lượng cà độc dược có thể hạ gục hai người, chưa chắc đã hạ được cô...” Lục Kiều Kiều lại thấy hơi tự hào vì bản

thân hút thuốc phiện, cách giải thích này làm Jack cắn răng liếc cô một cái, An Long Nhi cũng bật cười khúc khích.

Lục Kiều Kiều cười hì hì nói: “Tôi đang cai thuốc mà, Tú Liên phu nhân cũng nói rồi, người cai thuốc ban đêm đều tỉnh như sáo...” Lúc này con Đại Hoa Bối cũng đi tới, cùng bọn họ từ phía sau nhà họ Trương vòng quanh mé bên phải.

Các gian phòng sau của nhà họ Trương, trừ một ô cửa sổ nhỏ thì không có cửa nẻo gì nữa. Lúc đi sang mé phải, họ lại trông thấy một cánh cửa nhỏ khép hờ.

Con Đại Hoa Bối chui tọt vào cửa, có vẻ rất quen thuộc lối này. Ba người nhìn vị trí của khung cửa, nơi này là phía Tây tòa nhà, cũng là góc sau bên phải, nằm ở vị trí

đối diện với căn phòng Đông nơi ba người bọn Lục Kiều Kiều ngủ đêm qua.

https://thuviensach.vn

Vì đang là mùa thu, mặt đất khô ráo, nên không nhận ra dấu chân người nào, chỉ thấy một số dấu chân bò hơi sâu, hình như là vết chân mới, vừa có người xua bò đi

qua đây. Cả bọn nhìn xuống đất, thấy không có gì đặc biệt, bèn chầm chậm bước vào cánh cửa nhỏ kia. Khung cửa rất hẹp, chỉ đi lọt một người, cánh cửa làm bằng gỗ dày ba phân có bọc sắt, hoàn toàn có thể chống đỡ lại sự tiến công bình thường.

Cánh cửa tuy nặng nề, nhưng được bảo dưỡng rất tốt, chỉ hơi dùng sức là đẩy ra được, khi cửa mở ra cũng không phát ra tiếng động gì. Ba người đi qua khung cửa

nhỏ, nhìn thấy một gian phòng khách tối om, trong phòng bày biện gần giống như phòng khách Đông mà Lục Kiều Kiều ngủ, bàn ghế giường tủ đều làm bằng gỗ đỏ

thượng hạng, chỉ là phòng ốc đã bị người ta bới loạn cả lên, dưới đất ngổn ngang chăn đệm quần áo, trông như bị cướp. Từ đây nhìn vào trong nhà họ Trương, qua

cánh cửa mở hé, có thể trông thấy khoảng sân lộ thiên bên trong và nhà bếp, đi vài bước nữa, có thể nhìn thấy căn phòng bọn Lục Kiều Kiều ở đêm qua.

Lục Kiều Kiều đứng trong phòng, gần như đã có thể khẳng định đêm qua có người cõng xác Tú Liên phu nhân từ gian phòng này ra sân quăng xuống, lòng chợt không

rét mà run. Jack và An Long Nhi đã nghe Lục Kiều Kiều kể lại sự việc đêm qua, đều ý thức được nơi này có thể chính là địa điểm xảy ra án mạng, liền lẳng lặng đưa mắt quan sát bốn phía xung quanh.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều phát hiện trên trà kỷ cạnh giường có bốn ly rượu nhỏ, đặt trên một cái khay, bèn cầm lên ngửi thử, không ngờ lại là mùi rượu nương Khách Gia.

Đột nhiên, con Đại Hoa Bối sủa nhặng lên một hồi khiến Lục Kiều Kiều suýt đánh rơi ly rượu xuống đất. Trong lúc tĩnh lặng đến kỳ dị, thình lình vang lên một tràng

tiếng chó sủa như thế, mọi người bình tĩnh đến đâu cũng bị dọa cho thành đứa ngốc, cả bọn vội vàng chạy ra khoảng sân lộ thiên xem xảy ra chuyện gì. Từ cửa chính,

một đám đàn ông chạy ùa vào, trong đó có sáu người khiêng một tấm ván giường lớn, bên trên là một người to béo toàn thân ướt sũng, da dẻ trắng nhợt, chính là Đắc

Thịnh bá phụ đã mất tích từ trưa hôm trước.

Jack lao ra giữa sân, chặn mấy người kia ở lối vào, không để bọn họ lại gần thi thể Tú Liên phu nhân. Một ông bác ăn mặc có vẻ nho nhã bước lên nói: “Trương tú tài

đâu? Chúng tôi tìm thấy bá phụ của anh ấy rồi đây!”

Trương Phúc Long đang ở trên lầu chạy xuống: “Lâm lão gia, tôi ở đây, vị đại nhân Tây này là bạn tôi, anh ấy đang giúp tôi xử lý sự việc của Tú Liên...”

Lâm lão gia là cử nhân trong thôn, cũng là một trong các vị hương thân chủ chốt. Tin tức Tú Liên phu nhân nhà họ Trương bất ngờ qua đời trước tiên được thông báo cho các hương thân trong làng, rồi mới báo lên phủ Thiều Châu. Hiện giờ, Lâm cử nhân đã cắt đặt người hỏa tốc báo tin cho phủ Thiều Châu, rồi chạy đến trước xem tình hình thế nào, không ngờ lại đưa theo cả Đắc Thịnh bá phụ.

https://thuviensach.vn

Lâm cử nhân nói: “Có người làng phát hiện ra bá phụ nhà anh chết đuối dưới con sông nhỏ trong làng đây này!”

Trên tầng hai vang lên tiếng rầm rầm, cả bọn ngẩng đầu lên, thì ra Bội Vân đi ra hành lang xem chuyện gì, trông thấy thi thể Đắc Thịnh bá phụ liền ngất xỉu ngã lăn ra đất.

Lục Kiều Kiều vội vàng gọi A Hương chạy lên đỡ Bội Vân vào trong phòng, sau đó từ hành lang Bội Vân ngất xỉu cúi nhìn xuống sân. Lục Kiều Kiều chưa gặp Đắc Thịnh bá phụ, giờ ông ta đang nằm dưới sân, nhìn từ trên xuống, chỉ thấy một cái xác phù thũng đến nỗi khó mà nhận nổi lù lù trước mắt; lập tức cảm giác buồn nôn xộc lên, bấy giờ mới hiểu tại sao Bội Vân lại ngất xỉu.

Cô xuống bếp ở tầng một uống bát thuốc cai nghiện cho tinh thần phấn chấn lên một chút, thấy Jack và Trương Phúc Long kéo Lâm cử nhân và dân làng ra ngoài cửa nhà họ Trương, giờ đang đứng trước cửa trò chuyện.

Thi thể của Đắc Thịnh bá phụ đặt ngay chỗ cửa ra vào, cách xa thi thể của Tú Liên phu nhân.

Mặc dù không quen Đắc Thịnh bá phụ, cũng không biết con người ông ta như thế nào, nhưng thâm tâm Lục Kiều Kiều vẫn hy vọng Tú Liên phu nhân xinh đẹp thiện

lương kia, dẫu chết rồi cũng không phải ở gần một cái xác xấu xí như vậy.

Jack và An Long Nhi đứng bên ngoài cửa lớn nhà họ Trương, cùng với Trương Phúc Long, Lâm cử nhân và một đám dân làng tụ lại một chỗ, nghe Trương Phúc Long và Lâm cử nhân kể lại tình hình lúc phát hiện ra thi thể.

Lục Kiều Kiều thấy A Hương và A Hoa ở dưới tầng đang bận nấu cơm, Bội Vân đã vào trong phòng nghỉ ngơi, tầng hai chắc không còn ai nữa, cô

https://thuviensach.vn

đảo mắt một vòng, quyết định nhân lúc không người chú ý, đi xem từng phòng trên tầng hai, có thể sẽ phát hiện ra gì đó cũng không chừng.

Phòng khách Đông của cô không có gì xem xét cả, vừa nãy cô đỡ Bội Vân vào phòng khách Đông Nam cũng đã quan sát một lượt rồi, gian phòng chia làm sảnh và phòng ngủ, rộng gấp đôi gian phòng phía Đông, bên trong toàn là quần áo đồ đạc lặt vặt của Bội Vân, xem ra thiếu nữ này cũng xuất thân từ nhà danh giá, không biết thu xếp cho lắm.

Từ gian phòng của Bội Vân nhìn ra là khoảng đồng ruộng mênh mông, có điều nhìn sang phải không thấy con đường vào trong thôn. Thì ra lùm cây mọc bên phải cửa

lớn nhà họ Trương um tùm lạ thường, một cây đa mọc bò lên tường, không chỉ vươn ra bốn phía mà còn vươn cao ngang với tầng hai, chắn mất tầm nhìn về mé phải.

Cô sực nhớ ra, chỗ đó chính là vị trí của nhà xí và cống thoát nước, được tưới tiêu đầy đủ như vậy, cây cối sao mà không um tùm tươi tốt cho được.

Lục Kiều Kiều men theo tường chầm chậm đi về phía phòng khách phía Nam trên tầng hai, cố gắng không để ai chú ý.

Nơi này là mé bên phải của tòa nhà, dưới tầng chính là nhà xí, có điều vì nhà xí sạch sẽ lại thoáng gió, nên tầng hai cũng không có mùi thối bốc lên, cây đa mọc bò lên

tường bên phải cửa lớn nhất định ở ngay dưới cửa sổ của gian phòng này.

Cô đưa tay đẩy cửa, thì ra cửa phòng đã khóa, cánh cửa được làm rất tốt, nhìn qua khe cửa không thể thấy bất cứ thứ gì bên trong. Nghe Ninh Nhi nói, bá phụ Đắc Thịnh chính là ở trong gian phòng này, vì không biết ông ta

https://thuviensach.vn

có về hay không nên không dám vào thu dọn... Nếu trước giờ vẫn chưa mở cửa phòng, bổ đầu quan phủ

đến nhất định sẽ vào trong lục soát đồ đạc. Phỏng chừng, lát nữa phải đi tìm Ninh Nhi hỏi lấy chìa khóa vào trong xem xem.

Lục Kiều Kiều ngoảnh đầu nhìn lại hành lang tầng hai, vẫn không thấy có người nào khác, bèn tiếp tục đi sang gian phòng tiếp theo.

Sau phòng khách Nam là phòng của Ninh Nhi, nằm ở phía Tây Nam tòa nhà họ Trương. Trong khoảng sân lộ thiên của tòa nhà có hai cầu thang, phòng của Ninh Nhi ở đối diện với lối ra cầu thang bên phải. Lục Kiều Kiều nghĩ, nếu tiếng bước chân tối qua không phải của Ninh Nhi, liệu cô ta có nghe thấy không?

Cửa không khóa, cô khẽ khàng đẩy cửa nhìn vào bên trong, căn phòng sạch sẽ thơm tho, trên bệ cửa sổ còn cắm mấy bông hoa cúc dại. Tuy chỉ là hoa cúc dại hái trong ruộng, nhưng ba cành hoa này lại được cắm so le rất đúng điệu, toát lên một vẻ đẹp khó tả. Từ gian phòng này nhìn xuống, sẽ thấy con đường làng ở bên phải tòa nhà họ Trương, nếu có khách đến, Ninh Nhi ắt là người đầu tiên trông thấy. Lục Kiều Kiều nhẹ nhàng khép cửa lại, xoay người định đi xem căn phòng tiếp theo, chợt trông thấy Ninh Nhi bế đứa bé lẳng lặng đứng ngay sau lưng mình. Hai mắt cô đã khóc đến đỏ lựng lên, nước mắt vẫn ngân ngấn nơi khóe mắt, hễ chớp mắt là lệ tuôn ra, phấn sáp trên mặt bị nước mắt chảy qua vạch thành những vệt trăng trắng ngoằn ngoèo.

Lục Kiều Kiều bị Ninh Nhi làm cho giật nẩy cả mình, loạng choạng dựa vào tường: “À! Ừm ờ ừm... tôi...”

Ninh Nhi u uất nói: “Lục tiểu thư muốn xem gì? Tôi dẫn cô đi xem...”

“Ninh Nhi, tối qua tôi nghe thấy có người đi lên cầu thang bên này, cô ở trong phòng có nghe thấy không?” Lục Kiều Kiều thấy người đã ở trước

https://thuviensach.vn

mặt rồi, cũng chẳng ngại gì mà không hỏi thêm một câu.

Nét mặt Ninh Nhi rõ ràng có chút kỳ quái: “Tôi không nghe thấy âm thanh gì cả, nhưng trong nhà đông người như thế, buổi tối trông đứa bé và đi nhà xí cũng sẽ phải

lên xuống cầu thang...”

“Vậy cũng phải... Ninh Nhi, gian phòng sau kia có phải của Trương tiên sinh không?” Lục Kiều Kiều chỉ gian phòng phía sau hỏi. Gian phòng này nằm ở phía Tây tòa

nhà, bên dưới chính là căn phòng có cánh cửa ngách nhỏ thông ra bên ngoài.

Ninh Nhi chầm chậm vỗ về đứa bé nói: “Đây là thư phòng của Phúc Long, chúng tôi bình thường rất hiếm khi vào đó, có điều căn phòng này không khóa, bên trong chỉ

có sách, để tôi dẫn cô vào xem...” Ninh Nhi vừa nãy khóc lóc rất dữ, giờ lộ vẻ mệt mỏi quá sức, nói chuyện cũng thều thào yếu ớt.

Lục Kiều Kiều còn phát hiện, đứa bé Ninh Nhi bế rất gầy gò, vả lại cứ ngủ suốt. Nghe nói đứa trẻ này mắc bệnh lao, người mắc bệnh lao sẽ ho về đêm, nếu cả đêm cứ ho suốt không ngủ được, ban ngày đúng là sẽ ngủ mãi không dậy, nhưng đêm qua lúc nghe thấy tiếng bước chân, cô lại không nghe thấy tiếng đứa trẻ ho đêm.

Lục Kiều Kiều cùng Ninh Nhi vào thư phòng ở phía Tây tầng hai, ngửi thấy mùi thảo dược nồng nặc xộc lên, một nửa thư phòng kê các giá sách, trên giá ngoài các loại sách văn bát cổ như Tứ thư Ngũ kinh, còn có rất nhiều sách y. Một nửa còn lại kê giá thuốc, chất rất nhiều loại thảo dược được gói bằng giấy.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều nói: “Trương tiên sinh vẫn thích y thuật à?”

“Đúng thế, Phúc Long từ nhỏ đã hút thuốc phiện, sau này vì muốn sinh con nên mới dằn lòng cai thuốc đi đấy... không ngờ đứa nhỏ ra đời liền mắc bệnh lao... Phúc

Long... đi khắp nơi tìm thầy chạy thuốc...” Ninh Nhi đang nói liền nghẹn ngào nức nở, không sao tiếp lời được nữa.

Lục Kiều Kiều lấy chiếc khăn tay trong người ra lau nước mắt cho Ninh Nhi, ôm lấy vai cô nói: “Trương tiên sinh nhất định sẽ dốc hết sức trị bệnh cho đứa nhỏ, anh

ấy là một người chồng tốt, phải không?”

Ninh Nhi gật gật đầu, xoay người đi ra khỏi phòng, quay lưng về phía Lục Kiều Kiều, tự mình lau nước mắt.

Lục Kiều Kiều lại ngoảnh đầu vào ngó nghiêng trong phòng, thấy dưới nền đất ở góc Tây có một bó thừng bện bằng dây vải to tướng. Sợi thừng vừa to vừa mềm mại, cứ cách chừng một thước lại thắt một nút to, rõ ràng dùng để leo trèo. Người học y tìm thuốc cần leo trèo gì nhỉ? Tự nhiên, Lục Kiều Kiều lại nhìn ra phía cửa sổ.

Nhà họ Trương là nhà gạch xanh xây theo kiểu pháo đài, các cửa sổ đều không to lắm, thường chỉ rộng chừng một thước. Hai bên thư phòng của Trương Phúc Long

tổng cộng có bốn ô cửa sổ, đều là khung cửa hẹp có gắn thêm những thanh sắt to tướng ghép thành hình ô vuông, người không thể nào chui ra từ đây được. Xét từ góc

độ phòng thủ, thì cũng không ai có thể từ bên ngoài chui vào trong này. Cô xem xét kỹ các thanh sắt trên bốn cửa sổ, thấy đều được gắn cố định vào

https://thuviensach.vn

tường gạch, xem

chừng không thể dễ dàng tháo ra lắp vào.

Lục Kiều Kiều không nghĩ ra được nguyên do, bèn rảo bước ra khỏi thư phòng, Ninh Nhi lại dẫn cô đến trước cửa phòng Trương Phúc Long. Trên cửa phòng này có móc ổ khóa, nhưng không khóa, Ninh Nhi nói: “Đây là phòng của Phúc Long, nhưng không khóa, cô có muốn vào xem không?”

Lục Kiều Kiều ngại ngần nói: “Vậy không ổn lắm đâu, Ninh Nhi phu nhân, thôi bỏ đi, tôi chỉ tùy tiện ngó nghiêng một chút thôi mà.”

“Vào xem đi, không sao đâu...” Ninh Nhi khẽ nói, rất tự nhiên thoải mái dẫn Lục Kiều Kiều vào phòng của Trương Phúc Long.

Phòng Tây Bắc nơi Trương Phúc Long ngủ ở mé sau tòa nhà họ Trương, trên đường trung tuyến của cả tòa nhà, đi vào thấy bố cục trong phòng này cũng giống như phòng khách lớn của Bội Vân, một sảnh một phòng rộng gấp đôi phòng khách thường. Căn phòng rộng rãi sạch sẽ, trên bậu cửa sổ cũng cắm mấy đóa cúc dại. Lục

Kiều Kiều buột miệng hỏi: “Phòng của Trương tiên sinh là do Ninh Nhi thu dọn phải không?”

“Vâng, Phúc Long không thích người làm thu dọn phòng ngủ và phòng sách, anh ấy sợ đồ đạc lung tung rồi không tìm thấy...”

“Tôi thấy gian phòng này với phòng của cô bài trí rất giống nhau, thế nên mới đoán ra...” Nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, Ninh Nhi mỉm cười, đối với phụ nữ, được người

ta phát hiện ra điểm này là một niềm hạnh phúc. Gương mặt vừa khóc lóc của cô thoáng nét cười thê lương mà kín đáo, đẹp như giọt mưa rơi xuống hoa lê, Lục Kiều

https://thuviensach.vn

Kiều nhìn mà cũng không khỏi thầm rung động, đưa mắt đánh giá lại một lượt vóc dáng của Ninh Nhi.

Nếu không nhìn từ chính diện, trông thấy bầu ngực căng tràn và vết sữa thấp thoáng rỉ ra chỗ hai bầu vú của Ninh Nhi, chỉ nhìn vòng eo mảnh mai yểu điệu của cô từ phía sau, Lục Kiều Kiều thực sự không thể nhận ra cô từng sinh con. Với kinh nghiệm nhiều năm lăn lội ở chốn phong nguyệt của Lục Kiều Kiều, một cô gái như vậy tuyệt đối sẽ là hoa khôi đầu bảng, khiến cho không biết bao nhiêu công tử ăn chơi phải phát điên phát cuồng.

Ra khỏi phòng Trương Phúc Long, Ninh Nhi dẫn Lục Kiều Kiều đi tới trước cửa căn phòng tiếp theo. Lục Kiều Kiều ở trên hành lang nhìn xuống khoảng sân lộ thiên,

thấy cửa lớn đã đóng lại, bên ngoài cũng không còn tiếng người tụ tập nói chuyện, Jack và An Long Nhi đang ngồi cạnh xác chết của Đắc Thịnh bá phụ xem xét, Jack

cầm một cành cây lật quần áo của cái xác lên.

Ninh Nhi đẩy cửa phòng, đứng trước cửa nhưng không vào trong, chỉ bưng miệng ứa nước mắt. Lục Kiều Kiều ôm thắt lưng cô, tỏ ý an ủi, rồi tự mình đi vào.

Đây là phòng của Tú Liên phu nhân, nằm ở phía Bắc của tòa nhà, từ đây nhìn xuống có thể trông thấy cửa chuồng bò. Trong phòng có một dãy giá sách rất nổi bật, sách trên giá đa phần đều là thơ từ ca phú, ngoài ra chỉ có giường tủ bàn ghế, không có đồ đạc gì thừa thãi. Đằng trước phòng Tú Liên phu nhân là phòng trẻ con, giữa hai phòng có một cánh cửa thông nhau, chắc là để mùa đông hay buổi đêm chăm sóc đứa nhỏ không cần phải ra ngoài hành lang.

Phía trước phòng trẻ con chính là phòng khách Đông chỗ Lục Kiều Kiều ngủ, đến đây, Lục Kiều Kiều về đại thể đã xem hết một lượt tầng hai. A

https://thuviensach.vn

Hoa đi từ cầu thang mé trái lên, mời nhị nương xuống ăn cơm, Ninh Nhi liền giao đứa trẻ cho A Hoa, gọi Bội Vân đang ở trong phòng, cùng Lục Kiều Kiều đi xuống.

Lục Kiều Kiều hỏi Ninh Nhi: “Cô có chìa khóa phòng Đắc Thịnh bá phụ không?”

“Có, chìa khóa phòng khách nào tôi cũng có...”

“Tôi muốn vào xem có được không?” Lục Kiều Kiều thử thăm dò.

“Được, lát nữa tôi và Bội Vân vào dọn phòng, sẽ dẫn cô vào cùng...” Ninh Nhi vâng lời răm rắp.

Hai người đi xuống sảnh giữa, chỉ thấy Jack và An Long Nhi đang ngồi cạnh bàn ăn, trên bàn sắp bảy bộ bát đũa, Lục Kiều Kiều thầm tính toán, rõ ràng bộ bát đĩa thứ

bảy là tính cả phần của Tú Liên phu nhân.

Ninh Nhi thấy cảnh tượng này, lại tức cảnh sinh tình khóc nấc lên, Lục Kiều Kiều cũng chẳng quản được nhiều chuyện đến thế, đành quay sang nói với Jack và An

Long Nhi: “Ăn cơm, ăn no vào...” sau đó cầm đầu ngồi xuống gắp thức ăn như hổ đói.

Ninh Nhi ngồi bên cạnh chỉ ăn lấy lệ, cô quay đầu hỏi A Hương: “Phúc Long đâu?”

“Trương công tử và Lâm cử nhân đi ra chỗ tìm thấy bá phụ rồi ạ, bảo lát nữa sẽ quay về.”

Lát sau, nghe thấy con Đại Hoa Bối sủa lên ba tiếng, A Hương nói: “Trương công tử về rồi, để em đi mở cửa...”

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều nghe thấy ba tiếng chó sủa, liền dừng đũa ngẩng đầu nhìn ra ngoài, liếc thấy Jack và An Long Nhi cũng đưa mắt nhìn mình.

Người từ ngoài cửa đi vào đúng là Trương Phúc Long, tim Lục Kiều Kiều đập loạn lên, thì ra con Đại Hoa Bối này quả là “thấy người liền sủa” như Tú Liên phu nhân

đã nói, chỉ khác ở chỗ, thấy người quen nó sẽ sủa mấy tiếng chào hỏi, còn người lạ thì sẽ sủa nhặng lên để dọa cho người ta chạy.

Đại Hoa Bối cả ngày hôm qua đều im phăng phắc, tuyệt đối không phải chuyện ngẫu nhiên.

Hai mắt Trương Phúc Long khóc nhiều quá sưng đỏ cả lên, anh ta bước vào đại sảnh chào cả bọn, rồi kể lại chuyện vừa nãy.

Anh ta và Lâm cử nhân đã tới bên bờ sông chỗ phát hiện thi thể Đắc Thịnh bá phụ xem qua, trong làng tuy có đường rải đá xanh, nhưng bờ sông lại không có lan can

chắn, người rất dễ rơi xuống đó. Bờ sông trong làng đều kè bằng đá dốc đứng, ở dưới nước không thể leo lên được; có một số chỗ nước khá sâu, nếu rơi xuống thì

không bò lên nổi, giờ tạm suy đoán là bá phụ bị trượt chân rơi xuống nước chết đuối.

Lâm cử nhân sớm đã phái người phi ngựa đến Thiều Châu báo quan, chắc tầm chiều quan sai sẽ tới nơi.

Anh ta đưa mắt nhìn thi thể Tú Liên phu nhân đã được phủ chăn, nhíu mày bi thương nói: “Vừa nãy tôi có đi xem qua phòng ốc tầng một, cánh cửa ngách ở phòng phía Tây để mở, bên trong bị lục lọi bừa bãi... có thể

https://thuviensach.vn

ban đêm có trộm vào nhà, bị Tú Liên phát hiện, tên trộm sợ Tú Liên tri hô mọi người, liền bóp chết nàng ấy...”

Anh ta vừa nói nhỏ vừa nghẹn ngào, cả bọn đều im lặng, Ninh Nhi và A Hương cũng thút thít khóc theo.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Trương Phúc Long nén đau thương nói với Jack: “Jack tiên sinh, thật là xin lỗi, anh vừa đến nhà chúng tôi thì lại xảy ra chuyện thế này...” Jack đặt một tay lên vai anh

ta an ủi: “Tôi rất tiếc vì đã xảy ra chuyện như vậy, hy vọng có thể giúp được anh...”

Trương Phúc Long vỗ vỗ lên tay Jack, gật đầu nói: “Jack tiên sinh không cần phải khách khí, quan sai sẽ đến xử lý thôi; nếu các vị ở lại, quan sai có thể sẽ chất vấn

các vị, thế thì phiền cho các vị quá... vì vậy, nếu các vị đang vội thì cứ lên đường trước... Phúc Long sẽ xử lý ổn thỏa chuyện của Tú Liên và bá phụ...”

Nghe những lời này, Jack và An Long Nhi không hẹn mà cùng nhìn về phía Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều giờ đã uống đủ thuốc ăn no cơm, tinh thần đang tỉnh táo,

bèn nhìn thẳng vào mắt Trương Phúc Long nói: “Tú Liên phu nhân là người tốt, chị ấy đã cứu tôi, lại còn cho phương thuốc trị bệnh, tôi không thể để chị ấy chết oan

https://thuviensach.vn

được, chuyện này mà không tra ra chân tướng hai năm rõ mười, chúng tôi tuyệt đối không đi khỏi đây!”

Dứt lời, cô đập mạnh đôi đũa xuống mặt bàn, Trương Phúc Long thoáng ngẩn người ra, Ninh Nhi và Bội Vân đều sợ hãi giật nảy mình.

Lục Kiều Kiều từng nói, giờ kẻ muốn họ đi khỏi đây nhất chính là hung thủ sát hại Tú Liên, chỉ cần bọn họ ra đi, tất cả tội danh sẽ đổ lên đầu, sau đó quan phủ sẽ tiến

hành truy nã trên diện rộng, vì vậy An Long Nhi và Jack vừa nghe thấy cô vỗ bàn, lập tức biết những lời này là nhắm vào Trương Phúc Long.

Tiếng bước chân kỳ quái dẫn lên tầng hai lúc sáng sớm, cộng thêm với tư duy theo lối hung thủ của Trương Phúc Long, đều khiến bọn họ không hẹn mà cùng đổ dồn

hoài nghi con người này.

Chiều hôm qua Trương Phúc Long mới gặp đám người Lục Kiều Kiều, người đầu tiên tiếp xúc là Jack, lúc dùng cơm tối, Lục Kiều Kiều lại yếu ớt mệt mỏi không nói

năng gì, anh ta vẫn luôn cho rằng trong ba vị khách không mời này, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi chỉ là nô bộc của đại nhân Tây, thế nên chuyện gì cũng chỉ nói với

Jack. Giờ thấy Lục Kiều Kiều dám vỗ bàn trước mặt mọi người, khí thế mạnh mẽ như người đã quen ra lệnh, anh ta mới ý thức được cô gái trẻ này không phải một a

hoàn hầu cận như mình tưởng, cô rất có lai lịch, hoàn toàn có thể là nhân vật chủ chốt trong ba người này.

https://thuviensach.vn

Thấy Lục Kiều Kiều kiên quyết như thế, anh ta liền chắp tay với ba người, xúc động nói: “Đa tạ các vị trượng nghĩa tương trợ, Tú Liên mà biết nhất định sẽ được an ủi

lắm lắm.”

Lục Kiều Kiều đã khởi ra câu chuyện, bèn dứt khoát làm việc công khai luôn.

Ăn cơm xong, cô bảo Ninh Nhi dẫn mình lên phòng Nam trên tầng hai mà Đắc Thịnh bá phụ từng ở lại. Trong phòng chăn gối vứt lung tung, quần áo bừa bộn, trên bàn

còn một cái hòm bằng mây, Bội Vân vừa nhìn thấy đã nói đó là hòm của Đắc Thịnh. Lục Kiều Kiều cẩn thận lật tìm tất cả quần áo hành lý, nhưng không thấy thứ gì

đáng tiền.

Sau đó, cô xuống tầng một kiểm tra thêm tất cả những chỗ chưa xem xét.

Tầng một có đại sảnh, sảnh bên, nhà bếp, nhà xí, phòng cho người làm và hai phòng khách. Một phòng khách ở bên dưới phòng của Ninh Nhi, mở ra xem qua chỉ thấy

có bàn ghế giường tủ, trống huếch trống hoác. Phòng còn lại ở bên dưới thư phòng của Trương Phúc Long, chính là gian phòng có cửa ngách, có chăn nệm, còn có cả

ly rượu, Lục Kiều Kiều lại tỉ mỉ lục lọi xem xét một lượt, song vẫn không có phát hiện gì mới.

https://thuviensach.vn

Sau khi kiểm tra hết các phòng, Trương Phúc Long bảo Ninh Nhi phải nghỉ ngơi, vậy là mọi người chia nhau về phòng nghỉ, đợi quan sai đến xử lý.

Khi mọi người đều đã về phòng, Lục Kiều Kiều gọi Jack và An Long Nhi ra con đường bên ngoài cửa lớn nhà họ Trương, Đại Hoa Bối lại sủa mấy tiếng, lon ton chạy

đến để được xoa đầu, rồi vui vẻ đứng bên cạnh ba người hóng chuyện.

Lục Kiều Kiều thuật lại một lượt những gì mình trông thấy trên tầng hai cho Jack và An Long Nhi nghe, An Long Nhi xoay lưng về phía tòa nhà họ Trương, lấy trên

người ra một chìa khóa có dây móc vào thắt lưng, Lục Kiều Kiều đón lấy rồi hỏi nó: “Chìa khóa ở đâu đây?”

An Long Nhi đáp: “Đây là chìa khóa phòng phía Nam ở tầng hai, lúc mọi người xuống tầng một kiểm tra phòng, cháu lên tầng hai thử rồi...”

“Hả! Mày lấy ở đâu ra vậy?” Lục Kiều Kiều ngạc nhiên.

Jack nói: “Buổi sáng, lúc chúng ta vào căn phòng phía Tây có cửa ngách ở tầng một, Long Nhi tìm thấy trên giường; khi ấy Đại Hoa Bối sủa nhặng lên, chúng ta liền

chạy luôn ra sân, thế nên không chú ý...”

“Chìa khóa này của ai?” Lục Kiều Kiều nhìn Jack và An Long Nhi.

An Long Nhi nói: “Bọn cháu đã lục soát thi thể Đắc Thịnh bá phụ, trên người không có chìa khóa, cháu nghĩ chìa khóa này rất có khả năng là của ông ta.”

https://thuviensach.vn

“Ừm, cô có thấy Jack lật quần áo người ta lên... Ninh Nhi có một chùm chìa khóa, chùm còn lại ở trong tay ông béo kia cũng là hợp tình hợp lý, ông ta ở đây mấy

ngày, hằng ngày ra ra vào vào cũng phải có chùm chìa khóa riêng...” Về cơ bản, Lục Kiều Kiều chấp nhận suy đoán này của An Long Nhi.

Jack nói: “Trưa hôm qua lúc chúng tôi ôm em chạy vào cửa, gặp ngay ông Đắc Thịnh mở cửa ra, thắt lưng đeo ngọc bội và túi tiền, nhưng vừa nãy tôi kiểm tra xác ông

ta, những thứ ấy đều không còn nữa... thực ra, trên người ông ta chẳng có thứ gì cả, hình như là bị cướp...”

An Long Nhi nói: “Chùm chìa khóa này rơi trên giường trong phòng Tây tầng một từ lúc nào nhỉ?”

“Có rất nhiều giả thiết, theo lẽ thường, chắc là sau khi lão béo này khóa cửa phòng tầng hai ra ngoài, mới đánh rơi chìa khóa trên giường phòng Tây tầng một... khụ

khụ...” Lục Kiều Kiều nói tới đây, lại tự cười mình: “Thực ra, khả năng này mới là thấp nhất, một người đã khóa cửa phòng ra ngoài rồi, sao lại quay về phòng khách ở

tầng một ngủ cơ chứ?”

“Nếu đúng là ông ta vào đó để ngủ thì sao?” Jack suy nghĩ rất thoáng, trong tư duy của người Mỹ, chẳng có chuyện gì là không thể cả.

“Đúng rồi, ngủ với ai nhỉ?” Lục Kiều Kiều xoa xoa cằm ngẩng đầu lên nhìn cây đa bám trên tường nhà họ Trương, phía trên cây đa chính là cửa sổ phòng Nam trên

https://thuviensach.vn

tầng hai.

“Xuống tầng một ngủ thì nhất định phải kiếm người ngủ cùng ạ?” An Long Nhi thắc mắc với Lục Kiều Kiều, liền nhận lại một cái cốc trên trán.

Jack cũng vân vê cằm giống Lục Kiều Kiều: “Ngủ cũng cần có thời gian chứ, là trước khi chúng ta gặp ông ta hay là sau đó nhỉ?”

“Thời gian, vấn đề là ở chỗ thời gian đấy đấy... hai người kể lại tình hình lúc vào đây đi, khi đó tôi hôn mê, cứ mơ mơ hồ hồ...”

“Buổi trưa, cháu đánh xe tới trước cửa, chính là chỗ này, anh Jack ôm cô xuống xe, gặp phải lão béo ấy mở cửa đi ra, ông ta nói mình không phải người nhà này, bảo

bọn cháu vào mà hỏi chủ nhà...” An Long Nhi kể.

Lục Kiều Kiều ngắt lời nó: “Hai người cảm thấy con người lão béo ấy như thế nào?”

Jack nói: “Tôi cảm thấy ông ta là một lão mê gái, động tác và ánh mắt đều rất háo sắc, lúc tôi ôm em, ông ta vừa nói chuyện vừa bước lại ngửi ngửi hít hít, còn nói em

đẹp...”

“Hả? Còn ngửi tôi à? Có phải gí vào rất gần không?” Lục Kiều Kiều nhăn nhó mặt mày hỏi.

An Long Nhi dùng tay miêu tả: “Gần chừng này này...”

Lục Kiều Kiều quay mặt đi bĩu môi: “Ọe... buồn nôn chết đi được... sau đó thì sao?”

https://thuviensach.vn

An Long Nhi nói: “Sau đó chúng ta vào trong sân, A Hương ở chỗ gần nhà xí giặt chăn, A Hoa ở trong bếp đi ra, gọi Tú Liên phu nhân từ trên tầng hai xuống... sau đó

mọi người khiêng cô vào sảnh bên, sau đó thì cô tỉnh lại...”

Lục Kiều Kiều nói: “Sau khi cô tỉnh lại, Long Nhi đi thu xếp hành lý, thấy Đại Hoa Bối đang ngủ, lúc ấy có gặp Ninh Nhi không?”

An Long Nhi nói: “Không ạ, cháu đi mua thuốc về mới gặp cô ta ở phòng trẻ con trên tầng hai, cháu còn làm cô ta giật mình...”

“Đừng làm thời gian rối loạn lên, An Long Nhi đi sắp xếp hành lý rồi mua thuốc, tình hình bên ngoài thế nào?” Lục Kiều Kiều hỏi.

An Long Nhi đáp: “Cháu chỉ muốn mau mua được thuốc nên chạy thẳng vào trong thôn, trên đường gặp Trương Phúc Long, anh ta vội vội vàng vàng chạy về nhà,

nhưng cháu không nhận ra anh ta, lúc về đây mới biết anh ta là chủ nhà...”

“Dừng lại, em gặp Trương Phúc Long ở đâu vậy?” Jack ngắt lời An Long Nhi.

“Ừm... chính là bên cạnh gốc cây to kia kìa...” An Long Nhi vươn tay ra chỉ, cả bọn đều nhìn theo phía ấy.

Hướng mà An Long Nhi chỉ là ở mé phải phía sau tòa nhà họ Trương, nếu đi bộ thì khoảng hai khắc là tới, trên quãng đường này không có nhà cửa gì, chỉ có một đồng

ruộng mênh mông.

Jack nói: “Được rồi, em nói tiếp đi, lát anh sẽ nói...”

https://thuviensach.vn

“Ừm, sau đó em vào trong làng tìm một lúc mới thấy hàng thuốc, ông già ở hàng thuốc chậm rề rề lại tốn thêm hai khắc nữa, em còn hỏi mượn ông ấy bút mực để sao

lại một bản đơn thuốc... Sau đó, em chạy thẳng về đây, vào cửa liền gặp anh Jack và Trương Phúc Long, Tú Liên phu nhân đang ngồi trong đại sảnh nói chuyện... Em

vừa thấy Trương Phúc Long liền nhận ra chính là người mình gặp trên đường lúc nãy, sau đó em chạy lên xem cô Kiều, thì đụng phải Ninh Nhi trên tầng hai...”

Jack nói: “Để tính thời gian nhé, Long Nhi chạy vào trong làng mất bao nhiêu thời gian?”

“Một khắc.”

“Được, tìm hàng thuốc mất bao nhiêu thời gian?” Jack lại hỏi tiếp.

“Khoảng nửa khắc gì đấy...”

“Chờ lấy thuốc mất hai khắc phải không?” Jack hỏi.

“Đúng vậy.”

Jack nói: “Từ lúc An Long Nhi chạy ra ngoài rồi quay về, tổng cộng là bốn khắc rưỡi, mỗi khắc tương đương 14,4 phút, bốn khắc rưỡi tức là một tiếng năm phút... từ

chỗ Long Nhi gặp Trương Phúc Long đi về đây, nếu đi nhanh thì khoảng tám phút là tới...”

Lục Kiều Kiều hỏi: “Thế thì sao?”

https://thuviensach.vn

“Kiên nhẫn nghe tôi nói đã...” Hai tay Jack dang ra làm động tác ấn xuống, bảo Lục Kiều Kiều và An Long Nhi bình tĩnh.

“Sau khi Long Nhi ra ngoài mua thuốc, khoảng mười lăm phút sau thì Kiều Kiều ngủ, tôi và Tú Liên phu nhân xuống đại sảnh tầng một, A Hương A Hoa đã dọn cơm

xong, bọn tôi ngồi đấy cùng đợi Trương Phúc Long quay về. Khoảng nửa tiếng sau thì thấy Ninh Nhi từ phòng cô ấy trên tầng hai đi xuống, sau khi chào hỏi Tú Liên

phu nhân xong lại lên trông đứa nhỏ...”

“Tú Liên phu nhân nói cô ấy và Ninh Nhi thay nhau trông đứa nhỏ, cô ấy sợ Ninh Nhi vất vả, nên phụ trách trông từ nửa đêm đến sáng, còn Ninh Nhi trông buổi chiều

và tối đến nửa đêm, thời gian của Ninh Nhi so ra thì thoải mái hơn...”

Lục Kiều Kiều không kìm được nói: “Tú Liên phu nhân đúng là người tốt...”

“Ok, Ninh Nhi đi lên không lâu, khoảng năm phút sau, Trương Phúc Long mới từ cửa lớn đi vào, Đại Hoa Bối cũng không hề sủa, anh ta chào hỏi tôi xong cả bọn liền

ngồi xuống ăn cơm, vừa nói chuyện được hai ba câu thì Long Nhi quay về...”

Jack nhìn Lục Kiều Kiều và An Long Nhi: “Đã hiểu chưa? Trương Phúc Long lẽ ra phải về nhà Trương từ lúc Lục Kiều Kiều chưa ngủ, tôi và Tú Liên phu nhân còn ở

https://thuviensach.vn

trên tầng hai, nhưng anh ta về muộn những bốn mươi lăm phút... từ lúc Long Nhi gặp Trương Phúc Long đến khi tôi gặp anh ta, có một khoảng trống thời gian, trong

bốn mươi lăm phút này, anh ta đã ở đâu?”

Cả bọn nhìn gốc cây ven đường nơi An Long Nhi gặp Trương Phúc Long, rồi lại nhìn tòa nhà họ Trương, ở giữa không có chỗ nào để trú chân cả. Jack nói: “Lúc tôi

thấy Trương Phúc Long đi vào, A Hương còn hỏi anh ta đã ăn cơm chưa, nếu Trương Phúc Long từng vào nhà nửa tiếng trước, A Hương và A Hoa hẳn đã gặp anh ta

rồi, không thể nào lại hỏi anh ta đã ăn cơm chưa... Vì vậy, tôi đoán là anh ta vẫn luôn ở bên ngoài.”

Lục Kiều Kiều nói: “Anh ta không ở ngoài ruộng hái hoa đấy chứ?”

An Long Nhi nói: “Phòng khách phía Tây có cửa ngách mà, anh ta có thể vào qua lối đó...”

Jack và Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn nhau, Lục Kiều Kiều nói: “Nếu lúc ấy lão béo cũng ở trong đó thì sao?”

“Đúng rồi!” Jack như sực hiểu ra điều gì đó: “Hai người nhìn lùm cây to kia mà xem, nó nằm ở bên phải tòa nhà, che khuất cả con đường bên phải rồi... Từ phòng

chúng ta và phòng của Bội Vân đều không thấy được người qua lại phía đó, chỉ có phòng của Ninh Nhi với phòng của lão béo Đắc Thịnh là trông thấy được thôi... Chỉ

https://thuviensach.vn

cần Đại Hoa Bối không sủa, lão béo và Trương Phúc Long đều có thể lén lút qua cửa ngách vào căn phòng khách phía Tây ở tầng một...”

“Bọn họ vào đấy làm gì nhỉ? Không phải để ngủ với nhau đấy chứ?” An Long Nhi chau mày suy đoán nguyên nhân.

Lục Kiều Kiều cũng nói: “Theo cách nói của anh, buổi trưa lão béo ấy ra ngoài xong liền vòng lại lẻn vào phòng phía Tây, Trương Phúc Long buổi trưa chạy về cũng

lén lút vào phòng ấy, lại còn ở trong đó uống rượu Khách Gia? Bốn mươi lăm phút sau, Trương Phúc Long đi vào từ cửa lớn, còn lão béo thì vứt chìa khóa trên giường

xong liền chạy đi nhảy sông? Chuyện kiểu gì vậy? Không hợp tình cũng chẳng hợp lý, trong đây chắc chắn còn thiếu gì đó...”

Jack cười cười nói: “Chuyện gì thì thử nghĩ một chút xem, có thể một khả năng là đúng, nghĩ ra một phần cũng tốt mà.”

An Long Nhi nói: “Cô Kiều, có thể gieo quẻ bói xem hung thủ là ai không?”

“Cô sớm đã nghĩ đến chuyện này rồi...” Lục Kiều Kiều nói: “Nhưng mạng người lớn bằng trời, chỉ một quẻ bói có thể chứng minh một người là hung thủ sao? Kể cả có

bói ra được là ai, quan phủ liệu có tin không? Kể cả chúng ta làm quan cũng không thể dùng bói toán để phá án, xem mạng người như cỏ rác được, cần có bằng chứng

xác thực...”

https://thuviensach.vn

“Giờ cứ như chuột chạy trong mê cung, chỗ nào cũng là lối đi, nhưng lại không có lối thoát ra ngoài, có phải chúng ta bị vây bên trong rồi không?” Jack nói xong, lại

chống nạnh đưa mắt nhìn xung quanh, ánh nắng thu ấm áp rọi xuống người bọn họ, chỉ thấy phía xa xa đằng sau tòa nhà họ Trương, một đám khói bụi cuộn lên...

Lục Kiều Kiều nói: “Quan sai đến rồi, Long Nhi rót cho cô bát thuốc mang lên, đặt cạnh giường cô, cô lên đó giả bệnh... hai người đi theo quan sai xem bọn họ xử lý

vụ này thế nào, nếu họ tìm cô thì bảo cô là người hầu của Jack, đừng gọi là Kiều Kiều nhé.”

Lục Kiều Kiều dặn dò xong, cả bọn liền quay vào trong nhà, chia nhau hành sự.

Sáu con ngựa khỏe chở theo sáu vị công sai tiến vào nhà họ Trương trong tiếng sủa nhặng xị của con Đại Hoa Bối.

Trong đám công sai có hai người là chủ bạ và ngỗ tác phụ trách khám nghiệm thi thể, bốn người còn lại chia thành nhóm hai người, một nhóm đi kiểm tra tình hình dưới

trong ngoài toàn nhà, nhóm kia lần lượt thẩm vấn từng người một.

Lục Kiều Kiều nằm trên giường, cái chăn lớn che kín toàn thân, khăn bông đắp trán, trên trà kỷ cạnh giường đặt một bát thuốc trông có vẻ đắng ngắt, đủ lệ bộ như một

người mắc bệnh nặng.

https://thuviensach.vn

Khi quan sai vào phòng Đông trên tầng hai hỏi chuyện Lục Kiều Kiều, Jack ở bên cạnh nói, đây là nha đầu anh mua về, đang mắc bệnh thương hàn, bấy lâu nay vẫn

nằm trong này không hề ra ngoài, có thể sẽ truyền nhiễm.

Quan sai vừa nghe thấy đại nhân Tây nói thế, cũng chẳng muốn tự chuốc lấy phiền phức, chỉ hỏi qua loa tên họ và thời gian đến đây, Lục Kiều Kiều đáp bừa mấy câu,

rồi kiếm cớ đẩy y ra ngoài.

Đám quan sai ở nhà họ Trương khoảng một canh giờ, sau khi khám nghiệm thi thể và thẩm vấn liền nhận định, Trương Đắc Thịnh bất cẩn sẩy chân ngã xuống nước

chết đuối, tử vong ngoài ý muốn; Khương Tú Liên đêm khuya phát hiện có người vào nhà trộm cắp, bị tên trộm giết người diệt khẩu, dùng tay bóp chết; sau này nhà họ

Trương từ trên chí dưới phải chú ý đề phòng, tránh để bi kịch tái diễn, khi nào quan phủ phá án bắt được tên trộm giết người sẽ báo đến Trương gia. Sau khi kết án, cả

bọn nhận hồng bao của Trương Phúc Long, hoàn thành nhiệm vụ một cách hiệu quả rồi rời đi.

Khi Jack và An Long Nhi quay lại phòng khách Đông trên tầng hai, kể lại quá trình quan sai làm việc cho Lục Kiều Kiều nghe, cô hỏi: “Hai người có nói chuyện đêm

qua nghe thấy tiếng bước chân với họ không?”

https://thuviensach.vn

Jack nói: “Tôi có kể với họ rồi, nhưng họ cho rằng cửa ngách phía Tây không đóng chặt, thế nên tên trộm đã từ phòng ấy lẻn vào trộm đồ, sau đó Tú Liên phu nhân

phát hiện, định đi gọi người, liền bị hắn đuổi theo ra đến sân bóp chết.”

Lục Kiều Kiều tức tối nghiến răng kèn kẹt: “Mãn Thanh có loại quan như vậy làm sao mà không tiêu vong cho được? Đợi bọn chúng phá án thì có đợi đến trời sập Tú

Liên phu nhân cũng chẳng thể giải oan được.”

Jack nói: “Có điều, lúc bọn họ hỏi cung, tôi lại có phát hiện mới...”

Lục Kiều Kiều hứng thú nhích lại bên cạnh Jack, ra dấu bảo anh nói nhỏ một chút.

“A Hương nói sáng hôm qua Ninh Nhi dậy rất muộn, bình thường đến giờ Ngọ cô ấy sẽ dậy ăn cơm, nhưng hôm qua đến giờ Mùi mới ra ngoài...”

“Còn gì nữa không?”

Jack lại nói: “A Hoa đã làm người hầu ở đây bốn năm, năm đầu tiên người làm hãy còn rất đông, về sau dần dần nghỉ hết, chỉ còn lại A Hoa và A Hương... đến năm

thứ hai thì Trương Đắc Thịnh thường xuyên ghé đến, có lần còn cãi nhau một trận trong phòng của Trương Phúc Long trên tầng hai, nhưng từ đó thì không va chạm gì

nữa... lúc hỏi Trương Phúc Long, anh ta nói giữa thân thích với nhau ngẫu nhiên cũng có cãi vã, nhưng quan hệ của bọn họ xưa nay vẫn rất tốt, bá phụ cũng thường

xuyên ghé đến thăm hỏi...”

https://thuviensach.vn

An Long Nhi nói: “Phong thủy căn nhà này thì đúng là liên tục mất khí mất tài, xét về mặt phong thủy, căn nhà này đến giờ chắc đã suy bại cả tiền lẫn người rồi...”

Lục Kiều Kiều cười cười bảo An Long Nhi: “Ồ, thằng nhãi con nhanh như vậy đã biết xem phong thủy rồi cơ đấy, mày xem về mặt phong thủy thì vấn đề lớn nhất nằm

ở đâu?” Cô lập tức sát hạch An Long Nhi.

An Long Nhi trả lời: “Về phong thủy, nơi nào có nước chảy vào chính là cửa để khí lùa vào, mé bên phải tòa nhà họ Trương có cây lớn che khuất, khí không thể vào

cửa, tài cũng không thể vào cửa; cái cây này càng lớn, tài khí nhà họ Trương càng yếu, vì vậy bộ dạng giàu có hiện nay của họ, cháu e không biết có phải làm bộ làm

tịch hay không?”

Lục Kiều Kiều vỗ vai An Long Nhi khen ngợi: “Khá lắm, có thể nhìn ra được những vấn đề này, sau này có thể nói chuyện phong thủy với nhóc được rồi, giờ nghe

Jack nói trước đã...”

Lục Kiều Kiều nhìn bộ dạng thì thào ngồi lê đôi mách của Jack, không khỏi bật cười khúc khích: “Anh nói chuyện nhà người ta, điệu bộ như bà tám ấy... ha ha ha...”

Jack xua tay khẽ nói: “Nghiêm túc một chút đi, Long Nhi đã phân tích với tôi về phong thủy tòa nhà họ Trương này, kết hợp khẩu cung của mọi người, và những đầu

https://thuviensach.vn

mối mà cả bọn chúng ta phát hiện ra, về cơ bản tôi đã nghĩ thông được toàn bộ sự việc rồi...”

“Vậy hả?” An Long Nhi và Lục Kiều Kiều đều lấy làm hiếu kỳ.

Jack càng nói giọng lại càng nhỏ: “Nghe tôi nói đây này, trong năm tên quan sai, tay chủ bạ phụ trách khám nghiệm thi thể từ đầu đã nghi ngờ, chỉ là bốn tên bổ đầu kia

nôn nóng kết án để lấy hồng bao, nên y mới chẳng thể làm gì, đành vội vàng theo cả nhóm rời đi... Nghe y nói, trong phổi Trương Đắc Thịnh không có nước, cũng tức

là trước khi rơi xuống nước, ông ta đã chết rồi, điều này trùng khớp với kết quả quẻ bói của Kiều Kiều...”

“Ồ... Trương Phúc Long chạy về, sau đó dùng bốn mươi lăm phút kia giết chết lão béo, lão béo căn bản không ra khỏi làng này!” Lục Kiều Kiều vỗ trán nói.

An Long Nhi hỏi: “Có điều, chắc Trương Đắc Thịnh sẽ không vô duyên vô cớ đi vào phòng Tây ở tầng một, ngoan ngoãn để cho Trương Phúc Long giết chứ?”

Jack đáp: “Sự việc không đơn giản vậy đâu, hai người đợi mà xem kịch hay đi, tôi có suy nghĩ thế này...

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bồi Thường

Jack dắt lấy một con ngựa trông chuồng bò phía sau nhà họ Trương, phóng như bay ra cửa.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi bàn tính một hồi, thong thả đi xuống tầng một, trông thấy toàn bộ người nhà họ Trương đều đang bận rộn trong sân. Vì quan sai đã

đến, lại kết án rồi, nên người nhà có thể xử lý và an táng hai cỗ thi thể. Linh đường của Tú Liên phu nhân lập tức được bày biện trong sảnh chính còn thi thể cô đặt ở

sảnh bên, trên người phủ vải liệm màu trắng. Xác Trương Đắc Thịnh cũng được đắp vải trắng, nhưng lại để bên cạnh nhà xí.

Lục Kiều Kiều dẫn theo An Long Nhi vào thắp hương vái lạy Tú Liên phu nhân, lúc đứng dậy trông thấy Trương Phúc Long đang ngây ngẩn ngồi trong sảnh bên, hai

mắt đỏ hoe, tay nâng tay Tú Liên phu nhân. Lục Kiều Kiều lấy làm bội phục gã Trương Phúc Long này, đã giết người mà vẫn có thể đóng trọn vai kịch như thế, quan

sai cũng đã đậy nắp quan tài kết luận rồi, gã ta còn thương tâm làm cái gì kia chứ? Cô đi tới trước mặt Trương Phúc Long nói: “Trương công tử xin

https://thuviensach.vn

hãy nén đau

thương, Tú Liên phu nhân thấy anh tình thâm nghĩa trọng như vậy, ở dưới suối vàng hẳn cũng lấy làm an ủi lắm rồi.”

Trương Phúc Long đưa mắt nhìn Lục Kiều Kiều, nở nụ cười gượng gạo. Lục Kiều Kiều nhìn thẳng vào mặt anh ta, chỉ thấy sắc mặt tiều tụy, không nhìn ra được khí

sắc gì khác lạ. Khí sắc trong tướng học sẽ bị xúc cảm che khuất trong những lúc đại bi hoặc đại hỉ, thông thường xem tướng đều phải xem vào lúc tâm trạng người ta

bình tĩnh, xem vào buổi sáng là chuẩn xác nhất.

Cô hỏi Trương Phúc Long: “Bên phía Bội Vân đã thu xếp xong hậu sự chưa?”

“Tôi đã kêu người báo cho người nhà bá phụ đến rồi, ông ấy có ba người con trai, sáng mai họ sẽ đánh xe tới đây rồi cùng Bội Vân trở về.” Trương Phúc Long đáp.

Lục Kiều Kiều gọi An Long Nhi lại nói: “Trương công tử, Long Nhi có học qua một chút kiến thức phong thủy, nó đã xem phong thủy cho nhà anh, anh có muốn nghe

không?”

Long Nhi kinh ngạc ra mặt, không ngờ Lục Kiều Kiều lại đẩy nó lên sân khấu lúc này. Trương Phúc Long lại cười cười, khẽ gật đầu, nhìn nét mặt không nhận ra là tò

mò hay căng thẳng, chỉ khiến người ta có cảm giác, đối với anh ta, thế nào cũng chẳng quan trọng gì.

https://thuviensach.vn

“Long Nhi, nói cho Trương công tử đây biết suy nghĩ của cháu đi.”

An Long Nhi nói: “Long Nhi nói theo sách vở, nếu không đúng mong Trương công tủ chớ trách... cái cây lớn ở mé phải tòa nhà chắn mất khí vào, cửa Tài bị bít, từ

mấy năm nay sau khi cây mọc cao quá khung cửa, tài vận liền tụt dốc liên miên...”

Lục Kiều Kiều đứng bên cạnh quan sát Trương Phúc Long, thấy anh ta lẳng lặng gật đầu.

“Cửa lớn theo quẻ tuyến Thìn sơn quy muội, thuộc vận Thất sát phá quân, bốn mươi năm trước, cả tiền lẫn nhân đinh đều rất vượng, hai mươi năm trước, số người

trong nhà giảm dần, hai năm trước, Giáp Thìn Thái Tuế giáng lâm tận nhà, phá tài hại chủ, trong nhà có thể có việc tang...”

Trương Phúc Long ngẩng đầu lên nhìn An Long Nhi, ánh mắt bắt đầu có chút nghi hoặc, chứng minh phân tích của An Long Nhi là chính xác.

Lục Kiều Kiều đột nhiên chõ miệng vào hỏi: “Trương công tử, hai năm nay trong nhà có trưởng bối nào qua đời không?”

“Ừm, cha tôi qua đời vào hai năm trước...”

An Long Nhi càng thêm tự tin, tiếp tục nói:

“Hai năm trước, vừa khéo chuyển vào Cửu vận[1], tòa nhà này mất khí càng lúc càng nghiêm trọng; cửa trước lớn quá vốn dĩ đã là sát khí rồi, lúc hưng vượng may ra

còn giữ được bình an nhất thời, gặp lúc vận rủi, sẽ làm tổn hại căn nhà gấp bội phần, vì vậy sát khí từ cửa lớn công thẳng vào, khiến chủ nhân nhà

https://thuviensach.vn

này vừa mất tiền vừa

mất người thân, bị người ta đè nén bức hiếp.”

[1] Tam Nguyên Cửu Vận là một chu kỳ thời gian dài 180 năm. Mỗi một chu kỳ này được chia ra làm ba giai đoạn, mỗi giai đoạn dài 60 năm gọi là Nguyên. Tam

Nguyên gồm có Thượng Nguyên, Trung Nguyên và Hạ Nguyên. Mỗi Nguyên lại được chia thành ba Vận, mỗi Vận dài 20 năm. Vận 1,2,3 thuộc về Thượng Nguyên.

Vận 4,5,6 thuộc về Trung Nguyên. Vận 7,8,9 thuộc về Hạ Nguyên. Gọi chung là Cửu Vận.

Bàn tay Trương Phúc Long nắm chặt tay Tú Liên, hai mắt tựa như lại sắp tràn lệ.

An Long Nhi học được ở Lục Kiều Kiều rằng, luôn luôn phải nhìn vào mắt người ta khi nói chuyện, như vậy mới có thể biết được phản ứng của đối phương một cách

nhanh nhất, đây là lần đầu tiên nó nói phân tích phong thủy của mình với người khác, đương nhiên phải chú ý cao độ vào phản ứng của Trương Phúc Long, nó trông

thấy bộ dạng của anh ta, liền lập tức hỏi: “Trương công tử, ngài không sao chứ...”

Trương Phúc Long không dám nhìn vào mắt An Long Nhi nữa, anh ta cúi đầu xua xua tay, ý bảo An Long Nhi đừng nói nữa. Lục Kiều Kiều cũng trông thấy, nhưng cô

lại nói: “Long Nhi tiếp tục nói đi, Trương công tử muốn nghe.”

https://thuviensach.vn

“Năm nay Thái Tuế[2] ở phương Nam, mà phía Nam tòa nhà này lại là nhà xí, khí ô uế xâm nhập cung Thái Tuế, gia vận năm nay chẳng khác nào đã tuyết còn đổ

thêm sương; Thái Tuế bị xâm phạm vốn không đến nỗi chết người, chỉ cần giữ được phương vị bình ổn, không có ai ở vị trí ấy, thì cũng có thể bình yên vượt qua...

Đáng tiếc bên trên nhà xí lại chính là phòng khách phía Nam, bức tường bên ngoài phòng khách có một cây đa, hình dáng như móng vuốt khủng lồ túm lấy gian phòng

đó, Đắc Thịnh bá phụ ở trong phòng hứng chịu ‘hình sát’ từ cây đa, cùng với ‘khí sát’ của Thái Tuế, vì vậy mới hung hiểm trùng trùng.”

[2] Một vị thần trong truyền thuyết, dân gian cho rằng thần Thái Tuế ở dưới đất, chuyển động tương ứng với sao Thái Tuế (sao Mộc) trên trời, khi đào đất động thổ,

phải tránh phương vị Thái Tuế, bằng không sẽ chuốc họa.

An Long Nhi nói tràng giang đại hải một hồi, Trương Phúc Long vốn chẳng còn lòng dạ nào nghe tiếp giờ càng nghe lại càng thấy hấp dẫn, ngẩng đầu lên hỏi An Long

Nhi: “Nói như cậu, thì ai vào ở đó đều sẽ chết à?”

Lục Kiều Kiều lúc này chợt lên tiếng: “Vấn đề này để tôi trả lời cho... người nào trong mệnh không có kiếp số, thì sẽ không vào ở gian phòng hung hiểm có phong thủy

tệ nhất đâu.”

“Trong mệnh số của ông ấy có kiếp nạn này?” Trương Phúc Long hỏi.

https://thuviensach.vn

“Từ góc độ mệnh lý học thì có thể nói vậy.” Lục Kiều Kiều trả lời: “Long Nhi, nói tiếp đi.”

“Vâng. Cửa lớn đón sát khí của Hữu Bật tinh vận, phòng Nam hứng sát khí của Bính Ngọ Thiên Tuế, cửa ngách ở phòng Tây mà mở ra, sát khí Mật Tuất tháng Chín

sẽ ùa vào, cùng với Thái Tuế tinh vận hình thành Tam hợp hỏa cục, khiến người trong nhà...” An Long Nhi không biết nói tiếp thế nào nữa, làm cho Trương Phúc Long

cứ nghểnh cổ ra chờ.

Lục Kiều Kiều ghé vào tai Trương Phúc Long nhỏ giọng bổ sung: “Khiến người trong nhà sát cơ dấy động...”

“Hả?” Trương Phúc Long biến sắc, nhìn Lục Kiều Kiều nói: “Lục tiểu thư không thể nói bừa, quan sai đã đến khám nghiệm thi thể, nói bá phụ tôi chết vì tai nạn, thê tử

Tú Liên bị kẻ trộm bóp chết... các người không được nói bậy...”

Lục Kiều Kiều cười cười nói: “Trương công tử không cần lo lắng, quan sai cũng đã kết án rồi, chúng tôi chỉ nói chuyện phiếm cho công tử đỡ buồn thôi... Có điều, Đắc

Thịnh bá phụ được cả tài lẫn sắc, năm mấy tuổi đầu vẫn cưới được mỹ nữ mười mấy tuổi, đúng là khiến người ta phải đố kỵ đó...”

“Hừ...” Trương Phúc Long cười gằn một tiếng, không nói năng gì.

Lục Kiều Kiều lại bảo Trương Phúc Long: “Trương công tử đừng quá đau lòng nữa, nghỉ ngơi nhiều một chút, từ giờ đến bảy ngày sau việc ma chay sẽ rất bận rộn, có

https://thuviensach.vn

chuyện gì cần giúp thì cứ nói với chúng tôi...”

Đang nói những lời khách sáo, ngoài cửa chợt vang lên tiếng sủa của Đại Hoa Bối, sau đó là tiếng vó ngựa gấp gáp, thì ra Jack đã đuổi theo đưa viên chủ bạ lúc nãy

vừa khám nghiệm thi thể quay lại.

Viên chủ bạ này tên là Dương Phổ, khoảng ba mươi tuổi, trông gầy gò nhưng có vẻ tháo vát, mặc áo dài xanh, cũng để hàng râu con kiến giống Trương Phúc Long,

nhưng râu của Dương Phổ rậm hơn, trong vẻ nho nhã lại toát lên mấy phần hào khí.

Dương Phổ vừa vào cửa, Trương Phúc Long tức khắc ra nghênh tiếp, lúc này A Hương A Hoa cũng đã làm xong cơm tối, Trương Phúc Long bèn mời cả bọn ngồi

xuống cùng dùng bữa.

Ninh Nhi và Bội Vân cũng xuống ngồi cùng bàn ăn cơm, hai người họ đều mặc đồ trắng, nét mặt mệt mỏi phờ phạc. A Hương và A Hoa đứng bên cạnh bị Trương

Phúc Long đuổi vào bếp tự ăn cơm với nhau.

Lục Kiều Kiều lấy làm lạ, hôm qua chẳng phải lúc ăn cơm, đứa nhỏ do A Hương trông nom hay sao? Hôm nay thằng bé ấy đâu rồi?

Cô bất giác đưa mắt đánh giá gương mặt Ninh Nhi, vì nhà có tang, Ninh Nhi không trang điểm, chỉ thấy một gương mặt trắng mịn như tuyết. Sau tai và trên cổ Ninh

https://thuviensach.vn

Nhi có vết hôn mờ, rõ ràng hai ngày nay cô ta từng thân mật với đàn ông, hai hàng lông mày lại có khí đen lờ mờ, đây là sát khí chỉ có sau khi giết người!

Trương Phúc Long hỏi Dương Phổ: “Dương đại nhân vừa nãy chẳng phải đã khám nghiệm thi thể rồi ư? Sao đột nhiên lại quay lại?”

Dương Phổ đi làm việc công, chẳng khách khí với ai cả: “Là thế này, vừa nãy mấy vị đồng liêu không muốn quấy rầy nhà các vị, đông người nói chuyện cũng không

tiện, ta thay mặt các bổ đầu một mình quay lại đây.”

Trương Phúc Long nói: “À... ra vậy, xin hỏi Dương đại nhân có gì chỉ giáo?”

“Người chết đuối, vì sau khi rơi xuống nước ra sức hít thở, nên sẽ hít nước vào phổi, nếu ép lồng ngực có thể khiến nước đọng trong phổi ọc ra qua mũi và họng...

nhưng vừa nãy khi ta kiểm tra xác chết của Trương Đắc Thịnh, phát hiện chẳng những trong bụng người chết không có nước, mà cả trong phổi cũng không có, tình

huống này chứng tỏ Trương Đắc Thịnh không phải chết đuối, mà là chết trước rồi mới rơi xuống nước...” Dương Phổ nói tới đây, đưa mắt nhìn Trương Phúc Long

không nói tiếp nữa.

Trương Phúc Long nói: “Chuyện này cũng không có gì lạ, bá phụ tôi xưa nay phục sức hào hoa, ra ngoài rất dễ chuốc lấy chuyện thị phi, nếu có kẻ nào thấy tài vật nổi

https://thuviensach.vn

lòng tham, cướp của giết người rồi đẩy ông xuống nước, cũng không phải không có khả năng...”

Dương Phổ nghiêm túc gật đầu: “Có điều, ta không phát hiện vết thương trí mạng nào trên thi thể của Trương Đắc Thịnh, nhưng lại thấy đồng tử người chết dãn rộng

đục ngầu, đây là triệu chứng do trúng độc hoặc uống rượu quá nhiều dẫn đến tử vong...”

Trương Phúc Long thở dài nói: “À, đúng vậy, bá phụ tôi lúc còn sống rất mê rượu, có thể trước khi rơi xuống nước đã uống rượu...”

Dương Phổ mân mê hàng râu rậm rạp trên miệng, ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: “Nhưng thi thể Trương Đắc Thịnh không có dấu hiệu trương phềnh rõ rệt, chỉ ở mức

độ ngâm nước chừng ba bốn canh giờ... dân làng vớt được xác ông ta vào giờ Thìn hôm nay, tính ra thì cái xác phải đến giờ Sửu nửa đêm mới rơi xuống nước, chuyện

này là vì sao vậy?”

Những người ngồi quanh bàn ăn đều im phăng phắc, Dương Phổ thấy không ai đáp, liền tự mình trả lời: “Máu người sau khi chết sẽ trầm xuống tích tụ ở phần dưới cơ

thể, sau đó sinh ra các vết đốm xác đen bầm, nếu lúc chết úp mặt xuống đất, đốm xác sẽ ở thân trước, còn ngửa mặt lên trời, thì đốm xác ở sau lưng... Trương Đắc

Thịnh có đốm xác ở sau lưng, chứng tỏ rằng người này sau khi chết đã nằm ngửa mặt lên trời một thời gian dài...”

https://thuviensach.vn

Dương Phổ lấy trên người ra một chiếc tăm bằng bạc dài chừng hai lóng tay, chấm một chút nước trà trong ly trà trước mặt, thấy tăm bạc không đổi màu, chứng tỏ

trong trà không có độc, mới cầm chén lên nhấp một ngụm. Cách làm này của y, rõ ràng muốn để toàn bộ người ngồi đây biết, y cảnh giác với đồ ăn thức uống trên

bàn.

Nhấp giọng xong, Dương Phổ lại cất tiếng: “Nếu mới chết khoảng mấy canh giờ, đốm xác chỉ ở ngoài lớp biểu bì, dùng ngón tay ấn xuống là có thể làm tan đi; nếu

người chết đã trên một ngày, đốm xác sẽ ăn sâu vào trong cơ thịt, dùng ngón tay ấn cũng không thể khiến nó biến mất, đốm xác trên lưng Trương Đắc Thịnh chính là

như vậy.”

Jack nói: “Ý của Dương đại nhân là, Trương Đắc Thịnh đã chết từ chiều hôm qua.”

Trương Phúc Long nói: “Thật không thể ngờ... mãi đến lúc Bội Vân đến nhà lúc tối qua, chúng tôi mới nhớ ra bá phụ ra ngoài mãi vẫn không thấy về.”

Lục Kiều Kiều chen miệng vào hỏi Trương Phúc Long: “Trương công tử, hiện giờ anh có suy nghĩ gì về nguyên nhân cái chết của bá phụ anh không?”

Trương Phúc Long hít vào một hơi, nhướng mày nói: “Theo cách nói của Dương đại nhân, có khả năng sau khi ra ngoài lúc trưa hôm qua, bá phụ tôi liền bị kẻ xấu

https://thuviensach.vn

chuốc say giết chết, cướp hết tài sản trên người, sau đó đến lúc đêm khuya không người mới ném xác xuống sông...”

Dương Phổ gật đầu nói: “Như vậy cũng hợp tình hợp lý... tôi nghe nói lúc ra ngoài Trương Đắc Thịnh đã khóa cửa phòng lại, vì vậy người nhà họ Trương tối hôm đó

không vào phòng ông ta thu dọn, có phải vậy không?”

Ninh Nhi nói: “Vâng, bá phụ mỗi lần đến nhà chúng tôi đều chỉ ở phòng khách Nam trên tầng hai, nói rằng ở đó có gió Nam mát mẻ; ông ấy xưa nay vẫn mang theo

người một số vật có giá trị, nếu ông ấy không dặn dò, chúng tôi cũng không dám tùy tiện dọn dẹp...”

“Vì vậy ông ta có chìa khóa của phòng khách Nam, đúng không?” Dương Phổ nhìn Ninh Nhi hỏi.

“Vâng.”

Dương Phổ lại hỏi: “Ngoài cô và Trương Đắc Thịnh, còn ai có chìa khóa phòng khách Nam đó nữa?”

“Phòng ấy bá phụ giữ riêng cho mình ở ngắn ngày, những người khác không có chìa khóa...”

Dương Phổ nói: “Nếu Trương Đắc Thịnh ở bên ngoài uống rượu rồi bị cướp, chìa khóa của ông ta sẽ bị tên sát nhân kia lấy đi, hoặc giả vẫn còn trên người, chứ không

ở trên tay ta thế này...” Dương Phổ lấy trong tay ra một chiếc chìa khóa dài chừng hai lóng tay giơ lên trước mặt mọi người: “Sau khi kiểm tra, đây là chính là chìa

https://thuviensach.vn

khóa của phòng khách Nam trên tầng hai.”

Ninh Nhi là người giữ chìa khóa trong nhà, lúc này liền đỏ bừng, trán rịn ra từng hạt mồ hôi ta bằng hạt đậu.

Trương Phúc long nắm tay Ninh Nhi hỏi Dương Phổ: “Dương đại nhân không phải tìm được chìa khóa này trên người bá phụ tôi sao?”

Dương Phổ lắc lắc đầu nói: “Tìm được trên giường phòng khách Tây ở tầng một.” Nói xong, y ném chìa khóa lên mặt bàn, bộ dạng như thể muốn nói, có muốn lấy hay

không.

Trương Phúc Long và Ninh Nhi không còn gì để nói, vừa mới bảo phòng khách phía Nam chỉ có hai chìa khóa, cũng không thể biến ra chìa thứ ba được.

Dương Phổ nghiêng đầu lại phía Trương Phúc Long và Ninh Nhi, hạ giọng: “Trương công tử nói xem, liệu có thể nào Trương Đắc Thịnh trưa hôm qua đã chết trên

giường phòng khách tầng một, sau đó, đợi đêm khuya vắng vẻ mới ném xác xuống sông không nhỉ?”

Tròng mắt Dương Phổ đảo tròn, lần lượt nhìn Trương Phúc Long và Ninh Nhi. Trong đại sảnh có một bàn ngồi đầy người, nhưng lại tĩnh lặng đến độ có thể nghe thấy

tiếng thở, mặt Trương Phúc Long và Ninh Nhi đều đầm đìa mồ hôi lạnh.

Dương Phổ nhìn một hồi rồi ngồi thẳng lên, nói: “Thực ra chúng ta cũng chỉ suy đoán một chút thôi... tuy rằng chìa khóa trong tay chúng ta là vật chứng cực kỳ quan

https://thuviensach.vn

trọng, đủ để chứng minh người có chìa khóa phòng khách Tây ở tầng một chính là hung thủ giết người...” Nói tới đây, y đưa mắt nhìn Ninh Nhi, Ninh Nhi cúi gằm mặt,

mồ hôi trên trán chốc chốc lại nhỏ xuống đất.

Dương Phổ lại nói: “Có điều...”

Trương Phúc Long ngẩng đầu lên nhìn Dương Phổ, y nói: “Có điều, người chết không thể sống lại, Trương công tử cũng không thể mắc mứu với chuyện này mãi được,

mọi người đều phải sống mà...”

Dương Phổ cầm chìa khóa trên tay, chứng cứ này mà đem lên công đường, cả nhà họ Trương trên dưới không một ai có thể giải thích rõ ràng, ít nhất cũng phải tóm ra

một kẻ mà đền mạng. Nhưng thái độ của Dương Phổ, lại ngầm ám chỉ rằng chỉ trả tiền là có thể lấy chìa khóa về.

Trương Phúc Long lúc này vỗ bàn mắng Ninh Nhi thì có thể chứng minh sự trong sạch của mình; nếu trả tiền, thì khác nào nhận tội giết người, hoặc bao che cho Ninh

Nhi; nếu không trả tiền cũng không đùn đẩy trách nhiệm, chìa khóa này nhất định sẽ được trình lên nha môn, vả lại, Dương Phổ có thể lập tức bắt người về nhốt vào

đại lao, từ từ thẩm vấn.

Đối mặt với cục diện tiến thoái lưỡng nan ấy, Trương Phúc Long chau mày nghĩ ngợi một hồi, rồi ngẩng đầu lên từ tốn nói: “Quạ nào mà chẳng đen, kẻ làm quan bất

https://thuviensach.vn

chính, kẻ làm giàu bất nhân, đám thảo dân bọn tôi còn gì để nói nữa đây? Chi bằng Dương đại nhân cứ ăn hết bữa cơm, rồi từ từ giải quyết vấn đề cho chúng tôi cũng

được...”

Trương Phúc Long không muốn đưa tiền, đây là thái độ mà bất cứ người nào cũng có thể nhìn ra được.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Bọn Jack và Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn nhau, Dương Phổ lại cười phá lên nói: “Khục khục khục... Trương công tử khách khí quá rồi, chuyện này không giải quyết thì

chẳng ai nuốt nổi cơm đâu... Mấy tên công sai chúng ta sau khi xảy ra chuyện mới lề rề đến nơi, tùy tiện đoán bừa đoán bậy sự việc cũng không thể coi là thật được.

Có điều Jack tiên sinh đã ở trong nhà công tử từ trưa hôm qua, những điều tai nghe mắt thấy nhiều hơn ta nhiều, để ông ấy nói suy nghĩ của mình, biết đâu lại có gợi ý

gì cho Trương công tử...”

Jack xốc lại khẩu súng côn đeo ở thắt lưng, sau đó đứng lên nói với cả bọn: “Để tôi bịa ra câu chuyện này kể cho mọi người nghe nhé, mời tất cả theo tôi ra sân.”

Cả bọn đi theo Jack ra khoảng sân lộ thiên ở giữa tòa nhà, Jack bảo An Long Nhi đi mở cửa ngách phòng phía Tây ra.

Khi An Long Nhi vào căn phòng ấy, mở cánh cửa ngách thông ra bên ngoài từ phía trong, con Đại Hoa Bối liền sủa nhặng lên một hồi, sau đó men theo bức tường bên

https://thuviensach.vn

phải tòa nhà xông đến chỗ cửa ngách, trông thấy An Long Nhi mà nó quen biết, lập tức dụi đầu vào tay An Long Nhi để được vỗ về.

Lúc An Long Nhi cùng Đại Hoa Bối quay lại sân giữa, Jack nói: “Mọi người thấy rồi đấy, Đại Hoa Bối là một con chó rất trung thành, và cũng rất nhạy cảm; cửa nẻo

trong nhà chỉ hơi có động, nó cũng sẽ lập tức sủa lên xông ra trước cửa xem là ai, đồng thời thu hút sự chú ý của mọi người trong nhà, câu chuyện của tôi bắt đầu từ

con Đại Hoa Bối này...

Đây là một vụ mưu sát đã được tính toán từ trước, hung thủ đã sắp xếp toàn bộ sự việc, ý đồ giết chết Trương Đắc Thịnh một cách kín kẽ, kết quả tốt nhất đương

nhiên là Trương Đắc Thịnh chết toi ở nơi khác, còn mình thì lại không có mặt ở hiện trường...

Đầu tiên phải biết được thời gian chuẩn xác mà Trương Đắc Thịnh ra ngoài, điều này phán đoán biết được qua thói quen sinh hoạt của ông ta; hoặc giả hung thủ và

Trương Đắc Thịnh đã hẹn nhau sẽ ra ngoài lúc nào đó; nếu như có hẹn trước, đương nhiên không thể để người khác biết.

Tính trước được Trương Đắc Thịnh ra ngoài vào lúc ban trưa, thì phải đánh thuốc mê Đại Bối Hoa vào buổi sáng.

Phía sau chuồng bò nhà họ Trương mọc đầy hoa cà độc dược có thể làm thuốc mê, mà vì đứa nhỏ mắc bệnh lao, Trương công tử đã dùng hoa cà độc dược làm thuốc

https://thuviensach.vn

trị ho trong một thời gian dài, nên hiểu rõ dược tính của loài hoa này. Muốn con chó ngủ trong chuồng bò cả ngày không phải là chuyện khó.

Sau khi con Đại Hoa Bối lăn ra ngủ, Trương công tử liền ra khỏi nhà họ Trương từ sáng sớm. Trương công tử, thật xin lỗi, tôi cứ tạm giả thiết anh là hung thủ đã nhé.

Mé phải tòa nhà là đường vào thôn, ngoại trừ phòng Trương Đắc Thịnh và Ninh Nhi, thì từ phòng sách của Trương công tử nhìn ra, cũng có thể thấy con đường này, có

điều phòng sách không có người ở, vì vậy hung thủ không lo mình và Trương Đắc Thịnh quanh quẩn ở đây bị người ta trông thấy. Phòng của Ninh Nhi ở bên cạnh

phòng Trương Đắc Thịnh, nếu Trương Đắc Thịnh muốn ra vào, thông thường Ninh Nhi đều biết. Sau khi Trương Đắc Thịnh ra ngoài, Ninh Nhi lập tức rời khỏi nhà, từ

mé phải khuất tầm mắt mọi người đi ra, giữa đường dẫn dụ Trương Đắc Thịnh quay về, lẻn vào phòng khách phía Tây qua cửa ngách.

Long Nhi, đi thị phạm cho mọi người xem...”

Lục Kiều Kiều tò mò nhìn An Long Nhi nhanh nhẹn chạy lên tầng hai, đẩy cửa phòng Ninh Nhi đi vào.

Chỉ thoáng sau, An Long Nhi đã đi từ phòng Tây ở tầng một ra như ảo thuật, khiến Lục Kiều Kiều thấy mà há hốc cả miệng.

Jack quay sang Lục Kiều Kiều làm mặt hề, rồi nói tiếp: “Chuyện này phải cám ơn cô tỳ nữ xinh đẹp của tôi, cô ấy bảo tôi, phòng trẻ con bên mé trái tòa nhà họ Trương

https://thuviensach.vn

và phòng Tú Liên phu nhân có cửa thông nhau, còn phòng của Trương công tử ở phía sau và phòng khách của Bội Vân ở phía trước, lại có bố cục đối xứng giống hệt

nhau... cô ấy còn trông thấy trong phòng đọc sách ở tầng hai có một sợi dây thừng rất to...

Phòng ốc trong nhà người Trung Quốc đều thiết kế theo kiểu đối xứng, tôi nghĩ phòng của Ninh Nhi đối xứng phòng của trẻ con, còn phòng đọc sách lại đối xứng với

phòng Tú Liên phu nhân, vậy thì giữa phòng của Ninh Nhi và phòng đọc sách hẳn cũng phải có một cánh cửa...

Tôi và Long Nhi đã nhanh chóng tìm được cánh cửa bí mật này phía sau giá sách trong thư phòng, lại thấy cả một cánh cửa lật thoạt nhìn trông như nền nhà ở bên

cạnh cuộn dây thừng; chỉ cần đóng cửa thư phòng, mở cửa lật lên trên sàn, Ninh Nhi có thể dùng sợi dây thừng kia tự do lên xuống giữa thư phòng và phòng khách

Tây ở tầng một mà không ai hay biết.

Vì vậy, từ phòng của Ninh Nhi, phòng đọc sách và phòng Tây dưới tầng một, kỳ thực đều có thể tự do ra vào nhà họ Trương, chỉ cần qua mặt được con chó ngoan Đại

Hoa Bối này thôi.”

Lục Kiều Kiều xoa đầu Đại Hoa Bối, nhếch miệng cười cười nhìn Jack biểu diễn, trông Jack lúc này còn hơi dương dương đắc ý:

https://thuviensach.vn

“Ninh Nhi và Trương Đắc Thịnh đã từ bên ngoài quay về nhà họ Trương mà không ai trông thấy, họ vào phòng Tây tầng một qua cửa ngách, sau đó Ninh Nhi cho

Trương Đắc Thịnh uống rượu nương Khách Gia có pha thuốc mê, khiến ông ta đổ gục xuống giường, chính lúc này, chìa khóa đã rơi ra...”

Lục Kiều Kiều nói: “Bột hoa cà độc dược có vị hơi đăng đắng, hòa vào rượu trắng sẽ có mùi vị lạ, còn rượu nương Khách Gia thì thơm ngọt mà nồng đậm, vừa khéo

có thể che giấu vị nhân nhẩn đắng của loài hoa này...”

Cô nhìn Trương Phúc Long và Ninh Nhi, thấy Ninh Nhi đang gục lên vai chồng, Trương Phúc Long tựa hồ đang dùng sức kẹp lấy Ninh Nhi, để cô đứng thẳng bên

cạnh.

Jack nói tiếp: “Cửa phòng khách phía Tây luôn khóa kín, không ai biết được bên trong xảy ra chuyện gì, nhưng như vậy thì Ninh Nhi sẽ không thể đi ra từ đây, cũng

không thể từ cửa ngách vòng ra cửa trước để lên tầng hai, vì cô ta muốn đánh lừa mọi người rằng cô ta chưa từng rời khỏi nhà họ Trương, nên chỉ có thể theo đường

cũ lén lút leo trở lại phòng mình...

Có lẽ vì muốn giúp sức giết người, hoặc là để giúp Ninh Nhi trở lại tầng hai, Trương công tử mới vội vàng quay về nhà họ Trương trong khoảng thời gian đã tính toán

trước, vừa khéo lại chạm mặt Long Nhi chạy vào trong làng mua thuốc.

https://thuviensach.vn

Ninh Nhi là phụ nữ, từ tầng hai leo xuống tầng một còn được, chứ từ tầng một leo lên tầng hai thì rất khó khăn, vì vậy tôi nghĩ Trương công tử phải leo lên phòng đọc

sách ở phía trên trước, rồi kéo Ninh Nhi lên sau; kế đó anh lại ra khỏi nhà qua cửa ngách ở dưới. Quá trình này tốn mất bốn mươi lăm phút, anh vào lại nhà qua cửa

lớn, lúc ấy tôi đang nói chuyện với Tú Liên phu nhân trong đại sảnh.

Vì Tú Liên phu nhân phụ trách chăm thằng bé từ nửa đêm đến hết buổi sáng, còn từ buổi chiều đến nửa đêm do Ninh Nhi chăm nom, bởi vậy sau khi Ninh Nhi về

phòng mình, liền đi ra đổi ca chăm sóc con với Tú Liên phu nhân, cô ta vừa giết người, lại thấy An Long Nhi lạ mặt xông lên tầng hai đương nhiên giật thót mình;

nhưng Trương công tử thấy chúng tôi thì lại rất vui mừng, vì cho dù chuyện giết người giữa chừng có bị phát hiện, thì sự xuất hiện của một đám người lạ mặt chúng tôi

cũng đủ để làm loạn tầm nhìn, càng tiện giá họa cho chúng tôi...”

Jack đứng giữa sân, dùng tay vạch chỉ phương vị, phân tích quá trình mưu sát, dựng lại cả một kế hoạch sát nhân kinh tâm động phách từ một ngày có vẻ hết sức bình

thường, bằng những chi tiết thoạt nhìn tưởng chừng chẳng hề liên quan gì với nhau.

Lục Kiều Kiều nghe thấy rất thú vị, trong khi hai mắt Ninh Nhi tối sầm như sắp lăn ra ngất xỉu. Trương Phúc Long ôm lấy cô ta định quay vào đại sảnh, nhưng Dương

https://thuviensach.vn

Phổ đã quát lên: “Không được đi! Ở lại đây!”

Lục Kiều Kiều bảo An Long Nhi vào đại sảnh khiêng ra một cái ghế cho Ninh Nhi ngồi xuống, Trương Phúc Long đứng bên cạnh đỡ lấy cô.

Jack lại tiếp lời:

“Có thể nhận ra Trương công tử rất yêu thương vợ, vốn dĩ tôi cho rằng anh hoặc Ninh Nhi đã mưu sát Tú Liên phu nhân, nhưng lúc dùng cơm tối qua, trong mắt anh và

hai vị phu nhân, tôi nhìn thấy một niềm hạnh phúc rất thuần khiết; đồng thời cũng nghe A Hoa nói lúc quan sai thẩm vấn, Trương công tử xưa nay đối xử rất tốt với hai

vị phu nhân, vì vậy tôi không cho rằng Tú Liên phu nhân chết vì mưu sát.

Câu chuyện phải kể từ lúc ăn cơm tối...

Sau khi Trương công tử giết chết Trương Đắc Thịnh, có thể tâm trạng thực sự tốt, nên tối hôm ấy đã vui vẻ ăn cơm với chúng tôi. Nhưng muốn vận chuyển xác

Trương Đắc Thịnh ra ngoài, chỉ dùng thuốc mê đánh gục Đại Hoa Bối, khiến con chó ấy cả đêm không sủa cũng chưa đủ, bởi Trương Đắc Thịnh là một lão béo,

Trương công tử không cõng nổi ông ta, mà Ninh Nhi lại càng không thể, cho dù hai người cùng khiêng cũng chẳng được bao xa... vì vậy, nhất định phải dùng đến công

cụ để vận chuyển.

https://thuviensach.vn

Dùng công cụ vận chuyển nhất định sẽ gây ra tiếng động tương đối lớn, nếu đánh thức mọi người dậy thì sẽ bị phát hiện. Vậy là sau bữa cơm, Ninh Nhi bưng rượu

nương đã được rót sẵn trong bếp ra. Mọi người còn nhớ không? Ninh Nhi đã không rót rượu ngay tại bàn ăn, mà mang vào bếp rót xong rồi mới bưng ra, như vậy có

thể đảm bảo chén của cô ta và Trương công tử không có thuốc mê.

Còn một điểm nữa thu hút sự chú ý của tôi lúc ấy: Bội Vân là vợ của Trương Đắc Thịnh, buổi tối hôm ấy đến nhà họ Trương, vậy mà lại không sắp xếp cho cô ấy ở

trong phòng khách Nam trên tầng hai chồng mình xưa nay vẫn ở, chuyện này chẳng hợp lẽ chút nào, mặc dù Ninh Nhi nói không biết Trương Đắc Thịnh có về hay

không nên không dám động đến đồ đạc của ông ta.

Tại sao Ninh Nhi lại sắp xếp cho Bội Vân ở phòng khách hướng Đông Nam chứ? Tôi nghĩ Ninh Nhi muốn đảm bảo tuyệt đối không ai nhìn thấy con đường vào làng ở

bên phải tòa nhà; từ phòng khách phía Nam của Trương Đắc Thịnh có thể nhìn thấy con đường, còn tầm nhìn từ phòng khách Đông Nam ra chỗ đó lại bị cây đa lớn

mọc trên mé tường che mắt.

Sau khi sắp xếp phòng ở ổn thỏa, mọi người đều đã uống rượu pha thuốc mê, lại cho con Đại Hoa Bối uống một chút, hạ gục cả con chó, bước thứ hai của kế hoạch có

https://thuviensach.vn

thể bắt đầu tiến hành.

Đợi đến đêm khuya người trong làng đều đã ngủ, người trong nhà họ Trương cũng không thể mò dậy, Trương công tử liền dắt bò trong chuồng đến trước cánh cửa

ngách, dùng bò chở xác Trương Đắc Thịnh ra bờ sông ném đi, kế hoạch này vốn dĩ hết sức kín kẽ, đáng tiếc trong quá trình thực hiện lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

Quá trình vận chuyển thi thể đã bị Tú Liên phu nhân phát hiện... tôi đoán có hai khả năng khiến Tú Liên phu nhân đã uống thuốc mê rồi vẫn xuất hiện trong sân: một là

đứa nhỏ ho rất nặng, Tú Liên phu nhân lo cho nó, vì vậy mới thức dậy; một khả năng nữa, có thể là vì Tú Liên phu nhân xưa nay vẫn thay ca cho Ninh Nhi vào nửa

đêm, sau khi đến giờ đổi ca, tinh thần trách nhiệm và ý chí kiên cường đã khiến cô ấy thức dậy...”

Trương Phúc Long hai chân mềm nhũn khuỵu xuống giữa sân, hai tay chống xuống đất, khóc không thành tiếng.

Jack nhất thời không biết phải làm sao, đành dừng lại không nói tiếp nữa, bấy giờ Lục Kiều Kiều lên tiếng:

“Vì vậy, để ngăn Tú Liên phu nhân kêu lên, Trương công tử đã vô ý bóp chết cô ấy, sau đó Trương công tử xua bò chở xác Trương Đắc Thịnh vứt xuống sông, rồi

quay lại phòng khách Tây ở tầng một cõng thi thể Tú Liên phu nhân ra sân, lúc này vừa hay bị tôi tỉnh lại nghe thấy...

https://thuviensach.vn

Tại sao không ném xác Tú Liên phu nhân đi luôn? Tôi tin rằng vì Trương công tử không hề có ý sát hại cô ấy, anh không hy vọng Tú Liên phu nhân phải phơi xác nơi

đồng hoang. Cánh nhanh nhất để tiến hành chính thức an táng di thể của Tú Liên phu nhân, chính là phải có một vụ cướp của giết người trong nhà, vì vậy thi thể Tú

Liên phu nhân nhất định phải được người ta phát hiện càng sớm càng tốt...”

Nói tới đây, Lục Kiều Kiều chợt nhớ lại bước chân đêm trước, nếu Trương Phúc Long thật sự có tâm trạng ấy, mười mấy bước cõng Tú Liên phu nhân từ phòng

khách phía Tây ra sân giữa đó, phải nặng nề đến nhường nào.

Cô nhìn Trương Phúc Long, muốn tìm thấy sự khẳng định trong mắt anh ta, nhưng cô chỉ thấy một người đàn ông quỳ gục dưới đất ôm đầu khóc lóc.

Trăng tàn đang chìm vào bóng núi phía Tây, không lâu sau, lại sẽ là một đêm khuya không trăng nữa.

Dương Phổ khóa trái cửa lớn và cửa ngách của tòa nhà họ Trương, ngày mai sẽ áp giải phạm nhân lên đường, đêm nay nhất định phải đề phòng cẩn thận.

Tâm trạng Trương Phúc Long đã ổn định lại, anh ta bảo Ninh Nhi lên tầng ôm đứa bé xuống, kê ra hai cái ghế, rồi cùng Ninh Nhi ngồi bên cạnh thi thể Tú Liên phu

nhân.

https://thuviensach.vn

Anh ta nói với cả bọn: “Các vị đều ở nơi xa đến đây, còn có quý khách từ Tây Dương vượt vạn dặm đường mà tới, vốn là duyên phận hiếm có trên đời, nhưng Phúc

Long lại không chiêu đãi được tử tế, thật vô cùng xin lỗi...”

Mấy người không ngờ Trương Phúc Long đến lúc này rồi mà còn vẫn khách khí như thế, đều đứng bên cạnh thi thể Tú Liên phu nhân xem anh ta còn gì để nói nữa

không. “Mọi người đừng đứng thế, đều ngồi xuống đi... Tú Liên sinh tiền rất hiếu khách, mọi người ngồi xuống với cô ấy đi. Phúc Long không phải là người đại gian đại

ác, kỳ thực cũng chưa từng nghĩ sẽ vu oan giá họa cho các vị, chỉ là nếu các vị đi khỏi đây thì sẽ phân tán sự chú ý của quan phủ, có lẽ có thể khiến nhà họ Trương

nhanh chóng được yên bình. Nếu không phải Phúc Long mắc sai lầm, thì cũng không đến nỗi có thảm kịch ngày hôm nay...”

Giọng Trương Phúc Long bình tĩnh, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuôn ra.

Ninh Nhi ôm đứa con mềm nhũn dựa vào Trương Phúc Long, một tay đỡ thi thể Tú Liên phu nhân.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Trương Phúc Long nói: “Để chuẩn bị cho chuyện lần này, chúng tôi đã tốn rất nhiều thời gian bố trí, nào ngờ Jack tiên sinh chỉ ở nhà

chúng tôi một ngày, đã có thể nhìn ra được toàn bộ tình hình chỉ qua những dấu vết nhỏ nhặt như thế, thật khiến người ta phải thán phục, suy luận của anh cứ như thể

https://thuviensach.vn

tận mắt chứng kiến vậy.”

Dương Phổ lại hỏi Trương Phúc Long: “Trương công tử, trên người Trương Đắc Thịnh không có vết thương trí mạng, xin hỏi ông ta chết như thế nào vậy?”

Trương Phúc Long nói: “Nếu theo kế hoạch của tôi, Trương Đắc Thịnh chỉ bị đánh thuốc mê bất tỉnh trên giường, đến đêm mới đưa ra sông dìm chết, như vậy thì dù

các vị có chứng cứ to bằng trời, cũng không thể nói nhà họ Trương đã giết Trương Đắc Thịnh; nhưng Ninh Nhi thực sự hận lão ta đến tận xương tủy, sau khi đánh

thuốc mê Trương Đắc Thịnh, Ninh Nhi đã dùng khăn ướt khiến lão ta chết ngạt.”

Lục Kiều Kiều hỏi: “Có thể tiết lộ nguyên nhân tại sao phải giết Trương Đắc Thịnh không?”

“Có, nhất định phải tiết lộ.” Trương Phúc Long đặt tay lên vai Ninh Nhi, khe khẽ vỗ về: “Đất đai đằng trước nhà họ Trương vốn là cơ nghiệp tổ tiên nhà chúng tôi,

riêng tiền cho thuê ruộng đất hàng năm cũng được một khoản tiền không nhỏ, cuộc sống xưa nay vốn rất sung túc, đây chính là nguyên nhân khiến tôi nghiện thuốc

phiện từ hồi còn rất trẻ... Sau khi lấy Tú Liên về, vì tôi hút thuốc phiện suốt thời gian dài, lại liên tiếp mấy năm hạn hán, mùa màng thất thu, dẫn đến gia đạo sa sút, chỉ

có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống. Được Tú Liên dốc hết sức hỗ trợ, tôi mất một năm mới cai được nghiện, bấy giờ cha mẹ tôi nôn nóng muốn

https://thuviensach.vn

tôi sinh con, vì vậy

lại rước thêm Ninh Nhi về. Ninh Nhi nhanh chóng có con, nhưng đứa trẻ vừa ra đời lại mắc phải bệnh lao, để trị bệnh cho nó, chúng tôi phải bán ruộng bán đất mà vẫn

không đủ, đành đi khắp nơi vay mượn, bản thân tôi cũng nỗ lực học y, tìm hiểu phương thuốc để chữa bệnh cho con.”

“Trương Đắc Thịnh trước kia phát tài nhờ cho vay nặng lãi, nhà chúng tôi không vay mượn được đâu nữa, đành phải vay lão ta với lãi suất cắt cổ, sau đó mãi vẫn

không trả được. Năm ngoái, cha mẹ tôi nối nhau qua đời, lại phải tiêu một khoản lớn, nhà chúng tôi đã túng càng thêm quẫn, vậy mà Trương Đắc Thịnh lại đến giục nợ

đúng vào lúc ấy. Chúng tôi đành gán tòa nhà này cho lão ta. Nhưng tiền lãi quá cao, trong quá trình không ngừng chữa bệnh cho đứa nhỏ, chúng tôi cũng không ngừng

vay thêm tiền, thoáng cái đã nợ Trương Đắc Thịnh một khoản lớn.

Vốn dĩ thiếu nợ trả tiền là đạo lý hiển nhiên, nhưng có một lần Trương Đắc Thịnh đến thúc nợ, lại thừa cơ cưỡng hiếp Ninh Nhi... Tôi phát hiện liền cãi vã với lão, lão

lại nói chỉ cần Ninh Nhi chịu hầu hạ lão những lúc lão đến nhà họ Trương, lão có thể không truy nợ chúng tôi nữa, bằng không sẽ lập tức báo quan bắt người.

Bấy giờ Ninh Nhi đang trốn ở bên cạnh nghe thấy Trương Đắc Thịnh nói thế, để đứa trẻ có thể tiếp tục trị bệnh, cô ấy đành nhận lời với Trương Đắc Thịnh. Gần đây,

https://thuviensach.vn

Trương Đắc Thịnh đến càng lúc càng nhiều, lần sau hung tàn hơn lần trước, khắp người Ninh Nhi không chỗ nào không bị thương, mỗi lần đều bị lăng nhục chà đạp,

cho dù Ninh Nhi sẵn lòng nhẫn nhục chịu đựng, Trương Phúc Long này đường đường là thân nam nhi bảy thước, làm sao có thể nuốt nổi cục tức này.”

Lục Kiều Kiều là phụ nữ, cho dù lời Trương Phúc Long nói là thật hay giả, cô cũng có mấy phần thương hại Ninh Nhi, cô đưa mắt nhìn, chỉ thấy Ninh Nhi lẳng lặng

dựa vào vai Trương Phúc Long, nhắm nghiền hai mắt, nét mặt đờ đẫn không xúc cảm.

Trương Phúc Long nói: “Tú Liên trước giờ vẫn không hề biết chuyện Ninh Nhi chịu nhục, chúng tôi không muốn cô ấy lo lắng quá nhiều, nên vẫn luôn giấu giếm. Cô ấy

đã ngày đêm vất vả vì đứa trẻ và cái nhà này rồi, tuy nó không phải con cô ấy, nhưng cô ấy đối với nó rất tốt. Nó mắc bệnh lao, đại phu nói có thể truyền nhiễm, phải

cách ly trong phòng riêng, nhưng Tú Liên vẫn chủ động ngủ ở phòng sát vách với nó, để tiện chăm sóc...

Tối qua Tú Liên cũng uống rượu pha thuốc mê, nhưng giờ Tý nửa đêm, thằng nhỏ cứ ho hắng không ngừng... Tú Liên trước giờ vẫn luôn trở dậy lúc nửa đêm để thay

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 9

ca chăm con với Ninh Nhi, nghe thấy tiếng ho liền tỉnh lại, phát hiện ra chúng tôi đang vận chuyển thi thể Trương Đắc Thịnh ở phòng khách Tây, cô ấy kinh hoảng kêu

ré lên, tôi bịt miệng cô ấy cũng không được, đành giữ đến lúc cô ấy không vùng vẫy nũa...”

Trương Phúc Long kéo một góc tấm chăn đậy Tú Liên phu nhân: “Tú Liên, Phúc Long có lỗi với nàng...”

Mọi người nghe Trương Phúc Long kể chuyện đều trầm mặc không nói gì, cuối cùng, Dương Phổ cất tiếng: “Trương công tử, ngày mai hai người phải lên đường rồi, tôi

thấy tốt nhất nên giao đứa nhỏ cho Bội Vân chăm sóc trước đi.”

Trương Phúc Long nở một nụ cười thê lương, chầm chậm lắc đầu: “Không cần đâu...”

Hai tay Bội Vân bụm chặt miệng, khóc nấc lên thảm thiết.

Trương Phúc Long và Ninh Nhi nhìn nhau, Ninh Nhi vùi mặt vào cổ Trương Phúc Long dụi dụi, rồi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh ta nói: “Phúc Long, kiếp sau Ninh Nhi

https://thuviensach.vn

vẫn là người của chàng, nhất định sẽ trả chàng một tấm thân trong sạch...”

Nói xong liền lấy trong người ra một bình rượu sứ to bằng bàn tay, Trương Phúc Long cầm lấy bình rượu, dùng ngón cái bật nắp bình, ngửa cổ uống sạch số rượu bên

trong, sau đó quay mặt lại hôn lên môi Ninh Nhi.

Mọi người thấy Ninh Nhi đang tham lam mút lấy rượu trong miệng Trương Phúc Long, sau đó thẫn thờ ngẩng đầu lên nhìn vào mắt chồng, từ trong mắt cô chảy ra

không phải nước mắt, mà là máu tươi.

Dương Phổ sực tỉnh ngộ, thứ bọn họ uống không phải rượu, mà là Tỳ sương, chỉ có trúng độc Tỳ sương mới trong chớp mắt chảy máu cả thất khiếu như thế. Y hét lớn

một tiếng “không”, rồi xông tới giật lấy cái bình.

Trương Phúc Long dang tay đẩy Dương Phổ ra, sắc mặt Ninh Nhi trắng nhợt như tờ giấy, môi như bị nhuốm mực, mắt trợn lên, máu me đầy mặt ngã gục vào lòng

Trương Phúc Long.

“Thiếu nợ trả tiền! Giết người đền mạng!” Trương Phúc Long miệng phun máu, nét mặt đau đớn tột cùng lớn tiếng gào lên: “Tú Liên đợi chúng ta với, chúng ta...

không xa nhau nữa...” Sau đó, một tay ôm lấy thi thể Ninh Nhi, ngã nhào xuống thi thể Tú Liên phu nhân mà chết.

https://thuviensach.vn

Jack giằng đứa nhỏ khỏi tay Ninh Nhi, trên người thằng bé toàn máu, anh đưa tay sờ trán nó, chỉ thấy lạnh toát, xem kỹ lại thì thấy sắc mặt đứa bé vàng như sáp nến,

rõ ràng đã chết được khá lâu rồi.

Dương Phổ dang hai tay ra chặn mọi người lại: “Đừng qua đây, trong máu có độc đấy!”

Sau đó, y lật mí mắt thằng bé lên quan sát đồng tử rồi nói: “Đặt nó xuống đi, thằng bé này uống quá lượng cà độc dược, đã chết được mấy canh giờ rồi...”

Bội Vân không kiềm chế được thét lên lanh lảnh, ai ấy có mặt trong sảnh đều kinh hãi đến độ không thể hình dung, Lục Kiều Kiều bám vào tay An Long Nhi, mềm

nhũn người ngồi xuống ghế.

Lục Kiều Kiều nói với An Long Nhi: “Châm cho cô cữ thuốc...’

An Long Nhi đáp: “Cô Kiều, cô đã cai thuốc rồi, để cháu đi sắc bát thuốc cho cô vậy nhé...”

Lục Kiều Kiều bấy giờ mới phát hiện ra An Long Nhi không ngờ lại bình tĩnh đến lạ thường, nó không hiểu? Hay đã từng trải qua chuyện này rồi?

Dương Phổ đuổi A Hương A Hoa về phòng ngủ của người làm; Lục Kiều Kiều đưa Bội Vân lên phòng khách Đông trên tầng hai của mình; An Long Nhi xuống bếp

sắc cho Lục Kiều Kiều hai thang thuốc, một thang để uống buổi đêm, thang còn lại để ngày mai uống trên đường, vì nó biết bọn họ sẽ không ở lại

https://thuviensach.vn

nhà họ Trương này

thêm một đêm nào nữa.

Dương Phổ và Jack cẩn thận lục soát từng ngóc ngách trong nhà họ Trương, phát hiện ra số giấy nợ mà Trương Phúc Long ký tổng số lên đến hơn năm nghìn lạng bạc

trắng, ở triều Thanh cả tòa nhà họ Trương chỉ đáng giá bốn trăm lượng bạc, một hộ nông dân chỉ cần hai mươi lăm lượng bạc đã đủ sống một năm, đây rõ ràng là

khoản nợ cả đời cũng chẳng thể trả hết.

Hiện giờ, cả nhà Trương Phúc Long phải đối mặt với một nút thắt chết không thể gỡ được, cho dù họ không uống thuốc độc tự vẫn, thì kết cục chờ đợi bọn họ chẳng

qua cũng chỉ là xử trảm sau mùa thu mà thôi.

Dương Phổ vừa kiểm kê đồ đạc vừa nói: “Trương Phúc Long nói, tối qua đứa nhỏ ho quá làm Tú Liên giật mình tỉnh giấc, có thể cùng lúc, Trương Phúc Long bịt miệng

Tú Liên, Ninh Nhi sợ đứa trẻ làm ồn đánh thức những người khác, liền cuống cuồng đổ cà độc dược cho nó ngừng ho; dùng cà độc dược với liều cao sẽ khiến người ta

ngủ mê mệt đến chết, huống hồ là một đứa trẻ...”

Jack nói: “Nếu đứa bé này chưa chết, thì kết quả sẽ thế nào? Bọn họ có thừa nhận đã giết người không?”

Dương Phổ nói: “Vì trị bệnh cho đứa nhỏ, Ninh Nhi đã cam tâm tình nguyện chịu lăng nhục giày vò, chỉ cần là chuyện tốt cho nó, cô ta sẽ làm tất

https://thuviensach.vn

cả... nếu đứa trẻ này

còn sống, có thể chúng ta cũng gặp nguy hiểm.”

“Giờ Dương đại nhân định trở về kết án thế nào đây?”

Dương Phổ thở dài nói: “Vốn ta cùng Jack tiên sinh quay lại đây, là vì không cam tâm để người chết ngậm oan mà ra đi như thế, nếu bắt được hung thủ thật sự, ta

đương nhiên sẽ mặc kệ lời kết án của đám bổ đầu, bắt hung thủ về nha môn thẩm vấn lại; nhưng giờ hung thủ đã uống thuốc độc tự vẫn, từ góc độ cá nhân thì ta

không cần thiết phải đắc tội với đám bổ đầu kia, còn việc xử lý thế nào, thì phải xem Bội Vân...”

“Đúng, chồng cô ta chết rồi, cô ta mới là người bị hại thật sự...”

Jack và Dương Phổ lục soát hết tòa nhà, liền đi lên phòng khách Đông trên tầng hai tập trung với Lục Kiều Kiều.

Dương Phổ hỏi Bội Vân: “Chồng cô chết rồi, nhưng hung thủ giết chồng cô cũng đã uống độc dược tự vẫn, cô là khổ chủ của vụ án này, cô có định lật lại bản án, tố

cáo lên trên hay không?”

Bội Vân gượng chống thân thể mảnh mai đứng dậy, bước ra ngoài hành lang nhìn khoảng sân lộ thiên ở giữa tòa nhà nói: “Tôi vì gán nợ cho cha mẹ nên mới gả cho

Trương Đắc Thịnh, kỳ thực chẳng qua chỉ là một Ninh Nhi khác... Dương đại nhân, ngài cũng nghe những gì Trương Phúc Long vừa nãy nói đấy, với thủ đoạn của

https://thuviensach.vn

Trương Đắc Thịnh, vợ chồng Trương Phúc Long có thể coi là ân nhân cứu mạng tôi, nếu ông ta không chết, chỉ sợ không bao lâu sau người bị giày vò đến chết là tôi

đây...”

Bội Vân chầm chậm bước men theo hành lang, đi một mạch đến tận cùng, Dương Phổ đang nói chuyện với cô, cũng đành nhấc chân bước theo.

“Dương đại nhân xin dừng bước, Bội Vân muốn đứng đây nói chuyện với ngài.”

Sau khi Dương Phổ đứng lại, Bội Vân nói: “Trương Đắc Thịnh có ba người con, ngày kia sẽ đến đây, giờ cả nhà Trương Phúc Long và Trương Đắc Thịnh đều đã chết,

tôi là người duy nhất còn sống... Trương Đắc Thịnh là kẻ lắm tiền, nếu con ông ta đến đây, liệu bọn chúng có bỏ qua cho tôi không. Tôi không chết, phần tiền được chia

của bọn chúng sẽ ít đi nhiều, bọn chúng nhất định sẽ dồn hết sức để định tội chết cho tôi, có thể lúc ấy Dương đại nhân sẽ lại tiếp nhận một vụ án mạng giết chồng

cướp của khác mà Bội Vân chính là kẻ phạm tôi, bị chém đầu...”

Dương Phổ nhích lên một bước: “Bội Vân, nghe ta nói đã...’

“Đừng qua đây, ngài mà bước qua tôi sẽ lập tức nhảy xuống đó!” Bội Vân bám vào lan can hành lang, bộ dạng sẵn sàng nhảy xuống bất cứ lúc nào.

“Ngài muốn vơ vét thêm của Trương Phúc Long, nên đã cấu kết với người Tây trở lại tìm kiếm đầu mối, đe dọa khổ chủ... cả nhà Trương Phúc

https://thuviensach.vn

Long chính là do các

người bức tử! Nếu ngài bắt được tôi rồi đổ lên đầu tôi vụ án năm người này, không biết còn có thể lấy được bao nhiêu tiền đút lót từ ba người con trai của Trương Đắc

Thịnh nữa đấy!”

Lục Kiều Kiều và Jack đứng sau Dương Phổ, chỉ biết im lặng. Bọn họ đều hiểu, nếu không có người toàn lực phá án, có lẽ gia đình này vẫn còn cơ may sống sót. Mỗi

kẻ tự cho mình là thông minh đứng trước mặt Bội Vân lúc này đây, đều là hung thủ cuối cùng gây ra thảm án nhà họ Trương, khiến nơi này thực sự trở thành một tòa

hung trạch.

Dương Phổ lập tức dừng lại, nói: “Bội Vân cô nương hiểu lầm rồi, ta vốn chỉ nghi ngờ tình tiết vụ án, muốn tra rõ ngọn ngành, trả lại công đạo cho người chết nên mới

giữa đường quay lại; những lời nói với Trương Phúc Long, chỉ là muốn đặt anh ta vào thế tiến thoái lưỡng nan, ép anh ta nói ra sự thật, chứ không hề có ý vơ vét tài

sản; nếu ta muốn thu tiền hối lộ, thì giờ Dương Phổ đã trở về nha môn chia tiền với đám bổ đầu rồi... Vừa nãy chúng ta cũng lục soát tìm thấy một tờ khế ước bán nhà,

tòa nhà này đích thực đã bán cho Trương Đắc Thịnh từ hai năm trước, giờ ông ta đã chết, cô chính là chủ nhân của nhà họ Trương, Bội Vân cô nương có thể xử lý

https://thuviensach.vn

theo ý mình.”

“Hừ hừ... căn bản không đến lượt tôi xử lý, trừ phi Dương đại nhân khoanh tay đứng nhìn...” Ý tứ của Bội Vân không rõ ràng lắm, cả bọn đều không hiểu cô ta muốn

nói gì.

“Dương đại nhân cũng nói rồi, nhà này là của Bội Vân, án mạng cũng đã kết thúc, nơi này không còn việc của Dương đại nhân nữa, vậy sao ngài vẫn ở đây, bảo Bội

Vân làm sao tin được ngài chứ?”

“Dương Phổ là người chốn công môn, chuyện dân gian không thể khoanh tay đứng nhìn được, Bội Vân cô nương có suy nghĩ gì cứ thoải mái nói ra, nếu là chuyện hợp

tình hợp lý lại hợp pháp, Dương Phổ sao ngăn cản chứ?”

“Vậy được, xin hỏi Dương đại nhân, tôi có thể đốt cái nhà này đi không?” Yêu cầu của Bội Vân làm Dương Phổ giật mình kinh ngạc, nhưng Lục Kiều Kiều ở phía sau

lại khe khẽ gật đầu.

Dương Phổ hỏi: “Tại sao vậy?”

“Nhà còn xác cũng còn, xác còn thì sự việc vẫn còn rành rành, Bội Vân làm sao thoát khỏi liên quan đây? Dương đại nhân muốn cho tiểu nữ một con đường sống, hay

là muốn thêm một vụ án oan nữa?” Bội Vân mới mười mấy tuổi đầu đã có thể suy nghĩ chu đáo đến thế, thật sự khiến cho Dương Phổ bất ngờ.

https://thuviensach.vn

Dương Phổ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Cũng được, người chết không thể sống lại, ân oán nhiều năm kết thúc ở đây, chưa chắc đã không phải chuyện tốt.”

Dương Phổ lấy hết đống bạc vụn lục soát được trong nhà chia cho A Hương và A Hoa, cả bò trong chuồng cũng coi như tiền công chia cho hai người, bảo họ lên

đường về quê ngay trong đêm.

Cả bọn đặt thi thể người nhà Trương Phúc Long nằm ngay ngắn trong đại sảnh, còn xác Trương Đắc Thịnh thì vẫn đặt nguyên vị trí bên cạnh nhà xí, khắp nhà từ trên

xuống dưới chất đầy củi khô, Bội Vân dập đầu ba cái với cả nhà Trương Phúc Long, rồi mấy người tản ra chia nhau châm lửa, sau đó rút ra bên ngoài.

Lúc này là đêm khuya, trăng đã lặn từ lâu, tòa nhà họ Trương trong chớp mắt đã biến thành một ngọn lửa khổng lồ bốc thẳng lên trời giữa gió thu hanh hao.

Bốn phía xung quanh sáng tựa ban ngày, nhưng trong thôn không ai phát hiện tòa nhà họ Trương ở ngoài rìa bốc cháy, cả bọn ghìm cương ngựa lặng lẽ nhìn ngôi nhà

chìm trong lửa.

An Long Nhi hỏi Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, lúc mới vào cô đã nhận ra đây là hung trạch ạ?”

“Ừm...”

“Nếu như lúc đó chúng ta đi ngay thì sẽ thế nào?”

https://thuviensach.vn

“Không có nếu như, đây là ý trời...” Ngọn lửa hun nóng từng người, từng đợt khí nóng ùa tới, gương mặt thanh tú của Lục Kiều Kiều sáng bừng dưới ánh lửa, rịn ra

những giọt mồ hôi màu đỏ máu.

“Vậy nghĩa là tòa hung trạch này đã được định sẵn sẽ có người chết?” An Long Nhi liên tục thì thầm hỏi Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều đáp như chém đinh chặt sắt: “Phải.”

“Chúng ta phá án bức cho Trương Phúc Long và Ninh Nhi tự sát cũng là số mệnh an bài sao?”

Lục Kiều Kiều hít sâu một hơi, lau mồ hôi trên trán, nói: “Mệnh bọn họ hẳn là như thế...”

An Long Nhi chau mày nhìn ngọn lửa nói: “Phong thủy có thể thay đổi được chuyện này không?”

“Chúng ta đến chậm rồi...”

Tâm trạng Lục Kiều Kiều nặng nề đến độ không thể nghĩ những vấn đề này nữa, cô đi tới bên cạnh Bội Vân hỏi: “Cô có về nhà họ Trương không?”

Bội Vân lạnh lùng trả lời: “Tuyệt đối không, tôi đã chết ở trong đó rồi.”

Lục Kiều Kiều cười khổ, hỏi Dương Phổ: “Dương đại nhân, chúng tôi có thể đi được chưa?”

Dương Phổ nói: “Ta cũng phải đi thôi, bằng không lát nữa trời sáng sẽ có dân làng tới cứu hỏa, ta cũng chẳng giải thích được với họ.”

“Vậy là ngài thành tội phạm phóng hỏa rồi.” Lục Kiều Kiều ngáp dài nói.

https://thuviensach.vn

Dương Phổ gật đầu: “Ừm, đi thôi, đến Thiều Châu ta mời các vị uống trà sớm.”

Jack chợt nói: “Đợi một chút, còn con Đại Hoa Bối...” Sau khi nhà họ Trương bắt lửa, Đại Hoa Bối liền chạy ra bên cạnh bọn Lục Kiều Kiều, ngẩn ngơ nhìn ngôi nhà

mình đã lớn lên với ánh mắt khó hiểu, giờ nghe Jack nhắc đến tên mình, nó lập tức quẫy đuôi chạy đến, cọ cọ đầu vào bàn tay anh.

Lục Kiều Kiều nói: “Để tùy xem con chó này muốn đi đâu...”

Vậy là Bội Vân nhân lúc trời tối lẳng lặng về quê, Dương Phổ và bọn Lục Kiều Kiều cùng xuất phát về hướng Thiều Châu.

Cỗ xe ngựa Tây chạy trên con đường làng, từ đằng xa trông thấy con Đại Hoa Bối vẫn ngơ ngác đứng trước cửa tòa nhà họ Trương bốc cháy rừng rực, tru lên ư ử

đau buồn, bóng dáng cô độc khiến người ta nhìn mà chua xót.

Nhưng một lúc sau, lại nghe thấy tiếng Đại Hoa Bối đuổi theo, An Long Nhi nói: “Xem kìa! Đại Hoa Bối đi theo chúng ta kìa!”

Jack cũng rất mừng rỡ hướng về phía con chó vỗ tay ầm ĩ: “Lên đây, mau lên đây!”

Đại Hoa Bối nghe thấy gọi liền nhảy phốc lên ghế trước xe ngựa, không ngừng liếm láp từng người một, khiến tay với mặt ai cũng đầy nước dãi.

Dương Phổ cưỡi ngựa đi bên cạnh, Jack, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi đều ngồi ở ghế trước hóng gió. Vừa mới trải qua một sự việc kinh khủng nhường ấy, ra khỏi

https://thuviensach.vn

tòa hung trạch âm u mù mịt, người nào người nấy đều chẳng hề buồn ngủ, chỉ muốn há to miệng ra hít thở bầu không khí trong lành.

Dương Phổ thấy cả bọn không nói năng gì, liền cất tiếng phá vỡ không khí trầm mặc: “Vốn hôm nay châu đồng[3] đại nhân tự mình đến khám nghiệm thi thể, nhưng

ông ấy có một vụ án khác cần xử lý, vì vậy ta mới thay thế...”

[3] Một chức quan thời Thanh, hàm tòng lục phẩm, thấp hơn tri châu, nhưng cao hơn châu phán.

Jack tò mò hỏi: “Các ngài không có quan chuyên phụ trách khám nghiệm xác chết à? Tôi thấy lúc trước khi ngài và các quan sai khác đến, còn có một người cùng phối

hợp với ngài kiểm tra xác chết mà?”

“Địa phương cấp châu trở xuống không có quan khám nghiệm thi thể, chỉ nha môn cấp tỉnh và trong hoàng cung mới có thôi... theo lệ, thường là do tri châu hoặc tri

huyện đích thân khám nghiệm xác chết...” Dương Phổ giải thích chế độ trong chốn công môn cho Jack.

“Làm quan ở Trung Quốc khó thật, chuyện gì cũng phải tự mình làm.” Jack cảm thán.

Dương Phổ cười khan mấy tiếng, đoạn nói: “Mạng người to bằng trời, để đảm bảo công chính, quan viên cấp bậc cao nhất ở địa phương nhất định phải đến hiện

trường đích thân kiểm tra thi thể, đây là luật lệ của Đại Thanh, cũng chẳng có gì để nói cả, đã làm quan thì phải có chuẩn bị trước rồi. Người đi

https://thuviensach.vn

cùng với tôi chỉ là một

tên ngỗ tác làm công cho quan phủ, y phụ trách di chuyển và lật giở thi thể, nói là đại nhân kiểm tra thi thể, thực ra đại nhân cũng chỉ nhìn thôi, không tự mình động tay

động chân vào con cá muối ấy đâu...”

Cả bọn nghe vậy đều phá lên cười ha hả, bầu không khí cũng thoải mái thêm phần nào.

An Long Nhi nói: “Vừa nãy cháu thấy Dương đại nhân cũng không động tay động chân gì, chỉ sai người kia lật giở thi thể...”

“Ta còn phải ăn cơm uống rượu chứ? Ta mà đụng chạm vào mấy cái xác ấy, lát nữa các vị lại chẳng dám uống trà sớm với ta nữa rồi, ha ha ha...” Dương Phổ làm

xong việc công vẫn hoan hỉ cười đùa, chỉ mấy câu nói đã khiến thái độ bọn Lục Kiều Kiều đối với y thay đổi không ít, y cũng cứ thao thao bất tuyệt nói chuyện giải

buồn với ba kẻ tâm sự trùng trùng ngồi trên xe ngựa.

“Jack tiên sinh, khi anh đuổi theo tôi yêu cầu quay lại có nói, Long Nhi huynh đệ đây xem phong thủy của nhà họ Trương đã nhận ra người nhà này đang rơi vào cảnh

túng quẫn, bị người ta ức hiếp, có thể có động sát nhân, không ngờ Long Nhi huynh đệ còn nhỏ tuổi, mà trình độ xem phong thủy đã cao như vậy rồi, thật đúng là anh

hùng xuất thiếu niên...”

https://thuviensach.vn

Dương Phổ đã khen ngợi như thế, An Long Nhi không nói mấy lời khách khí cũng không được, bèn cất tiếng: “Dương đại nhân quá khen rồi, thực ra cháu chỉ học

có...”

Lục Kiều Kiều dùng cùi tay thúc vào ngực An Long Nhi một cái, An Long Nhi nhất thời nghẹn hơi không nói được tiếp nữa, Lục Kiều Kiều lập tức cướp lời: “Ba năm,

Long Nhi đã học được ba năm rồi, ha ha ha...”

An Long Nhi hung hắng ho mấy tiếng: “Khụ... vâng, vâng ạ...”

Dương Phổ hình như đã tìm thấy đúng chủ đề, ngữ điệu phấn chấn hẳn lên: “Vậy thì tốt quá, châu đồng đại nhân của chúng ta làm quan thanh liêm chính trực, nhưng

lại rất yêu thích phong thủy, đang ngày đêm phiền não vì việc quản trị nhân dân, nếu Long Nhi huynh đệ có thể giúp châu đồng đại nhân một phen, thì thực đúng là

phúc khí của dân chúng. Long Nhi huynh đệ khí độ bất phàm, lại vận dụng phong thủy như thần, Jack tiên sinh phá án cẩn trọng chu đáo, châu đồng đại nhân gặp các

vị nhất định sẽ hoan hỉ bội phần, để ta làm chủ mời ba vị đến Thiều Châu phủ làm khách, không biết ba vị có nể cái mặt này không?”

Jack và An Long Nhi đều không dám nói gì, len lén liếc trộm Lục Kiều Kiều. Thấy Lục Kiều Kiều đang vuốt ve đầu con Đại Hoa Bối, nhìn về phía trước, đầu khe khẽ

https://thuviensach.vn

gật theo đà xe chạy, Jack lập tức nói: “Cám ơn lời mời của Dương đại nhân, có điều người hầu gái này của tôi đang bệnh, phải kiếm nơi nào nghỉ ngơi trước đã...”

Jack thấy đầu Lục Kiều Kiều càng gật gù nhiều hơn, khóe miệng thoáng hiện nụ cười.

Dương Phổ lấy làm vui vẻ nói: “Đương nhiên là được, giờ vào thành uống ly trà Bạch Mao trước đã...”

Phương Đông dần bừng sáng, khi ánh hồng của vầng dương chiếu lên đỉnh cỗ xe ngựa, Dương Phổ và nhóm ba người Lục Kiều Kiều đã đến bên bờ Trinh Giang, nhìn

sang bên kia sông chính là thành cổ Thiều Châu.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Không Hẹn Mà Gặp

Thuyền bè tấp nập trên mặt sông dưới ánh ban mai, đa số đều neo đậu bên bờ đối diện, mấy dặm ven bờ là các hiệu buôn xây kiểu nhà sàn. Nhà sàn là một trong

những điểm đặc sắc lớn của kiến trúc cổ ở Thiều Châu, cột nhà cắm thẳng xuống lòng sông, nên thuyền hàng có thể ghé luôn vào bên dưới nhà. Sàn nhà đều có cửa

lật, hàng hóa có thể trực tiếp chuyển từ dưới thuyền lên qua lối đó.

Jack và An Long Nhi chưa từng thấy cảnh tượng chuyển hàng như vậy, từ đằng xa đã trầm trồ khen lạ.

Dương Phổ dùng roi ngựa chỉ sang bờ đối diện:

“Con sông trước mặt chúng ta là dòng Trinh Giang, thượng du Trinh Giang chính là Giang Tây..”

Cả bọn nghe nói đến Giang Tây, đều không nhịn được đưa mắt nhìn về hướng ấy.

“Thiều Châu mặt Đông là dòng Trinh Giang, phía Tây là Vũ Giang, thượng du của Vũ Giang là Hồ Nam...” Dương Phổ vẫy vẫy tay về phía mặt sông, gọi một con đò

https://thuviensach.vn

tới, sau đó lại tiếp tục giới thiệu về Thiều Châu: “Vũ Giang và Trinh Giang kẹp Thiều Châu vào giữa, khiến nơi này thành yết hầu của con đường huyết mạch thông

giữa ba tỉnh với nhau, bao đời nay vẫn luôn là chốn binh gia phải tranh lấy...”

Jack nói: “Thì ra bên kia còn một dòng sông nữa, thành phố New York ở Mỹ cũng bị hai con sông kẹp vào giữa thế này...”

An Long Nhi hỏi: “Thế thành phố New York ở Mỹ chắc là nơi hưng vượng và đông đúc lắm phải không?”

“Long Nhi giỏi thế? Sao em biết đó là nơi rất hưng vượng, không phải là lại được viết trong sách phong thủy đấy chứ?” Jack hỏi.

An Long Nhi đáp: “Đúng rồi, hai bên đất bằng tìm thế nước, hai dòng kẹp giữa đích chân long...”

“Cái gì?” Jack không hiểu tiếng Trung kiểu cổ theo dạng thơ thất ngôn ấy lắm.

An Long Nhi giải thích: “Trong Hám Long kinh có viết, chỗ nào có hai dòng sông kẹp giữa, đều là đất chân long, sẽ rất hưng vượng.”

“Hám Long kinh là cái gì?”

“Là sách phong thủy.”

Jack nhướng mày nói: “Oa! Đúng là trong sách phong thủy có viết thật! Thật không thể tưởng tượng nổi, sao lại có người viết sẵn xem nơi nào có thể phát triển tốt

được nhỉ? New York từng là thủ đô của nước Mỹ, Quốc hội đầu tiên được lập ra ở đó đấy, hiện giờ bến cảng New York càng ngày càng lớn

https://thuviensach.vn

thêm, giá đất cũng không

ngừng tăng cao, anh định kiếm đủ tiền ở Trung Quốc sẽ đến đó mua đất. Long Nhi bảo đấy là nơi hưng vượng, anh tin lời em... Ha ha, sắp giàu to rồi...”

Jack nhìn thành Thiều Châu, tựa như đang nhìn thấy tương lai đẹp đẽ khi mình trở thành triệu phú.

Dương Phổ cười ha hả: “Long Nhi huynh đệ quả có tầm nhìn hơn người, Thiều Châu là thành nộp thuế nhiều nhất mạn Bắc vùng Lưỡng Quảng, mỗi năm nộp lên cho

triều đình mười mấy vạn lạng bạc trắng, vì vậy tác phong của quan lại địa phương cũng thành vấn rất đề lớn, càng dễ kiếm tiền thì quan lại càng hủ bại, số bạc bị nuốt

vào túi riêng nào chỉ có mười mấy vạn lạng thôi đâu.”

Lục Kiều Kiều vừa nhìn qua đã nắm rõ tình hình mảnh đất Thiều Châu này, song cô có hứng thú với New York hơn, bèn vỗ vai Jack nói: “Hì hì, New York có to hơn

Thiều Châu không?”

Jack nói: “To hơn nhiều! Hai con sông đều lớn hơn sông Trinh Giang!”

“Xa không?” Lục Kiều Kiều lấy làm tò mò.

“Đi tàu chắc phải mất hai tháng mới đến nơi, nếu em muốn đi Mỹ, trạm đầu tiên chính là New York, đó là nơi đăng ký xuất nhập cảnh của cả nước Mỹ đấy.”

“Ở đấy toàn người Tây như anh à? Có người Trung Quốc không?” Trong lúc Lục Kiều Kiều cứ bám lấy Jack đòi kể chuyện New York, đò

https://thuviensach.vn

ngang đã ghé đến sát chân

bọn họ.

Con đò khá rộng, có thể đưa cả cỗ xe ngựa Tây của Jack lên, hai con đò lần lượt chở xe và ngựa, chầm chậm tiến về phía thành Thiều Châu.

Bán đảo Thiều Châu hình như con cá diếc nằm giữa dòng chảy của hai con sông, ba mặt hướng nước, đánh xe ngựa chạy chừng nửa tiếng có thể đi khắp Nam thành

đến Bắc thành. Phía Bắc thành nối liền với một dải đồng bằng. Ở mạn Nam Thiều Châu, hai dòng Trinh Giang và Vũ Giang hợp lại thành một trong những dòng sông

quan trọng nhất của Quảng Đông - Bắc Giang, nơi này chính là khởi nguồn của Bắc Giang. Giữa bán đảo Thiều Châu có một tòa nhà, chu vi khoảng chừng chín dặm,

bốn phía có tường thành cao hơn hai trượng.

Cả bọn lên bờ, liền trông thấy con phố lớn phồn hoa bên phía Trinh Giang. Nhìn từ bờ bên kia, thấy thuyền bè như mắc cửi, còn từ trong thành nhìn ra lại thấy hiệu buôn

san sát như rừng, xe ngựa chở hàng chạy như thoi đưa.

Được Dương Phổ dẫn đường, cỗ xe ngựa Tây đi vào qua cổng Nam, chạy trên con đường lớn chính giữa thành, đi lên phía Bắc một đoạn, rồi rẽ vào một con đường

nhỏ, liền trông thấy nha môn.

Đám Lục Kiều Kiều vừa xuống xe ngựa đều lấy làm ngạc nhiên, trong thành nhiều hàng hóa, nhiều bạc trắng thế này, sao nha môn lại khiêm tốn

https://thuviensach.vn

như vậy?

Dương Phổ dẫn cả bọn đi qua cửa bên của nha môn sang một con phố nhỏ khác, hai bên đường đều là nhà hai tầng có hàng hiên chìa ra. Nguyên lý của loại nhà này

cũng giống như sàn nơi bờ sông, chỉ khác ở chỗ đi bên dưới là người chứ không phải thuyền bè. Khi trời mưa, người đi bên dưới hàng hiên có thể dạo khắp cả thành

cũng không cần giương ô.

Căn nhà nơi họ nghỉ lại có thể để xe ngựa ở sân sau, trong sân cũng có cầu thang để lên tầng hai. Qua cách nói chuyện của Dương Phổ với người canh cổng, có thể

thấy nơi này là khách điếm dùng để chiêu đãi khách khứa của nha môn, từ cửa sổ tầng hai nhìn ra còn có thể thấy mái nha môn ngay bên cạnh.

Sau khi bọn Lục Kiều Kiều chia nhau về phòng, cất hành lý và rửa mặt mũi, Dương Phổ liền dẫn cả bọn ra ngoài uống trà sớm, An Long Nhi lấy dây thừng tròng vào

cổ Đại Hoa Bối, kéo nó đi theo.

Vừa ra khỏi cửa lớn của khách điếm, thì gặp một người quen đi tới, người này không cao lớn, nhưng thân hình chắc nịch vạm vỡ, chính là tay hàng xóm Đặng Nghiêu

của Lục Kiều Kiều ở ngõ Hinh Lan thành Quảng Châu.

Lục Kiều Kiều biết Đặng Nghiêu là bổ đầu của phủ Quảng Châu, hồi ở cạnh nhà cô trong ngõ Hinh Lan, y toàn mặc áo vải, con người cũng rất hiền hòa dễ chịu.

https://thuviensach.vn

Nhưng hôm nay lại thấy y mặc đồ tơ lụa đắt tiền, bộ dạng trông như thương nhân, cô cảm thấy hết sức bất ngờ.

Lần cuối Lục Kiều Kiều gặp Đặng Nghiêu là một tháng trước, lần đó nhà Lục Kiều Kiều bị một đám người bí ẩn phá hoại, Đặng Nghiêu còn chạy sang định báo quan

giúp. Một tháng không gặp đột nhiên lại chạm mặt nhau ở Thiều Châu, hai bên không chào hỏi đối phương ngay, mà chỉ thoáng ngẩn người ra.

Lục Kiều Kiều rất không muốn Đặng Nghiêu chào hỏi, y mà mở miệng ắt sẽ gọi cô một tiếng “Kiều Kiều”, giờ cái tên này đã trở thành tên tội phạm bị truy nã, bên

cạnh cô còn một viên quan chính trực là Dương Phổ, nếu Dương Phổ biết cô là tội phạm đang bị triều đình truy bắt, y tuyệt đối sẽ không tha cho cô.

Nhưng An Long Nhi không nghĩ xa đến thế, nó thoạt nhìn đã nhận ra Đặng Nghiêu, liền buột miệng chào hỏi: “Đặng đại ca, huynh cũng đến Thiều Châu à!”

Đặng Nghiêu ngơ ngác nhìn Dương Phổ và Lục Kiều Kiều, chớp chớp mắt.

Lục Kiều Kiều lập tức lên tiếng gọi trước: “Đặng đại ca...”

Cô đãi giọng ra rất dài, hòng áp chế không để y lên tiếng.

“Đặng đại ca, tôi tin theo Thượng đế, giờ đổi tên rồi, tên mới của tôi là...” Lục Kiều Kiều nói tới đây, nhất thời cũng không nghĩ ra nên nói gì tiếp nữa, thực tình cô cũng

https://thuviensach.vn

không biết tin theo Thượng đế thì phải đổi tên thế nào, đành kéo dài giọng quay đầu nhìn Jack.

Jack rất thông minh, lập tức đỡ lời cho Lục Kiều Kiều: “An Kỳ Nhi! Ha ha... Cô ấy đổi tên thành An Kỳ Nhi (Angel) rồi, tức là thiên sứ của Thượng đế đấy!”

Lục Kiều Kiều bước đến bên cạnh Đặng Nghiêu cười hì hì nói: “Đặng đại ca, thử gọi tôi bằng tên mới xem có hay không?”

Đặng Nghiêu như đã sực hiểu ra: “À, à! An Kỳ Nhi! Hay... hay... Đây không phải Long Nhi sao? Mới không gặp một thời gian hình như đã cao lên nhiều rồi, mọi

người sao lại đến đây thế?”

“Còn huynh sao lại đến đây?”

Lục Kiều Kiều và Đặng Nghiêu đều không hẹn mà cùng hỏi đối phương, Đại Hoa Bối bước đến cạnh chân Đặng Nghiêu hít hít ngửi ngửi một hồi.

Dương Phổ nói với Jack: “Tên hai người hầu này của Jack tiên sinh hay thật đấy, nam tên là An Long Nhi, nữ tên là An Kỳ Nhi... An Long Nhi là đại sư phong thủy,

An Kỳ Nhi chắc hẳn cũng có tuyệt nghệ gì đó rồi...”

Jack tròn mắt lên nhìn Dương Phổ, đoạn gãi gãi đầu cười ha hả nói: “Đúng thế đúng thế...”

“Đặng đại ca, huynh nói trước đi...” Lục Kiều Kiều làm bộ con gái nũng nịu hỏi đối phương rất hợp tình hợp lý, để cho mình có thời gian nghĩ câu trả lời.

https://thuviensach.vn

“Ôi chà, Đặng đại ca của cô là quan sai thì phải đi xa làm việc công thôi, lần này đi Chiết Giang, đến đây thì ngã bệnh, nên ghé vào thăm hỏi huynh đệ trong nha môn

rồi nghỉ ngơi lại vài ngày... khụ khụ khụ...” Đặng Nghiêu nói xong khẽ ho lên mấy tiếng, một tay ôm ngực.

Lục Kiều Kiều vội nói: “Vậy để tôi đỡ huynh lên phòng nghỉ ngơi nhé, lát nữa tôi sẽ quay lại, rồi chúng ta nói chuyện tiếp...”

Đặng Nghiêu gật đầu nói: “Được được... khụ khụ...” Vừa nói, y vừa kéo Lục Kiều Kiều sang một bên, nói nhỏ vào tai cô: “Cô muốn chết hả, khắp thành Quảng Châu

toàn là cáo thị truy nã cô, thế mà giờ cô lại vào ở trong nha môn? Rốt cuộc cô phạm phải chuyện gì vậy?”

“Ôi chao, tôi bị oan uổng mà, thế nên mới phải đến Giang Tây lánh một thời gian, chuyện kể ra dài lắm, lát tôi quay về sẽ nói với huynh, để tôi đỡ huynh về phòng

nhé...”

Đặng Nghiêu nói: “Không cần, tôi không sao, lát nữa sẽ đến tìm cô, cô ở phòng số mấy?”

“Số một.”

“Phòng lớn đấy nhé...”

“Người ta là con gái mà, tôi còn dẫn theo cả con chó nữa, ở phòng trong cùng an toàn hơn, huynh đừng có tị nạnh... vậy tôi đi trước đây...”

Sau khi cáo biệt Đặng Nghiêu, cả bọn liền cùng Dương Phổ lên một quán trà ở ven sông.

https://thuviensach.vn

Cả bọn ngồi bên bờ Trinh Giang, mỗi người một ly trà xanh Bạch Mao đặc sản địa phương, con Đại Hoa Bối nằm rạp dưới gầm bàn chờ cho ăn. Lục Kiều Kiều

quay mặt về phía vầng dương mới lên, ăn bánh nếp nhân thịt gà bọc trong lá sen, rốt cuộc cũng cảm thấy ý nghĩa cuộc đời lại thực sự trở về với cái bụng của mình.

Cô ăn mấy miếng điểm tâm, rồi quay sang nói với Dương Phổ: “Dương đại nhân, Jack thiếu gia ngày mai còn phải lên đường, nếu châu đồng đại nhân bận quá, chúng

tôi cũng không dám quấy rầy quá lâu, sáng sớm mai chúng tôi tự rời đi.”

Dương Phổ nói: “Nếu như vậy... ta sẽ nhanh chóng sắp xếp với châu đồng đại nhân, mấy vị cứ nghỉ ngơi đi, trước giờ cơm tối ta sẽ xử lý xong xuôi.”

“Phải rồi Dương đại nhân, ngài có biết vị Đặng bổ đầu lúc nãy không?” Lục Kiều Kiều tiện thể hỏi dò.

Dương Phổ nói: “Giữa các nha môn thường có qua lại với nhau, nhưng ta cũng không quen biết nhiều người lắm, họ ở đây đã năm sáu ngày rồi, nhưng không ai giao

thiệp với ta cả. Mấy người đó hình như là khách của châu đồng đại nhân.”

Lục Kiều Kiều thầm giật thót mình: “Ồ? Hì hì, Đặng bổ đầu đấy là hàng xóm của tôi ở thành Quảng Châu, không ngờ lại có duyên như vậy, đến đây cũng gặp được

nhau... Anh ta đi với nhiều người lắm hả? Không biết có phải người quen của tôi không nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Dương Phổ bật cười nói với Jack: “Ha ha ha... Hai người hầu này của anh thành tinh cả rồi, An tiểu thư quen biết khắp thiên hạ, công sai thành Quảng Châu đều là

hàng xóm với người quen của cô, đúng là không đơn giản chút nào...”

Cả bọn cười phá lên một hồi, đoạn Dương Phổ ngoảnh mặt sang nói với Lục Kiều Kiều: “Anh ta đi với ba bốn người nữa, tôi không chú ý lắm, nhưng mấy ngày trước

cũng không thấy anh ta ra ngoài, trái lại mấy đồng liêu của anh ta thì đi ra đi vào khá nhiều.”

Lục Kiều Kiều mỉm cười gật đầu cám ơn Dương Phổ, rồi để mặc cho Jack và Dương Phổ tán chuyện trên trời dưới đất, quay sang nhỏ giọng hỏi An Long Nhi: “Mày

còn nhớ Đặng Nghiêu không?”

“Tất nhiên là nhớ, cháu vừa đến nhà cô, anh ta đã cho cháu một bao lì xì.” An Long Nhi có nhân phẩm tốt, chịu ơn của người thì nhớ mãi không quên, đây cũng là một

trong những nguyên nhân Lục Kiều Kiều chọn nó làm người hầu.

“Cô không nói chuyện đấy... anh ta đã thay trang phục, mày có để ý thấy không?”

“Có ạ, trước đây ăn mặc rất giản dị, hôm nay lại mặc rất đẹp.”

“Mày thấy liệu có trùng hợp quá không? Chúng ta ở đây, anh ta cũng ở đây...” Từ lúc trông thấy Đặng Nghiêu ở Thiều Châu, lòng Lục Kiều Kiều đã sinh nghi.

“Thế thì sao ạ?” An Long Nhi không hiểu ý cô.

https://thuviensach.vn

“Thì là... người đó... mày có thấy vóc người anh ta giống ai đó không?” Lục Kiều Kiều bặm môi, đắn đo từ ngữ.

“À...” An Long Nhi nhìn vào mắt Lục Kiều Kiều, ngẫm nghĩ một hồi: “Hình như giống một người, nhưng mà chuyện này sao có thể được chứ...”

Lục Kiều Kiều ghé vào tai An Long Nhi nói: “Mày thấy anh ta giống ai?”

An Long Nhi cũng ghé sát tai cô, đáp: “Vóc dáng anh ta khá giống người áo đen đã làm nổ tung xác Hồng lão gia...”

“Đúng... cái tên có chưởng tâm lôi cực mạnh ấy...” Lục Kiều Kiều gật đầu.

An Long Nhi nói: “Lúc đó, hắn ta bị trúng một viên đạn của Jack, liền tung hỏa mù bỏ chạy...”

Lục Kiều Kiều tiếp lời: “Thì đó, vừa nãy Dương Phổ cũng bảo mấy ngày liền không thấy Đặng Nghiêu ra ngoài, một hai hôm nay mới thấy đi ra phố, mày nói xem liệu

có phải đã trúng đạn nên phải dưỡng thương không...”

“Trúng đạn từ hơn mười hôm trước, liệu có thể hồi phục nhanh vậy sao?” An Long Nhi chỉ biết súng Tây có thể bắn chết người, chứ trị liệu thế nào thì hoàn toàn mù

tịt.

Lục Kiều Kiều nói: “Đợi chốc nữa hỏi Jack xem phát súng ấy anh ta bắn trúng chỗ nào?”

Dương Phổ thấy Lục Kiều Kiều và An Long Nhi thì thầm với nhau, liền cười hỏi hai người: “Hai chị em nhà họ An đang bàn chuyện lớn gì đó?”

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều làm bộ ngượng ngùng nói: “Sau khi Jack thiếu gia ra ngoài, việc làm ăn ở Quảng Châu không có ai lo liệu, chúng tôi rất lo...” Sau đó, cô đưa mắt nhìn

Jack, lè lè lưỡi, bộ dạng như thể vừa lỡ lời.

Jack không nghe ra Lục Kiều Kiều đang ngầm ám chỉ với Dương Phổ rằng mời An Long Nhi xem phong thủy thì phải trả tiền, liền nói: “Không phải lo đâu, tôi có bạn

làm ăn, anh ta sẽ giúp tôi coi sóc công việc.”

Dương Phổ nói: “Làm lỡ dở thời gian của Jack tiên sinh thế này thật là ngại quá, tôi nhất định sẽ bẩm báo với châu đồng đại nhân, để ngài ấy bồi thường lại cho Jack

tiên sinh.”

“Vô cùng cảm tạ, thế thì tốt quá rồi.” Tiếng Trung của Jack cũng trực tiếp như tiếng Anh vậy, làm Dương Phổ nghe mà cười ha hả: “Người nhanh nhẹn nói năng cũng

nhanh nhẹn, tốt lắm!”

Uống xong trà sớm đã là giờ Thìn, Dương Phổ phải về nha môn báo cáo, còn đám Lục Kiều Kiều thì về khách điếm nghỉ ngơi.

Ba người dắt theo một con chó đi trên đường lớn, Jack hỏi Lục Kiều Kiều: “Dương Phổ nói châu đồng đại nhân là quan thanh liêm, em thấy một viên quan thanh liêm

thì có tiền trả cho chúng ta không nhỉ?”

Lục Kiều Kiều bĩu môi: “Có phải là quan thanh liêm không, tôi phải gặp mới biết được... mà lần này người ta mời An Long Nhi, có làm hay không,

https://thuviensach.vn

thu bao nhiêu tiền

anh cứ hỏi Long Nhi là được rồi....”

An Long Nhi nói: “Cô Kiều... cháu mới đọc sách phong thủy được có một tháng, cô bảo cháu đi xem phong thủy cho người ta thế này sao? Cháu chỉ sợ nói bừa...”

Lục Kiều Kiều cười cười bảo: “Yên tâm đi, mày không nghe Dương Phổ nói hả? Đại nhân gì đó của y cũng biết xem phong thủy, mày có nói sai cũng không hại chết

được ông ta đâu... Vả lại, muốn trở thành phong thủy sư, thế nào cũng phải có lần đầu tiên nghe theo yêu cầu của khách, giảng giải phong thủy cho người ta, đây là cơ

hội tốt, mày đừng bỏ lỡ...”

“Cháu chỉ sợ nói sai...” An Long Nhi vẫn thấp thỏm không yên.

Lục Kiều Kiều đi tới sạp hàng ven đường mua một túi trám tẩm cam thảo, chia cho mỗi người một quả ngậm trong miệng: “Mày sợ cái gì chứ? Nói sai cùng lắm bị

người ta đuổi đi, vậy thì lên đường thôi, có sao đâu... Với lại cũng chẳng phải chúng ta khoe khoang để lôi kéo chuyện làm ăn, người ta mời đấy chứ, trình độ chúng ta

thế nào không phải tự mình nói là được, phải do người ta nói mới tính...”

Jack mút mút quả trám tẩm cam thảo nói: “Chà... nói có lý lắm, Kiều Kiều rất giống Chúa Giê-su...”

“Tôi làm cái gì mà giống bánh xu xê nhà anh?” Lục Kiều Kiều tỏ vẻ khinh khỉnh.

https://thuviensach.vn

Jack đáp: “Chúa Giê-su từng nói, người ta không thể tự đánh giá bản thân. Tự nói mình tốt là không đúng, chỉ có người khác nói mình tốt mới là chân thực...”

Lục Kiều Kiều cắt ngang chủ đề Giê-su của Jack: “Jack, lần trước lúc anh khiêng xác Hồng lão gia lao từ trên núi Phù Dung xuống, trên trời có người rơi xuống xác

của ông ấy...”

Jack nghe thấy cô nhắc lại chuyện cũ, tựa như trở lại giữa cảnh tượng kinh tâm động phách, long trời lở đất ấy, liền nhăn mặt khổ sở nói: “My God... đừng nhắc chuyện

ấy nữa, tôi ôm xác Hồng lão gia, người còn bị ám mùi mất mấy ngày...”

“Đừng tự ti, chúng tôi không chê anh thối đâu, ý tôi là sau khi người áo đen đó làm nổ thi thể, anh có bắn hắn ta một phát súng, phát súng ấy trúng chỗ nào trên người

hắn vậy?” Lục Kiều Kiều nói.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 11

“Tim. Lúc như thế muốn đảm bảo bắn trúng đối phương, thì phải bắn vào nơi có diện tích lớn nhất, thân thể là dễ bắn trúng hơn cả, vì vậy tôi nhắm vào tim hắn ta.”

Lục Kiều Kiều lại hỏi: “Anh có bắn trúng không?”

“Trúng rồi, tôi thấy ngực hắn trúng đạn...”

“Bị bắn trúng tim tất nhiên là chết ngay tại chỗ rồi... Nếu viên đạn không trúng tim, mười mấy ngày sau người này có thể đứng dậy đi lại bình thường không?” Lục

Kiều Kiều truy vấn.

Jack đáp: “Chuyện này thì khó nói lắm, nếu bắn trúng xương hay là đạn xuyên qua cơ thể, hoặc trên người hắn có mặc áo giáp, hay bắn trúng phải thứ gì đó đeo trên

người... thì đều không thể gây trọng thương... có vấn đề gì sao?”

“Có, tôi cảm thấy tay hàng xóm gặp ở khách điếm khi nãy rất kỳ lạ, hắn ta là bổ đầu ở Quảng Châu, nhưng lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, tôi nghi ngờ hắn theo dõi

https://thuviensach.vn

chúng ta; nghe Dương Phổ nói, bọn họ có mấy người cùng đến, tôi cảm thấy đây chính là mấy tên bịt mặt tấn công chúng ta ở núi Phù Dung; mà hắn ta ho khù khụ, tôi

nghi ngờ không biết có phải vùng phổi bị trúng đạn hay không; quan trọng nhất là vóc dáng người hắn và tên áo đen kia thực tình quá giống nhau.” Lục Kiều Kiều vắn

tắt trình bày nghi vấn của mình.

Jack lắc đầu nói: “Chứng cứ không đầy đủ, Kiều Kiều, em đoán bừa rồi...”

“Thì thế, tôi cũng không có bằng chứng chứng minh hắn ta là bổ đầu của phủ Quảng Châu đây này. Tôi ở trong ngõ Hinh Lan được một năm, sau đó hắn mới chuyển

đến. Chúng tôi làm hàng xóm được hai năm, chưa bao giờ thấy hắn ta mặc quần áo quan sai, mà chuyện hắn làm bổ đầu, cũng là do hắn tự nói ra...” Lục Kiều Kiều

gật đầu trầm ngâm: “Ừm, có vấn đề...”

An Long Nhi nói: “Nếu là Đặng đại ca, sao không trực tiếp đi hỏi, đằng nào thì mọi người cũng biết cả mà.”

Lục Kiều Kiều ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói: “Khục khục, thằng lỏi Long Nhi này, lá gan cũng không nhỏ một chút nào, để cô nghĩ đã.”

Về đến khách điếm, Lục Kiều Kiều đã thiếu ngủ nghiêm trọng, lập tức lên giường ngủ vùi một giấc; Jack và An Long Nhi xích con Đại Hoa Bối lên xe ngựa để ở sân

https://thuviensach.vn

sau, cho nó coi chừng cỗ xe, sau đó về phòng số hai của hai người lăn ra ngủ.

Đại Hoa Bối đích thực là một con chó rất nhạy cảm, mỗi khi có người đến gần xe ngựa, ở phòng khách trên tầng hai cũng có thể nghe thấy tiếng sủa của nó. Một lúc

sau, có lẽ những người đi qua chỗ xe ngựa đều vòng ra xa, con Đại Hoa Bối cũng dần im tiếng, Lục Kiều Kiều thấy biểu hiện của con chó thì rất hài hòng, ngủ thiếp đi.

Lúc mặt trời lặn, Đặng Nghiêu tới gõ cửa phòng Lục Kiều Kiều. Cô mở cửa cho y vào, Đặng Nghiêu nói: “Tối nay Đặng đại ca mời cô ăn cơm, gọi cả hai người bạn

kia đi cùng nữa.”

Lục Kiều Kiều lắc đầu: “Tối nay không được rồi, giờ chúng tôi còn đang phải đợi Dương đại nhân sắp xếp, nếu Đặng đại ca không vội đi, hay để ngày mai ngày kia

Kiều Kiều mời huynh ăn cơm nhé...”

Chiêu này của Kiều Kiều đã vận dụng bí quyết chữ “kéo” đến mức công cũng được mà thủ cũng xong, nếu ngày mai ngày kia họ vẫn còn ở Thiều Châu, thì có thể

thăm dò Đặng Nghiêu thêm một bước nữa; còn nếu ngày mai đã lên đường, thì cũng có thể khiến họ Đặng trở tay không kịp.

Đặng Nghiêu nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, biết rằng tối nay người ta đã có hẹn ăn cơm, bèn hỏi: “Cô làm gì ở Quảng Châu vậy? Sao lại đến nỗi bị truy nã như thế?”

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều đáp: “Tôi có lòng tốt giúp người ta bắt cướp, nhưng lại bắn chết tên ấy, không ngờ tên cướp ấy là mệnh quan triều đình, chậc... Đặng đại ca, huynh

nghìn vạn lần chớ nói tên tôi ra đấy nhé, ở bên ngoài cứ gọi tôi là An Kỳ Nhi được rồi, mạng của Kiều Kiều nằm cả trong tay huynh đấy.”

Đặng Nghiêu gật gật đầu: “Thì ra là ngộ sát... vậy sao cô lại đến nha môn làm gì?”

“Tôi đang trên đường về nhà tạm lánh, nhưng vì An Long Nhi biết xem phong thủy, Dương đại nhân biết được, cứ nằng nặc đòi nó đến xem cho châu đồng đại nhân,

tôi đành phải đi theo...” Lục Kiều Kiều đùn hết mọi việc cho An Long Nhi.

“Long Nhi tuổi nhỏ như vậy mà đã biết xem phong thủy rồi cơ à?” Đặng Nghiêu kinh ngạc hỏi.

“Đặng đại ca đây không phải là người đạo thuật cao cường thâm tàng bất lộ hay sao?” Lục Kiều Kiều hờ hững nói.

“Kẻ thô lỗ như Đặng đại ca của cô thì biết gì về đạo thuật chứ, cái con nha đầu này toàn nói bậy, ha ha...” Đặng Nghiêu không hiểu Lục Kiều Kiều nói gì, bật cười hồn

hậu.

“Ha ha ha...” Lục Kiều Kiều nhìn vào mắt Đặng Nghiêu, cũng cười lên thành tiếng: “Một tháng không gặp, Đặng đại ca không phải đã phát tài rồi sao? Bộ quần áo

này không tệ đâu đấy nhé...”

https://thuviensach.vn

“Bề trên yêu cầu mọi người ra ngoài làm việc phải ăn mặc cho tử tế, không thể làm mất mặt phủ Quảng Châu, đây chỉ được cái mẽ bên ngoài thôi, lấy đâu ra mà phát

tài phát lộc gì chứ...”

“Bệnh của huynh đỡ chưa?” Lục Kiều Kiều quan sát lồng ngực Đặng Ngiêu, muốn nhìn xem có dấu vết băng bó lộ ra bên ngoài y phục hay không.

“Cảm ơn cô, tôi bị nhiễm phong hàn trên đường, đã ở đây mấy ngày rồi, giờ mới đỡ được một chút...”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt...” Lục Kiều Kiều lại hỏi Đặng Nghiêu: “Chuyến này huynh đi một mình à?”

“Ha ha, bọn tôi đi ba người, cũng may có người săn sóc... Bằng không đổ bệnh một cái là phiền phức to... khụ khụ...”

Lục Kiều Kiều chăm chú lắng nghe tiếng ho của Đặng Nghiêu, tiếng ho phát ra từ phổi, kèm theo cả tiếng xì xì khe khẽ; nếu bị cảm phong hàn, thì tiếng ho phải từ cổ

họng mới đúng.

“Huynh ho đến đau cả phổi cơ à?” Lục Kiều Kiều làm bộ đau lòng hỏi Đặng Nghiêu.

Đặng Nghiêu nuốt một ngụm nước bọt, ngừng lại giây lát rồi nói: “Cái chứng cảm phong hàn này... đỡ chảy nước mũi thì bắt đầu ho khan, ngày nào cũng phải uống

thuốc, khụ khụ...” Dứt lời, y không kìm được, lắc đầu cười khổ.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều nói đầy ẩn ý: “Phải đó, nếu có đại tẩu ở đây thì tốt, Đặng đại ca làm chuyện công vào sinh ra tử chịu không biết bao nhiêu khổ cực, nếu triều đình vẫn

chỉ cho huynh chút bổng lộc còm cõi ấy, chi bằng đừng làm thì hơn...”

Đặng Nghiêu lắc đầu: “Nhà ai chẳng có chuyện khó nói, tôi là người có gia thất rồi, bỏ việc ở nha môn cũng không biết làm gì...” Nói xong, y thở dài: “Hà, vậy nhé,

ngày mai tôi đến mời cô đi ăn cơm, tôi đi trước đây...”

“Thật là ngại quá, Đặng đại ca, ngày mai để Kiều Kiều mời khách, huynh đi đường cẩn thận nhé.” Lục Kiều Kiều nói xong liền đứng dậy mở cửa cho Đặng Nghiêu,

hai tay kéo chốt cửa ra, cùi chỏ chưa kịp hạ xuống đã xoay người lại, thành thử thúc luôn vào ngực Đặng Nghiêu.

Đặng Nghiêu hơi co người, song vẫn bị cườm tay của Lục Kiều Kiều thụi vào, liền kêu “ôi” một tiếng, cười cười nói: “Ha ha, nha đầu này, tay chân làm gì mà lóng nga

lóng ngóng thế...”

“Đặng đại ca, xin lỗi huynh, huynh không sao chứ...” Lục Kiều Kiều vừa xin lỗi rối rít vừa quan sát chân mày Đặng Nghiêu, chỉ cần anh ta nhíu mày, ắt là do cảm giác

đau đớn dị thường ở lồng ngực.

Nhưng Đặng Nghiêu không hề chau mày, vẫn cười hì hì đi ra cửa, vừa nói không sao, vừa đi ra khỏi căn phòng số một ở cuối hành lang, sau đó biến mất ở chỗ ngoặt.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều chu miệng, rủa thầm trong bụng: “Con cáo già này, để xem tối nay ta lật mặt nạ của ngươi thế nào...”

Đặng Nghiêu vừa đi, Dương Phổ lại đến, kéo ba người bọn Lục Kiều Kiều sang nha môn phủ Thiều Châu.

Jack đi đằng trước nói chuyện với Dương Phổ, còn Lục Kiều Kiều lại kéo An Long Nhi đi phía sau.

“Long Nhi... xem phong thủy quan trọng nhất là xem cửa, phải đạt đến trình độ người chưa bước qua cửa đã biết ba phần sự việc rồi; nếu đang nói chuyện dở lại ra

ngoài đo cửa thì vừa nghiệp dư vừa mất mặt...”

Được Lục Kiều Kiều chỉ dẫn, An Long Nhi nhân lúc Dương Phổ đi đằng trước mải nói chuyện không để ý, liền móc la bàn ra đo phương hướng cửa lớn của nha môn

và chỗ thủy khẩu nơi nước chảy vào chảy ra trên phố.

Lục Kiều Kiều lại dặn: “Xem cửa lớn xong, phải nhớ rõ các chi tiết, phân tích ra một phương hướng đại thể, sau đó từng bước đi vào bên trong, quan sát từng sảnh

đường, phòng và bếp xem có hợp với phép tắc hay không, mỗi một góc có bố cục phong thủy tốt, đều sẽ tăng cường phúc lực cho bố cục chỉnh thể, nếu không tốt

đương nhiên sẽ sinh ra sát khí...”

Khi Lục Kiều Kiều và An Long Nhi chầm chậm đi vào hậu đường, An Long Nhi cũng đã nắm được tình hình đại khái của nha môn này.

https://thuviensach.vn

“Nhớ kỹ, người ta tìm đến chúng ta, nhất định là có việc không giải quyết được; mày phải cân nhắc trong lòng, nhận rõ người ta có nghi nan ở đâu, mày có phương án

giải quyết hay không; đoán bệnh dễ, trị bệnh mới khó, vì vậy xem phong thủy thì dễ thôi, nhưng ứng cứu một bố cục phong thủy thì trong sách vở không dạy đâu, mày

cần phải vận dụng cho linh hoạt...”

An Long Nhi chăm chú lắng nghe, chốc chốc lại gật gù. Lục Kiều Kiều lại nói: “Đối phương cũng là tay lão luyện phong thủy, mày mới là đứa trẻ, ông ta sẽ không kỳ

vọng quá nhiều ở mày đâu; vì vậy chỗ nào không biết thì đừng cố, càng không cần nói dối, cứ bảo thẳng mình không biết là được, có thể những thứ mày học từ ông ta

dùng cả đời vẫn không hết đâu... Mày cứ gọi cô là cô, lai lịch gia môn với giá tiền thế nào để đấy cô đàm phán, không nhất thiết phải thu được tiền, mày cứ làm hết

sức là được rồi...”

Vừa nói chuyện vừa đi vòng vèo trong nha môn, bọn Lục Kiều Kiều mới nhận ra, nha môn này chỉ có cánh cổng nhỏ, chứ bên trong không hề nhỏ chút nào, đi qua

sảnh đường xử án vào bên trong, không ngờ phải qua hai tầng nội đình mới đến được hậu hoa viên, cũng là nơi ở của châu đồng đại nhân.

Hậu hoa viên nhỏ xíu, gọi là hoa viên cũng hơi miễn cưỡng. Chỗ nào có đất thì có cây cối, dưới gốc cây mọc đầy cỏ dại, chẳng có lấy một bồn hoa nào, cũng không có

https://thuviensach.vn

cây cảnh gì cần người chăm sóc, chỗ nào không có đất thì được dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng. Nơi này cùng lắm chỉ có thể có thể coi là một khoảng đất trống nhiều cỏ

mà thôi.

Xem nhà của một người, có thể nhìn ra nhân phẩm của người ấy, Lục Kiều Kiều thấy khu vườn này thì không khỏi cười thầm, vị châu đồng đại nhân này rõ ràng là một

lão già thông thái rởm.

Trong căn phòng bên cạnh hậu hoa viên có một ông lão gầy gò chừng hơn năm mươi bước ra, ông ta để râu ba chòm trắng xám, ăn mặc giản dị như một tú tài già.

Dương Phổ vừa thấy ông lão đã chắp tay thi lễ: “Phạm đại nhân, đây chính là mấy vị bằng hữu mà tôi có nhắc với ngài.”

Nói đoạn, y quay người lại giới thiệu với bọn Jack: “Vị này là châu đồng của phủ Thiều Châu, Phạm Trọng Lương, Phạm đại nhân.”

Phạm Trọng Lương trông không có vẻ già nua lụ khụ, mà hứng khởi chắp tay chào ba người, tiếng nói âm vang như chuông đồng: “Đã đợi các vị từ lâu... vị này chắc

là thần thám Tây dương Jack tiên sinh, đúng là tuổi trẻ tài cao! Tốt lắm! Cốt cách tinh kỳ, tướng mạo hiên ngang, vị này nhất định là Phong thủy tiểu đồng An Long

Nhi rồi! Ồ? An Kỳ Nhi cô nương chân mày đầy đặn, thần vận xuất chúng, nhất định là xuất thân danh môn, không phải người thường! Hoan nghênh hoan nghênh...”

https://thuviensach.vn

Cả bọn không ngờ Phạm Trọng Lương lại sảng khoái cởi mở như vậy, đều lật đật vái chào đáp lễ.

Lục Kiều Kiều càng lấy làm bất ngờ, trong lòng thầm nhủ phen này phiền phức to rồi, không khéo lại bất cẩn tự chui đầu vào rọ của lão già này cũng nên.

Đặng Nghiêu ra khỏi phòng Lục Kiều Kiều, đi dọc hành lang, rẽ ngang về phòng mình.

Phòng y cũng ở tầng hai, cách phòng số một của Lục Kiều Kiều khoảng hơn mười phòng. Đây là một phòng lớn có cả sảnh và buồng ngủ riêng, bên trong còn có hai vị

đồng liêu cùng ở.

Y vừa bước vào liền xoay tay đóng cửa lại, hít vào mấy hơi khí lạnh, vừa ôm ngực vừa thở hồng hộc.

“Chậc chậc... ôi cha... đau chết đi được...” Đặng Nghiêu vừa kêu đau, vừa đi ra ghế, chống hai tay vào bàn ngồi xuống. Hai đồng liêu của y từ trong phòng đi ra, bọn

họ chính là hai trong năm vị Quan chính ở Khâm Thiên giáo Tử Cấm thành, Khoái Đao Thần Toán Lục Hữu, và Kim Lập Đức tinh thông thuật phong thủy.

Còn thân phận thực sự của Đặng Nghiêu, là truyền nhân của Thần Tiêu phái, Huyền Linh quan Tiêu Kiếm.

Từ năm năm trước, phủ Quốc sư đã bắt đầu tiến hành giám sát và khống chế các thầy phong thủy dân gian có tiếng khắp tỉnh Quảng Đông. Tiêu Kiếm thân là mệnh

https://thuviensach.vn

quan triều đình, đương nhiên cũng được phủ Quốc sư bí mật điều động đến Quảng Châu, sắp xếp cho đối tượng để giám sát, đồng thời đổi tên giả là Đặng Nghiêu.

Trong năm năm, các thầy phong thủy dân gian ở Quảng Đông, bất luận là mở quán hành nghề hay ẩn cư nghiên cứu, đều bị phủ Quốc sư ghi vào hồ sơ, rồi giao cho

các quan viên phụ trách huyền học không ngừng sàng lọc và lôi kéo.

Đám lừa đảo lăn lội trên giang hồ kiếm cơm là những kẻ an toàn nhất, bọn họ nhanh chóng bị tìm hiểu và gạt bỏ, có thể tiếp tục yên ổn lừa tiền lừa sắc trong chốn dân

gian.

Nhưng các thầy phong thủy có chân tài thực học, người nào sẵn sàng phục vụ cho triều đình Đại Thanh đều được lôi kéo một cách có kế hoạch, kẻ nào không phục

tùng thì cũng nhanh chóng bị ám sát.

Những phong thủy sư không muốn bán mạng cho triều đình, lại có thể thoát khỏi truy sát đương nhiên không phải vì họ may mắn; bọn họ chẳng những kiêu ngạo bất

khuất, mà còn là những cao thủ chân chính tinh thâm huyền học, văn võ song toàn, đã trải qua vô số khảo nghiệm sinh tử. Trong số những phong thủy sư sống sót, có

người trốn khỏi Quảng Đông, không biết tung tích, cũng có kẻ gia nhập lực lượng phản Thanh, quyết liều một phen sống mái với triều đình. Đồng thời với việc truy sát

https://thuviensach.vn

các phong thủy sư dân gian, phủ Quốc sư cũng tạo ra và tuyển lựa cho mình những đối thủ mạnh mẽ nhất, đây là hệ quả không thể nào tránh khỏi.

Khi nhận nhiệm vụ giám sát Lục Kiều Kiều, Đặng Nghiêu còn hoài nghi không biết có phải phủ Quốc sư đã nhận lầm đối tượng hay không, trong mắt y, Lục Kiều Kiều

chỉ là một khuê nữ nhà bên mười bảy mười tám tuổi đầu.

Lúc y chuyển đến ở cạnh nhà Lục Kiều Kiều, lại phát hiện cô gái này tuy tính tình lanh lợi, nhưng không có chí lớn, cả ngày chỉ xem bói cho người ta kiếm chút bạc

vụn mua thuốc phiện; buổi tối, cô không ra ngoài mấy, ngày nào cũng ngửi thấy mùi thuốc phiện thoang thoảng bay sang, rõ ràng là một con nghiện rất nặng.

Y không hiểu tại sao một hoàng hoa khuê nữ lại sống một mình giữa chốn trăng gió này, cũng không biết người nhà và lai lịch của Lục Kiều Kiều ra sao. Những lúc nói

chuyện phiếm, mỗi khi y hỏi đến, Lục Kiều Kiều đều lảng sang chủ đề khác. Đúng như y nói, nhà ai chẳng có chuyện khó nói, người ta là nữ nhi, đã không muốn kể,

Đặng Nghiêu tính tình đôn hậu cũng không tiện truy vấn thêm.

Trong tư liệu phủ Quốc sư giao cho y có ghi rằng cô gái này là phong thủy sư thuộc diện trọng điểm phải giám sát, về lai lịch chỉ ghi là người Giang Tây, ngoài ra không

có gì cả. Đối với một phong thủy sư, viết như vậy coi như không viết gì, bởi lẽ phong thủy sư trong thiên hạ lúc bấy giờ có quá nửa xuất thân từ Giang Tây, mà những

https://thuviensach.vn

kẻ lừa đảo kiếm cơm, lại càng phải tự xưng mình là phong thủy sư Giang Tây.

Sống cạnh nhau hai năm, Lục Kiều Kiều đã qua lại thân thiết với vợ con Đặng Nghiêu, cũng thường sang nhà Đặng Nghiêu chơi, dần dần, y cũng thấy quý mến cô gái

trẻ này.

Đặng Nghiêu rất thích làm hàng xóm với Lục Kiều Kiều, cô khiến y có cảm giác rất thoải mái mỗi khi trở về nhà buổi tối. Y chưa từng lo lắng cô sẽ gây chuyện hay

liên hệ với đám phản tặc, mà phủ Quốc sư cũng chưa từng yêu cầu y chiêu an hoặc ám sát Lục Kiều Kiều, công việc dễ chịu như vậy cớ gì không vui vẻ thực thi chứ?

Lục Kiều Kiều tính tình lanh lợi hoạt bát, thích bày mấy trò mờ ám trêu chọc trẻ con, nhưng mấy đứa con y lại rất thích. Bọn chúng đã coi Lục Kiều Kiều vừa xinh đẹp

vừa tinh quái ấy như một người chị lớn, vừa thấy Lục Kiều Kiều đến nhà là cười khanh khách; có lúc y và vợ ra ngoài làm chút chuyện, còn đem con sang nhờ Lục

Kiều Kiều trông giúp. Chuyện này khiến Đặng Nghiêu có cảm giác như mình có thêm một cô con gái nữa.

Đầu tháng Tám, nhà Lục Kiều Kiều đột nhiên bị người ta đập phá, Đặng Nghiêu không trông thấy ai ra tay, nhưng y đương nhiên hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Y mau

chóng nhận được mệnh lệnh yêu cầu chuẩn bị sẵn sàng đi lên phía Bắc bất cứ lúc nào. Vợ và lũ con vẫn tiếp tục ở lại ngõ Hinh Lan, còn bản thân y

https://thuviensach.vn

thì phải ngày đêm

đợi lệnh.

Một tháng trước, khi tin tức Lục Kiều Kiều bắn chết quan viên của Khâm Thiên giám ở núi Kê Đề đến tai Đặng Nghiêu, y đã được một phen cả kinh thất sắc. Mấy

ngày sau, phủ Quốc sư điều động năm vị Quan chính, do Quốc sư trực tiếp dẫn đầu, theo dõi Lục Kiều Kiều đi về phía Bắc tới Giang Tây, y liền biết chuyện này không

phải tầm thường, bao năm nay, chưa từng có hành động nào lớn như vậy cả.

Sau đó, y lại hay tin Lục Kiều Kiều đột nhiên đổi hướng từ Thanh Thành ngoặt xuống phía Nam, bấy giờ Đặng Nghiêu mới biết cô gái nhà bên ấy không phải hạng

vừa, Lục Kiều Kiều đang sử chiêu Hồi mã thương, đâm một nhát vào nơi yếu nhất, đau nhất trong kế hoạch của phủ Quốc sư.

Khi đó, y nhận được lệnh hỗ trợ Tôn Tồn Chân theo dõi Lục Kiều Kiều, có lẽ Quốc sư cảm thấy Tôn Tồn Chân có thể bị đối phương cắt đuôi, muốn phái thêm nhân

thủ để đảm bảo việc giám sát Lục Kiều Kiều thêm chặt chẽ.

Mới theo dõi được hai ngày, y phát hiện Lục Kiều Kiều đặt bẫy Tôn Tồn Chân ở núi Song Long. Chuyện này khiến Đặng Nghiêu càng nhìn cô bằng con mắt khác.

Y không biết Tôn Tồn Chân là ai, y chỉ biết Lục Kiều Kiều không thể chết; một là vì y đã nhận được yêu cầu không giết Lục Kiều Kiều của Quốc

https://thuviensach.vn

sư; hai là y đã coi

Lục Kiều Kiều như con gái mình, cô có xấu đến mấy, y cũng chỉ coi như hơi điêu ngoa xảo quyệt mà thôi. Y giống như vị trưởng bối đã nhìn Lục Kiều Kiều trưởng

thành, không tin rằng cô lại có lòng dạ hại người.

Trong trận chiến ở đỉnh Phù Dung, sau khi nhận được lệnh hủy xác cấp tốc của Quốc sư, lại nhận thấy ông ta không chỉ rõ phải giết người, y liền là người đầu tiên xông lên làm nổ xác chết, hòng nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ hủy thi diệt xác, song phương đều có thể giảm thiểu thương vong; nhưng nguyên nhân lớn hơn là y không muốn phải xuất thủ tấn công Lục Kiều Kiều, vượt lên trước làm nổ tung xác chết Hồng lão gia là biện pháp duy nhất.

Lúc cho nổ xác chết, Đặng Nghiêu bị Jack bắn trúng, nhưng y cũng không căm hận đối phương. Trong cuộc chiến ác liệt như vậy, khó tránh khỏi có người thương vong, vốn dĩ không có gì để oán giận, quan trọng nhất là không hổ thẹn với đất trời, với lương tâm. Một là y không làm trái lệnh Quốc sư, cũng coi như không phụ hoàng ân, hai là y không cần xuất thủ xung đột trực diện với Lục Kiều Kiều, kịp thời trúng thương rút lui khỏi trận chiến âu cũng là chuyện tốt.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Sau trận chiến ở đỉnh Phù Dung, Quốc sư hạ lệnh truy nã Lục Kiều Kiều, ông ta dự kiến Lục Kiều Kiều sẽ nhanh chóng lên đường đi Giang Tây, nên tự mình dẫn theo hai huynh đệ Mục Linh, Mục Tháp chưa bị thương lên đường trước, và sắp xếp Kim Lập Đức lo cho hai người bị thương nặng là Đặng Nghiêu, Lục Hữu đến phủ Thiều Châu nghỉ dưỡng, đồng thời tiếp tục theo dõi Lục Kiều Kiều. Theo kế hoạch, cả bọn sẽ tập hợp tại Cát An, thuộc Giang Tây.

Gặp lại Lục Kiều Kiều ở đây, Đặng Nghiêu vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Thực lòng, y rất muốn gặp Lục Kiều Kiều. Hơn hai năm nay, người nhà y và Lục Kiều Kiều vẫn luôn chăm sóc nhau, ra vào chào hỏi, đến giờ cơm lại gọi nhau í ới, nấu được nồi canh bổ cũng biếu nhau một bát cùng thưởng thức, giờ thoắt cái đã thành kẻ địch, hình như cũng khó lòng trở mặt với nhau được.

Xa nhà lâu như vậy, y khó tránh khỏi nỗi nhớ vợ nhớ con, giờ gặp lại được người hàng xóm cũ mà y coi như con gái này, nỗi nhớ người thân của Đặng Nghiêu cũng vợi bớt đi phần nào.

Chỉ là, lần chạm mặt này quả thực quá gượng gạo, cuối cùng Lục Kiều Kiều còn thúc một cùi chỏ vào vết thương của y, đau đến nỗi Đặng Nghiêu muốn khóc không nổi, muốn cười cũng chẳng xong.

https://thuviensach.vn

Kim Lập Đức thấy Đặng Nghiêu oằn mình nằm trên ghế ôm ngực nghiến răng ken két, liền hỏi: “Sao thế lão Tiêu, vết thương của huynh không sao chứ?”

“Khụ khụ... vừa nãy bất cẩn bị người ta đụng phải... trúng ngay phổi, vốn đã sắp khỏi rồi... khụ khụ...” Đặng Nghiêu vừa ho khù khụ vừa đau đớn thuật lại bệnh tình.

Lục Hữu cũng đi ra hỏi: “Sao mà bất cẩn vậy, có cần kiểm tra lại vết thương không, huynh bị bắn một phát ở cự ly gần, thương thế không nhẹ đâu.”

“Không... không sao cả.” Đặng Nghiêu điều hòa nhịp thở, nằm rạp ra bàn Bát Tiên chầm chậm hít vào thở ra, nói: “Kỳ thực cũng đỡ nhiều rồi, may là hắn nổ phát súng sát người, đầu đạn bay sượt qua phổi rồi bắn ra ngoài cơ thể, mới không bị thương quá nặng; đầu đạn súng Tây ấy... đều có hỏa độc, nếu vẫn còn bên trong thì chưa chắc đã cứu được đâu.”

“Tối nay ăn gì?” Lục Hữu thân hình gầy nhẳng, nhưng lại là người háu ăn nhất.

“Vết thương của tôi chưa khỏi hẳn, không ăn được các loại ngỗng quay vịt quay, chẳng phải vẫn là rau cải luộc với thịt xào hay sao, khụ khụ... chậc chậc... chậc...”

Đặng Nghiêu vừa đùa vừa hít vào mấy hơi, vết thương lại đau nói lên.

Đặng Nghiêu vừa ho mấy tiếng, đoạn xua xua tay nói: “Hai người đoán xem tôi vừa gặp ai ở dưới nhà? Tôi gặp Lục Kiều Kiều đấy...”

Lục Hữu và Kim Lập Đức đều không hẹn mà cùng trợn tròn mắt.

Kim Lập Đức hỏi: “Cô ta biết chúng ta ở đây à?”

https://thuviensach.vn

Đặng Nghiêu nói: “Biết cũng không dám nhận, lúc chúng ta ra tay đều đã bịt kín mặt, không bị nhận diện đâu; nhưng cô ta rất tinh quái, chắc cũng ngờ vực rồi, vừa nãy còn thử thăm dò tôi nữa...”

Lục Hữu nói: “Lá gan con lỏi này cũng lớn thật, bị truy nã mà còn dám đi vào đất của nha môn, loại người này thành phản tặc thì không phải vừa đâu.”

Đặng Nghiêu nói: “Tôi hỏi cô ta rồi, cô ta nói là người của nha môn mời bọn họ đến.”

Kim Lập Đức nói: “Cũng tốt, đằng nào mọi người cũng chung đường, chi bằng qua chào hỏi một tiếng rồi kết bạn cùng đi Giang Tây, chúng ta cũng có thể lần lượt ngồi

xe ngựa Tây...”

Lời còn chưa dứt, ba người cùng cười phá lên. Kim Lập Đức chỉ nói đùa, lần này bọn họ bí mật hành động, nếu làm vậy thật, ba người cũng chẳng thể nào ăn nói với

Quốc sư được.

Lục Hữu đề nghị: “Quốc sư bấy lâu nay vẫn muốn tìm hiểu xem Lục Kiều Kiều biết được bao nhiêu về Long Quyết, giờ cô ta đến đây cũng là một cơ hội, chi bằng đợi

trời tối lẻn qua đó nghe trộm, thăm dò tình hình.”

Kim Lập Đức nói với Đặng Nghiêu: “Vết thương của Lục đại nhân vừa mới thuyên giảm, đã lại muốn báo đền nợ nước rồi, thật đúng là đáng kính đáng phục...”

https://thuviensach.vn

Đặng Nghiêu đùa: “Lục đại nhân muốn đi rình trộm con gái nhà người ta ngủ thôi, lão Đức đừng tưởng lầm ông ta vĩ đại thế.”

“Hai vị đại ca, có bắt hai vị đi đâu, đâu cần một kẻ ngậm máu phun người, một kẻ miệng nam mô bụng bồ dao găm như thế...” Lục Hữu cười cười nói: “Sức khỏe tôi

tốt, hồi phục nhanh, đi vận động một chút cũng không được chắc?”

Kim Lập Đức vỗ vai Lục Hữu: “Được... ăn cơm xong, Lục đại nhân đi mà vận động, đúng là bại hoại của triều đình, khục khục khục.”

Lục Hữu cũng kéo Đặng Nghiêu dậy, cả bọn vừa mắng nhau là quân bại hoại, vừa đi xuống dưới nhà dùng bữa.

Phạm Trọng Lương bày toàn các món ăn thường ngày để chiêu đãi Lục Kiều Kiều, có điều, cả bọn đều không để tâm đến việc ăn uống, chỉ cần không khí hòa hợp vui

vẻ là được, ăn gì cũng không quan trọng.

Trong lúc chuyện trò, Lục Kiều Kiều nhận ra Phạm Trọng Lương là người học thức uyên bác, lại có kiến giải độc đáo, với tài năng của ông, lẽ ra không chỉ là một viên

châu đồng lục phẩm. Nếu tri huyện thất phẩm là hạt vừng, đại học sĩ nhất phẩm là quả dưa, thì châu đồng lục phẩm cùng lắm chỉ bằng quả mận chua mà thôi; đáng tiếc tính tình Phạm Trọng Lương quá thẳng thắn, hoạn lộ khó tránh gặp nhiều trắc trở thăng trầm vì bị lũ tiểu nhân hãm hại; chỉ xét riêng về mặt nói năng không lựa lời, cũng có mấy phần giống Jack.

Quả nhiên, ông ta và Jack nói chuyện rất hợp, còn chủ động hỏi Jack về hoạt động chính trị ở nước Mỹ, đồng thời tỏ ra hết sức kinh ngạc trước chế độ không có

https://thuviensach.vn

hoàng đế, tổng thống thay đổi theo nhiệm kỳ của nước Mỹ.

Sau ba tuần rượu, mặt mũi ai nấy đều ửng hồng, Phạm Trọng Lương liền đi vào chủ đề chính: “Long Nhi tinh thông phong thủy, không biết là xuất thân từ môn phái

nào?”

An Long Nhi chỉ xem qua sách phong thủy của Lục Kiều Kiều đưa cho nó, đâu có biết trong phong thủy lại phân biệt môn phái, lúng búng nói: “Cháu không biết... là cô

cháu đưa sách phong thủy cho cháu đọc thôi.”

Câu trả lời của An Long Nhi hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Phạm Trọng Lương, trong thiên hạ này làm gì có thầy phong thủy nào không biết mình thuộc muôn phái

gì chứ, ông ta cười nói: “Chà? Có chuyện vậy sao?”

Lục Kiều Kiều lập tức tiếp lời: “Gia phụ có để lại một ít sách vở, vì chiến tranh loạn lạc nên không có duyên kế thừa, Long Nhi chỉ tự đọc một số sách, tôi nghĩ đại khái

là về huyền không đại quẻ gì đó.”

Phạm Trọng Lương vuốt râu: “Ừm... vậy thì có thể là bí pháp của phái Tam Nguyên rồi, hôm nay Long Nhi nhất định phải để Phạm mỗ được mở rộng tầm mắt đấy

nhé.”

Lục Kiều Kiều lại cướp lời hỏi Phạm Trọng Lương: “Nghe nói Phạm đại nhân cũng tinh thông đạo phong thủy, chẳng hay là học theo môn phái nào vậy?”

https://thuviensach.vn

Nhân sĩ nghiên cứu huyền học gặp nhau, cũng như các cao thủ võ lâm luận bàn võ công. Mỗi môn phái đều có bí pháp riêng, các phong thủy sư luôn tò mò và muốn có

được tuyệt học của đối phương, vì vậy phải biết mình biết ta thì mới có phương sách ứng đối hợp lý. Lục Kiều Kiều hỏi câu này trước khi An Long Nhi lên tiếng, là vô

cùng cần thiết.

Nếu cùng môn phái, trước khi giao lưu phải thăm dò xem đối phương nông sâu thế nào, hỏi rõ sư thừa và vai vế; còn nếu môn phái bất đồng, mấy chiêu của An Long

Nhi cũng đủ khiến đối phương cảm thấy mới lạ rồi.

Phạm Trọng Lương trả lời: “Phạm mỗ học theo phái Tam Hợp, nghiền ngẫm mấy chục năm mà vẫn chưa nắm được yếu lĩnh, ha ha ha...”

Lục Kiều Kiều vừa nghe môn phái khác nhau, có thể yên tâm nói năng, bèn bảo: “Phạm đại nhân khiêm tốn quá rồi, thực ra người học phong thủy trong thiên hạ đều là

một nhà, cũng không ngoài nghiên cứu hình thế của núi sông đất cát, phân ra các môn phái khác nhau, chẳng qua chỉ vì phương thức diễn dịch bất đồng mà thôi. Nên

nói là trăm sông đều đổ về biển lớn, có phải không?”

Phạm Trọng Lương mỉm cười gật đầu với Lục Kiều Kiều: “Ta biết ngay vị tiểu cô nương này không đơn giản mà, tuổi còn trẻ măng mà đã nói năng đâu ra đấy rồi. Có

https://thuviensach.vn

điều Phạm mỗ mỗi lần có cơ hội viếng mộ đều để ý xem xem đó là tác phẩm của phái nào, phát hiện ra, giữa các môn phái cũng có cao có thấp. Được rồi, để nghe

cao kiến của Long Nhi về nha môn đã...” Dứt câu nói nồng nặc mùi thuốc súng ấy, ông ta quay sang nhìn An Long Nhi chờ đợi.

“Phạm đại nhân, Long Nhi đành khoe xấu vậy, chỗ nào không đúng, mong Phạm đại nhân chỉ giáo cho...” Long Nhi chắp tay nói hết mấy lời dạo đầu, rồi chiếu theo các bước xem phong thủy mà Lục Kiều Kiều dạy nó, rành rọt trình bày kiến giải của mình.

“Long mạch phía sau Thiều Châu cháu chưa được xem qua, hình thế lớn chừng nào Long Nhi cũng không biết, nhưng Thiều Châu là nơi hai dòng sông hợp lưu, địa khí

của bốn bề xung quanh đều tụ về đây, trong sách nói đây là đất chân long, rất thích hợp cho dân chúng sinh sống và làm ăn...”

Long Nhi vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều đang nghiêm túc lắng nghe nó trình bày, mỉm cười gật gật đầu, khiến thằng bé mạnh dạn tiếp lời:

“Thành Thiều Châu ba mặt giáp nước, nước quá gần quá nhiều sẽ hình thành sát khí cát cước thủy (nước cắt chân) trong thành không dễ gì tụ khí được, vì vậy người

làm ăn ở đây giàu nhanh mà tán gia bại sản cũng nhanh...”

Phạm Trọng Lương làm quan ở đất này mấy năm, mọi chuyện gì đều đã tìm hiểu kỹ càng, ông ta cũng không cho rằng kiến giải của An Long Nhi cao minh gì cả. Hôm nay ông ta mời mấy người đến ăn bữa cơm, một là để cảm ơn họ phá án lập công, hai là cũng muốn có được vài gợi ý và tư duy mới mẻ từ những người bạn nhỏ này. Có điều, Phạm Trọng Lương nhận

https://thuviensach.vn

thấy An Long Nhi mở đầu có lớp lang trình tự rất lão luyện, ông ta bảo An Long Nhi nói về nha môn, thằng bé lại đi nói về long mạch và thành Thiều Châu, có thể thấy vị tiểu bằng hữu này đã có một khái niệm tương đối chỉnh thể về phủ Thiều Châu rồi. Tuổi tác còn nhỏ mà có thể tư duy từ lớn đến nhỏ, tầng lớp rõ ràng như vậy rất hiếm gặp.

An Long Nhi không nghĩ được nhiều như thế, lần đầu tiên trình bày kiến giải trước mặt người khác, lại phải trình bày với một vị quan lớn và bao nhiêu người như vậy,

trong lòng nó không khỏi có phần căng thẳng, chỉ muốn nói cho nhanh, không nói sai gì là tốt lắm rồi. Hai mắt nó mở trân trân, nhưng thực ra lại không thấy ai cả, bao

nhiêu tâm tư đều đặt cả vào lời nói:

“Địa thế phủ Thiều Châu giống như con cá diếc nổi trên mặt sông, đầu hướng Nam, đuôi hướng Bắc, đầu cá có nước nên được khí, nhưng vừa rồi bọn cháu trông thấy một con đường rộng chạy xuyên qua giữa thành Thiều Châu...”

Dương Phổ nói: “Đấy là đường Phong Độ, con đường hưng vượng nhất phủ Thiều Châu...”

“Ồ... là con đường Phong Độ, có câu rằng quanh co hữu tình, thẳng đuột vô tình, đường Phong Độ chạy thẳng một mạch xuyên qua phủ Thiều Châu, ở giữa không có

chỗ nào uốn lượn, thu được khí ở vị trí đầu cá mà không có minh đường để tụ khí, sẽ khiến Thiều Châu thu được bao nhiêu thì tiêu đi bấy nhiêu.” An Long Nhi nhìn Phạm Trọng Lương, muốn nhận được một lời khẳng định của ông ta.

https://thuviensach.vn

Phạm Trọng Lương chưa từng gặp thiếu niên nào mười mấy tuổi đầu đã có thể phân tích hình thế phong thủy có lớp có lang như vậy, dù hợp ý hay không, ông ta đều

mỉm cười gật đầu, nói: “Thiều Châu mỗi năm thu không ít bạc vào ngân khố, sau khi nộp lên triều đình... nha môn còn lại cũng không được bao nhiêu, còn gì nữa không?”

Phạm Trọng Lương hồi đáp những phân tích của An Long Nhi, rồi lại ném quả bóng da trả về cho nó.

An Long Nhi nghe Phạm Trọng Lương nói vậy, biết rằng mình phân tích đại để không sai, bèn nói tiếp: “Nghe Dương đại nhân nói, đây là vùng đất binh gia bao đời nay vẫn phải tranh giành bằng được, hẳn cũng do hai dòng sông kẹp tòa thành vào giữa, khiến thủy khí xung quanh quá nặng mà hình thành nên sát khí; đường Phong Độ là trung tuyến phủ Thiều Châu, nhưng lại mở rộng về phía Nam, phía Nam là Cửu vận hỏa địa, mà hiện giờ Thái Tuế đã nhập vào Cửu vận, trong vòng mười lăm năm kể từ bây giờ, nếu thiên hạ có loạn, phủ Thiều Châu khó lòng trách khỏi nạn binh đao; nếu nha môn có thể chặn trên đường trung tuyến này, cùng hướng về phía Nam với toàn thành để hưng khí, thì có thể thêm chút thu nhập, đồng thời cũng hóa giải được nạn binh đao; nhưng giờ nha môn lại đặt ở góc Đông Bắc của thành, cửa lớn mở về phía Đông, hướng về dòng Trinh Giang ngoài thành, xét về phong thủy, thu nhập của nha môn sẽ vào theo đường khác. Có điều, Long Nhi không hiểu chuyện của quan phủ, nói chung là không phải kiếm tiền theo cách mà quan phủ nên làm...”

Dương Phổ cười cười nói: “Khụ khụ... đúng là có tình trạng này... Phạm đại nhân, trình độ phong thủy của Long Nhi không hề kém đúng không.”

“Ừm...” Phạm đại nhân cũng mỉm cười gật đầu, vẻ mặt tán thưởng.

https://thuviensach.vn

An Long Nhi nói với mọi người: “Các vị có thể theo cháu ra ngoài cổng nha môn xem một chút không?”

Vậy là cả bọn cùng nó ra trước cổng nha môn, An Long Nhi chỉ vào bên trái nói: “Đây là thượng du Trinh Giang, khí từ hướng này đến, bị tòa lầu cao ở bên phải chặn vòng ngược lại, đây gọi là khai thiên môn, bế địa hộ, khiến nguồn tài lực của nha môn rất đầy đủ...”

Dương Phổ giải thích: “Tòa lầu cao bên phải đó là Phong Thái lầu, có từ triều trước, cũng có thể coi như một thắng cảnh của Thiều Châu.”

“Phải, Phong Thái lầu có thể chặn tài khí cho nha môn, nhưng lại khiến vị trí Bạch Hổ của nha môn được đôn lên cao một bậc, khiến cho hổ mạnh mà rồng lại yếu, xuất hiện tình trạng kẻ dưới phạm thượng làm loạn...”

An Long Nhi vừa nói dứt lời, Phạm Trọng Lương đã phá lên cười ha hả, luôn miệng khen giỏi, vuốt râu giục nó mau nói tiếp.

An Long Nhi lại tiếp lời: “Cửa chính nha môn đối diện với ngõ nhỏ, thu lấy sát khí của nước sông đi qua tầng tầng ngõ ngách, chuyển hóa thành tài khí, nơi này có lối

vào nhỏ, công đường lại lớn, đây là một bố cục tụ tài rất tốt...”

An Long Nhi nói tới đây, cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không nói nổi vấn đề nằm ở đâu, chỉ biết gãi gãi đầu nghĩ xem còn có gì chưa nói đến hay không.

Lục Kiều Kiều đứng bên cạnh cười khúc khích, nói với Phạm Trọng Lương: “Phạm đại nhân, theo cách nói của Long Nhi, chỗ này của ngài không giống nha môn gì

cả, nếu không phải trên đầu có tấm hoành phi Quang Minh Chính Đại kia, người ta có khi lại tưởng vào tiệm cầm đồ hay tiền trang mất...”

https://thuviensach.vn

Phạm Trọng Lương nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, lại phá lên cười lớn: “Đợi Long Nhi nói hết, Phạm mỗ sẽ kể chuyện nha môn cho các vị nghe, chà chà, Long Nhi

đúng là cao thủ, nói... tiếp tục nói đi...”

An Long Nhi trở lại công đường, chỉ tay vào những gian phòng ở hai bên thông đạo phía trước công đường hỏi: “Sáu gian phòng lớn này dùng để làm gì ạ?”

Dương Phổ đáp: “Đây là phòng dành để xử lý sự vụ trong nha môn, lần lượt là phòng lễ, công, hình, lại, bộ, dân chúng hàng ngày có việc gì liên quan đến hình án, thuế

ruộng, giáo dục, nông tang... đều đến đây xử lý.”

An Long Nhi gật đầu, lại đi tới xem xét một lúc rồi nói tiếp: “Những gian phòng này lớn hơn chỗ Phạm đại nhân ngồi trên công đường nhiều, tài khí vừa vào cửa đã bị

chúng đoạt trước... điều này...” An Long Nhi nhìn ra được đường đi của khí, nhưng chưa đủ năng lực nói rõ đã xảy ra chuyện gì, cứ đến vấn đề cụ thể là tắc tị.

Lục Kiều Kiều ngẩng lên hỏi Phạm Trọng Lương: “Ý Long Nhi có phải muốn nói kẻ tiểu nhân phát tài, còn đại lão gia thì chịu cảnh nghèo túng không?”

Dương Phổ và Phạm Trọng Lương gượng cười nhìn nhau, Phạm Trọng Lương thở dài cất tiếng: “Cả nha môn trên dưới có một trăm năm mươi người, kẻ nghèo nhất

chính là ta đây; lão Tứ kiệu phu của ta... cũng mở được quán trà nguội trên đường Phong Độ, lấy được hai bà vợ, ngày ngày trên đường về nhà đều

https://thuviensach.vn

mua hai cân thịt

lợn...”

Cả bọn nghe xong cười ồ lên, Dương Phổ cười dứt tiếng lại: “Nhà tên kiệu phu ấy có năm đứa trẻ, hai cân thịt lợn cũng vừa đủ thôi.”

Cả bọn cười cười nói nói, quay trở lại bàn ăn ngồi xuống, Phạm Trọng Lương nói với An Long Nhi: “Công phu phong thủy hình thế của Long Nhi huynh đệ quả rất khá,

phong thủy sư thông thường theo thầy học dăm ba năm chẳng qua cũng chỉ được vậy là cùng, mà tiểu huynh đệ đây lại chỉ mình tự đọc sách, thật sự không đơn giản chút nào... Có điều, xét về bố cục nha môn, vị trí nha môn này cũng không có vấn đề gì lớn lắm, phép chọn đất xây nhà và mở cửa này gọi là Hoành đinh long khí pháp, được cả sơn lẫn thủy, có thể tránh được tình trạng nước hai sông cuốn trôi hết khí, không đến nỗi làm cho nha môn nghèo đến mức không có cơm ăn.”

An Long Nhi chăm chú lắng nghe, Lục Kiều Kiều đá vào chân nó dưới gầm bàn, nhưng An Long Nhi không hiểu ý cô muốn gì, đành ngồi nghiêm ngắn nghe Phạm

Trọng Lương chỉ giáo.

Phạm Trọng Lương lại nói: “Vốn dĩ dân giàu quan không giàu là chuyện tốt đẹp không gì bằng, chỉ tiếc rằng nha môn này lại có kết cấu phong thủy khiến lại thì mạnh mà quan thì yếu, nha dịch sáu phòng trước nha môn đều kết cấu với tầng tầng lớp lớp, lợi dụng quyền hành mưu lợi bất chính từ các hiệu buôn và dân chúng, đến cả đăng ký hộ tịch cũng thu tiền nhuận bút văn thư, dạo gần đây ta còn phát hiện đám người bên dưới có kẻ tham gia buôn lậu thuốc phiện...”

https://thuviensach.vn

Nói tới đây, cả bọn đều im bặt, vì quan phủ xưa nay vẫn cấm ngặt thuốc phiện, giờ Phạm Trọng Lương lại chủ động thổ lộ trong nha môn có người đang buôn lậu thứ

ấy, cho dù ai nấy đều biết nha môn là như thế, song cũng không ai tiện lên tiếng.

Jack nói: “Những chuyện này không thể thay đổi nhờ phong thủy được, tôi nghĩ vấn đề căn bản nằm ở chế độ.”

Phạm Trọng Lương nói: “Chế độ có từ lâu rồi, vả lại còn rất nghiêm khắc chặt chẽ, nhưng hơn một trăm người muốn gạt một người là chuyện rất đơn giản. Kể cả ta trừ đi mấy nhân vật chủ chốt, sẽ nhanh chóng có kẻ khác lên thay, tiếp tục công việc béo bở ấy. Trừ phi ta có thể một lần chỉnh trị toàn bộ bọn chúng, mà như vậy thì

nha môn đóng cửa luôn, phủ Thiều Châu đâu chỉ quản lý mỗi thành Thiều Châu này, mà còn cả mấy trăm dặm xung quanh nữa đó...”

Lục Kiều Kiều hỏi: “Vậy ý của Phạm đại nhân là...”

“Ta muốn bắt tay từ bố cục phong thủy, trước tiên làm suy yếu vận khí của sáu phòng, tăng cường chính khí cho bản quan, sau đó phối hợp chỉnh đốn một cách toàn

diện.”

Lục Kiều Kiều nói: “Phạm đại nhân chính khí ngút trời, lòng ôm chí lớn thật khiến người ta khâm phục, nhưng Long Nhi chỉ mới đọc qua vài quyển sách...”

“À... ta biết Long Nhi vẫn đang học nghệ, ý ta là muốn An cô nương và Jack tiên sinh giúp một tay.”

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều và Jack lập tức trợn tròn mắt, nhìn nhau không nói nên lời, Lục Kiều Kiều sợ Jack buột miệng nói bừa, liền lanh chanh giành nói trước:

“Dân nữ chẳng qua chỉ học có vài ngày ở trường tư thục, đâu có kiến thức gì, thực sự không có năng lực trợ giúp đại nhân, vả lại chúng tôi còn phải lên đường đi Giang Tây, nếu không phải Dương đại nhân mời đến, giờ chúng tôi đã rời xa nơi này rồi... vì vậy...”

Dương Phổ vội vàng cất tiếng điều đình: “An cô nương chớ nên nôn nóng, Phạm đại nhân ngày ngày việc công bận rộn, người có thể cùng thương lượng trong nha môn lại không nhiều, nếu các vị có thể ở lại Thiều Châu thêm mấy ngày, Phạm đại nhân và ta đều rất muốn nghe cao kiến của các vị, giúp chúng ta xem xét tình thế rồi đưa ra đối sách, chắc cũng không tốn quá nhiều thời gian đâu.”

Phạm Trọng Lương cũng nói: “Jack tiên sinh là người Tây, đã giới thiệu cho ta rất nhiều quan điểm mới trong việc quản trị; An cô nương tướng mạo cao quý, xuất thân

danh môn, sau này hẳn sẽ có thành tựu kinh thiên động địa; hôm nay hai bên gò má có khí đỏ, e rằng cũng vì việc kiện tụng ở cửa quan nên mới tới đây, chẳng khác nào phượng hoàng đậu xuống cành thấp vậy. Nếu ba vị có thể ở lại thêm vài ngày, giúp dân chúng làm chút chuyện tốt thì hay quá.”

Lục Kiều Kiều còn lâu mới chịu lép vế trước chiêu này, trong lòng đã có tính toán riêng; vả lại, cô ghét nhất kẻ nào đem trò xem tướng ra dọa dẫm mình, lập tức chắp

tay nói: “Chúng tôi chỉ là khách qua đường, có tài năng đức độ gì mà dám chõ vào chuyện quốc gia đại sự, sáng sớm ngày mai chúng tôi phải lên đường rồi, mong Phạm đại nhân tìm bậc cao nhân khác.”

https://thuviensach.vn

Phạm Trọng Lương thấy cứng rắn mềm mỏng đều không ăn thua, bèn tiếc nuối đứng dậy, thở dài: “Dân chúng không có phúc khí rồi, nhân tài không giữ được, mà chỉ

giữ lại toàn bọn đầu rơi mặt chuột...”

Lục Kiều Kiều cũng đứng lên chắp tay nói: “Phạm đại nhân cũng quá xem trọng rồi, chúng tôi thật lấy làm hổ thẹn, mong đại nhân rộng lượng hải hà, trời đã không còn

sớm, chúng tôi xin phép được cáo lui.”

Nói xong, cô liền bảo An Long Nhi gói ghém thức ăn thừa trên bàn, rồi dẫn Jack và An Long Nhi ra khỏi nha môn, Dương Phổ vội vàng chạy theo tiễn.

Lục Kiều Kiều lại nói với Dương Phổ một loạt những lời khách khí khiêm nhường, sau đó trở về khách điếm.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hổ Trong Lồng

Bọn Lục Kiều Kiều tìm thấy Đại Hoa Bối ở sân sau khách điếm, con chó vừa trông thấy ba người liền vẫy đuôi mừng rối rít, chạy tới liếm láp, An Long Nhi đem thức

ăn mang về cho nó ăn, sau đó cả bọn lại dẫn theo Đại Hoa Bối lên phòng số một trên tầng hai.

Jack không hiểu tại sao phải dẫn chó lên phòng, vừa vào liền hỏi ngay Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều chỉ cười không đáp, quay sang bảo An Long Nhi: "Hôm nay

chúng ta đã ngủ cả một ngày, giờ ăn no rồi phải vận động một chút… mày mau thay bộ áo dài ấy ra, về phòng mặc áo chẽn vào, leo lên nóc nhà lần sang nóc phòng số

mười bảy, chỗ đó là phòng của Đặng Nghiêu, nghĩ cách xem tình hình bên trong thế nào, tìm hiểu coi có phải Đặng Nghiêu bị thương không, tại sao bọn họ lại đến

Thiều Châu..."

Jack giờ mới biết Lục Kiều Kiều vừa nãy nôn nóng đòi về thì ra là để chơi trò này, anh chàng lấy làm hưng phấn, cũng tự xung phong, nói: "Để anh với Long Nhi cùng

https://thuviensach.vn

bò qua nhé."

"Không được! Anh nặng thế, rơi từ trên mái ngói xuống phòng người ta thì làm sao? Anh ở lại đây bảo vệ tôi, cả Đại Hoa Bối cũng thế." Lục Kiều Kiều sắp xếp như

vậy, Jack cũng rất thích, lập tức cười toét cả miệng ra.

An Long Nhi đứng yên tại chỗ, tâm tư nó vẫn còn ở chỗ Phạm Trọng Lương: "Cô Kiều, làm chuyện tốt cho dân chúng không hay sao? Tại sao cô lại không giúp Phạm

đại nhân?"

Lục Kiều Kiều thấy An Long Nhi thuần hậu như thế, không khỏi dở khóc dở cười, đi tới bên cạnh An Long Nhi nói: "Thứ nhất, đây là ý trời, Đại Thanh đã mạt vận rồi,

chúng ta không nên giúp; thứ hai bản thân ông ta cũng có kiến thức phong thủy, nhưng rất nhiều điểm chưa đúng, chúng ta không thể dạy ông ta được, những chuyện

này từ từ cô sẽ nói cho mày hiểu; thứ ba là ông ta nghèo quá, không trả nổi tiền, thứ tư... cô đã bán Đại Thanh lấy một vạn lượng vàng ròng, cô mày không thể có lỗi

với một vạn lượng ấy được..."

An Long Nhi vẫn chau mày nhìn Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều cũng nhìn lại nó một hồi. Trông thái độ của An Long Nhi, phỏng chừng Lục Kiều Kiều mà không nhận

lời, nó cũng sẽ không leo lên mái nhà đi nghe trộm nữa. Lục Kiều Kiều nhìn vẻ mặt nghiêm túc của An Long Nhi, không biết nó đang kiên trì hay

https://thuviensach.vn

đang nhõng nhẽo, rốt

cuộc bật cười thành tiếng, đành chịu thua nó, nói:

"Được rồi được rồi... đừng như thế nữa, giúp thì giúp. Nhưng cô nói trước, chỉ lo việc chỉnh đốn đám người dưới, đánh tham quan, còn chuyện người ta thăng quan

phát tài thì nhất loạt không quản đến, được không hả?"

An Long Nhi nghe Lục Kiều Kiều nói thế, gật gật đầu rồi cũng nhoẻn miệng cười.

"Chuyện tày đình như thế cô cũng nhận lời với mày rồi, giờ mày phải làm việc cho tử tế vào..." Lục Kiều Kiều lấy trong bọc hành lý ra một con búp bê vải mặc sườn

xám màu xanh, ấn vào tay An Long Nhi.

An Long Nhi và Jack đều nhận ra con búp bê vải này, đây chính là hình nhân Lục Kiều Kiều từng dùng làm thế thân bát tự ở đồi Song Long.

Lục Kiều Kiều nói: "Mang cái này bên mình, nếu bị người ta phát hiện thì đừng bỏ chạy, cũng đừng đánh lại, chỉ cần bảo là cô nổi nóng mắng chửi mày, ném búp bê vải

của mày lên nóc nhà là được, cô tự khắc sẽ đến bảo vệ mày."

An Long Nhi gật đầu, Lục Kiều Kiều lại nói tiếp: "Giờ là cuối giờ Tuất đầu giờ Hợi, người ta vừa mới ăn cơm xong trở về, chính là lúc tán chuyện, nếu có thể, mày cố

gắng ẩn nấp đến lúc bọn họ đi ngủ... nhớ là phải cẩn thận, kiên nhẫn..."

https://thuviensach.vn

An Long Nhi về phòng mình chuẩn bị xong xuôi, liền trèo ra lối cửa sổ, lộn người tung mình lên mái nhà, lặng lẽ lẻn tới phía trên phòng số mười bảy.

Lục Kiều Kiều và Jack ngồi trong phòng nhìn nhau, ngón tay Jack gõ lên mặt bàn theo một tiết tấu nào đó.

Jack cố gắng ngồi với tư thế phóng khoáng nhất, cũng cố làm ra vẻ anh tuấn nhất chăm chú nhìn Lục Kiều Kiều; song cặp mắt Lục Kiều Kiều lại đảo liên hồi, tựa như

đang nghĩ ngợi gì đó, lại tựa như đang buồn chán chờ đợi điều gì đó sắp xảy đến.

Jack nuốt nước bọt, kéo ghế ngồi lại gần Lục Kiều Kiều, đằng hắng: "Khụ khụ... à... chúng ta..."

Lục Kiều Kiều đột nhiên nói: "Chúng ta chơi trò chơi đi."

Jack phấn chấn tinh thần hỏi: "Được! Chơi trò gì?"

"Chúng ta chơi trò bắt trộm, anh bắt tôi..."

"Oa! Đề nghị này hay đấy! Nếu tôi bắt được em thì có thưởng gì không?" Jack lập tức nghĩ đến phần thưởng thú vị của người thắng cuộc.

Lục Kiều Kiều đảo mắt nói: "Chậc... để tôi nghĩ đã, hay là nói xem nếu anh không bắt được tôi thì thế nào trước đi…"

Jack nói: "Tôi không bắt được em thì tôi cho em hôn một cái, tôi bắt được em thì em cho tôi hôn một cái..."

"Không được, người ta là con gái, như thế thiệt thòi quá… như vậy đi, mỗi lần bắt được tính là một hiệp, anh không bắt được tôi thì phạt một lạng bạc, còn phải cởi một

https://thuviensach.vn

món đồ trên người ra, quần hay áo cũng được hết… đạn gài trên thắt lưng không tính, súng lục với bao súng chỉ tính là một món..." Lục Kiều Kiều đưa ra một điều

kiện, mà Jack không thể ngờ tới.

Jack nói: "OK, tôi thích thế, vậy nếu em bị tôi bắt được, thì cũng phạt một lạng bạc, còn phải cho tôi hôn một cái nữa."

Lục Kiều Kiều mím môi lườm Jack, nở nụ cười tà ác: "Được thôi... anh đứng ở kia đi, bắt đầu..."

Jack chậm rãi tiến lại gần Lục Kiều Kiều, nhắm chuẩn cơ hội, dang hai tay ra toan ôm lấy cô.

Đây chính là kiểu huấn luyện mà Lục Kiều Kiều muốn, cô rùn người xuống né tránh bàn tay to bè của Jack, nghiêng người bước một bước đã lách sang bên hông anh

chàng, khi Jack xoay người vung tay lại, Lục Kiều Kiều đã bước sang bước thứ hai của quỹ tích hình tam giác; khi bước thứ ba đặt xuống theo đà xoay chuyển, Lục

Kiều Kiều vừa khéo đã đứng sau lưng Jack, cô vươn tay rút lấy khẩu súng côn giắt ở thắt lưng anh chàng ngoại quốc.

Jack chỉ thấy bóng người thấp thoáng, Lục Kiều Kiều đã biến mất trước mặt mình, anh vội đứng lại ngoảnh mặt nhìn ra sau, lập tức trông thấy họng súng đen ngòm

đang chĩa giữa mũi, Lục Kiều Kiều cầm súng cười khanh khách, khẩu súng không ngừng rung lên trên tay cô.

https://thuviensach.vn

Jack giật khẩu súng trên tay Lục Kiều Kiều đặt lên bàn, hằn học nói: "Shit! Làm lại!" Nói đoạn, liền cởi chiếc khăn hình tam giác trên cổ xuống.

Gần nửa đêm, trăng tàn lơ lửng phía Tây bầu trời, dưới ánh trăng, vẫn có thể trông thấy bóng người trên mặt đất.

An Long Nhi mặc áo ngắn, lén lút bò tới mái ngói phòng số mười bảy, nằm rạp xuống, rúc đầu vào rãnh trên mái, áp tai vào mặt ngói chăm chú lắng nghe. Một hồi lâu,

nó vẫn không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, bèn đưa tay lần mò xung quanh, xem có mảnh ngói nào lỏng không, nếu rút được ra, có thể quan sát được tình hình trong

phòng, đồng thời nghe thấy âm thanh bên trong.

Quả nhiên có một mảnh ngói hơi lỏng lẻo, nó liền chậm rãi nhích người ra phía đó, kê đầu mình lên phía trên mảnh ngói ấy, ngấm ngầm dùng lực cổ tay và ngón tay đẩy

mảnh ngói ra một khe hở nhỏ. Từ trong phòng hé ra một tia sáng, An Long Nhi nhìn qua khe hở thấy Đặng Nghiêu đang ngồi xếp bằng tròn trên giường, xung quanh

thắp tám ngọn đèn dầu, dưới mỗi ngọn đèn đều đè một lá bùa màu vàng. Đèn dầu quây thành một vòng tròn lớn, Đặng Nghiêu ngồi chính giữa vòng tròn ấy, hai mu bàn

tay ép vào nhau, ngón út và ngón cái đan chéo, vòng tay ôm trước mặt.

An Long Nhi thầm nghĩ: "Đây là thủ ấn gì vậy?"

Chỉ thấy Đặng Nghiêu để mình trần, ngực quấn mấy lớp băng trắng, trên người ánh lên sắc đỏ sậm. An Long Nhi kinh ngạc phát hiện ra, bình thường

https://thuviensach.vn

gặp Đặng Nghiêu

nó chỉ cảm thấy người này thân hình ngũ đoản, vừa lùn vừa béo, kỳ thực đây chỉ là ấn tượng sai lầm do từng khối cơ bắp lớn trên người y làm quần áo phồng lên mà

thôi. Tên Đặng Nghiêu này hoàn toàn không hề mập mạp, mà ngược lại còn cực kỳ cường tráng.

Hơi thở của Đặng Nghiêu chậm rãi mà dài, tám ngọn đèn trên giường cũng bập bùng theo nhịp thở của y; dường như y đang dùng tất cả các lỗ chân lông trên người

để hô hấp. Trong khi y hít vào thở ra, ngọn lửa lúc thì dạt ra tám hướng khác nhau, lúc lại tập trung hướng về phía Đặng Nghiêu; phát ra những tiếng "vù vù". An Long

Nhi nhận thấy mấy sợi tóc xõa xuống bên tai mình cũng bay lên hạ xuống theo nhịp thở của Đặng Nghiêu.

Ánh đỏ trên người Đặng Nghiêu chầm chậm khuếch đại, dần hình thành nên một thân hình tráng kiện bọc bên ngoài thân thể của y, hình người này không ngừng lớn

dần, đến mức trông như thể một con gấu trong suốt đang nằm phục trên người Đặng Nghiêu.

An Long Nhi nhìn thấy luồng khí hình thù như con gấu này, lập tức nhớ lại trên người Lục Kiều Kiều và Tôn Tồn Chân đều từng xuất hiện ảo ảnh hình người tương tự

như thế. Nó thầm nghĩ: Đây chính là nguyên thần mà cô Kiều đã nói sao? Cô Kiều nói, mỗi người tu đạo đều sẽ tu luyện ra nguyên thần của riêng mình; nguyên thần là

https://thuviensach.vn

căn nguyên tiềm lực lớn nhất bên trong mỗi người, bùa chú mà không có nguyên thần gia trì thúc đẩy thì chỉ là niệm kinh với vạch vẽ lung tung; vậy nguyên thần trên

người tên Đặng Nghiêu này rốt cuộc là cấp bậc gì nhỉ?

Dù thế nào, nhiệm vụ đầu tiên mà Lục Kiều Kiều giao cho nó coi như đã hoàn thành. An Long Nhi đã trông thấy trước ngực Đặng Nghiêu băng bó, cũng trông thấy

Đặng Nghiêu đang ngồi trên giường làm những chuyện kỳ quái. Dù kẻ này đúng là một bổ đầu ra ngoài công cán, thì cũng là một tên bổ đầu rất có vấn đề.

An Long Nhi quan sát một hồi, lại áp tai vào khe hở nghe tiếp, thấy loáng thoáng có tiếng người nói chuyện, nhưng không sao nghe rõ được nội dung, liền chầm chậm

nhích người về phía gian phòng có tiếng nói ấy. Vị trí của phòng này thì chỉ cần áp tai xuống mái ngói là có thể nghe được nội dung câu chuyện, nó nghe thấy giọng một

người đàn ông trẻ và giọng một người trung niên già dặn hơn, bọn họ chính là Lục Hữu và Kim Lập Đức.

"Lão Đức, hồi đó huynh theo Chương Bỉnh Hàm làm việc có phải vất vả lắm không, huynh cảm thấy giờ tốt hơn hay hồi đó tốt hơn?" Đây là giọng của Lục Hữu.

Kim Lập Đức nói: "Chương Bỉnh Hàm chỉ lo cái lợi trước mắt, con người cũng hấp tấp, tôi là người biết nhẫn nhịn mà cũng cảm thấy hắn ta rất phiền phức... vả lại hồi

https://thuviensach.vn

còn đi theo hắn, tôi làm Phá long quan, Phá long quan là gì? Chính là tìm mộ tổ nhà người ta, sau đó đào bốc đi, chuyện này nếu là dân chúng bình thường làm thì rất

tổn đức, nhưng giờ chúng ta đang làm việc cho hoàng thượng nên cũng chẳng có gì để nói cả..."

Lục Hữu nói: "Nghe huynh nói vậy thì theo Quốc sư vẫn tốt hơn..."

"Ừm, bên này cũng chẳng phải khá khẩm gì, cậu với lão Tiêu suýt chút nữa thì xảy ra chuyện, tôi còn bị Hồng Tuyên Kiều đánh cho một trận, ôi cha… tôi chỉ muốn

nhanh chóng xong việc rồi về kinh phục mệnh, vào Tử Cấm thành xem có cung nữ xinh đẹp nào mới tiến cung hay không..."

Kim Lập Đức nói xong, hai người đều phá lên cười hô hố.

Lục Hữu nói: "Nghe nói các huynh đã lật tung cả long mạch của tỉnh Quảng Đông này lên, vẽ được bản đồ long mạch Quảng Đông rồi..."

Kim Lập Đức gật đầu: "Đúng vậy, toàn phải bôn ba gió bụi, màn trời chiếu đất cả đấy, mười mấy đại sư phong thủy chia thành ba đường, trước sau tốn mất hơn ba

năm trời, trở về lại vẽ mất hơn một năm... Bổng lộc tăng thêm không ít, nhưng xem phong thủy đúng là công việc khổ sai, làm tốt đến mấy cũng chỉ là may áo cho

người, làm hỏng thì tự tổn âm đức của mình..."

"Đời trước có tin đồn rằng núi Long Hổ ở Giang Tây có một bức Ngũ Nhạc chân hình đồ, huynh đã xem chưa? Nếu tìm được tấm bản đồ ấy, thì các huynh khỏi phải

https://thuviensach.vn

khó nhọc suốt mấy năm rồi?"

"Đùa chắc, núi Long Hổ là cấm địa của Thiên Sư được các đời hoàng đế sắc phong, Ngũ Nhạc chân hình đồ là bảo vật trấn sơn của người ta, truyền từ tay Trương

Thiên Sư đời Hán đến giờ, không biết có còn hay không nữa... đợi sau này gặp Quốc sư cậu thử nhắc với ông ấy, xin hoàng thượng hạ chỉ cho Thiên Sư trên núi Long

Hổ đưa tới, vậy là mọi người đều có thể xem được rồi..."

"Tôi có phải phong thủy sư đâu, tôi xem thứ ấy làm cái gì chứ, chẳng qua tôi nghĩ cho các huynh thôi." Lục Hữu có tuyệt học Kỹ môn Lục nhâm gia truyền, rất giỏi

chiêm bốc bói toán nhưng nói tới phong thủy thì không có hứng thú cho lắm.

Kim Lập Đức nói: "Muộn quá rồi, cậu có định đi xem trộm Lục Kiều Kiều thay quần áo không đấy?"

"À đấy, phải rồi, suýt quên mất chuyện này, giờ mà không đi, lát nữa người ta ngủ mất thì chẳng còn chuyện gì mà nghe nữa rồi."

Lục Hữu vừa dứt lời, An Long Nhi liền thấy vang lên tiếng kéo ghế đứng dậy, sau đó lại nghe Kim Lập Đức nói: "Không mang đao theo đao à?"

Lục Hữu nói: "Đi rình trộm mang đao theo làm gì? Chốc nữa rơi xuống mái ngói đánh cạch một tiếng thì toi…"

Y nói vậy làm Kim Lập Đức lại cười phá lên.

https://thuviensach.vn

An Long Nhi nghe tới đây, bắt đầu chầm chậm lùi vào bóng tối bên dưới mái hiên.

Một lát sau, từ mái hiên phòng số mười bảy có một cái bóng lách ra, An Long Nhi lúc này đã móc người treo mình dưới hiên nhà, người đứng trên nóc không thể trông

thấy nó được.

An Long Nhi bám vào cây xà ngang bên dưới hiên như thằn lằn, muốn nghe xem Lục Hữu có đến phòng Lục Kiều Kiều hay không, nhưng nó không nghe thấy âm

thanh nào cả, xem ra khinh công của họ Lục này cũng không phải tầm thường.

An Long Nhi đang suy đoán vị trí của Lục Hữu thì trong bóng đêm chợt vang lên tiếng chó sủa ầm ĩ, cứ kéo dài mãi không ngừng.

Ngay sau đó, bên đầu kia khách điếm vẳng lại tiếng kêu the thé của Lục Kiều Kiều: "Mọi người mau ra bắt trộm này! Có trộm trên mái nhà!" Đồng thời, tiếng súng

vang lên, kèm theo là tiếng mái ngói vỡ vụn.

Cả khách điếm lập tức rộ lên vô số tiếng người, có người chạy ra hành lang, cũng có khách đang ăn cơm chạy từ tầng một ra phố ngó lên mái nhà. An Long Nhi vội

tung mình lộn từ dưới hàng hiên lên nóc nhà, vừa khéo trông thấy Lục Hữu đang lao bổ về phía mình. Oan gia ngõ hẹp bất ngờ đụng nhau, khiến An Long Nhi giật nẩy

https://thuviensach.vn

mình, trong khoảnh khắc tưởng như không thể tránh nổi ấy, nó lập tức nhảy vọt lên không trung, hai chân đồng thời đá vào đầu và ngực đối phương.

Vừa nãy Lục Hữu bước lên mái ngói chỗ phòng Lục Kiều Kiều, cứ ngỡ rằng thần không biết quỷ chẳng hay, nào ngờ dưới chân lại vang lên tiếng chó sủa, làm y giật

nẩy mình lùi lại mấy bước, liền nghe thấy tiếng Lục Kiều Kiều tri hô bắt trộm.

Thì ra tiếng sủa của con Đại Hoa Bối chia làm hai loại, một là hai ba tiếng để chào hỏi người quen, hai là sủa liên hồi hòng cảnh cáo những kẻ lạ mặt. Lục Kiều Kiều

nghe thấy tiếng sủa cảnh cáo của Đại Hoa Bối, liền biết ngay kẻ đang tiếp cận phòng mình không phải An Long Nhi. Sau đó, cô lại nghe thấy trên nóc nhà có tiếng

động, trong lòng cả mừng, lập tức hét lên bắt trộm, đồng thời rút súng bắn một phát lên nóc hòng tăng cường uy thế.

Lục Hữu thất kinh, vội quay đầu bỏ chạy, nhưng y và An Long Nhi khác nhau, An Long Nhi biết có người muốn lên nóc nhà, đã chuẩn bị tâm lý trước, còn y lại không

ngờ trên nóc nhà có người khác nữa; đang khi hồn xiêu phách lạc, trước mặt đột nhiên nhảy ra một bóng người, khiến Lục Hữu sợ đến nỗi hoàn toàn không kịp phản

ứng, đầu và ngực lần lượt trúng cước. Y chỉ kịp kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống con phố phía trước khách điếm.

https://thuviensach.vn

Khách điếm này là công quán của nha phủ Thiều Châu, khách bên trong đều là quan sai ở các nơi, những người chạy ra phố xem náo nhiệt cũng là quan sai nha dịch,

vừa nhìn thấy trên nóc nhà có người rơi xuống, thì đều khẳng định mười mươi kẻ này chính là ăn trộm. Đám quan sai bị kích phát thói quen nghề nghiệp, đua nhau lao

bổ tới tóm lấy Lục Hữu.

Lục Hữu cậy vào khinh công cao cường, xoay mình trên không, để hai chân bình ổn tiếp đất, không đến nỗi ngã oạch như con rùa đen, nhưng ngay khi vừa chạm đất,

đã lại thấy một đám quan sai hò hét nhao nhao chạy tới, y lập tức tung mình lên không, nhảy vọt qua đỉnh đầu cả bọn, lao đi trên con phố lớn hun hút. Sau lưng y, một

đám quan sai chính nghĩa vẫn như chó săn đuổi riết không buông.

Lục Kiều Kiều thò đầu ra cửa sổ tầng hai, vung vẩy nắm đấm cuồng nhiệt reo hò: "Đánh kẻ trộm! Đánh chết nó đi..."

Sau đó, An Long Nhi chui vào qua lối cửa sổ: "Phù, nguy hiểm thật, cháu đánh tên đó rơi xuống rồi!"

Lục Kiều Kiều vui vẻ ôm chầm lấy An Long Nhi, thơm lên mặt nó một cái, còn dùng tay bẹo bẹo má nó nói: "Nhóc con giỏi lắm!"

An Long Nhi chưa kịp định thần sau chuyện vừa nãy, lại được Lục Kiều Kiều thơm một cái, lập tức mặt đỏ bừng đứng ngây người ra đó.

Nó đưa mắt nhìn sang Jack, thấy trên người anh chàng còn mỗi chiếc quần lót, để lộ ra những sợi lông tơ vàng óng khắp người, cũng đang ngây

https://thuviensach.vn

ra nhìn nó. An Long

Nhi hoang mang hỏi: "Anh làm gì thế?"

Jack nhún nhún vai nói: "Không có gì, anh ổn lắm, chỉ là… thế này thôi..: "

An Long Nhi sực nhớ ra giờ đã là cuối thu, mặc ít quần áo quá không tốt cho sức khỏe, bèn bảo Jack: "Buổi tối trời lạnh, anh cẩn thận bị cảm đó."

Lục Kiều Kiều ôm bụng cười khanh khách, vỗ vai An Long Nhi, nói: "Ha ha ha... anh ta cởi ra rồi lại mặc vào mặc vào rồi lại cởi ra mấy lần rồi đó... ha ha ha...."

Jack vừa mặc quần bò vào vừa lớn tiếng nói: "Này! Kiều Kiều, em vừa mới hứa rằng không nói với ai cơ mà, đúng là đồ xấu xa!"

Vẻ ủ rũ của Jack lại làm Lục Kiều Kiều cười rũ rượi một trận, An Long Nhi đứng bên cạnh vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả.

Lục Kiều Kiều khó khăn lắm mới ngưng cười được, cô nâng đầu con Đại Hoa Bối bằng cả hai tay, vừa vuốt ve vừa dịu dàng nói: "Tối nay chơi vui thật, Long Nhi và

Đại Hoa Bối đều rất giỏi, sau này Đại Hoa Bối ngủ với tao nhé. Long Nhi, vừa nãy có phát hiện gì không?"

An Long Nhi liền thuật lại tỉ mỉ những gì nhìn thấy và nghe được khi nãy, Lục Kiều Kiều cầm giấy bút trên bàn ghi lại toàn bộ, sau đó xem kỹ một lượt từng câu từng

chữ.

Cô ngẩng đầu lên nói: "Rốt cuộc cũng có thể chứng thực đám chó săn của phủ Quốc sư ở ngay bên cạnh chúng ta rồi, thật sự phải cảm ơn Dương

https://thuviensach.vn

Phổ đã dẫn chúng

ta tới đây, bằng không lấy đâu cơ hội dần cho chúng một trận...

Từ phát hiện của Long Nhi có thể rút ra mấy điểm thế này: Đặng Nghiêu không phải bổ đầu, hắn là cao thủ Lôi pháp của Thần Tiêu phái, tiềm phục bên cạnh tôi đã

hơn hai năm, điều này chứng tỏ phủ Quốc sư đã tiến hành giám sát tôi một cách có kế hoạch từ hai năm trước; hắn đã thèm thuồng Long Quyết của gia tộc tôi từ lâu;

công lực của Đặng Nghiêu rất cao, cách bố trí đèn trên giường và thủ ấn mà Long Nhi trông thấy là phép Liệu thương tục mệnh của phái Thần Tiêu, không phải pháp

sư công lực cao cường trong phái thì không thể biết được chiêu ấy; hắn trúng đạn ở ngực mà mười mấy ngày sau đã đứng đậy đi lại được như thường, từ năng lực hồi

phục này có thể thấy công lực Đặng Nghiêu còn hơn xa mức làm nổ tung một cái xác; trong trận đánh trên núi Phù Dung, hắn chỉ cho nổ xác là đã nương tay rồi, bằng

không người bên cạnh cái xác ắt hắn cũng bị hắn nổ cho chết tươi tại chỗ. Luồng khí màu đỏ hình con gấu mà An Long Nhi trông thấy, đích thực là nguyên thần của

hắn, nguyên thần của hắn đã đạt đến trình độ dị hóa, tức là lớn hơn cơ thể người bình thường, đã có thể biến đổi thành hình thái khác… cũng khó trách tôi làm hàng

xóm với hắn hai năm mà không nhìn ra được, thì ra hắn đã đạt đến cảnh giới có thể tự do khống chế khí sắc của mình; hai người còn lại cũng là

https://thuviensach.vn

thương binh bị thương

trong trận ở núi Phù Dung, một trong hai người là phong thủy sư, từng tham gia thăm dò long mạch ở Quảng Đông và chế tác bản đồ long mạch, tin rằng vụ phá cục ở

núi Phù Dung hắn ta cũng có phần; đồng thời, chúng ta cũng biết được trong phủ Quốc sư có một tấm bản đồ long mạch rất quan trọng, nếu lấy được thì tốt quá,

nhưng chuyện này để sau hãy hói; Long Nhi có biết người bị đánh bay từ trên mái nhà xuống là tên nào trong hai tên đó không?"

An Long Nhi lắc đầu, Lục Kiều Kiều nói: "Đồng hành với cao thủ Lôi pháp Đặng Nghiêu là phong thủy sư có thể phá được huyệt Ngũ Xà Hạ Dương, vậy thì người

còn lại cũng không thể là nhân vật đơn giản, nhưng còn mấy tên nữa đi đâu rồi nhỉ?"

Jack nói: "Có ba khả năng, một là ở phòng khác; hai là bọn họ tách ra rồi; ba là nhóm người kia đã đi Giang Tây trước, nhóm này là thương binh, ở lại đây dưỡng

thương, dù sao trong trận trên đỉnh núi Phù Dung, bọn chúng cũng có người bị thương mà."

Lục Kiều Kiều nói: "Sự việc chỉ vừa mới bắt đầu, không thể nào tách nhau ra thế được, nếu tôi muốn theo dõi Lục Kiều Kiều, tôi sẽ để đám bị thương ở lại đây điều

dưỡng, những người không bị thương đến Giang Tây trước để bố trí cạm bẫy..."

https://thuviensach.vn

"Đúng, tôi cũng sẽ làm như vậy..." Jack phụ họa theo.

An Long Nhi nói: "Dẫu sao thì giờ bọn hắn cũng sẽ không đụng gì đến chúng ta, chúng ta không cần quá căng thẳng… không biết cái tên lúc nãy có bị người ta đuổi

kịp hay không…"

Lục Kiều Kiều khoa trương cau mày, làm bộ lắng nghe âm thanh ngoài cửa sổ: "E là bị đánh chết rồi ấy nhỉ?"

Jack bật cười thành tiếng, nói: "Hắn không dễ bị đánh chết như vậy đâu, mấy tên này đều rất lợi hại đó."

An Long Nhi cũng nói: "Đúng thế, Hồng Tuyên Kiều và Lâm Phượng Tường võ công cao cường như thế mà trong trận núi Phù Dung còn không đánh bại được bọn

chúng tại chỗ…"

Lục Kiều Kiều ngắt lời hai người: "Được rồi, không lo chuyện người khác nữa, hôm nay cả bọn đều cao hứng thế này, xem ra chắc cả hai đều không ngủ được đâu,

Long Nhi không phải muốn học đạo pháp sao?"

An Long Nhi vừa nghe nói thế lập tức đứng bật dậy: "Cô Kiều, cô đồng ý dạy cháu sao?"

Jack nói: "Tôi có thể học được không?"

Lục Kiều Kiều dạo trước cứ hứng lên là phải hút thuốc phiện, giờ nhịn không hút nữa, đành lấy một quả trám tẩm cam thảo mua hồi sáng bỏ vào mồm, đoạn nói: "Cô

https://thuviensach.vn

không dạy mày đạo pháp, mà dạy cho mày công phu cơ bản để học đạo pháp, Jack cũng có thể học, dù anh không dùng bùa chú, thì những công phu cơ bản này cũng

có tác dụng rất lớn đối với việc khai phá tiềm lực của cơ thể."

An Long Nhi nghe vậy thì hơi ủ rũ, Lục Kiều Kiều để ý thấy, liền nói với nó: "Đạo pháp trong thiên hạ đều quy về một mối, dùng khí ngự pháp là cơ sở không bao giờ

thay đổi."

Nói xong, Lục Kiều Kiều lấy một ly trà trên mặt bàn cầm trong tay, chụm tay kia thành kiếm chỉ miết quanh miệng chén một vòng; trà trong chén "bụp" một tiếng,

bốc lên một đốm lửa. An Long Nhi và Jack trông thấy đều giật nẩy mình.

Lục Kiều Kiều đưa ly trà ra nói: "Hai người sờ thử xem..."

Jack và An Long Nhi đưa tay chạm vào ngọn lửa, đều thấy bỏng rát rụt ngay ngón tay về. Lục Kiều Kiều lại nói: "Đây không phải ảo thuật, mà là chân hỏa thúc đẩy

vật chất có thuộc tính Ngũ hành trong thiên hạ nảy sinh biến hóa."

Sau đó, cô rót trà trong chén sang một chén khác, ngọn lửa lập tức tắt lụi.

"Lửa này là chuyết hỏa bắt nguồn từ trong cơ thể tôi, hai người cũng có thể luyện ra được, chỉ có điều, ngộ tính và thể chất của mỗi người đều khác nhau, nên có người

khó người dễ người trước người sau..."

https://thuviensach.vn

An Long Nhi khâm phục chăm chú lắng nghe, còn Jack lại cầm cái chén vừa bốc lửa khi nãy lên ngó ngang ngó dọc.

Lục Kiều Kiều không buồn để ý đến Jack, cô nói với An Long Nhi: "Luyện được chuyết hỏa là bước đầu tiên để sử dụng bùa chú, mà luyện ra được nguyên thần

chính là tiền đề để điều khiển chuyết hỏa, trước tiên cần phải luyện được nội đan đã; vì vậy, sau khi trong cơ thể mày tụ thành được nội đan, thì mới có thể từng bước

học tiếp được."

An Long Nhi hỏi: "Cần bao lâu để luyện ra được nội đan ạ?"

"Tùy mỗi người mỗi khác, thường thì ba tháng là có thể tụ thành nội đan, nửa năm thì đánh thông được tiểu chu thiên, hai năm sau hoàn thành đại chu thiên[1] là có thể

luyện được nguyên thần, sau đó bắt đầu tu luyện chuyết hỏa, ba năm sau có thể sử dụng bùa chú; có người chỉ mất mấy ngày đã luyện thành nội đan, nhưng đấy là

thiên tài; cũng có người ngồi tĩnh tọa cả đời cũng chỉ luyện thành cục mụn, chẳng biết nội đan là cái gì..."

[[1]] Trong quan niệm của Đạo gia, tiểu chu thiên và đại chu thiên là đường đi chuẩn tắc của khí qua các huyệt vị trong cơ thể.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 14

An Long Nhi nói: "Chỉ cần luyện được như cô Kiều, khổ mấy cháu cũng không sợ."

Lục Kiều Kiều bật cười khúc khích: "Chỉ luyện được như cô thì mày không có tiền đồ gì rồi, mấy trò của cô chỉ là chiêu vặt của đám đồ đệ thôi; cô sẽ chỉ cho mày một

con đường chính, còn đi được bao xa thì phải xem nỗ lực và cơ duyên của mày."

"Vâng ạ."

"Vì tác dụng và mục đích khác nhau, các môn phái trong đạo giáo đều có phép luyện nội đan của riêng mình; kết cấu thân thể đàn ông và phụ nữ khác nhau, vì vậy

phép luyện đan cũng phân ra nam nữ, cô là nữ, đương nhiên là học nữ đan..." Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn An Long Nhi, mỉm cười nói: "Cô chỉ có thể dạy mày thứ cô

biết, tức là công pháp luyện nữ đan..."

An Long Nhi mới kinh ngạc tròn mắt lên, Lục Kiều Kiều đã nói ra hai chữ "có điều".

https://thuviensach.vn

"Có điều, đàn ông cũng có thể luyện công pháp nữ đan này. Công pháp luyện đan của đàn ông và phụ nữ hơi khác nhau ở chỗ, luyện công pháp nữ đan thì tụ đan

nhanh hơn, đả thông được tiểu chu thiên cũng nhanh hơn, sẽ tạo cho mày một nền tảng rất chắc chắn; nhưng khi luyện đến trung cấp, bắt đầu vào giai đoạn kết tụ

nguyên thần, sự khác biệt về cơ thể giữa nam và nữ sẽ ảnh hưởng đến sự đề thăng công lực của mày, đến lúc đó đổi sang luyện công pháp khác cũng chưa muộn."

Lục Kiều Kiều giải thích rõ ràng cho An Long Nhi xong, thằng bé gật gật đầu nói: "Cô Kiều cứ dặn dò, cháu không có vấn đề gì cả."

Jack hỏi: "Tôi mà luyện liệu có biến thành phụ nữ không?"

Lục Kiều Kiều nói: "Chắc là có, nhưng trước đó tôi sẽ cắt cho anh một nhát."

Jack không hiểu ý cô, lại thắc mắc: "Cắt cái gì?"

Lục Kiều Kiều nhúng ngón tay vào ly trà búng nước về phía đũng quần anh chàng: "Cắt chỗ này này..." Nói đoạn liền cười phá lên.

Jack kêu lên: "Em lại lấy tôi ra làm trò đùa rồi."

Lục Kiều Kiều cười dứt, nghiêm túc nói với Jack: "Tôi không hiểu rõ lắm về thân thể người Tây các anh, cũng không biết thời gian huyết khí vận hành trong kinh mạch

có giống người Hán hay không, nên không dám đoán bừa cùng một loại công pháp sẽ có hiệu quả như thế nào với người Tây; nhưng nếu anh mà luyện nữ đan, chắc sẽ

https://thuviensach.vn

không bị tẩu hỏa nhập ma đâu, xét về mặt tâm pháp, nữ đan là an toàn nhất, anh đủ kiên nhẫn thì có thể cùng luyện với Long Nhi…"

Jack nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, lại càng thấy thêm vấn đề: "Tẩu hỏa nhập ma là cái gì? Nữ đan với nam đan khác nhau ở chỗ nào?"

"Tẩu hỏa nhập ma tức là chỉ hiện tượng trong quá trình luyện đan không khống chế được nội khí, khiến cho khí huyết rối loạn thần trí thất thường, gây tổn hại cho cả

sức khỏe lẫn tâm tính; còn sự khác nhau giữa phép luyện đan nam nữ thế nào, cô nói ra hai người cũng không hiểu, để sau này hãy hay..."

An Long Nhi cũng thấy hứng thú, bèn nằn nì với Lục Kiều Kiều: "Cô Kiều, nói đi mà, bọn cháu đều rất muốn biết... cô nói đi..."

Lục Kiều Kiều mỉm cười không đáp, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Sau khi tôi nói, dù hai người không hiểu cũng không được hỏi thêm nữa nhé."

Jack và An Long Nhi đều luôn miệng nói được được.

Lục Kiều Kiều bèn nói: "Sau khi luyện thành công lực của nữ đan cũng không yếu hơn nam đan, nhưng phụ nữ muốn luyện thành công phu bậc cao, cái giá phải trả lớn

hơn đàn ông nhiều. Đàn ông luyện công pháp nam đan, càng luyện càng mạnh, có thể một đêm ngự mười mấy nàng; còn phụ nữ luyện nữ đan thì phải trước chém

bạch long, sau chém xích long, hoàn thành rồi mới có thể đạt đến cảnh giới tối cao. Nói xong rồi."

Jack ngồi xếp bằng trên ghế, lấy ngón tay bứt bứt râu, nói: "Sâu sắc thật đấy, quả nhiên chẳng hiểu câu nào…"

https://thuviensach.vn

"Vì vậy mới nói..." Lục Kiều Kiều mới nói được nửa câu, An Long Nhi đã hỏi: "Đêm ngự mười mấy nàng là cái gì ạ?"

Lời vừa dứt, nó liền ăn ngay một cái cốc đầu rõ mạnh, Lục Kiều Kiều nói: "Được rồi, kể từ hôm nay, buổi tối mày không ngủ có được không?"

"Cô Kiều bảo cháu không ngủ thì cháu sẽ cố, nhưng chỉ sợ ban ngày ngủ gật thôi." Câu trả lời thành thực của An Long Nhi làm Lục Kiều Kiều bật cười khanh khách.

Lục Kiều Kiều bảo nó: "Luyện nội đan là tu luyện mà cũng là nghỉ ngơi, luyện công một canh giờ còn khỏe khoắn hơn ngủ hai canh giờ. Vì vậy mày phải tranh thủ thời

gian cả đêm để luyện nội đan, mới có thể nhanh chóng hoàn thành tu luyện, luyện ra được nguyên thần."

An Long Nhi từng ở chung nhà với Lục Kiều Kiều, liền nảy ra vấn đề với chuyện ngủ nghê: "Nhưng mà cô Kiều, cháu thấy tối nào cô cũng ngủ cơ mà? Còn hay ngủ

đến tận trưa nữa..."

Lục Kiều Kiều đập một tay lên vai An Long Nhi, ủ rũ cúi đầu, nặng nề thở dài một tiếng: "Ài... Long Nhi hiền điệt, nỗi khổ của cô mày không hiểu được đâu, mày tốt

nhất đừng lo chuyện của cô, cứ tự mình luyện công cho tử tế đi đã..."

"Trong cơ thể người có ba đan điền, thượng trung hạ..." Lục Kiều Kiều bắt đầu giảng giải công pháp luyện nữ đan cho An Long Nhi, Jack ngồi bên cạnh cũng chăm

chú lắng nghe.

https://thuviensach.vn

"Thông thường muốn luyện đan, trước tiên phải dồn khí xuống hạ đan điền, trực tiếp luyện khí thành nội đan ở đây. Vì khí nhẹ bốc lên cao, nên muốn dồn khí xuống hạ

đan điền là việc rất khó khăn, điều này tạo thành cửa ải đầu tiên mà đa phần những người học đạo thông thường đều không vượt qua được..."

Lục Kiều Kiều chỉ vào chỗ ấn đường giữa hai chân mày An Long Nhi: "Đây chính là thượng đan điền, luyện nữ đan mục tiêu đầu tiên chính là tụ thành nội đan ở

thượng đan điền. Ở thượng đan điền dễ giữ vững được tâm trí hơn, vì vậy tốc độ thành đan cũng nhanh hơn nhiều, sau khi luyện thành nội đan mới đưa xuống hạ đan

điền, so với tập trung tâm trí giữ lửa luyện đan ở hạ đạn điền thì nhẹ nhàng hơn..."

Sau đó, cô bảo An Long Nhi ngồi lên ghế.

"Được rồi, Long Nhi, mày ngồi khoanh chân trên ghế, hai tay đặt chồng lên nhau phía trên hạ đan điền, tay phải bọc bên ngoài tay trái, đừng cúi đầu xuống, đúng, đầu

phải hướng lên trời... tĩnh tâm, nhắm mắt lại, nhìn xem trong cơ thể mình có màu gì…"

Lục Hữu vừa nhảy qua cửa sổ vào phòng số mười bảy, lập tức nghe thấy tiếng hô hoán bắt trộm, sau đó là tiếng cười ầm ĩ, thì ra Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức đang

đợi y .

https://thuviensach.vn

Kim Lập Đức cười cười nói: "Thần toán cũng có lúc tính nhầm, để tôi bẩm cáo với Quốc sư, nói ông ấy báo thù cho cậu nhé!"

Đặng Nghiêu cũng ôm ngực nghiêng người dựa vào ghế, vừa ho khù khụ vừa cười: "Chậc chậc, đại ca của tôi ơi, cậu định làm tôi chết vì cười đấy hả... hộc hộc hộc...

khụ khụ... ha ha ha..."

Lục Hữu giật bộ quần áo bị xé toạc thành vải vụn trên người xuống, để lộ cơ bắp gầy gò nhưng chắc nịch, làm bộ hung hãn: "Ai dám nói ra, tôi giết hắn diệt khẩu luôn!"

Y nói vậy lại khiến hai người kia được thêm một trận cười. Lục Hữu nghiêm trang ngồi xuống ghế, nghiêng nghiêng đầu, miệng méo xệch nói: "Khinh địch quá, khinh

địch quá! Lúc ở trên mái nhà, tôi đang rút lui thì bị thằng lỏi con An Long Nhi kia đột nhiên tập kích, đá cho một cước bay xuống dưới phố, con bà nhà nó chứ, sao cô

ta biết tôi định mò lên nóc phòng cô ta nhỉ? Lại còn bố trí sẵn mai phục trên đó nữa?"

Đặng Nghiêu nói: "Thôi bỏ đi, người tính không bằng trời tính, cậu muốn dùng mánh lới đấu với Lục Kiều Kiều ấy hả? Cô ta chỉ cần nghĩ bằng đầu gối cũng ra đủ trò

để chọc cậu tức chết rồi."

"Có ghê đến mức ấy không?" Lục Hữu ngoảnh mặt lại, hằn học nhìn Đặng Nghiêu.

https://thuviensach.vn

"Tôi làm hàng xóm với cô ta hai năm rồi, lại còn không hiểu chắc? Tôi nói cho cậu biết, buổi sáng cậu cho cô ta một con khỉ, trước giờ cơm tối cô ta có thể chọc cho

con khỉ ấy tức chết luôn ấy chứ... ha ha ha…" Đặng Nghiêu nhắc đến Lục Kiều Kiều, tựa như đang khoe khoang con gái mình thông minh vậy, giọng điệu không ngờ

lại pha chút tự hào.

Kim Lập Đức nói: "Lục đại nhân, tiết chế một chút đi, Quốc sư sắp xếp thế nào thì cứ làm thế ấy, đảm bảo không có gì sai sót. Đúng rồi, trước khi lên đường Quốc sư

có dặn, chớ chọc vào Lục Kiều Kiều, chỉ cần bám theo từ xa là được rồi, nhớ không? Đấy, không nghe lời Quốc sư là xảy ra chuyện ngay."

Lục Hữu vẫn hằn học nói: "Giờ không phải là vấn đề việc công làm theo phép công nữa rồi, tôi muốn xem con nhãi này ghê gớm chừng nào, hôm nào cũng phải khiến

cô ta bị đuổi đánh một phen mới được... Sau này gặp lại Lục Kiều Kiều, nhất định phải bói một quẻ trước, xem cửa tử của cô ả ở đâu rồi mới ra tay... Con người này

quá nguy hiểm rồi."

An Long Nhi và Jack được Lục Kiều Kiều chỉ dẫn, tiếp thu nội công của Đạo gia một hồi, đến gần sáng thì tán công, chia nhau về phòng ngủ khoảng một canh giờ,

sáng sớm hôm sau tỉnh dậy quả nhiên tinh thần hết sức phấn chấn, xương cốt huyết khí đều vô cùng sảng khoái.

https://thuviensach.vn

Hai người nhân lúc Lục Kiều Kiều chưa ngủ dậy, ở luôn trong phòng đánh đấm một phen coi như tập thể dục. Sau một tháng huấn luyện, Jack đã bắt đầu có năng lực

phòng thủ cơ bản đối với quyền cước đánh về phía mình, An Long Nhi luyện quyền với anh cũng có thể phóng tay phóng chân thoải mái hơn. Nhất thời, trong phòng

đầy những tiếng quyền cước chạm nhau bình bịch vầ tiếng hét của đàn ông khi vận lực.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng sủa của Đại Hoa Bối ở phòng bên cạnh, Dương Phổ và Phạm Trọng Lương cùng bước vào phòng Jack.

Phạm Trọng Lương vừa trông thấy hai người liền vỗ tay khen ngợi: "Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, thì ra các vị không chỉ mang tuyệt học trong mình, mà còn là các

võ lâm cao thủ nữa."

Cả bọn khách khí đưa đẩy một hồi, Dương Phổ mới nói ra mục đích y và Phạm Trọng Lương đến đây: "Nghe nói hôm nay ba vị phải lên đường, Phạm đại nhân rất coi

trọng mối quen biết này, vì vậy mới đặc biệt đích thân đến tiễn một đoạn đường, không biết An tiểu thư đã thức dậy chưa?"

Jack cười cười nói: "Cô ấy là kiểu người chẳng biết ngủ đến lúc nào mới chịu dậy, nhưng vừa nãy con Đại Hoa Bối sủa oăng oẳng một hồi như thế, chắc cũng tỉnh rồi."

Dương Phổ cười ha hả: "Jack tiên sinh xem ra chẳng giống chủ nhân của An tiểu thư, mà giống như tình nhân hơn... ha ha ha..."

https://thuviensach.vn

Jack ngại ngùng gãi gãi đầu, ngượng nghịu cười nói: "Người Tây chúng tôi tôn trọng phụ nữ, An Kỳ Nhi cũng là cô gái rất tốt, vì vậy...hì hì..."

Phạm Trọng Lương và Dương Phổ đều cười xòa: "Đã hiểu, đã hiểu."

Lát sau, Lục Kiều Kiều từ phòng bên cạnh đi sang, con Đại Hoa Bối loăng quăng theo sau cô đánh hơi, tò mò nhìn Phạm Trọng Lương và Dương Phổ.

Dương Phổ nói với Phạm Trọng Lương: "Ngài xem con chó này, nhà họ Trương bốn người đều chết cả, chỉ còn lại mình nó..."

Phạm Trọng Lương gật đầu, xoa đầu Đại Hoa Bối, đoạn nhìn vào mắt nó nói: "Chậc, mắt nhỏ nhưng cũng khôn ranh lắm, nhờ có tiếng sủa của nó mà vụ án nhà họ

Trương mới phá được đấy... chó là loài động vật trung thành, không thể tùy tiện bỏ rơi, dẫn nó theo cũng tốt, vừa nãy chúng ta vừa vào cửa, nó đã đánh thức An tiểu

thư dậy rồi, còn tiện hơn gõ cửa nữa."

Cả bọn đều cười ồ lên, Lục Kiều Kiều hỏi rõ ý định của Phạm Trọng Lương và Dương Phổ, sau đó nói: "Vì chúng tôi lo lắng cho việc làm ăn của Jack thiếu gia, vội vã

lên phía Bắc nên có nhiều điều mạo phạm đến Phạm đại nhân, xin Phạm đại nhân đừng so đo với tiểu nữ tử." Nói xong, cô lại chắp tay làm lễ với Phạm Trọng Lương.

Phạm Trọng Lương vội vàng cung tay nói: "An tiểu thư không cần đa lễ, lão phu thẳng tính, lại nóng nảy, nhiều năm nay đã đắc tội với không ít người, cô nương có thể

https://thuviensach.vn

nói thẳng nói thật trước mặt ta, kỳ thực rất hợp tính... Ta ghét nhất là đám nha dịch với quan lại ở kinh thành kia, cứ úp úp mở mở vòng vo tam quốc, rốt cuộc vẫn

không biết bọn họ muốn làm trò gì nữa..."

"Phạm đại nhân thật sảng khoái, tôi muốn xem tướng cho ngài, không biết được hay chăng?" Lục Kiều Kiều thấy Phạm Trọng Lương nói thế, liền vào đề ngay, nhanh

chóng hoàn thành tâm nguyện cho An Long Nhi để lên đường đến Giang Tây.

"Ha ha ha... tốt lắm! An tiểu thư quả nhiên không phải khuê nữ tầm thường, được cô xem tướng cho, Phạm mỗ cầu còn chẳng được ấy chứ, xin mời."

"Long Nhi giúp cô đóng cửa phòng... Xương trán Phạm đại nhân hẹp, con người nghiêm cẩn, đọc sách nghiên cứu luôn cầu lời giải thỏa đáng, phàm chuyện gì cũng

không yên tâm được, trong lòng còn mắc mứu vô số chuyện, mà chuyện nào cũng muốn giải quyết vẹn toàn; cũng may vầng trán ngài bằng phẳng, năng lực xử lý công

việc rất cao, vả lại dáng trán cũng thanh tú, có quan tinh chiếu rọi lại được khởi vận từ sớm, vì vậy Phạm đại nhân hẳn cũng làm quan được ba chục năm rồi..."

Phạm Trọng Lương nói: "Đúng vậy, Phạm mỗ mười tám tuổi đã thi đỗ cử nhân, hai mươi ba tuổi được hoàng thượng phong làm tri huyện, cũng coi như thiếu niên đắc

ý."

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều cười cười tiếp tục: "Phạm đại nhân có xương mày nhô cao, tính tình kiên cường nóng nảy; vị trí niên thọ ở giữa mũi gồ lên, thái độ đối nhân xử thế luôn

hung hăng hùng hổ; đáng tiếc nhất là gốc mũi thụt xuống, khiến tuổi trung niên thất bại lớn, sau năm ba mươi tuổi, có thể nói ngài đã nếm đủ gian truân chốn quan

trường, nhiều lần thăng trầm chìm nổi; người làm quan lâu năm như ngài đây, thông thường hẳn đã được liệt vào hạng quan cao ở chốn kinh thành, ít nhất cũng phải

hàm ngũ phẩm trở lên, sao có thể ở chốn sơn thành vùng Nam Man này làm một châu đồng bé nhỏ được chứ?"

Phạm Trọng Lương mỉm cười, gật gù vuốt râu nói: "Chuẩn, Phạm mỗ lên voi xuống chó mấy lần, cũng coi như đã nhìn quen mưa gió chốn quan trường, chỉ là xương

cốt cứng quá, không học được công phu mềm dẻo khom lưng thôi."

"Cung Dịch mã trên lông mày đại nhân gồ cao chứ không bằng phẳng, chứng tỏ ngài không phải là quan địa phương đã ở Thiều Châu một thời gian dài, có thể vừa mới

được điều phái từ kinh thành đến để chỉnh đốn địa phương, phải không ạ?"

Lần này thì Phạm Trọng Lương không giấu nổi sự kinh ngạc, ông ta thốt lên: "Đúng vậy! Lợi hại lợi hại thật, vị quan tiền nhiệm đột nhiên qua đời vì bệnh nặng, ta mới

được hoàng thượng phái tới đây, nói là để chỉnh đốn địa phương, kỳ thực hoàng thượng không muốn nhìn thấy bản mặt ta nữa, nên ném đến nơi

https://thuviensach.vn

này thôi."

"Trước mắt, chuyện phiền não trong lòng đại nhân không chỉ có chỉnh trị tác phong của quan lại địa phương, theo như Long Nhi nói lại với chúng tôi, đã có người bố trí

tà cục phong thủy trong nha môn hòng ép cho Phạm đại nhân phải thoái vị ra đi, nếu không gặp chuyện gì ngoài ý muốn của kẻ đó, trong vòng một tháng Phạm đại

nhân sẽ vướng phải họa lao ngục mà rời khỏi phủ Thiều Châu."

"Hả?" Ngoài Lục Kiều Kiều, những người khác đều kinh ngạc trọn tròn mắt lên, đặc biệt là An Long Nhi, nó thầm nghĩ: mình nói chuyện này bao giờ, làm gì đã có trình

độ nhìn ra được chuyện ấy.

Lục Kiều Kiều lại tiếp lời: "Theo lời dạy của tổ tiên tiểu nữ truyền lại thì bố cục phong thủy là cơ hội để lấn lướt thiên địa tạo hóa mà thay đổi vận mệnh, nếu không

phải gia chủ có phúc, do ý trời đến cầu bố cục, thì chúng tôi không thể làm trái thiên ý. Bằng không, sống một người sẽ chết mất mười người; sống được một nhà, ắt sẽ

chết trăm nhân mạng, bố cục phong thủy ấy sẽ từ cứu người mà biến thành hại người."

Phạm Trọng Lương chau mày hỏi: "Nói vậy nghĩa là sao?"

Lục Kiều Kiều cười bí hiểm: "Thiên cơ... nếu chúng ta đều hiểu được thì chẳng còn là thiên cơ nữa rồi, dân nữ cũng không hiểu. Chỉ có điều, tôi muốn hỏi, nếu chúng

https://thuviensach.vn

tôi giúp Phạm đại nhân, người kiệu phu của ngài còn có thể mỗi ngày mua hai cân thịt lợn cho bốn năm đứa con của y nữa hay không?"

Sắc mặt Phạm Trọng Lương trầm xuống, chau mày hồi lâu, không nói lời nào.

Dương Phổ thấy vậy bèn bảo Lục Kiều Kiều: "An tiểu thư hỏi hay lắm, nghe nói cô cũng đang cai thuốc phiện, chắc cô đã rõ nha phiến cùng với sự quấy nhiễu của

quan lại gây hại sâu xa tới chừng nào; nếu quan lại trong nha môn không có thịt lợn ăn, đổi lại dân chúng cả huyện ăn được thịt lợn, đám nha lại chúng tôi rốt cuộc cũng

sẽ sung túc thật sự; nếu giữa lúc hạn hán mất mùa mà một tên kiệu phu nhãi nhép trong nha môn cũng mồm dính đầy mỡ, lại ức hiếp dân chúng, buôn lậu thuốc phiện,

thì chỉ béo bở cho đám nha sai, dân chúng chết đói sẽ lên tới hàng ngàn vạn hộ."

An Long Nhi nghe thấy những đạo lý to lớn này thì không kìm được bật cười thành tiếng, đưa mắt nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều cũng cười cười, chọc ngón tay

vào eo nó bên dưới bàn, đoạn quay sang nói với Phạm Trọng Lương: "Hai vị đại nhân thật cao kiến, có điều dân nữ có một chuyện thỉnh cầu, không biết..."

Dương Phổ lập tức nói ngay: "An tiểu thư xin cứ nói, đừng ngại."

"Chuyến này chúng tôi đi Giang Tây, còn phải đi qua địa giới Nam Hùng dưới quyền quản hạt của Phạm đại nhân, dọc đường các trạm gác tuần kiểm rất nhiều, thường

https://thuviensach.vn

phải dừng lại kiểm tra xe ngựa hành lý; mà Jack thiếu gia lại là thương nhân người Mỹ ở khu Thập Tam Hàng, trên xe có nhiều tiền và hàng hóa, không tiện bị quan sai

kiểm tra đi kiểm tra lại, không biết Phạm đại nhân có thể kiểm tra trước một lần, rồi cấp cho Jack thiếu gia một công văn thông quan, để chúng tôi có thể nhanh chóng

thông qua trạm gác, mà cũng coi như bù đắp lại thời gian chúng tôi bị lỡ dở ở đây."

Dương Phổ đưa mắt nhìn Phạm Trọng Lương, cả bọn đều ngầm hiểu, Lục Kiều Kiều đưa ra yêu cầu tức là đã nhận lời xem phong thủy cho bọn họ, chuyện nhỏ nhặt

này Phạm Trọng Lương không lý gì lại không đáp ứng.

Lục Kiều Kiều thân mang án mạng, là tội phạm truy nã "mới ra lò", không muốn gặp nhất chính là tuần kiểm ở trạm gác; mà súng Tây, thuốc súng, rượu Tây trên xe

ngựa của Jack cũng toàn là hàng cấm, lại thêm một số lượng ngân phiếu lớn, nếu bị tra xét ra thật không dễ giải thích, kể cả có lôi người Tây ra dọa nạt quan binh, cũng

khó tránh khỏi nguy hiểm. Tờ công văn thông quan này nói là do phủ Thiều Châu phát ra, nhưng kỳ thực, trên quan trường người người đều nhìn mặt nhau mà hành sự,

đám quan nhép ở huyện ngoài trông thấy công văn thông quan của cấp phủ thông thường đều sẽ nhường đường, không làm khó dễ. Giúp người ta xem phong thủy đổi

https://thuviensach.vn

lấy một tờ công văn thông quan cũng là cái giá không tệ, đây chính là lề lối làm ăn xưa nay của Lục Kiều Kiều.

Sau khi Phạm Trọng Lương nhận lời, Lục Kiều Kiều liền mời bọn họ trở về nha môn trước, nói lát nữa thu dọn hành lý xong xuôi sẽ sang nha môn bái kiến. Đợi bọn

Phạm Trọng Lương và Dương Phổ đi khỏi khách điếm, cô vội vàng dùng ly trà, ấm trà bày ra bố cục của nha môn trên bàn, giảng giải cho An Long Nhi các mẹo

mực phong thủy trong đó.

Không lâu sau đó, Jack dẫn An Long Nhi và Lục Kiều Kiều đến nha môn xin gặp Phạm Trọng Lương, cả bọn nhanh chóng được đưa vào sân sau.

An Long Nhi dẫn Phạm Trọng Lương tới góc Tây Bắc của hậu hoa viên, sát tường có một ngọn núi giả cao hơn trượng, thế núi hiểm trở toát lên vẻ mạnh mẽ, bên dưới

còn có nước suối chảy ra, tưới tắm cây cỏ xung quanh.

Trên khoảng đất trống phía trước ngọn núi giả còn có một lồng chim lớn cao hơn một trượng, trong lồng nuôi các loại chim nhỏ khác nhau, tuy rằng không phải danh

cầm quý báu gì, nhưng lũ chim rực rỡ sắc màu bay qua bay lại cũng rất đẹp mắt.

An Long Nhi nói với Phạm Trọng Lương: "Phạm đại nhân, cung Càn ở hướng Tây Bắc là chí tôn của tám hướng trong thiên hạ, trong nha môn, cung Càn ở hướng Tây

https://thuviensach.vn

Bắc này đại biểu cho ngài, vận khí của ngài và phương hướng này có tương quan mật thiết với nhau; hình thế ngọn núi này tựa như mãnh hổ ngửa mặt lên trời gầm

thét, chất đá vàng nhuận, được cả sơn lẫn thủy, vốn dĩ sẽ khiến cho đại nhân vạn sự hanh thông, vừa có quyền uy, lại vừa được cả tiền tài. Nếu như cháu tính toán

không sai, vị quan tiền nhiệm qua đời năm nay là vì phương vị Tuất này tương hợp với Thái Tuế Bính Ngọ của năm tạo thành hỏa thế, cộng với vận khí của ngọn núi

hình hổ quá vượng tụ thành sát khí, ông ta sẽ đột tử vào thời điểm vận khí vượng nhất trong đời. Phạm đại nhân tinh thông thuật phong thủy của phái Tam Hợp, thiết

tưởng cũng tính ra được điểm này rồi."

Dương Phổ gật đầu nói: "Long Nhi nói đúng, sau này chúng ta mới nghe nói, hóa ra vị quan tiền nhiệm đã qua đời ở chốn trăng hoa vào hồi đầu năm nay, khi đang nghỉ

đón Tết, có điều kẻ dưới che đậy, nên mới viết vào tấu chương là bị bệnh cấp tính mà chết để tâu lên hoàng thượng."

An Long Nhi chỉ vào lồng chim hỏi: "Cái này được xây sau khi Phạm đại nhân đến phải không ạ?"

Phạm Trọng Lương nói: "Con người ta thanh tâm quả dục, không ham mê thứ gì, chỉ thích nuôi chim. Mấy vị cũng biết rồi đấy, phong khí của nha môn này vốn đã

không được đứng đắn, đâu đâu cũng là bọn a dua a tòng, ta vừa nhậm chức thì đám người bên dưới đã đi khắp chốn dò hỏi xem ta thích cái gì.

https://thuviensach.vn

Sau khi biết được sở

thích của ta, liền nói muốn xây cái lồng chim tặng cho ta, ta nghĩ nuôi chim cũng không phải trò tốn kém gì cho lắm, mà ta cũng không nhất định phải chơi giống danh

cầm quý hiếm gì, nên để cho bọn chúng làm. Lúc đầu, ta đề nghị mấy chỗ đều bị chúng mượn cớ khuyên can, bọn chúng nói đặt lồng chim trước hòn núi này sẽ không

ảnh hưởng đến những công năng khác, lúc ngắm núi đá đồng thời cũng có thể thưởng thúc lũ chim... ta cảm thấy cũng có lý, vả lại chim trong Ngũ hành thuộc hỏa, quẻ

tượng nhập vào quẻ Ly trong bát quái, hợp với phương vị này thành vượng cục tam hợp, như vậy hình như cũng không có vấn đề gì lớn lắm, nên đã quyết định xây ở

đây."

An Long Nhi chắp tay nói với Phạm Trọng Lương: "Phạm đại nhân, Long Nhi chỉ biết nói thẳng theo sách vở, đúng cũng là do sách mà sai cũng là do sách, nếu có lỡ

nói sai, mong ngài cũng đừng quở mắng..."

Phạm Trọng Lương cười cười gật đầu, ra hiệu cho nó nói tiếp. An Long Nhi liền nói: "Đạo phong thủy xem trọng âm dương cân bằng, mà sát khí trong phong thủy,

không chỉ là những bố cục và vùng đất xấu, hoặc không hợp lý số; nguyên nhân chủ yếu nhất sản sinh ra sát khí, là bởi âm khí hoặc dương khí quá nặng... cũng giống

https://thuviensach.vn

như trồng cây lớn che bóng mát ở nơi ẩm ướt, ở đất khô hạn chặt cây lớn trước nhà để xây dương đài[2], đây đều là trường hợp quá dương hay quá âm sinh ra sát

khí; Bính Ngọ năm nay là năm đại hỏa, nếu như theo đuổi sự hoàn mỹ của Tam hợp hỏa cục mà dùng lồng chim thuộc tính hỏa đặt ở vị trí tam hợp, đẩy hỏa khí của sao Thái Tuế lên đến cực vượng, sinh ra hỏa dương sát khí, chỉ sợ Phạm đại nhân cũng sẽ đi vào vết xe đổ của người tiền nhiệm..."

[2] Một dạng kiến trúc tương tự như ban công của Trung Quốc.

Phạm Trọng Lương bất giác há hốc miệng, lẩm bẩm: "Cao kiến, cao kiến, ta cũng học Dịch nhiều năm, sao lại quên mất những đạo lý cơ bản này được nhỉ? Nói tiếp, nói tiếp đi…"

"Giờ đã qua tiết Trung thu, đang là tháng Chín Mậu Tuất, tam hợp Thái Tuế lại hợp với địa hình, khí thiên địa đã hình thành nên thiên la địa võng chỉ đợi Phạm đại nhân

nhập cục, vì vậy mới đoán rằng trong một tháng tới Phạm đại nhân sẽ phải rời khỏi chức vị... Hơn nữa, lý khí sát trong Dịch số còn có thể hóa giải bằng Dịch số, nhưng hình sát của cái lồng chim này thì khó hóa giải hơn nhiều."

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 15

"Còn có cả hình sát nữa?" Phạm Trọng Lương không ngờ một cái lồng chim lại gây ra nhiều chuyện như thế.

An Long Nhi nói: "Hình dạng hòn núi giả này như hổ, mà hổ chính là biểu trưng cho thế của quan ở trong nha môn. Xây lồng chim ở phía trước hổ đá thế này còn gọi gì

là lồng chim nữa chứ? Rõ ràng là một cái lồng nhốt hổ; Phạm đại nhân nếu không tin, có thể đứng ở cửa nhập khí của hậu hoa viên nhìn qua đây, hòn núi giả vừa khéo

bị cái lồng chim ở trước mặt trùm lên, khí vừa qua cửa đã vào lồng trước..."

Phạm Trọng Lương rảo chân bước ra chỗ cửa vườn, quả nhiên do sự sai lệch về góc nhìn, ông ta trông thấy hòn núi bị trùm bên trong lồng chim, trên trán đã bắt đầu

lấm tấm mồ hôi.

Lục Kiều Kiều nghe tới đây, lại để ý thấy thần sắc của Phạm Trọng Lương, biết rằng đã đến lúc tăng thêm vài ba phần áp lực, bèn nói với ông ta: "Phạm đại nhân

https://thuviensach.vn

trước nay vốn dĩ chỉ là hổ ở trong lồng, chẳng trách hơn nửa năm nay muốn chỉnh đốn tác phong của đám quan lại dưới quyền mà lực bất tòng tâm, cứ tiếp tục thế này,

chỉ sợ nanh vuốt cũng bị nhổ mất."

An Long Nhi cũng nói: "Mãnh hổ vào lồng cũng là điềm báo đại nhân vào lồng, vì vậy cháu mới bạo gan phỏng đoán Phạm đại nhân sẽ vướng phải vạ ngục tù."

Lục Kiều Kiều không để nó dừng lại, lập tức tiếp lời: "Nói không chừng người ta đã chỉnh lý xong các tư liệu về Phạm đại nhân, mật tấu lên triều đình từ lâu rồi cũng

nên."

"Vậy phải làm sao?" Mồ hôi lạnh bắt đầu chảy trên mặt Phạm Trọng Lương.

Lục Kiều Kiều nói: "Về mặt phong thủy có thể cứu được, chỉ là không biết kiếp số của Phạm đại nhân có phải do ý trời hay không, chuyện này lại liên quan đến sự đi ở

và an nguy của trên dưới hơn trăm người trong nha môn, đồng thời ảnh hưởng đến sinh kế của dân chúng cả châu huyện, chúng tôi không dám tùy tiện làm trái ý trời

mà phá đi cục diện phong thủy này."

Phạm Trọng Lương lấy khăn tay lau mồ hôi trán, đoạn cất tiếng hỏi: "Cô nương còn muốn gì nữa?"

"Tôi thấy hai bên xương gò má của Phạm đại nhân có Thiên quan tinh nhô cao; mũi nhỏ cánh mỏng, Tài tinh nghèo nàn, đúng như câu bậc đại quý

https://thuviensach.vn

không hỏi việc tiền

tài, quan cao hiển quý mà không có Tài tinh chiếu rọi mới là tước vị chân chính; dân nữ tin rằng Phạm đại nhân là vị quan tốt, không dư dật tiền của để trả thù lao cho

việc bày cục phong thủy, nên chỉ cầu mong đại nhân có thể cho dân nữ một món nợ ân tình…"

Phạm Trọng Lương nói: "Đúng thế, Phạm mỗ thực sự không có nhiều vàng bạc để cảm tạ các vị, có điều nếu là việc hợp lý hợp tình mà Trọng Lương này có năng lực

thực hiện, ta nhất định sẽ đáp ứng."

Lục Kiều Kiều nghe tới đây, liền nhoẻn miệng cười tươi tắn: "Dân nữ tuyệt không dám đưa ra yêu cầu quá đáng với Phạm đại nhân, vì vậy, xin ngài hãy đáp ứng với

dân nữ trước đã."

Phạm Trọng Lương thực tình không thể nhìn thấu Lục Kiều Kiều đang suy tính điều gì, ông ta nhìn thẳng vào mắt cô, hồi lâu sau mới nói: "Được, ta chấp thuận, cô

nương nói đi."

"Đa tạ Phạm đại nhân, dân nữ cũng tin ngài không phải hạng người nuốt lời, nên mới dám đưa ra thỉnh cầu này; hôm nay chúng ta đều bình thường an ổn, chỉ mong

ngày sau ngộ nhỡ chúng tôi có chuyện cần nhờ vả, xin Phạm đại nhân nhớ là mình thiếu chúng tôi một món nợ ân tình." Thì ra Lục Kiều Kiều đang tròng thêm một

https://thuviensach.vn

vòng đai bảo hiểm nữa.

Phạm Trọng Lương và Dương Phổ nghe xong đều thở hắt ra một tiếng, Phạm Trọng Lương nói: "Phạm mỗ nhận lời với cô nương, sau này xin nợ cô nương một món

ân tình."

Bấy giờ Lục Kiều Kiều mới xoa dịu bầu không khí, làm bộ ngây thơ nũng nịu bảo Phạm Trọng Lương: "Đại nhân nói ra là phải giữ lời đấy nhé, bằng không sẽ bị sét

đánh đấy!"

Phạm Trọng Lương nghiêm nghị nói: "Nhất định ta sẽ trả nợ."

Từ nãy, bên ngoài hậu hoa viên đã có một người đàn ông trung niên tầm trên dưới bốn mươi tuổi đứng lẳng lặng nghe trộm mấy người bọn Phạm Trọng Lương nói

chuyện. Y mặc áo dài màu xanh trắng, vóc người tầm thước, thân hình gầy gò, nhưng lại có gương mặt chữ điền góc cạnh, quai hàm đầy đặn. Người này chính là âm

dương quan Triệu Kiến của phủ Thiều Châu.

Triệu Kiến là phong thủy sư Giang Tây đến Quảng Đông lang bạt mưu sinh, sau khi học được tuyệt học gia truyền, lại trải qua nhiều năm ngao du kiểm chứng, trình độ

phong thủy cũng khá cao. Chỉ tiếc, kẻ này tham tài bạc nghĩa, xưa nay chỉ tin rằng "có tiền có thể sai khiến được cả quỷ thần".

Một năm trước, y bố trí huyệt Linh Quy Ẩm Thủy cho nhà họ Ôn ở thôn Ôn Phượng, Thanh Thành, sau đó không lâu lại được phủ Quốc sư bí mật

https://thuviensach.vn

triệu kiến, dùng

vàng bạc nhờ y kiếm cơ hội phá đi cái huyệt lành ấy, khơi ra cuộc tranh đấu giữa thôn Ôn Phượng và thôn Thượng Cát, cuối cùng để lại một đống rắc rối cho Hữu

Hiên tiên sinh và Lục Kiều Kiều ra tay thu dọn.

Triệu Kiến nhận được vàng bạc của hai thôn, lại có cả tiền thưởng của phủ Quốc sư, cuối cùng còn đàm phán với phủ Quốc sư, được nhận chức âm dương quan ở nha

phủ Thiều Châu, chủ quản việc chiêm bốc bói toán của một châu ba huyện, có thể nói là thăng quan phát tài, được cả danh lẫn lợi.

Sau khi đến phủ Thiều Châu nhậm chức, Triệu Kiến và đám quan lại trong nha môn ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, kết bè kết đảng cùng kiếm chác nhiều khoản lớn. Y

vận dụng thuật phong thủy tu sửa nha môn thành một bố cục vượng tài kiểu như Tụ Bảo bồn, dựa theo bát tự của quan viên lớn nhỏ mà sắp xếp lại các phòng các ban,

đồng thời bất chấp thủ đoạn tiến hành thanh tẩy các quan lại chính trực trong nha môn, nhanh chóng kiến lập một hãng buôn ngầm do quan lại làm chủ, bao tiêu thuốc

phiện của cả ba huyện thuộc phủ Thiều Châu.

Khi ấy, cả nha môn từ trên xuống dưới đều thực sự cảm nhận được thế nào là tiền vào như nước, số bạc bọn họ được chia phần cuối năm còn nhiều hơn cả thuế phải

https://thuviensach.vn

nộp lên triều đình, bạc trắng lóa mắt mỗi ngày đều ùn ùn chảy vào cửa nha môn.

Chẳng ngờ đến Tết năm nay, tri châu đại nhân lạc cực sinh bi, chết vì thượng mã phong, Triệu Kiến cũng bị bất ngờ. Có điều, người tính không bằng trời tính, khó tránh

chuyện ngoài ý muốn, huống hồ người chết cũng đâu phải là y, ai mà lo được nhiều đến thế, y chỉ lo nghĩ xem làm sao để lôi kéo vị quan tân nhiệm cùng nhau tiếp tục

kiếm tiền.

Nhưng lần này, hoàng thượng lại phái một kẻ tính tình cương trực, vừa cứng rắn lại vừa đáng ghét là Phạm Trọng Lương đến, mấy trò lung lạc của Triệu Kiến đều

không thực hiện được, việc buôn bán thuốc phiện của nha môn cũng phải thu hẹp rất nhiều, nhiều việc đều phải chuyển vào hoạt động bí mật.

Triệu Kiến thấy dòng tiền cuồn cuộn chảy vào túi bị chặn mất hơn nửa thì lòng nóng hơn lửa đốt, không làm thì thôi, đã làm thì làm cho trót, bèn bày ra bố cục phong

thủy nhốt hổ trong lồng, đồng thời bịa đặt chứng cứ, mật cáo Phạm Trọng Lương tham tiền phạm pháp, cấp trên tự nhiên sẽ cử người đến tìm họ Phạm kia nói chuyện.

Nếu người tốt tìm đến Phạm Trọng Lương, ông ta sẽ phải dành tâm tư giải thích tại sao mình không phải tham quan ô lại, nhiệm kỳ ba năm thoắt cái trôi qua, ông ta

cũng chẳng còn tâm sức đâu mà đối phó với chuyện bên dưới nữa; nếu khâm sai là tham quan thì càng tốt, Phạm Trọng Lương còn phải bỏ tiền ra

https://thuviensach.vn

mua chuộc mới

hòng thoát thân, lúc ấy bọn y sẽ có kịch hay để xem.

Bỏ ra một nghìn lượng bạc để lật đổ tên ôn thần chặn đường phát tài của mình cũng chẳng coi là đắt, phen này Triệu Kiến đã chuẩn bị sẵn một nghìn lượng bạc ròng,

chỉ đợi đạo đài đến điều tra án, y sẽ đem chôn bên dưới hậu hoa viên của Phạm Trọng Lương.

Nhưng quan đạo đài tra án còn chưa xuất hiện, đã có ba vị khách không mời ở đâu đến. Triệu Kiến trước giờ vẫn hết sức chú ý đến nhất cử nhất động của Phạm

Trọng Lương, lần này cũng không phải ngoại lệ, y đích thân cầm một tờ văn kiện đứng trước cửa, âm thầm quan sát xem ba kẻ này rốt cuộc là người thế nào.

Từ đằng xa, y đã trông thấy một thằng bé tóc vàng tay cầm la bàn chỉ trỏ vào hòn núi giả và lồng chim, rồi lại thấy một cô gái thân hình yểu điệu và một gã Tây cao

lớn đứng bên cạnh không ngừng phụ họa, giảng giải bố cục phong thủy hổ trong lồng.

Vốn dĩ Triệu Kiến đã gạt được Phạm Trọng Lương trước nay vẫn luôn tự tin về trình độ phong thủy của mình, trong lòng chỉ mong đợi đến ngày ông ta toi đời. Chẳng

ngờ lại xuất hiện ba kẻ trông đi trông lại cũng chẳng thấy giống phong thủy sư chút nào, vậy mà vừa chỉ đã trúng chỗ mấu chốt nhất của toàn bộ cục thế phong thủy,

https://thuviensach.vn

thế này chẳng phải là đến phá quán, đập bát cơm ăn của người ta rồi sao?

Nếu bố cục phong thủy này bị nhìn thấu, bất cứ viên châu quan ngu xuẩn nào cũng lập tức ý thức được rằng chuyện này có dính dáng đến âm dương quan biết thuật

phong thủy trong nha môn. Vậy thì dù đám quan lại có thể tiếp tục buôn lậu thuốc phiện hay không, y chắc chắn sẽ là người đầu tiên bị đá khỏi cuộc chơi này.

Không thể được, không thể để ba kẻ này tiếp tục, Triệu Kiến hạ quyết tâm, tóm vòng cửa đập mạnh mấy cái, không đợi Phạm Trọng Lương lên tiếng hỏi, đã tự tiện

đẩy cửa đi vào hậu hoa viên.

Từ đằng xa, y đã lớn tiếng chào hỏi, chỉ mong nhanh chóng ngắt lời thằng nhóc tóc vàng kia: "Phạm đại nhân, thì ra ngài có khách ạ, thật ngại quá, hạ quan lại phải

quấy rầy ngài một chốc rồi, ở đây có mấy bản công văn hỏa tốc cần ngài xem qua trước."

Phạm Trọng Lương vừa đáp ứng nợ Lục Kiều Kiều một món nợ ân tình, đang chuẩn bị nghe xem làm sao phá giải được cục thế nguy nan trước mắt, liền thấy Triệu

Kiến bước vào. Xét ra, việc công vẫn nên ưu tiên xử lý trước, nên ông ta liền nhận lấy công văn rồi lập tức mở ra xem, vừa xem vừa nói với bọn Lục Kiều Kiều:

"Vị này là âm dương quan của nha môn chúng ta, Triệu Kiến, Triệu tiên sinh…"

https://thuviensach.vn

Nói đoạn, lại quay đầu bảo Triệu Kiến: "Mấy vị đây là bạn của bản quan, Jack tiên sinh và cô cháu nhà họ An…"

Lục Kiều Kiều, An Long Nhi cùng Jack vừa nghe thấy cái tên này đều lấy làm kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng lúc "ồ" lên một tiếng.

Câu chuyện dài của bọn họ ở núi Kê Đề, Thanh Thành, chính là do tên Triệu Kiến này chọc ngoáy khơi ra đầu tiên, làm sao ba người lại không nhớ tên y cho được.

Lúc này, nghe Phạm Trọng Lương nói Triệu Kiến là âm dương quan trong nha môn, cả ba hiểu ra ngay toàn bộ đầu đuôi sự việc Triệu Kiến phá hoại huyệt Linh Quy

của thôn Ôn Phượng, sau đó nhận tiền, nhận chức quan từ phủ Quốc sư.

Cả bọn lịch sự chào hỏi nhau xong xuôi, Triệu Kiến nói với Lục Kiều Kiều: "Nghe khẩu âm An tiểu thư không giống người Quảng Đông."

Lục Kiều Kiều tỏ vẻ khinh khỉnh đưa mắt dò xét tên phong thủy tà sư này, không hề nhân nhượng y chút nào: "Nghe khẩu âm Triệu tiên sinh cũng không phải người

Quảng Đông mà."

Phạm Trọng Lương đang xem công văn, thấy hai người này chào hỏi mà như hai con chó gặp nhau, chỉ chực xông vào ẩu đả tới nơi, ông ta liền ngẩng đầu lên hỏi:

"Bản quan cũng không phải người Quảng Đông, có vấn đề gì sao?"

Lục Kiều Kiều cười cười nói: "Không có vấn đề gì, tôi nghe khẩu âm thấy thân thiết nên mới trao đổi một chút thôi, nguyên quán Triệu tiên sinh ở đâu nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Trước mặt Phạm Trọng Lương, Triệu Kiến không thể làm trò nói xằng nói bậy như Lục Kiều Kiều được, đành phải thành thực trả lời: "Triệu Kiến là người Giang Tây,

An tiểu thư cũng là người Giang Tây phải không?"

"Triệu tiên sinh nhậm chức âm dương quan, chắc hẳn là phong thủy sư Giang Tây rồi?"

"Không dám, chỉ có chút hư danh mà thôi." Triệu Kiến chắp tay nhún nhường một câu.

"Triệu Kiến tiên sinh đại danh đỉnh đỉnh, đã làm không ít chuyện tốt bên ngoài, đến cả người như tôi cũng từng nghe qua tiếng tăm của ngài cơ mà..." Lục Kiều Kiều

biết loại phong thủy sư có thể phá huyệt hại người vì tiền tài hay chức quan, chắc chắn cũng có thể sắp đặt ra bố cục phong thủy này để hại người. Bố cục hổ trong

lồng này nhất định là hành vi của Triệu Kiến, giờ y đã tự động đến nạp mình, há chẳng phải vừa khéo có thể giải quyết luôn chuyện ở thôn Ôn Phượng hay sao?

Triệu Kiến vốn định ngắt lời bọn họ, sau đó tùy cơ ứng biến, ở trước mặt Phạm Trọng Lương đặt điều vu cho ba người bọn Lục Kiều Kiều là quân lừa đảo giang hồ,

đuổi ra khỏi nha môn, không ngờ lại bị đối phương nhận ra, ý vội nói: "Triệu mỗ xưa nay chỉ xử lý việc công trong nha môn, rất ít khi ra ngoài đến những chỗ hỗn tạp.

Liệu có phải An tiểu thư quanh năm lưu lãng giang hồ, gặp người vô số nên đã nhớ lầm rồi không?"

https://thuviensach.vn

Lời của Triệu Kiến vừa dứt, Phạm Trọng Lương và Dương Phổ đều giật nẩy mình, thầm nhủ hai người này sao lại nói năng kiểu ấy, lẽ nào bên trong còn có nội tình gì

khác?

Thời đại ấy việc nữ tử lưu lạc giang hồ đã là hạ tiện lắm rồi, lại nhắc đến chuyện gặp người vô số, chính là mắng đối phương dâm đãng không có đức hạnh, Triệu Kiến

vừa mở miệng đã mắng người, dè bỉu Lục Kiều Kiều như vậy là muốn nhanh chóng đoạt lấy quyền chủ động trước mặt Phạm Trọng Lương.

Lục Kiều Kiều vừa nghe Triệu Kiến ngậm máu phun người, biết ngay đối phương muốn tiên phát chế nhân, liền hỏi: "Triệu tiên sinh đến nha môn nhậm chức từ năm

ngoái phải không?"

Chuyện này có ghi lại trong hồ sơ của nha môn, Triệu Kiến chỉ có thể trả lời: "Đúng, xin hỏi có vấn đề gì không?"

"Là phủ Quảng Châu điều ngài đến?"

"Đúng vậy, Triệu mỗ chỉ là một viên tiểu lại, dù chưa có phẩm trật gì cũng là mệnh quan triều đình. Còn An tiểu thư từ đâu đến, muốn đi tới đâu? Ta thấy khí sắc của

An tiểu thư hẳn đang bị vướng vào việc tố tụng, chẳng lẽ cô là tội phạm đang bị triều đình truy nã?"

Lục Kiều Kiều khinh bỉ nhìn Triệu Kiến, đáp trả: "Người chốn công môn nói năng phải có chứng cứ, ngài nói truy nã thì là truy nã chắc? Có điều, tôi cũng biết cái chức

https://thuviensach.vn

âm dương quan này của ngài từ đâu mà có đấy."

Phạm Trọng Lương và Dương Phổ có nằm mơ cũng không ngờ được Triệu Kiến vừa bước vào, tình hình đã đột nhiên xoay chuyển như thế. Dương Phổ lập tức kêu

hai người dừng lại: "Hai vị tạm ngưng đã, có gì từ từ nói. Triệu tiên sinh có quen biết An tiểu thư sao?"

"Không quen biết."

"Không quen biết thì tốt, mọi người đều không có ân oán gì, vui vẻ chào nhau là được rồi, nếu không có chuyện gì để hôm khác chúng ta lại gặp nhau nói chuyện."

Triệu Kiến thấy Dương Phổ đã nói như thế, lại nghĩ đến thái độ và những lời Lục Kiều Kiều vừa nói, biết rằng cứ nhùng nhằng mãi ở đây cũng không có lợi gì, đành

thuận thế rút lui luôn: "Phạm đại nhân, hạ quan xin phép đi trước, có điều những người này lai lịch bất minh, ngài phải hết sức cẩn thận."

Triệu Kiến nói xong liền chắp tay, quay người ra khỏi hậu hoa viên, đi thẳng đến chỗ Khoái ban phòng.

Triệu Kiến vừa chạm mặt với Lục Kiều Kiều đã cảm giác được bọn đối phương cũng là người trong nghề phong thủy, lần này hẳn là đến phá cục thế y bày ra; thêm

vào đó, y ý thức được người phụ nữ này dường như nắm tương đối rõ lai lịch của mình, chỉ cần bọn họ cho Phạm Trọng Lương biết xuất thân của y, thì ngày mai y sẽ

bị họ Phạm kia xử lý.

https://thuviensach.vn

Nếu tội danh Phạm Trọng Lương dùng để bắt giữ Triệu Kiến không liên quan đến thuốc phiện, thì ba ban nha dịch có quen thân với y đến mấy cũng sẽ ra tay bắt

người. Cho dù y có trốn thoát được, thì đừng nói đến chuyện mất đi mối làm ăn mỗi năm thu nhập hàng nghìn hàng vạn lượng bạc trắng, y còn phải lưu lạc giang hồ,

lẩn trốn khắp nơi, quay trở lại những ngày khổ sở dãi dầu mưa gió. Lúc này, trong lòng Triệu Kiến chỉ nghĩ, ta chết chẳng bằng ngươi chết, chuyện này đã bị dồn đến

đường cùng, y chỉ còn một lựa chọn duy nhất.

Giờ y đi đến Khoái ban phòng, là để tìm Mã Kiệt, điển sử chủ quản ba ban nha dịch.

Trong nha môn có ba ban nha dịch, là lực lượng vũ trang chủ yếu, lần lượt chia làm: Tạo ban, Tráng ban và Khoái ban.

Tạo ban chủ quản việc cảnh vệ trong nha môn, những chuyện như mở đường, hành hình, quản lý nhà ngục đều thuộc chức trách của nha dịch Tạo ban.

Tráng ban phụ trách các công việc đòi hỏi sức lực, kỳ thực chính là lao động chân tay, có điều, thông thường trong nha môn cũng không có mấy việc kiểu này, nên

không phân rõ Tạo ban và Tráng ban, hai ban vẫn cứ làm việc đan chéo nhau.

Khoái ban lo việc tróc nã tội phạm. Nha dịch của Khoái ban có võ công cao cường nhất, cũng thường có cơ hội ra ngoài, trong đám quan lại buôn lậu thuốc phiện ở

https://thuviensach.vn

phủ Thiều Châu, bổ đầu Khoái ban là lực lượng cốt cán nhất.

Điển sử Mã Kiệt béo bụng nhưng cường tráng, mày rậm mắt to. Y đang ngồi trong phòng của Khoái ban uống trà tán chuyện đợi ăn cơm trưa với mấy tên bổ khoái,

vừa thấy Triệu Kiến vội vã chạy vào, liền toét miệng cười đứng lên đón tiếp.

Tâm trạng Triệu Kiến không được vui vẻ như y, chào hỏi xong liền kéo Mã Kiệt vào một góc phòng, thì thầm vào tai: "Lần này phiền phức to rồi, lão Phạm định ra tay

đối phó chúng ta..."

Mã Kiệt cười hì hì hà hà nói: "Ngày nào mà lão Phạm chẳng muốn đối phó với chúng ta chứ? Nhưng lão có chứng cứ đâu, cũng phải có người ra tay nữa chứ, ba ban

nha dịch chúng ta không động thủ, lão có thể tự mình bắt người chắc?"

Triệu Kiến nói: "Đến ông còn biết lão không thể dựa vào các người, chẳng lẽ lão ấy lại không nghĩ ra? Lão Phạm không thèm nhờ đến đám nha dịch các người đâu,

đang mời người bên ngoài về…"

Mã Kiệt nói: "Lão cũng không thể bắt hết cả ba ban nha dịch lại chứ?"

"Tất nhiên là không rồi, lão làm châu đồng một năm, cũng biết không thể chỉnh trị tất cả chúng ta, giờ lão định tách từng người ra để xử lý, người đầu tiên chính là ông

đấy." Triệu Kiến lo âu nói tiếp: "Ông phụ trách ba ban nha dịch, bắt ông rồi đám người cầm đao cầm côn kia sẽ không làm loạn nữa, tôi mà là lão

https://thuviensach.vn

Phạm thì cũng bắt

ông đầu tiên."

Mã Kiệt đảo mắt: " Có nhẽ đâu thế? Lão cũng phải có chút chứng cứ mới được chứ nhỉ?"

Triệu Kiến kéo Mã Kiệt lại thì thầm: "Ông bắt bọn phạm nhân kia có chứng cứ hay không hả? Chứng cứ toàn là nghiêm hình tra tấn mà ra cả, ông cứ tự mình nếm thử

những thứ hình cụ ấy, nào là kẹp ngón tay, nào là gậy... xem có chịu được không, hả?"

"Chậc, Triệu Kiến, không phải ông nói đang tố lão ta với thượng cấp hay sao? Còn muốn bày ra bố cục phong thủy hại lão chết, lại bảo trong nửa năm nhất định sẽ

khiến lão toi đời, lần này thì đổ hết lên đầu tôi rồi! Ông làm ăn kiểu gì vậy?"

Triệu Kiến nói: "Giờ nói những chuyện ấy có ích gì chứ, trong nhà lão Phạm đang có mấy người bàn tính chuyện này, tôi vừa đi vào nghe được, mấy ngày tới lão sẽ ra

tay bắt mấy nhân vật chủ chốt, không dùng người trong nha môn chúng ta ra tay đâu..."

"Có chuyện như vậy sao?" Mã Kiệt nhướng mày, nhìn Triệu Kiến vẻ nghi ngờ.

Triệu Kiến nói: "Ông nói vậy ý là sao? Không tin thì cứ ở đấy mà chờ bị bắt đi, vàng bạc kiếm được trong quá khứ phải nôn hết ra, vợ con ông có liên lụy hay không

https://thuviensach.vn

còn chưa biết, nhưng cái đầu ông thì bị chém là chắc rồi."

"Vậy phải làm sao?" Mã Kiệt đã mang máng hiểu ý Triệu Kiến, chỉ là xưa nay chưa bao giờ y nghĩ sẽ có ngày hôm nay, nên nhất thời đầu óc vẫn biêng biêng không ý

thức nổi.

"Nếu giờ ông lập tức bỏ trốn, lão Phạm sẽ lập tức tróc nã ông, Mã Kiệt à, dáng người ông cao lớn dễ nhận ra thế này, người quen mặt ông cũng không phải ít, ông trốn

đi đâu đây?"

Mã Kiệt vò đầu bứt tai hít vào một hơi khí lạnh: "Chậc chậc... hừ…"

Triệu Kiến còn nôn nóng hơn cả y: "Tôi biết ông đang cuống cuồng không nghĩ ra được chủ ý gì, để tôi nói cho ông biết, giờ lão Phạm chưa đủ chứng cứ, nhất định sẽ

bắt ông về dùng hình tra khảo ép cung. Nhưng không phải hoàng thượng phái người đến điều tra chúng ta, mà là lão Phạm ấy tự mời người ra tay, vì vậy chúng ta đành

ra tay sớm hơn một bước... giờ chỉ còn một con đường ấy thôi, làm thịt lão Phạm..."

"Hả?!" Mã Kiệt nghe tới đây thì sợ giật nẩy cả mình: "Đầu năm vừa mới chết mất một tri châu, giờ lại chết thêm người nữa liệu có khi nào đổ hết lên đầu chúng ta hay

không? Không được không được..."

"Giờ là lúc ngươi chết ta sống rồi!" Triệu Kiến thì thầm, thần sắc căng thẳng nghiêng ngó bên ngoài, nói: "Năm ngoái ông nhận bao nhiêu bạc?

https://thuviensach.vn

Mấy nghìn lượng đấy lão

ca à, ông cũng muốn còn cái mạng mà tiêu đống tiền ấy chứ? Lão Phạm ngỏm rồi tôi với ông vẫn còn cơ hội tiếp tục ở lại nơi này. Lão ta hơn năm mươi rồi, chết cũng

là chuyện hết sức bình thường, người trước mới bốn mươi đã toi đời đấy thôi... Có ai bảo ông lấy đao đâm chết lão đâu, người ta cũng có lúc gặp tai nạn ngoài ý muốn

chứ!"

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bố Cục Trừ Hại

Mấy người Phạm Trọng Lương và Lục Kiều Kiều nhìn theo bóng lưng Triệu Kiến đi xa dần, Phạm Trọng Lương lập tức hỏi thăm xem bọn Lục Kiều Kiều có xích mích gì với họ Triệu. Lục Kiều Kiều liền kể lại đầu đuôi vụ kỳ án phong thủy ở núi Kê Đề ra cho ông ta nghe, bấy giờ Phạm Trọng Lương mới hiểu được hàm nghĩa của đoạn đối thoại chọi nhau chan chát giữa cô và Triệu Kiến vừa nãy.

Mặc dù Triệu Kiến vào nha môn này trước Phạm Trọng Lương, nhưng ông ta sớm đã tìm hiểu lai lịch từng viên quan trong hồ sơ của nha môn, thời gian Triệu Kiến

đến nha môn báo danh quả thực khớp với vụ án núi Kê Đề mà Lục Kiều Kiều vừa kể. Phạm Trọng Lương rốt cuộc cũng hiểu ra, bố cục phong thủy trong hậu hoa viên, chắc chắn là do họ Triệu kia dày công sắp đặt, chút vốn liếng phong thủy nửa mùa của ông ta hóa ra lại giúp cho Triệu Kiến dối gạt mình.

Ông ta chau mày, trầm giọng nói với cả bọn: "Hồi xây lồng chim này, Triệu Kiến trước sau không hề tham dự, chỉ có đám tiểu lại trong sáu phòng của nha môn mỗi người một câu góp vào, ta thực không ngờ y lại là kẻ đầu têu đứng sau; thật đúng là ông trời có mắt, nếu không phải vừa khéo gặp dịp các vị ghé qua phủ Thiều Châu, thì làm sao ta nhìn ra được âm mưu của họ Triệu ấy. Giờ Phạm mỗ phải làm sao để hóa giải tình thế trước mắt đây?"

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều đưa mắt ra hiệu cho An Long Nhi nói ra phương án giải cứu, An Long Nhi liền lên tiếng:

"Trong phong thủy có cách gọi là phản cục, khi một bố cục phong thủy hại người gây họa, thông thường chỉ cần làm ngược lại là có thể đổi dữ thành lành. Cái lồng chim này vốn dùng để vây khốn tảng đá hình hổ, giờ có thể chuyển nó từ góc Tây Bắc sang góc Đông Nam ở mé đối diện, vừa khéo vây khốn được cung nô bộc, nhốt hết

đám thuộc hạ của ngài vào trong, như vậy ngài quản thúc bọn họ mới có hiệu quả. Hôm qua cháu có nói, cửa chính của nha môn quá nhỏ, song sảnh đường bên trong lại quá lớn, tạo thành bố cục tụ tài, phải mở rộng cửa lớn ra gấp đôi, để khí của nha môn có thể ra vào thông thuận..."

Lục Kiều Kiều nghe An Long Nhi nói những lời này có vẻ ngượng ngập, biết nó vẫn chưa có kinh nghiệm giải thích bố cục phong thủy, cô bèn bổ sung thêm một câu, hỏi An Long Nhi: "Như vậy có thể khiến nha môn làm được 'lấy ở chỗ dân, cũng dùng ở chỗ dân', phải vậy không?"

An Long Nhi cười ngượng nghịu nói: "Vâng, chính là ý này... cửa sổ của sáu gian phòng ở hai bên đều bé quá, cũng phải mở rộng ra gấp đôi, mới có thể giảm bớt tài khí trong phòng, khiến quan lại làm việc trong đó giảm thu nhập..."

Jack tiếp lời: "Thiết kế như vậy ánh sáng rất đầy đủ, dân chúng đến làm việc và nói chuyện với nhau đều thuận tiện hơn."

An Long Nhi lại nói: "Dù cửa sổ sáu gian phòng ấy có mở rộng ra, thì không gian bên trong cũng quá lớn, vẫn tạo nên bố cục tụ tài hình quả hồ lô, Phạm đại nhân có thể cho đặt mấy cái tủ lớn trong mỗi phòng để chiếm bớt diện tích, khiến người ta không còn chỗ đi đi lại lại, đồng thời cũng để bọn họ tự quản lý công văn giấy tờ của mình, như vậy có thể thực sự tiêu giảm tài khí của đám quan lại."

https://thuviensach.vn

Phạm Trọng Lương vuốt râu khe khẽ gật đầu, chăm chú lắng nghe, Jack thấy An Long Nhi nói cũng đã hòm hòm, bèn xen vào thêm một câu: "Phạm đại nhân, bình thường nha môn có cho dân chúng trực tiếp đi vào sảnh trước không?"

Phạm Trọng Lương đáp: "Tất nhiên là có, nha môn quang minh chính đại, đâu cần phải giấu giếm gì. Tuy vậy, nếu có vụ nào cần bí mật thẩm tra xét xử, ta sẽ đến sảnh ở giữa hoặc phòng của Khoái ban. Ngoài ra, dân chúng cũng có thể vào đại sảnh nữa."

Jack nói: "Vậy thì bức tường lớn ở sau cửa có thể dịch sang phía bên kia đường, làm thành một bức tường cho dân chúng dán lên những suy nghĩ hoặc viết ra oan khuất của mình hay không? Về mặt phong thủy có thể làm vậy không?" Nói đoạn, anh liếc mắt nhìn Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều cũng hỏi An Long Nhi: "Long Nhi, như vậy có được không?"

Mấy chiêu An Long Nhi vừa dùng để phá giải cục thế vây khốn của Triệu Kiến toàn là lời thoại Lục Kiều Kiều đã bày ly trà trên bàn dạy cho nó trước khi đến đây, giờ Jack đột nhiên lại đặt ra một vấn đề mới, vừa nãy Lục Kiều Kiều cũng không tập trước cho, nên nó thoáng ngẩn người, ậm ừ: "À…"

Lục Kiều Kiều cười cười bảo: "Cứ theo sách mà nói là được rồi."

"Nói theo sách ư... ừm, là thế này, bức tường ở ngay sau cửa, vừa bước vào đã đụng phải ấy gọi là chiếu bích, thông thường dùng để cản gió, ngăn chặn sát khí, cũng có hiệu quả tụ tài nhất định." An Long Nhi gắng sức nhớ lại những nội dung trong sách vở, rồi diễn đạt bằng lời của mình: "Có điều, đối với những nơi phục vụ cho dân chúng như chùa miếu hay nha môn... không cần tụ tài, mà phải tán tài mới đúng…"

https://thuviensach.vn

Cả bọn nghe xong đều cười ồ lên, Dương Phổ nói: "Thực ra Long Nhi nói rất đúng, chùa miếu thần đàn và nha môn đều giống nhau, không tán tài cho dân chúng tức là không làm đúng bổn phận rồi."

An Long Nhi lại nói tiếp: "Vì vậy, có thể làm được."

Lục Kiều Kiều thấy An Long Nhi cũng đã luống cuống đủ rồi, bèn nói với Phạm Trọng Lương: "Chi bằng Phạm đại nhân theo ý kiến của Jack thiếu gia, kéo sập bức chiếu bích kia xuống, biến bức tường tập trung mồ hôi nước mắt của dân chúng thành bức tường minh bạch, thu thập ý dân, sáng tỏ oan tình. Mỗi sáng sớm ngài chỉ cần bước ra khỏi nha môn là có thể nghe được tiếng lòng của dân chúng, chẳng phải tốt hơn để dân chúng đánh trống kêu oan, nộp bạc qua cửa rồi mới được gặp thanh thiên đại lão gia một lần hay sao?"

"Hay cho một bức tường minh bạch!" Phạm Trọng Lương lớn tiếng khen hay: "Chuyển bức tường ở trong cửa ra bên ngoài, trả lại bức tường này cho trăm họ mới là đại phong thủy! Cám ơn các vị đã chỉ dạy, Phạm mỗ sẽ lập tức làm ngay."

Lúc này, cái lồng chim ở phía trước chợt vang lên mấy tiếng tre trúc nứt toác, cả bọn đưa mắt nhìn, thấy trên lồng có mấy thanh tre bị bung ra thành một lỗ hổng, liền sau đó là một tràng dài những tiếng kêu bi thương của lũ chim.

Phạm Trọng Lương nói: "Hạn hán cả năm, lại đúng đợt tiết thu khô hanh, tre trúc toác hết cả ra rồi..."

Nhưng An Long Nhi lại hỏi: "Liệu có chuyện gì khác nữa không?"

Lục Kiều Kiều lấy chiếc la bàn trên tay An Long Nhi đo đạc một hồi, đoạn nói: "Tiếng chim bi ai là điềm báo chuyện chẳng lành, âm thanh ở phía Tây Bắc là ứng vào chủ nhà; thanh tre ở phía Bắc lồng chim bị toác,

https://thuviensach.vn

đại biểu chuyện hung xảy ra vào giờ Tý ngày Tý; lồng bị phá tức là điềm phá ngục, Phạm đại nhân phải cẩn thận đêm nay có người vượt ngục đó."

"Hả? An tiểu thư dùng Mai Hoa dịch số đó sao?" Phạm Trọng Lương mặc dù không phải đại gia huyền học, nhưng Kinh Dịch đứng đầu trong các loại kinh thư, trong kỳ thi khoa cử nhất định sẽ hỏi đến, vì vậy văn nhân thời xưa ai cũng có chút hiểu biết, vừa thấy Lục Kiều Kiều cất lời, ông ta đã biết đó là Mai Hoa dịch số.

Jack buột miệng nói: "Liệu có khi nào là Triệu Kiến không?"

Phạm Trọng Lương chợt tỉnh ngộ: "Phải rồi, Triệu Kiến hẳn phải biết người đầu tiên ta đối phó chính là hắn, hắn cũng sẽ giở trò để ám hại ta."

Dương Phổ nói: "Theo như tình hình phong thủy của cái lồng chim này, thì bọn chúng vẫn luôn ám hại ngài đấy chứ, chỉ là vẫn chưa đến thời điểm giáng đòn triệt hạ mà thôi. Long Nhi đã nói rồi, tháng Chín là thời gian xảy ra chuyện, cũng có khả năng bọn chúng sẽ bất chấp tất cả mà ra tay trước."

Lục Kiều Kiều nói: "Phạm đại nhân có thể lập tức sắp xếp cho nha dịch tăng cường phòng vệ ở lao ngục không?"

Ánh mắt Phạm Trọng Lương trở nên âm trầm: "Kỳ thực ta đây làm quan chỉ có hư danh mà thôi, bình thường sai nha dịch khua chiêng gõ trống mở đường thì được, nhưng bảo bọn chúng phá án hay làm chuyện gì thực chất thì trước mặt một đằng sau lưng một nẻo ngay."

Jack nói: "Nếu cả nha môn đều không phải người của ngài thì không nên dùng bọn họ, cần phải nhờ người bên ngoài..."

Nửa đêm giờ Tý, một người bịt mặt nhảy qua bờ tường vào nha phủ Thiều Châu, dùng thủ pháp lão luyện đánh ngất đám nha sai canh đêm, sau đó nhét giẻ vào mồm, lấy dây thừng trói gô lại quăng xuống đất.

https://thuviensach.vn

Người bịt mặt đánh ngã bảy tám tên nha dịch, xông thẳng vào nhà lao, thả ra mười mấy tên cướp không lâu nữa sẽ bị xử trảm trong tử lao. Bọn cướp đang bị nhốt trong lao tù này hoàn toàn không có vẻ mệt mỏi ủ rũ của những kẻ ngồi tù lâu ngày, tên nào tên nấy dường như đều đã ăn no ngủ kỹ, chỉ đợi thời khắc được thả ra.

Bọn chúng vừa ra khỏi cửa ngục, đều vung tay vung chân răng rắc, thư gân dãn cốt một hồi, sau đó nhặt đao sắt bên cạnh đám nha dịch, cùng người bịt mặt lần mò tiến vào khu nhà ở phía sau nha môn.

Bọn chúng cạy cửa lớn của sảnh giữa, để lại hai tên canh chừng; sau đó cạy cánh cửa nhỏ dẫn vào khu nhà trong, lại để lại hai tên canh chừng, đi qua hậu hoa viên đến trước cửa phòng Phạm Trọng Lương đang ngủ, để năm tên tản ra bên ngoài phòng ngự, năm tên khác nhè nhẹ cạy cánh cửa ra.

Bọn chúng khom người lẻn vào phòng, dưới ánh trăng mờ mờ trông thấy một người đang nằm nghiêng vào mé trong ngủ. Để đảm bảo một đòn ăn chắc mà lại âm

thầm lặng lẽ, năm tên cùng lúc động thủ, tựa như đã hẹn sẵn từ trước. Một tên nhảy lên đầu giường cưỡi lên đầu Phạm Trọng Lương không để ông ta phát ra tiếng động, một tên nhảy lên chân giường ghì chặt chân để ông ta không thể giãy đạp, một tên nhảy lên không trung đâm xuống ngực, hai tên ở dưới đất giơ đao chọc vào eo hông Phạm Trọng Lương.

Chỉ nghe tiếng đao kiếm vang lên "đinh đinh đang đang", nhưng không thấy tiếng người vùng vẫy hay kêu gào thảm thiết, bọn cướp phát hiện bên dưới tấm chăn hóa ra không phải người, mà là một ống tre lớn, kích cỡ và độ dài tương đương một nàng mỹ nữ. Ống tre này được gọi là trúc phu nhân, là vật dụng trên giường thời xưa, hay dùng vào mùa hè. Thời đó không có quạt điện, nếu nóng quá không chịu nổi thì ôm trúc phu nhân này ngủ, cũng thấy mát mẻ dễ chịu hơn nhiều. Cả bọn ngây người tại chỗ, ngơ ngác nhìn nhau, kêu lớn một tiếng "trúng kế" rồi lập tức xông ra bên ngoài,

https://thuviensach.vn

vừa khéo nghe thấy tiếng mõ vang lên trong hậu hoa viên, trên bờ tường bao đột nhiên nhung nhúc đứng đầy quan sai đang thong thả châm đuốc. Bọn cường đạo còn phát hiện cánh cửa nhỏ mà chúng vừa đi vào giờ đã khóa chặt, hai tên đứng canh chừng ở đó không biết biến đi đâu mất. Tường bao xung quanh đều cao hơn một trượng, xem ra, không mọc cánh thì đừng hòng thoát khỏi cái sân này.

Đám quan sai trên tường chính là những người đêm hôm qua đã đuổi đánh Lục Hữu, bọn họ đều là công sai ở nơi khác đến Thiều Châu công cán. Buổi sáng, Jack đã bảo Phạm Trọng Lương viết thư cầu cứu, đóng quan ấn lên, đến chiều về khách điếm liền gõ cửa từng phòng nói rõ tiền nhân hậu quả, thỉnh cầu họ trợ giúp. Mọi người đều là đồng liêu làm việc chốn cửa quan, nay gặp tri châu của địa phương cầu trợ giúp, đương nhiên không lý nào lại từ chối, vậy là trước giờ Tý, một đám quan sai ở nơi khác đến đồng loạt mai phục trong hậu hoa viên của nha môn, bố trí thiên la địa võng đợi thích khách xuất hiện.

Lục Kiều Kiều ngồi trên nóc nhà Phạm Trọng Lương, thò đầu xuống xem tình hình bên dưới hậu hoa viên, miệng ngậm ô mai, quay sang nói với Jack: "Anh biết tại sao Phạm đại nhân ôm trúc phu nhân ngủ, mà không ôm phu nhân của mình không?"

An Long Nhi nhanh nhảu nói: "Cháu biết, ông ấy không có phu nhân."

"Không đúng, tôi nghĩ chắc vợ chồng ông ấy ly hôn rồi." Jack cảm thấy loại đàn ông như Phạm Trọng Lương sẽ không làm phụ nữ vui lòng, ly hôn là kết cục dễ xảy ra nhất.

Lục Kiều Kiều ậm ờ nói: "Hai người đừng có nói lăng nhăng... quan huyện của Đại Thanh một là không được nhậm chức ở tỉnh nhà, hai là không được ở nơi cách quê nhà dưới năm trăm dặm, ba là không được dẫn theo gia quyến... Hà đại nhân ở Thanh Thành cũng không có phu nhân ăn cơm với chúng ta..."

https://thuviensach.vn

An Long Nhi nói: "Chẳng trách, hóa ra ông ta cũng ôm trúc phu nhân ngủ..."

"Phì!" Lục Kiều Kiều nhổ hạt ô mai trong miệng ra nói: "Hà đại nhận trả được cả trăm lạng vàng cho cô mày thì việc gì phải ôm trúc phu nhân, người ta đến Di Hồng viện tìm cô nương ngủ cùng chứ lại..."

Hạt ô mai lộc cộc lăn trên mặt ngói nghiêng dốc, vừa hay rơi trúng một thanh đao sắt, phát ra âm thanh lanh lảnh, ngay sau đó liền nghe thấy một giọng khàn khàn hét lớn: "Các huynh đệ, liều với chúng nó thôi!"

Hai mươi mấy quan sai trên bờ tường hiển nhiên đã có chuẩn bị từ trước, trên tay cầm gậy gộc, dây thừng, dây móc, chĩa ba dài ngắn, nhìn trận thế có vẻ như muốn bắt sống toàn bộ đám cường đạo lẻn vào nhà định hành thích Phạm Trọng Lương.

Bọn họ lần lượt nhảy từ trên bờ tường xuống hậu hoa viên, nghênh đón đám cường đạo đang xông tới, vung gậy lên đập tới tấp, đánh ngã tên nào liền trói nghiến tên đó lại.

Lúc này, bên ngoài xông vào một đám nha dịch, tổng cộng mười mấy người, toàn là bổ khoái của phủ Thiều Châu. Bọn họ người nào cũng lăm lăm đao sắt, kẻ cầm đầu thân hình cao lớn mập mạp, mắt to mày rậm, chính là điển sử quan Mã Kiệt ban sáng nói chuyện với Trương Kiến. Y giơ đao lên hét lớn:

"Phạm đại nhân, tôi đến cứu ngài đây! Các huynh đệ, mau giết giặc lập công!"

Đám nha sai này như mãnh hổ xuống núi, gặp tên cướp nào là giết ngay tên đó, vừa xông vào giữa sân đã chém ngã mấy tên, trong chốc lát tiếng kêu thảm vang lên khắp cả hậu hoa viên, máu chảy đầy đất. Không chỉ bọn đạo tặc, ngay cả những quan sai ở nơi khác đến cũng phải lui lại để tránh bị thương.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều căng thẳng mút một quả ô mai, nói: "Hỏng rồi! Bọn chúng muốn giết người diệt khẩu, chúng ta nhất định phải cứu lấy một hai tên cướp."

Cô vừa dứt lời, liền trông thấy một viên quan sai thân hình gầy gò vung đao xông vào giữa đám cướp. Đao pháp của y nhanh hơn tất cả những người khác, từ xa chỉ nghe thấy tiếng vù vù không dứt, căn bản không nhìn thấy đao, mà chỉ thấy một quầng sáng bạc loang loáng hoa cả mắt.

Jack kinh hãi kêu lên: "Tôi nhận ra đao pháp này, hắn chính là người đá tôi trong trận chiến ở đỉnh Phù Dung."

"Tôi biết, tên cao gầy ấy chứ gì, sau khi hắn đá anh ngã, tôi rạch vào bụng hắn một nhát." Giọng Lục Kiều Kiều có vẻ tự hào hơn hắn Jack.

An Long Nhi cũng thâm trầm nói: "Tối qua cháu đá hắn bay từ trên nóc nhà xuống."

Jack ủ rũ khịt mũi một tiếng, ngồi xổm trên mái ngói quan sát tên Lục Hữu mà chỉ có mình mình không đánh lại kia tả xung hữu đột, oai phong hết sức.

Trong sân còn năm tên cướp võ công cao cường nhất đang đột phá vòng vây ở mé Tây Bắc, chỗ đó có cái lồng chim và hòn núi giả hình con hổ, chỉ cần men theo hòn núi chạy đến chân tường, bọn chúng sẽ có cơ hội thoát ra khỏi hậu hoa viên.

Đám quan sai nhanh chóng phát hiện ra ý đồ của chúng, sau khi chia ra canh chừng bờ tường và các cửa, toàn bộ số còn lại đều tập trung phòng thủ ở gần hòn núi giả hình hổ ở góc Tây Bắc.

Mười mấy bổ khoái do Mã Kiệt đứng đầu vung đao sắt vây năm tên đó ở giữa, toàn nhằm vào chỗ yếu hại mà chém tới, nếu không phải bọn cường

https://thuviensach.vn

đạo này võ công tương đối cao, thì sớm đã bị chém thành tương thịt từ lâu rồi.

Đám quan sai ở nơi khác đến mặc dù có hơn hai chục người, cũng biết rõ là bọn họ muốn giết người diệt khẩu, nhưng hai bên đều mặc quan phục, mà bọn cường đạo kia vẫn đang ngoan cố kháng cự, nên không thể bảo đám bổ khoái dừng tay, hoặc bắt trói luôn cả hai bên lại, đành cầm gậy gộc dây thừng vây ở vòng ngoài, hy vọng có tên cường đạo nào đột phá thoát khỏi đao trận của đám bổ khoái, để cho bọn họ bắt sống.

Lúc này, chợt nghe thấy một tên cường đạo mặt mũi vuông vắn, thân hình cao lớn mọc đầy mụn thịt, hét lên bằng giọng khản đặc: "Mã Kiệt, ngươi là đồ hãm tài không có nghĩa khí! Bày ra cái bẫy này chơi huynh đệ chúng ta, ta phải chém chết cái đồ phản phúc nhà ngươi!"

Hai mắt y tóe lửa, đánh dạt mấy tên bổ khoái rồi xông về phía Mã Kiệt, Mã Kiệt cũng hét lớn: "Lão Du Côn! Ngươi đã vượt ngục, còn xông vào hậu hoa viên hành thích Phạm đại nhân, giờ lại muốn vu hãm bản quan nữa! Các huynh đệ, bọn này đều là tử tù sắp bị xử trảm, không phải tha cho tên nào hết, hành hình tại chỗ!" Nói xong cũng cầm thanh phác đao[1] cán dài bổ về phía Lão Du Côn.

[1] Một loại binh khí thời xưa, lưỡi dài và hẹp.

Từ đoạn đối thoại của chúng, mọi người đều hiểu Mã Kiệt đã thả đám cường đạo này ra khỏi tử lao để hành thích Phạm Trọng Lương. Như vậy, một là không cần tự mình hạ thủ, hai là chỉ cần kịp thời xuất hiện vây giết bọn cường đạo vượt ngục, bản thân y sẽ có thể bình yên vô sự đứng ngoài chuyện giết hại mệnh quan triều đình này mà thần không biết quỷ chẳng hay, lại còn tiện thể lập công, địa vị trong nha môn càng thêm vững chắc. Nếu không phải Phạm Trọng Lương đã phát giác từ trước, điều động quan sai ở nơi khác đến trợ chiến, cái bẫy một hòn đá ném chết hai con chim này có thể nói không một chút sơ hở.

https://thuviensach.vn

Bên này Lão Du Côn và Mã Kiệt vung đao liều mạng với nhau, bên kia Lục Hữu lách người lướt vào giữa đám bổ khoái và cường đạo, dùng đao pháp nhanh như điện chớp chém vào cổ tay từng người.

Lách giữa các chiêu tấn công phòng thủ của đám cường đạo và bổ khoái, Lục Hữu có thể cùng lúc vừa chống đỡ, vừa tấn công, sau khi đánh bật lưỡi đao của cả hai bên, y đều dùng sống đao chặt vào cổ tay cầm đao của đối phương, đánh cho rơi đao, rồi vung tay đánh cả hai ngã lăn ra đất.

Lục Hữu đi tới đâu, đao của đối phương lần lượt rơi xuống đến đấy, cả bổ khoái lẫn cường đạo đều ôm tay phải lăn lộn dưới đất, sau đó đám quan sai ở nơi khác liền

bổ tới trói nghiến bọn cướp lại. Đám bổ khoái không thể chém giết những tên cường đạo đã bị bắt trói, đành trơ mắt nhìn Lục Hữu lần lượt cứu thoát từng tên một khỏi vòng vây.

Lục Hữu vừa xông pha giữa đao trận vừa quát lớn: "Sướng thật sướng thật! Lại còn chơi đao trước mặt ta cơ à! Không nể mặt nhau quá rồi. Hây! Buông đao!... Hây... ngươi cũng buông đao xuống!" Lời vừa cất lên lại có ba bốn thanh đao sắt rơi xuống đất. Phạm Trọng Lương và Dương Phổ, Đặng Nghiêu đều đi tới vị trí quan sát đẹp nhất mà bọn Lục Kiều Kiều đang ngồi, mái nhà.

Phạm Trọng Lương nói: "An tiểu thư, sau này chớ nên nói xấu sau lưng người khác, thê nhi của Phạm mỗ đều đang sống rất thoải mái ở Sơn Tây…"

Lục Kiều Kiều đột nhiên nghe Phạm Trọng Lương nói thế, liền rụt cổ lại, bật cười hì hì.

Phạm Trọng Lương chỉ vào Lục Hữu hỏi Đặng Nghiêu: "Vị đồng liêu này võ công rất cao cường, là người ở đâu vậy?"

https://thuviensach.vn

Đặng Nghiêu cười ha hả nói: "Y tên Lục Hữu, người Sơn Đông, văn võ song toàn, hiệu xưng Sơn Đông khoái đao, là nhân vật nổi đình nổi đám trong giới võ lâm Hoa Đông, cũng có thể tính là bậc tuổi trẻ tài cao."

Phạm Trọng Lương nói: "'Lần này đúng là phải đa tạ Đặng bổ đầu trượng nghĩa tương trợ, còn dẫn theo một trợ thủ lợi hại như vậy nữa."

Lục Kiều Kiều chen vào: "Tôi bảo Đặng đại ca giúp thì huynh ấy chắc chắn sẽ giúp mà, hì hì..."

Đặng Nghiêu vội vàng nói: "Tiểu nha đầu đừng nói bậy, Phạm đại nhân đã ra mật lệnh, chúng ta sao có thể buông tay đứng nhìn chứ."

PhạmTrọng Lương cười ha hả: "Đều phải cảm tạ, đều phải cảm tạ hết, các vị đều là đại quý nhân của Phạm mỗ! Nhìn xem, chỉ còn lại hai tên nữa..."

Cả bọn thò đầu ngó xuống, thấy dưới đất nằm la liệt cường đạo lẫn bổ khoái, Mã Kiệt và Lão Du Côn lúc này đã không thể dừng lại, điên cuồng chém giết nhau giữa vòng vây của một đám quan sai từ nơi khác đến. Lục Hữu cũng xông vào giữa hai người, toan đoạt đao trói người, ba người ba thanh đao hỗn chiến loạn xạ, không ai có thể xen vào giải vây được nữa.

Buổi sáng, Triệu Kiến nói với Mã Kiệt rằng Phạm Trọng Lương sắp bắt y về quy án, chính là muốn Mã Kiệt ra tay giết Phạm Trọng Lương, còn mình thì ngồi hưởng thành quả. Có điều, mặc dù họ Mã tin lời Triệu Kiến, nhưng cũng không ngu xuẩn đến mức tự mình xuất thủ để lưu lại tội danh. Ngay buổi chiều, y đã vào tử lao bí mật thẩm vấn thủ lĩnh sơn tặc Lão Du Côn, đưa ra điều kiện chỉ cần giết chết Phạm Trọng Lương, y sẽ thả hắn và đám huynh đệ tử tù. Lão Du Côn đương nhiên không bỏ qua cơ hội chạy trốn này, bèn lén lút truyền tin cho đám tử tù đêm nay sẽ vượt ngục giết cẩu quan báo thù rửa hận. Nhưng người thực sự biết đầu đuôi sự tình chỉ có một mình Lão Du Côn hắn mà thôi.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Đến tối Mã Kiệt bịt mặt lẻn vào nha môn, thả đám cường đạo ra, rồi lập tức lấy danh nghĩa tuần đêm xuất hiện trong nha môn, cởi trói cho đám bổ khoái nha dịch vừa mới bị chính y bắt trói lúc nãy, dẫn cả bọn xông vào hậu hoa viên.

Theo kế hoạch của y, khi ấy Phạm Trọng Lương đã bị giết, y có thể lấy danh nghĩa dẹp loạn giết sạch bọn cường đạo, rồi báo lên phủ Quảng Châu rằng có phạm nhân vượt ngục báo thù, sát hại tri châu đại nhân, bọn y đã dẹp yên bạo loạn... vân vân, như vậy có thể trừ khử Phạm Trọng Lương êm thấm, bản thân lại vẫn được nhận công lĩnh thưởng, thăng quan phát tài.

Giờ đây, phát hiện kế hoạch của mình đã hoàn toàn rối loạn, lựa chọn duy nhất của Mã Kiệt chính là giết chết Lão Du Côn để bịt miệng, vì vậy dù người khác có nghĩ gì, làm gì, y cũng chỉ còn cách liều chết với Lão Du Côn đến cùng.

Lục Hữu cậy tài cao gan lớn xông vào giữa hai người, đao nào cũng nhằm vào cổ tay mà chặt tới, Mã Kiệt và Lão Du Côn một mặt muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, mặt khác lại cũng phải đề phòng thanh đao của kẻ mới gia nhập vòng chiến.

Lão Du Côn thấy quan sai là giết, còn Mã Kiệt hiểu rõ rằng động cơ của Lục Hữu là muốn giữ lại mạng của Lão Du Côn để làm nhân chứng đẩy

https://thuviensach.vn

mình vào đất chết, vì vậy cả hai không khỏi nổi trận lôi đình với họ Lục, ba người rơi vào một trận đại hỗn chiến lấy một địch hai.

Trong chớp mắt, ba người đã giao đấu hơn chục chiêu, Lão Du Côn phát hiện ra tên gầy mới xông vào này không phải đao nào cũng chém về phía mình, mà chém mình xong lại xoay sang tấn công Mã Kiệt. Hắn thấy đám cường đạo còn lại đều đã bị trói dưới đất, mình có đánh tiếp cũng không cứu được nhiều người như vậy, mà

Mã Kiệt dẫu sao cũng là nhân vật đã dạn dày chiến trận, không phải loại công phu mèo cào chó cắn, một đấu một hắn đã không giết được Mã Kiệt, huống hồ còn thêm một tên gầy đao pháp nhanh như điện chớp kia nữa. Nghĩ đoạn, hắn liền tranh thủ có khoảng trống, lập tức xoay người lao về phía Tây Bắc phá vây.

Mã Kiệt thấy Lão Du Côn muốn bỏ trốn, tim liền trầm xuống như thể vừa nuốt phải hòn đá cuội nghẹn cứng ở lồng ngực, vội hét lớn: "Các huynh đệ, chặn tên gầy này lại, hắn là đồng bọn với lũ cường đạo!" Dứt lời, y liền dùng cả hai tay vung đao lên chém nhầu mấy phát đánh bật Lục Hữu rồi đuổi theo Lão Du Côn.

Đám bổ khoái vừa lồm cồm bò dậy kia mới bị Lục Hữu đánh ngã, giờ vẫn chưa hết sợ, xương cốt hẳng còn đau nhức, có tên còn bị đánh chảy cả máu mũi, nghe trưởng quan nói vậy đều lấy làm khó xử. Đánh, chắc chắn sẽ lại bị người ta cho ăn đòn; không đánh, thì mang tội bất tuân thượng lệnh, vậy là cả bọn đều nhặt đao dưới đất lên giơ cao quá đầu, nhảy qua nhảy lại hò hét ầm ĩ: "Bắt lấy hắn! Bắt lấy hắn!" nhưng không tên nào xông lên nửa bước.

Lão Du Côn muốn nhảy lên hòn núi giả hình hổ kia còn khó hơn lên trời, đã có mười mấy quan sai vùng ngoài cầm gậy gộc dây thừng canh sẵn xung quanh lồng chim phía trước hòn núi, trên núi cũng có quan sai đứng,

https://thuviensach.vn

chỉ đợi khoảnh khắc này. Hắn vừa xông được tới chỗ lồng chim, lập tức có mấy thanh trường côn quét tới.

Lão Du Côn là tên đại đạo từng gây vô số vụ án lớn, trong năm đã bị phán tội chết, tất nhiên chẳng thiếu tính tàn nhẫn giảo hoạt, nếu đổi lại là người tốt mang tính cách đó thì có thể nói là trí dũng song toàn rồi. Hắn lách người tránh né, rồi dùng tay trái kẹp chặt ba thanh trường côn, tay phải vòng ra phía sau lưng vung đao rê từ trái sang phải nhằm vào ba viên quan sai trước mặt. Tên này khỏe như vâm, trường côn của ba người đều không rút về được, lại thấy đao sắt quét tới ngang hông, vội vàng buông côn nhảy tránh, nhưng đao của Lão Du Côn cũng không chậm, có hai viên quan sai không tránh kịp, lập tức trúng thương ở tay, ngã lăn ra đất, máu me lênh láng.

Lão Du Côn không buồn ngoảnh đầu lại, ném ba thanh trường côn về phía sau chặn đám người đang đuổi đến, rồi lại xông về phía ngọn núi giả hình con hổ.

Lục Hữu lúc này mà còn ra tay với Mã Kiệt nữa thì chẳng ra sao, y và Mã Kiệt cùng xoay người đuổi theo Lão Du Côn. Lục Hữu thân hình gầy gò, luận về lực cổ tay thì có thể không bằng Mã Kiệt, nhưng khinh công của y lại cao nhất trong những người có mặt ở đây, chỉ mấy bước chân đã đâm mũi đao tới sau lưng Lão Du Côn, vừa đúng lúc đón lấy mấy thanh trường côn hắn ta vung tay ném lại cản lối. Lúc y vung đao hất bay trường côn, đối phương đã lao đến sát cạnh hòn núi giả hình hổ.

Lục Hữu thấy trước mặt có quan sai trúng đao, liền hét lớn: "Đừng lại gần hắn, ném phi đà[2] đi!"

[2] Một dạng vũ khí cổ, như quả chùy có gắn dây.

Trong chớp mắt, đã có năm sáu sợi dây bay đến các bộ vị khắp người Lão Du Côn, lại còn hai quả lưu tinh chùy cùng lúc nhắm vào mặt hắn.

https://thuviensach.vn

Hắn cúi đầu tránh quả lưu linh chùy trước mặt, lúc ngẩng đầu lên, trên cổ đã quấn một vòng dây thừng, tứ chi cũng đồng thời bị những sợi dây khác quấn chặt, tức thì bị đám quan sai kéo ngã vật xuống đất. Cả đám quan sai và Lục Hữu cùng tràn lên, toan ghì chặt Lão Du Côn xuống.

Nhưng tên này sức khỏe kinh người, thanh đao vẫn nắm chặt trong tay. Hắn nhanh chóng lăn mấy vòng dưới đất, quấn hết dây thừng vào người mình, mấy viên quan sai đang kéo dây cũng bị hắn kéo sát lại gần. Lục Hữu vội hét lớn: "Nguy hiểm, tránh ra!" Một vòng đao quang lóe lên bên cạnh Lão Du Côn, đám quan sai lại có mấy người trúng đao, rú lên thảm thiết lùi ra khỏi vòng chiến, Lão Du Côn xoay người bật dậy, kéo theo cả đống dây thừng xông lên hòn núi giả.

Trong khoảnh khắc Lão Du Côn bị chững lại ấy, Mã Kiệt cũng đã đuổi đến, giơ đao lên chém vào cổ hắn. Thanh phác đao của Mã Kiệt không phải loại đao sắt đeo ở thắt lưng đám bổ khoái hay dùng, mà là đại đao dùng bằng cả hai tay, nên còn được gọi là "song thủ đao", là vũ khí đặc chế dành cho các nha sai thời cổ đại áp giải phạm nhân đi đường dài. Cán phác đao dài bốn thước, lưỡi đao dài ba thước, tổng cộng đao dài bảy thước. Y và Lục Hữu cùng song song đuổi theo Lão Du Côn, thanh đao ba thước của Lục Hữu không chém được tới người đối phương, nhưng thanh phác đao bảy thước của y vừa khéo có thể chém bay đầu tên cường đạo.

Lục Hữu biết Mã Kiệt không tử tế gì, Lão Du Côn trốn rồi thì còn bắt lại được, nhưng hắn mà mất mạng thì coi như chết không đối chứng. Y trông thấy đao của họ Mã sắp chém xuống cổ Lão Du Côn, liền vung đao lên chặt vào tay cầm đao phía trước của đối phương...

Mã Kiệt thấy Lục Hữu chém vào tay mình, lập tức rụt về, dùng tay kia xoay cán đao bằng gỗ đỡ đòn của Lục Hữu, một chiêu chém vào Lão Du Côn buộc phải thu về. Y gầm lên giận dữ: "Ngươi là ai? Đang giúp ai vậy!"

https://thuviensach.vn

Lục Hữu cũng đáp trả: "Lão tử đây thần cơ diệu toán, sớm đã biết ngươi thả tử tù ra ám hại Phạm đại nhân, giờ lại muốn giết người diệt khẩu!"

"Ngươi ngậm máu phun người!" Mã Kiệt giẫm chân đuổi lên hòn núi giả.

"Có gan thì đừng đuổi lên tảng đá lớn này nữa!" Lục Hữu cũng cầm đao nhảy lên, lao ra phía trước Mã Kiệt.

Trên hòn núi giả cao thấp trập trùng, Lục Hữu đang ở chỗ thấp hơn đối phương nửa thân người, mắt thấy Lão Du Côn đã xông lên đỉnh hòn núi giả, y liền vung đao chém vào hai chân hắn, Lão Du Côn tung mình lên tránh được đao này, toan nhảy qua tường bao...

"Pằng pằng!" Hai tiếng nổ vang lên, hai viên đạn găm vào chân Lão Du Côn, hắn "hự" lên một tiếng, ngã lăn xuống.

Ngay tức khắc, Mã Kiệt nhảy lên không trung, trở tay cầm đao, lưỡi đao đâm xuống, dùng toàn bộ sức lực thọc vào Lão Du Côn đang nằm bên dưới.

Lục Hữu lăn người tới bên cạnh Lão Du Côn, hét lớn một tiếng: "Đan phụng triều dương!" Đoạn lách lưỡi đao từ dưới chém lên hai tay Mã Kiệt, cùng với tiếng kêu thảm thiết xé toang bầu trời đêm, giữa ba người xuất hiện một ánh đao màu đỏ sậm, tựa như một mảnh trăng tàn lóe.

Thanh phác đao rơi xuống bên dưới hòn núi giả, Mã Kiệt hai tay bị chặt đứt lìa, nặng nề ngã bịch xuống, Lục Hữu quỳ một chân trên đỉnh ngọn núi giả hình con hổ, thanh đao sắt giơ nghiêng quá đầu, máu trên lưỡi đao không ngừng chảy xuống bàn tay y.

Lục Kiều Kiều ngồi trên nóc nhà quan chiến mà rùng cả mình, không kìm được thốt lên tán thưởng: "Chậc chậc... oách quá đi mất!"

https://thuviensach.vn

Jack đứng bên cạnh cô, tay trái chống vào thắt lưng, thổi nòng khẩu súng côn, trầm giọng nói: "Thật sao?"

Lục Hữu dùng lưỡi đao vỗ vỗ vào mặt Lão Du Côn, thấy hắn chỉ bị bắn vào chân, người vẫn chưa chết. Y liền đứng phắt dậy, bực bội trừng mắt quát: "Ai bắn súng Tây đấy?

Jack không sao nén được cảm giác vui sướng vì trút được cục tức trong lòng, phá lên cười ha hả.

Đám quan sai xông lên hòn núi giả, đưa Lão Du Côn và Mã Kiệt xuống sân băng bó, sau đó lấy dây thừng trói cả hai lại để Phạm Trọng Lương mở công đường thẩm vấn ngay trong đêm.

Đến khi trời sáng, đám cường đạo đã lần lượt khai nhận, hai tội danh phá lao cướp ngục, hành thích mệnh quan của Mã Kiệt đã có mấy chục viên quan sai từ nơi khác đến làm chứng, dù thế nào cũng không thể thoát được, chỉ có điều, vụ án trên dưới nha môn buôn lậu thuốc phiện vẫn còn phải tiếp tục đi sâu điều tra làm rõ.

Phạm Trọng Lương một mặt giữ lại các quan sai nơi khác để tạm thời thay thế nha sai bản địa, cho phi mã báo lên phủ Quảng Châu để tiến hành cải tổ toàn diện nội bộ nha môn, đồng thời tiếp tục tróc nã các quan viên liên quan; mặt khác, ông ta cũng phái người đi bắt Triệu Kiến, nhưng họ Triệu kia đã nhanh chân chạy mất tăm.

Đặng Nghiêu, Lục Hữu và Kim Lập Đức theo Phạm Trọng Lương đưa phạm nhân về nhà lao, ba người bọn Lục Kiều Kiều về khách điếm nghỉ ngơi.

Một ngày sau, trời vừa sáng Jack đã đến cáo từ Phạm Trọng Lương, định bụng vòi lấy tờ công văn thông quan rồi sẽ đi luôn, nhưng Phạm Trọng Lương nằng nặc đòi đích thân tiễn bọn họ qua Trinh Giang mới chịu về.

https://thuviensach.vn

Sau khi qua Trinh Giang, cả bọn xuống ngựa xuống xe cáo biệt nhau lần nữa, Phạm Trọng Lương nắm tay Jack nói: "Jack tiên sinh đã gợi ý cho ta rất nhiều điều trong việc làm quan, người Tây các vị quản lý quốc gia thực là bài bản, chỉ tiếc các vị lại vội vã lên đường, Phạm mỗ không còn cơ hội học tập nữa rồi."

Nói đoạn, ông ta vỗ vai An Long Nhi nói: "Long Nhi, luận về phong thủy ta không bằng cậu, nhưng ta còn biết xem tướng, sau này cậu nhất định sẽ thành nghiệp lớn, cần phải cố gắng hơn nữa nhé!"

Sau đó, ông ta quay sang nhìn Lục Kiều Kiều: "An tiểu thư, cô cũng không nên quá khiêm nhường, cô không thể nào là người hầu của Jack tiên sinh được; có điều cô là ai ta cũng không cần biết, tuy vóc người cô nhỏ nhắn thanh tú, nhưng đôi mắt lại sáng lấp lánh như sao, thần thái không che đậy được, hẳn là phượng giữa loài người, ta tin rằng trong tương lai không xa sẽ được thấy cô làm nên việc lớn, lúc đó mới biết há chẳng phải càng có ý nghĩa hơn sao?"

Lục Kiều Kiều nghe tới đây liền phá lên cười khanh khách, chỉ vào thành Thiều Châu bên kia sông nói: "Phạm đại nhân, ngài nhìn thành Thiều Châu kia mà xem, nơi này là trọng địa thông thương, cũng là đất người dụng binh buộc phải giành lấy, dùng phong thủy để tính toán, nơi này chẳng mấy nữa sẽ trở thành chiến trường sinh linh đồ thán; cho dù ngài không tin vào phong thủy, thì hẳn cũng hiểu rõ Đại Thanh này..."

"Hả?" Phạm Trọng Lương không ngờ cô gái trẻ này đột nhiên nói ra những lời như vậy, kinh ngạc há hốc miệng.

Lục Kiều Kiều lại cười cười tiếp lời: "Hôm nay ngài thoát được bàn tay ám hại và hành thích của bọn Triệu Kiến, không phải do chúng tôi giỏi giang gì, cũng không phải ngài may mắn, có thể chỉ là ý trời như vậy, muốn ngài làm thêm nhiều chuyện nữa cho trăm họ. Nếu còn có duyên gặp lại, hy vọng đại nhân vẫn nhớ mình thiếu dân nữ một món nợ ân tình."

https://thuviensach.vn

Phạm Trọng Lương gật đầu: "Chậc, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Không làm lỡ giờ khởi hành của ba vị nữa, chúc ba vị thượng lộ bình an."

Ba người bọn Lục Kiều Kiều chắp tay cáo biệt Phạm Trọng Lương, rồi Jack và cô chui vào thùng xe, An Long Nhi dẫn theo Đại Hoa Bối nhảy lên ghế trước, thúc ngựa đi về hướng Đông Bắc.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Lộc Châu Thu Nguyệt

Sau khi ba người rời khỏi phủ Thiều Châu lên phía Bắc, tiết trời ngả dần về cuối thu, thời tiết chuyển lạnh, lá vàng trải khắp núi non, non xanh nước biếc mỗi lúc một nhiều, nhưng cũng không còn mấy đường dễ đi nữa. Hai bên đường toàn núi non trùng điệp, họ còn phải thường xuyên vòng qua chân núi, khó khăn lắm mới gặp được một thị trấn, lần nào Lục Kiều Kiều cũng đòi nghỉ lại một ngày để tắm nước nóng cho thỏa thích.

Mỗi ngày đi trên đường đích thực đều rất mệt, bởi họ đã không còn là đoàn lữ hành trên cỗ xe ngựa hào hoa nữa, mà trở thành một doanh trại huấn luyện tân binh, ngày ngày tập luyện cực khổ. Sau khi rời khỏi Quảng Châu đã xảy ra rất nhiều chuyện, khiến Lục Kiều Kiều ý thức được sự yếu ớt của mình, tiến thêm một bước trên con đường trở về quê nhà, cũng là đến gần với hiểm nguy thêm một bước.

Đôi lúc cô cũng nghĩ xem khi về nhà sẽ xảy ra chuyện gì, cũng từng có ý định bói một quẻ cho yên tâm, nhưng kẻ đã xa quê phiêu bạt một mình nhiều năm như cô đâu còn ngây thơ sống trong sự hư ảo của quẻ dịch, mà từ lâu đã học được cách thẳng thắn đối diện với vấn đề.

Nếu bói ra một quẻ tốt, liệu cô có thể tin vào quẻ bói ấy mà gạt phăng nguy hiểm sang một bên, yên tâm trở về quê nhà hay chăng? Còn nếu bói ra quẻ xấu, chẳng lẽ lại quay đầu bỏ trốn, liệu phủ Quốc sư có buông tha cho cô không? Bói quẻ, chẳng qua là muốn đoán trước tương lai, biết được hậu

https://thuviensach.vn

quả rồi có thể có phương pháp ứng phó và chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Nhưng nếu vì vậy mà không có phương án dự phòng, thì một khi tính sai sẽ thua sạch trơn, chẳng khác nào đem mạng mình ra đánh cược. Dù bói được quẻ thế nào, bản thân cũng phải đưa ra kế hoạch ứng phó toàn diện, vậy thì chi bằng cố gắng hết sức khiến mình trở nên mạnh mẽ, đủ ứng phó với hết mọi khả năng có thể xảy đến còn hơn.

Có câu người giỏi Kinh Dịch không bói toán, không phải là người đó đoán quẻ như thần đến mức không cần gieo quẻ cũng biết được kết quả, mà là đã ngộ ra lẽ biến hóa của sự vật từ trong Dịch học, nhìn rõ bản chất của người và sự việc, rồi dùng phương pháp hữu hiệu nhất để ứng phó, dù xảy ra biến hóa gì cũng đều nằm trong tầm khống chế. Lục Kiều Kiều đã lĩnh ngộ được điều này, ngày ngày đều hồi tưởng lại từng chi tiết thất bại trong những lần va chạm với đối thủ, cố gắng tìm ra nhược điểm của phe mình để tiến hành cải thiện cho mạnh mẽ lên.

Lúc này, Lục Kiều Kiều vừa uống hết bát thuốc cai nghiện mà An Long Nhi sắc cho, nhăn mặt phun phì phì ngồi trên ghế trước xe ngựa đánh xe, nhanh chóng bỏ vào miệng một quả ô mai. Cô hút thuốc phiện đã nhiều năm, hễ trong miệng trống không là cảm thấy không quen, mà nhạt nhẽo quá cũng không được. Cô đã thử rất nhiều loại đồ ăn vặt, cũng nhai cả cọng cỏ với tăm tre, cuối cùng phát hiện không gì có thể giúp mình chống lại cơn nghiền thuốc hơn ô mai mặn. Vì vậy, sau khi gói kỹ nửa

bao thuốc Vân Nam còn lại cất đi, bình thường trên xe ngựa lúc nào cũng có một túi ô mai to tướng, chốc chốc cô lại bỏ vào miệng một quả.

Jack và An Long Nhi chạy bộ hai bên xe ngựa. Jack vừa chạy vừa tay đấm chân đá, vì An Long Nhi bảo với anh chàng, trừ lúc tỷ võ quyết đấu với nhau, bằng không chẳng ai đứng yên một chỗ cho anh đánh cả, tất nhiên mình cũng không ngu đến mức đứng đó đợi người ta đến đánh. Hai bên đánh nhau kỳ thực đều đang không ngừng chạy bộ, mà mỗi cú đấm cú đá, đều là đánh ra trong lúc chạy, người đứng yên luyệnquyền chỉ có thể học

https://thuviensach.vn

cách đứng yên một chỗ mà đánh, vừa chạy bộ vừa luyện quyền thì có thể học được phương pháp chiến đấu trong khi vận động.

Jack nghe xong cảm thấy rất có lý, từ đó hằng ngày khi đến lượt chạy bộ, anh chàng đều không ngơi chân ngơi tay, tựa như một con khỉ điên đuổi theo xe ngựa. An Long Nhi là người sẵn lòng chạy bộ nhất, vì hồi nó theo Sái Tiêu học việc ngày ngày đều luyện tập công phu, từ lâu đã quen chạy nhảy không ngừng. Giờ trong lúc chạy bộ, có khi nó tự nhẩm lại sách hoặc khẩu quyết, có khi thì vận khí cho trầm xuống đan điền, giữ cho bản thân ở trạng thái vận khí suốt thời gian dài.

Lục Kiều Kiều đã học cách đeo súng côn như một chàng cao bồi miền Viễn Tây, cô còn cắt cả bao súng của mình, may lại cho vừa với kích cỡ vòng eo, để không phải đeo cả bao súng ra sau lưng nữa. Cô đánh xe trên con đường vòng quanh chân núi, tay trái cầm dây cương và tay nắm, tay phải không ngừng rút súng đeo ở thắt lưng ra, bật chốt ngắm chuẩn, rồi lại nhanh chóng đút vào. Jack cũng nhận ra Lục Kiều Kiều đã càng lúc càng quen thuộc với khẩu súng trên tay, khẩu súng như thể dính chặt vào ngón tay cô vậy, chỉ cần tay phải cô lướt qua bao đựng súng, khẩu súng sẽ nhảy ra chỉ thẳng về phía mục tiêu trong chớp mắt.

An Long Nhi vừa chạy vừa lẩm bẩm đọc: "Vân nghê tiên sinh tuyệt cao đỉnh, thử thị long lầu chủ điện định. Đại tích vi vi vận tự sinh, vụ khí như cương phản nan chính. Sinh tầm vụ khí thức chính long, khước thị chi long quan viễn ứng. Thử thị thần tiên tầm địa pháp, bách lý la thành bất vi viễn…"

Jack liên tiếp tung mấy cú đấm, thở hồng hộc nói: "Tiếng Trung Quốc thật là khủng khiếp... hộc hộc... chữ nào cũng nghe rõ mà chẳng hiểu ý nghĩa cả câu là gì..."

Lục Kiều Kiều rút súng đánh soạt một tiếng: "Đừng nói anh không hiểu, rất nhiều người đọc sách cả đời cũng không hiểu nổi nữa là…"

https://thuviensach.vn

Jack hỏi An Long Nhi: "Long Nhi.... hộc hộc… anh đánh như vậy là có thể luyện được công phu à?"

An Long Nhi nói: "Phải vừa chạy vừa luyện… cũng phải vừa đánh vừa luyện... anh phải học bơi dưới nước, cũng phải học võ công trong lúc đánh nhau nữa… chỉ chạy bộ thôi vẫn chưa đủ..."

"Vậy thì chạy bộ có ích gì chứ..." Jack càng lúc càng thở không ra hơi, nghe An Long Nhi nói vậy lại càng bị đả kích thêm.

An Long Nhi giải thích: "Anh không chạy bộ cũng không luyện võ… thì không thể chiến đấu trong thời gian dài... cũng không thể xuất quyền xuất cước thật nhanh... chiêu thức cao thâm mấy cũng không bằng một chữ nhanh... đánh nhau là phải nhanh... hây hây!" An Long Nhi xông tới tung một đấm vào mặt Jack, khóe mắt Jack chỉ kịp trông thấy bóng quyền lấp lóa, vội thu bàn tay về che mặt theo phản xạ, "bốp" một tiếng đỡ lấy cú đấm đó.

An Long Nhi nói: "Anh xem, anh cũng nhanh hơn nhiều rồi đấy."

Jack được An Long Nhi khen ngợi, liền toét miệng cười nói: "Chậc... anh cũng càng lúc càng thiện chiến rồi đó, Kiều Kiều… xuống núi là đến lượt em chạy bộ đấy nhé, Long Nhi chạy với em..."

"Được, giờ đổi sang tôi chạy luôn, anh lên xe đi." Lục Kiều Kiều hiện giờ ngày nào cũng bừng bừng chiến ý sẵn sàng rèn luyện, cô đeo súng bên hông nhảy xuống đường, Jack lập tức xông lên mấy bước, nhảy lên xe ngựa.

Cô vừa xuống xe liền chạy cùng tốc độ với An Long Nhi, thỉnh thoảng lại bước theo một bộ pháp kỳ quái, lướt tới phía trước rồi phía sau của An Long Nhi. Vừa chạy, Lục Kiều Kiều vừa hỏi An Long Nhi: "Vừa nãy mày đọc thuộc cái gì vậy?"

https://thuviensach.vn

"Hám Long kinh."

"Sao cứ nhẩm đi nhẩm lại Hám Long kinh mãi thế, không đọc thứ khác à?"

"Cháu cũng có đọc những sách khác chứ, nhưng thời gian này ngày nào cũng chạy trên đường, thấy rất nhiều núi non sông nước, nhớ ra liền đọc mấy câu..." An Long Nhi nói chuyện đã bắt đầu thở hổn hển, trên đầu cũng túa mồ hôi, nhưng vì luyện khí nên vẫn dốc sức dồn nén xuống đan điền, mà nó cũng thích chạy bộ với Lục Kiều Kiều, chỉ cần Lục Kiều Kiều vẫn chạy, nó rất sẵn lòng chạy bên cạnh cô thế này mãi.

Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn xung quanh, thấy toàn là núi cao chót vót, vì bây giờ đương buổi sáng sớm, rất nhiều đỉnh núi vẫn có sương mù vẩn vít. Cô hiểu ra tại sao An Long Nhi lại đọc nhẩm mấy câu lúc nãy, nhưng vẫn hỏi lại: "Đoạn thơ mày đọc lúc nãy là ý gì… phù… thử giải thích xem nào... phù…"

An Long Nhi đáp: "'Mấy câu đó ý muốn nói... muốn tìm long mạch ở trong núi cao, có thể nhân lúc tiết trời có mây mà không có sương lớn... xem mây trên đỉnh núi, ngọn núi nào đỉnh núi và sườn núi có mây, thì có thể có chân long mạch... những ngày có sương mù thì không thể tìm được chân long."

Lục Kiều Kiều rút súng ra, vừa chạy vừa giương súng bắn về phía xa xa, cũng không biết có bắn trúng gì hay không. Cô lại hỏi tiếp: "Tại sao đỉnh núi có mây chính là mạch chân long? Hả?"

An Long Nhi nói: "Vì mạch chân long đều là những nơi cao nhất."

"Nhưng cũng có những mạch chân long ở chỗ thấp hơn tất cả những ngọn núi khác, mây không bao giờ tụ trên đỉnh núi đó… thế thì sao?" Nói xong, Lục Kiều Kiều lại nổ súng đánh "pằng" một phát. Cô quay đầu nhìn An Long Nhi, chỉ thấy thằng bé đỏ mặt tía tai, không biết trả lời thế nào.

https://thuviensach.vn

Cô giơ báng súng đánh vào bụng An Long Nhi một cái, mắng: "Đồ ngốc... đọc sách mà chỉ lo học thuộc lòng thì làm quái gì chứ… ai bảo ngày có sương mù thì không tìm được long mạch, ngày có sương mù mới dễ tìm ra những long mạch tiềm phục ở núi thấp, sương mù sẽ trầm xuống nơi thấp nhất. Nơi nào có sương dày đặc nhất, chính là giới thủy, bên trên giới thủy chính là chân long…"

An Long Nhi bắt đầu thở hổn hển, nó hỏi: "Giới thủy là gì ạ? Hộc hộc…"

"Khe giữa hai ngọn núi gọi là đường giới thủy, cách xem đơn giản nhất chính là lúc mưa... nước sẽ chảy từ đường giới thủy xuống núi... bên trên giới thủy không được xây mồ mả hay nhà cửa... mày phải nhớ kỹ, đây là đại kỵ trong phong thủy, bằng không sau này sẽ hại chết người đấy…"

An Long Nhi gật đầu nói: "Vâng ạ."

"Pằng!" Lục Kiều Kiều lại bắn một phát súng, phát này nhắm vào một cành cây phía trước xe ngựa chừng bảy tám trượng, sau đó cô lại bắn liên tiếp mấy phát, vẫn nhắm vào cái cây ấy, Jack trông thấy thế thì vui vẻ thốt lên: "Kiều Kiều, em bắn giỏi hơn nhiều rồi đấy!"

"Tôi biết, đang chạy tôi cũng bắn được... không xong rồi, hết hơi rồi... kéo tôi lên xe uống ngụm nước cái..."

Lục Kiều Kiều nhảy lên xe, quay khẩu súng đã hết sạch đạn hai vòng trên ngón tay trỏ rồi nhét vào bao da đeo ở thắt lưng không sai chệch một li, động tác hết sức nhanh nhẹn oai phong.

Chiêu này lập tức đổi lấy một tiếng huýt sáo của Jack: "Huýtttt... thần kỳ! Kiều Kiều của tôi lợi hại quá!"

Lục Kiều Kiều nhếch miệng nói: "Khì khì… khì khì... duy thủ thục nhĩ[1]."

https://thuviensach.vn

[1] Trăm hay không bằng tay quen. Ở đây để nguyên âm Hán Việt của câu thành ngữ cổ để diễn tả sự khó hiểu của nó đối với người nước ngoài là Jack.

"Thục cái gì cơ?" Cả đời này Jack cũng không thể nào hiểu nổi một loại tiếng Trung Quốc khác gọi là văn ngôn.

Lục Kiều Kiều cầm bình nước tu một ngụm, quẹt quẹt miệng nói với anh chàng: "Đồ quỷ, tôi biết anh là cái đồ vô văn hóa mà lại, để kể cho anh nghe câu chuyện..."

"Tôi có văn hóa thì em cũng có thể kể mà."

"Ha ha ha... thời xưa có một thằng cha tên là Trần Nghiêu Tư, hắn bắn tên rất chuẩn, nhưng lại rất thích khoe mẽ, vì vậy ngày nào cũng công khai tập bắn cung ở vườn sau, thường khiến cả đám người tụ tập đến xem. Một hôm, có ông già bán dầu đi qua, đặt gánh dầu xuống đứng bên cạnh xem nhiệt náo..."

Jack rất thông minh, lập tức đoán được sẽ có chuyện xảy ra, bèn lên tiếng: "Ông già đến so tài bắn cung hả?"

"Người ta đang kể chuyện anh không được chõ miệng vào, đây là quy tắc..." Lục Kiều Kiều lườm Jack một cái rồi kể tiếp: "Ông già ấy thấy Trần Nghiêu Tư bắn mười mũi tên thì trúng chín mũi, liền nhìn người ta ngây ra cười. Họ Trần kia thấy rất không vừa mắt, bèn bước đến tóm lấy ông già nói, lão già, có phải đến đây sinh sự không? Lão cũng biết bắn tên hả?"

Jack lại chen vào: "Thật hẹp hòi, có thể khiến người ta cười là chuyện đáng vui mừng chứ lại?"

"Anh không hiểu, người Trung Quốc không thích người khác nhìn mình cười. Có điều ông già nói, thế này thì có gì ghê gớm chứ? Chẳng phải chỉ là quen tay thôi sao. Trần Nghiêu Tư phen này nổi cáu thật, hắn nói, lão già

https://thuviensach.vn

còn nói không đến gây chuyện nữa? Lão cũng ra bắn mấy mũi tên xem nào?"

"Chà, bắt đầu tỷ thí rồi..."

Lục Kiều Kiều nhanh như cắt giơ tay vỗ nhẹ vào miệng Jack, nói: "Còn chõ cái miệng vào... ông già ấy lấy trong gánh ra một cái hồ lô, rồi đặt trên miệng hồ lô một đồng tiền, dùng muôi đổ dầu từ trên cao vào trong hồ lô, dầu chảy thành dòng như một sợi dây xuyên qua đồng tiền, hết cả một muôi mà trên đồng tiền vẫn không dính giọt dầu nào..."

"Ồ!" Jack nghe đến đây không khỏi kinh ngạc ồ lên, có điều không dám chen miệng vào nữa.

Lục Kiều Kiều nói: "Ông già thấy Trần Nghiêu Tư trố mắt ra, liền nói với hắn, tôi cũng không phải quá giỏi giang gì, chỉ là ngày ngày đều chơi trò này, quen tay… ha ha ha... quen tay..."

Lục Kiều Kiều kể xong liền đứng trên ghế trước xe ngựa reo hò rút súng ra rồi lại nhét vào, rút ra rồi lại nhét vào, làm Jack cũng bật cười ha hả. Cô nói: "Câu vừa nãy tôi nói chính là danh ngôn của ông già bán dầu, trăm hay không bằng tay quen."

"Ồ, em giải thích thế thì anh hiểu rồi, đúng là một câu chuyện rất hay. Nhưng tiếng Trung Quốc sao lại chia làm hai loại vậy, những gì viết trong sách với những gì chúng ta nói sao chẳng giống nhau gì cả?"

"Ha ha!" Lục Kiều Kiều lại nhanh nhẹn rút súng ra nói: "Có trời mới biết, chắc mấy người viết sách đều có bệnh cả…"

Cứ vậy vừa đi đường vừa luyện tập, mệt nhưng vui vẻ, sắc mặt Lục Kiều Kiều không ngờ đã trở nên hồng nhuận tươi tắn, thời gian chạy bộ mỗi ngày cũng kéo dài thêm từng chút một.

https://thuviensach.vn

Đi dọc theo Cán Giang lên phía Bắc, họ nhanh chóng tiến vào địa phận phủ Cát An, bấy giờ trời vừa qua trưa, Lục Kiều Kiều đã bảo cả bọn đánh xe đến một nơi tên là trấn Phú Điền để nghỉ lại.

Họ tìm được một khách điếm hai tầng, Lục Kiều Kiều chọn xong phòng trọ rồi vào đó luôn. Cô bảo Jack và An Long Nhi ra phố ăn cơm, dẫn theo cả Đại Hoa Bối, còn mình thì rúc trong phòng ở lì.

An Long Nhi và Jack đành dẫn theo con chó đi ra phố, trên tay An Long Nhi còn xách theo một cái giỏ. Jack hỏi thằng bé: "Long Nhi, Kiều Kiều hôm nay lạ thật, sắp về đến nhà cô ấy rồi, chẳng phải nên tăng tốc để về cho sớm hay sao?"

An Long Nhi đáp: "Không biết nữa, xưa nay cô Kiều làm chuyện gì cũng có sắp xếp cả, tóm lại là những chuyện cô ấy dặn thì đều không sai đâu."

"Không, cô ấy cũng có lúc lầm lẫn, có một số chuyện chúng ta cần nhắc nhở cô ấy."

An Long Nhi đáp: "Em là người dưới, đâu có dám nói bừa, với lại em không thông minh bằng cô Kiều, chuyện mà em nghĩ ra thì cô ấy cũng nghĩ ra cả rồi."

"Sao em lại là người dưới được? Tất cả chúng ta đều là bạn." Trong đầu Jack hoàn toàn không có khái niệm về quan hệ đẳng cấp vai vế kiểu Trung Quốc.

"Em cũng muốn thế, có điều dẫu sao thì cô Kiều cũng bỏ tiền mua em về, em..."

"Anh biết…" Jack cướp lời: "Lúc cô ấy mua em đã trả cho người ta năm lượng bạc, cô ấy đã kể với anh rồi, giờ trên người em cũng có hai trăm

https://thuviensach.vn

lượng còn gì, em trả cô ấy năm lượng, bảo cô ấy viết cho cái giấy chuộc thân, sau này mọi người có thể ngang hàng với nhau mà làm bạn bè rồi..."

An Long Nhi cười cười, chuyển chủ đề vẻ cao thâm khó dò: "Anh nói xem con Đại Hoa Bối có ăn cay không nhỉ?"

An Long Nhi đã có tiền chuộc thân từ lâu, nhưng trong lòng nó lại thầm tính toán, nếu mình không chuộc thân, sẽ có thể danh chính ngôn thuận đi theo Lục Kiều Kiều. Mình là người ở của cô ấy, không theo cô ấy thì ai theo cô ấy nữa? Thêm vào đó, xét về thân phận thì nó thân cận với Lục Kiều Kiều hơn Jack, điểm này bấy lâu nay vẫn khiến An Long Nhi ít nhiều cảm thấy ưu việt hơn.

Hai người trở về khách điếm, An Long Nhi mang cho Lục Kiều Kiều một bát canh vằn thắn.

Lục Kiều Kiều đờ đẫn mở nắp giỏ tre ra, thấy bên trong để một bát to nước canh với vằn thắn.

Vỏ vằn thắn mỏng như tờ giấy tuyên ngâm trong nước, nhân thịt bên trong lộ ra màu hồng tươi, nắp giỏ vừa mở, liền ngửi thấy ngay mùi thơm thoang thoảng của món canh mới nấu, trên mặt bát canh nổi lên mấy đốm mỡ và hành hoa.

Nét mặt Lục Kiều Kiều lập tức đổi sang vẻ kinh ngạc pha lẫn mừng rỡ, cô khẽ thốt lên thành tiếng: "A! Sao mày biết cô thích ăn cái này… chậc chậc thơm quá…"

Jack nói: "Trên phố chỉ có mấy quán ăn, quá trưa đều đóng cửa hết rồi, chỉ có sạp hàng vằn thắn này, tôi với Long Nhi mỗi người đều xơi bốn bát, thật sự là quá ngon đi." Jack nói xong lại chép chép miệng mấy cái như thể vẫn còn thèm thuồng.

https://thuviensach.vn

"Phụt...." Lục Kiều Kiều đã cho miếng vằn thắn vào miệng suýt chút nữa thì phun ra, cô ngẩng đầu nuốt đánh "ực" một cái, nói: "Ăn bốn bát vằn thắn chướng bụng chết đấy, làm gì mà ngon đến thế?"

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 19

An Long Nhi cũng nói: "Vằn thắn của Quảng Châu vỏ mỏng nhân nhiều, mùi vị biến ảo; nhưng vằn thắn ở đây mùi vị đơn giản mà thanh, ăn không bị ngấy, ăn ba bát rồi vẫn còn muốn ăn thêm bát nữa... ha ha ha... cháu no căng cả bụng luôn..."

Lục Kiều Kiều không ngừng ăn, vừa nhồm nhoàm vừa nói: "Ùm... đấy là tại mày đang tuổi ăn tuổi lớn, còn Jack là tên quỷ đói đầu thai... ừm, phủ Cát An có nhiều đồ ăn ngon lắm... Đại Hoa Bối ăn chưa hả?"

Jack nói: "Nó ăn hai cái bánh bao, còn ị một bãi to đùng nữa. Chậc, chỗ này còn món gì ngon nữa thế?"

"Khì khì khì..." Nói đến đồ ăn Lục Kiều Kiều liền cao hứng ngay: "Đồ ăn ngon nhiều lắm, ví dụ như lươn xào rau diếp này, rồi cả dưa chua xào thịt… dưa chua không mặn mà rất giòn, các loại rau đều không mặn, thịt là thịt ngũ hoa muối, còn thơm nức mùi rượu, ăn bao nhiêu cũng không bị ngấy..."

Hai mắt Jack sáng bừng lên: "Còn gì nữa, mau nói đi... quái quỷ thật, bụng tôi lại thấy đói rồi."

"Đậu phụ viên thịt kho tàu!"

"Ồ!" "Ồ!" An Long Nhi và Jack cùng lúc há hốc miệng.

https://thuviensach.vn

"Vịt nướng lu!"

"Chẹp!"

"Gà nướng hạt dẻ!"

"Chẹp!"

"Thịt lợn xào tỏi!"

"Chẹp!"

"Cả mỡ lợn xào cùi bưởi nữa!"

"Hả?" Jack và An Long Nhi đều vò đầu bứt tóc kêu lên thảm thiết.

Lục Kiều Kiều ăn hết miếng vằn thắn cuối cùng, hai tay giơ cao tuyên bố: "Vịt say rượu xào ớt! Canh lươn khô! Chậc chậc... tôi muốn về phủ Cát An!"

Nói thì nói vậy, nhưng qua cơn kích động, Lục Kiều Kiều lại đuổi Jack và An Long Nhi về phòng, rồi đóng của tự nhốt mình bên trong. Khoái cảm nguyên thủy do thức ăn khơi gợi lên ấy, cũng không thể che giấu được cảm giác trống rỗng và lạnh lẽo trong lòng cô lúc này.

Cô không dám trở về phủ Cát An đối mặt với những người đó, cũng không dám về nhà xem cha mình dạo này như thế nào, chuyện xảy ra mấy năm trước đã để lại trong cô nỗi sợ hãi lớn lao cùng cảm giác căm hận sâu sắc.

Cô mở cửa sổ nhìn mạch núi xa xa và dòng sông chảy phía trước thị trấn, cả những thửa ruộng nằm không theo một quy tắc nào giữa núi non sông nước, khoảnh ruộng vàng óng trước mắt cô đẹp đẽ dị thường. Năm đó, cô cũng từng có một lựa chọn, nếu không trốn khỏi phủ Cát An đến Quảng

https://thuviensach.vn

Châu, hôm nay có thể cô cũng là một thôn phụ sống giữa chốn núi non sông nước ở trấn Phú Điền này không chừng.

Có điều, trong lòng Lục Kiều Kiều không có hai chữ "nếu như". An Long Nhi từng hỏi cô, nếu như bọn họ không ở lại căn hung trạch của nhà họ Trương ấy, cả gia

đình Trương Phúc Long liệu có chết hay không, cô cũng trả lời như thế: Không có nếu như. Tất cả đều đã được định sẵn, sự việc nhìn tưởng như có thể lựa chọn, kỳ thực lại hoàn toàn không có lựa chọn gì cả, khi mày cho rằng một kết quả là do lựa chọn của mình mà xảy đến, thì thực ra, con đường ấy chính là con đường đã được định sẵn từ trước rồi.

Về mặt lộ trình, việc cô dừng lại ở trấn Phú Điền này cũng rất kỳ lạ, nếu men theo dòng Cán Giang đi lên phía Bắc, cô đã đến Thanh Nguyên hoặc phủ Cát An lâu rồi, trấn Phú Điền không phải là nơi buộc phải đi qua trên đường, nhưng cô lại chọn đi đường vòng đến đây để xem thử. Cô chưa bao giờ đến trấn Phú Điền, song lúc này lại rất muốn xem cuộc sống mà mình từng có cơ hội lựa chọn là như thế nào.

Cô cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng để về nhà, cô cần cho mình thời gian bình tĩnh, và thích ứng lại với nơi này.

Lục Kiều Kiều cứ ngồi trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài như vậy, mãi đến khi mặt trời xuống núi, mặt trăng mọc lên, rồi đến tận sáng sớm.

Con Đại Hoa Bối ngủ một giấc rồi dậy ngồi chồm hỗm bên cạnh Lục Kiều Kiều, cùng cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Lục Kiều Kiều đặt tay lên cái cổ to tướng của Đại Hoa Bối, nhìn con chó cười khổ. Cô hỏi nó: "Nhà mày ở đâu? Bố mẹ mày đâu rồi?"

Đại Hoa Bối chau mày nhìn Lục Kiều Kiều, "khực" một tiếng, làm cô cười rũ.

https://thuviensach.vn

Cô dẫn Đại Hoa Bối ra khoảnh sân phơi quần áo ở tầng hai, ngước nhìn bóng núi đen kịt. Sau lưng có tiếng bước chân, Đại Hoa Bối sủa lên mấy tiếng, cô ngoảnh đầu lại trông thấy An Long Nhi bước ra.

Tối nào An Long Nhi cũng luyện nội đan, đã không ngủ được gần một tháng, nhưng tinh thần càng lúc càng sảng khoái, có thể thấy công lực của nó đang không ngừng tăng cao, sẽ nhanh chóng tụ thành đan khí, có thể bắt đầu tìm hiểu sự thâm ảo của Thiên Sư đạo pháp. Khi Lục Kiều Kiều đi ra khoảng sân phơi ở tầng hai, đã làm thằng bé chú ý.

Kỳ thực, An Long Nhi sớm đã để ý thấy Lục Kiều Kiều hôm nay khác hẳn với thường ngày. Lục Kiều Kiều là người ngủ rất khỏe, đối với cô, ngủ là một phương thức hưởng thụ cuộc sống, chưa đến lúc cô tự động tỉnh giấc thì chẳng ai đánh thức nổi, nếu không có chuyện phiền não trong lòng, dẫu sấm nổ bên tai cô cũng chẳng buồn dậy.

Bắt gặp ánh mắt quan tâm của An Long Nhi nhìn mình, khóe mắt Lục Kiều Kiều không khỏi ươn ướt.

"Cô Kiều, vẫn chưa ngủ ạ?"

Lục Kiều Kiều vẫy tay gọi An Long Nhi đi tới bên cạnh, cô chăm chú quan sát gương mặt thằng bé, không biết có phải ảo giác hay không, thằng bé tóc vàng tướng mạo đường đường này hình như đã cao lên một chút, cao đến mức có thể để đầu cô gục lên vai nó.

Cô chầm chậm thử ngả đầu vào vai An Long Nhi, thằng bé lập tức căng thẳng ưỡn người ra.

Cô lại chầm chậm vòng hai tay ôm lấy eo An Long Nhi, vì lồng ngực nó rộng nên vòng eo trông rất nhỏ nhắn, ôm vào rất vừa tay. Hai tay An Long Nhi cứng đờ dang ra, không biết Lục Kiều Kiều muốn làm gì, cũng không dám có bất cứ động tác nào.

https://thuviensach.vn

Hai cái bóng cứ vậy lặng lẽ ôm lấy nhau dưới ánh trăng, mặc dù chỉ là Lục Kiều Kiều ôm An Long Nhi, nói là ôm nhau cũng không chuẩn xác cho lắm.

Lục Kiều Kiều thì thầm bên tai An Long Nhi: "Cô kể cho mày một câu chuyện... mày có thể giữ bí mật không?"

"Có thể."

"Mãi mãi không được nói với người nào khác, cho đến tận khi mày chết, có được không?"

"Được."

Lục Kiều Kiều mặc kệ An Long Nhi đang cứng đờ cả người, cô vẫn dựa đầu vào vai nó, rủ rỉ bên tai: "Có một cặp vợ chồng. Người vợ rất xinh đẹp, cũng rất có tài, tuổi còn trẻ măng đã lo liệu việc làm ăn của cả một gia tộc lớn; người chồng thì anh tuấn tiêu sái, văn tài xuất chúng, giỏi cả thơ lẫn họa, mười bảy tuổi đã đậu tú tài, hai mươi mốt tuổi được Tam đại thư viện mời đến dạy học; hai vợ chồng rất yêu thương nhau, tình sâu nghĩa nặng..."

Lục Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn gương mặt An Long Nhi, nói: "Người đàn ông ấy có mấy phần giống Long Nhi..."

Sau đó, cô buông cánh tay đang ôm An Long Nhi ra, bước đến sau lưng thằng bé, ôm lấy nó từ phía sau, dụi đầu vào lưng nó, tựa như đang tìm kiếm vị trí thích hợp nhất.

An Long Nhi cảm nhận được hơi ấm cơ thể từ phía sau ập tới, tim không khỏi đập rộn lên, đến nỗi có thể nghe thấy cả tiếng tim đang nảy thình thịch. Nó đứng yên bất động, không còn để tâm xem Lục Kiều Kiều đang nói gì nữa, có thể áp chặt vào Lục Kiều Kiều thế này, đã là chuyện hạnh phúc nhất đời nó rồi. Lục Kiều Kiều lại ghé miệng sát bên tai An Long Nhi thì thầm kể tiếp:

https://thuviensach.vn

"Người chồng dạy học trong thư viện, hằng ngày đều chỉ gặp toàn học sinh nam, một hôm lại thấy một học sinh nữ xuất hiện. Học sinh nữ này chỉ mới mười lăm tuổi, là

con gái của người hảo tâm đã đóng góp cho thư viện. Chàng tú tài đó thường dạy cô nữ sinh làm thơ vẽ tranh, còn ngấm ngầm bày tỏ lòng ngưỡng mộ với cô... mà văn tài cũng như vẻ anh tuấn của chàng tú tài cũng làm cô nữ sinh vô cùng ngưỡng mộ, những lúc thư nhàn họ lại cùng nhau đàm kinh luận đạo, buổi tối cũng hay rủ nhau ra bờ sông ngâm thơ đối đáp, tỏ bày tình cảm. Tú tài nói với cô gái rằng anh ta nguyện cả đời cả kiếp vĩnh viễn không bao giờ rời xa cô, muốn lấy cô làm vợ, cô gái cũng tràn trề niềm vui chờ đợi ngày đó, hai người rốt cuộc ngày đêm bên nhau, như chim liền cánh..."

Bằng trực giác, An Long Nhi cho rằng ngày đêm bên nhau, như chim liền cánh là chuyện rất tốt đẹp, nếu có thể ôm nhau như lúc này mà ngày đêm bên nhau thì càng tốt hơn nữa, bàn tay bất giác dịch chuyển lên chỗ tay Lục Kiều Kiều đang đặt trên thắt lưng nó.

Lục Kiều Kiều cảm nhận được động tác của nó, nhưng không ngăn cản, tiếp tục áp mặt vào lưng An Long Nhi, hai mắt nhắm nghiền: "Tú tài thường mượn cớ có việc ngủ lại thư viện không về nhà, khiến người vợ chú ý. Cô thì ở nhà dốc hết tâm tư lo liệu sự vụ, còn tú tài lại chỉ thích đọc sách luận đạo, không thích việc buôn bán; vốn dĩ người vợ cũng cho rằng, chồng mình có thể về nhà, hai vợ chồng ở bên nhau đã là chuyện vui rồi, không ngờ anh ta thậm chí còn không về nhà nữa; vậy là sau khi tra xét dò hỏi, cô dẫn người xông vào phòng ngủ của tú tài trong thư viện lúc nửa đêm khuya khoắt, vừa khéo phát hiện ra tú tài và học sinh nữ kia đang ngủ trên giường, liền trói cả hai lại…"

An Long Nhi hỏi Lục Kiều Kiều: "Nhà tú tài ở xa thư viện lắm ạ?"

"Cách một con sông."

https://thuviensach.vn

"Tú tài đó không yêu vợ mình sao?"

Lục Kiều Kiều, cười khẩy hai tiếng: "Khục khục... ngay đêm hôm đó, người vợ tú tài đã báo tội thông gian lên quan, làm kinh động cả học giám trong thư viện và cha của cô nữ sinh... Hai người bị trói quỳ trên công đường ở nha môn, cô nữ sinh khóc lóc cầu xin người vợ tú tài tha cho cô ấy, cô ấy xin được gả cho anh ta làm thiếp…"

An Long Nhi cũng nói: "Đúng thế… tú tài cưới cô học sinh kia là được, vốn dĩ không cần báo quan."

"Nhưng người vợ tú tài thì không nghĩ thế, việc làm ăn ấy là việc làm ăn của nhà cô, mọi việc trong ngoài đều do một tay cô điều khiển, vốn không đến lượt người chồng lên tiếng; vả lại, tú tài kia há chẳng từng thề non hẹn biển, răng long đầu bạc với cô? Cô cũng đau lòng xót dạ lắm chứ?"

An Long Nhi nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, cũng không tiện nói thêm gì nữa. Tuy nó mới mười ba tuổi, nhưng cũng không ngu xuẩn đến mức cho rằng Lục Kiều Kiều

đang kể chuyện ở quê cho hết đêm dài, nó biết câu chuyện Lục Kiều Kiều đang kể nhất định có liên quan đến cô.

"Chỉ cần tú tài chịu lấy học sinh nữ kia, vụ án này sẽ không còn là thông gian nữa, có thể lập tức kết thúc… nhưng ở trên công đường, tú tài cứ ấp a ấp úng, người vợ anh ta phẫn nộ vô cùng, yêu cầu tri huyện xử tội thông gian đúng theo lề luật Đại Thanh, mỗi người phạt một trăm trượng..."

An Long Nhi cảm thấy thân thể Lục Kiều Kiều run lên nhè nhẹ, nó gần như có thể cảm nhận được Lục Kiều Kiều đang kích động đến nhường nào, cũng có lẽ là sợ hãi. Bàn tay còn lại của nó nắm lấy bàn tay Lục Kiều Kiều đang ôm mình, nhưng cô lại đột nhiên hất ra, như bị giật mình kinh hoảng. An Long Nhi xoay người lại nhìn cô, chỉ thấy gương mặt cô dưới ánh trăng trắng nhợt như tuyết, đôi mắt to trống rỗng thẫn thờ nhìn về phía trước, ánh

https://thuviensach.vn

mắt xuyên qua thân thể An Long Nhi, điểm nhìn của cô hoàn toàn không đặt trên người nó.

Cô vòng qua An Long Nhi, chậm rãi bước đến mép sân phơi, nhìn ngọn núi đen kịt phía xa xa, nói bằng giọng cơ hồ không thể nghe thấy:"Nếu một trăm trượng ấy mà đánh xuống, cả hai người đều sẽ chết... Học giám của thư viện không ngừng cầu xin tri huyện nương tình, hy vọng hai bên có thể hòa giải, nhưng cha của học sinh nữ kia từ đầu chí cuối vẫn lẳng lặng không nói không rằng... Tri huyện chắc cũng rất khó xử, một nhà là phú hộ trong thành, một nhà là hương thân, thiện nhân ở quê, đắc tội với ai cũng không ổn. Vì vậy, tri huyện bèn phán xử thành mỗi người chịu ba mươi trượng, rồi hai bên đưa người về quê, do hương thân tự xử lý theo lệ làng."

An Long Nhi chầm chậm bước lại gần Lục Kiều Kiều, đứng cách cô một cánh tay, cúi đầu nhìn xuống hai chân cô, nó chỉ lo Lục Kiều Kiều sẩy chân ngã xuống dưới lầu.

Lục Kiều Kiều xoay người lại nhìn An Long Nhi nói: "Long Nhi có biết theo lệ làng thì xử thế nào không?" An Long Nhi hoang mang lắc đầu.

"Ném đá đến chết..."

"Hả?" Đáp án ấy làm An Long Nhi cũng giật nẩy mình, không khỏi quan tâm đến kết quả của sự việc: "Hai người đó cứ thế bị đánh chết sao ạ?"

"Cô nữ sinh bị đưa về từ đường trong thôn, cho một đám hương thân già nua phán xử. Một bên nói cô dụ dỗ tú tài, bên kia lại nói tú tài cưỡng gian học sinh, cãi nhau cả một ngày trời… Cô bị đánh ba mươi trượng mình mẩy toàn là máu me, lại quỳ suốt một ngày một đêm, bị cả đám người vây quanh cười nhạo, có lẽ cha cô cũng xấu hổ đến không còn đất dung thân..."

An Long Nhi không biết tú tài kia còn suy tính gì, đừng nói chỉ cần cưới cô học sinh về là có thể dẹp yên được chuyện này, mà kể cả bạn bè gặp nạn

https://thuviensach.vn

thì cũng nên đứng ra giúp đỡ, nó nói: "Cháu thấy tên tú tài kia thật là xấu xa…"

"Nếu là mày, mày sẽ làm thế nào?"

"Cháu sẽ dẫn theo cô gái kia rời khỏi nơi này, sống cuộc sống mới..."

"Thế còn người vợ thì sao?"

"Vợ anh ta đã không còn yêu thương anh ta nữa, nếu còn yêu thương thì sẽ không để tri huyện đánh chồng một trăm trượng... đã không còn yêu thương nhau nữa, thì không thể ở bên nhau được rồi..."

"Phải rồi…" Lục Kiều Kiều nhìn An Long Nhi nói: "Nói như Long Nhi, tú tài cũng không yêu thương cô học sinh kia, bằng không sao lại để cô ấy chịu sỉ nhục như thế... anh ta vẫn còn yêu thương vợ mình sao?"

An Long Nhi suy nghĩ rất đơn thuần, vấn đề này đối với nó cũng như là ăn cơm rồi đi ngủ vậy: "Tất nhiên anh ta không còn yêu vợ mình nữa rồi, chẳng ai yêu thương nổi người trói mình lại đưa đến cửa quan cả."

"Nhưng anh ta lại theo vợ về nhà... Cô gái kia cuối cùng cũng được xử nhẹ tội, vì người ta nể mặt cha cô, nên cô không bị chọi đá đến chết... Cũng vì cha cô có chút thể diện, nên cô không thể xuất đầu lộ mặt ở nơi này được nữa, bị người ta trông thấy thì vừa hổ thẹn mình, vừa mất mặt gia đình."

An Long Nhi hỏi: "Xử nhẹ tội là xử như thế nào?"

"Ở nhà thì mất mặt, người nhà tử tế cũng không lấy loại con gái như thế, sống trong làng thì ngày nào cũng bị người ta chê cười mắng chửi... Xử nhẹ tội tức là đến vùng quê xa kiếm một người đàn ông xấu xí không cưới được vợ, vĩnh viễn không bao giờ trở lại quê hương bản quán nữa."

https://thuviensach.vn

Câu chuyện dường như đã kết thúc, Lục Kiều Kiều vẻ mặt mệt mỏi nhưng hình như cũng đã nhẹ nhõm phần nào.

An Long Nhi hỏi: "Sau đó tay tú tài kia thế nào ạ?"

"Không biết nữa..."

"Còn cô nữ sinh kia?"

Lục Kiều Kiều biết, cha cô gái ấy đi dò hỏi khắp nơi, tìm được một tay nông dân thực thà ở thôn Lũng Hạ gần trấn Phú Điền. Nhà anh ta có mấy mẫu ruộng, chỉ là không ai chịu gả cho anh ta, bèn sắp xếp gả con gái đến đó hòng kết thúc chuyện xấu mặt này. Có điều, cô không trả lời An Long Nhi, chỉ thở dài một tiếng, nói với thằng bé: "Cô múa cho mày xem nhé..."

An Long Nhi trố mắt ra như một thằng ngốc, nó chưa bao giờ nghĩ Lục Kiều Kiều biết múa, vả lại còn múa trong đêm khuya khoắt chỉ có hai người như vậy nữa.

Lục Kiều Kiều chậm rãi thướt tha đi tới giữa sân phơi, tay trái chụm thành hình hoa lan, co cùi chỏ xoay cổ tay hướng lên bầu trời, tay phải ở sau lưng khẽ hất lên; cô ưỡn ngực trầm hông, nghiêng nửa người đưa chân trái ra, cái cằm nhọn hếch lên về phía trái, từ từ tạo nên một dáng đứng tuyệt mỹ dưới vầng trăng tàn tựa chiếc móc

câu...

Dưới ánh trăng, Lục Kiều Kiều vận y phục mỏng manh, những đường nét cơ thể thấp thoáng ẩn hiện, khiến An Long Nhi nhìn mà thần hồn ngây ngẩn. Thằng bé đã thấy động tác này trong tranh, buột miệng thốt ra: "Hán cung thu nguyệt?"

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lục Kiều Kiều liếc mắt lườm nó, cười cười, ánh mắt không ngờ lại kiều diễm mê hồn, âm thanh mềm mại nhưng hơi khàn khàn: "Thằng lỏi con đúng là đã đọc thứ sách bậy bạ ấy..."

Sau đó cô chậm rãi hất ống tay áo lên, thân hình phơ phất giữa làn gió đêm lành lạnh, nhẹ nhàng múa ra những điệu vũ tuyệt diệu. Cùng với điệu múa, Lục Kiều Kiều khe khẽ ngâm lên: "Giang nhiễu hoàng lăng xuân miếu nhàn Kiều oanh độc ngữ quan quan..."

Động tác của cô rất chậm, thân thể rất mềm mại, có thể nhận ra khả năng khiêu vũ trời phú; thân thể cô nhỏ nhắn nhưng đầy đặn cân đối, chỉ cần không có ai đứng bên cạnh, tuyệt đối không thể nhận ra cô chỉ cao chưa đầy sáu thước.

Tay múa hoa, chân khẽ nhảy, Lục Kiều Kiều tiếp tục nhẹ giọng ngâm lên: "Mãn đình trung điệp lục đài ban, Âm vân vô sự, Tứ tán tự quy sơn..."

An Long Nhi chăm chú nhìn cảnh đẹp trước mắt, nó thực sự không ngờ mình lại có diễm phúc được ngắm Lục Kiều Kiều nhảy múa cho một mình mình xem. Động tác của Lục Kiều Kiều càng lúc càng chậm, An Long Nhi thấy động tác của cô hơi run rẩy, không biết là lạnh, là mệt, hay là...

"Tiêu cổ thanh hy hương tần lãnh, Nguyệt nga liễm tận loan hoàn…"

https://thuviensach.vn

An Long Nhi từ nhỏ đã học tập thi thư, cũng có ấn tượng khá nhiều về Đường thi Tống từ, bài từ này nó nhớ tên là "Lâm giang tiên". Nó đắm chìm trong dáng múa của Lục Kiều Kiều; đồng thời cũng chìm vào tiết tấu của cô, bất giác khe khẽ ngâm tiếp câu cuối cùng:

"Phong lưu giai đạo thắng nhân gian,Tu tri cuồng khách,Bính tử vi hồng nhan…[2]"

[2] Đây là bài từ "Lâm giang tiên - Giang nhiễu hoàng lăng xuân miếu nhàn" của Ngưu Hy Tế thời Ngũ Đại, tả cảnh ở miếu Hoàng Lăng thơ Nga Hoàng, Nữ Anh, hai

người vợ của vua Thuấn, nhân đó bày tỏ cảm xúc của mình. Dịch nghĩa:

Mùa xuân, sông uốn khúc chảy quanh miếu Hoàng Lăng

Chim oanh kêu quan quan một mình

Đình các phủ đầy rêu xanh

Mây đen vô sự, bồng bềnh bao quanh ngọn núi

Tiếng tiêu tiếng trống đã vắng bặt, hương tàn tro lạnh

Chỉ còn vầng trăng sáng giữa trời

Đều nói phong lưu nhất thế gian

Phải biết rằng khách ngông cuồng liều mạng vì hồng nhan.

Lời An Long Nhi vừa dứt, động tác Lục Kiều Kiều cũng dừng lại, hai chân mềm nhũn quỳ gục dưới đất, cúi đầu lặng lẽ rơi lệ.

An Long Nhi lập tức chạy đến bên cạnh ngồi xuống đỡ cô dậy, Lục Kiều Kiều nhào vào lòng thằng bé, úp mặt lên ngực nó run rẩy khóc nấc lên.

https://thuviensach.vn

Đại Hoa Bối dường như hiểu được nỗi thương tâm của Lục Kiều Kiều, nó đi tới bên cạnh cô, thỉnh thoảng lại rúc đầu vào lòng, lè lưỡi liếm gương mặt cô.

Lục Kiều Kiều gắng nén tiếng khóc, không muốn làm người khác thức giấc; mặt cô áp rất chặt lên ngực An Long Nhi, tiếng khóc rất nhỏ, nhưng như vậy không thể làm nước mắt ngừng rơi, lúc này An Long Nhi không còn cứng đờ người ra nữa, nó vòng hai tay ôm chặt lấy Lục Kiều Kiều.

Nó không biết chuyện gì có thể khiến cô đau lòng đến độ như thế, nhưng thấy Lục Kiều Kiều thương tâm là vậy, trái tim nó cũng đau nhói lên chẳng kém gì cô.

Hai người cứ vậy ôm nhau trên sân phơi ở tầng hai, tới khi trời hửng sáng, Lục Kiều Kiều mới một mình về phòng đi ngủ. An Long Nhi trở về phòng mình, thấy Jack đang nằm trên giường, tứ chi choãi ra thành hình chữ đại (大) ngủ say tít, thi thoảng lại cười ngây ngô.

Khi Lục Kiều Kiều gõ cửa phòng Jack và An Long Nhi, trời đã gần trưa. An Long Nhi nhìn gương mặt cô, không nhận ra bất cứ dấu hiệu gì của sự buồn bã nữa. Lúc này, Lục Kiều Kiều lại giống như thường ngày, ánh mắt giảo hoạt, như cười mà chẳng phải cười, miệng ngậm ô mai, bộ dạng như một cô gái nhỏ tinh nghịch, làm An

Long Nhi có cảm giác tất cả chuyện đêm qua chỉ là một giấc mộng, nhưng cảm giác tấm thân cô dính chặt vào người nó vẫn còn rành rành ra đó.

An Long Nhi đang ngây ngẩn trong lòng, bần thần nhìn Lục Kiều Kiều, trong mắt toàn là hình ảnh cô nhảy múa dưới trăng đêm qua, nhưng Jack thì đã nhìn ra hôm nay Lục Kiều Kiều có chút khác với mọi ngày. Cô không chải tóc chẻ ngôi như mọi khi, mà buộc thành một bím ở sau đầu, lại mặc bộ đồ ngắn bó sát của An Long Nhi, thoạt nhìn trông giống như một gã

https://thuviensach.vn

chạy việc lặt vặt cho cửa hàng. Jack cười hì hì hà hà nói: "Chậc, Kiều Kiều hôm nay chuẩn bị đánh nhau với người ta chắc."

Trong ấn tượng của Jack, Lục Kiều Kiều chỉ mặc đồ nam trước khi lâm trận chiến đấu, có điều xét tình hình trước khi đi ngủ tối qua, hình như hôm nay cũng không xảy ra sự việc nguy hiểm đến mức phải đánh đấm gì.

An Long Nhi lờ mờ hiểu được nguyên nhân, câu chuyện tối qua nó nghe được, nếu không có gì ngoài dự đoán, thì cô nữ sinh trong chuyện chính là Lục Kiều Kiều, đây cũng chính là nguyên nhân cô sống một thân một mình ở Quảng Châu. Giờ cô đổi sang mặc nam trang, rõ ràng là không muốn người khác nhận ra mình, tránh bị lườm nguýt nói bóng nói gió, có về nhà cũng không để người trong gia đình phải mất mặt.

Lục Kiều Kiều thuận miệng trả lời: "Hôm nay định dẫn hai người đi ăn đồ ngon, vì vậy phải đổi đồ rẻ tiền, bị dầu mỡ với nước bọt của các người bắn phải cũng không đến nỗi xót ruột, còn có thể bắt Long Nhi giặt nữa, tiện biết mấy…"

Jack phá lên cười ha hả: "May mà em không mặc quần áo của tôi, bằng không lại bắt tôi đi giặt."

An Long Nhi cũng đang cười, trong lòng thầm nghĩ, cô Kiều thèm vào mặc quần áo của anh, toàn mùi quỷ Tây hôi rình. Nó liếc mắt nhìn Lục Kiều Kiều, ánh mắt đầy vẻ thông hiểu và ủng hộ. Khi nó và Lục Kiều Kiều cùng giữ kín một bí mật, cái cảm giác ngọt ngào ẩn mật này thật sự không thể diễn tả bằng lời.

Ba người thu dọn hành lý, dẫn theo Đại Hoa Bối nhảy lên xe ngựa, theo chỉ dẫn của Lục Kiều Kiều, tiến về phía thôn Lũng Hạ.

Trấn Phú Điền nằm bên cạnh một dòng sông tên là Phú Thủy, họ đi men bờ sông Phú Thủy xuôi dòng về phía Tây.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều biết, xe ngựa đi dọc sông Phú Thủy khoảng nửa canh giờ sẽ đến thôn Lũng Hạ, chính là thôn làng nơi cha cô sắp xếp gả cô đi hòng tẩy sạch nỗi nhục nhã của gia tộc. Nơi đây có một gã nông dân không người đàn bà nào chịu lấy, suýt chút nữa đã trở thành chồng cô.

Cô không kìm được muốn xem nơi này như thế nào, cô thật sự rất muốn biết, nếu gả đến đây, cuộc sống của mình sẽ ra sao.

Cô nói muốn dạy An Long Nhi xem phong thủy, đuổi Jack vào khoang xe với Đại Hoa Bối, còn mình thì đội lên đầu một chiếc mũ cỏ, cùng An Long Nhi ngồi ở ghế trước xe.

"Long Nhi, có thể nhìn ra được hướng đi của long mạch không?"

"Nhìn được, từ phía sau ra phía trước, cũng là từ Đông sang Tây, sông Phú Thủy chảy theo hướng long mạch này, nguồn nước chảy ra từ long mạch."

Lục Kiều Kiều ngoảnh đầu lại nhìn long mạch phía sau: "Phí lời, vừa nhìn đã biết là nước chảy từ trên núi xuống rồi... mày nói xem sông này lành hay dữ?"

"Đoạn đường chúng ta đang đi đây đều là đất bằng quây giữa các dãy núi, sông Phú Thủy chảy từ núi Tổ sau lưng chúng ta xuống rồi quanh co chín khúc, dòng nước

lớn mà tiếng nước nhỏ; quanh co tức là có tình, nước lặng chủ việc giàu sang, dòng sông này hẳn là nước lành."

"Đúng vậy, xem ra các làng ven sông này đều sống rất khá..." Lục Kiều Kiều không ngừng ngẩng đầu lên, cặp mắt bên dưới chiếc mũ cỏ che kín mặt đảo tròn bốn phía xem phong thủy.

https://thuviensach.vn

Xe ngựa loáng cái đã đến thôn Lũng Hạ, lúc Lục Kiều Kiều đánh xe vào thôn, có đi qua đình làng.

Thôn làng này tọa phía Tây hướng về phía Đông, phương hướng vừa khéo ngược chiều với mạch núi Bạch Vân, cũng tức là mạch đất chủ đạo của nơi này; cửa thôn không chỉ là nơi đón lấy dòng chảy sông Phú Thủy, mà còn đón lấy long mạch từ xa cuồn cuộn trào đến.

Giữa thôn làng và long mạch ở phía xa, phân bố rải rác những ngọn núi nhỏ hình thái khác nhau, trong đó có hai ngọn núi gần nhất hình dạng rất giống nhau, vả lại còn nằm sát cạnh nhau, trông như hai cái bát úp ngược.

Đằng trước thôn làng là một hồ nước lớn, rõ ràng là một thiết kế minh đường đúng tiêu chuẩn, trong thôn có năm con kênh men theo nhữngcon đường nhỏ chảy vào minh đường này.

Lục Kiều Kiều hỏi An Long Nhi: "Có hiểu bố cục này không?"

"Đây là bố cục Ngũ thủy Đông lưu, Hồi long cố tổ, một bố cục tốt cho cả tài vận lẫn việc sinh con đẻ cái."

Lục Kiều Kiều làm bộ khoa trương nói: "Chà? Lỏi con tóc vàng này cũng tiến bộ quá đi chứ, nhưng những thôn làng khác đều dựa lưng vào núi mà hướng ra phía có nước, thôn làng này tại sao lại có thể vừa hướng núi vừa hướng nước như vậy?”

An Long Nhi đối đáp rất lưu loát: "Vì chỗ này đã ở rất xa long mạch rồi, sát khí của long mạch đã hoàn toàn thoát đi, chỉ còn lại vượng khí được đưa tới; hướng thủy có thể vượng tài, mà hướng sơn thì có thể vượng về nhân đinh. Vả lại, trước thôn làng của họ có bày ra bố cục Ngũ thủy Đông lưu, dùng minh đường này hóa giải sát khí giữa núi sông và thôn làng, vì vậy có thể Hồi long cố tổ, phát nguồn từ long mạch, lại ngoảnh đầu về phía long mạch mà đoạt được khí lành."

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều vỗ vỗ vai An Long Nhi nói: "Sau này cô Kiều không làm nữa, mày nuôi cô nhé, trình độ này có thể đi kiếm cơm ăn được rồi."

An Long Nhi nghe cô nói thế, lập tức toét miệng ra cười hỏi: "Thật ạ? Thế thì cháu có thể nuôi cô cả đời!"

Jack và Đại Hoa Bối thò đầu ra khỏi cửa sổ khoang xe: "Nuôi cả anh nữa nhé, một ngày anh chỉ ăn ba bữa, bữa nào cũng có thịt là được rồi..."

Lục Kiều Kiều ấn đầu Jack lại vào trong, nói với An Long Nhi: "Mày còn thấy thôn Lũng Hạ này có điểm gì đặc biệt?"

An Long Nhi đứng lên ghế trước xem xét thêm một lượt: "Ừm… ờ… cháu không thấy gì nữa..."

Lục Kiều Kiều cũng đứng dậy, cô chỉ vào ngọn núi nhỏ ở gần đó, nói: "Ngọn núi này là gì?"

"Ngọn núi nhỏ này gọi là sa tinh." An Long Nhi biết, trong phong thủy coi trọng nhất là bốn hoàn cảnh địa lý, lần lượt là long, sa, thủy, huyệt. Long là núi mà nhìn thoáng không thấy được trước sau đầu cuối, sa là núi nhỏ nhìn thoáng đã thấy được hoàn chỉnh từ đầu chí cuối, thủy chỉ dòng nước, còn huyệt là đất lành mà cuối cùng lựa chọn.

Lục Kiều Kiều nói: "Long mạch quyết định sự cát hung, còn sa tinh quyết định cát ở phương diện nào, hung ở phương diện nào; xem phong thủy mà chỉ biết cát hung không thôi cũng vô dụng, phải biết kết quả cụ thể thì mới là phong thủy sư chân chính. Sa cũng được chia làm Ngũ hành Ngũ tinh giống như long vậy, nhưng tổ hợp lại thì biến hóa vô cùng vô tận, gần đây có hai ngọn núi nhỏ hình dạng giống nhau, chính là sa tinh có ảnh hưởng lớn nhất đến thôn làng này; mày xem giống cái gì?"

An Long Nhi nheo mắt gãi gãi đầu, "vâng" một tiếng, sau đó khẽ nói: "Giống vú đàn bà..."

https://thuviensach.vn

"Phì!" Lục Kiều Kiều phun hạt ô mai đang ngậm trong miệng vào mặt nó, mắng: "Thằng lỏi con này học hư ở đâu, bắt đầu hám gái rồi hả? Đây là song tử liên chu sa, ngọn núi phía sau nữa chính là điểm tựa của trấn Phú Điền, giống như người mẹ ôm lấy hai ngọn núi nhỏ này, khiến cho thôn Lũng Hạ rất vượng về nhân đinh, người già thì sống lâu, phụ nữ nhiều người sinh đôi..."

Không nói thì không biết, vừa nghe Lục Kiều Kiều giải thích, An Long Nhi xem kỹ lại lần nữa, quả nhiên trông thấy một sa tinh có hình dạng khác, nhìn từ chỗ cổng làng ra, vừa khéo thành hình một người mẹ ôm lấy hai đứa trẻ sơ sinh.

Lục Kiều Kiều nhìn về phía rặng núi xa xa, lẩm bẩm một mình: "Nếu như gả đến đây, có lẽ sống cũng không tệ đâu..."

Nhưng An Long Nhi lại hỏi: "Cô Kiều, không phải cô nói là không có nếu như hay sao?"

"Đúng thế... làm gì có nếu như chứ?"

Lục Kiều Kiều lẩm nhẩm nói nốt câu ấy, rồi cùng An Long Nhi nhảy xuống khỏi xe ngựa, đi vào trong làng hỏi thăm tình hình trẻ con sinh ra ở đây. Nghe dân làng nói, nơi này quả nhiên nhà nào cũng có người già ở tuổi xưa nay hiếm, từ già đến trẻ đều có nhiều cặp sinh đôi, từ xưa đến nay, cứ một hai năm nhất định lại có một cặp sinh đôi ra đời.

An Long Nhi lấy làm thán phục, Lục Kiều Kiều dương dương đắc ý bảo nó: "Học hành cho tử tế vào, trình độ của mày bây giờ vẫn chưa nuôi nổi cô đâu, chỉ sợ những khi năm hết tết đến mới có thịt mà ăn..."

An Long Nhi cười cười ngượng ngùng, leo lên xe, cả bọn lại xuất phát về phía Thanh Nguyên.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Kỳ Môn Ảo Trận

Trên đường, ba người ăn một bữa no các món Cát An, sau đó đi vòng qua bình nguyên dưới chân núi, vài canh giờ sau đã thấy núi Thanh Nguyên ở đằng xa.

Lục Kiều Kiều đứng trên chỗ ngồi trước xe ngựa, căng thẳng nhìn về phía trước. Hai tay cô nắm chặt vào tay vịn ghế, đến nỗi bàn tay rịn cả mồ hôi. Xe ngựa đang

nhanh chóng đến gần ngôi nhà nơi cô sinh ra và lớn lên, mà trái tim cô lại đập thình thịch hoảng loạn.

An Long Nhi cùng đứng với cô ở ghế trước, đánh xe ngựa lao về phía chân núi Thanh Nguyên. Thỉnh thoảng nó ngoảnh đầu sang nhìn, thấy sắc mặt Lục Kiều Kiều tái

mét, gương mặt lấm tấm mồ hôi.

Hai mắt Lục Kiều Kiều vẫn nhìn về phía trước, nhưng bàn tay lại đã đặt lên mu bàn tay An Long Nhi, bóp chặt. An Long Nhi khẽ hỏi: "Cô Kiều, cô không sao chứ ạ?"

Lục Kiều Kiều khẽ lắc đầu, ý bảo không vấn đề gì, nhưng bàn tay cô càng lúc càng ướt, càng lúc càng nóng.

https://thuviensach.vn

Núi Thanh Nguyên rốt cuộc đã sừng sững phía trên đầu, xe ngựa cũng trở lại bên bờ Cán Giang. Đi hết con đường ven sông dưới chân núi Thanh Nguyên là đến một

dải đất bằng rộng thênh thang. Phía Tây dải đất có dòng Cán Giang uốn quanh, phía Đông lại được núi Thanh Nguyên bao bọc, vừa khéo hình thành nên một vùng đất

bằng hình tròn được non nước bao quanh.

An Long Nhi lập tức nhận ra đây là một vùng đất báu phong thủy, có điều nó không hiểu tại sao nơi này vẫn là vùng đồng ruộng chứ không có thành ấp; với bố cục

phong thủy dựa âm ôm dương như vậy, vùng đất báu phong thủy này lẽ ra phải hưng vượng lên từ lâu rồi mới đúng, Lục Kiều Kiều giơ tay chỉ về một hướng, An Long

Nhi liền xoay đầu ngựa, đánh xe tiến vào.

Đi qua khu ruộng lúa rộng lớn, tiếp tục tiến về phía chân núi Thanh Nguyên, từ xa đã trông thấy nhà cửa nằm rải rác trong thôn xóm.

Thôn xóm ở đây đất rộng đường lớn, cỗ xe ngựa nhanh chóng tiến về một tòa nhà lớn, mỗi bề rộng chừng hơn mười trượng, còn lớn hơn cả tòa nhà họ Trương ở Thiều

Châu, nhưng cả bọn chỉ trông thấy một đống hoang tàn đổ nát đã bị thiêu rụi. Trên gương mặt Lục Kiều Kiều lúc này đã không còn mồ hôi nữa, cô chau mày không

nói không rằng nhìn chằm chằm vào tòa nhà, đây chính là An gia trang, nơi cô sinh ra và lớn lên.

https://thuviensach.vn

Sau mấy lần chạm trán với phủ Quốc sư, Lục Kiều Kiều đã biết không có chuyện gì là không thể xảy ra, việc An gia trang bị thiêu hủy cũng đã nằm trong dự tính của

cô. Cô không hề kinh ngạc khi thấy cảnh tượng trước mắt, chỉ đang tập trung toàn bộ tinh thần tính toán xem tiếp theo đây sẽ có thể xảy ra chuyện gì nữa.

Khi xe ngựa chạy đến trước cửa An gia trang, Lục Kiều Kiều rút súng ra, vẫy vẫy tay với An Long Nhi và Jack, ba người tay cầm vũ khí, bày sẵn thế trận chầm chậm

tiến lại gần tòa nhà đổ nát.

Mặc dù Lục Kiều Kiều không nói năng gì, nhưng An Long Nhi và Jack đều rất rõ, nơi này nhất định là nhà cô, nhìn tình cảnh này, không cần bốc quẻ bói toán cũng biết

là do người ta phóng hỏa.

Lục Kiều Kiều đi tới trước cửa chính, bảo Jack và An Long Nhi đi vòng quanh kiểm tra, còn cô thì nhìn từ ngoài cửa vào trong.

Hai cánh cửa lớn đã bị cháy mất một nửa, tường bên ngoài vẫn chưa đổ, nhưng sảnh chính bên trong đã cháy đến tận đỉnh, trên nóc nhà thủng một lỗ lớn đen ngòm.

An Long Nhi và Jack nhanh chóng vòng lại nói không phát hiện ra gì cả, Lục Kiều Kiều liền dẫn cả nhóm tiến vào An gia trang.

Đại Hoa Bối cũng tung tăng chạy theo, muốn vào bên trong xem có gì thú vị, Jack bèn làm một động tác ép bàn tay xuống, kiên quyết nói nhỏ với nó: "Wait!" Đại Hoa

https://thuviensach.vn

Bối lập tức đứng yên tại chỗ. Jack lại hướng bàn tay chỉ về phía cỗ xe ngựa: "Go!" Đại Hoa Bối không ngờ lại rất nghe lời, chạy ra bên cạnh cỗ xe ngồi xuống.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi thấy cảnh tượng này, đều kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn Jack, rồi quay sang nhìn Đại Hoa Bối, không ngờ con chó đã được Jack huấn

luyện cho biết nghe lời như vậy. Jack nháy mắt một cái, bộ dạng rất kiêu ngạo đắc ý, sau đó đưa tay chỉ chỉ An gia trang, ra hiệu cả bọn cùng tiến vào.

Trên thực tế, có Đại Hoa Bối trông xe ngựa, bọn họ khỏi phải lo lắng sau lưng, Jack sắp xếp như vậy là cực kỳ sáng suốt.

Ba người cùng đi vào từ mé bên trái An gia trang, sau đó chui ra ở chỗ đường trung tuyến, cuối cùng lại chui vào căn phòng ở mé bên phải, vừa yểm trợ lẫn nhau vừa

lần lượt thâm nhập, kiểm tra một lượt toàn bộ mấy chục căn phòng trong gia trang.

Bên trong không phát hiện ra thi thể nào, hầu hết đồ đạc trong phòng đều đã bị đốt thành tro, nhìn những thứ còn sót lại thì thấy tình trạng của An gia trang cũng giống

như căn nhà Lục Kiều Kiều hai tháng trước, từng món đồ trong nhà đều bị đập vụn, sau đó mới phóng hỏa thiêu hủy.

Quan sát kỹ hơn những chỗ tro than, đầu mẩu, áng chùng vụ cháy lớn này đã xảy ra từ cách đây hai tháng.

Lục Kiều Kiều trầm tư, lần lượt kiểm tra từng chi tiết nhỏ nhặt, cô phát hiện trước khi An gia trang bị thiêu hủy, không hề có dấu vết chứng tỏ xảy

https://thuviensach.vn

ra đánh nhau và

thiêu xác người, cũng tức là, trước khi phóng hỏa, người trong gia trang đã được sắp xếp, đây là một vụ hỏa hoạn an toàn có kế hoạch từ truớc.

An gia trang bị thiêu hủy này, là sự uy hiếp hay là một gợi ý?

Phủ Quốc sư tìm trăm phương nghìn kế lùa mình về dưới chân núi Thanh Nguyên, chính là để mình nhìn thấy đống hoang phế này sao? Người thiêu hủy An gia trang,

là phủ Quốc sư hay trang chủ An Vị Thu tinh thông huyền học? Nhất định là có gợi ý, dù là ai phóng hỏa thiêu hủy nơi này thì cũng sẽ để lại sự gợi ý!

Lục Kiều Kiều nói với hai người còn lại suy đoán của mình, ba người lại kiểm tra một lượt từng ngóc ngách của đống hoang phế còn lại sau trận lửa.

An Long Nhi đột nhiên kêu lên: "Cô Kiều, căn phòng này có chút cổ quái! Mau đến xem đi!"

Jack và Lục Kiều Kiều lập tức chạy tới, nhìn chỗ An Long Nhi chỉ tay.

Jack vừa trông thấy liền nói ngay: "Đúng rồi, lạ thật đấy?"

Thì ra gạch đỏ lát sàn đều bị thiêu đốt thành màu đen kịt, nhưng trong phòng này lại có ba viên gạch nằm song song lộ ra màu đỏ sậm như chưa hề bị lửa đốt. Lục

Kiều Kiều nhìn ba viên gạch này nói: "Ba viên, tại sao lại là ba viên? Đây là phòng của cha, tại sao lại là phòng của cha tôi?"

Cô cất súng vào bao da, rút thanh đoản đao trong ống tay áo ra ngồi xổm xuống đất, chậm rãi nạy ba viên gạch đỏ ấy lên, lộ ra ba cái lỗ.

https://thuviensach.vn

Mặt dưới của ba viên gạch đỏ đã bị đốt đen kịt giống như những viên gạch khác ở xung quanh, hiển nhiên là bị người ta lật ngược lại, xoay mặt sạch sẽ bên dưới lên

trên rồi lắp lại chỗ cũ để làm dấu.

Trong lỗ gạch bên phải có đặt một chiếc nhẫn ngọc, Lục Kiều Kiều cầm lên, chiếc nhẫn ngọc liền tách ra làm đôi trong lòng bàn tay cô. Lục Kiều Kiều nói: “Đây là

nhẫn ngọc Hòa Điền của cha tôi, lúc nào ông ấy cũng đeo trên tay... thế nghĩa là ý gì?”

An Long Nhi hơi ngạc nhiên vì Lục Kiều Kiều hỏi nó và Jack câu ấy, trong suy nghĩ của nó, Lục Kiều Kiều hẳn phải là người nắm rõ nhất các ký hiệu trong nhà mình,

vả lại, những thứ này đều là sắp đặt để cho cô trông thấy, lý nào cô lại không hiểu được? Nó nhìn viên gạch, khẽ lắc lắc đầu.

Jack cũng ngồi xổm xuống xem xét mấy viên gạch: "Hai người nhìn xem, màu đất trong lỗ gạch còn rất mới, cũng không lẫn muội than của mặt gạch bị cháy đen...

chắc là mới được lật lại một hai ngày nay... liệu có phải bố em quay trở lại đây không nhỉ?"

"Ông ấy trở lại thì nhất định sẽ đợi tôi... Long Nhi, bói một quẻ... xem cha cô ở đâu?" Lục Kiều Kiều ngẩng đầu lên bảo An Long Nhi. Cô tinh thông Mai Hoa dịch số

nhưng lại không tự mình bói, dĩ nhiên là có đạo lý riêng. Thì ra, xổ quẻ bói toán cần phải thiên nhân hợp nhất, dĩ thần nhập cảnh để đoán việc. Nếu có điều kiện, trước

https://thuviensach.vn

khi xem bói còn phải tắm rửa thay quần áo, thắp hương tịnh tâm rồi xổ quẻ chiêm đoán, như vậy mới đảm bảo sự khách quan và chuẩn xác của việc gieo quẻ cũng như

giải quẻ, khi người gieo quẻ tinh thần không ổn định, kết quả tính toán ra bao giờ cũng mắc phải những sai sót do chủ quan. Hiện giờ, về cơ bản An Long Nhi đã có thể

gieo quẻ bói toán, Lục Kiều Kiều đương nhiên không ngại gì mà không sử dụng.

An Long Nhi đã học được từ chỗ Lục Kiều Kiều phép gieo quẻ Tâm Dịch, không cần tốn thời gian đếm thẻ tre hay xếp tiền đồng, nó "vâng" một tiếng, rồi lần lượt

quan sát xem có tượng gì chuyển động để gieo quẻ, chợt thấy ba con chim sẻ nhỏ đang kiếm ăn ở cửa trước, lũ chim vừa thấy An Long Nhi chú ý đến mình, lập tức

bay lên rúc vào bên dưới một phiến đá kê bồn hoa bị đốt cháy đen thui.

Hình dạng của phiến đá ấy trông như quẻ Cấn, chim thuộc quẻ Ly, số ba cũng vừa khéo khớp với quẻ số của quẻ Ly, An Long Nhi lập tức buột miệng: "Quẻ Sơn hỏa

bôn."

"Sống hay chết?" Lục Kiều Kiều quan tâm nhất là điểm này.

"Sống, nhưng trong quẻ có tượng lửa ẩn trong núi, hình như người đã bị vây khốn."

Lục Kiều Kiều cười khẩy một tiếng: "Hừ, không ngoài dự đoán, đây là muốn cô mày đi tìm người."

https://thuviensach.vn

Jack cũng nói: "Chúng lưu lại nhẫn của bố em, ý muốn nói người đang ở trong tay bọn chúng, nhưng tại sao cái nhẫn lại bị vỡ đôi? Điểm này thì không đoán được."

Lục Kiều Kiều chăm chú quan sát chiếc nhẫn, nói: "Đãy là nhẫn ban chỉ, là loại nhẫn lớn đeo ở ngón cái, nhẫn đeo ở các ngón khác gọi là giới chỉ… ở đây dùng ba

viên gạch trong phòng của cha tôi, tức là có liên quan đến ông ấy rồi... gian phòng này hướng về phía Bắc, xoay lưng về phía Nam, ba viên gạch cũng xếp theo chiều

Nam Bắc hướng ra cửa, ý nói đi về phía Bắc, chúng ta cần rời khởi chỗ này…"

Jack nói: "Tôi hiểu rồi, cái nhẫn của bố em để ở ô gạch ngoài cùng, tức là nói ông ấy đang ở trong tay người ta, nhưng nhân vỡ đôi ra là có ý gì?"

Lục Kiều Kiều ghép hai mảnh nhẫn lại với nhau, xem xét một hồi: "Lúc tôi vừa lật viên gạch lên, cái nhẫn vẫn còn nguyên vẹn, khi cầm trên tay mới gãy lìa ra, ý muốn

nói đương cơ lập đoạn[1], chúng ta thấy dấu hiệu này thì phải lập tức xuất phát…"

[1] Cụm từ này có nghĩa là quyết đoán, gặp thời cơ liền lập tức đưa ra quyết định ngay; nhưng giải thích theo nghĩa đen của từng từ, thì là gặp thời liền gãy. Trong

trường hợp này, độc giả có thể coi đây như một dạng "đuổi hình bắt chữ" vậy.

An Long Nhi cũng ngồi xuống xem xét cái nhẫn và viên gạch: "Thực ra chỉ cần một viên gạch cũng được rồi, tại sao phải để những ba viên vậy?"

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều đứng dậy nói: "Đấy là chọn món... nếu chỉ là bắt cóc cha cô, sau đó để lại chiếc nhẫn bảo cô đi chuộc người thì lật một viên gạch là đủ rồi, không cần

đến ba viên. Ba viên gạch này là chỉ ba quyển Long Quyết, bọn chúng chỉ thiếu quyển thứ ba, hai quyển đầu tiên đã về tay rồi…"

Jack nói: "Bọn chúng đã có Tầm long quyết, Ngự long quyết, giờ chỉ cần Trảm long quyết thôi à?"

Lục Kiều Kiều chầm chậm bước ra sảnh giữa nói: "Đúng thế, thứ bọn chúng muốn chính là pháp quyết phong thủy tối hậu... Trảm long quyết có thể trảm đoạn hết

thảy; vì vậy cái nhẫn mới để ở dưới viên gạch thứ ba, hơn nữa còn vỡ ra làm đôi..."

Lúc này, chợt nghe con Đại Hoa Bối bên ngoài sủa lên ăng ẳng, bọn họ lập tức chạy ra cửa chính, xem xem có ai lại gần cỗ xe ngựa.

Họ trông thấy một ông già chống gậy, không dám đến gần cỗ xe, đang đứng ngoài cửa An gia trang dòm từ xa vào. Đại Hoa Bối thấy ông già không lại gần thêm, cũng

chỉ đứng sủa không ngừng, chứ không có ý định tấn công.

Jack vừa bước ra liền bảo con chó ngừng sủa, thân thiết xoa xoa đầu nó, khen ngợi mấy câu. Ông già trông thấy Lục Kiều Kiều đi ra, liền nghển cổ lên chăm chú nhìn

cô, Lục Kiều Kiều cũng bước lại chào: "Trương lão gia, cháu là Tiểu Như đây!"

https://thuviensach.vn

"A... là Tiểu Như à… mấy năm nay không gặp rồi, sao vẫn không cao lên chút nào thế... kha kha kha... cháu đã đi đâu vậy?"

Trương lão gia nói vậy làm Lục Kiều Kiều ngượng ra mặt, cô cúi người nhìn lại mình, thấy cũng đâu phải lùn lắm. Cô không khách sáo với Trương lão gia nữa, trực tiếp

hỏi ngay: "Nhà cháu cháy hồi nào vậy, ông có gặp cha cháu không?"

"À... người nhà cháu đi từ lâu rồi, An gia trang này đã bỏ trống hai năm nay... hai tháng trước đột nhiên bốc hỏa, chúng ta thấy toàn là phòng trống nên cũng không

đến cứu hỏa, cháy cũng tốt, khỏi có chỗ cho bọn trộm cướp trú ẩn..."

Lục Kiều Kiều nghe thấy đáp án này, lại càng mù mờ khó hiểu, cha cô đã đi từ hai năm trước rồi sao? Cô lại hỏi Trương lão gia: "Ông biết cha cháu đi đâu không ạ?"

"Chậc chậc… chẳng ai biết đâu, người dọn đi lâu rồi chúng ta cũng mới phát hiện ra gia trang này không có người ở nữa, cửa vẫn luôn khóa chặt, sau này thì bắt lửa...

Cháu xem, ruộng nhà cháu ở phía trước mặt kia, chúng ta đều chia nhau ra canh tác hết rồi, không trồng gì cũng lãng phí, cháu về rồi thì chúng ta sẽ trả tiền tô ruộng,

để cháu mang cho cha cháu, à..."

Lục Kiều Kiều vừa nghe thấy có tiền, tâm trạng cũng khá lên phần nào: "Được ạ, nhờ Trương lão gia tính toán, lát cháu sẽ quay về thu tiền nhé. Giờ bọn cháu đến phủ

Cát An ăn cơm, một lúc nữa sẽ quay về đây thăm ông…"

https://thuviensach.vn

Vội vàng xua Trương lão gia đi xong, Lục Kiều Kiều quay vào trong gia trang, lần lượt để lại lời nhắn nói rõ mình đang ở đâu trong phòng của đại ca An Thanh

Nguyên và nhị ca An Thanh Viễn, sau đó đánh xe ngựa đến bên bờ Cán Giang, chuẩn bị đến phủ Cát An tìm khách điếm nghỉ lại.

Sắc trời đã ngả tối, An Long Nhi ngồi ở ghế trước đánh xe, Lục Kiều Kiều và Jack ngồi trong khoang xe.

Jack nói với Lục Kiều Kiều: "Kiều Kiều, tôi cảm thấy tình cảnh gia đình em, có liên quan tới tình cảnh của em đấy... Em thử nghĩ xem, Đặng Nghiêu hai năm trước bắt

đầu dọn đến cạnh nhà em để giám sát, Tôn Tồn Chân cũng vậy... còn cha em cũng đã mất tích được hai năm, đây là một sự trùng hợp về mặt thời gian."

Lục Kiều Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Phải rồi, hai tháng trước, tôi bị người ta dỡ nhà, cùng thời điểm, nhà cũ ở quê cũng bị thiêu rụi, vừa nhìn đã biết người ta sớm

đã chuẩn bị từ trước, tính toán sâu xa, lại còn có thể cùng lúc ra tay ở hai nơi cách nhau cả nghìn dặm, hẳn là nhất quyết muốn đoạt được Long Quyết này đây."

Jack nói: "Cha em vẫn còn sống, cho dù ông ấy trốn đi, cũng có khả năng là đã bị bắt nhốt, nhưng chắc chắn ông ấy chưa giao ra Long Quyết. Người của phủ Quốc sư

còn biết chúng ta đã đến, nên mới lật gạch lên làm dấu từ trước, vậy thì bọn họ sẽ còn đưa ra thêm nhiều yêu cầu nữa."

https://thuviensach.vn

"Phủ Quốc sư đương nhiên là biết chúng ta đến rồi, bọn chúng vẫn luôn bám theo phía sau chúng ta... hẳn chúng đang nôn nóng lắm đây..." Lục Kiều Kiều nhắm mắt

lại lẩm bẩm một mình: "Cha tôi không giao Long Quyết, chúng liền ra tay với tôi, khiến tôi không được sống yên thân ngày nào, nhưng chúng lại không thể giết cha tôi,

cũng không thể giết tôi, hì hì, xem chừng chúng cũng lắm phiền phức ra phết..."

Jack hỏi Lục Kiều Kiều: "Rốt cuộc em có biết Long Quyết ở đâu không vậy?"

"Chuyện này có can hệ gì đâu?"

Jack nói: "Em cần phải biết, nhà em có mấy người, người nào biết Long Quyết ở đâu mới có giá trị để sống..."

Lục Kiều Kiều nghe tới đây thì bật cười lên khanh khách: "Ha ha… tình hình như hiện nay, tôi có thể bảo anh là tôi không biết chắc? Tôi mà nói không biết, chúng ta sẽ

bị người ta tóm cổ ngay tức khắc, rồi chặt tay tôi xuống đem cho cha tôi xem, cha tôi mà vẫn không nói, chúng sẽ chặt thêm chân, từng khúc từng khúc một, chặt đến

khi nào cha tôi chịu nói thì thôi..."

"Cha em rất yêu thương em à?" Jack hỏi.

"Phì, có trời mới biết, tôi nghĩ có khi chặt tôi thành mười tám mảnh ông ấy cũng không nói ra Long Quyết ở đâu đâu... Ông ấy mất tích đã hai năm, nếu đúng là bị bắt

https://thuviensach.vn

nhốt hai năm trời thì hắn đã đầu hàng từ lâu rồi, làm gì có chuyện khiến tôi phải lấm lem khốn khổ thế này."

Jack lại hỏi: "Em có yêu cha không?"

Lục Kiều Kiều không trả lời câu hỏi của anh, lại ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ.

Xe ngựa đã tới bến đò bên bờ sông, An Long Nhi đi tìm thuyền qua sông, còn Lục Kiều Kiều mua một bọc bánh tẩm đường ở sạp nhỏ ven lề, chợt trông thấy một

nhóm quan sai từ phía bờ sông đi tới.

Mười mấy viên quan sai cầm đèn lồng, sắp hàng một chạy tới, người đi đầu ăn vận theo lối bổ khoái, từ đằng xa đã quát lớn: "Xe ngựa phía trước dừng lại, ty Tuần

kiểm kiểm tra!"

Ba người đều ngẩn ra, không biết nên ứng phó thế nào. Bọn họ quay lại bên cạnh cỗ xe, Lục Kiều Kiều thì thầm: "Bình tĩnh, xem tình hình thế nào đã..."

Mười mấy quan sai nhanh chóng chạy tới trước mặt, vây ba người vào giữa, bổ đầu kia bước lên trước nói:

"Ty Tuần kiểm tra soát người đi đường, các người có giấy thông quan không?"

Jack lấy trên người giấy thông quan của phủ Thiều Châu đưa cho tên bổ đầu ấy, y xem xong liền nói: "Đây là giấy của Quảng Đông, các người có phê văn của Giang

Tây không? Thương gia ở đây đều có cả…"

https://thuviensach.vn

Jack cười cười nói: "Chúng tôi vừa mới từ Quảng Đông đến đây làm ăn, ngày mai sẽ đến ty Bố chánh để làm giấy tờ."

"Bọn họ là người thế nào?"

"Đều là tùy tùng của tôi… đây là An Long Nhi, còn đây là An Thanh Như."

Tên bổ đầu bước đến bên cạnh Lục Kiều Kiều, chầm chậm nhấc mũ cỏ của cô lên, tỉ mỉ dò xét gương mặt cô: "Cũng xinh đẹp ra phết nhỉ, nữ nhân sao lại phải mặc

nam trang?"

Lục Kiều Kiều cúi đầu nói: "Bẩm đại nhân, đám người ăn kẻ ở đều mặc như vậy, đi đường cũng tiện hơn..."

Tên bổ đầu gọi một tên quan sai phía sau cầm tới một tập lệnh truy nã, đối chiếu từng tấm một, khi lật đến trang có hình Lục Kiều Kiều, y hỏi: "Ngươi là người Quảng

Đông à?"

"Dân nữ là người Giang Tây…"

Tên bổ đầu gật gật, lại quay sang hỏi An Long Nhi: "Ngươi là người Giang Tây?"

Jack cướp lời nói: "Đại nhân, nó là người hầu tôi dẫn từ Quảng Đông tới, đương nhiên là người Quảng Đông rồi, khì khì... các vị đại nhân vất vả rồi, chúng tôi đến phủ

Cát An sẽ lập tức làm hết mọi chứng thư ngay..."

https://thuviensach.vn

Jack đang định lấy ngân phiếu trong túi ra, tên bổ đầu đã quát lớn: "Tay để yên đó cho ta!" Sau đó, y lập tức rút đao chĩa vào bụng Jack, đẩy anh dựa vào bánh xe

ngựa, những quan sai khác cũng rút đao đánh soạt một tiếng.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tên bổ đầu nói: "Thương nhân từ Quảng Đông tới đây lần đầu, sao lại có một người hầu người Giang Tây được? Trói chúng lại cho ta!"

Tên bổ đầu vừa dứt lời, tiếng súng đã vang lên, thì ra ở thắt lưng Lục Kiều Kiều có đeo một khẩu súng côn, chỉ là cô vẫn luôn dùng một tấm vải hình tam giác như cái

tạp dề che đi; khi đám quan sai dồn sự chú ý vào Jack, cô đã rút súng nhanh như chớp, bắn một phát vào thanh đao đang chĩa vào bụng anh chàng, thanh đao lập tức

bị viên đạn bắn văng ra xa.

Đao bị chấn động văng ra, tay tên bổ đầu hẫng một cái, liền cũng bị hất văng. Jack phản ứng cực nhanh, cùng lúc vươn tay phải ra tóm lấy tay phải tên bổ đầu, kéo

giật cả người y xoay tròn vào lòng mình như thể đang nhảy điệu valse; sau đó tay trái vòng từ trong ra ngoài quét về phía cổ y, kẹp chặt đầu y vào nách, tay phải nhanh

chóng rút khẩu súng giắt ở thắt lưng, chỉ về phía mười mấy tên quan sai còn lại…

https://thuviensach.vn

Hai động tác này liền lạc mà hết sức đột ngột, tên bổ đầu bị kẹp dưới nách Jack trong tư thế rất cổ quái, lưng y ngả về sau, ngực ưỡn lên trời, hai chân kiễng lên, đầu

lại ngửa ra phía sau lưng Jack...

Đám quan sai kia đang định vây bắt, Lục Kiều Kiều đã lật tay đập mạnh báng súng vào mặt tên bổ đầu. Tên bổ đầu cũng không ngờ mình bị kẹp như thế rồi, Lục Kiều

Kiều vẫn còn bồi thêm một cú nữa vào mặt, đau đến nỗi ngoác miệng kêu thảm thiết; nhưng y lập tức phát hiện, há miệng ra như thế là một sai lầm cực kỳ nghiêm

trọng, vì nòng súng lạnh băng đã lập tức nhét vào đó.

"Pằng!" Một tiếng súng nổ đinh tai vang lên, toàn thân tên bổ đầu bị kẹp chặt giật nẩy lên theo tiếng súng, y liên tiếp phát ra những tiếng "ú ớ" kinh hoảng, ánh mắt

tuyệt vọng nhìn lên bầu không, vãi ra ướt sũng cả quần.

Tên bổ đầu không chết, nhưng Jack đã bắn văng mũ của một tên quan sai khác, làm hắn sợ đến nỗi lập tức ném đao xuống đất, đứng ngây như phỗng tại chỗ.

Đám quan sai đều điếng người trước biến cố quá đỗi bất ngờ này, Lục Kiều Kiều vẫn nhét nòng súng vào miệng tên bổ đầu, cô dùng tay trái lên đạn đánh "cạch" một

tiếng, nói: "Đại nhân đừng sợ, phát súng vừa nãy không phải tôi bắn đâu, bây giờ đạn mới lên nòng cơ, bảo bọn họ buông đao xuống đi!"

https://thuviensach.vn

Bàn tay tên bổ đầu lập tức không ngừng làm động tác hạ xuống, miệng ú a ú ớ gào lên đầy kích động.

Đám quan sai đương nhiên nghe hiểu tên bổ đầu đang nói gì, cả bọn nhìn ngó sang hai bên, rồi đồng loạt chầm chậm thả đao xuống đất, An Long Nhi lập tức thu thập

cả mười mấy thanh đao lại, chạy ra bờ sông ném vèo xuống dòng Cán Giang, nhưng bản thân nó thì giữ lại một thanh, còn hỏi "mượn" luôn vỏ đao của một tên quan sai

nữa.

An Long Nhi cầm đao nhảy lên ghế trước xe ngựa, Lục Kiều Kiều và Jack kẹp tên bổ đầu, rồi lùi dần lên khoang xe, nhưng không đóng cửa lại, mà bắt tên bổ đầu

đứng trên chỗ gá chân ở cửa xe, mặt hướng ra ngoài, Jack tóm lấy thắt lưng y từ phía sau, gí súng vào gáy. Lúc này, Lục Kiều Kiều đã có thể rút súng ra, cô nói với

đám quan sai bên ngoài: "Đứng yên không được nhúc nhích! Tên nào cử động ta sẽ bắn chết tên khốn kiếp này trước, rồi bắn chết các người luôn!"

Sau đó, cô vỗ vỗ cửa sổ trước của xe ngựa, chỉ tay về hướng Bắc, An Long Nhi liền đánh xe dọc bờ sông, rời khỏi bến đò Thanh Nguyên, nhanh chóng đi lên phía

Bắc.

Jack ở trong khoang xe kéo thắt lưng tên bổ đầu đang đứng bên ngoài xem phong cảnh, gí họng súng vào gáy y, Lục Kiều Kiều thấy ánh đèn phía sau càng lúc càng

https://thuviensach.vn

nhỏ dần, mới ra hiệu cho Jack thả người. Jack nói với tên bổ đầu: "Này! Ta buông tay thì ngươi phải nhảy khỏi xe nhé, ngươi không đuổi theo thì ta cũng không nổ súng

giết người, có nghe rõ chưa hả!"

Tên bổ đầu rối rít chấp thuận, Jack bèn quát một tiếng "Nhảy!", thúc họng súng vào gáy đối phương, tên bổ đầu rất hợp tác lập tức dồn lực nhảy ra khỏi xe, cuống

cuồng chạy về phía bến đò.

Xe ngựa lao vào màn đêm, chạy như bay về phía trước. Trăng vẫn chưa lên, sắc trời u ám, chỉ có thể lờ mờ trông thấy con đường trước mặt. Bên trái đường là dòng

Cán Giang, bên phải là vách núi, xe ngựa cứ thế chạy xuyên giữa núi non sông nước.

Trong khoang xe, Lục Kiều Kiều nói với Jack: "Phiền phức càng lúc càng lớn rồi, lệnh truy nã ở địa phận tỉnh Quảng Đông đã đưa đến tận phủ Cát An, quả là bất

thường... Tên tôi trong lệnh truy nã là Lục Kiều Kiều, có quỷ mới biết Lục Kiều Kiều là ai, bọn họ không thể nhận ra tôi được; vì vậy đám người của ty Tuần kiểm lúc

nãy đột nhiên ra tay, chắc chắn là có điều cổ quái chi đây..."

Jack nói: "Có thể người của phủ Quốc sư chỉ thị cho bọn chúng đến, một là muốn bắt em, để tra hỏi ra Long Quyết; hai là có thể muốn lùa em đến một nơi nào đó, trên

thực tế thì trước giờ chúng ta vẫn luôn bị người ta lùa như lùa vịt vậy..."

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều nói: "Chúng ta tạm rời khỏi Cát An đến huyện thành Cát Thủy trước đã, không thể để bọn chúng bám đuôi được, bọn quan sai này chẳng biết gì cả, chỉ

biết bắt người lĩnh thưởng, nếu bị chúng bắt được thì khổ lắm... Không được không được, nếu bọn chúng cố ý lùa chúng ta đến Cát Thủy, há chẳng phải chúng ta trúng

kế rồi sao? Giờ bọn chúng đều đã biết chúng ta đi về phía Bắc, không phải đến Cát Thủy thì còn đi đâu được nữa?"

Jack nói: "Giờ đang là buổi tối, hay là chúng ta nấp tạm vào rừng, xem xem có truy binh đuổi theo không, sáng sớm ngày mai sẽ quay về Thanh Nguyên nghe ngóng tin

tức của cha em..."

Lục Kiều Kiều chợt nhớ ra: "Đúng rồi, trên núi Thanh Nguyên có mấy hòa thượng là bạn cũ của cha tôi, tôi có thể lên núi tìm bọn họ." Cả hai người liền chen lên ngồi

ghế trước, nói với An Long Nhi suy nghĩ của mình, An Long Nhi vừa đánh xe vừa nói:

"Cô Kiều cứ quyết là được, cháu thế nào cũng xong... nhưng cỗ xe ngựa này đẹp quá, người ta vừa nhìn liền nhận ra ngay, giờ không thể dùng được nữa, muốn lên núi

Thanh Nguyên chỉ có thể cưỡi ngựa, cần phải tìm chỗ nào giấu xe đi mới được."

Lục Kiều Kiều ngồi giữa hai người, quay sang đập vào mũ Jack nói: "Thế đấy, cái đồ ngốc nhà anh không dưng lại đi kiếm về cỗ xe to tướng xa hoa thế này, giờ chúng

https://thuviensach.vn

ta đi đâu cũng bị người ta nhận ra, thật là phiền phức!"

Jack không chịu lép vế chút nào: "Lúc lên đường em cũng có nói là phải bỏ trốn đâu, tôi tưởng là đi du lịch nên mới chuẩn bị rượu ngon và lều bạt, chứ nhỡ không tìm

được khách điếm thì tính sao? Với lại, không có xe ngựa to thế này, làm gì có chỗ cho em ngồi thoải mái thế chứ? Đây là xe đặt làm ở nước Anh cơ đấy, nệm ngồi còn

có cả lò xo…"

"Lò xo thì làm quái gì chứ? Ngồi lên là thấy chóng mặt, cứ như say tàu ấy..."

Hai người đang mải đốp chát với nhau, phía sau dần vẳng lại tiếng vó ngựa.

Ba người cùng lúc thốt lên kinh hãi: "Hả? Đuổi tới rồi à!"

Lục Kiều Kiều và Jack đứng dậy, quay người bám vào nóc khoang xe nhìn ra phía sau, Lục Kiều Kiều nói: "Có thấy gì không, là ai thế? Có bao nhiêu người ngựa?"

Jack quan sát một hồi, đoạn nói: "Shit! Đúng là đám quan sai!"

Lục Kiều Kiều tái mét mặt mày kêu lên: "Chết tiệt! Lần này chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, có bao nhiêu người? Mau nhìn xem, có bao nhiêu người?"

"Không thấy rõ, nhưng theo kinh nghiệm thì có khoảng bảy tám thớt ngựa..."

Lục Kiều Kiều ủ rũ nói: "Bảy tám thớt ngựa cơ à! Lần này phải liều cái mạng già rồi, không thể để chúng bắt được… Jack nhanh lên, chuẩn bị hạ bọn chúng..."

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều nói xong liền rút súng ra, Jack hung hăng hỏi cô: "Bắn chết chúng hả? Khục khục... "

"Cố gắng đi…"

"Được!" Jack mạnh mẽ rút súng ra đánh soạt một tiếng.

Hai tay Lục Kiều Kiều nắm chặt lại, căng thẳng xua loạn lên: "Không phải! Cố gắng đừng bắn chết người!"

An Long Nhi quay lại nói với Lục Kiều Kiều: "Cô Kiều, nếu không muốn bắn chết người, cô lên đánh xe đi, để cháu và Jack đối phó bọn chúng... hai bọn cháu đều biết

dùng dây thừng, không cần nổ súng cũng giải quyết được..."

Lục Kiều Kiều vừa nghe thế, lập tức đưa tay vò loạn mái tóc vàng của An Long Nhi một chập, giọng vừa căng thẳng vừa thâm trầm: "Vậy giao cả cho mày nhé."

Lục Kiều Kiều đón lấy dây cương, An Long Nhi xoay người nhảy lên nóc khoang xe, quỳ một chân, gỡ sợi dây thừng gắn phi tiêu trên người xuống...

Phía sau xe ngựa có mấy tên quan sai cưỡi khoái mã đuổi tới, dưới sắc trời nhập nhoạng, có thể trông thấy bộ dạng của chúng; phía sau cũng không biết còn bao nhiêu

nhân mã đang đuổi theo nữa.

Bọn chúng vừa lại gần xe ngựa liền quát tháo ầm ĩ, yêu cầu người trên xe dừng lại chịu trói.

An Long Nhi chẳng buồn để ý đến những lời ấy, lẳng lặng nhắm chuẩn khoảng cách, quấn dây thừng trên cánh tay hai vòng rồi lia mũi tiêu tựa sợi

https://thuviensach.vn

dây bạc căng ra

trong bóng tối, lặng lẽ bắn vào tên quan sai gần nhất.

Tên quan sai đi đầu không ngờ bọn họ trên đường chạy trốn còn có thể phản kích, bị mũi tiêu bắn trúng ngực đánh "phập" một tiếng, kêu lên thảm thiết rồi ngã văng

khỏi yên ngựa.

Tên quan sai bên cạnh trông thấy lập tức kêu lên: "Các huynh đệ cẩn thận, bọn chúng phóng ám khí đấy!"

Lời y vừa dứt, tất cả đám quan sai đều rút thanh mã đao dài hẹp khỏi vỏ.

Jack thấy An Long Nhi vừa xuất chiêu đã hạ gục được một tên, cũng nhảy lên thùng xe ném cuộn dây thừng trên tay về phía tên quan sai gần nhất.

Lần này tên quan sai không còn ngu ngốc chịu trận nữa, y nghiêng đầu sang, dùng mã đao gạt dây thừng, rồi rạp người trên lưng ngựa tăng tốc xông đến bên cạnh xe

ngựa, Jack thấy đối phương chạy đến gần như vậy, vội rút súng ở thắt lưng ra bắn vào đùi y, súng vừa nổ, tên quan sai liền ngã vật ra.

Bên kia, An Long Nhi lại ném dây thừng gắn phi tiêu ở đầu về phía một tên quan sai khác, đối phương ngồi trên lưng ngựa lách người né tránh, mũi tiêu không bắn

trúng lồng ngực y, nhưng lại đâm vào bả vai, y hự lên một tiếng, tay trái lập tức vươn ra bắt lấy sợi thừng, toan kéo giật An Long Nhi xuống khỏi nóc xe.

https://thuviensach.vn

Thể lực An Long Nhi không bằng người lớn, thể trọng cũng nhẹ hơn, bị tên quan sai ấy kéo loạng choạng mấy bước, suýt nữa thì ngã. Jack ở sau lưng vươn tay ra tóm

lấy thắt lưng nó, kéo ngược trở lại, nhưng chợt phát hiện cánh tay mình trầm xuống, tên quan sai kia không ngờ đã nhân thể mượn lực nhảy khỏi lưng ngựa, kéo dây

thừng đu lên cỗ xe, bám vào đống hành lý phía sau xe.

Lúc này, An Long Nhi có Jack ở sau kéo thắt lưng, không sợ rơi khỏi xe nữa, nó liền xoay tay trái, quấn thêm một vòng dây, kéo căng dây thừng rồi rút thanh đao sau

lưng ra, chém vào bàn tay đang tóm sợi dây của tên quan sai kia.

Tên quan sai tay trái nắm dây thừng tay phải cầm đao, vả lại còn ở vị trí thấp hơn An Long Nhi, lúc giao thủ phải chịu thiệt thòi lớn, chỉ sau hai ba chiêu An Long Nhi

đã hất văng thanh mã đao của y, rồi chém xuống cánh tay đang nắm dây thừng, tên quan sai thấy tình thế hung hiểm, lập tức buông tay nhảy xuống, liền bị con ngựa

phía sau đuổi tới giẫm cho dở sống dở chết.

Hai người trong chớp mắt đã hạ gục ba tên quan sai, những tên còn lại lập tức khôn ra, không dám đuổi tới sát quá nữa.

Cỗ xe của Jack chỉ có hai con ngựa kéo, sức kéo không khỏe lắm, bình thường không có chuyện gì, cứ tùy tiện đánh xe thì cả người lẫn ngựa đều được khoan khoái

https://thuviensach.vn

thong dong; nhưng giờ phía sau có người cưỡi khoái mã truy đuổi, cỗ xe ngựa kéo theo một đống hành lý tất nhiên không thể chạy nhanh bằng ngựa chỉ chở một người,

chạy mãi chạy mãi, hai con ngựa của Jack nhất định sẽ mệt nhoài ngã xuống trước. Đám quan sai rõ ràng đang có ý chờ thời điểm ấy.

Jack từng tác chiến với bọn cướp ngựa ở vùng miền Tây nước Mỹ, rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, anh vừa phát hiện ra ý đồ của đối phương, lập tức nói với An

Long Nhi: "Bọn chúng muốn kéo dài thời gian cho chúng ta chết mệt nên sẽ không tiếp cận xe ngựa nữa, chúng ta cần chủ động tấn công…"

Nói dứt lời, anh liền giương súng bắn vào con ngựa ở giữa, viên đạn trúng ngay ngực, con ngựa lập tức ngã lăn ra, tên quan sai bị ngã ngựa quát lớn: "Thằng khốn này

bắn ngựa..."

Tiếng mắng chửi nhanh chóng lùi dần ra xa, Jack siết nắm tay reo lên một tiếng: "Bingo!" Rồi lại giơ súng nhằm về phía con ngựa khác.

Lục Kiều Kiều lớn tiếng hỏi: "Bắn chết người rồi à?"

Jack nói: "Không bắn người, bắn ngựa cũng hiệu quả như vậy, ha ha!"

Trong lúc hai người đối đáp, ngựa của đám quan sai đã bắt đầu lách sang bên trái rồi bên phải, xém chừng lại muốn xông lên tiếp cận và tấn công.

Đương nhiên thôi, giữ khoảng cách xa thì sẽ ăn đạn súng Tây, so với chết bất minh bất bạch, thà rằng bọn chúng lao lên tấn công còn có nhiều cơ hội hơn.

https://thuviensach.vn

An Long Nhi vừa thấy đám quan sai lại đến gần cỗ xe, sợi dây thừng liền văng ra đâm tới trước mặt một tên.

Nào ngờ tên quan sai đó cực kỳ tinh mắt, đang chạy đuổi trên đường cái quan tối om như mực mà vẫn nhìn rõ được phương hướng bay tới của sợi dây thừng gắn phi

tiêu, y lách người né được mấy lần liên tiếp, khiến An Long Nhi cũng nổi cáu lên, ngoác miệng ra mắng: "Thằng chó này, còn muốn tránh à! Xem tiêu!"

Dứt lời, nó giật phi tiêu về ném vào đầu ngựa của đối phương, người biết võ công chứ ngựa thì không biết, tên quan sai chỉ nghe thấy trên đầu ngựa phát ra một tiếng

"bụp", con ngựa thình lình ngã xuống, bản thân cũng lăn lông lốc dưới đất.

Lục Kiều Kiều đang đánh xe chạy như điên nghe thấy An Long Nhi nói bậy, liền ngoảnh đầu lại quát nó: "Trẻ con mà nói bậy bạ gì thế, lần sau còn nói nữa cô vả vào

miệng mày đấy!"

Phía sau vẫn còn ba thớt ngựa đang đuổi theo, An Long Nhi "vâng" một tiếng với Lục Kiều Kiều, sợi dây thừng lại bay về phía tên quan sai ở gần đó.

Tên quan sai này không giống những tên còn lại, y thấy dây thừng gắn phi tiêu trên tay An Long Nhi sắp bay ra, liền nhẹ nhàng tung mình đứng trên yên, chân vừa

giẫm nhẹ đã nhảy về phía cỗ xe ngựa của Jack.

https://thuviensach.vn

Y lắc mình trên không né tránh sợi dây thừng, giơ cao thanh mã đao chém về phía An Long Nhi, An Long Nhi và Jack bấy giờ mới trông thấy trên mũ tên quan sai này

có gắn lông công.

An Long Nhi không kịp rụt tay về, vội lăn người ra chỗ ghế trước của xe ngựa, tên quan sai ấy chém hụt một đao, hai chân vừa khéo giẫm đúng vào chỗ An Long Nhi

vừa đứng khi nãy. Y thấy An Long Nhi đã lùi khỏi vòng chiến, Jack lại ở ngay bên cạnh, mũi đao liền chuyển hướng, giậm bước đâm về phía anh.

Jack đã không còn là loại chịu đứng yên cho người ta đánh như trước nữa, liền nhảy sang trái nửa bước né tránh, đồng thời dùng thân hình che chắn cho Lục Kiều

Kiều, tay trái ấn lên tay phải đang cầm mã đao của tên quan sai, tay phải vắt chéo nhắm vào vai phải đối phương nổ súng.

"Pằng!" tên quan sai ngã lăn xuống xe ngựa, hai tên phía sau cùng lập tức dừng lại. Xem ra, đánh ngã tên quan sai đội mũ ngù lông công này có hiệu quả hơn hẳn.

Jack quan sát thấy đám quan sai không đuổi tiếp nữa, mới lộn người lăn ra chỗ ghế trước. Nhưng lúc này dù có truy binh hay không, họ cũng không thể dừng lại được

nữa. Lục Kiều Kiều đánh xe ngựa tiếp tục chạy về phía Bắc chừng một canh giờ, đã quá nửa đêm, một vầng trăng non chầm chậm nhô lên trên đỉnh núi.

Địa hình không còn là bên sông bên núi như lúc nãy nữa, họ đã đi vào khu vực chân núi tương đối bằng phẳng, nhưng vẫn ở sát cạnh dòng Cán

https://thuviensach.vn

Giang.

Tốc độ cỗ xe ngựa đã chậm lại trông thấy, Lục Kiều Kiều hỏi Jack: "Lũ ngựa hình như xuống sức rất nhanh, có phải bị bệnh rồi không?"

Jack đáp: "Ngựa chạy từ sáng sớm đến giờ, mệt cũng phải thôi, vào rừng nghỉ ngơi một chút đi."

An Long Nhi bèn xuống xe ra bờ sông lấy nước cho ngựa uống, Đại Hoa Bối cũng châu vào uống một chập. Sau đó, bọn họ đánh xe vào khu rừng bên cạnh, cây cối

xung quanh không rậm rạp cho lắm, nhưng dưới ánh trăng yếu ớt, cũng không nhìn rõ được mặt đất thế nào.

Lục Kiều Kiều nhảy xuống xe, chân vừa chạm đất, cô liền chau mày.

Cô cảm thấy mặt đất dưới chân mình rất cổ quái, vỏ đất cứng, giòn, đồng thời cũng cảm nhận được bên dưới là đất bùn mềm xốp, như thể giẫm lên một cái bánh

nướng bị cháy khét vậy.

Cô đảo mắt nhìn núi non xung quanh, thấy mấy ngọn núi, không cao lớn lắm, trải dài về những phía khác nhau.

Lục Kiều Kiều quay sang bảo Jack và An Long Nhi: "Mọi người cẩn thận một chút, nơi này là một loại trong Thiên sát thập địa, gọi là Thiên ma chi địa, long thần ở

đây hư phù đơn bạc, chính khí rất yếu..."

An Long Nhi thắc mắc: "Cô Kiều, Thiên ma chi địa là cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Mày giẫm chân thử là biết, có phải khác với mặt đất ở những chỗ khác không?"

An Long Nhi giẫm giẫm mấy phát, rồi lại dồn sức nhảy lên: "Bên dưới mềm mềm cứ như giẫm lên chăn bông vậy..."

Lục Kiều Kiều nói: "Đất đai phì nhiêu màu mỡ giẫm lên đều mềm, nhưng vỏ đất ở đây lại cứng, mà bên trong thì mềm; đó là vì thủy thổ khô khan, cát nhiều hơn đất vả

lại bên dưới có dòng nước ngầm, khí của long mạch gặp đất liền tản ra, long thần không tụ lại được, rất dễ bị tán hồn đoạt phách..."

Jack đang ở trong xe lục tìm đồ đạc: "Kiều Kiều, lúc ở bến đò em mua gì ăn vậy?"

Lục Kiều Kiều vừa nghe vậy liền nhoẻn miệng cười tươi tắn leo lên khoang xe, bới ra một túi bánh to tướng cầm trên tay: "Chậc! Bánh tẩm đường đây, lẽ ra vừa làm

xong ăn ngay là ngon nhất, nhưng để nguội rồi cũng rất ngon, đến thử một miếng đi này..." Nói xong liền cầm một miếng bỏ tọt vào miệng ăn trước: "Chà, ngon quá đi

mất..."

Jack và An Long Nhi cũng đi tới nhón một miếng, bảo là bánh tẩm đường, kỳ thực chỉ là những khoanh quẩy rán to bằng lòng bàn tay.

Jack vừa cắn một miếng, chưa nuốt xuống đã lớn tiếng nức nở khen: "Ngon thật đấy!"

An Long Nhi cũng làm một miếng: "Chẹp! Cắn vào rất xốp, hơi dai hơi ngọt... ừm... làm thế nào mà ngon vậy nhỉ..."

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều cầm một miếng vừa ăn vừa nói: "Trộn bột gạo với nước nhào lên... sau đó gấp thành rất nhiều tầng rồi lại cán mỏng, vê thành vòng quẩy bỏ vào chảo

dầu rán lửa nhỏ, hơi vàng thì vớt ra... rắc lên trên một chút đường trắng là xong, lúc nóng ăn còn ngon hơn, hồi nhỏ tôi thích ăn món này nhất đấy..."

Hai con ngựa được thả cho tự do ăn cỏ, Đại Hoa Bối chạy lại gần xun xoe xin đồ ăn, cũng ngấu nghiến xơi hết hai cái.

Jack ăn hết miếng này đến miếng khác, rồi nói: "Ở Mỹ cũng có một loại bánh rán tròn, gọi là bagel, bên trong có thể cho thêm bơ, giăm bông, cà chua và tất cả thứ gì

mình thích ăn, cũng ngon lắm..."

Hai mắt Lục Kiều Kiều đầy vẻ háo hức: "Chà... dẫn tôi đi Mỹ ăn bà cẩu[2] nhé..."

[2] Lục Kiều Kiều phát âm sai.

"Anh thì lúc nào cũng được, em bảo lúc nào đi thì đi lúc đó thôi." Jack nói lời này là thật, nếu Lục Kiều Kiều muốn, anh nhất định sẽ đưa cô về Mỹ ngay.

Miệng Lục Kiều Kiều vẫn nhồm nhoàm nhai bánh: "Chẹp... bà cẩu mà ngon... thì tôi nghĩ cho thêm ớt là ăn được rồi..."

"Phải đọc là bagel..."

"Bà cẩu..."

"Bagel... chữ cẩu phải uốn lưỡi lên."

https://thuviensach.vn

"Bà cẫu..."

"Stupid..."

Lục Kiều Kiều đột nhiên phát âm rất chuẩn: "Stupid..."

Jack tức điên: "Shit! Mấy câu chửi sao vừa học đã biết rồi vậy."

Đột nhiên Đại Hoa Bối sủa nhặng lên một chập, cả bọn thấy nó hướng về phía này sủa một hồi, sau đó lại quay sang phía khác sủa tiếp, bốn phía cây cối thưa thớt,

nhưng ba người đều không thấy bóng dáng kẻ nào khác.

Lục Kiều Kiều thầm run rẩy, lập tức lấy chiếc la kinh nhỏ trong người ra đo đạc phương hướng, nhưng chỉ thấy kim chỉ hướng trên la kinh không ngừng dao động với

biên độ lớn.

Cô quay lại nhìn An Long Nhi, thấy thằng bé cũng đang xem la kinh của nó. Nó hỏi Lục Kiều Kiều: "Cô Kiều, kim la kinh có lúc cứ đảo qua đảo lại thế này ạ?"

Lục Kiều Kiều không trả lời nó, mà nói với Jack: "Mau đi kéo ngựa về đây, cẩn thận một chút, có chuyện kỳ quái…"

Lúc Jack đi kéo ngựa, Lục Kiều Kiều tiếp tục quan sát tỉ mỉ từng chỗ đáng ngờ, bấy giờ cô mới nhỏ giọng nói với An Long Nhi: "Xem la kinh không chỉ là xem những

chữ viết trên đó, mà cũng phải xem kim, kim có tám loại động tác khác nhau, gọi là Kỳ châm bát pháp, lần lượt là đường, phù, trầm, chuyển, đầu, nghịch, trắc, chính...

https://thuviensach.vn

mày đang nhìn thấy đường châm, tức là cây kim không ngừng dao động sang hai bên, chứng tỏ nơi này có địa hình nguy hiểm, nếu mày biết được phương hướng, thì

có thể nhìn ra được cây kim dao động ở cung vị nào, cũng tức là biết được sẽ xảy ra chuyện gì..."

An Long Nhi nhìn vị trí mặt trăng trên trời, rồi lại nhìn xuống la kinh: "Kim đang di chuyển ở cung Tốn phương Đông Nam..."

"Quẻ Tốn ám chỉ người nào?"

"Trưởng nữ, tăng đạo, thầy mo... là người của phủ Quốc sư!" An Long Nhi lập tức có phản ứng.

Lục Kiều Kiều bật cười nói: "Thằng lỏi con càng ngày càng tiến bộ rồi đấy, chuẩn bị liều mạng thôi..." Nói xong, cô liền rút khẩu súng lục ở thắt lưng, mở chốt an toàn,

đạn đã lên nòng sẵn sàng tác chiến.

Jack kéo ngựa quay lại, lập tức bắt tay buộc bộ dây thừng kéo xe vào. Nào ngờ vừa cầm dây lên, trên đầu anh chợt nổ vang một tiếng sấm, dưới gót chân xẹt lên một

tia chớp.

Hai thớt ngựa hoảng sợ hí lên kinh hoàng, chạy vọt ra xa. Jack hét lên một tiếng nhảy tránh, hai tai ù ù vì chấn động, dưới chân bị nổ cho đau điếng. Anh không hề xa

lạ với kiểu chích điện này, đây là Địa để lôi pháp do đối thủ cũ của anh ở đỉnh Phù Dung phóng ra. Jack vội vung tay ném cương ngựa đi, rút súng chạy tới phía sau

https://thuviensach.vn

Đại Hoa Bối.

Đại Hoa Bối đang hướng về phía trước sủa ầm ĩ, Jack vỗ vỗ lên lưng nó, sau đó chìa bàn tay chỉ về phía trước mặt, hét một tiếng: "GO!" Đại Hoa Bối liền lao vút đi

như một mũi tên, Jack cũng lom khom chạy bước nhỏ sau lưng nó.

Đại Hoa Bối chạy rất nhanh, chỉ thấy một cái bóng xám trắng lốm đốm lướt qua mặt đất khô cằn, cuộn lên một làn khói bụi.

Jack ở phía sau nó, đột nhiên thấy trong màn khói bụi vang lên một tiếng sấm, nổ ầm ầm ngay trước mặt Đại Hoa Bối, rồi một tia sáng xanh lam chợt lóe lên.

Đại Hoa Bối không ngốc, vừa bị sét đánh lập tức nhảy tránh, nhanh chóng chạy lại bên cạnh Jack; trong khoảnh khắc tiếng sấm vang lên, Jack liên tiếp bắn ra ba phát

súng về phía tia sét, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi cũng lập tức đến bên cạnh anh, duy trì đội hình chiến đấu yểm hộ cho nhau.

Jack giơ tay lên làm động tác dừng lại, ba người đứng dựa vào nhau tạo thành ba góc tam giác, giám sát tất cả các phương vị xung quanh. Đại Hoa Bối cũng đã chạy

trở lại bên cạnh họ, cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ thị uy.

Bốn phía lại trở nên tĩnh lặng như trước, dưới ánh trăng mờ mịt, mọi cảnh sắc đều hoàn toàn bình thường, không có gì lạ, núi vẫn là núi, cây vẫn là cây, chỉ có tiếng sủa

giận dữ của Đại Hoa Bối và tiếng gió, hòa vào nhau tạo thành một thứ áp lực không thể diễn tả thành lời.

https://thuviensach.vn

Jack chăm chú nhìn vào mắt Đại Hoa Bối, phát hiện nó cứ hằn học nhìn chằm chằm về phía một gốc cây nhỏ mà sủa nhặng lên, anh bèn nhắm vào cành cây, giữa cây

và ngọn cây, mỗi chỗ bắn một phát.

Sau ba phát súng, cái cây rùng mình lắc lư, anh nhận ra Đại Hoa Bối đã bước thêm mấy bước, ánh mắt chuyển dịch, lúc sủa lên cả mắt và đầu đều đã hướng về một

cái cây khác. Anh lại nhắm vào đó bắn thêm ba phát y như vừa rồi.

Sau khi cái cây nhỏ lắc lư, Đại Hoa Bối quả nhiên lại đổi hướng.

Lần này không thử súng nữa, ánh chỉ quát lớn một tiếng "GO!" sau đó cùng Đại Hoa Bối xông về phía gốc cây nhỏ trước mặt.

Đại Hoa Bối thấy Jack cùng xông lên với mình, liền tự tin hơn hẳn, dũng mãnh nhao bổ về phía trước.

Lục Kiều Kiều khẽ gọi: "Cẩn thận một chút, đừng xông tới nhanh quá!" Nói rồi, cô ở phía sau yểm hộ cho anh xông lên.

Nhưng ở mé bên, cách họ chừng năm trượng lại có tiếng sấm nổ, cả bọn vừa ngoảnh đầu lại nhìn thì từ trên cội cây bị Đại Hoa Bối nhìn chằm chằm, một mũi tên ngắn

bay vút về phía Jack.

Jack liếc về phía có tiếng sấm, vừa đảo mắt lại nhìn cội cây nhỏ, tức khắc cảm thấy một luồng khí lạnh bắn vào mình.

Jack không nghĩ ra đó là thứ gì, nhưng An Long Nhi ở sau lưng anh đã trải qua một tháng tu luyện công phu nữ đan, thể năng và sự nhanh nhạy của các giác quan đều

https://thuviensach.vn

tăng lên rất nhiều, An Long Nhi không chỉ nghe thấy tiếng rít gió của mũi tên bay tới, nó còn có thể nghe được mũi tên bắn ra từ vị trí nào.

Nói thì chậm nhưng diễn biến lúc đó rất nhanh, An Long Nhi đã ở sau lưng Jack sử ra một chiêu Tiểu cầm nã thủ, tung chân đá vào khớp gối Jack, một tay tóm lấy ống

tay áo anh chàng kéo giật ngược về sau. Jack bị mất trọng tâm loạng choạng ngã ngửa người ra phía sau. Trong lúc loạng choạng ấy, anh nghe thấy trên đỉnh đầu

"soạt" một tiếng, rõ ràng vừa tránh được một mũi ám tiễn.

Jack vừa ngã xuống đất, An Long Nhi đã quát lên: "Bắn vào giữa cây!" Lục Kiều Kiều giơ tay lên nhắm vào giữa cái cây bắn liền hai phát, Jack lăn ngang một vòng

rồi lồm cồm bò dậy, vừa lùi về sau vừa khẽ nói: "Có người bắn tên, mau lùi lại!"

An Long Nhi lại kêu lên: "Cẩn thận! Còn tên nữa kìa!"

Bận này không chỉ một mũi, mà là ba mũi tên cùng bắn về phía Jack. Đã có kinh nghiệm vừa nãy, Jack cũng chú ý đến mũi tên được phóng ra từ đâu, ba người lập tức

lăn tròn tản ra, Jack vừa chống chân dậy đã bắn hai phát súng về phía gốc cây nhỏ trước mặt.

Hai tiếng súng vừa nổ, bốn phía lại vang lên tiếng dây cung bật, sau đó là tiếng rít gió vù vù, ba người vừa nghe đã biết phen này không phải trò đùa, có loạn tiễn phóng

https://thuviensach.vn

đến, chứng tỏ mình đã rơi vào vòng vây của đối phương, Lục Kiều Kiều kêu lên: "Nấp vào trong xe ngựa, chạy mau!"

Mấy chục mũi tên dài mang theo tiếng gió vù vù cắm xuống dưới chân và xung quanh họ, tên cắm chi chít khắp mặt đất chỗ họ chạy qua. Để đám cung thủ không

ngắm được vào mình, ba người chạy vòng vèo lách trái tránh phải rồi chui vào trong xe, con Đại Hoa Bối cũng chen lên cùng.

Ba người một chó nấp trong khoang xe, cúi rạp đầu chen chúc nép mình sát xuống sàn, ai nấy đều thở hồng hộc, những mũi tên cũng đuổi theo bắn vào khoang và cửa

xe, tấm lều trùm xe bằng da thuộc bị xé rách phát ra những tiếng soàn soạt.

Lục Kiều Kiều đưa tay sờ đầu mũi tên cắm vào khoang xe, nói: "Chậc! Mũi tên này sắc quá... chuyện gì vậy nhỉ? Bọn chúng muốn giết tôi rồi à?"

Jack vừa nạp đạn vừa nói: "Kiều Kiều, em vẫn có giá trị lợi dụng, bọn chúng sẽ không giết em đâu... người ngăn chúng có được Long Quyết là anh với Long Nhi, bọn

chúng nhằm vào hai bọn anh thôi."

An Long Nhi cũng nói: "Tên nãy giờ toàn nhằm vào anh Jack, bắn chết anh ấy rồi thì sẽ đến lượt cháu."

Lục Kiều Kiều sực hiểu ra, nhìn hai người nói: "Tôi hiểu rồi! Chính khí và khí long mạch của Thiên ma địa đều cực kỳ yếu ớt, đặt mai phục ở đây thì có thể dùng đạo

https://thuviensach.vn

thuật phá bát tự của hai người, đánh tan vận mệnh và hồn phách của hai người... Để chúng ta không nhìn thấy bọn chúng, nơi này đã được giăng kết giới, những gì

chúng ta thấy chỉ là ảo ảnh... hiểm độc hơn nữa là bọn chúng chọn lựa địa điểm long khí yếu ớt này, khiến tôi không thể dùng Ngự long khí mạnh nhất, xem chừng

chúng đã quyết phải giết cho bằng được hai người rồi đấy! Nhất định phải nghĩ cách phá cái kết giới này đi..."

Jack nói: "Nếu Thượng đế không bắt tôi phải chết, tôi sẽ không chết, em yên tâm đi." Vừa nói, anh chàng vừa mò mẫm dưới sàn xe.

Lục Kiều Kiều hỏi: "Anh tìm cái gì thế?"

"Tôi vẫn đói, muốn tìm cái bánh ngọt lúc nãy…"

An Long Nhi cũng nói: "Ồ, Đại Hoa Bối đang ăn... ê, đừng ăn nữa." Nó giật được hai miếng bánh ngay trước mõm con Đại Hoa Bối.

Jack xé một miếng bánh nhỏ ném vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói: "Chúng ta bị bao vây rồi, ló đầu ra sẽ bị tên bắn trúng. Có điều, tên không bắn xuyên

được xe ngựa này, bọn chúng lại không có súng, chỉ cần chúng ta không chui ra, cuối cùng chúng sẽ phải lại gần tấn công… chúng ta hẵng cứ đợi, không cần gấp, hễ

chúng lại gần thì ta bắn, pằng! Thắng là cái chắc…"

Jack nói xong lại gặm thêm một miếng bánh, Đại Hoa Bối lần lượt liếm mặt từng người một. Vừa nãy, mọi người đều không nhìn thấy đối thủ ở nơi nào, nghe Jack nói

https://thuviensach.vn

vậy cũng cảm thấy chỉ còn cách đó, bèn cùng ngồi chồm hỗm bên dưới ghế ngồi trong khoang xe ăn bánh tẩm đường.

Đột nhiên, bốn phía xung quanh thùng xe lại bắt đầu bị tên găm lên liên tu bất tận, Jack lấy làm lạ hỏi: "Hả? Tên của bọn chúng không, xuyên được khoang xe, còn bắn

làm gì nữa?"

An Long Nhi chun mũi hít hà: "Chết tiệt… chúng bắn tên lửa đốt xe đấy."

Lục Kiều Kiều và Jack trợn tròn mắt nhìn nhau, đồng thanh thốt lên:

"Hả! Mau thu dọn ngân phiếu!"

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 23

"Hả! Mau thu dọn thuốc nổ!"

Trong khoang xe lập tức rối lên, khi cỗ xe bốc lửa phừng phừng, hai cánh cửa xe cũng rầm một tiếng, đồng thời văng ra hai phía, Đại Hoa Bối nhảy ra khỏi xe lao bổ tới

một cội cây nhỏ, nhưng không thấy bất cứ người nào xông ra tiếp nữa.

Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi đã biến mất khỏi khoang xe như làm ảo thuật...

Thì ra khi phát hiện khoang xe bắt lửa, cả bọn đã nhanh chóng thu dọn những thứ quan trọng nhất buộc lên người, Lục Kiều Kiều hỏa tốc vẽ ra ba đạo bùa ẩn thân, sau

khi gấp bùa lại liền đưa cho Jack và An Long Nhi nắm vào lòng bàn tay trái.

Lục Kiều Kiều yêu cầu hai người dùng đầu ngón cái điểm vào gốc ngón út, đoạn dùng bốn ngón còn lại kết thành ấn chữ Hợi, đồng thời đè chặt đạo bùa; sau đó, cô

ngưng thần niệm chú, trong chớp mắt đã hoàn thành ẩn thân.

https://thuviensach.vn

Từ những mũi tên bắn tới khi nãy, họ ý thức được đối phương tuyệt đối không chỉ có dăm ba người; suy đoán từ mật độ tên bắn tới, xung quanh họ ít nhất cũng phải có

hai chục người.

Vả lại nơi này còn là Thiên ma chi địa, lợi nhất là bố trí trận pháp tà quái, người may mắn đến mấy tới Thiên ma chi địa cũng sẽ mất đi vượng khí hộ thân, trở nên yếu

ớt và bị nguy hiểm, huống hồ đối phương còn có ý bày ảo trận để giết cho bằng được, phen này họ muốn sống sót thì buộc phải dốc toàn lực chiến đấu.

Bùa ẩn thân không phải loại bùa chú mà tiểu đạo sĩ bình thường có thể điều khiển, sử dụng bùa ẩn thân đòi hỏi công lực tương đối cao cường, đây là một loại đạo pháp

cấp độ cao của Thiên Sư đạo, với tình trạng sức khỏe và tu hành hiện nay của Lục Kiều Kiều, bản thân cô cũng không biết mình có thể cầm cự được bao lâu, chỉ cầu

mong trước khi bùa ẩn thân mất hiệu lực có thể đẩy lui được đối phương mà thôi.

Vì vậy, trước khi xông ra khỏi khoang xe, cô nói với Jack và An Long Nhi ba chữ: "Nhanh! Nhanh! Nhanh!"

Đối thủ có thể ẩn thân, bên mình cũng có thể ẩn thân, nhưng bọn Lục Kiều Kiều còn có thêm một con chó trung thành và dũng mãnh. Có Đại Hoa Bối, cuộc chiến lấy

ít đánh nhiều này sẽ có cơ hội giành phần thắng.

https://thuviensach.vn

Sau khi họ ẩn thân, đối phương cũng không nhìn thấy họ, nhưng Đại Hoa Bối lại có thể trông thấy hoặc ngửi thấy vị trí của bọn chúng, đã có kế hoạch như vậy, ba

người đều ùa theo Đại Hoa Bối mạnh mẽ lao thẳng tới.

Đại Hoa Bối có ba người ở phía sau chi viện, phen này lại càng thêm dũng mãnh. Gan chó là do người, chỉ cần được chủ nhân khen ngợi, nó dám làm bất cứ chuyện gì.

Trên bãi cát mềm không một bóng người, ánh trăng mờ mờ chiếu xiên bóng cây, chỉ có một con chó đốm vừa sủa vừa hùng hục lao tới, không khí toát lên vẻ kỳ dị mà

đáng sợ lạ thường.

Đại Hoa Bối đến bên dưới một gốc cây nhỏ đớp một cái vào khoảng không, trên đầu nó lập tức vang lên tiếng động, rồi một màn sương máu thình lình phun ra. Trong

tiếng kêu thảm thiết, một người áo đen bịt mặt cổ phun máu thành vòi lăn ra, trên cổ hắn có vết chém ngang, tay vẫn còn cầm cây cung lớn.

Đại Hoa Bối lại bổ tới một vị trí khác, tiếng súng lập tức vang lên, từ không trung lại phun ra một màn sương đỏ, máu hòa với chất tương màu trắng tung tóe lên thân

cây.

Một tên áo đen bịt mặt bị trúng đạn vào đầu ngã vật dưới gốc cây, cái cây đột nhiên biến thành một cọc gỗ dài chừng một trượng, trên cọc treo một mảnh vải vàng,

bên trên viết một đạo bùa lớn.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều rốt cuộc đã hiểu, thì ra bốn phía xung quanh không có cây cối gì, tất cả đều là ảo tưởng do trận pháp tạo ra. Bên trong kết giới của phù trận này, đám

thích khách đã ẩn thân, những đạo bùa lớn kia cũng ảo hóa thành cây cối để mê hoặc bọn họ, trận pháp cao thâm nhường này chỉ có cao thủ Kỳ môn độn giáp mới có

thể bố trí ra mà thôi.

Kỳ môn độn giáp, chia thành hai nhánh lớn là Thuật kỳ môn và Pháp kỳ môn, Thuật kỳ môn giỏi việc tính toán để dò xét tiên cơ, Pháp kỳ môn lại tinh thông bày binh bố

trận, thiết đặt sát cục, người có thể bày ra ảo trận này, chính là một vị tướng tài có thể dẫn quân giết địch.

Trận thế trước mắt, rõ ràng do cao thủ phong thủy chọn mảnh đất Thiên ma chi địa này để đả kích bát tự của mỗi người, sau đó bày trận tiến hành săn giết; đám quan

sai đuổi theo họ lúc nãy chẳng qua chỉ để lùa cả bọn chui đầu vào rọ mà thôi, đây là một sát trận được bố trí hết sức công phu tỉ mỉ... nếu Đặng Nghiêu cũng có mặt,

lôi trận lát nữa sợ rằng càng khó chạy thoát gấp bội.

Có điều, lúc này không có thời gian để suy xét những chuyện đó, nghi vấn lóe lên rồi lập tức biến mất trong đầu Lục Kiều Kiều, việc gấp trước mắt là phải phá trận, ít

nhất cũng phải nhìn thấy đối thủ mới được, biết được đây là trận pháp Kỳ môn độn giáp, trong lòng cô cũng đã có phương án phá giải.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn vị trí của mặt trăng, lập tức tìm được cửa Sinh của ảo trận. Cửa Sinh ở phía Đông Bắc, chỗ đó nhất định có một cái cây nhỏ, đây là nguồn gốc linh lực của cả

trận pháp. Ngoảnh đầu lại nhìn, quả nhiên đúng là như vậy, chỉ cần công phá cửa Sinh này trước, trận pháp sẽ giảm đi một nửa uy lực.

Cô chạy vài bước về phía Đông Bắc, quát gọi Đại Hoa Bối: "Hoa Bối! Come!"

Đại Hoa Bối quay đầu lại theo tiếng của Lục Kiều Kiều, sau đó xông về phía Đông Bắc.

Quả nhiên trên không xuất hiện những mũi tên nhắm vào Đại Hoa Bối, chỉ là sắc trời tối tăm, Đại Hoa Bối lại lao nhanh vun vút trong bụi cỏ, cung tên khó lòng bắn

trúng nó được. Lục Kiều Kiều biết lần này không thể sai, nếu đối phương đã sợ như vậy, chứng tỏ cái cây ở phía Đông Bắc nhất định là then chốt để phá trận.

Ba người tản ra theo sau Đại Hoa Bối, vừa chạy vừa rút súng bắn vào cái cây nhỏ ở cửa Sinh ấy.

Hai khẩu súng lục ổ quay bắn mười một phát đạn, tiếng súng vang lên như một băng pháo, chỗ cái cây nhỏ liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm thiết, từ trong bóng tối xuất

hiện bốn tên áo đen bịt mặt ngã lăn lộn dưới đất, thân cây cũng nhuốm máu, trong chớp mắt đã biến thành một cọc gỗ dán bùa vàng u ám.

Sau khi làm suy giảm uy lực của trận pháp, bước tiếp theo chính là đánh vào cửa Cảnh, vị trí gây ra ảo tượng.

https://thuviensach.vn

Phương Nam thuộc về hành Hỏa trong Ngũ hành, lửa ám chỉ thứ nhìn được mà không thể chạm vào, mọi thứ chỉ có thể nhìn thấy mà không thể chạm vào trên thế gian

này đều là ảo ảnh; vì vậy trong tám cửa của Kỳ môn độn giáp, phương Nam là cửa Cảnh, đây cũng là trung tâm của ảo trận, phá vỡ cửa Cảnh thì có thể khiến cả trận

pháp hiện nguyên hình.

"Đại Hoa Bối, come! Long Nhi, Jack, đi về phía Nam, mau lên!" Lục Kiều Kiều quát gọi mọi người, vừa lách cách lắp đạn, bốn phía bắt đầu xuất hiện những mũi tên

bắn bừa không có mục tiêu, mặc dù đây là biểu hiện đối phương đang khủng hoảng, nhưng trên thực tế lại khiến tình hình trong trận càng thêm nguy hiểm.

Cô phát hiện mình đã kiệt lực sau khi liên tục chiến đấu suốt một thời gian dài, đồng thời cảm giác khó chịu do cơn nghiện phát tác lại cuộn lên, đầu nặng trịch chân

nhẹ bẫng, toàn thân bải hoải, chỉ muốn chảy nước mắt nước mũi. Cô sực nhớ ra, hôm nay mình không có thời gian để sắc thuốc cai nghiện.

Lục Kiều Kiều không ngừng tự nhủ, không thể gục ngã... không thể gục ngã... ăn một quả ô mai vậy...

Cả bọn còn chưa xông đến cửa Cảnh ở phía Nam, Đại Hoa Bối đã ở dưới đất nhảy xổ lên đớp vào khoảng không. Jack hét lớn: "Cẩn thận bị chặn đánh đấy! Đánh!"

Jack đoán không sai, mặc dù phía trước không thấy thứ gì, nhưng khả năng có vô số địch thủ đang chặn đánh.

https://thuviensach.vn

Khi Đại Hoa Bối trở thành mốc chỉ đường của họ, đồng thời nó cũng trở thành mốc chỉ đường của đối phương. Kẻ bày trận hẳn biết rất rõ, chỉ cần chặn được Đại

Hoa Bối là sẽ chặn được Lục Kiều Kiều. Vừa nãy, những mũi tên đều bắn loạn xạ xung quanh Đại Hoa Bối, lúc này lại chủ động hơn, nhắm thẳng vào con chó.

Jack vừa dứt lời, mười hai viên đạn đã bắn quét ra xung quanh con chó, ba tên áo đen bịt mặt ngã lăn ra từ khoảng không, nhưng Đại Hoa Bối vẫn cứ quanh quẩn ở

chỗ đó.

Chỉ nghe An Long Nhi giận dữ gầm lên một tiếng: "Trảm!" Dứt lời liền chém về phía khoảng không trên đầu Đại Hoa Bối.

Từ khoảng không bay ra nửa cái đầu lâu, sau đó một cái xác phun máu nặng nề ngã bịch xuống đất.

Lục Kiều Kiều trông thấy trên mặt, trên người An Long Nhi đẫm máu tươi, ánh lên một sắc đỏ rợ dưới trăng, cặp mắt nó trợn trừng như muốn nứt toác ra, sát khí đằng

đằng; hai tay nắm chặt thanh đao, ấn chữ Hợi trên tay đã giải khai, nhất định là bùa ẩn thân đã rơi mất rồi.

Tên lập tức ào ào bay về phía An Long Nhi, Lục Kiều Kiều kinh hãi kêu lên: "Long Nhi cẩn thận có tên!"

An Long Nhi cũng phát hiện mình không còn ẩn thân nữa, xoay người nhanh chóng lao về cửa Thương ở phía Đông, ném lại một câu: "Cháu tách ra đánh, cứ mặc kệ

https://thuviensach.vn

cháu!"

Lục Kiều Kiều biết An Long Nhi không muốn liên lụy tới bọn họ, giờ đối phương đã biết nhìn Đại Hoa Bối để tìm tung tích của họ, nếu An Long Nhi đã hiện thân cũng

theo bên cạnh ba người chỉ còn đường chết, sẽ bị loạn tiễn bắn cho thành nhím.

Ở cửa Thương không nhìn thấy người, song thực ra những người sống đều đã ẩn thân, An Long Nhi xông tới chỉ có cách liều mạng chém các cọc gỗ đeo bùa, cũng là

một con đường chết.

Thằng bé gỡ rương mây trên lưng xuống cầm trên tay trái, chắn phía trước như một chiếc khiên, lao hết tốc lực về cái cây nhỏ ở cửa Thương. Người còn chưa xông

đến gốc cây, trên rương mây đã ghim bảy tám mũi tên.

Sau lưng nó nhanh chóng vang lên tiếng súng, vẫn là mười hai phát bắn quét, dưới gốc cây ở cửa Thương có hai tên áo đen bịt mặt gục xuống, nhưng theo kinh nghiệm

vừa nãy, mỗi cọc gỗ đều có bốn người bảo vệ, ở đó ít nhất cũng còn hai tên thích khách nữa đang chờ sẵn.

Lúc An Long Nhi sắp đến được bên dưới cái cây, phía trước chợt nghe có tiếng đao rít gió "vù" một cái, nó cúi đầu lăn người né tránh, đoạn xoay thân chém tạt ngược

lại một đao, trên lưng bỗng thấy lạnh toát, đó là cảm giác khi bị lưỡi đao chém vào da thịt.

https://thuviensach.vn

Cảm giác đau đớn còn chưa truyền đến não bộ, lúc này chiêu đao của đối phương đã đi hết đà, không thể thu tay, chính là thời cơ phản kích giết địch. An Long Nhi

đầu không ngoảnh lại, trong chớp mắt sau khi trúng đao, nó rít lên một tiếng "hây", rồi lật tay chém ngang về phía đao cắm sau lưng.

Gan bàn tay bên phải thắt lại, An Long Nhi không nhìn, nhưng cũng biết đao này đã trúng đích, vì lúc trước khi nó chém bay đầu đối phương, cảm giác cũng hệt như

vậy...

Đao chém vòng ra sau lưng, mắt vẫn nhìn cái cây nhỏ trước mắt, An Long Nhi quyết định nhân lúc còn sống chém thêm một đao nữa. Nó dồn sức điều khiển thanh

đao vòng từ phía sau ra, không chút ngừng nghỉ, hai tay nắm chuôi đao, thuận đà chém tạt nghiêng vào thân cây.

"Rầm!" Cái cây bị ánh đao hình vòng cung lướt qua, đột nhiên biến thành cọc gỗ, gãy lìa đổ xuống trước mặt An Long Nhi.

Sau lưng nó vang lên tiếng nổ, liền sau đó là một loạt tiếng súng quen thuộc, An Long Nhi hai mắt đã tối sầm, trông thấy một người bịt mặt thình lình xuất hiện phía

trước, đang giơ đao lên chém mạnh về phía mình...

Lục Kiều Kiều và Jack vẫn đang ẩn thân, trông thấy An Long Nhi lao thẳng về cửa Thương ở phía Đông, lập tức theo sau nó, lắp đạn xong liền bắn quét một đợt về

https://thuviensach.vn

phía gốc cây bên đó để chi viện, làm suy yếu đối thủ của An Long Nhi, sau đó đột ngột xoay người chuyển hướng tấn công cửa Cảnh.

Trước cửa Cảnh, Jack gọi Lục Kiều Kiều lại, lấy ra một lọ thủy tinh đựng đầy thuốc nổ đen ném về phía cái cây nhỏ. Khi lọ thuốc nổ bay đến bên trên ngọn cây, anh

quát lớn: "Bắn!" Ngay phát súng đầu tiên đã bắn vỡ lọ thuốc nổ trên không trung. Cái cây lập tức bắt lửa, hiện ra nguyên hình là cọc gỗ và lá bùa, họ nhìn thấy bên

dưới cọc bùa có năm người áo đen tay cầm cung lớn, thắt lưng giắt đao đang tản ra bốn phía né tránh.

Kỳ môn ảo trận đã bị phá, Jack và Lục Kiều Kiều xông thẳng tới chỗ cọc gỗ bắt lửa ở cửa Cảnh nã đạn, năm tên áo đen đều ngã xuống, toàn bộ những người giữ cọc

khác cũng đều hiện thân.

Nhưng đối phương hiện hình không có nghĩa là họ đã giành phần thắng, mà chỉ đại biểu cuộc huyết chiến thực sự giờ mới bắt đầu.

Lục Kiều Kiều và Jack chân không dừng bước, tiếp tục xông về phía cửa Thương nơi An Long Nhi đang chiến đấu, định chi viện cho nó, đồng thời cũng có thể chiếm

được một trong tám cửa của trận pháp hòng phản kích lại đối phương.

Họ chạy đến cửa Thương dưới màn mưa tên, nhìn thấy một người đang ngồi xổm giữa đống xác chết băng bó vết thương cho An Long Nhi. Người đó thấy hai người

chạy đến, liền ngẩng đầu lên để lộ gương mặt.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều và Jack trông thấy bên dưới chiếc mũ cỏ là một bộ mặt bọc trong tấm vải bố, không nhìn rõ đường nét, chỉ thấy một đôi mắt quen thuộc. Cả hai cùng

kinh ngạc đồng thanh thốt lên: "Tôn Tồn Chân?!"

Thì ra suốt một tháng nay Tôn Tồn Chân chưa từng rời Lục Kiều Kiều, y vừa trốn tránh sự lùng giết của phủ Quốc sư, vừa trở thành một kẻ theo dõi khác. Chỉ cần

được đi theo người mình yêu, dẫu có tới đâu y cũng không oán thán hối hận. Cho đến khi Lục Kiều Kiều rơi vào giữa Kỳ môn ảo trận, y vẫn luôn dùng Ngũ hành độn

thân pháp ẩn mình bên cạnh. Nhưng sau khi xe ngựa trúng tên lửa bốc cháy, y không thấy đám thích khách phục kích mà cũng không thấy bọn Lục Kiều Kiều nữa,

đành ẩn nhẫn chờ thời cơ chi viện.

Khi An Long Nhi xuất hiện đầu tiên, trở thành tiêu điểm công kích của toàn trận, y liền có mục tiêu tác chiến. Tôn Tồn Chân thấy An Long Nhi đơn độc tấn công cửa

Thương, cũng nhanh chóng lao đến đó, nhưng y không nhìn thấy địch thủ, nên chỉ có thể ở bên cạnh chờ thời cơ tấn công. Mãi tới lúc Jack làm nổ tan cửa Cảnh, ảo

thuật trong trận bị phá, y mới nhìn thấy tên thích khách đang hạ thủ với An Long Nhi, liền từ phía sau vung côn đánh ngã hắn, cứu được thằng bé.

Tôn Tồn Chân trông thấy Lục Kiều Kiều và Jack nhưng không rảnh chào hỏi hai người, y hét toáng lên: "Mau nằm xuống, cẩn thận có tên!"

https://thuviensach.vn

Lời còn chưa dứt, mấy mũi tên đã mang theo tiếng rít gió bay vút qua trên đầu.

Jack đè lên Lục Kiều Kiều lăn xuống chỗ đất trũng, anh hỏi Lục Kiều Kiều: "Y nhìn thấy chúng ta à?"

Thể lực của Lục Kiều Kiều đã tới cực hạn, cô thở hổn hển, mồ hôi lạnh túa ra khắp người, lăn xuống bên cạnh cái xác. Bọn họ nhận ra mình và đối phương đều đã có

thể nhìn thấy nhau.

Lục Kiều Kiều mệt đến nỗi thở không ra hơi, cô xòe lá bùa vàng vẽ bằng mực chu sa đã biến thành một nắm giấy ẩm ướt trong lòng bàn tay, ý muốn nói bùa ẩn thân

đã mất tác dụng. Jack thò đầu lên khỏi chỗ đất trũng quan sát, thấy cột gỗ gắn bùa ở tám cửa đã xuất hiện toàn bộ, tựa như bảy lá cờ lớn tung bay dưới ánh trăng.

Dưới ánh trăng mờ ảo, anh thấy phía bên kia khoảnh đất trống có khoảng hơn chục người áo đen đang bắn tên, hơn nữa còn đang nhích lại gần từng chút một.

Jack nói với Lục Kiều Kiều: "Em nghỉ ngơi một lát đi, chỉ cần để tôi trông thấy đám người ấy, bọn chúng nhất định không thoát khỏi khẩu súng của tôi đâu."

An Long Nhi đã được băng bó vết thương, miễn cưỡng chống người ngồi dậy, nhưng bất cứ động tác nào cũng khiến lưng nó đau rát như lửa đốt. Tôn Tồn Chân nói:

"Tôi đã bôi thuốc cầm máu cho cậu, nhưng vết thương rất sâu, cẩn thận đừng hoạt động mạnh, bằng không để mất máu quá nhiều thì hết cứu đó."

https://thuviensach.vn

Jack thò đầu lên khỏi chỗ đất trũng bắn hai phát, theo tiếng súng, đối phương liền có hai tên ngã lăn ra, những tên, còn lại lập tức nằm rạp xuống đất, không dám đứng

bắn tên, cũng không dám tấn công chớp nhoáng nữa.

Jack quỳ một chân, người dán về phía trước, hai tay cầm báng súng theo cách cầm súng ổn định nhất, chỉ lộ ra cái mũ bò và cặp mắt, trông như đứng giữa chiến hào

vậy. Đối phương có một tên đột nhiên đứng dậy bắn tên, còn chưa kịp kéo dây cung, súng của Jack đã nổ vang, một viên đạn nhắm thẳng vào đầu, tên kia lập tức toi

mạng.

Lục Kiều Kiều nạp đầy đạn vào khẩu súng của mình đưa cho Jack, rồi nhận lấy khẩu của Jack lắp đạn vào. Trong lúc đổi súng, Jack phát hiện ra mười mấy người đối

phương đang nhanh chóng rạp người tản ra, tạo thành hình rẻ quạt ép tới gần, đây là chiến thuật rất hiệu quả để đối phó với súng Tây điểm xạ.

Địa hình hơi nhấp nhô, nếu đối phương cứ bò rạp xuống mặt đất, lại phân tán thành mấy hướng trái, giữa, phải cùng tấn công, Jack sẽ khó lòng mà ngắm chuẩn được.

Anh đút súng vào bao, rút trong ủng ra một con dao găm, quẹt quẹt mấy cái lên đùi non, cười hì hì bảo Lục Kiều Kiều: "Kiều Kiều, giờ thì em có thể thưởng thức võ

công của tôi rồi..." Sau đó anh chàng cầm dao găm trên tay trái, tay phải rút khẩu súng ra.

https://thuviensach.vn

Tôn Tồn Chân nghe Jack nói dứt lời, không nói không rằng đứng dậy, tay cầm thanh Tề mi côn đi ra khỏi chỗ đất trũng. Hành động của y khiến Lục Kiều Kiều và Jack

đều hơi ngạc nhiên, trong hoàn cảnh này mà rời khỏi chỗ nấp thong dong như đi dạo phố vậy, dường như y cũng không cần mạng nữa rồi.

Y chầm chậm bước tới chỗ người bịt mặt nằm phủ phục ở khoảng giữa, tên bịt mặt kia cũng không biết Tôn Tồn Chân định làm gì, chỉ là phát hiện y càng lúc càng lại

gần đường bắn giữa mình và tay súng người Tây, nếu y có thể che chắn vị trí của tay súng, hắn có thể đứng dậy bắn tên hạ sát đối phương ngay. Khi Tôn Tồn Chân

còn cách người bịt mặt khoảng bốn năm trượng, y quả nhiên đã bước vào đường đạn của Jack, chắn giữa Jack và người bịt mặt. Tên bịt mặt thấy thời cơ đã tới, thình

lình đứng bật dậy kéo cung nhả tên...

Nào ngờ Tôn Tồn Chân còn nhanh hơn, có lẽ sớm đã đoán trước hắn có chiêu này, thân hình nhoáng cái đã nhảy vọt lên không trung, lao về phía một tên bịt mặt khác.

Tên cung thủ chuẩn bị bắn Tôn Tồn Chân vừa nhổm dậy liền mất luôn mục tiêu, nhìn theo hướng đầu mũi tên đang gá trên dây cung ra phía trước, hắn chỉ kịp thấy

Jack đang nhắm vào mình... Một tiếng "pằng" vang lên, tên bịt mặt ấy ngã bổ ngửa ra sau, mũi tên bắn vọt lên không trung.

Tôn Tồn Chân ở trên không xoay người vung côn đâm xuống tên bịt mặt dưới đất. Tên ấy sớm đã chú ý đến họ Tôn, chỉ là e ngại đạn súng Tây mà

https://thuviensach.vn

không dám ngẩng

đầu lên, Tôn Tồn Chân lại không đi về phía hắn, nên hắn chỉ căng thẳng quan sát diễn biến.

Đột nhiên thấy Tôn Tồn Chân xoay đầu bổ xuống chỗ mình, nhưng hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức lăn tròn dưới đất tránh một côn ấy, đoạn ngồi xổm dậy rút đao ra

chém vào họ Tôn, chẳng ngờ vừa mới nhổm lên, tiếng súng lại vang, đao còn chưa kịp chém ra thì trên trán đã trúng ngay một viên đạn.

Những tên bịt mặt khác đã đến rất gần chỗ đất trũng nơi Lục Kiều Kiều náu mình, chúng phát hiện chiến thuật của mình không ngừng bị đối phương phá hoại, đằng

nào cũng chết, chi bằng liều mình một phen. Không có bất cứ mệnh lệnh nào phát ra, mười mấy tên không hẹn mà cùng vung đao lên xông về phía Jack và Lục Kiều

Kiều.

Khẩu súng trên tay Jack chỉ còn ba viên đạn, người ta đã xông tới như thế, đương nhiên là rất hoan nghênh. Ba phát súng bắn về phía ba tên bịt mặt đi đầu, đám phía

sau căn bản không coi hỏa lực của súng Tây vào đâu vẫn nhanh chóng xông tới trước mặt anh.

Súng đã hết đạn, Jack lắc tay nhét vào bao da, lách người né tránh lưỡi đao trước mặt, áp sát đối thủ, vung dao găm đâm thẳng vào bụng đối phương trong tiếng sủa

nhặng xị của con Đại Hoa Bối...

https://thuviensach.vn

Đợt tấn công mạnh mẽ của đám người bịt mặt cũng nằm trong dự đoán của Tôn Tồn Chân, y xông ra khỏi chỗ trũng chính là để phá thế giằng co. Lúc này, y đang

vung thanh Tề mi côn lên chặn mấy tên bịt mặt, côn múa như gió, hết chắn trái lại đánh phải, nhất thời tiếng đao vang lên chát chúa như rèn sắt, tiếng côn vang trời,

nhưng mắt y vẫn tranh thủ liếc về phía Lục Kiều Kiều một cái.

Trong bảy tám tên bịt mặt xông được tới chỗ đất trũng, có mấy tên đang vây công Jack, mấy tên còn lại thì quây về phía Lục Kiều Kiều.

Khẩu súng trên tay cô đã không phát huy tác dụng được nữa, nổ súng trong tình trạng này bất cứ lúc nào cũng có thể bắn trúng người phe mình. Cô lấy tay xoa xoa

mặt, thở hổn hển đứng dậy, rút trong ống tay áo ra đôi tụ lý đao mà Hồng Tuyên Kiều tặng, đứng chắn trước mặt An Long Nhi.

Tên bịt mặt xông tới trước mặt cô thấy đối thủ là một cô gái trẻ đang chắn trước mặt một thằng bé con, lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, nhưng thanh đao của y rõ ràng

không phải chém vào Lục Kiều Kiều mà là nhắm vào An Long Nhi.

An Long Nhi hơi nghiêng người né tránh, nhưng nó đã bị thương nặng, không thể né được xa, thanh đao vẫn chém xả xuống đỉnh đầu. Đại Hoa Bối nhảy vọt lên không

trung, há miệng đớp vào cánh tay tên bịt mặt, hắn đau đớn vung tay hất con chó ra, thanh đao chém về phía An Long Nhi cũng buộc phải thu lại. Lúc này Lục Kiều

https://thuviensach.vn

Kiều lại vận dụng bộ pháp Tam giác mã, đã vòng ra phía sau hắn ta, dồn toàn bộ sức lực và dũng khí hét toáng lên: "Sát…"

Đoạn đâm sâu một đao vào thận của đối phương.

Thận bị đâm, người sẽ cảm thấy đau đớn kịch liệt, đồng thời cũng mất mạng trong một tích tắc. Khi Lục Kiều Kiều rút đao ra, đối phương đã là một người chết, máu

phun đỏ cả người Lục Kiều Kiều, máu này cũng khích thích sát khí xưa nay chưa từng có của cô.

Cô đã nghe được người tiếp theo ở vị trí nào, đao rút ra xong hoàn toàn không ngừng lại, người hơi cúi, bước xéo để nhường khoảng trống cho An Long Nhi, cô biết

đao của đối phương nhất định sẽ chém vào nơi nào, chỉ cần lách ra phía sau đâm cho hắn một nhát là có thể cứu được thằng bé.

Chân Lục Kiều Kiều đã mềm nhũn, lách ra sau đối phương rồi cô mới phát hiện mình đã quỳ gục xuống đất, nhưng đao vẫn còn cầm trên tay, vẫn còn một tia hy vọng

sống mong manh...

"Hai tên..." Lục Kiều Kiều lại rít lên lanh lảnh.

Đao đâm vào thận người ta thực ra không hề tốn sức, phiền phức là lúc rút đao sẽ chảy rất nhiều máu, máu bắn lên tay trơn nhầy nhụa khiến không cầm vững đao.

Toàn thân Lục Kiều Kiều toàn máu là máu, đao đâm vào rồi cũng không rút ra được, nhưng phía sau vẫn còn tiếng người xông tới, cô không còn hơi sức đâu mà đứng

https://thuviensach.vn

lên nữa, ngã nhào lên người An Long Nhi, dùng thân thể mình che chắn cho nó...

Một bàn tay túm lấy Lục Kiều Kiều kéo ra, cô ngoảnh đầu lại thấy một tên bịt mặt.

Tên bịt mặt này kéo Lục Kiều Kiều ra liền vung đao lên chém An Long Nhi, Lục Kiều Kiều thấy vậy liền cười gằn lạnh lẽo; Hồng Tuyên Kiều nói đúng, trên người có

một thanh đao khác, bao giờ cũng có thể phòng bị những tình huống nằm ngoài dự liệu.

Lục Kiều Kiều bị người ta nhấc lên như nhấc một con mèo, yếu ớt lật tay rút đao, lại thành ra xuất kỳ bất ý; tên bịt mặt chỉ một lòng muốn giết An Long Nhi, đao vừa

cất lên, cổ họng đã bị đoản đao đâm cho một nhát ngọt xớt, lưỡi đao ngập cần cổ.

Thanh đao chém về phía An Long Nhi khựng lại, vết chém trên cổ tên áo đen cũng òng ọc sủi bong bóng máu, Lục Kiều Kiều và hắn cùng ngã bịch xuống người An

Long Nhi, trước khi ngất đi, cô phát hiện âm thanh này rất dễ nghe, có lẽ sẽ đâm nghiện nghe cũng không chừng.

Tôn Tồn Chân đã đánh ngã hai tên bịt mặt, vừa thấy bên Lục Kiều Kiều báo nguy, lập tức lao về chỗ đất trũng nơi cô ngã xuống, một tên khác đang định kéo Lục

Kiều Kiều để giết An Long Nhi, liền bị Tôn Tồn Chân kịp thời vung côn từ phía sau đánh ngã.

https://thuviensach.vn

Thấy trên người Jack đã trúng nhiều nhát đao, Tôn Tồn Chân lập tức quay lại bên cạnh giúp anh giải vây. Mấy tên võ công tầm thường tuyệt đối không phải đối thủ

của Tôn Tồn Chân, nhưng khi y và Jack ngơi ra được một khắc, liếc sang phía Lục Kiều Kiều, lại chợt nghe An Long Nhi kêu: "Sụt đất rồi! Mau đến cứu người!"

Thì ra mặt đất ở chỗ Lục Kiều Kiều và An Long Nhi ngã xuống đang bắt đầu sụt lún, cát chảy như nước lặng lẽ cuốn xuống lòng đất. Lục Kiều Kiều, An Long Nhi, và

cả đống xác chết bên cạnh đều đang chìm xuống lòng đất sâu, An Long Nhi gắng sức kéo áo Lục Kiều Kiều, hòng nhấc cô cao lên một chút.

Thấy vậy hai người đều cả kinh thất sắc, đất lún thì cao thủ võ công cao cường hay xạ thủ bách phát trúng đều chẳng thể làm gì được. Tôn Tồn Chân tung mình lao về

phía Lục Kiều Kiều trước, người còn chưa đến nơi, Tề mi côn đã hất bay cái xác bên cạnh cô ra, sau đó thúc côn vào mông cô, hét lớn: "Kiều Kiều! Mau tỉnh lại!"

Mông bị thúc vào rất đau, Lục Kiều Kiều bất đắc dĩ bị đánh thức, mở mắt nhìn quanh quất, buột miệng chửi đổng một câu: "Tổ sư cha đứa nào lợi dụng Thiên ma chi

địa chơi trò này!"

Tôn Tồn Chân vừa lại gần cô và An Long Nhi, liền phát hiện đất dưới chân mình cũng đang sụt lún, y lập tức nhẩy lùi về sau một bước, chặn Jack lại.

Tôn Tồn Chân giơ đầu côn ra nói: "Mau tóm lấy!"

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi lập tức tóm lấy thanh Tề mi côn, Jack thì ôm eo Tôn Tồn Chân dồn sức kéo về phía sau.

Đột nhiên mặt cát sôi lên sùng sục như nước, cát không trôi xuống mà ngược lại đùn lên, Lục Kiều Kiều buông bàn tay nắm đầu côn ra, đang thầm nhủ: Chậc? Lại có

chuyện tốt thế này nữa à, không cần phải trèo mà tự nổi lên?

Nhưng trên đời này làm gì có chuyện tốt lành thế, trong cát lập tức bung ra một tấm lưới lớn quấn lấy Lục Kiều Kiều và An Long Nhi, cùng hai cái xác bên cạnh họ,

đồng thời cũng chặn thanh trường côn của Tôn Tồn Chân lại.

Tấm lưới bọc hai người chết và hai người sống, bị một luồng sức mạnh kéo giật sang hướng khác. Phía sau Tôn Tồn Chân và Jack bỗng xuất hiện ba bóng người, một

trong số đó yếu ớt mà lặng lẽ lướt đến giữa hai người, hai tay xòe ra ấn lên ngực họ, sau đó một trái một phải cùng lúc phát ra hai tiếng sấm.

"Ầm!"

"Ầm!"

Tôn Tồn Chân và Jack bị sấm nổ bay ra xa mấy trượng. Jack nhận ra chiêu này, đây chính là Lôi pháp đã đánh nát thi thể của Hồng Quốc Du lão gia trên đỉnh Phù

Dung, lần đó cái xác của Hồng lão gia bị nổ chỉ còn lại đầu lâu.

Hiện giờ tự mình cảm nhận một phen, anh mới phát hiện không phải đau đớn bình thường, mà là đau đến mức cơ bắp khắp người đều không khống chế được giật nẩy

https://thuviensach.vn

lên, khiến toàn thân run bần bật, tim đập dữ dội đến độ tưởng như không thể chịu được nữa, từ vóc dáng, anh nhận ra người này chính là hàng xóm cũ nhà Lục Kiều

Kiều, Đặng Nghiêu.

Jack ngã xuống đất, ôm ngực yếu ớt ho khan một tiếng, run run giọng nói: "Đặng đại ca… mọi người quen nhau như vậy... mà anh cũng cho nổ à...?"

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Ảo Hải

Tôn Tồn Chân cũng trúng đòn nặng như Jack, nhưng từ nhỏ y đã tu luyện nội công Toàn Chân hộ thể, thương thế nhẹ hơn Jack nhiều. Y trúng phải chiêu lôi kích của

Đặng Nghiêu, văng ra xa ba trượng, song vẫn cố nén cơn đau khủng khiếp nương đà lăn tròn dưới đất mấy vòng để giảm bớt lực đạo, vừa đứng bật dậy được, y chẳng

buồn để ý đến ai, chỉ lo guồng chân đuổi theo Lục Kiều Kiều. Y đã thấy Lục Kiều Kiều và một đống người chết bị quấn vào trong lưới, mà tấm lưới ấy như một cỗ xe

kéo được gắn sau xe ngựa, đang nhanh chóng rời khỏi.

Y không để tâm ai đánh với ai, ai thắng ai thua, nhưng muốn bắt Lục Kiều Kiều đi thì tuyệt đối không được.

Khinh công của Tôn Tồn Chân rất nhanh, nhưng tấm lưới kia kéo đi cũng không hề chậm, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Bên cạnh Đặng Nghiêu còn có Kim Lập Đức và Lục Hữu, Kim Lập Đức mặc áo đen tuyền, còn Lục Hữu lại vận đạo bào màu vàng[1], trông đặc biệt nổi bật giữa

https://thuviensach.vn

đám người. Lục Hữu cao gầy, khinh công cao cường, vừa trông thấy Tôn Tồn Chân đuổi theo Lục Kiều Kiều, liền tung mình phóng về phía y.

[1] Tác giả chú thích: Đạo giáo là chính giáo sản sinh ở Trung Quốc, có các giáo điều và lễ nghi rất nghiêm khắc, khi chính thức lập đàn làm phép bày trận, bắt buộc

pháp sư phải mặc đạo bào. Ví dụ như trong trận Xích Bích thời Tam Quốc, Gia Cát Khổng Minh lập đàn mượn gió Đông cũng phải mặc đạo bào, không phải để trêu

tức Chu Du hay làm màu mè, mà chỉ là nghiêm khắc chấp hành lễ nghi lập đàn. Hôm nay Lục Hữu là chủ trận, vì vậy y cũng không ngoại lệ phải mặc đạo bào màu

vàng.

Quốc sư đã hạ lệnh phải giết chết tên tiểu đạo sĩ Tôn Tồn Chân vì một người đàn bà mà phản lại triều đình này, nhưng trong trận chiến đỉnh Phù Dung, họ lại không tìm

thấy bóng dáng y đâu. Tiêu Kiếm, người nhận lệnh truy sát y, cũng chính là anh hàng xóm Đặng Nghiêu bộ dạng hiền hòa kia, sau đó dùng Bát tự điếu hồn châm men

theo con sông nhỏ đuổi đến tận Châu Giang mới phát hiện Tôn Tồn Chân đã từ bỏ vận mệnh của mình, chuyển bát tự sang một con cá nhỏ trong hồ nước, vừa uổng

công trở về còn bị Quốc sư mắng chửi một trận.

Giờ Tôn Tồn Chân lại xuất hiện, cơ hội hiếm có như vậy nhất định không thể bỏ qua được. Vả lại, mục tiêu của trận chiến này chính là chặt đứt vây cánh của Lục

https://thuviensach.vn

Kiều Kiều, Tôn Tồn Chân cũng có thể coi là một trong số đó. Vốn dĩ, bọn họ chỉ định giết Jack và An Long Nhi, giờ họ Tôn tự chui đầu vào rọ, vừa khéo một mẻ lưới

đánh gọn cả đám.

Lục Hữu bị Lục Kiều Kiều chơi cho một vố ở phủ Thiều Châu, khiến đường đường một vị Hoàng linh quan ở Khâm Thiên giám lại bị đám quan sai không có phẩm trật

gì coi như kẻ trộm mà đuổi đánh, nên y vẫn luôn tìm cơ hội để làm Lục Kiều Kiều mất mặt một phen.

Lần này Quốc sư phát lệnh phải diệt trừ toàn bộ đám đàn ông bên cạnh Lục Kiều Kiều, y liền xung phong bày ra kỳ môn ảo trận, đích thân mặc đạo bào, lập đàn kết

giới, điều binh khiển tướng, ý đồ thể hiện uy phong trước mặt Quốc sư và đám đồng liêu, đương nhiên cũng nhằm gỡ gạc chút danh dự từ chỗ đám người của Lục

Kiều Kiều nữa.

Nhưng không ai ngờ thực lực của đám Lục Kiều Kiều lại tiến bộ nhanh như vậy, hỏa lực của súng Tây lại dữ dội như vậy, hơn nữa đám trẻ ấy lại còn liều mạng như

vậy. Mặc dù Kim Lập Đức đã tìm được một nơi phong thủy tuyệt địa cho y bố trận, khiến bát tự của đối thủ trở nên yếu ớt đến mức xúi quẩy, kế hoạch của y vẫn lần

lượt bị đánh đổ, đội Thần tiễn điều từ doanh trại Bát kỳ gần đó cũng bị tiêu diệt toàn bộ. Cuối cùng vẫn phải do Ngũ quan chính đích thân ra tay, phen này y còn không

https://thuviensach.vn

dốc sức truy sát thì không cách nào ăn nói được.

Kim Lập Đức đưa mắt nhìn Lục Hữu truy đuổi Tôn Tồn Chân, rồi lại nhìn Jack và Đặng Nghiêu, thở dài một tiếng, quay đầu chạy theo Lục Hữu, bỏ lại hai người

Đặng Nghiêu và Jack.

Jack không hiểu gì, nhưng Đặng Nghiêu thì rất rõ ý tứ cửa Kim Lập Đức.

Lời thề đầu tiên của người tu đạo là tránh giết chóc, dù buộc phải ra tay cũng phải nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, nhường đối phương hết mực, càng không cần

phải nói đến chuyện động sát tâm chủ động đi giết người, làm vậy ắt sẽ mất hết đạo hạnh tu hành, rơi vào ma đạo hại mình hại người, mấy tay cao thủ huyền học ở

đây sao lại không biết điều đó chứ?

Kim Lập Đức cho dù muốn báo đền nợ nước thì chỉ cần xem phong thủy cho hoàng thượng là đã làm tốt bổn phận của mình rồi, không việc gì phải tăng thêm sát

nghiệp, chuyện khó khăn này tốt hơn cứ để cho Đặng Nghiêu tự mình giải quyết. Kim Lập Đức vừa xoay người, Đặng Nghiêu đã đột nhiên xuống tấn, hai tay giao vào

nhau kết thành thủ ấn, gằn giọng quát lớn: "Vạn lý thanh quang thanh đế thần lôi cấp cấp như luật lệnh!" phát ra Ngũ lôi chú uy lực mạnh mẽ của phái Thần Tiêu.

https://thuviensach.vn

Xung quanh Jack bùng lên những đạo sấm sét ngũ sắc, âm thanh chấn động bầu không một lúc lâu, cả mặt đất cũng nhanh chóng sụt xuống.

Dứt tiếng sấm, khói bụi tan đi, Jack đã biến mất không còn tăm tích, Đặng Nghiêu xoay người đuổi theo Kim Lập Đức.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi bị quấn vào lưới kéo đi vùn vụt như một cái bao lớn, cô quay đầu nhìn thấy An Long Nhi đang ra sức xé lưới thì sực tỉnh ngộ, vội vàng

tìm thanh đoản đao lúc nãy cắm vào mà chưa rút ra trên cái xác bên cạnh mình.

Lần rờ cái xác đầm đìa máu, tìm được cán đao trên cổ người chết, cán đao vẫn dính nhơm nhớp, nhưng không còn trơn tuột như lúc nãy nữa, cô dùng sức rút mạnh,

phát hiện vẫn không rút ra được, bèn vặn một cái, "ộc" một tiếng, cả đao lẫn máu vọt ra, Lục Kiều Kiều không sao kìm được, há miệng nôn khan.

Nhưng cô vẫn không dừng lại, một tay cầm sợi dây lưới ra sức cắt cứa. Dây thừng rất to, cô cắt mấy nhát liền vẫn không đứt, An Long Nhi kêu lên: "Cô Kiều đưa đao

cho cháu!"

An Long Nhi đúng là chuyên gia dùng binh khí, đao vừa đến tay đã cắt rách toang tấm lưới lớn, cả người chết lẫn người sống cùng lăn ra ngoài, lập tức nghe thấy tiếng

Tôn Tồn Chân vang lên: "'Kiều Kiều, nằm yên dưới đất, để tôi tới cõng cô!"

https://thuviensach.vn

Lời vừa dứt y đã đến bên cạnh Lục Kiều Kiều, kéo tay Lục Kiều Kiều định cõng cô lên lưng, nhung sau lưng lại có tiếng luỡi đao xé gió, Lục Hữu cũng đã đuổi tới

trước mặt.

Lục Hữu quát lớn: "Tôn Tham, lần trước ở đỉnh Phù Dung đao của ông mày bị mất, để thằng nhãi con nhà ngươi oai phong một phen, hôm nay cho ngươi biết võ công

của ông đây thế nào!"

Tôn Tồn Chân lập tức buông tay Lục Kiều Kiều ra, vung côn bước lên hai bước nghênh đón Lục Hữu, bóng côn bao bọc quanh người tiếp lấy thanh khoái đao của họ

Lục: "Lão già chết tiệt mồm miệng bẩn thỉu, làm bẩn cả tấm đạo bào này, đánh đi!"

Hai người lao vào nhau kịch chiến trước mặt Lục Kiều Kiều và An Long Nhi, khiến khói bụi cuộn lên mù mịt, bóng người trở nên mơ hồ, côn và đao chạm nhau chan

chát như sấm rung gió giật. Kình phong của hai loại binh khí không ngừng quét ra xung quanh, An Long Nhi nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, đây là lần đầu tiên nó có cơ

hội xem hai vị cao thủ võ lâm liều mạng với nhau, thì ra lại chấn động nhường này.

Lục Kiều Kiều thở không ra hơi nói với An Long Nhi: "Mở cái rương sau lưng cô ra, đưa bao thuốc phiện đây..."

https://thuviensach.vn

An Long Nhi ngẩn người nhìn Lục Kiều Kiều, đang lúc sống chết thế này mà đột nhiên lại muốn hút thuốc phiện, lẽ nào Lục Kiều Kiều bị đánh cho đầu óc thất thường

rồi sao?

Giọng Lục Kiều Kiều cấp bách xen lẫn giận dữ: "Nhìn cái gì… muốn chết hả? Nhanh lên!"

An Long Nhi không nghĩ ngợi gì nữa, bò đến mở cái rương sau lưng Lục Kiều Kiều: "Đâu rồi? Đâu rồi?"

"Thằng ngu... ở cung Chấn..."

"À, tìm thấy rồi…" Ý Lục Kiều Kiều nói với An Long Nhi là thuốc phiện để ở giữa mé trái của cái rương, nó nhanh chóng tìm được gói thuốc Vân Nam thượng đẳng

to bằng nửa lòng bàn tay, bọc vuông vắn bằng giấy dầu.

Lục Kiều Kiều cầm gói thuốc trên tay, chẳng buồn bóc lớp giấy dầu gói bên ngoài, uể oải đưa lên miệng cắn một miếng, nuốt chửng. Sau đó, cô đưa miếng cao thuốc

phiện cho An Long Nhi, nhổ mảnh giấy dầu trong mồm ra: "Mày cũng ăn một miếng đi…"

An Long Nhi lại ngớ người, Lục Kiều Kiều vội vã thúc giục: "Ăn đi... giảm đau... ăn một chút rồi gói vào cất đi…"

An Long Nhi không nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức học theo Lục Kiều Kiều cắn một miếng, sau đó nhổ vụn giấy dầu trong miệng ra.

Thì ra thuốc phiện vốn có dược tính rất mạnh, trước khi trở thành độc phẩm, đã từng được coi là thần dược trị bách bệnh, đặc biệt có hiệu quả

https://thuviensach.vn

giảm đau, làm tinh thần

phấn chấn rất nhanh. Lục Kiều Kiều hiểu rõ dược hiệu của thuốc phiện, nên dù đang cai thuốc, cô vẫn giữ nửa bao cuối cùng bên mình, phòng khi cần dùng gấp.

Cô biết rõ nguyên nhân mình không có sức lực chiến đấu là vì cơn nghiện phát tác, không kịp thời uống thuốc; mà đơn thuốc của Tú Liên phu nhân cho ngày hôm đó,

cô cũng đã xem xét rất kỹ càng, trong đơn có một vị thuốc là vỏ anh túc, chính là nguyên liệu để bào chế thuốc phiện, trong thuốc cai nghiện cho vỏ anh túc vào, một

mặt có thể làm giảm ho, mặt khác có thể từng bước giảm đi phân lượng vỏ anh túc, khiến người cai dần dần thoát nghiện.

Hiện giờ trong thuốc cai nghiện mà An Long Nhi sắc cho cô, lượng vỏ anh túc đã giảm đi rất nhiều, nhưng dẫu sao vẫn còn một chút, cũng có nghĩa là Lục Kiều Kiều

hiện tại vẫn có thể chất của một con nghiện, thấy thuốc là phấn chấn tinh thần.

Giờ là lúc mấu chốt quyết định sống chết, để duy trì sức chiến đấu, chuyện gì Lục Kiều Kiều cũng dám thử, huống hồ chỉ cần cắn một miếng cao thuốc phiện.

Thuốc phiện vốn không thể ăn sống, cũng không thể dùng quá lượng. Hòng xoa dịu cơn nghiền, làm phấn chấn tinh thần những khi không thể hút thuốc, con nghiện lâu

năm thường chưng mềm cao thuốc phiện ra, rồi vê thành viên nhỏ, uống một viên với nước ấm là đủ lượng, cách này gọi là "nuốt thuốc chưng".

https://thuviensach.vn

Cắn một miếng kiểu Lục Kiều Kiều, ăn thuốc độc như ăn kẹo thế này, nếu nghiêm trọng có thể gây chết người. Vì dù chỉ là một mẩu nhỏ, phân lượng cũng nhiều hơn

"nuốt thuốc chưng" rất nhiều rồi. Tất nhiên, Lục Kiều Kiều rất rõ điểm này, có điều cô tuyệt đối không thể để đối thủ thực hiện được ý đồ. Bọn chúng muốn bắt sống

cô; nhưng cô chỉ chấp nhận hoặc là tự do hoặc là chết.

Mặt cát chỗ Lục Kiều Kiều đang ngồi bắt đầu lún xuống, bên dưới đột nhiên thò lên hai bàn tay tóm chặt Lục Kiều Kiều kéo xuống, cô vừa vùng vẫy vừa hét lớn:

"Long Nhi! Chém đứt nó!"

An Long Nhi nuốt miếng thuốc phiện xong quả nhiên thấy cảm giác đau đớn khắp người nhanh chóng thuyên giảm, nó cầm một thanh đao sắt bên cạnh lên, lăn tới

trước mặt Lục Kiều Kiều vung đao chém vào hai cánh tay kia.

Cánh tay đối phương như thể có mắt, trước khi thanh đao chém tới đã rụt về lòng đất. Lục Kiều Kiều ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy Tôn Tồn Chân và Lục Hữu đang

đánh nhau trời long đất lở, nhưng không thấy Jack đâu.

Cởi chiếc rương mây trên người xuống, lảo đảo đứng dậy, cô cảm nhận được thể lực mình đang hồi phục, đồng thời đầu óc cũng dần tỉnh táo lại từng chút một.

Giúp Tôn Tồn Chân đánh bại Lục Hữu là chuyện cấp thiết nhất, bằng không họ không thể rảnh rang để tìm Jack. Cô rút khẩu súng ở thắt lưng ra,

https://thuviensach.vn

thả lỏng toàn thân,

gắng giữ cho nhịp thở chậm lại, bình tĩnh nắm bắt quy đạo mỗi chiêu mỗi thức cũng như cách di chuyển thân hình của họ Lục kia.

Lục Kiều Kiều nhanh chóng cảm nhận được tâm thần và tiết tấu của Lục Hữu, Tôn Tồn Chân đang chiến đấu cũng chú ý thấy ý đồ của cô, khi Lục Kiều Kiều hét lớn:

"Tránh ra!" người y đã nhảy vọt lên không trung, Lục Kiều Kiều liên tiếp bắn sáu phát, đạn bay vù qua dưới chân Tôn Tồn Chân, nhắm vào thân hình Lục Hữu.

Cũng không biết Lục Hữu có trúng đạn hay không, chỉ thấy sau khi tiếng súng vang lên, y nhanh chóng rút vào bóng tối, rồi biến mất không tăm tích.

Lục Kiều Kiều đang định gọi Tôn Tồn Chân và An Long Nhi cùng đi tìm Jack, thì trông thấy Đặng Nghiêu lướt gió từ phía trước phóng tới, mặc dù vóc người to lớn,

nhưng tốc độ của y không hề kém Lục Hữu. Y chẳng buồn liếc nhìn cô, không nói không rằng vung đao lên chém Tôn Tồn Chân, sau lưng An Long Nhi cũng thình lình

nhảy ra một tên Kim Lập Đức, cùng lúc vung đao chém về phía nó.

Kim Lập Đức đoán võ công của An Long Nhi có lẽ nằm trong tầm khống chế của mình, chỉ cần Đặng Nghiêu cầm chân Tôn Tồn Chân, bản thân y giữ An Long Nhi,

gã Tây Jack hắn đã bị Đặng Nghiêu thu thập; vậy thì hai huynh đệ Mục Linh Mục Tháp bắt một Lục Kiều Kiều chắc chắn thành công. Một khi bắt được Lục Kiều

https://thuviensach.vn

Kiều, thì rút lui là chuyện quan trọng nhất, còn việc y có giết An Long Nhi hay không có thể hạ hồi phân giải.

Ôm tâm thái ấy, Kim Lập Đức chỉ đánh như luận bàn võ công, mỗi chiêu mỗi thức đều chặn đứng đường đi của An Long Nhi, đồng thời cũng va chạm chát chúa với

lưỡi đao của thằng bé, nhưng không hề thấy sử ra chiêu sát thủ nào.

Tôn Tồn Chân vừa nếm mùi đau khổ trong tay Đặng Nghiêu, gặp lại đối phương đương nhiên bừng bừng nổi giận. Vả lại, y cũng lờ mờ cảm giác được người bắn tên

vào y trên đồi Song Long chính là họ Đặng này, nên khao khát muốn đánh ngã Đặng Nghiêu lại càng mạnh mẽ hơn gấp bội.

Y múa côn quét về phía họ Đặng, chợt phát hiện ra mình chỉ quét trúng một cái bóng, không biết Đặng Nghiêu dùng chiêu gì mà người đã ở sau lưng Tôn Tồn Chân,

Lục Kiều Kiều trông thấy, vừa buột miệng kêu lên "Cẩn thận", Đặng Nghiệu đã vươn tay điểm vào huyệt Não không sau gáy Tôn Tồn Chân.

Tức thời Tôn Tồn Chân loạng choạng đổ về phía trước, rồi đột nhiên dừng côn lại vươn tay ra mò mẫm như người mù, lát sau thì gầm rú như phát điên, cuồng loạn

múa côn, quét đập loạn xạ...

Lục Kiều Kiều chưa từng thấy đòn tấn công nào nhanh đến thế, lại càng không thể ngờ được người phát ra chiêu thức kinh khủng trong nháy mắt ấy lại là Đặng

https://thuviensach.vn

Nghiêu từng làm hàng xóm hai năm với mình, cô nhìn y bằng ánh mắt kinh hoảng pha lẫn phẫn nộ, nhưng họ Đặng thậm chí chẳng thèm nhìn cô, chỉ lao thẳng tới chỗ

An Long Nhi.

Lục Kiều Kiều trông thấy bộ dạng của Tôn Tồn Chân, biết y nhất định đã trúng phải bùa của Đặng Nghiêu, chỉ là không nhận ra họ Đặng đã sử dụng chiêu thức quái

đản gì. Tiếng gào rú của y nghe thê thiết mà bất lực, Lục Kiều Kiều không thể tưởng tượng được y đang phải chịu đựng nỗi đau đớn nhường nào, nhưng kẻ tính tình

cam chịu như Tôn Tồn Chân mà phải phát cuồng lên như vậy, có thể thấy uy lực của lá bùa cùng sự tàn độc của Đặng Nghiêu.

Lục Kiều Kiều thấy sống mũi cay cay, hai mắt ứa lệ. Cô lắp đạn giơ súng chỉ về phía Đặng Nghiêu, nhưng họ Đặng cùng Kim Lập Đức đã quấn lấy An Long Nhi đấu

đá không ngớt, lúc này cô đang nhập nhèm nước mắt, không dám chắc viên đạn bắn ra sẽ trúng vào ai.

Cô chùi nước mắt, một lần nữa gắng ép mình bình tĩnh lại giữa cảnh hỗn loạn, giống như lúc nãy đối phó với Lục Hữu, tinh tế và nhạy bén nắm bắt chuyển động của

Đặng Nghiêu, cô muốn bắn chết gã đàn ông đeo mặt nạ lừa cô suốt hai năm, vừa rồi còn đánh cho Tôn Tồn Chân phát điên này.

Cô loáng thoáng hiểu ra tại sao đám cung thủ che mặt lúc nãy càng đánh càng hăng, biết rõ đồng bọn đã chết mà vẫn liều mạng xông lên. Đó không hẳn là dũng cảm,

https://thuviensach.vn

mà là cừu hận, mối thù khi thấy những chiến hữu sớm tối bên nhau của mình chết đi; từng có vô số mũi tên mang theo nỗi hận đó bắn về phía cô, giờ đây cũng sẽ có

sáu viên đạn mang theo mối hận ấy dành cho họ Đặng kia.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi chỉ như tia lửa lóe lên ấy, không ai có thời gian nghĩ ngợi gì, Lục Kiều Kiều phát hiện động tác của mình đã cứng lại.

Hai tay cô giơ súng nhắm về phía trước, không sao kéo cò, cũng không thể ngắm chuẩn vào đối phương, càng không thể buông súng hay di chuyển nửa bước. Cô dùng

hết sức vùng vẫy, lại phát hiện ra mỗi lần mình vận sức, đều giống như dồn hết lực trở lại cơ thể mình, chỉ khiến cơ bắp co thắt lại đau đớn như bị rút gân, toàn thân

càng cứng đờ.

Khóe miệng cô run run, gương mặt nở một nụ cười tuyệt vọng cổ quái, cô biết mình đã bị người ta lén lút trói chặt, kiểu trói người này gọi là Phược long chú[2].

[2] Bùa chú trói rồng.

Bị trúng Phược long chú lên người không nguy hiểm đến tính mạng, muốn giải trừ cũng không phải chuyện khó, nó giống như một ổ khóa cực kỳ kiên cố, chỉ cần tìm

được đúng chìa khóa là có thể mở ra; chỉ cần tu hành đến một trình độ nhất định, cùng với một bùa chú tương ứng là có thể dễ dàng giải trừ Phược long chú, Lục Kiều

https://thuviensach.vn

Kiều tin rằng nếu có Tôn Tồn Chân bên cạnh, y hoàn toàn có thể giúp cô cởi trói.

Đối phương giở ra trò ấy vào thời điểm này đương nhiên không phải ngẫu nhiên, mà là sự nhận định tình hình rất sáng suốt, trong tình trạng không còn ai có thể ra tay

ứng cứu, đây là cách thức đơn giản mà hiệu quả nhất để bắt sống Lục Kiều Kiều.

Muốn sử dụng đạo pháp thì tuyệt không thể thiếu thứ nào trong ba thứ thủ ấn, phù thư, chú ngũ, nói tóm lại là thân thể phải hoạt động mới có thể phát huy tác dụng.

Lục Kiều Kiều chỉ cần kết được thủ ấn, thì cũng có thể tự giải bùa chú ếm trên người, ngặt nỗi lúc này cô lại không thể nhúc nhích, cô biết bước tiếp theo mình chỉ còn

nước buông tay mà chịu trói.

Trong khoảnh khắc, cô đã moi óc nhớ lại mấy trăm loại bùa chú mình biết, nhưng loại duy nhất không cần cử động ngón tay cũng có thể phát ra chỉ có Cửu Tự ấn.

Tay phải cô đang cầm súng, tay trái nâng bên dưới tay phải, nếu không tính khẩu súng thì động tác này của cô chính là bàn tay trái đỡ bàn tay phải, đây là thủ ấn cuối

cùng, cũng là thủ ấn mạnh nhất trong Cửu Tự ấn: Bảo bình ấn.

Cửu Tự ấn là kết giới mà Lục Kiều Kiều sở trường nhất, vì sức mạnh to lớn của, kết giới sẽ khiến nguyên thần tiêu hao cực lớn, để tránh tổn thương nguyên thần, nên

https://thuviensach.vn

Cửu Tự ấn chia thành chín chữ chín tầng lần lượt tu luyện, khi sử dụng cũng chia thành chín chữ chín tầng mà đánh ra, vì vậy mới có câu chú ngữ "Lâm binh đấu giả

giai trận liệt tại tiền."

Trong trận chiến trên đỉnh Phù Dung, Lục Kiều Kiều gấp gáp thúc đẩy Cửu Tự ấn, trong chớp mắt đã hoàn thành kết giới, mặc dù thuận lợi kết được chín thủ ấn,

nhưng bản thân cô cũng kiệt quệ sức lực, phải nằm mấy ngày mới hồi phục lại được. Giờ nếu gắng gượng phát ra Bảo bình ấn mạnh nhất, có lẽ sẽ toi mạng...

Lục Kiều Kiều mỉm cười đờ đẫn, nhìn An Long Nhi đang tả xung hữu đột, liên tiếp rơi vào hiểm cảnh trước mắt, nghe thấy tiếng Tôn Tồn Chân kêu gào cuồng loạn,

cũng nhớ cả Jack không biết đã đi đâu. Những người này đang vì cô mà chịu khổ, nếu cô chết ở đây, bọn họ có lẽ còn có cơ hội sống sót, thậm chí nếu cha biết cô đã

chết rồi, có khi ông cũng bớt được một điểm yếu có thể bị uy hiếp.

Từ Quảng Châu tới đây, cô đã quen biết không ít bạn bè vào sinh ra tử, trải qua những chuyện kinh tâm động phách, đời này coi như cũng không uổng phí.

Cô bình tĩnh nhìn khẩu súng trên tay, nhanh chóng hít khí vào đan điền, cảm nhận được chân khí trong cơ thể đang chạy loạn xạ và sôi trào lên, trước đây cô chưa

từng sở hữu nội khí mạnh mẽ như vậy, đây hẳn là phản ứng mạnh do thuốc phiện gây ra.

https://thuviensach.vn

Cô nhanh nhẹn dồn tụ nội khí từ các kinh mạch về tụ thành nội đơn, rồi chuyển hóa thành nguyên thần, dưới tác động của Bảo bình ấn, khắp người cô tỏa ra ánh đỏ

rực rỡ. Không rõ là chân khí mạnh mẽ đang bùng cháy như ngọn lửa, hay máu của người chết bắn trên người đang bốc hơi, một cái bóng hình người to gấp đôi Lục

Kiều Kiều đã bọc bên ngoài cơ thể cô.

Hai gã thanh niên mặc áo khoác chẽn dài tay màu xanh lam đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối, lao thẳng về phía Lục Kiều Kiều. Bọn chúng là Mục Linh và Mục

Thác, Long linh quan và Hổ linh quan của Khâm Thiên giám. Theo kế hoạch của Lục Hữu, hai người này phụ trách bắt sống Lục Kiều Kiều, kẻ khi nãy đặt lưới dưới

đất chính là chúng, mới rồi dùng Phược long chú trói Lục Kiều Kiều lại cũng là chúng.

Khóe mắt Lục Kiều Kiều liếc thấy hai người bổ về phía mình, trong lòng chỉ thấy buồn nôn, cô không thể chấp nhận để những kẻ này chạm vào mình, dù chỉ là một sợi

tóc. Lòng cô nóng như lửa đốt, còn chưa kết thành Cửu Tự thủ ấn đã hét vang chú ngữ phát động kết giới hộ thân tầng thứ chín: "Lâm binh đấu giả giai trận liệt tại

tiền!"

"Ầm" một tiếng, trong thân thể Lục Kiều Kiều bùng lên một quầng sáng đỏ, Mục Linh và Mục Tháp, An Long Nhi đang hỗn chiến với Kim Lập Đức và Đặng Nghiêu,

https://thuviensach.vn

đều bị một luồng sức mạnh khủng khiếp hất văng ra xa.

An Long Nhi hét vang "Cô Kiều!" rồi ở dưới đất nhanh nhẹn bò về phía Lục Kiều Kiều. Nó thấy Lục Kiều Kiều vẫn giơ súng về phía trước, trên người cô bùng lên

một thiếu nữ hình thành bởi ngọn lửa, trông có vẻ cao gấp đôi Lục Kiều Kiều, đang cúi đầu buông thõng hai tay…

Đây là nguyên thần của Lục Kiều Kiều đang bị Phược long chú trói chặt, cách duy nhất mà cô nghĩ ra đó là dùng nguyên thần phá vỡ bùa chú trước khi bị đối phương

bắt sống, kể cả có gây nguy hiểm cho tính mạng, cô cũng không tiếc.

Lục Kiều Kiều hét lên với An Long Nhi: " Long Nhi, mày chạy đi, cô Kiều không sao, mau chạy đi!"

Ảo ảnh thiếu nữ đỏ như máu kia chậm rãi ngẩng đầu, hai cánh tay chầm chậm dồn sức đẩy ra phía ngoài, thân thể từ từ phóng lớn, cùng với tiếng hét của Lục Kiều

Kiều, ảo ảnh thiếu nữ cũng ngửa mặt lên trời há miệng thét vang giận dữ, An Long Nhi thấy miệng cô ta càng lúc càng lớn, cho đến khi toác cả gương mặt ra, từ trong

miệng mọc ra những chiếc răng nanh dài nhọn đâm thẳng lên trời. Sau đó, kết giới lại bùng lên lần nữa, sóng khí cuồn cuộn không ngừng từ chỗ Lục Kiều Kiều lan đi

khắp bốn phương tám hướng xung quanh.

Nguyên thần Lục Kiều Kiều bắt đầu ma hóa dưới tác dụng của dược tính mang tà khí mãnh liệt của thuốc phiện, cứ tiếp tục thúc đẩy nguyên thần thế

https://thuviensach.vn

này, có lẽ cô sẽ

phá được Phược long chú, nhưng cũng có thể sẽ mất mạng.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức ngồi dưới đất đưa mắt nhìn nhau, Đặng Nghiêu nói: "Không lợi hại đến mức ấy chứ?" Bản thân y hiểu rất rõ, phải tu hành mấy chục năm mới có thể khiến nguyên thần xuất khiếu[3] và dị hóa, cô bé con này không thể nào có nguyên thần lớn mạnh trong thời gian ngắn ngủi như vậy được.

[3] Nguyên thần tách ra khỏi cơ thể.

"Có phải đã uống thuốc gì không?" Kim Lập Đức cũng cho rằng Lục Kiều Kiều không thể có công lực cao cường như thế.

Mục Linh và Mục Thác đang bò về phía Lục Kiều Kiều, nhưng vừa lại gần kết giới đã bị hất văng ra lần nữa. Không phải bọn họ không có cách đối phó với Lục Kiều Kiều đã nhai thuốc phiện phát điên, chỉ có điều Quốc sư đã hạ lệnh chỉ được phép bắt sống Lục Kiều Kiều, vì vậy tất cả đều phải chịu trận cho cô đánh.

Đúng lúc này, từ phía xa vang lên tiếng vó ngựa, bốn thớt khoái mã xông thẳng về phía kết giới của Lục Kiều Kiều.

Người đi đầu là một trung niên tướng mạo tuấn tú, ngựa chưa phóng đến trước mặt Lục Kiều Kiều, người đã rời khỏi yên nhảy vọt lên không trung. Anh ta hét lớn: "Cẩu tặc ở đâu đến đây làm xằng!" đồng thời rút trên lưng

https://thuviensach.vn

ngựa ra một thanh trường kiếm, mũi kiếm rung rung vạch ra một đóa kiếm hoa đâm về phía Mục Linh ở gần nhất.

Đầu Lục Kiều Kiều không thể chuyển động, nhưng qua giọng nói cô đã nhận ra người mới đến chính là đại ca An Thanh Nguyên của mình.

Mục Linh Mục Thác là anh em sinh đôi, tâm ý tương thông, cùng tiến cùng lùi, vừa thấy trường kiếm đâm tới, hai người đều lăn tròn dưới đất bật dậy, hai thanh đao

cùng lúc chặn trường kiếm của An Thanh Nguyên lại, nhất thời đao kiếm chạm nhau chan chát, thêm một trận kịch chiến nổ ra.

Ba người khác cưỡi ngựa xông tới cũng lập tức nhảy khỏi yên ngựa, hai đại hán vừa chạm chân xuống đất đã rút đao chém về phía Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức, hai người Đặng, Kim chẳng còn tâm trạng chiến đấu, vừa thấy có người tấn công liền vừa lăn vừa bò lùi về phía sau. Đại hán cuối cùng vóc người cao lớn khôi vĩ, mũi thẳng mặt vuông, vừa tiếp đất liền rút một khẩu súng ngắn nhằm vào Đặng Nghiêu.

Đặng Nghiêu lùi lại thấy một gã cao lớn rút súng ngắm chuẩn vào mình, liền thất thanh kêu lên: "Không phải chứ, lại bắn ta nữa..."

Kim Lập Đức hét: "Người huynh to, dễ ngắm..." Lời vừa dứt, người đã biến mất vào bóng đêm. Lần này Đặng Nghiêu không còn ngu ngơ nữa, y ngả người lăn tròn một vòng dưới đất, tránh được một viên đạn, rồi "bùm" một tiếng phóng khói mù ra, sử dụng phép độn thổ biến mất.

Lục Kiều Kiều trông thấy người cao to bắn súng Tây đi qua trước mặt mình, vóc dáng hết sức quen thuộc thân thiết, bèn buột miệng gọi: "Nhị ca!"

Thì ra người đàn ông cao to bắn súng Tây này là nhị ca An Thanh Viễn của Lục Kiều Kiều, anh ta lo lắng đứng bên ngoài kết giới kình phong cuồn

https://thuviensach.vn

cuộn, nói lớn: "Nhị ca đến giúp muội đây! Tiểu Như... ta không qua được, bên đó gió lớn quá... "

An Thanh Nguyên ở phía bên kia chống đỡ tương đối thong thả trường kiếm trong tay đánh ra mười mấy chiêu liên hoàn, "đinh đinh đang đang" đẩy lùi hai anh em Mục Linh và Mục Thác, đoạn anh ta liếc sang phía Lục Kiều Kiều hét lớn: "Tiểu Như! Muội không thể gượng ép thúc đẩy nguyên thần như vậy, mau ngừng kết giới ngay!"

Lục Kiều Kiều bấy giờ mới nhớ ra, nhị ca An Thanh Viễn tính tình hào sảng, tuy hồi nhỏ là người thân với cô nhất, nhưng xưa nay anh ta ghét đọc thi thư, cũng không thích theo cha học huyền học, tuổi còn trẻ măng đã xin tiền nhà đi buôn bán với đám bạn lêu lổng, không lâu sau lại muốn phát tài lớn, còn chạy đến tận Đằng Xung ở

Vân Nam mở xưởng khai thác ngọc, làm thương nhân ngọc thạch, mấy năm mới về nhà một lần.

Vị nhị ca này của cô, hỏi anh ta xin tiền nhất định không thành vấn đề, nhưng muốn nhờ anh ta giải trừ bùa chú thì không thể nào, vì vậy Lục Kiều Kiều vội chuyển sang nói với An Thanh Nguyên: "Đại ca... Phược long chú! Là Phược long chú!"

Hai đại hán vừa dọa lui Kim Lập Đức và Đặng Nghiêu thu tay về liền chuyển sang tấn công Mục Linh, Mục Thác, xét tình thế trước mắt nhiệm vụ bắt sống Lục Kiều Kiều xem ra không thể hoàn thành, Mục Linh và Mục Thác chống đỡ mấy đao rồi cũng cướp đường bỏ chạy.

An Thanh Nguyên kêu lên: "Đừng đuổi nữa, Tiểu Như không sao là tốt rồi."

Lục Kiều Kiều chầm chậm thu hồi kết giới, An Thanh Viễn chạy đến sau lưng đỡ cô, còn An Thanh Nguyên thì chập ngón tay thành kiếm quyết, vạch trên trán Lục Kiều Kiều một đạo Ngọc văn chú, trên không trung hiện

https://thuviensach.vn

ra một chùm đường cong màu bạch ngọc đẹp đẽ, An Thanh Nguyên xòe bàn tay vỗ xuống trán cô, hét lên một tiếng: "Tan!" toàn thân Lục Kiều Kiều liền mềm nhũn ra dựa vào lòng An Thanh Viễn.

Xương cốt và cơ thịt khắp người cô đều đau như bị ai vặn đứt lìa, ngẩng đầu lên nhìn thấy nhị ca từ nhỏ đã thân thiết nhất với mình, nước mắt liền trào ra. Nhưng Lục Kiều Kiều không có thời gian để khóc, cô trông thấy hai đại hán còn lại đã quây lấy Tôn Tồn Chân đang nổi điên vung gậy đập loạn xạ.

Cô lớn tiếng gọi: "Đừng đánh y, y là bạn tôi đấy, y bị người ta ếm bùa lên rồi!"

An Thanh Nguyên nói: "Dùng bùa phép gì vậy, sao hắn cứ đập loạn xạ như thế?"

Lục Kiều Kiều đáp: "Muội không biết, đại ca mau cứu y với..."

Cô vùng vẫy muốn chạy lại xem An Long Nhi, An Thanh Viễn liền bế bổng cô lên đi ra phía đó, An Long Nhi nằm gục dưới đất bất động. Lục Kiều Kiều từ nãy vẫn quan sát nó và hai người lớn chiến đấu, trong ấn tượng của cô, lúc về sau này An Long Nhi không hề trúng đao, vết thương chủ yếu của nó nằm ở trên lưng.

Lục Kiều Kiều sờ mũi An Long Nhi, thấy vẫn còn hơi thở, liền ngẩng đầu lên nói: "Nhị ca, giúp muội cứu thằng nhỏ này, muội vẫn còn một người bạn không thấy đâu, muội phải đi tìm anh ta..."

An Thanh Viễn gãi gãi đầu, nói: "Tiểu Như kiếm đâu ra lắm bạn thế?"

Lục Kiều Kiều gượng đứng lên, loạng choạng định quay lại trận địa máu loang đầy đất lúc nãy. An Thanh Viễn bèn kêu lên: "Đại Hải ca, Thuận Tử ca, cứ mặc kệ tên điên đó đã, qua đây cứu đứa nhỏ này, tôi và em gái ra bên kia một chút..."

https://thuviensach.vn

Hai đại hán mà An Thanh Viễn dẫn theo là bảo tiêu mà xưởng đồ ngọc của anh ta thuê, một người tên Tần Đại Hải, một người là Lữ Thuận. Vì nghề buôn ngọc này động một chút là tiền hàng lên đến cả nghìn cả vạn lượng bạc, khai thác xong còn phải vận chuyển đi khắp nơi, vì vậy trên đường nhất định phải mời tiêu cục theo áp tải hàng.

Tần Đại Hải và Lữ Thuận đáp lời, chạy qua kiểm tra vết thương rồi bôi thuốc cho An Long Nhi, còn An Thanh Viễn cõng Lục Kiều Kiều chạy ra chỗ bày trận ban nãy.

Lục Kiều Kiều từ xa đã trông thấy Đại Hoa Bối đang ở giữa trận địa ra sức bới đất, liền nói với An Thanh Viễn: "Nhị ca, con chó kia là của muội đấy, qua chỗ đó đi.. "

"Muội còn có chó nữa cơ à? Giỏi thật đấy."

Đại Hoa Bối lôi từ rãnh đất đang đào ra một cái mũ bò, Lục Kiều Kiều vừa nhìn thấy lập tức giãy giụa nằm bò ra đất, cùng Hoa Bối ra sức đào bới. An Thanh Viễn cũng nhận ra dưới mặt đất có người bị vùi, với sự giúp sức của anh ta, họ nhanh chóng kéo ra một người Tây quần áo nát bươm như giẻ lau, bất động.

An Thanh Viễn kinh ngạc kêu lên: "Người Tây à! Cũng là bạn của muội luôn à?! Đã chết chưa thế?"

Lục Kiều Kiều thấy mặt Jack đầy đất cát, sắc mặt tái xám, vội dùng sức cạy miệng anh chàng, bên trong chảy ra một nắm cát lớn, cô vừa lay lắc, vừa lanh lảnh gọi: "Tỉnh lại! Tỉnh lại! Anh không lo cho tôi nữa à! Tỉnh lại mau!"

Cô vừa đánh vừa đập lên mặt Jack, rốt cuộc anh chàng cũng mấp máy miệng, rồi đột nhiên ho ra một nắm cát, phun đầy mặt Lục Kiều Kiều và An Thanh Viễn.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều vừa giận vừa mừng khóc lóc, đánh loạn xạ lên ngực Jack: "Làm tôi sợ chết đi được... làm tôi sợ chết đi được..."

Jack mở mắt, vừa thở hồng hộc vừa chùi mặt, nói: "Đặng đại ca... y dùng thuốc nổ tấn công tôi…"

Lục Kiều Kiều nuốt nước mắt bật cười: "Không chết là tốt rồi, được rồi… À, Tôn Tồn Chân... nhị ca cõng em quay lại xem Tôn Tồn Chân thế nào... Jack, anh đừng cử động, lát nữa chúng tôi sẽ quay lại băng bó cho anh…"

An Thanh Viễn lại cõng Lục Kiều Kiều quay lại chỗ để hành lý, họ trông thấy An Long Nhi đã có thể ngồi dậy, An Thanh Nguyên, Tần Đại Hải và Lữ Thuận đều đang ngồi dưới đất, chau mày nhìn Tôn Tồn Chân trong bụi cỏ.

Trong bụi cỏ tối tăm, Tôn Tồn Chân quỳ một chân dưới đất, cong lưng cúi gằm đầu, hai tay nắm trường côn, giữ nguyên một tư thế.

Lục Kiều Kiều cũng ngồi xuống đất, đưa mắt nhìn cả bọn hỏi: "Y bị sao vậy, vừa nãy còn làm loạn lên, giờ đã hết rồi à?"

An Thanh Nguyên nói: "Nãy giờ y vẫn đánh đập loạn xạ, xung quanh không có ai cũng vẫn đánh. Về sau có thể là mệt quá mới dừng lại, nhưng muội đừng qua đó, rất nguy hiểm…"

Lục Kiều Kiều hỏi: "Sao lại nguy hiểm chứ?"

Tần Địa Hải nhặt dưới đất một cành cây lớn dài chừng bảy tám thước, vòng ra một hướng khác, vươn tới điểm vào lưng Tôn Tồn Chân, rồi lập tức quay đầu chạy vọt; Tôn Tồn Chân vừa cảm thấy sau lưng có động, liền gào rú vung côn đánh loạn xạ về phía ấy, võ công của y quả thực rất cao, cành cây còn chưa chạm đất đã bị y đánh cho nát vụn.

https://thuviensach.vn

An Thanh Nguyên bất lực lắc lắc đầu: "Sợ là điên rồi..."

Lục Kiều Kiều nghe An Thanh Nguyên nói vậy, nước mắt lại tuôn ra. An Thanh Viễn đỡ cô chầm chậm đi tới trước mặt Tôn Tồn Chân, cặp mắt họ Tôn trợn to tướng, thẫn thờ nhìn cô, nói một cách chuẩn xác hơn là nhìn về phía trước, ánh mắt y chỉ nhìn thẳng về một phía, chứ không dịch chuyển theo Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều khóc lóc, lớn tiếng gọi tên y, nhưng Tôn Tồn Chân không hề có phản ứng, chỉ thỉnh thoảng lại vươn tay ra xung quanh rờ rẫm.

Lục Kiều Kiều vừa khóc vừa nói với An Thanh Nguyên: "Y là bạn tốt của muội... vì cứu muội nên mới thành ra thế này, đại ca, huynh cứu y với..."

An Thanh Nguyên nhíu chặt hai hàng lông mày, nhìn sâu vào mắt Lục Kiều Kiều, hồi lâu sau mới cất tiếng: "Chúng ta không biết y trúng phải bùa chú gì, tùy tiện ra tay nguy hiểm lắm, muốn nghĩ cách nói chuyện với y, để ta xem có thể tiến vào ảo hải của y hay không..."

Nói tới ảo hải, trong những người có mặt chỉ có mình Lục Kiều Kiều hiểu được An Thanh Nguyên đang nói gì.

Có câu, một hạt cát là một thế giới, một đóa hoa là một thiên đường; con người là vạn vật chi linh, trong lòng mỗi người đều có một trời đất riêng.

Con người có rất nhiều tiềm năng tiên thiên[4], có thể thông qua tu luyện mà rút ra vận dụng; trong sâu thẳm thế giới nội tâm của con người, có một vùng đất không ai biết đến gọi là ảo hải, ảo hải này có thể mở ra bằng tâm pháp tu chân luyện đạo.

[4] Tiềm năng bẩm sinh, có sẵn từ trong phôi thai.

https://thuviensach.vn

Ảo hải của mỗi người cũng giống như bát tự vậy, bẩm sinh đã tồn tại, đồng thời bẩm sinh đã định hình tính chất; ảo hải là nơi cư trú của nguyên thần, ảnh hưởng đến toàn bộ các hành vi vô thức của mỗi người.

Quan niệm chính tà, khuynh hướng thiện ác từ lúc sinh ra, những chuyện nhỏ nhặt tưởng chừng như đã quên lãng trong đời, tất thảy những gì người ta không muốn đề cập đến, đều rơi vào ảo hải vô biên này, không sót thứ nào.

Người bình thường chỉ ở trong mộng hoặc nhờ một cơ hội ngẫu nhiên nào đó, mới có thể thoáng thấy ảo hải của mình, thảy đều kinh ngạc trước thế giới không thể nhìn thấy khi mở mắt, đồng thời cũng cảm thán trước sự kỳ ảo tráng lệ chẳng gì sánh nổi của ảo hải; nhưng trong quá trình tu luyện nội công đạo gia, nhìn vào ảo hải của mình, thâm nhập và khống chế, sau đó thanh tẩy và để nguyên thần ra vào tự do, đều là những tầng thứ tu luyện hết sức quan trọng.

Mở ra và khống chế ảo hải của chính mình đã đòi hỏi tu vi tu hành nhiều năm, huống hồ muốn xâm nhập vào ảo hải trong nội tâm của người khác?

Trước tiên, phải có công pháp tu đạo khiến song phương tương thông, có thể dùng hai công pháp tương tự khiến cho hai ảo hải nối tiếp với nhau; kế đó yêu cầu bát tự của hai người phải tương sinh chứ không được tương khắc, để hai ảo hải sinh ra cộng hưởng tiên thiên, có thể giao hòa với nhau; cuối cùng và cũng quan trọng nhất, là hai người đều phải có ý muốn mở rộng ảo hải giao lưu, bằng không cứ quyết ý xông vào ảo hải của người khác, nhất định sẽ bị người kia kháng cự theo bản năng, dẫn đến nguyên thần của hai bên giao chiến mà lưỡng bại câu thương.

An Thanh Nguyên phát hiện Tôn Tồn Chân nhìn mà không thấy, nghe mà không ra, nhưng lại điên cuồng công kích, có thể đoán được rằng khả năng nghe nhìn của y đã bị phong bế hoàn toàn, muốn giao tiếp được với Tôn Tồn Chân, chỉ có cách duy nhất là mở ảo hải của y mà thôi.

https://thuviensach.vn

Đây là phương pháp rất khó khăn, anh ta đưa ra phương án này cũng không biết là có ý tốt hay muốn ra đề khó nữa, nhưng lời này đã nhắc nhở Lục Kiều Kiều. Từ lúc gặp lại hai người anh trai, cô vẫn luôn trong trạng thái kinh hoảng và dựa dẫm, giờ mấy người bạn đều còn sống, cô cũng mới từ từ bình tĩnh lại mà nghĩ ngợi kỹ càng về tình trạng của Tôn Tồn Chân.

Nhìn bề ngoài có vẻ như Tôn Tồn Chân thực sự đã mất đi thị giác và thính giác, nếu tính toán không sai, thì Lục Kiều Kiều hoàn toàn hiểu được tại sao hành vi của họ

Tôn lại trở nên cổ quái như vậy.

Trong lúc chiến đấu giải cứu Lục Kiều Kiều, Tôn Tồn Chân đột nhiên không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, đối với y, thế giới này đã biến thành một vùng tăm tối và tĩnh lặng. Nhưng tâm trí y vẫn trong tình trạng kịch chiến, y không thấy cũng không nghe được kẻ địch, y muốn báo cho Lục Kiều Kiều biết tình trạng hiện tại của mình, nhưng như vậy chỉ khiến càng nhiều kẻ địch biết được y đã mất đi thị giác và thính giác, chuốc lấy những đòn công kích mạnh mẽ hơn bội phần mà thôi. Đối với một người không có vận mệnh, vào những lúc thế này, bất cứ đòn tấn công nhỏ nào cũng có thể trở thành trí mạng.

Y không thể dừng việc phòng thủ không mục tiêu ấy lại, cũng không thể cho người ta biết, dẫn đến cũng không thể cho Lục Kiều Kiều biết, y chỉ có thể điên cuồng gào lên để Lục Kiều Kiều chú ý đến mình mà không đến gần, bất cứ thứ gì đến gần hoặc chạm vào thân thể y, đều sẽ bị coi là công kích, bị y toàn lực phản kích và nghiền nát... bởi vì tri giác cuối cùng của y, vẫn đang trong cuộc chiến đấu kịch liệt.

Lục Kiều Kiều ở ngoài xa quỵ gối trước mặt Tôn Tồn Chân, dùng tay bịt miệng, hai mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt mở to thất thần của y, không ngừng rơi lệ. Cô biết Tôn Tồn Chân không phải là người sợ chết, nhưng y tuyệt đối không bao giờ khuất phục chờ chết.

https://thuviensach.vn

Nguyên thần của cô đã tiêu hao gần hết trong cuộc đại chiến bùa ẩn thân, vì một mình cô phải duy trì bùa ẩn thân cho ba người; vừa nãy, vì muốn tự mình thoát khỏi Phược long chú, cô lại dùng bậy Cửu Tự ấn, lấy cách tự tìm đường chết cộng với tà độc của thuốc phiện mới thúc đẩy được nguyên thần ma hóa, đây căn bản là một sự tàn phá đối với thân thể và tu hành, dù sao lúc đó cô cũng đã ôm lòng quyết tử.

Cô không còn sức để vận dụng nguyên thần thâm nhập vào ảo hải của Tôn Tồn Chân nữa, đành khẽ nói với An Thanh Nguyên: "Đại ca, huynh thử xem, phải cứu lấy y..."

An Thanh Nguyên gật gật đầu hỏi: "Muội biết bát tự của y không?"

"Y không có bát tự..."

"Không biết bát tự, thì không tìm được cửa khuyết trong Ngũ hành, kể cả y là người bình thường cũng rất khó xâm nhập được vào ảo hải, huống hồ y còn có một thân

công phu cao cường như thế?"

"Không phải, bát tự của y đã dùng bùa thế thân để thoát khỏi vận mệnh, y không có số mệnh..."

"Hả?! Lạ vậy sao?"An Thanh Nguyên kinh ngạc đưa mắt nhìn Tôn Tồn Chân: "Nhưng cũng tốt, không có bát tự tức là không có Ngũ hành phong tỏa ảo hải… Y là người tu đạo à?"

"Y là đạo sĩ Toàn Chân phái."

"Chậc, nội công Toàn Chân là danh môn chính phái, nếu y sẵn lòng mở ảo hải, ta cũng có thể tiến vào được. Có điều, ta phải nói trước, dù ta có thể xâm nhập vào ảo

https://thuviensach.vn

hải của y, cũng không đảm bảo đối thoại được với y, mà còn có khả năng gây nguy hiểm đến tính mạng của y nữa... Vì tâm pháp của hai người khác nhau, lại cũng không quen biết nhau, có thể y sẽ tấn công nguyên thần của ta, vừa nãy muội cũng thấy y cuồng bạo thế nào rồi, nếu xảy ra trường hợp đó, rất có thể ta sẽ khiến y bị thương nặng hơn…"

Thấy Lục Kiều Kiều gật gật đầu, anh ta liền nói với An Thanh Viễn: "Nhị đệ, đệ và hai vị huynh đệ này bảo vệ xung quanh huynh, không được để bất cứ người nào lại gần, lúc nguyên thần xuất khiếu, ta không thể bị tấn công, đệ phải bảo vệ đến lúc ta tỉnh lại, biết chưa hả?"

Sau khi sắp xếp mọi người bảo vệ xung quanh mình, An Thanh Nguyên rút trường kiếm đeo ở thắt lưng, tay trái xòe ra, dùng ngón vô danh đè lên ngón cái, bắt thành Ngọc Thanh quyết, tay phải giơ kiếm lên cao quá đầu, bước lên trước trầm mình giấu kiếm khởi thế, Ngọc Thanh quyết đẩy ra, phát một chiêu Dao hoa nghênh tiên, miệng lẩm bẩm niệm chú, trường kiếm vung lên, chân đạp theo Thái Ất bộ pháp trên các cung vị bát quái.

Lục Kiều Kiều chưa từng thấy đại ca múa kiếm, từ hồi cô còn nhỏ, anh ta đã đi vắng, một hai năm mới về nhà một lần, mang theo đặc sản và đồ ăn ngon ở kinh thành về thăm cha mẹ, đối với đứa em gái do tiểu thiếp của cha sinh ra như cô, cũng chỉ chào hỏi qua loa, đối đãi cho phải phép chứ không được thân thiết như nhị ca An

Thanh Viễn tính tình hào sảng, có thể chơi đùa bậy bạ với cô. Vì vậy Lục Kiều Kiều trước đây chỉ thấy anh ta ăn cơm, đi lại, nói chuyện và đọc sách.

Cô có nghe cha mình nói đại ca cũng là một nhà huyền học, làm quan lớn trong cung, nhưng không ngờ vị đại ca làm quan lớn này của mình lại luyện Thái Ất kiếm pháp đến mức tiêu sái thong dong như vậy.

https://thuviensach.vn

An Thanh Nguyên lẩm bẩm trong miệng: "Bạch khí hỗn trọc quyền ngã hành..." từ Trung cung sải bước sang cung Càn ở phương Tây Bắc, điểm ra một kiếm, đầm mũi kiếm vạch một đạo ánh sáng xanh...

Sau đó anh ta thu kiếm nương thế giơ lên cao quá đầu rồi chém ra, xoay người nhấc chân đạp sang cung Đoài ở phía Tây, sử chiêu Sương giáng mãn địa lương, quầng sáng xanh trên kiếm thong thả vận hành theo quỹ tích, cả bọn nghe thấy giọng nói tràn đầy uy nghiêm và nam tính của An Thanh Nguyên sang sảng: "Vũ bộ tương tồi hợp đăng minh..."

"Thiên hồi địa chuyển bộ thất tinh..."

"Nhiếp bộ lữ đầu tế cửu linh..."

An Thanh Nguyên từ cung Đoài tung mình nhảy lên không trung, đá ra một cú Toàn phong thoái rồi rơi xuống cung Cấn ở phương Đông Bắc, sau đó bước hai bước dài sang cung Ly ở phương Nam, trường kiếm sau lưng rung lên như rồng thần quẫy đuôi, chân vừa bước tới cung Ly, lại vòng kiếm xoay người đâm ngược, sử ra chiêu Khoái mã gia tiên thế, động tác nhanh nhẹn mà thanh nhã, Lục Kiều Kiều nhìn mà thấy thanh thản trong lòng. Thì ra xem đại ca múa kiếm lại là một sự hưởng thụ tuyệt diệu như vậy, nếu không phải đang hỏa tốc cứu Tôn Tồn Chân, Lục Kiều Kiều có khi đã đứng bật dậy vỗ tay hoan hô rồi cũng nên.

An Thanh Nguyên mỗi bước niệm một câu chú, đi hết tám bước, nguyên thần đã kết tụ xong xuôi, tám cung vị mà anh ta bước qua chầm chậm bốc lên một luồng khí trắng vẩn vít, đây là chân khí hộ thân của An Thanh Nguyên, chỉ có như vậy, mới không bị tà khí xâm nhập trong lúc nguyên thần rời khỏi cơ thể.

An Thanh Nguyên, vừa trở về Trung cung lập tức lật tay giấu kiếm ra sau lưng, sải chân bước một bước dài về phía Tôn Tồn Chân.

https://thuviensach.vn

An Thanh Viễn xưa nay không tu luyện huyền học, lại càng chưa từng trông thấy đại ca sử dụng loại đạo thuật này, khẽ thốt lên một tiếng kinh ngạc, chỉ sợ An Thanh Nguyên bước vào phạm vi phòng thủ của Tôn Tồn Chân mà bị tấn công.

Nhưng lúc nhìn kỹ, anh ta lại thấy An Thanh Nguyên, chỉ bắt tay thành Ngọc Thanh quyết chắn phía trước, chân dừng trong tư thế bước về phía Tôn Tồn Chân, thứ anh ta trông thấy lao về phía Tôn Tồn Chân chỉ là nguyên thần của An Thanh Nguyên.

An Thanh Nguyên thấy trước mặt tối sầm, nguyên thần của anh ta đã cầm kiếm xông vào ảo hải của Tôn Tồn Chân.

Bốn phía tĩnh lặng như tờ, tối đen như mực, nơi này cũng giống tình trạng không mắt không tai hiện giờ của Tôn Tồn Chân, đây chỉ là hình ảnh phản chiếu trực tiếp những gì mà ngũ quan Tôn Tồn Chân cảm nhận được từ thế giới bên ngoài, đây là ngoại vật tâm trong tâm giới, không phải ảo hải.

An Thanh Nguyên biết nếu tiếp tục tiến lên trong chốn vô minh này, nguyên thần của mình sẽ có thể hoàn toàn rơi vào bên trong, vĩnh viễn không thể thoát ra được; anh ta bèn điểm liền bảy đường kiếm, đốt lên bảy ngọn tâm đăng trên không trung, sắp xếp theo vị trí Bắc Đẩu thất tinh, sau đó đạp chân cấp tốc lao lên phía trước.

Từ xa ngoảnh đầu nhìn lại, Bắc Đẩu tâm đăng tựa như chòm sao Bắc Đẩu lơ lửng trên bầu không chỉ hướng, An Thanh Nguyên có thể yên tâm đi sâu thêm một bước thâm nhập ảo hải của Tôn Tồn Chân.

Cũng không biết cứ đi trong bóng tối như thế bao lâu, không thấy bất cứ thứ gì, lại càng không tìm được ảo hải, An Thanh Nguyên bắt đầu nản lòng, muốn trở về chỗ Thất tinh tâm đăng, rời khỏi tâm giới của họ Tôn.

https://thuviensach.vn

Khi anh ta ngoảnh đầu nhìn lại, chợt thấy bên cạnh Thất tinh tâm đăng có một người đang đứng, chỉ là khoảng cách quá xa, không nhìn thấy rõ vóc dáng. Anh ta vội vàng xông tới, hét vang: "Tôn Tồn Chân! "

An Thanh Nguyên lao đến rất nhanh, đối phương cũng bổ về phía anh ta như bay, nguyên thần ấy còn chưa tới trước mặt, An Thanh Nguyên đã nhìn rõ được hình thái.

Người này cao chừng hai trượng, đầu đội mũ tử kim, toàn thân vận y phục bó sát, bên ngoài khoác giáp hoàng kim, tay cầm Tề mi Kim cương bổng, oai phong lẫm liệt,

sát khí đằng đằng... đây đâu phải Tôn Tồn Chân, mà rõ ràng là Mỹ hầu vương Tề thiên đại thánh Tôn Ngộ Không!

An Thanh Nguyên không kìm được kêu lên thất thanh: "Đại thánh gia?"

Lời còn chưa dứt, tiếng gầm của Tề thiên đại thánh đã át luôn giọng anh ta, đồng thời trường côn cũng vung lên đập thẳng xuống đầu. Kim cương bổng to bằng miệng bát quét ra một trận cuồng phong, An Thanh Nguyên lùi lại một bước, nghiêng người né chiêu, đoạn nhìn kỹ lại gương mặt của Tề thiên đại thánh này, không nhìn thì thôi, vừa nhìn toàn thân anh ta liền run lên cầm cập.

Tề thiên đại thánh trong truyền thuyết có bộ mặt như Lôi tông, người thấy người sợ, quỷ gặp quỷ sầu, trẻ con trông thấy là khóc òa lên bỏ chạy; nhưng gương mặt Tôn đại thánh trước mắt An Thanh Nguyên lại không giống Lôi công, mà không có mũi cũng không có môi, trên mặt xương trắng và răng nanh tua tủa chĩa ra, bên ngoài bọc một chút thịt màu đỏ sậm, cái đầu lâu chưa rữa hết này gắn trên thân hình của Tôn đại thánh, khiến người ta cảm thấy kinh khủng đến độ chỉ muốn nôn mửa.

An Thanh Nguyên lập tức nhớ ra bộ dạng Tôn Tồn Chân lúc ở bên ngoài, Tôn Tồn Chân luôn dùng vải quấn chặt gương mặt của mình, chỉ lộ

https://thuviensach.vn

ra đôi mắt, y không dám dùng mặt thật đối diện với người khác, người này chẳng những không có vận mệnh, mà không có cả gương mặt nữa. An Thanh Nguyên đã hiểu, Tôn đại thánh này chính là nguyên thần của Tôn Tồn Chân.

Thì ra trong việc tu luyện đạo pháp, nhất định phải có tổ sư hoặc nguyên thần[5]. Khi chưa thành đạo, trước tiên phải tùy theo đạo phái mà mình học cùng với thiên tư cá nhân để lựa chọn tổ sư nguyên thần thích hợp, sau đó bái nhập môn hạ, khiến vị thần ấy trở thành thần hộ mệnh cho mình; nếu tu luyện đại thành, thì sẽ có thể nhân thần hợp nhất, hợp nguyên thần ban đầu với nguyên thần của bản thân làm một, đây là cảnh giới đạo học tối cao mà những người tu đạo dành cả đời theo đuổi.

[5] Nguyên thần này là một vị tôn thần để thờ phụng, không phải nguyên thần của người tu luyện vẫn được nhắc tới ở trên.

Tôn Tồn Chân có thể ảo hóa nguyên thần của mình thành hình thái tổ sư khiến An Thanh Nguyên hết sức kinh ngạc, với tu vi thâm hậu như vậy, tại sao y không thể tự cứu mình chứ?

Xem ra, đạo pháp của phái Toàn Chân chỉ coi trọng việc tu luyện nội đan của cá nhân, cũng như dưỡng sinh và nâng cao võ công bản thân, nhưng không hề trọng thị việc phát huy vận dụng nội đan, Tôn Tồn Chân lúc này giống như một con mãnh hổ có sức mà không biết dùng vào đâu, đói mà không có nanh vuốt đi bắt mồi, bị thương cũng không có nanh vuốt để báo thù...

An Thanh Nguyên vừa né tránh những chiêu côn dồn dập, vừa hét gọi Tôn Tồn Chân dừng lại, đồng thời cũng phát hiện ra xung quanh đã xuất hiện ánh sáng, lờ mờ có thể nhìn được hoàn cảnh, nói một cách chuẩn xác thì phải gọi đây là tâm cảnh mới đúng.

https://thuviensach.vn

Anh ta thấy mỗi bước chân mình không phải giẫm lên nền đất, mà toàn là đầu lâu, cái đầu lâu nào cũng mang bộ dạng quái gở của Tôn Tồn Chân, mỗi khi chân nhấc lên đều mang theo một đóa hoa máu tung tóe.

An Thanh Nguyên thầm nghĩ, đây là tâm cảnh kiểu gì vậy? Y muốn người trong thiên hạ đều ở dưới chân mình? Y muốn người trong thiên hạ đều xấu xí giống như mình ư? Kim cương bổng của Tôn Tồn Chân mang theo mùi máu tanh nồng hùng hổ quét tới, anh ta lùi liên tiếp năm sáu bước, phát hiện sau lưng lại có tiếng gậy rít gió...

"Thuật phân thân! Tôn Tồn Chân đừng đánh nữa, ta là đại ca của Tiểu Như, ta đến để cứu ngươi đây!"

"Hừ hừ... gào..." Tôn Tồn Chân cười lạnh lẽo rồi gào lên ghê rợn, khiến hai tai An Thanh Nguyên ong ong đau nhức, mặt đất dưới chân nứt toác ra, anh ta và cả đống đầu lâu cùng rơi xuống một vực sâu không đáy.

Trong lúc rơi nhanh xuống dưới, trước sau trái phải trên dưới của An Thanh Nguyên đều có một Tề thiên đại thánh công tới, bốn bề là vách núi cao ngất ngưởng, dưới chân là đầm máu lổn nhổn vô số đầu lâu của Tôn Tồn Chân...

An Thanh Nguyên phát hiện mình không thể nói gì, cũng không thể chạy đi đâu được, mặc dù anh ta không đoán được thực lực của Tôn Tồn Chân, nhưng cũng may còn đoán được sẽ có kết giới. Anh ta biết cứ tiếp tục dằng dai thế này cũng không ai nghe mình nói, mà nếu nguyên thần bị Tôn Tồn Chân vây khốn ở đây, anh ta cũng sẽ biến thành phế nhân giống họ Tôn kia.

An Thanh Nguyên vội vung kiếm đánh ra một kẽ hở giữa sáu vị Tề thiên đại thánh mặc giáp vàng, tay bắt Ngọc Thanh quyết, miệng nhẩm niệm Bắc Đẩu hộ thân mật chú, bay thẳng về phía cột mốc Thất tinh tâm đăng mà mình đã bố trí trước đó.

https://thuviensach.vn

Đại thánh gia không đuổi theo, xem ra Tôn Tồn Chân không muốn vây khốn nguyên thần của An Thanh Nguyên, mà chỉ muốn đuổi anh ta ra khỏi tâm giới của mình.

Nguyên thần An Thanh Nguyên vừa trở về cơ thể, lập tức đút kiếm vào vỏ, hai tay xoa xoa mặt, mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu: "Tiểu Như, ta không vào được ảo hải của y đâu, ngoại vật tâm của y giống như địa ngục vậy..."

An Thanh Nguyên vừa thoát thân khỏi tâm giới của Tôn Tồn Chân, Tôn Tồn Chân tức khắc ý thức được việc có nguyên thần xa lạ xâm nhập hoàn toàn có thể là khởi đầu cho một đợt tập kích mới, y lại dồn sức mạnh vung trường côn quét ra tứ phía xung quanh.

Cả bọn vội vã nhường ra một vòng lớn, An Thanh Nguyên giờ mới nhìn rõ chiêu thức của Tôn Tồn Chân, liền nói với Lục Kiều Kiều: "Thì ra y dùng Đại thánh thiên môn côn, chẳng trách nguyên thần của y lại hóa thành Tôn đại thánh... vừa nãy ta xâm nhập vào liền bị sáu Tôn đại thánh khổng lồ vây công đuổi ra ngoài."

Lục Kiều Kiều nhìn Tôn Tồn Chân thở hổn hển vung gậy đánh loạn xạ, lau nước mắt nói: "Để muội vào cho…"

An Thanh Nguyên lắc đầu: "Không được, giờ nguyên thần của muội đã tiêu hao cạn kiệt, căn bản không đủ công lực khai mở tâm giới của y, nếu còn vận dụng nguyên thần có thể nguy hiểm đến tính mạng; vừa nãy nếu không phải đại ca quát muội dừng thúc đẩy nguyên thần ma hóa, giờ có khi muội đã chết rồi cũng nên, muội có biết lúc đấy nguy hiểm đến chừng nào hay không?"

Tần Đại Hải chợt lên tiếng: "Có thể tạm thời trói y đưa về không? Chúng ta có thể ném dây thừng trói y lại, chỗ này toàn là xác chết, tôi sợ đến khi trời sáng sẽ không ổn đâu…"

https://thuviensach.vn

Mọi người nghe vậy đều bất giác ngẩng lên nhìn vị trí của mặt trăng, Lục Kiều Kiều nhìn chiếc đồng hồ quả quýt bằng vàng, nói: "Giờ là ba giờ, khoảng một canh giờ nữa trời mới sáng, để muội thử xem sao… đừng trói y, y là người tự do…"

Trong lòng Lục Kiều Kiều, Tôn Tồn Chân có gan từ bỏ vận mệnh của chính mình, y mới là người thực sự tự do trên cõi đời này. Dù y là kẻ mạnh hay kẻ yếu, mỗi bước đi của y hiện giờ, đều do bản thân y tự lựa chọn. Vả lại, y đã dùng quyền tự do lựa chọn ấy để theo cô đi trên con đường này, chẳng phải cô cũng đang chung hưởng sự tự do ấy của y hay sao? Cô sẽ không để một người tự do bị bắt trói. Rốt cuộc, Lục Kiều Kiều cũng phát hiện ra mình có một điểm rất giống Tôn Tồn Chân, cả hai đều có thể dùng cái chết để đổi lấy tự do.

"Long Nhi, có qua đây được không?" Lục Kiều Kiều nói với An Long Nhi đang ngồi rũ ra ở phía xa: "Đến ngồi cạnh cô Kiều…"

An Long Nhi nghỉ ngơi một lát, thể lực đã hồi phục phần nào, nó chống thanh đao đi tới bên cạnh Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều nhìn An Long Nhi mình mẩy đầy máu tươi, đưa tay rờ lên mặt thằng bé, hỏi: "Ngày nào mày cũng tu luyện nữ đan?"

"Dạ, vâng."

"Giúp cô Kiều một tay."

"Vâng."

"Mày ngồi xếp bằng xuống sau lưng cô." Lục Kiều Kiều cũng ngồi khoanh chân giữa An Long Nhi và Tôn Tồn Chân.

Cô nói với An Long Nhi: "Áp huyệt Lao cung ở lòng bàn tay phải lên huyệt Thần đạo của cô, ngón tay chỉ lên trời; áp huyệt Lao cung ở lòng bàn tay trái lên huyệt

https://thuviensach.vn

Mệnh môn của cô, ngón tay chỉ xuống đất..."

Hai tay An Long Nhi liền dang ra như cánh bướm, một trên một dưới lần lượt áp dính vào lưng và eo của Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều nói: "Mày cứ mặc kệ cô, chỉ việc tụ khí lên thượng đan điền, dù thấy cái gì mày cũng không được buông tay khỏi người cô, bằng không cô chẳng những không cứu được Tôn Tồn Chân, mà còn biến thành giống như y vậy, có biết chưa hả?"

An Long Nhi cười nói: "Yên tâm đi cô Kiều." Sau đó nhắm mắt vận khí tụ về đan điền.

Lục Kiều Kiều cũng nhắm mắt cảm nhận mức độ đan khí của An Long Nhi, đan khí của nó mặc dù rất mỏng manh, nhưng vẫn còn tốt hơn Lục Kiều Kiều tưởng tượng, cô nhanh chóng cảm ứng được nội đan to bằng hạt đậu tương ở giữa hai chân mày thằng bé, nếu có thêm thời gian, nó có thể luyện nội đan trân quý này to lên bằng quả trứng ngỗng, ấy là khi bắt đầu luyện ra được nguyên thần của mình.

Khi trước, Lục Kiều Kiều nhận lời dạy An Long Nhi tu luyện nội đan, cuối cùng lại thành ra giúp chính mình, điều này cô chưa từng nghĩ tới.. Vì thể chất của nam nữ

khác nhau, tâm pháp và công năng mà nam và nữ tu luyện đều có khác biệt rất lớn, ngoại trừ công pháp nam nữ song tu cực kỳ bí mật, nam đan và nữ đan căn bản không thể nào dung hợp tương thông được.

Vì vậy, cho dù công lực của An Thanh Nguyên thâm hậu chừng nào, cũng không thể giúp sức cho Lục Kiều Kiều. Ngược lại, An Long Nhi ngay từ đầu đã tu luyện nữ đan, vừa khéo tương thông với nội khí của Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều có thể mượn cỗ đan khí thuần chính trong cơ thể nó một cách an toàn.

https://thuviensach.vn

Hai bàn tay cô nắm lại để trước ngực, An Thanh Nguyên vừa nhìn đã nhận ra đây là Nội phược ấn trong Cửu Tự chân ngôn ấn, nhưng Cửu Tự ấn không phải loại thủ ấn có thể khơi thông nguyên thần, tại sao Lục Kiều Kiều lại sử dụng công pháp này? Anh ta tò mò quan sát tiếp...

Lục Kiều Kiều nhắm mắt chầm chậm đưa thủ ấn ra phía trước, sau đó hai ngón tay cái tõe ra chĩa lên trời, bốn ngón còn lại vẫn nắm chặt; cô xoay cổ tay hướng ngón cái tay trái chỉ xuống đất, kết thành một thủ ấn thoạt nhìn có vẻ rất đơn giản, nhưng khiến An Thanh Nguyên thầm giật nẩy mình...

An Thanh Nguyên nghĩ: Đây là thủ ấn gì vậy? Sao mình chưa từng thấy bao giờ, cô em gái này có một số chuyện nằm ngoài sức tưởng tượng của mình rồi... An Long Nhi đỡ Lục Kiều Kiều, từng bước đi vào một vực sâu tăm tối.

An Long Nhi phát hiện người mình không còn đau nữa, cũng không cảm thấy máu me dính dấp khắp thân thể mình, nó quay sang nhìn Lục Kiều Kiều, chỉ thấy một mảng tối đen, nhưng qua mùi hương cơ thể quen thuộc, nó biết rằng mình đang đỡ cô đi về phía trước.

"Cô Kiều, đây là nơi nào?"

"Đây là trong tâm trí của Tôn Tồn Chân.'"

"Tâm trí y tối tăm quá…"

"Không, đây chỉ là ngoại vật tâm của y… giờ y không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, tất cả đều phản ảnh ở đây…"

"Chúng ta cứ đi tới thế này ạ? Liệu sẽ thấy những gì?"

"Không biết... đại ca vừa nãy nói tâm trí y giống như địa ngục vậy, giờ y rất thương tâm, cũng rất sợ hãi... chắc là rất lo cho chúng ta..."

https://thuviensach.vn

"Chúng ta cứ đi thế này là sẽ trông thấy y ạ?"

"Không biết, có điều cô tin y đang quan sát chúng ta… mày nhìn phía trước xem, có thấy gì không?"

Một đứa bé trai chừng bốn năm tuổi đang chầm chậm đi về phía họ, trong bóng đêm vô tận, đứa bé toàn thân phát ra ánh sáng hòa dịu này trở thành cảnh tượng duy nhất có thể nhìn thấy được.

Lục Kiều Kiều biết đan khí của cô và An Long Nhi rất yếu ớt, bọn họ không thể chạy, cũng không thể dùng bất cứ đạo pháp nào, chỉ có thể bước từng bước một, nhưng cô vẫn vô thức rảo nhanh chân bước tới.

Đứa bé trai trông rất gầy guộc, mặc áo vải, chạy lúp xúp phía trước, thân hình loạng choạng. Họ thấy gương mặt đứa bé ấy hệt như một con búp bê bán thành phẩm, vẫn chưa điêu khắc xong ngũ quan, tất nhiên không nhìn ra được biểu cảm trên bộ mặt ấy, song vẫn có thể đoán được ý tứ từ động tác thân thể của nó.

Đứa bé trai ngẩng mặt lên nhìn Lục Kiều Kiều, rồi lại nhìn An Long Nhi, tuy không có mắt, nhưng hai người có thể cảm nhận được nó đang nhìn vào gương mặt mình, sau đó đứa bé đưa bàn tay nhỏ nhắn về phía Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều cũng chìa tay ra hỏi nó: "Cậu là Tôn Tồn Chân?"

Thằng bé không trả lời, kéo tay Lục Kiều Kiều đi về phía trước.

Xung quanh dần dần xuất hiện ánh sáng, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi thấy mình đang đi trên một dòng sông khá rộng, nước sông lặng lẽ chảy dưới chân, hai bên bờ là cánh đồng hoa bảy màu trải dài vô tận, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng chim, tiếng côn trùng rả rích, lũ chim nhỏ chốc chốc lại bay qua bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Tâm trạng đứa bé trai rất vui vẻ, mặc dù gương mặt nó không có mắt mũi tai miệng và bất cứ biểu cảm nào, nhưng nhìn bước đi nhẹ nhàng tung tăng của nó, ai cũng cảm giác được niềm vui ngây thơ hồn nhiên ấy .

Hai tay An Long Nhi đỡ Lục Kiều Kiều, vừa nhìn ngó xung quanh vừa nói: "Đây chính là địa ngục mà đại ca của cô nói sao?"

"Tất nhiên không phải, Tôn Tồn Chân nhận ra nguyên thần của chúng ta, y đang dẫn chúng ta tiến vào ảo hải..."

"Cháu cũng có ảo hải chứ?"

"Ai cũng có cả, quan trọng là đạo pháp của mày có đủ để mở ra hay không, có thể tự khống chế ảo hải như Tôn Tồn Chân đây là công lực rất cao cường rồi; nhưng y không biết vận dụng, chắc là do sư phụ y không truyền cho phương pháp..."

Lý giải của Lục Kiều Kiều về việc Tôn Tồn Chân công lực cao mà kỹ năng lại thấp, hoàn toàn xuất phát từ lý giải của cô đối với Thiên Sư đạo. Cách truyền pháp của Thiên Sư đạo là do Thiên Sư truyền thụ phù, chú, ấn cho đệ tử, chỉ có người kế nhiệm Thiên Sư mới đủ tư cách có được toàn bộ phù ấn. Bộ phù thư này, cộng với kính và ấn chính là Tam bảo của Thiên Sư đạo, đại biểu cho tầng cao nhất trong Thiên Sư đạo.

Nhưng tôn chỉ của Toàn Chân đạo là mong thế gian thanh tịnh, người người đều tu đạo thành tiên, tu luyện nội đan tính mệnh song tu đến mức tinh thâm tột cùng, cầu mong có thể tự nhiên dần dần, đạt đến cảnh giới thiên nhân hợp nhất mà không lộ ra ngoài. Tuy rằng họ cũng có phù chú đạo pháp cơ bản, nhưng không hề có nhiều loại phù chú, bùa phép thực dụng và nhập thế như Thiên Sư đạo. Tôn chỉ tu đạo này khiến triều đình rất yên tâm, ba triều Nguyên, Minh, Thanh đều tôn Toàn Chân đạo là chính tông của Đạo giáo. Người không hiểu sâu về Toàn Chân đạo như Lục Kiều Kiều, đành cho rằng sư phụ của Tôn Tồn Chân không dạy dỗ y mà thôi.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều cúi đầu nhìn xuống dòng sông, qua làn nước, cô thấy bên dưới có một thế giới khác.

Dưới đáy sông là một ngọn núi cao có rừng cây rậm rạp, trên núi có rất nhiều khỉ chạy nhảy chơi đùa. Lũ khỉ vừa trông thấy Tôn Tồn Chân đi tới liền kêu chít chít loạn lên, con khỉ nhỏ nhất còn nhảy lên mặt sông nhao vào lòng thằng bé, Lục Kiều Kiều nghe thấy đứa bé trai ấy cười lên khanh khách, vui sướng không gì sánh nổi.

Con khỉ nhỏ ngồi trên vai thằng bé chơi một lúc rồi nhảy nhót trở về đàn, sau đó đứa bé trai kéo Lục Kiều Kiều guồng chân chạy nhanh.

Lục Kiều Kiều cũng không dám chạy quá nhanh, chỉ rảo chân bước đi dưới sự dìu đỡ của An Long Nhi.

Cô thấy xung quanh tối dần, một luồng gió thổi đến làm người lạnh buốt đến tâm can. An Long Nhi nói: "Cô Kiều nhìn xem, bên dưới có người."

Lục Kiều Kiều cúi đầu quan sát, thấy dưới đáy sông có một đám tiểu đạo sĩ vừa nhảy nhót vừa làm mặt xấu, miệng hò hét "đánh yêu quái", tay ném đá về phía đứa bé trai.

Những viên đá dưới đáy sông bay lên mặt nước, đập vào người họ, đứa bé trai lại kéo hai người guồng chân chạy. Mấy viên đá không lớn, đập vào người không thấy đau, nhưng lại nhói lên ở sâu trong tâm khảm. Lục Kiều Kiều đã hiểu, dòng sông này chính là thời gian trong ảo hải của Tôn Tồn Chân, dưới đáy sông lắng đọng tất cả những gì y từng trải qua.

Đi tiếp nữa, cô trông thấy một đạo sĩ trung niên đang dạy một đám tiểu đạo sĩ múa kiếm, đạo sĩ đó trông thấy đứa bé trai trên mặt sông liền quát lớn: "Tôn Tồn Chân, ta phạt ngươi đi gánh nước, ngươi còn ở đây làm gì hả?" Sau đó liền hùng hổ muốn đi lên trên mặt nước.

Đứa bé trai ôm lấy chân Lục Kiều Kiều, vùi mặt vào đùi cô.

https://thuviensach.vn

Đạo sĩ trung niên vừa bước lên mặt sông, Lục Kiều Kiều thấy ông ta cao đến hơn một trượng, đạo sĩ vươn tay nhấc thằng bé lên dùng sống kiếm đánh mạnh vào chân nó. Lục Kiều Kiều cúi đầu nhìn, thấy đứa bé trai vẫn nắm chặt tay mình, nấp sau chân mình, đạo sĩ đang đánh vào một ảo ảnh khác, cô vội kéo tay thằng bé nhanh chóng rời khỏi chỗ ấy.

Đi dọc theo dòng sông, họ không thấy lũ trẻ con nữa, mà là một đám đạo sĩ trẻ tuổi đang được đạo sĩ trung niên kia chỉ huy thu dọn hành lý. Một người trong bọn nói:

"Tôn Tồn Chân, ngươi thì sướng rồi, tất cả chúng ta đều phải vào cung, còn ngươi được xông pha giang hồ, lại nhận được nhiều bổng lộc như thế nữa..."

Một người khác lại nói: "Hắn trông như quỷ thế kia, hoàng thượng trông thấy không sợ thì đám cung nữ cũng chạy mất dép, á... á..." Nói xong y còn bắt chước giọng nữ kêu ré lên, chạy vòng quanh trong đạo xá, làm cả bọn đều cười ầm.

Một đạo sĩ bịt mặt tung mình nhảy lên khỏi mặt nước, lưng đeo hành lý tay cầm Tề mi côn cúi đầu đi khuất khỏi tầm nhìn của Lục Kiều Kiều.

Lục Kiều Kiều không dừng bước chân, cô biết đây đều chỉ là những mảnh vỡ của ký ức, thứ cô muốn tìm là nguyên thần thật sự của Tôn Tồn Chân.

Mới đi được mười mấy bước, cô liền trông thấy đạo sĩ bịt mặt vừa đi ra lúc nãy và đạo sĩ trung niên kia đang liều mạng chém giết nhau, hai người đánh ra toàn là sát

chiêu, đạo sĩ trẻ vừa tấn công dữ dội vừa kích động gào khóc, hỏi: "Tại sao phải giết con? Tại sao lại kiếm người giết con?" Đạo sĩ trẻ nhanh chóng giành lấy thế

https://thuviensach.vn

thượng phong, đập cho đạo sĩ trung niên vỡ tan thành mấy mảnh, vung vãi khắp nơi. Đạo sĩ trẻ vẫn cứ lặp đi lặp lại mấy câu đó, không ngừng hỏi không ngừng đánh

đập những mảnh vụn của cơ thể ấy, đến nỗi máu thịt bầy nhầy cũng không chịu dừng tay.

Mấy người bọn Lục Kiều Kiều vòng qua chỗ máu me ấy, đi tiếp về phía trước, An Long Nhi hỏi cô: "Cô Kiều, Tôn Tồn Chân giết chết sư phụ của y rồi ạ?"

"Cũng chưa chắc, vì ảo hải sẽ trộn lẫn những việc mình muốn làm và những việc đã làm vào với nhau, chỉ có bản thân y mới phân biệt rạch ròi được thôi. Người ngoài như chúng ta không thể biết được."

An Long Nhi nói: "Cô Kiều nhìn kìa, bên dưới là nhà cô!"

Lục Kiều Kiều nhìn xuống, quả nhiên trông thấy ngõ Hinh Lan ở Trần Đường, Quảng Châu, đây là góc nhìn từ trên nóc Vạn Hoa quán xuống giếng trời nhà cô. Cô

thấy một gã đàn ông trẻ tuổi ngồi trên nóc Vạn Hoa quán, nét mặt như cười mà không phải cười, cúi nhìn xuống dưới. Cô còn trông thấy một Lục Kiều Kiều đang nằm trên chõng tre hút thuốc phiện. Nhìn lại người trẻ tuổi kia, bên cạnh y không ngờ lại có thêm một Lục Kiều Kiều cùng y ngồi trên nóc nhà, hai người đang nhìn vầng dương lặn xuống ở phía xa xa, nói nói cười cười.

Lục Kiều Kiều không nhịn được mỉm cười, ngẩng đầu nhìn lên, dòng sông đã biến thành một cái hồ lớn, một lò luyện đan khổng lồ nổi dập dềnh trên mặt nước, bên

cạnh lò luyện đan là Tôn Tồn Chân bịt mặt đang đứng, đứa bé trai kéo tay cô đến đây không biết đã biến mất tự bao giờ.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều nhận ra, đây là trung tâm ảo hải của Tôn Tồn Chân, cái lò này là nơi y luyện đan, là tâm điền quan trọng nhất đối với người tu đạo, vì vậy nguyên thần

của Tôn Tồn Chân tử thủ ở đây, đứa bé trai lúc nãy, chẳng qua chỉ là phân thân đi đón bọn họ vào mà thôi.

Họ đi tới bên cạnh Tôn Tồn Chân, thấy y dùng khăn che mặt bao kín cả đầu lại. Lục Kiều Kiều khẽ hỏi y: "Tôn Tồn Chân, tôi đến rồi đây, anh cảm thấy thế nào?"

Tôn Tồn Chân đưa tay chỉ vào mắt mình, rồi lại chỉ vào tai mình.

"Cái gì khiến anh thành ra như vậy?"

Tôn Tồn Chân lắc đầu, sau đó chỉ tay ra phía sau.

Lục Kiều Kiều nhìn lên bầu không ở phía ấy, thấy trên trời ghim một tấm bùa sắt khổng lồ, trông rất kinh khiếp, chiếm cả một góc trời, bên trên là những ký hiệu mà cô

không hiểu gì.

Cô vội vàng nhìn sang lò luyện đan, trên thân lò vẽ các quẻ tượng theo phương vị bát quái, theo vị trí đối ứng của quẻ tượng trên thân lò và lá bùa sắt, cô có thể nhận

ra đây là huyệt Não không ở sau gáy, xem ra Đặng Nghiêu đã ghim vào đây một lá bùa sắt, tước đoạt toàn bộ năng lực cảm tri bằng ngũ quan của Tôn Tồn Chân, chỉ

để lại xúc giác.

"Tôi không hiểu lá bùa này, sau khi rời khỏi ảo hải của anh, tôi sẽ dẫn anh đi trị bệnh…"

https://thuviensach.vn

Tôn Tồn Chân không ngờ lại vẫn lắc đầu.

"Anh không muốn tôi rời khỏi đây à?"

Tôn Tồn Chân lần này không lắc đầu nữa, tim Lục Kiều Kiều thắt lại, nếu Tôn Tồn Chân thật sự không muốn nguyên thần của cô rời đi, y hoàn toàn có năng lực vây

khốn nguyên thần của cô và An Long Nhi lại đây, cho đến khi cả ba người cùng chết.

Lục Kiều Kiều nói với y: "Chìa tay ra."

Tôn Tồn Chân ngoan ngoãn đưa tay ra, cô cũng giơ tay mình ra, nắm lấy bàn tay y, đoạn nói: "Đây là tay tôi, hãy nhớ lấy... sau khi tôi ra ngoài, anh nắm lấy tay tôi, đi

theo tôi, được không?"

Tôn Tồn Chân nắm tay Lục Kiều Kiều, rốt cuộc cũng gật đầu.

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi phát hiện dưới chân gồ lên, một đám mây dày đặc bốc lên từ mặt hồ, đưa ba người họ lên tận bầu trời. Tốc độ bay càng lúc càng

nhanh, hồ nước và lò luyện đan dưới chân cũng thu nhỏ lại bằng một bát nước, mây mù xuất hiện dưới chân bọn họ, nhìn ra phía xa là núi non sông nước mà cả đời

Tôn Tồn Chân đã đi qua.

Lúc này Lục Kiều Kiều bất giác nghĩ đến thôn Lũng Hạ mà cha cô sắp xếp gả cô tới. Nếu nửa đời sau đều sống ở đó, suốt đời không rời khỏi thôn làng, xa nhất cũng

https://thuviensach.vn

chỉ lên huyện thành đi chợ phiên, liệu ảo hải của cô sẽ lớn được chừng nào?

Tôn Tồn Chân không biết đã biến mất từ khi nào, Lục Kiều Kiều và An Long Nhi đột nhiên cảm thấy mình đã trở về với thân thể.

Khi Lục Kiều Kiều hóa giải thủ ấn thần bí ấy, mở mắt ra lần nữa, cô nhận ra thể lực và tinh thần mình đều khá lên, có lẽ do đan công của An Long Nhi đã giúp cô phần

nào, mà cũng có thể là Tôn Tồn Chân đã dùng đan khí Toàn Chân thuần hậu trợ lực cho cô.

An Thanh Nguyên và An Thanh Viễn đều sấn tới hỏi: "Tiểu muội, thế nào rồi, có được không?"

Lục Kiều Kiều nhìn Tôn Tồn Chân trước mặt, ngẫm nghĩ một lúc mới định thần lại: "Y đã dẫn muội vào trong ảo hải."

An Thanh Nguyên thở phào nhẹ nhõm: "Chậc, vậy thì tốt rồi, ta chỉ lo y cảnh giác quá, gây bất lợi cho muội."

"Không sao rồi, muội muốn đưa y lên núi Thanh Nguyên..."

An Thanh Nguyên ngạc nhiên hỏi: "Tại sao lại lên núi Thanh Nguyên?"

"Muội dắt Tôn Tồn Chân dậy trước đã, chốc nữa từ từ nói..." Lục Kiều Kiều dứt lời liền chầm chậm đi về phía Tôn Tồn Chân, chìa tay mình đặt vào tay y.

Tôn Tồn Chân vẫn ở trong tư thế chiến đấu, một tay chậm rãi mò mẫm, một tay cầm Tề mi côn. Y vừa chạm vào tay Lục Kiều Kiều, bàn tay liền run lên nhè nhẹ, rồi

lập tức nhích lại gần.

https://thuviensach.vn

Khi đã thật sự nắm được bàn tay Lục Kiều Kiều, y nhớ ra đây chính là cảm giác bên trong ảo hải. Xương bàn tay cô rất nhỏ, cảm giác rất mềm mại, chỉ khác là ẩm

ướt hơn lúc ở trong ảo hải, không biết là mồ hôi hay máu.

Y nắm tay Lục Kiều Kiều, đầu óc trống rỗng.

Trong tình trạng không nhìn được, không nghe được, xúc giác của con người sẽ trở nên cực kỳ mẫn cảm. Trong tình cảnh mất đi toàn bộ khả năng cảm nhận bằng ngũ

quan, bàn tay Lục Kiều Kiều liền trở thành toàn bộ thế giới của Tôn Tồn Chân. Lúc này, y có thể cảm nhận được tất cả mọi chi tiết trên bàn tay bé nhỏ ấy.

Khi mình khôi phục lại khả năng cảm tri bằng ngũ quan, thì sẽ phải buông tay Lục Kiều Kiều ra; nếu có thể lựa chọn, y thà mất đi tất cả cũng muốn được nắm tay cô

thế này mãi mãi. Đương nhiên, y không được lựa chọn, điều y có thể làm chỉ là nhớ thật kỹ, vĩnh viễn trân trọng cất giấu thử cảm giác diệu kỳ này.

Tôn Tồn Chân yên tâm nhắm lại đôi mắt không nhìn thấy gì, hơi ấm của cô lan tỏa đến tận tâm can y, máu của cô chảy qua bàn tay y rồi mới trở về trái tim, trong tay y

đang nắm chặt niềm hạnh phúc và tín nhiệm lớn nhất đời. Nếu lúc này sau lưng có bắn tới ba mũi Tam thi câu mệnh tiễn nữa, y cũng cam tâm đón nhận cái chết.

Jack mình mẩy đầy máu me ngồi trên lưng ngựa thong thả đi tới, trên tay còn dắt theo một con ngựa nữa, Đại Hoa Bối lon ton bên cạnh. An Long

https://thuviensach.vn

Nhi trông thấy vậy

không khỏi bật cười: "Anh Jack giỏi thật, bị thương như vậy còn tìm được ngựa về cơ à?"

Jack "phì" một tiếng, nói bằng giọng thều thào sống dở chết dở: "Đầu ngựa to thế này cơ mà, thông minh lắm, anh huýt sáo một cái là chúng quay lại ngay..."

An Thanh Nguyên đã gặp Jack ở Phật Sơn, vừa trông thấy anh chàng liền bước lên hỏi: "Jack tiên sinh, anh cũng ở đây à? Bị thương có nặng không?"

Vừa nói, anh ta vừa chìa tay bắt tay Jack. Mới nắm vào tay, Jack đã kêu toáng lên: "A! Đau, chỗ nào cũng đau, đừng chạm vào tôi!"

Thấy Lục Kiều Kiều cứ nắm tay Tôn Tồn Chân mãi, Jack thở hồng hộc, trợn mắt lên nói: "Lục Kiều Kiều… hắn ta đang làm gì thế?"

"Cái làm cái gì?"

"Tay hắn ta làm sao..."

"Y bị thương, tôi để y nắm tay tôi còn dắt y đi chứ."

Jack lập tức gào toáng lên: "Này Lục Kiều Kiều... Anh không bị thương chắc? Khắp người anh đều bị thương đây này!"

"Phì!" Lục Kiều Kiều phun ra một hạt ô mai, đập trúng mặt Jack: "Người ta mù cả mắt, điếc cả tai rồi, anh mà bị như thế thì tôi cũng dắt anh."

Jack lập tức im bặt, một lúc sau mới nói: "Sorry..."

Sau đó anh lại nghĩ ngợi giây lát, hỏi: "Y sẽ như vậy mãi à?"

https://thuviensach.vn

"Ừ! Cả đời này tôi sẽ kéo tay dẫn y đi khắp nơi." Lục Kiều Kiều bực tức trả lời Jack.

An Long Nhi thu dọn đồ đạc dưới đất còn có thể dùng được, Lục Kiều Kiều lật tung các thứ lên mà vẫn không tìm thấy con búp bê vải mặc kỳ bào cô ưa thích nhất,

đành thu thập những thứ tìm được. Cả bọn chia nhau lên ngựa, cô và Tôn Tồn Chân cưỡi chung một con, quay đầu đi lên núi Thanh Nguyên.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Vô Vị Thiền

Trời vẫn chưa sáng, cả bọn vòng khỏi đường cái quan men bờ Cán Giang, theo đường nhỏ quay ngược lại, đi thẳng lên núi Thanh Nguyên.

Trên đường lên núi, ngựa không thể chạy nhanh, Lục Kiều Kiều mới kể chuyện An gia trang bị thiêu rụi, phát hiện viên gạch lát sàn bị lật lên làm ám hiệu, nhặt được

nhẫn của cha, dọc đường bị quan sai chặn lại kiểm tra, rồi rơi vào ảo trận kỳ môn cho hai người anh nghe.

Có điều, chuyện Tôn Tồn Chân luôn theo dõi họ trong thời gian dài, và việc đổi long huyệt thiên tử lấy vàng ở núi Phù Dung thì cô không nhắc đến.

Cô cũng hỏi chuyện biết được, thì ra nhị ca An Thanh Viễn của cô mấy năm nay vẫn luôn ở Đằng Xung mở xưởng khai thác ngọc, tháng trước anh ta nhận được thư của đại ca, nói đã tìm thấy tiểu muội An Thanh Như ở Quảng Châu, nhưng nhà của cô đã bị người ta vô cớ phá hoại, rất có thể nhà cũ ở Giang Tây cũng xảy ra chuyện. Vì vậy, anh ta liền dẫn theo hai tiêu sư vội vã trở về. Tiếc rằng về đến nhà thì phát hiện An gia trang đã bị thiêu rụi, cha cũng không biết ở đâu, liền báo quan lập án điều tra. Không lâu sau, đại ca An Thanh Nguyên cũng trở về phủ Cát An, sau khi hai huynh đệ gặp nhau, họ vẫn luôn chờ đợi Lục Kiều Kiều trở về. Vì An gia trang đã bị thiêu

https://thuviensach.vn

hủy, mọi người không có chỗ trú chân, An Thanh Viễn đành phái người ngày ngày quay về An gia trang trông chừng.

Hôm nay vừa nghe nói em gái đã trở về, hai huynh đệ lập tức qua sông đuổi theo Lục Kiều Kiều. Chẳng ngờ, lại gặp phải một trận ác chiến.

Phương Đông dần hửng sáng, cả bọn cưỡi ngựa đi qua cánh cổng màu đỏ tươi trên núi Thanh Nguyên, phong cảnh đột nhiên thay đổi. Bên tai văng vẳng tiếng suối róc

rách không ngừng như xa như gần; bốn phía núi non sừng sững, nguy nga hùng vĩ.

Trước khi trời sáng là thời điểm lạnh nhất, mấy người trẻ tuổi bọn Lục Kiều Kiều vừa trải qua huyết chiến đều thiếu y phục, lạnh run lên cầm cập trong tiết cuối thu. An

Thanh Nguyên mang theo nhiều hành lý nhất, anh ta đưa cho Lục Kiều Kiều và Tôn Tồn Chân một chiếc áo choàng, rồi lại phát cho Jack và An Long Nhi thêm một

chiếc nữa.

An Thanh Nguyên hỏi Lục Kiều Kiều: "Muội quen người nào trên núi Thanh Nguyên à? Thực ra chúng ta xuống phủ Cát An cũng có khách điếm ở được..."

Lục Kiều Kiều ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp: "Cha có một người bạn cũ ở chùa Tịnh Cư trên núi, muội muốn tìm tung tích của cha nên lên đây để hỏi thử."

Cô hơi lấy làm lạ, không hiểu sao An Thanh Nguyên lại xa lạ với bạn bè của cha mình như thế, có phải cha cô cố ý không cho anh ta biết không?

https://thuviensach.vn

Nhị ca An Thanh Viễn cũng bắt lời: "Nhị ca cũng không biết cha có bạn trên núi... nhưng bạn bè cha nhiều lắm, cứ hỏi thế này chẳng phải quá phiền phức sao?"

Lục Kiều Kiều nói: "Lão hòa thượng ở gần An gia trang nhất, vì vậy cứ hỏi ông ấy trước đã. Vốn muội định đến phủ Cát An đợi hai huynh, đồng thời lên núi tìm lão

hòa thượng, muội đã để lại thư trong phòng các huynh ở An gia trang rồi đó."

"Lại còn là lão hòa thượng à? Cha chúng ta cũng giỏi kết bạn thật đấy, loại người nào cũng quen hết." Nhị ca An Thanh Viễn tính tình hướng ngoại, nói năng xưa nay

đều không phân lớn nhỏ.

Vòng vèo mấy lượt ở lưng chừng núi, cả bọn liền trông thấy một khoảng đất bằng phẳng. Nhìn từ trên đường núi xuống, chỉ thấy cây rừng rậm rạp, trong rừng rải rác

mấy mái ngói lưu ly nhấp nhô, nơi này chính là chùa Tịnh Cư mà hồi nhỏ Lục Kiều Kiều thường theo cha đến thăm lão hòa thượng.

Lục Kiều Kiều thông thạo đường núi ở đây, nhanh chóng vòng tới cửa chùa, vừa khéo nghe thấy bên trong đang đánh chuông sớm, mấy tiểu hòa thượng đi ra mở cửa quét sân.

Tiểu hòa thượng trông thấy trước cửa có một đám người đi tới, ai nấy đều cầm vũ khí, có mấy người mình mẩy còn đầm đìa máu tanh, đều kinh ngạc ra mặt.

Lục Kiều Kiều dẫn theo Tôn Tồn Chân xuống ngựa, bước tới nói với họ: "Xin hỏi có Vô Vị đại sư ở đây không?"

https://thuviensach.vn

Một tiểu hòa thượng trong bọn thấy Lục Kiều Kiều xinh đẹp đáng yêu, theo lẽ thường ắt không phải là người xấu, bèn trả lời Vô Vị đại sư đang ở bên trong làm khóa sớm.

Lục Kiều Kiều nhờ hòa thượng vào thông báo một tiếng, sau đó gọi cả bọn xuống ngựa đứng trước cửa đợi đại sư sắp xếp.

An Thanh Nguyên nghe pháp hiệu của Vô Vị đại sư, lấy làm hứng thú hỏi Lục Kiều Kiều: "Pháp hiệu của hòa thượng này thật hiếm có, thông thường đều là những tên

kiểu như Minh Tuệ Tịnh Thiện gì đó, muội có biết tại sao ông ta lại đặt pháp hiệu là Vô Vị không?"

"Hồi muội theo cha đến đây, có nghe bọn họ nhắc đến chuyện này. Ông ấy rất thích ăn các món chay ngon, nhưng đồ ăn nhà bếp làm hằng ngày chẳng có mùi vị gì cả;

ông ấy thường nhân lúc có khách đến, nói là phải chiêu đãi khách, tranh thủ vào bếp đích thân làm các món chay ngon lành, tên các món ăn ấy toàn là gà quay chay,

sườn chay... gì gì đó.

Một lần sư trụ trì hỏi ông ấy, đồ ăn con nấu và đồ ăn nhà bếp nấu có khác biệt gì không? Ông ấy bảo không có gì; sư trụ trì liền nói, nếu không khác gì, thế con đang

làm gì vậy? Ông ấy nói, con ăn vào thì không thấy khác biệt, nhưng muốn dẫn dắt người khác hướng Phật mà cứ cho người ta ăn các món chay vô vị, người ta ăn một

lần là bỏ đi rồi. Chúng ta trước tiên phải giữ lại mùi vị của những đồ ăn mặn để người ta ăn chay, sau đó từ từ giảm mùi thịt, như vậy mới có thể mở

https://thuviensach.vn

rộng thiện môn, kết thiện duyên rộng khắp..."

An Thanh Nguyên cười ha hả nói: "Hòa thượng này thú vị thật, về sau ông ấy có làm thức ăn cho các vị thí chủ nữa không?"

Lục Kiều Kiều nói: "Chuyện về sau mới gọi là thú vị, sư trụ trì nghe ông ấy nói vậy, liền tặng cho một bức hoành phi, bên trên viết hai chữ 'Vô Vị' lớn, để ông ấy treo trong Thiền phòng của mình, ngày ngày nhắc nhở bản thân chớ nên tham vui ăn uống.

Không lâu sau, sư trụ trì qua đời truyền lại vị trí ấy cho Vô Vị đại sư, ông ấy liền viết thêm vào hai chữ đại tự của trụ trì tiền nhiệm hai chữ nữa, một trước, một sau, thành kỳ vị vô cùng[1]..."

[1] Mùi vị ấy vô cùng vô tận.

"Kỳ vị vô cùng? Ha ha ha..." Cả đám người nghe xong câu chuyện về Vô Vị đại sư đều phá lên cười.

Trước cửa chùa xuất hiện một hòa thượng vừa gầy vừa lùn vừa già, trên người khoác tăng bào gọn gàng sạch sẽ, hai mắt sáng rực có thần, chống một cây thiền trượng

cao gấp đôi người mình, vừa thấy Lục Kiều Kiều đã giơ thiền trượng chỉ vào đầu cô quát hỏi: "Bên trong này là thứ gì?"

Lục Kiều Kiều đáp: "Chẳng có gì cả."

Lão hòa thượng lại quát, lần này nghiêm giọng hơn: "Không có cái gì?"

Đây là lễ chào hỏi của Thiền môn, trí tuệ sắc sảo của Thiền môn xưa nay vẫn thể hiện qua những lời vấn đáp chan chát, trong chớp mắt ngắn ngủi làm người ta ngộ ra

https://thuviensach.vn

Phật tính, nhưng Lục Kiều Kiều chẳng qua chỉ nghe Vô Vị đại sư và cha mình nghiền ngẫm Thiền cơ từ nhỏ nên học được đôi chút cung cách đối đáp chứ thực ra chẳng hiểu gì Thiền ý căn bản bên trong, cô thấy Vô Vị đại sư tiếp tục truy hỏi, liền ngây ra một hồi không biết trả lời thế nào, sau đó bật cười khúc khích, trả đũa luôn: "Không có mùi vị nữa rồi... ha ha ha..."

Vô Vị đại sư nghe cô nói thế cũng cười nói: "Con quỷ nhỏ, chỉ được cái miệng, chứ bảo cháu tu thiền thật cháu đâu có chịu..."

Lục Kiều Kiều giới thiệu mọi người cho Vô Vị đại sư, Vô Vị đại sư cũng nhận thấy có chuyện không bình thường, lập tức sắp xếp chỗ nghỉ cho cả bọn, rồi tìm người

băng bó bôi thuốc cho Jack và An Long Nhi.

Sau bữa sáng, Vô Vị đại sư hẹn đám Lục Kiều Kiều đến phòng khách gặp mặt. Jack và An Long Nhi bị thương nặng, đành phải ở lại phòng nghỉ ngơi, Lục Kiều Kiều tắm rửa chải chuốt xong xuôi, rồi dẫn Tôn Tồn Chân cùng tới phòng khách.

Vừa bước qua cửa, cô liền trông thấy bên trong ngoài Vô Vị đại sư, còn có bốn người đàn ông nét mặt nghiêm trang đang ngồi trong trà thất.

Bốn người này ăn mặc kiểu dị tộc, xem ra không giống người Hán hay người Bát Kỳ.

Hai người trong số họ cạo trọc đầu, tăng bào trên người vừa nhìn đã biết ngay là tăng bào, nhưng nhìn kỹ lại không giống kiểu dáng mà Vô Vị đại sư đang mặc; hai

người còn lại tuy có tóc, phía sau đầu cũng tết bím, nhưng lại không cạo trán như người Hán và người Mãn, mà cạo từ trán đến đỉnh đầu, tạo thành một mảng trọc lốc

https://thuviensach.vn

ở giữa.

Qua sự giới thiệu của Vô Vị đại sư cô biết được, bốn người này là khách đến từ Nhật Bản, người lớn tuổi nhất trông cũng không quá ba mươi mấy, vận tăng bào, tên là

Hotta Masayoshi; người trẻ nhất chỉ mười mấy, cỡ ngang tuổi An Long Nhi, cũng mặc tăng bào, tên là Hotta Masatomo; hai người còn lại một người đeo song kiếm một dài một ngắn, thoạt nhìn có vẻ hiền lành, nhưng nhìn kỹ lại thấy toàn thân y từ trên xuống dưới đều toát lên một lực căng như thể loài báo, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng lao tới, tên là Miyabe Ryokura, người còn lại khoảng hơn hai mươi, bộ dạng thanh tú, nhưng ánh mắt lại thâm trầm thu liễm, thần thái nhàn nhã, như một người

trung niên đã nhìn thấu thế thái nhân tình. Tên y là Niwa Kumo.

Hai huynh đệ An Thanh Nguyên và An Thanh Viễn cũng cùng bước vào, An Thanh Nguyên vừa trông thấy Hotta Masayoshi liền ngẩn ra một thoáng, ngoảnh đầu hỏi

Vô Vị đại sư: "Vô Vị đại sư, vị này là khách quý từ đâu đến vậy?"

Vô Vị đại sư cười ha hả nói: "Vẫn là đại ca biết nhìn người nhất, họ từ Nhật Bản vượt đường xa tới đây, vị này là Hotta Masayoshi... Masayoshi quân, đây là An Thanh Nguyên, con trai ruột người bạn già của lão nạp, còn đây là An Thanh Viễn, họ với Tiểu Như là người một nhà, là anh em... khà khà..."

Mọi người làm quen nói chuyện phiếm một hồi, Lục Kiều Kiều là con gái mà không sợ mất thể diện, một tay dắt Tôn Tồn Chân, một tay kéo Vô Vị đại sư sang một bên, thuật lại chuyện cha mình đã mất tích hai năm, An gia trang bị thiêu hủy cùng tình trạng cần cứu chữa gấp của Tôn Tồn Chân.

https://thuviensach.vn

Phía bên kia, An Thanh Nguyên mỉm cười hỏi Hotta Masayoshi: "Hotta tiên sinh thân ở ngôi cao, lại vượt đường xa thâm nhập vào một thị trấn nhỏ trong lục địa Trung

Quốc, chẳng hay có việc gì vậy?"

Hotta Masayoshi mỉm cười, không nói không rằng nhìn An Thanh Nguyên, nhưng thiếu niên Hotta Masatomo bên cạnh y lại cất tiếng trả lời: "Núi Thanh Nguyên là đạo tràng của Thiền tông thất Tổ, Hành Tư tông sư, sáu trăm năm trước, Đạo Nguyên tiên sư đã từ núi Thanh Nguyên truyền bá Tào Động tông đến Nhật Bản, từ đó trở đi, tăng nhân Nhật Bản thường trở về núi Thanh Nguyên để lễ Tổ; Tào Động Thiền tông là tín ngưỡng của gia tộc Hotta, lần này cha tôi muốn hoàn thành nguyện vọng bấy lâu nay, nên đặc biệt vượt đường xa tới đây."

An Thanh Viễn nghe chẳng hiểu gì, bèn quay sang hỏi đại ca An Thanh Nguyên: "Nhật Bản là nơi nào thế?"

"Nhật Bản là một nước ngoài biển Đông, rất gần Trung Quốc, đôi bên đã qua lại cả nghìn năm nay rồi." An Thanh Nguyên giải thích qua loa, rồi lại nói với Hotta Masayoshi: "Nom Hotta tiên sinh dáng gấu thế hổ tai như tai voi, mũi như túi mật treo ngược, miệng như chim ưng, không giống người tu đạo, lẽ nào là trọng thần của

triều đình Nhật Bản?"

Người thanh niên có vẻ nho nhã Niwa Kumo mỉm cười nhìn Hotta Masayoshi, thấy Hotta gật gật đầu, anh ta bèn cất lời nói với An Thanh Nguyên: "Chủ công là Trung

Lão của Mạc Phủ, quan đại danh của vùng Sakura, tương đương với tri châu của Trung Quốc. Có điều, nhìn An tiên sinh cũng không giống khách dâng hương bình

https://thuviensach.vn

thường, hắn là một vị quan cao của Đại Thanh rồi?"

An Thanh Nguyên lắc đầu cười cười nói: "Tại hạ chỉ là một giáo thư quèn lo việc khoa cử thôi, Hotta chủ công lại là bậc trọng thần được cắt đất phong hàm, không cùng một cấp bậc với tri châu của Đại Thanh, tại hạ lại càng không thể so sánh được... ha ha ha... Hotta tiên sinh chắc không phải chỉ đến lễ Tổ, người ở đất khách nhất định có nhiều điều bất tiện, có gì cần Thanh Nguyên giúp xin cứ nói ra, chớ nên khách khí."

Hotta Masayoshi đưa tay ra làm động tác bảo mọi người dừng lại, Niwa Kumo lập tức ngừng nói, Hotta lên tiếng: "Cảm tạ ý tốt của An tiên sinh, thực không dám giấu, lần này tại hạ đến đây là muốn cầu được đạo làm cho đất nước mạnh lên."

Những người có mặt đều sững sờ trước chủ đề lớn bất ngờ này, tất cả người Trung Quốc không hẹn mà cùng thầm nghĩ, đang yên đang lành đột nhiên nói ra chuyện

này liệu có phải hơi quá rồi không? Trong tư tưởng nho gia của Trung Quốc, xưa nay vẫn là bất tại kỳ vị, bất mưu kỳ chính (không ở vị trí ấy thì không lo toan việc ấy);

kể cả có nói, thì cũng không tùy tiện buột miệng nói ra trước mặt người lạ, giờ Hotta Masayoshi không nói thì thôi, vừa mở miệng ra đã bàn chuyện quốc gia đại sự, khiến cả phòng tiếp khách đều yên ắng hẳn đi.

Hotta Masayoshi nói: "An tiên sinh, ngài là quan viên lo việc khoa cử, hẳn phải đọc vô số sách vở, nhìn thấu được đại thế trong thiên hạ... Mạc Phủ hiện nay đang thực

hiện chính sách bế quan tỏa cảng dọc bờ biển Nhật Bản, toàn bộ Nhật Bản chỉ có cảng Nagasaki là cho phép thuyền buôn của Hà Lan và Trung Quốc cập bến, vả lại

https://thuviensach.vn

người nước ngoài còn không được phép đặt chân lên nước Nhật...

Nhưng những nhân sĩ có kiến thức trong nước Nhật đều lần lượt nhận ra, hàng hóa Tây Dương từ bên ngoài đến tốt hơn hàng Nhật Bản sản xuất rất nhiều, vũ khí cũng

càng ngày càng tân tiến, thuyền hàng và súng pháo của bọn họ đã đến cửa ngõ Nhật Bản, nếu lần sau là chiến hạm xuất hiện thì phải tính sao?

Trước đây Đại Thành cũng thực thi chính sách chỉ thông quan một cửa, cả nước chỉ có cảng Quảng Châu cho tàu buôn nước ngoài dừng đỗ, Nhật Bản hiện tại chính là như vậy; cuối cùng, vì Đại Thanh từ chối yêu cầu khẩn thiết của các nước Tây Dương về việc thông thương, đã dẫn đến cuộc chiến Thông thường mấy năm trước đó nước Anh phát động, hẳn An tiên sinh vẫn còn nhớ rõ?"

Hotta Masayoshi vừa nhắc đến cuộc chiến tranh Nha Phiến lần thứ nhất trong lịch sử Trung Quốc, trong các ghi chép bên phía Anh quốc, cuộc chiến này được gọi bằng tên "cuộc chiến Thông thương". An Long Nhi cũng mất cha mẹ trong cuộc chiến tranh này.

An Thanh Nguyên là mệnh quan triều đình, nghe thấy một người nước ngoài nói chuyện quốc sự của Đại Thanh, không khỏi từ từ chau mày lại, ánh mắt trở nên nặng

nề trang nghiêm.

Hotta Masayoshi và ba người Nhật Bản khác vẫn ngồi im lìm bất động, sống lưng ưỡn thẳng, cả bốn người ngồi tĩnh lặng như một bức tranh, chỉ thấy miệng Hotta Masayoshi khe khẽ chuyển động, tiếng Hán của ông ta không lưu loát cho lắm nhưng âm điệu thấp trầm rất uy nghiêm.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 27

"Hiện giờ các nước Tây Dương không ngừng đưa ra yêu cầu thông thương với Mạc Phủ. Mở cửa biển, chính quyền Mạc Phủ sợ quyền lực bị ảnh hưởng; không mở cửa biển, Nhật Bản sẽ ngày càng lạc hậu, Mạc Phủ cứ kéo dài hết năm này đến năm khác như vậy, rồi chỉ bước vào vết xe đổ của Đại Thanh, bị các cường quốc Tây

Dương khơi ra một trận chiến Thông thương khác ở Nhật Bản, lúc đó Nhật Bản sẽ bị người Tây áp chế ở khắp mọi nơi như Đại Thanh ngày nay..."

An Thanh Nguyên chen vào hỏi: "Hotta tiên sinh cũng nói sau chiến tranh Thông thương, Đại Thanh bị người Tây áp chế ở mọi mặt, vậy ngài đến Trung Quốc thì tìm được đạo gì cho nước mạnh lên đây?"

Hotta Masayoshi nói: "Nửa năm trước, ở chỗ một thương nhân Trung Quốc, tại hạ tìm được một cuốn sách tên là Hải quốc đồ chí, tuy rằng chỉ có một tập, nhưng tại hạ xem xong liền mất ngủ suốt ba ngày... Trong sách nhắc đến việc dùng kỹ thuật của người Tây để đối phó người Tây, dùng hệ thống chính trị của người Tây trị lý quốc gia, đồng thời cũng đưa ra chiến lược tổng thể nhằm đối phó với nền kinh tế và quân sự của các cường quốc phương Tây, vẽ ra hải đồ thế giới, thậm chí còn thu thập cả kỹ thuật Tây Dương của các ngành nghề khác nhau nữa. Tư tưởng của quyển sách này vừa hay có thể giải quyết được nguy cơ mà chính quyền Mạc Phủ đang phải

https://thuviensach.vn

đối mặt hiện nay, thậm chí còn có thể biến nguy cơ ấy thành cơ hội, đáng tiếc tại hạ chỉ có được tập đầu tiên. Bộ sách này có thể giúp Đại Thanh xưng bá thiên hạ, đồng thời cũng có thể giúp Nhật Bản xưng bá thiên hạ, vì vậy tại hạ mới lập tức đích thân đến Trung Quốc, muốn tìm toàn bộ Hải quốc đồ chí..."

"Hải quốc đồ chí của Ngụy Nguyên?"

"An tiên sinh quả nhiên có biết pho sách này?" Trong Hotta lóe lên vẻ kích động lạ thường.

"Lấy đạo của người Tây để đánh trả người Tây, dùng đạo của người Tây để đối đãi lại với họ, học theo sở trường của họ mà chế phục lại họ..."

"Đúng thế! Đây chính là nội dung tại hạ đọc được trong tập đầu tiên, An tiên sinh đã đọc hết cả bộ sách này rồi?!" Hotta Masayoshi kích động đứng bật dậy nói: "Tại hạ đã không nhìn lầm An tiên sinh, ngài thật sự có thể hiểu được những gì tại hạ nói."

An Thanh Nguyên lịch sự đứng lên nói: "Mấy năm trước khi tại hạ còn làm giám học trong cung, bên dưới có dâng lên một bộ sách này để Thánh thượng xem xét,

Thanh Nguyên cũng xem qua một chút, toàn bộ có một trăm hai mươi quyển, phần ngài xem chắc là quyển đầu tiên, trong đó có nhiều quan điểm khiến Thanh Nguyên rất thán phục."

Hotta Masayoshi đột nhiên quỳ thụp xuống trước mặt An Thanh Nguyên, ba người còn lại cũng lập tức ra phía sau ông ta, nhất tề quỳ xuống trước An Thanh Nguyên.

Hotta Masayoshi nói: "Xin An tiên sinh nhất thiết phải giúp tại hạ tìm được một bộ Hải quốc đồ chí, ngài có thể đưa ra giá tiền điều kiện gì cũng được, xin kính nhờ An tiên sinh."

https://thuviensach.vn

Hotta Masayoshi nói xong, bốn người Nhật Bản cùng cúi rạp đầu sát đất, An Thanh Nguyên vội vàng đỡ Hotta Masayoshi dậy nói: "Chớ nên đa lễ, ngài hãy nghe

Thanh Nguyên nói rõ tình hình trước đã, mọi người hãy ngồi lên, ngồi đi ngồi đi..."

Lục Kiều Kiều chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp người Nhật Bản ở đây. Mấy năm nay thương nhân các nước đến Quảng Châu càng lúc càng nhiều, thỉnh thoảng cô cũng thấy có thương nhân Nhật Bản, nhưng một vị quan Nhật Bản lại lên tận núi Thanh Nguyên ở sâu trong lục địa cao đàm khoát luận chuyện quốc gia đại sự, vượt ngàn dặm xa tìm sách quý để mở cửa biển cho Nhật Bản thì thực sự nằm ngoài tưởng tượng của Lục Kiều Kiều. Qua cuộc đối thoại giữa đại ca An Thanh Nguyên và Hotta Masayoshi, cô cảm giác được sức nặng của việc nước, cũng cảm nhận được chuyện mà họ đang nói có liên quan đến từng người dân bình thường nhất trong thiên hạ, khiến cho người xưa nay chưa từng hỏi đến việc nước như cô cũng chăm chú dỏng tai lên lắng nghe.

An Thanh Nguyên đỡ mấy người Nhật Bản ngồi dậy, chậm rãi nói: "Thực ra bộ sách này không phải nói tìm là tìm được ngay, bằng không hôm nay Hotta tiên sinh cũng không ở chùa Tịnh Cư này rồi... Người viết sách Ngụy Nguyên là văn nhân trong dân gian, một người ủng hộ quan viên chủ chiến Lâm Tắc Từ trong chiến tranh Nha Phiến, sau khi chiến sự thất bại, Lâm Tắc Từ bị mất chức quan, song vẫn bỏ tiền giúp Ngụy Nguyên viết xong bộ Hải quốc đồ chí, còn muốn tìm thư điếm để xuất bản nữa.

Nhưng khi sách được đưa vào cung thẩm duyệt, nó liền bị hầu hết các quan viên phản đối. Trong sách nói dùng cách của người Tây để thay đổi Trung Quốc, tức là muốn biến Trung Quốc thành giống như các quốc gia Tây Dương, đây là cách thức mà không một vị quan nào có thể chấp nhận; trên dưới trong triều đều nhất trí rằng

https://thuviensach.vn

Đại Thanh ta là nước lớn của Thiên triều, ngoài việc khiến Tây Dương biến thành Trung Quốc ra, những chuyện khác đều không cần phải nghĩ đến; các quan đều cho rằng quyển sách này làm đám người Tây thêm kiêu căng, phá hoại sự uy nghiêm của nước mình, những kỹ thuật Tây Dương mà sách đề xướng nên học theo đều là mấy trò bàng môn tà đạo, sẽ khiến dân chúng đắm chìm thất chí; mà trong sách còn nhắc đến việc học theo chế độ triều cương của các nước Tây Dương, nói 'không có quân chủ, chỉ lập trưởng quan, quý tộc... xử lý việc nước', lại còn 'người thủ lĩnh không làm cả đời, hết bốn năm là thay đổi' ... không lập quân chủ đã là tội đại nghịch bất đạo, còn đòi hỏi quan viên không được cha truyền con nối, bốn năm thay đổi một lần trưởng quan lại càng không thể được. Bộ sách này lập tức bị hoàng thượng cấm chỉ, tin rằng cũng chỉ có vài ba bản được in ấn ở trong dân gian mà thôi..."

Thần sắc Hotta Masayoshi lập tức trở nên ảm đạm: "Chậc... ra là vậy..."

An Thanh Nguyên vỗ vai Hotta Masayoshi nói: "Hotta tiên sinh chớ nản lòng, An Thanh Nguyên không phải đám quan viên hủ lậu ấy, tại hạ hiểu được suy nghĩ của ngài. Nếu Hotta tiên sinh đã có chí muốn cho nước mạnh, Thanh Nguyên sẽ gắng sức giúp ngài tìm kiếm bộ sách này, một khi tìm thấy lập tức giao đến tay Hotta tiên sinh."

Hotta Masayoshi quay đầu nhìn An Thanh Nguyên, nghiêm nghị gật gật đầu nói: "Vô cùng cảm tạ ngài đã hiểu cho, Hotta nhất định sẽ báo đáp An tiên sinh trọng hậu.

Nhưng ngay cả Hoàng đế Đại Thanh cũng căm ghét bộ sách này như thế, cho dù tại hạ có lấy được, Thiên hoàng và Tướng quân chắc gì đã tiếp nhận nó đây..."

Hotta Masatomo chợt lên tiếng nói với cha: "Phụ thân đại nhân từng nói, samurai tuyệt đối không được từ bỏ mộng tưởng của mình, Hotta Masatomo nhất định sẽ ủng hộ phụ thân đại nhân đến cùng."

https://thuviensach.vn

An Thanh Nguyên cũng nói: "Phải đấy, chưa thử qua thì làm sao biết không được. Ừm... các vị đến chùa Tịnh Cư được bao lâu rồi?"

Hotta Masatomo nói: "Mười lăm ngày rồi."

An Thanh Nguyên lại hỏi: "Tại hạ có chuyện này không được rõ lắm, không biết các vị có thể giải đáp cho chăng?"

Hotta Masayoshi nói: "Xin An tiên sinh chỉ giáo."

"Nếu các vị muốn nhanh chóng tìm được Hải quốc đồ chí thì phải đến các hiệu sách trong thành lớn mà tìm, vả lại còn không thể chậm trễ, giờ đường đường là quan đại danh đứng đầu một vùng lại ở ngôi chùa nhỏ hẻo lánh này suốt mười lăm ngày, không phải đặc biệt đến đây để tham thiền đấy chứ?"

Vô Vị đại sư nheo nheo mắt nhìn bọn họ, không nói một lời.

Tay trái của Miyabe Ryokura nhẹ nhàng đặt lên thanh trường kiếm nơi thắt lưng, ngón cái chống vào cán, đẩy lưỡi kiếm ra khỏi vỏ; An Thanh Nguyên đột nhiên rút phắt trường kiếm ra, dấn tới một bước giơ kiếm đâm thẳng trước ngực Miyabe Ryokura.

Ánh đao lóe lên, trong phòng khách vang lên tiếng kim loại chạm nhau chát chúa.

An Long Nhi nghỉ ngơi được một lúc, định ra ngoài xem Lục Kiều Kiều ở đâu, vừa đi qua trước cửa phòng tiếp khách liền nhìn thấy màn kinh tâm động phách ấy.

Miyabe Ryokura bật dậy khỏi ghế bước lên một bước, rút kiếm đón lấy chiêu kiếm của An Thanh Nguyên, đồng thời chém tạt vào ngực anh ta.

https://thuviensach.vn

Cánh tay cầm kiếm của An Thanh Nguyên bị bật văng lên cao, Miyabe Ryokura giờ đang đứng ở vị trí lúc nãy anh ta vừa đứng, trong khoảnh khắc ngắn ngủi chỉ như tia lửa lóe lên ấy, hai người đã đổi vị trí cho nhau.

Miyabe Ryokura còn chưa đứng thẳng người dậy, đã thu kiếm về vỏ. An Thanh Nguyên hạ trường kiếm xuống, thanh kiếm vẫn chấn động phát ra những tiếng "u u" hồi lâu. Anh ta kề ngón tay lên sống kiếm, đợi chấn động dừng lại rồi cũng thu kiếm về.

Khi anh ta xoay người lại, mọi người trông thấy ngực áo chẽn của anh ta đã bị Miyabe Ryokura rạch một vệt dài chừng một thước.

Miyabe Ryokura quay lại nói với An Thanh Nguyên: "Thất lễ rồi." Đoạn hơi khom người một cái.

An Thanh Nguyên cũng chắp tay nói: "Đa tạ đã nhường." Sau đó chầm chậm cởi bỏ chiếc áo bị rách đưa cho Lục Kiều Kiều cầm.

Hotta Masayoshi đứng dậy dẫn ba người Nhật Bản tới trước mặt An Thanh Nguyên khom người hành lễ, nói với thái độ khá đúng mực: "Vô cùng xin lỗi, là thuộc hạ của tại hạ thất lễ, xin An tiên sinh thứ cho." Sau đó, ông ta lại ngồi xuống.

An Thanh Nguyên cười cười đáp: "Kiếm thuật của Miyabe tiên sinh cao cường, kiếm pháp Nhật Bản đã khiến An Thanh Nguyên được mở rộng tầm mắt, khâm phục, khâm phục. Nếu không phải Miyabe tiên sinh nương tay, tại hạ chắc đã mất mạng ở đây rồi..."

Không chỉ An Thanh Nguyên nói vậy, thực ra mỗi người Trung Quốc có mặt tại nơi này đều hết sức kinh ngạc. Lục Kiều Kiều không khỏi nghĩ đến tốc độ rút súng của Jack, nếu Jack và Miyabe Ryokura cùng rút súng và kiếm trên người mình, không biết là ai sẽ nhanh hơn nhỉ?

https://thuviensach.vn

An Long Nhi vừa đến trước cửa phòng tiếp khách thì nhìn thấy cảnh tượng này, lại càng khâm phục võ công của Miyabe Ryokura sát đất. Nó học võ đã nhiều năm, luyện đủ Nam quyền Bắc cước, đao thương kiếm côn, lý giải của nó đối với công phu cũng không ngoài lấy nhanh đánh chậm, thấy chiêu phá chiêu. Nó từng thấy công phu của Tôn Tồn Chân và Lục Hữu, đã cảm thấy tốc độ của hai người nhanh lắm rồi, vận dụng và phá giải chiêu thức cao minh lắm rồi, không ngờ Miyabe

Ryokura này chỉ một đao đánh bại địch thủ, tựa như không có chiêu thức gì cả, An Long Nhi căn bản không nhìn được trước khi thu kiếm về vỏ y đã làm gì. Nó chỉ thấy An Thanh Nguyên trúng đao, mà lưỡi đao được khống chế tới mức xuất thần nhập hóa, khiến nó không thể không chấn động tận tâm can.

Nó cảm thấy loại võ công này tuyệt đối không bình thường, Miyabe Ryokura chỉ tung ra một kiếm, y không thắng ở chiêu thức, cũng không hoàn toàn thắng ở tốc độ, thực ra kiếm của An Thanh Nguyên cũng không hề chậm chút nào, trong đây nhất định có điểm gì khác với các loại võ công bình thường nó vẫn thấy...

Từ khi rời khỏi Quảng Châu, nó gặp không ít kỳ ngộ, nhưng đến lúc này nó mới cảm nhận được thế nào gọi là núi cao còn có núi cao hơn. An Long Nhi không dám quấy rầy người lớn nói chuyện, chỉ len lén lách đến đứng phía sau Lục Kiều Kiều, Lục Kiều Kiều giơ chân đẩy cho nó một cái ghế, bảo nó ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống ghế, cặp mắt nó vẫn tò mò nhìn chằm chằm vào Miyabe Ryokura, quan sát kiểu tóc kỳ dị của y, rồi lại nhìn thanh trường kiếm y giắt ở thắt lưng. Nó phát hiện cách thức đeo kiếm của Miyabe Ryokura rất khác với người Trung Quốc: Binh sĩ hoặc bảo tiêu của Trung Quốc, đều dùng dây thừng hoặc dây xích đeo đao ở thắt lưng, bước đi đung đa đung đưa, lúc chạy thì phải dùng tay đè lên cán đao, ngăn không cho đao đung đưa rơi xuống; nhưng vỏ kiếm của Miyabe Ryokura lại cắm vào bên

https://thuviensach.vn

trong thắt lưng, áp sát người, kiếm và người nhập thành một, khi người hoạt động, kiếm cũng lặng lẽ vận động theo.

Nó còn phát hiện thanh kiếm Nhật Bản kia có hình dáng rất khác với đao kiếm của Trung Quốc, thân kiếm dài hẹp tuy chỉ rút ra trong một chớp mắt ngắn ngủi, nhưng nó cũng nhận ra hình dạng này sẽ khiến thanh kiếm chuyển động nhanh hơn rất nhiều.

Miyabe Ryokura cũng phát hiện ra An Long Nhi vẫn nhìn mình chằm chằm, y hơi cúi người mỉm cười với nó từ phía xa, tỏ ý chào hỏi. An Long Nhi cũng cười cười, học theo y mà khẽ cúi người xuống, nhưng chợt cảm thấy sống lưng đau nhói lên. Bấy giờ nó mới sực nhớ đêm qua mình trúng một đao sau lưng, còn để lại một vết thương rõ dài.

An Thanh Nguyên cởi áo chẽn ngoài rồi ngồi trở lại ghế, nói: "Tại hạ vừa hỏi nguyên nhân các vị ở lại chùa Tịnh Cư lâu như thế, kiếm của Miyabe tiên sinh đã bật khỏi vỏ, kiếm của tại hạ vừa rời vỏ, kiếm của Miyabe tiên sinh lại còn nhanh hơn... Ha ha, đây không phải kiếm nhanh, mà là tâm nhanh mới đúng. Nhanh thì có nhanh đấy, nhưng trong mắt Thanh Nguyên, sự nhanh ấy lại như chim sợ cành cong... Trên mặt Miyabe tiên sinh có sát khí, hẳn là trước khi tới đây đã xảy ra một số chuyện, lẽ nào Hotta tiên sinh bị người khác truy đuổi mà chạy tới nơi này?"

An Long Nhi đột nhiên phát hiện, An Thanh Nguyên rất giống Lục Kiều Kiều, từ cách suy nghĩ, phong cách nói chuyện, đến cả giọng điệu cũng giống. An Long Nhi chớp chớp mắt nhìn Lục Kiều Kiều, nhận ra đường nét thanh tú trên gương mặt hai người giống nhau y đúc, anh trai và em gái là như vậy sao?

Hotta Masayoshi chỉnh lại dáng ngồi, hướng mặt về phía An Thanh Nguyên, nói bằng giọng bình tĩnh và uy nghiêm: "Hiện tại quốc sách của Tướng quân Mạc Phủ là phong tỏa quốc gia, tại hạ vẫn luôn đề nghị mở cửa học theo nước ngoài, đi ngược với chính sách của Tướng quân, một số vị

https://thuviensach.vn

đại danh và lão thần cho rằng tại hạ có âm mưu lật đổ, muốn tiêu diệt gia tộc Hotta để trừ đi hậu hoạn.

Hotta lần này vội vã đến Trung Quốc tìm sách mong cho nước mạnh dân giàu, một là không yên tâm để đứa con này một mình ở lại Nhật Bản, sợ nó gặp điều bất trắc, hai là cũng muốn nó đến Trung Quốc mở mang kiến thức, vì vậy mới dẫn nó theo. Nhưng những kẻ hoài nghi lòng trung của Hotta lại phái ninja bám theo truy sát, muốn tại hạ chết trên đất Trung Quốc, như vậy bọn họ sẽ có thể loại trừ kẻ địch mà chẳng ai hay biết.

An tiên sinh nhãn lực hơn người, đúng là trước khi tới chùa Tịnh Cư, chúng tôi đã trải qua nhiều trận chiến đấu. Nếu An tiên sinh muốn cái đầu này của tại hạ, xin mời xuống núi quyết một trận sinh tử, đừng ở đây quấy nhiễu sự thanh tịnh của cửa Thiền..."

An Thanh Nguyên cao giọng cười lớn, nói: "Hotta tiên sinh thẳng thắn hào sảng, quả là phong độ của bậc đại tướng! Thanh Nguyên hôm nay được quen biết các vị thật đúng là phúc tổ ba đời."

Vô Vị đại sư nãy giờ vẫn ngồi xếp bằng trên ghế xem náo nhiệt, vì vóc người ông lùn nhỏ, nên cái ghế bát tiên ở dưới tựa như chiếc giường vậy. Lúc này, ông đột nhiên nhảy phốc xuống đất, chống thiền trượng đi ra giữa phòng, cười cười nói với Hotta Masayoshi: "Hotta tiên sinh không cần phải nghĩ ngợi nhiều, Thanh Nguyên là con trai bạn cũ của bản trụ trì, sẽ không can dự vào chuyện quốc sự của Nhật Bản, cậu ấy cũng vừa nhận lời sẽ giúp các vị tìm Hải quốc đồ chí, vì sự an cư lạc nghiệp của dân chúng hai nước, tất cả hãy cùng cố gắng đi... Được rồi, xin các vị thí chủ nghe bản trụ trì sắp xếp, khụ khụ, thanh quy của Thiền môn là quá Ngọ không ăn, quá giờ trưa là không có cơm đâu, lát nữa mọi người ăn nhiều một chút... Những người bị thương có thể ở lại trong chùa dưỡng thương, bản trụ trì vừa nãy đã xem qua, bệnh của các vị đều có thể chữa được, có điều việc giúp đỡ là tùy duyên, thí chủ nào dư dật hãy chủ động quyên chút tiền dầu đèn..."

https://thuviensach.vn

Sau đó Vô Vị đại sư đưa mắt nhìn Tôn Tồn Chân, Lục Kiều Kiều ở bên cạnh nhún vai cười không ngớt, chỉ là cô vẫn ngậm chặt miệng lại, không dám cười lên thành tiếng.

Nét mặt Vô Vị đại sư không lộ cảm xúc gì, nhìn Lục Kiều Kiều một cái rồi tiếp tục nói: "Có tiền hay không có tiền, thân phận cao thấp thế nào, thì vào chùa Tịnh Cư cũng là chúng sinh bình đẳng, các vị khách nhà họ An hãy tuân theo thanh quy của Thiền môn tham gia lao động, công việc cụ thể sẽ do chấp sự sắp xếp; các vị khách nhà Hotta ngày ngày đều làm việc, huynh muội họ An các người cũng đừng để thua kém người ta..."

Lục Kiều Kiều cố nhịn cười, làm ra vẻ thông minh nói: "Cháu biết rồi, trên Bách trượng thanh quy có nói, một ngày không làm, một ngày không ăn."

Vô Vị đại sư nói với Lục Kiều Kiều: "Nhớ tốt lắm, hôm nào không làm việc cháu chớ có ăn vụng đấy, ta sẽ phạt cháu ngồi thiền đó."

Lục Kiều Kiều lè lưỡi, không dám nói gì nữa.

"Con đường tham thiền của Tào Động tông chúng ta, chính là một mực ngồi thiền, Tiểu Như cháu chớ nên coi thường việc ngồi thiền, có thời gian ta sẽ đích thân dạy cho cháu..." Lục Kiều Kiều vừa nghe Vô Vị đại sư dạy dỗ, mặt mũi lập tức nhăn lại như quả mướp đắng.

An Thanh Nguyên chắp tay nói với Vô Vị đại sư: "Gia phụ mất tích, Thanh Nguyên có việc gấp muốn được thỉnh giáo đại sư, chẳng hay..."

"Ba mươi ngày sau bản trụ trì mới trả lời câu hỏi của các vị, trong vòng ba mươi ngày này, chỉ có ta được hỏi các vị, các vị không được hỏi ta, cứ vậy đi. Mọi người đến phòng ăn giúp một tay chuẩn bị dùng bữa." Vô Vị đại sư nói xong liền vung thiền trượng ra ngoài cửa, tựa như chỉ huy thiên quân vạn mã.

https://thuviensach.vn

Mấy người nhà họ An không ngờ Vô Vị đại sư lại sắp xếp như vậy, nhưng giờ mình đang có việc cầu người ta, có nôn nóng mấy cũng đành nhẫn nhịn, dở khóc dở cười hành lễ với ông, rồi lục tục kéo nhau ra khỏi phòng tiếp khách.

Bốn người Nhật Bản xem chừng đúng là ngày nào cũng làm việc ở đây, vẻ mặt người nào người nấy đều bình tĩnh trang trọng, hành lễ với Vô Vị đại sư rồi cũng ra khỏi phòng khách.

Sau bữa trưa, ngoài những người bệnh, toàn bộ đều phải ở lại nhà bếp dọn dẹp.

An Thanh Nguyên và Lục Kiều Kiều đang rửa nồi, An Thanh Viễn vốn chẳng hề muốn làm chuyện này, nhưng thấy cả đại ca cũng phải đi rửa nồi, đành dẫn theo hai tiêu sư đi xách nước rửa sàn nhà.

Lục Kiều Kiều ngồi xổm trên bệ bếp, dùng xẻng đánh cơm cháy, cô vừa làm vừa hỏi An Thanh Nguyên: "Đại ca, trong triều đình có phủ Quốc sư không?"

"Phủ Quốc sư? Không thể nào, đây là cơ cấu của triều Minh, Đại Thanh không có nơi nào như thế cả."

Lục Kiều Kiều lại hỏi: "Thế phủ Quốc sư triều Minh làm cái gì vậy?"

An Thanh Nguyên ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp: "Đưa ra kế sách cho hoàng thượng."

Lục Kiều Kiều nói: "Văn võ bá quan cũng có thể đưa ra kế sách cho hoàng thượng mà, Quốc sư có điểm gì đặc biệt hơn chứ?"

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 28

"Quốc sư còn xem phong thủy cho hoàng thượng nữa."

Lục Kiều Kiều tò mò nhích lại gần An Thanh Nguyên nói: "Này, đại ca, phong thủy của hoàng thượng Đại Thanh chúng ta có phải do đại ca xem không đấy?"

An Thanh Nguyên cười ha hả nói: "Muội mơ tưởng hão huyền thật đấy, phong thủy của hoàng thượng Đại Thanh đã định ra từ hai trăm năm trước rồi, đâu đến lượt ta xem, ta chỉ lo việc biên mục hoàng lịch ở Khâm Thiên giám, chưa từng quản việc xem phong thủy, sau khi điều qua Hàn Lâm viện thì hoàn toàn thành một gã giáo thư rồi."

"Chậc... thế đại ca nói xem, kẻ nào lại vì Long Quyết mà ép chúng ta chạy qua chạy lại thế nhỉ? Hôm qua nếu không phải đại ca đến cứu, suýt chút nữa là muội mất mạng rồi đó."

An Thanh Nguyên buông giẻ cọ nồi xuống, cũng thở dài nói: "Ba viên gạch lật lên ở An gia trang chính là để dẫn dụ muội đi về phía Bắc, trận pháp Kỳ môn độn giáp đêm hôm qua là để bắt sống muội, có phải muội biết chuyện gì mà chưa nói cho đại ca hay không?"

Lục Kiều Kiều vốn định thăm dò xem An Thanh Nguyên có phải người của phủ Quốc sư hay không, chẳng ngờ lại bị người ta quật ngược cho một câu, liền ỉu xìu ngồi trên bệ bếp cúi gằm đầu nhìn vào trong cái nồi:

https://thuviensach.vn

"Chuyện của muội mấy năm trước chắc huynh cũng biết, muội rời nhà lâu như vậy, còn biết được chuyện gì chứ? Phải rồi, đại ca có gieo quẻ bói về việc của cha chưa?"

An Thanh Nguyên chỉ cười cười đầy bất lực: "Sao ta lại chưa bói chứ? Chỉ cần biết cha vẫn còn sống là yên tâm phần nào rồi, xem quẻ tượng thì cha đang ở phía Bắc phủ Cát An. Nhưng phía Bắc rộng lớn như vậy, tìm làm sao được? Kể cả trong phủ Cát An nhỏ bé này, nếu muốn giấu một người, có khi cả đời cũng không tìm được ấy chứ."

Lục Kiều Kiều lại xáp lại gần, nói: "Đại ca có biết bát tự của cha không? Chúng ta có thể dùng Diêm vương điếu hồn chú lần theo, hì hì, giống như lúc đại ca truy theo tung tích của muội ấy."

Lục Kiều Kiều nhìn chằm chằm vào mắt An Thanh Nguyên, tập trung toàn bộ tinh thần chờ đợi để tìm chút sơ hở lộ ra trên gương mặt hoặc trong ánh mắt anh ta.

An Thanh Nguyên đưa tay nhặt cơm cháy bỏ vào thùng, đợi lát ngâm nước là có thể đem cho gà ăn, lắc lắc đầu nói "Kha kha, lúc ta truy theo muội có dùng Diêm vương điếu hồn chú đâu, khi tới bến đò Thanh Nguyên, thấy toàn quan sai vây ở đấy, hỏi người ta mới biết muội đã chạy lên phía Bắc, còn biết muội đã nổ súng ở bến đò nữa... Cha xưa nay rất coi trọng việc giữ kín bát tự không lộ ra bên ngoài, ta cũng chỉ biết ngày sinh của ông chứ không biết chính xác giờ sinh."

An Thanh Nguyên nhẹ nhàng đưa vấn đề của Lục Kiều Kiều về lại chuyện xảy ra ngày hôm nay, không lộ ra chỗ nào không tự nhiên, cô cũng đành ngoan ngoãn nghe tiếp.

"Với lại một ngày có mười hai canh giờ, chúng ta cũng không thể làm mười hai cái Điếu hồn châm, chia cho mười hai người đi truy lùng được, vì vậy vẫn không thể dùng Điếu hồn chú... chỉ cần cha còn sống, chúng ta vẫn

https://thuviensach.vn

còn thời gian để tìm kiếm. À, phải rồi, Vô Vị đại sư hình như biết điều gì đó, nhưng ông ấy cứ tỏ vẻ thần bí, lại còn bắt chúng ta ở đây một tháng mới chịu nói. Theo muội thì ông ấy muốn giở trò gì vậy?"

Nhị ca An Thanh Viễn cũng xáp lại gần bệ bếp, ngó đầu vào nói: "Hồi trước đệ cũng không biết cha có bạn là hòa thượng trên núi này, sao Tiểu Như lại biết thế?"

Lục Kiều Kiều nói: "Các huynh đều đi ra ngoài từ sớm mà, bao nhiêu năm chỉ có muội với cha, lúc các huynh không có nhà, thỉnh thoảng cha lại dẫn muội lên núi tìm người nói chuyện, về sau thì quen với Vô Vị đại sư... lúc các huynh về nhà, ngày nào cha cũng ở nhà với các huynh, mà lão hòa thượng lại chẳng bao giờ xuống núi thăm cha cả, đương nhiên các huynh không biết cha quen với ai rồi."

Nhị ca An Thanh Viễn lại nói: "Ta ra ngoài làm ăn đã mười năm, cha quen biết ông ấy được bao lâu rồi?"

"Ùm, chắc cũng khoảng mười năm gì đấy, đại ca còn lên kinh làm quan từ trước đấy nữa, lại càng không biết chuyện của cha." Lục Kiều Kiều nói đi nói lại, trong giọng điệu lại thêm mấy phần trách móc hai người anh trai không thường xuyên về thăm cha.

An Thanh Viễn nhìn tiểu muội dẩu môi lên, lấy làm ngại ngùng, bèn mò trong người lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ: "Tiểu Như, nhị ca có quà cho muội đây... muội xem..."

"Oa!" Trước mặt Lục Kiều Kiều xuất hiện hai chiếc bông tai bằng ngọc xanh sẫm ngả đen hình lá liễu, sáng óng ánh, được bọc vàng hết sức tinh xảo, nhìn kỹ lại, màu xanh của miếng ngọc trông như thể đang chảy xuống phía dưới, sắc ngọc đậm đều mà sinh động.

Lục Kiều Kiều đón lấy bằng cả hai tay, không giấu nổi nụ cười tươi như hoa nở, cặp mắt cũng phát ra ánh sáng màu xanh lục như hai chiếc bông tai.

https://thuviensach.vn

"Đây là đồ tốt gì vậy ạ?"

"Loại ngọc này gọi là Khởi La, chuyên dùng để làm bông tai cho các cô gái..." Vừa nói đến ngọc thạch, hai mắt nhị ca An Thanh Viễn cũng giống như Lục Kiều Kiều, sáng lên sắc xanh lục, miệng thao thao bất tuyệt: "Miếng ngọc này ban đầu to như quả bí đao ấy, lúc mới đào lên trông đen sì sì, không thương gia nào ra giá cả, nhà chủ cũng không nhìn ra được nó có gì hay ho, nghĩ cũng chẳng bán được mấy tiền, bèn vứt vào trong chuồng ngựa để lát sàn."

Ba đời sau, miếng ngọc ngày ngày bị vó ngựa giày xéo lên, không ngờ lại lộ ra sắc ngọc bên trong. Một hôm ánh mặt trời chiếu vào, nó phản xạ ra ánh sáng màu xanh, để chủ nhà phát hiện được, người chủ mới vội vội vàng vàng cho mài giũa kiểm tra, vừa nhìn liền ngã ngửa người, thì ra đây là thứ phỉ thúy cực phẩm, không phải màu đen, mà là xanh quá, xanh đến mức thoạt nhìn tưởng màu đen, nếu cắt ra làm trang sức, thì thứ ngọc này càng mỏng lại càng xanh..."

"Chà..." Lục Kiều Kiều nghe đến há hốc miệng không ngậm lại được, nước dãi chảy cả ra ngoài.

"Sau đó thì sao? Hả... hả?"

An Thanh Nguyên thấy hai em nói chuyện vui vẻ như vậy, cũng cười cười hùa theo.

An Thanh Viễn nói: "Về sau, trong một ngày hội, người chủ đã đem ngọc chế tác thành một bộ trang sức cho vũ nữ đeo vào, đám vũ nữ ấy mặt trắng bóc, miệng thoa son đỏ chót, tai đeo phiến ngọc xanh đen, ba thứ màu sắc ấy tôn nhau lên, quả thực là mỹ diệu tuyệt trần..."

Lục Kiều Kiều giơ hai chiếc bông tai bằng ngọc Khởi La lên trước mắt, ngây ngất nói: "Muội cũng có thể trang điểm kiểu ấy mà..."

https://thuviensach.vn

"Huynh đã nói hết đâu... người chủ đó còn dùng các phiến ngọc làm thành một chiếc đèn lồng, thắp lửa bên trong, buổi tối nhìn từ bên ngoài những phiến ngọc màu xanh đen được ánh sáng chiếu vào trở nên xanh ngắt đẹp vô cùng, khiến ai ai cũng muốn cướp lấy một miếng. Số bông tai ngọc ấy liền nổi tiếng chỉ trong một đêm, vì nó được khai thác ở Khởi La, thế nên gọi là ngọc Khởi La. Muội giơ lên chỗ có nắng mà xem..."

Lục Kiều Kiều lập tức nhảy khỏi bệ bếp, bước ra trước cửa giơ chiếc bông tai ngọc lên cao, chỉ nghe cô "a" lên một tiếng, miệng há hốc ra không khép lại nổi.

"Nhị ca, sau khi tìm được cha muội muốn theo huynh đi Vân Nam buôn ngọc, a... trò này vui quá!"

An Thanh Nguyên cười cười lắc đầu: "Hai đứa mà đi với nhau thì chẳng có chuyện gì tốt lành cả đâu, ài..."

Sau tiếng thở dài, thần sắc anh ta bỗng trở nên ảm đạm: "Ta cũng thật mong hai đứa có thể vui vẻ đi Vân Nam chơi, chỉ sợ cục thế thiên hạ không ổn định, lúc đó đừng nói là chơi, giữ mạng thôi cũng thành vấn đề rồi."

An Thanh Viễn nghe đại ca nói thế, liền đổi chủ đề: "Đại ca, nhà chúng ta là thế gia huyền học, cục thế phong thủy của cha bày ra là vô địch thiên hạ, bát tự của chúng ta cha cũng tính qua rồi, nếu có chuyện thì cha đã nói cho chúng ta từ lâu, người ta nói sinh tử có số, phú quý do trời, số mệnh đã định sống đến tám mươi tuổi, muốn chết năm bảy chín tuổi cũng khó cơ mà..."

"Nhầm to rồi..." An Thanh Nguyên và Lục Kiều Kiều đồng thanh hồi đáp lại vị nhị ca tính tình tùy tiện này.

"Đại ca, đại ca nói đi, hì hì..." Lục Kiều Kiều rụt cổ lại, cười cười.

https://thuviensach.vn

"Được rồi... nhị đệ, người ta nói sống chết có số, phú quý do trời, không sai, nếu thiên hạ thái bình thì đương nhiên là vậy, nhưng thiên hạ đại loạn thì không thể nói như thế; chẳng hạn năm ngoái Hoàng Hà vỡ đê, nước ngập năm tỉnh, trong một đêm dân chúng hai bên bờ chết mấy chục vạn người, thê ly tử tán, tan cửa nát nhà nhiều không kể xiết, mấy chục vạn người chết đấy, đều là số phải chết hay sao? Kể cả số họ phải chết đi chăng nữa, thì cũng phải chết cùng một thời gian như thế hay sao?

Vì vậy cha mới dạy chúng ta, số trời không thể đổi, nạn lớn không thế thoát, nếu đại khí số không tốt thì bát tự của một cá nhân, dù phú quý trường thọ thế nào, cũng sẽ bị hủy diệt..."

Những lời của An Thanh Nguyên nói chữ nào cũng có lý có lẽ, nhưng Lục Kiều Kiều lại nhớ tới chuyện đám xấu xa ở phủ Quốc sư tối qua đã bày trận pháp Kỳ môn độn giáp ở Thiên ma chi địa đối phó với bọn họ, cách làm của chúng chính là lợi dụng sát khí của hoàn cảnh xung quanh toàn diện công phá bát tự của cá nhân.

Nhị ca An Thanh Viễn gật đầu lia lịa: "Nói phải lắm, vì vậy mới nói những người làm ăn bọn đệ tốt nhất vẫn phải chọn nơi nào tốt lành tử tế. Đệ nghĩ trong những người chết ở hai bên bờ Hoàng Hà năm ngoái, cũng có không ít người buôn ngọc thạch, ai mà ngờ được tối đến nước lên là chết hết cả đâu chứ."

An Thanh Nguyên lại bật cười: "Cái tật mê tiền này hết thuốc chữa rồi, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện bán ngọc kiếm tiền... Đệ làm ăn chớ nên chỉ nghĩ đến tiền, ít nhiều cũng phải để ý tới cục thế trong thiên hạ, nếu nhìn chuẩn, nhỏ thì có thể yên thân qua cơn sóng gió, lớn ắt có thể mượn thế mà thành nghiệp lớn, kiếm một món tiền lớn thật sự..."

"Chà..." Lục Kiều Kiều và An Thanh Viễn đều đồng thanh trầm trồ kinh ngạc. Lục Kiều Kiều nói: "Đại ca mà đi buôn đảm bảo sẽ kiếm được nhiều tiền hơn nhị ca là cái chắc..."

https://thuviensach.vn

Lúc này Vô Vị đại sư vào kiểm tra công việc, vừa bước vào ông đã nói: "Các người cũng thật quá lắm, đã tới chỗ của lão nạp rồi vẫn trốn vào một góc nói chuyện tiền bạc, không thể nói chuyện thiền được à?"

An Thanh Viễn cười hồn hậu đáp: "Ha ha ha... đại sư, có tiền mới có thể quyên nhang đèn được chứ."

Vô Vị đại sư đảo mắt nhìn Lục Kiều Kiều hỏi: "Làm có quen không?"

"Không quen..."

Vô Vị đại sư hoàn toàn không có vẻ thương hại gì cô: "Làm thêm mấy ngày thì sẽ quen thôi."

An Thanh Nguyên hỏi Vô Vị đại sư: "Đại sư, vừa nãy chấp sự bảo chúng cháu đem cơm cháy ngâm nước cho gà ăn, vậy chúng cháu ở chùa Tịnh Cư có thể ăn thịt gà không?"

Vô Vị đại sư nhìn ra bên ngoài nhà bếp, trong bụi cỏ có mấy con gà mái đang đi vơ vẩn, đoạn quay sang nói với An Thanh Nguyên: "Lũ gà đó không thể ăn được, chỉ dùng để đẻ trứng thôi... ta nói cho các người biết, nơi đây là chốn Phật môn thanh tịnh không được sát sinh, chỗ đó có ba mươi bảy con gà mái, toàn bộ đều có tên, thiếu con nào ta sẽ đi tìm các người tính sổ con đó."

Lục Kiều Kiều ngạc nhiên hỏi: "Hòa thượng chẳng phải chỉ ăn chay thôi sao? Sao lại ăn cả trứng gà thế ạ?"

Vô Vị đại sư nghe cô hỏi vậy, liền nhếch miệng lên cười cười, nhặt trong thùng ra một hạt cơm, hỏi ngược lại: "Hạt cơm này, có sinh mệnh hay không?"

"Có."

https://thuviensach.vn

"Không có."

An Thanh Viễn và Lục Kiều Kiều đồng thời trả lời, cũng cùng lúc nhận được hai cái gõ của Vô Vị đại sư vào trán: "Cả hai đều sai."

"Nói có, hoặc không, đều quá đơn giản. Vạn vật trong thiên hạ đều có sinh mạng, bất cứ thứ gì, những thứ các người thoạt nhìn thấy động hay bất động, đều phải trải qua bốn giai đoạn trưởng thành, định hình, tàn hoại, tiêu tan vào hư không, Phật dạy thành trụ hoại không chính là chỉ đại định số này. Nhưng trong vô số sinh linh lại phân thành hai loại lớn, một là chúng sinh hữu tình, một là chúng sinh vô tình, Tiểu Như, hữu tình là gì?"

"Cháu biết, chính là có tình cảm... ôi cha!" Lục Kiều Kiều vừa dứt câu, đã lại bị gõ cho một trượng lên đầu.

"Không hiểu thì đừng có giả vờ hiểu, chúng sinh hữu tình tức là những sự sống có tư tưởng suy nghĩ, chúng sinh vô tình là những sự sống không có tư tưởng suy nghĩ... cháu nhìn hạt cơm này, nó do một hạt giống lớn lên thành cây lúa, vì vậy nó sống, Phật môn dạy không được sát sinh, chúng ta lại ăn nó, há chẳng phải cũng bằng giết nó đấy sao? Thực ra không phải như vậy, nó không có tư tưởng, vì vậy nó là một dạng chúng sinh vô tình, có thể ăn được, chỉ cần chúng ta trân trọng nó, nghiêm túc cảm nhận ý nghĩa thực sự của thế giới này từ trong nó, thì chúng ta có thể hoàn toàn yên tâm mà dùng nó làm thực phẩm."

Vô Vị đại sư nói xong liền bỏ hạt cơm ấy vào miệng, nhắm mắt chầm chậm thưởng thức, bộ dạng như thể đang ăn thứ mỹ vị gì vô cùng ngon ngọt vậy, sau một hồi đắm say mê mải, ông mới mở mắt ra hỏi: "Tiểu Như, trứng gà là chúng sinh hữu tình hay chúng sinh vô tình vậy?"

Lục Kiều Kiều chạy ra tới cửa, chuẩn bị sẵn đường thoát rồi mới lên tiếng: "Hạt gạo không có đầu óc nhưng cũng không thể nở ra thành con gà mái, nhưng trứng gà mặc dù không có đầu óc, sau khi ấp xong lại thành con

https://thuviensach.vn

gà mái có óc rồi, vì vậy trứng gà là chúng sinh hữu tình, hòa thượng không thể ăn!"

Cô nói xong liền nhảy vọt ra cửa, thò đầu vào nhà bếp xem phản ứng của Vô Vị đại sư.

Vô Vị đại sư hỏi An Thanh Viễn: "Tiểu Như nói có đúng không?"

An Thanh Viễn đáp: "Đúng rồi... ai cha..." Trên đầu lại trúng một trượng.

An Thanh Nguyên cố nhịn không bật cười ra tiếng, Vô Vị đại sư lại quay sang hỏi anh ta: "Tiểu Như nói có đúng không?"

An Thanh Nguyên chỉ cười cười lắc đầu, ngậm miệng không dám nói gì.

Vô Vị đại sư bước đến chạn để thức ăn, kiễng chân lấy trong cái giỏ chỗ cao nhất ra một quả trứng gà cầm trên tay, vẻ mặt phẫn nộ nói: "Chẳng biết các người đọc sách vở quỷ quái gì, đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không hiểu... gà mái phải có gà trống đạp thì mới đẻ trứng nở ra gà con được, trong chùa chúng ta không có gà trống, gà mái chỉ đẻ ra trứng điếc không ấp ra gà con, sao có thể là chúng sinh hữu tình được chứ?"

Vô Vị đại sư nói xong, liền phát cho mỗi người một quả trứng không ấp ra được gà con, bảo họ cầm về lĩnh ngộ thiền cơ, ngày mai trả trứng lại cho nhà bếp. Trong bếp lập tức rộ lên một trận cười sằng sặc.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Trảm Tâm

Lục Kiều Kiều trở về phòng mình, Tôn Tồn Chân đã ăn hết bữa cơm trưa.

Lục Kiều Kiều lại lấy quả trứng gà luộc mang từ bếp về bóc vỏ ra, đặt vào lòng bàn tay Tôn Tồn Chân, lấy ngón tay viết lên đó một chữ "ăn."

Tôn Tồn Chân lắc lắc đầu, đưa quả trứng về phía trước, ý bảo Lục Kiều Kiều hãy ăn đi.

Lục Kiều Kiều nhìn gương mặt quấn băng của y, cười cười đẩy bàn tay cầm quả trứng ấy lên miệng y.

Tôn Tồn Chân ăn xong, cô lại rót cho y một chén nước.

Sau đó cô lau người cho Tôn Tồn Chân, thay một bộ tăng bào sạch sẽ, trải nệm và chăn xuống đất, viết vào lòng bàn tay y một chữ "ngủ", Tôn Tồn Chân ngoan ngoãn nằm xuống đất, Lục Kiều Kiều cũng lên giường.

Cô đã một ngày một đêm liền không ngủ, có lẽ vì trước đó nhai một miếng thuốc phiện lớn, nên mặc dù giờ đã buồn ngủ lắm rồi, nhưng hễ nhắm mắt vào là cô lại không tài nào ngủ được, đầu không thể nào ngừng suy nghĩ vô số những chuyện khác nhau.

https://thuviensach.vn

Vừa nãy Vô Vị đại sư đã lặng lẽ ghé qua xem xét thương thế của Tôn Tồn Chân, ông nói giờ Tý đêm nay sẽ có người đến trị bệnh cho y, bảo Lục Kiều Kiều cứ yên tâm đợi, trong thời gian ngắn đừng rời khỏi chùa Tịnh Cư.

Vô Vị đại sư là bậc đại trí, ông đã sắp xếp như vậy thì nhất định có lý do của mình. Tuy Lục Kiều Kiều rất muốn biết cha mình đang ở nơi nào, kể cả có phải dùng mười hai chiếc kim Diêm vương điếu hồn, tìm liên tục mười hai lần cô cũng sẵn lòng, nhưng người bạn thân của cha là Vô Vị đại sư mặc dù biết cô đang nôn nóng tìm cha, vẫn yêu cầu cô ở lại, chứng tỏ rất có thể ông có đáp án. Lúc này, tùy tiện rời khỏi chùa Tịnh Cư, tự mình cắm đầu cắm cổ đi tìm bừa là hành vi vô cùng xuẩn ngốc.

Lục Kiều Kiều đã quen với việc người của phủ Quốc sư có thể tập kích bất cứ lúc nào, đại ca An Thanh Nguyên cũng luôn khiến cô có một cảm giác gượng gạo khó tả. Đêm qua, lúc cô chuẩn bị cho nổ kết giới để ngọc đá cùng tan với đám xấu xa kia, đại ca liền ở đâu nhảy ra ứng cứu, nhưng Lục Kiều Kiều lại không dám khẳng định đại ca mình chỉ ngẫu nhiên chạy đến. Trong thiên hạ này có nhiều chuyện trùng hợp như thế hay sao?

Sau đó, đại ca nói không thể cứu được Tôn Tồn Chân cũng làm Lục Kiều Kiều bất ngờ. Theo như cô quan sát thấy, dù là phong thủy hay đạo pháp, công phu của đại ca An Thanh Nguyên đều cao cường hơn cô rất nhiều, nhưng anh ta chỉ thử một chút rồi bỏ cuộc luôn, chuyện này khiến Lục Kiều Kiều liên tưởng đến việc xảy ra ở Quảng Châu; hôm đó anh ta và Lục Kiều Kiều cùng đẩy cửa bước vào nhà cô, trông thấy nhà cửa bị phá hoại, cô và anh ta cùng gieo quẻ tìm nguyên nhân, ngay cả cô cũng dễ dàng tính ra được kẻ vào nhà phá hoại là người ở chốn cửa quan, vậy mà An Thanh Nguyên lại không tính ra. Hai chuyện này đều khiến Lục Kiều Kiều có cảm giác, đại ca vẫn luôn giấu giếm cô chuyện gì đó.

Lục Kiều Kiều nhìn Tôn Tồn Chân nằm ngủ dưới đất, lại nghĩ đến Đặng Nghiêu.

https://thuviensach.vn

Tốc độ xuất chiêu nhanh như bóng ma ấy của Đặng Nghiêu vượt xa trình độ võ công của Tôn Tồn Chân, đương nhiên cũng vượt xa cả Sơn Đông khoái đao Lục Hữu đánh ngang tay với họ Tôn. Y hoàn toàn có thể chém bay đầu Tôn Tồn Chân từ phía sau, nhưng y lại không dùng đao, mà chỉ xuất ra một chỉ khiến Tôn Tồn Chân biến thành bộ dạng như lúc này, có phải y đang cứu Tôn Tồn Chân?

Lục Kiều Kiều nhắm mắt, từ từ chắp nối lại những việc Đặng Nghiêu đã làm.

Sau khi cô, Jack và An Long Nhi phá Kỳ môn ảo trận, ba người của phủ Quốc sư mới đột nhiên xuất hiện tấn công. Nghe Jack nói, lúc đó Đặng Nghiêu chủ động xuất chiêu tấn công anh và Tôn Tồn Chân.

Chiêu Chưởng tâm lôi đánh sát người đầu tiên không giết chết Jack, khi những người khác đều đuổi theo Lục Kiều Kiều, Đặng Nghiêu lại phát động lôi kích đánh vào mặt đất xung quanh Jack, tạo thành một trận lở đất vùi anh chàng dưới lớp cát bùn. Tiếng sấm ì ùng lúc đó cô cũng nghe thấy, quả là một trận sấm lớn, nếu Đặng Nghiêu thật sự muốn lấy mạng Jack, không cần phải đánh đến mức sấm động váng trời như thế làm gì, vả lại chỉ đánh xuống đất chứ không đánh người; y chỉ cần áp sát người cho nổ đoành một tiếng như lúc đánh tan xác Hồng lão gia là có thể biến Jack thành mười tám mảnh thịt vụn rồi, nhưng y lại không làm cách đó.

Sau khi Đặng Nghiêu rềnh rang chôn sống Jack, y phi thân tới tấn công Tôn Tồn Chân, chỉ trong nháy mắt đã tước đoạt khả năng cảm giác bằng ngũ quan của họ Tôn, rồi quay ra lại dùng đao đánh mười mấy chiêu với An Long Nhi vốn đã bị trúng đao ở sau lưng, đến nỗi cô gần như có cơ hội nổ súng bắn chết y.

Lúc Đặng Nghiêu dùng sấm sét đánh xuống mặt đất chôn sống Jack xung quanh không có ai, lúc y dùng ngón tay điểm bùa tập kích Tôn Tồn

https://thuviensach.vn

Chân cũng không ai nhìn thấy; khi Kim Lập Đức và y cùng so đao với An Long Nhi, y lại biến thành một tay võ lâm cao thủ.

Tất cả những chuyện này thật kỳ lạ, chỉ có thể chứng tỏ một điều, Đặng Nghiêu không hề có ý muốn giết người?

Cũng chứng tỏ rằng y chưa từng xuất chiêu lúc có người quan sát, y đang ẩn giấu một sức chiến đấu vô cùng cao cường. Tại sao? Đặng Nghiêu muốn làm gì?

Lục Kiều Kiều mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi.

Làm xong công việc trong nhà bếp, An Thanh Viễn dẫn theo hai bảo tiêu xuống núi nghỉ qua đêm. Một là vì hành lý của họ vẫn còn để trong khách điếm ở phủ Cát An, hai là bảo người làm ăn ngày ngày đều vui chơi ăn uống như anh ta bỏ hết tục niệm đến đây lao động quả thực rất khó khăn, vậy nên An Thanh viễn nói sẽ lên núi thăm đại ca và muội muội hằng ngày, như vậy vừa có thể mang cho họ đồ dùng và các món ngon, cũng tiện việc thăm dò các tin tức khác ở phủ Cát An nữa.

Đại ca An Thanh Nguyên thì nói đã nhiều năm không gặp em gái, muốn ở lại trên núi với cô mấy ngày, cũng tiện thể hỏi thăm Vô Vị đại sư về tình hình của cha, nên quyết định ở lại chùa hằng ngày lao động và tham thiền, tu hành một thời gian ngắn.

Chùa Tịnh Cư quả nhiên không có bữa tối, người bệnh như Jack và An Long Nhi cũng chỉ được chia thêm mỗi người một quả trứng gà, ăn một miếng là hết rồi ôm bụng đói mốc meo lên giường ngủ.

Lục Kiều Kiều tắt đèn trong phòng, lặng lẽ ngồi đả tọa luyện đơn, cùng Tôn Tồn Chân đợi đến giờ Tý.

Đúng giờ Tý, cô thấy bên ngoài có người xách lồng đèn tới phòng mình gõ cửa, liền vội vàng chạy ra mở cửa. Vô Vị đại sư dẫn theo một người trẻ

https://thuviensach.vn

tuổi vóc dáng thanh tú bước vào, anh ta là một trong những người Nhật Bản cô gặp ở phòng khách sáng hôm nay, Niwa Kumo.

Vô Vị đại sư xoay tay đóng cửa lại, nói: "Tiểu Như, Niwa tiên sinh đây là một âm dương sư, cậu ấy luôn ủng hộ chủ trương mở cửa đất nước học theo phương Tây, vì muốn giúp Hotta tiên sinh nên mới cùng ông ấy đến Trung Quốc."

Niwa Kumo đặt lồng đèn xuống, mỉm cười cúi đầu chào Lục Kiều Kiều, rồi cất tiếng: "An tiểu thư, sáng hôm nay khi mới gặp cô và Tôn tiên sinh, tại hạ đã nhận ra Tôn tiên sinh bị mất thị giác và thính giác, nhưng lại không phải do mắt mù tai điếc; tại hạ có gieo thử một quẻ, quẻ tượng cho thấy là trúng phải tà thuật nên mới như vậy, về sau Vô Vị đại sư cũng có nhắc tới chuyện này, bởi thế tại hạ to gan đến xem thử một phen."

Lục Kiều Kiều nghe Niwa Kumo nói thế, lập tức cảm tạ hai người, sau đó hỏi: "Niwa tiên sinh có nhìn ra được là tà thuật gì không? Có thể trị được hay không?"

Niwa Kumo nói: "Tà thuật tước đoạt cảm giác của ngũ quan thì có nhiều loại lắm, nhưng về lý thuyết đều là phong tỏa kinh mạch, chỉ cần có thể men theo kinh mạch tìm được căn nguyên của bệnh, xem bệnh mà trị, thông thường đều giải quyết được... Người có năm cơ quan cảm giác là mắt, tai, mũi, miệng và thân thể, giờ Tôn tiên sinh đã mất đi cảm trì của ngũ quan trên đầu, nhưng vẫn còn xúc giác, chứng tỏ đối phương ra tay vẫn nương tình, không hề muốn y chết, tà thuật này thoạt đầu đã không có oán niệm phải hạ sát địch thủ cho bằng được, vì vậy tại hạ sẵn lòng thử một phen..."

Lục Kiều Kiều nhường chỗ cho Niwa Kumo, đồng thời viết chữ lên tay Tôn Tồn Chân, bảo y có người đến trị bệnh, y hãy bình tĩnh. Niwa Kumo đến trước mặt Tôn Tồn Chân, tay trái vén ống tay áo phải lên, tay phải bắt thành kiếm quyết đặt giữa mình và họ Tôn, sau đó miệng lẩm nhẩm niệm mật quyết, đầu ngón bàn tay phải từ từ phát ra ánh sáng trắng. Anh ta vừa

https://thuviensach.vn

niệm chú, vừa điểm nhẹ nhàng mà dày đặc lên trán Tôn Tồn Chân, từ quỹ đạo của luồng ánh sáng trắng nơi đầu ngón tay, có thể nhận ra một hình sao năm cánh.

Luồng ánh sáng trắng phát ra từ đầu ngón tay Niwa Kumo không phải đơn khí Đạo giáo do tu luyện mà thành, mà là linh khí anh ta lấy từ tự nhiên thông qua phép thiên nhân giao hòa, trong thuật âm dương của Nhật Bản gọi là Thức thần.

Ngôi sao năm cánh này là Tinh thức thần do linh khí của tinh tú trên trời tụ thành, Niwa Kumo đang điều khiển Tinh thức thần tiến vào kinh mạch của Tôn Tồn Chân để tìm kiếm nguyên nhân căn bệnh. Tinh thức thần nhanh chóng xoắn lại thành một luồng khí trắng ngấm vào trán họ Tôn, Lục Kiều Kiều lo lắng đưa mắt nhìn Vô Vị đại sư, nhưng đại sư chỉ mỉm cười gật đầu, ý bảo cô cứ yên tâm.

Tinh thức thần dưới dạng luồng khí trắng sau khi xâm nhập qua trán Tôn Tồn Chân nhanh chóng lan tỏa khắp kinh mạch trên đầu, thoáng cái đã bốc ra qua mắt tai mũi miệng của y, chỉ thấy Tôn Tồn Chân đột nhiên mở mắt, tròng mắt đảo tròn xung quanh, rõ ràng là vẻ mặt của người có thể nhìn thấy cảnh vật.

Lục Kiều Kiều mừng như phát điên, lập tức nắm tay y hỏi: "Sao rồi? Có phải nhìn được rồi không?"

Lời vừa dứt, cô liền thấy Tôn Tồn Chân đau đớn nhắm nghiền mắt lại, hai tay ôm đầu kêu lên một tiếng "đau", sau đó oằn người gục đầu trên ghế.

Niwa Kumo trầm giọng nói: "Không tìm được huyệt vị phong bế rồi..." Sau đó ngón tay miết thành kiếm chỉ vạch trên không trung một vòng, luồng khí trắng Tinh thức thần trong mắt đã thu về đầu ngón tay, đồng thời từ huyệt Não không ở sau gáy Tôn Tồn Chân, một luồng khí trắng khác lững lờ bốc lên như một sợi dây gai màu trắng, đây là ký hiệu mà Tinh thức

https://thuviensach.vn

thần lưu lại để đánh dấu kinh mạch không thể thông qua; Niwa Kumo nhìn thấy luồng khí trắng này, hai mắt sáng bừng, đưa tay ra dấu bảo Lục Kiều Kiều ấn đầu Tôn Tồn Chân, đừng để y ngẩng đầu lên.

Lục Kiều Kiều một tay vẫn nắm chặt tay Tôn Tồn Chân, tay kia nhè nhẹ đặt lên gáy, để y giữ nguyên tư thế gục đầu xuống; Niwa Kumo nhắm mắt lại, đưa ngón tay vào luồng khí trắng đang bốc lên ấy, niệm Hợp thần chi chú, cảm nhận tất cả thông tin Ngũ tinh thức thần truyền đến từ lá bùa bị ếm. Ngón tay anh ta bất giác dao động nhẹ theo tiếng niệm chú, luồng khí trắng không hề tan đi do chuyển động của ngón tay, mà bị vạch từ trên xuống dưới thành một bùa chú phức tạp, Lục Kiều Kiều

nhận ra đạo bùa này, đây chính là hình vẽ trên lá bùa sắt khổng lồ bên trong ảo hải của Tôn Tồn Chân. Có điều, cô chưa từng thấy loại bùa này bao giờ.

Niwa Kumo cũng không hiểu đạo bùa này, nhưng thông qua Tinh thức thần, anh ta có thể cảm tri được lá bùa đã vươn sâu vào trong kinh mạch của Tôn Tồn Chân, đồng thời cũng cảm giác được tâm trạng của người ếm bùa. Bùa là vật dẫn truyền sức mạnh tinh thần mãnh liệt của người làm ra chúng, giữa bùa và người có quan hệ mật thiết. Từ trong tâm pháp của lá bùa sắt, Niwa Kumo cảm nhận được tâm trạng mâu thuẫn của người ếm lá bùa này, dường như y cũng là bất đắc dĩ.

Niwa Kumo phất ống tay áo, thu Tinh thức thần về. Anh ta nói với Lục Kiều Kiều: "Đạo bùa này không phải để sát nhân, nó không hề làm đứt đoạn chính khí của Tôn tiên sinh đây, nhưng nó đã bám rễ ăn sâu vào kinh mạch của y rồi, khí trong cơ thể đi qua huyệt Não không sẽ phải qua đạo bùa này trước, nó dùng một phương thức rất đặc biệt sinh trưởng bên trong cơ thể..."

Cặp mắt to của Lục Kiều Kiều lo lắng nhìn Niwa Kumo, cô hỏi: "Có thể cứu không?"

https://thuviensach.vn

Nhưng Niwa Kumo lại cười cười nói: "Không nhất định phải cứu, đây không phải là bùa tà, ở trong cơ thể Tôn tiên sinh nhưng lại không gây ảnh hưởng đến tính mạng của y, ngược lại còn có thể kích phát giác quan thứ sáu của y nữa..."

Vô Vị đại sư nghe thấy anh ta nói vậy, cũng mỉm cười gật đầu, Lục Kiều Kiều lại như rơi vào giữa đám mây mù, chau mày ngơ ngác nhìn hai người họ.

Niwa Kumo mời mọi người ngồi xuống, sau đó giải thích với Lục Kiều Kiều: "Người ếm đạo bùa này không muốn giết Tôn tiên sinh, trong đạo bùa không có khí hung sát, nó cũng không đánh đứt kinh mạch, chỉ phong tỏa bốn giác quan mắt tai lưỡi mũi, tập trung vào giác quan thứ sáu..."

Lục Kiều Kiều há hốc miệng, cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc, hoàn toàn không hiểu Niwa Kumo đang nói gì.

Vô Vị đại sư nhìn bộ dạng của cô không nhịn được phì cười thành tiếng, đoạn nói: "Ha ha, Tiểu Như không phải là người trong Phật môn, cách giải thích của Niwa tiên sinh thâm ảo quá... Tiểu Như, Phật học phân các tri giác con người dùng để cảm nhận thế giới thành tám loại, người ta thông thường có ít nhất là sáu loại, chính là nhãn thức, dùng mắt để nhìn; nhĩ thức, dùng tai để nghe; thiệt thức, dùng lưỡi để nếm; tị thức, dùng mũi để ngửi; thân thức, dùng làn da và nhục thể để cảm giác, chẳng hạn như dễ chịu và đau đớn, tê và mỏi, mềm và cứng, những thứ này đều cảm nhận bằng thân thức; nhưng con người còn có một giác quan thứ sáu là ý thức, ý thức chính là tư tưởng cảm giác của cháu, ví dụ như vui buồn giận ghét đều là do ý thức cảm nhận; nếu một người có thể từ bỏ cảm nhận bằng nhục thể, mà chuyên tâm phát triển khả năng cảm nhận bằng ý thức, y hoàn toàn có thể dùng giác quan thứ sáu này, tức là ý thức để thay thế năm giác quan cấp thấp, giống như của động vật mà ta vừa nói đến trước đó..."

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều nói: "Có phải là nhắm mắt cũng nhìn thấy các thứ được hay không? Để nguyên thần xuất khỏi cơ thể cũng vậy mà."

Niwa Kumo nói: "Đúng, giờ Tôn tiên sinh bị che đi bốn giác quan, không thể nhìn và nghe, chỉ vì xưa nay y vẫn luôn dựa vào mắt để nhìn, dựa vào tai để nghe, một khi mất đi hai giác quan lập tức rơi vào mê muội và sợ hãi; với người bình thường thì tình trạng như y là hết cứu rồi, nhưng lúc Thức thần của tôi xâm nhập kinh mạch của y, cảm thấy nội khí của y rất mạnh mẽ, đạo bùa này lại tập trung khả năng cảm tri của bốn giác quan còn lại dồn cả vào giác quan thứ sáu, giác quan thứ sáu của y giờ đây mạnh hơn trước gấp bốn lần..."

Lục Kiểu Kiều vẫn hoang mang không hiểu gì cả: "Thế thì sao, chúng ta mặc kệ y à?"

Niwa Kumo nói: "An tiểu thư nghe tại hạ nói hết đã, Thức thần cảm nhận được tâm trạng của người ếm bùa lúc ra tay cực kỳ mâu thuẫn, giống như đang làm chuyện mà mình rất không muốn làm vậy, trong khí của đạo bùa này, tại hạ cảm giác được sự áy náy và hổ thẹn..."

Nói tới đây, Niwa Kumo nhắm mắt ngừng nói, cẩn thận hồi tưởng lại tâm trạng mình cảm nhận được trong lúc niệm Hợp thần chi chú lúc nãy, sau đó mở mắt, lấy trong túi vải hoa đeo ở thắt lưng ra một ống tre rất tinh xảo.

Ông tre to bằng cái chén, dài chưa đầy nửa thước, bên trên có nắp. Niwa Kumo mở nắp ra, gõ gõ mấy cái lên ống, phát ra âm thanh trong trẻo vui tai, sau đó nhanh nhẹn úp ngược cái ống xuống mặt bàn, như người ta chơi đổ súc sắc vậy. Khi anh ta nhẹ nhàng nhấc ống tre lên, trên bàn có thêm sáu con súc sắc làm bằng trúc trắng xếp ngay ngắn chồng lên nhau.

Lục Kiều Kiều nhìn mặt súc sắc hướng về phía Niwa Kumo, từ trên xuống dưới, điểm số lần lượt là bốn hai sáu sáu hai năm.

https://thuviensach.vn

Niwa Kumo nhìn điểm số liền nhoẻn cười, nói với Lục Kiều Kiều: "Quả nhiên là tâm trạng trăn trở không thể bình tĩnh được, gieo được điềm lành Anh đào nở lại, nếu

An tiểu thư bằng lòng đợi, bảy ngày sau người ếm bùa sẽ đến giúp Tôn tiên sinh giải trừ..."

"Tốt vậy sao?!" Lục Kiều Kiều lòng đầy kinh ngạc pha lẫn mừng rỡ không thể tưởng tượng mà cũng không dám tin vào lời tiên đoán này, nhưng trong lòng cô lại vô cùng mong mỏi điều này là sự thật. Rốt cuộc, cũng có lúc cô cảm nhận được tâm trạng băn khoăn của người đến xin xem bói.

Trước đây, chỉ có Lục Kiều Kiều bói quẻ cho khách, nhìn khách thoạt vui thoạt buồn, bản thân đứng ngoài, hờ hững bàng quan chỉ coi đấy là trò vui; giờ khi mình ở vào vị trí ấy, mới thật sự cảm giác được mỗi một chữ người gieo quẻ nói ra, có sức ảnh hưởng lớn như thế nào với mình.

"Có điều..."

Niwa Kumo vừa nói ra câu "có điều", quả tim Lục Kiều Kiều lập tức từ trên tầng không rơi xuống hồ băng lạnh buốt, tim thắt lại làm trán rịn mồ hôi lạnh.

"Có điều cái gì!"

"Nếu Tôn tiên sinh nguyện ý, xin đừng lãng phí cơ hội cực tốt này. Y hoàn toàn có thể theo Vô Vị đại sư tham thiền, cường hóa giác quan thứ sáu của mình, khai mở tâm nhãn và tâm nhĩ, sau này còn có thể đột phá đến năng lượng vô hạn của giác quan thứ bảy, có điều cần phải bỏ đi bốn giác quan của thân xác phàm tục này..."

Nivva Kumo nói đến chuyện phải từ bỏ thân xác phàm tục làm Lục Kiều Kiều thấy gai cả người, cô hỏi Vô Vị đại sư: "Vừa nãy đại sư giải thích đến giác quan thứ sáu, còn giác quan thứ bảy và thứ tám là gì vậy ạ?"

https://thuviensach.vn

Vô Vị đại sư nói: "Giác quan thứ bảy là vị na thức, hơi giống với ảo hải trong Đạo giáo, đây là sức mạnh ở tầng sâu nhất của cơ thể người. Nếu có thể mở ra vị na thức, tâm nhãn của Tôn tiên sinh có thể nhìn xa hơn mắt thường, tâm nhĩ có thể nghe rõ hơn tai thường, tai và mắt đối với y sẽ không còn đáng một xu; giác quan thứ tám là a lại da thức, đối với Phật môn, đây là cảnh giới vô sắc vô tướng, tương đương với tầng cao nhất của Đạo giáo là thiên nhân hợp nhất. Ha ha, tất nhiên, lão nạp chỉ nói ví dụ để cháu hiểu thế thôi, hai thứ không thể so sánh với nhau được, bằng không thì trên đời này cũng không cần phải phân thành Phật giáo với Đạo giáo nữa."

Lục Kiều Kiều nói: "Cháu hiểu được đại khái rồi, có điều, quyết định cuối cùng phải hỏi Tôn Tồn Chân, tối nay cháu nói chuyện với y, ngày mai sẽ trả lời hai vị đại sư, đa tạ hai vị đại sư." Nói xong, cô liền chắp tay trước ngực, lần lượt cúi mình vái mỗi người một vái thật sâu.

Sau khi Vô Vị đại sư và Niwa Kumo rời khỏi phòng, Lục Kiều Kiều quyết định tiến vào ảo hải của Tôn Tồn Chân lần nữa.

Trong ảo hải rực rỡ ánh dương ấy, Lục Kiều Kiều trở lại tâm hồ đặt lò luyện đan kia, trên mặt hồ nở đầy hoa sen, mùi hương thoang thoảng.

Tôn Tồn Chân đang nhàn nhã ngồi bên cạnh lò luyện đan, nhìn con thuyền nhỏ ở phía xa xa, trên thuyền có một đứa bé trai và một đứa bé gái đang vừa đùa giỡn vừa hái hoa sen. Thấy Lục Kiều Kiều đến tâm hồ, y liền đứng dậy gọi cô đến ngồi cạnh, cùng ngắm cảnh đẹp trên mặt hồ. Lục Kiều Kiều nói lại với y kết quả bói toán của Niwa Kumo, cùng với sự giải thích của Vô Vị đại sư về tám loại giác quan.

Cô bảo Tôn Tồn Chân: "Anh nhất định sẽ khỏe lại, nhưng anh phải lựa chọn, muốn dùng mắt và tai trên thân xác phàm này, hay là từ bỏ mắt và tai, sau này dùng giác quan thứ sáu thay thế..."

https://thuviensach.vn

Tôn Tồn Chân ngẫm nghĩ rất lâu, rồi đứng dậy nhìn sang lò luyện đan đang hừng hực lửa nói: "Tôi muốn mạnh mẽ hơn, tôi sẵn sàng từ bỏ cặp mắt và đôi tai này."

Lục Kiều Kiều lại nói với y: "Thực ra cũng có thể thế này, anh cứ đợi bảy ngày đã, nếu Đặng Nghiêu không đến giải bùa cho anh, lúc ấy anh hẵng đi tham thiền, hoặc chúng ta có thể đi tìm cao thủ khác trị bệnh cho anh cũng được mà..."

Lòng tự tôn của Tôn Tồn Chân không cho phép y cầu xin người khác, đợi được cứu, bị thương hại và được giúp đỡ. Trên người y đột nhiên hiện ra một bộ giáp vàng, trên tay cầm thanh Kim cương bổng, trầm giọng nói: "Tôi không cần người khác cứu, tôi chỉ muốn trở nên mạnh mẽ hơn..."

Lục Kiều Kiều lắc đầu: "Anh đã mạnh lắm rồi, không cần phải từ bỏ thân thể bình thường để trở nên mạnh mẽ hơn đâu."

Nghe Lục Kiều Kiều nói vậy, giọng điệu của Tôn Tồn Chân bắt đầu trở nên gắt gỏng: "Thân thể của tôi bình thường sao? Bẩm sinh Tôn Tồn Chân này đã không phải là người bình thường rồi!"

Lời vừa dứt, Tôn Tồn Chân đã biến mất khỏi chỗ Lục Kiều Kiều, rồi xuất hiện ở phía bên kia tâm hồ, bay lên không trung gầm một tiếng giận dữ, giơ gậy đập xuống mặt hồ, mặt nước bắn tóe lên một cột sóng cao ngất trời, như thể có sấm nổ bên dưới.

Lục Kiều Kiều lo lắng đứng dậy nhìn Tôn Tồn Chân trông như một người khổng lồ ở phía xa: "Tại sao phải tự làm tổn thương thân thể mình để mạnh hon? Anh có thể trở về như trước kia, anh cũng có thể sống bình thường mà..."

Tôn Tồn Chân lại trở về trước mặt Lục Kiều Kiều, mặc áo vải cúi gằm đầu xuống đất: "Tôi không biết tại sao chúng lại truy sát cô, có điều bọn chúng ra tay càng lúc càng tàn độc... với năng lực hiện tại của tôi thì hoàn

https://thuviensach.vn

toàn không thể bảo vệ được cô, lại còn hết lần này đến lần khác chuốc phiền phức cho cô nữa, vì vậy tôi muốn trở nên mạnh mẽ hơn, tôi nhất định phải mạnh mẽ hơn nữa..."

Khóe mắt Lục Kiều Kiều đã hơi ươn ớt: "Anh vì tôi?"

Tôn Tồn Chân xoay người quay lưng về phía Lục Kiều Kiều, hồi lâu sau mới nói: "Tôi đã quyết định rồi."

Sáng hôm sau, chùa Tịnh Cư đánh chuông sớm, Tôn Tồn Chân liền theo Vô Vị đại sư vào thiền đường, mãi không thấy ra.

Lục Kiều Kiều được chấp sự tăng sắp xếp đến nhà bếp phụ việc; An Thanh Nguyên đã thay tăng y, xắn gọn tay áo, chủ động cùng bốn người nhà Hotta ra khu ruộng rau bên ngoài chùa cuốc đất trồng cây.

An Thanh Nguyên tinh thông lịch sử Trung Quốc, nắm rõ triều chính và luật lệ Đại Thanh, có kiến giải sâu sắc riêng về sự thành bại hưng vong của các triều các đại, Hotta Masayoshi vốn là một nhà chính trị nên rất hợp chuyện với An Thanh Nguyên. Họ nhanh chóng tụ lại một chỗ, vừa có thể cùng hưởng thụ thú ruộng vườn nơi sơn dã, đồng thời cũng thoải mái bàn chuyện quốc sự hai nước Trung Nhật.

Mấy ngày sau đó, An Thanh Nguyên thỉnh thoảng lại đến thăm Jack và An Long Nhi bị thương, nói mấy chuyện vui vẻ trong nhà với Lục Kiều Kiều, còn đâu chủ yếu là giảng giải về Hải quốc đồ chí mà anh ta từng xem qua cho Hotta Masayoshi.

Anh ta cố gắng giảng giải lại những phần mình còn nhớ, Niwa Kumo ngồi bên cạnh tỉ mỉ ghi chép nội dung cuộc nói chuyện của hai người, đến tối Hotta Masayoshi xem lại một lượt, hôm sau sẽ cùng An Thanh Nguyên thảo luận xem lý luận trị nước trong đó có thể thực hành hay không, nên thực thi như thế nào, Thiền xá của nhà

https://thuviensach.vn

Hotta nghiễm nhiên trở thành một dạng cơ quan ngoại vụ của hai nước.

Lục Kiều Kiều thấy Tôn Tồn Chân đến chỗ Vô Vị đại sư liền mấy ngày không thấy bóng dáng đâu, ngày nào cũng nghe Vô Vị đại sư nói anh ta rất ổn, bảo Lục Kiều Kiều đừng lo lắng, cô đành để ông xử lý việc của họ Tôn.

Cứ đến chiều có thời gian rảnh rỗi là cô lại chạy đến chỗ Jack thảo luận.

Hôm nay cô kể với Jack và An Long Nhi về những hành vi kỳ quái và những điểm đáng ngờ của Đặng Nghiêu trong Kỳ môn ảo trận, Jack bứt một cọng râu nheo nheo mắt ngẫm nghĩ, Đại Hoa Bối nằm rạp ghếch mũi lên khe cửa, An Long Nhi trước tiên thuật lại tình hình lúc đó: "Hôm ấy lúc chui ra khỏi lưới, Kim Lập Đức liền chạy tới chém cháu, hai người ở bên cạnh không nhìn ra được, chứ đao của hắn đều không chém lên người cháu, mà chỉ phong tỏa mọi lối cháu có thể chạy, giống như muốn giữ chân cháu lại đó, không ngừng đánh với hắn... Sau đó Đặng Nghiêu cũng tới, lúc đỡ đao của y cháu không thấy tốn sức lắm, nhưng y khác với Kim Lập Đức, đao của y không chém vào vị trí, mà cứ nhắm vào đao của cháu, tóm lại là thanh đao trên tay cháu cứ kêu lên không ngừng, đinh đang đang váng cả óc, nếu không cầm vững tay, có khi đã bị y đánh cho văng cả đao đi rồi..."

Lục Kiều Kiều cũng vân vê cằm giống Jack, nhưng cô không có cọng râu nào mà bứt, đành xoa xoa cằm nói: "Nếu đao của Long Nhi mà rơi thì nhìn ra rồi, anh nói xem liệu y có chém Long Nhi không nhỉ?"

"Vậy thì sẽ đuổi cho Long Nhi chạy, hai người bọn hắn ở phía sau đuổi, đương nhiên là đuổi mãi không kịp..." Mấy ngày nay Jack không cạo râu, tóc cũng dài ra một chút, thoạt nhìn đầu anh chàng trông như một cái xúp lơ màu vàng to tướng, anh nheo nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, phân tích một cách sâu sắc: "Tôi rất hiểu quan lại Đại Thanh, bọn họ muốn giữ được chức vị của mình thì không thể để xảy ra sai sót, nhưng một số quan viên trong trường hợp không thể để xảy ra sai sót, cũng không muốn làm ra những chuyện quá thương thiên hại lý, vì vậy thường làm qua loa lấy lệ, làm cho

https://thuviensach.vn

có để tiện bề ăn nói, tôi nghi Đặng Nghiêu chính là loại này; nếu đặt giả thiết trên cơ sở bối cảnh tâm lý như thế, vậy thì mọi việc làm kỳ quái của y đều có thể giải thích hợp lý được... đúng, chỉ có như vậy mới hợp lý thôi..."

Lục Kiều Kiều lập tức kéo ghế băng tới, ra vẻ thần bí hỏi: "Nói đi xem nào, thế là sao hả?"

Jack hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn ngang nhìn dọc rồi nói với Lục Kiều Kiều: "Đại ca em đâu rồi?"

"Đi tìm Hotta đánh cờ rồi."

"Vậy thì tốt, tôi chú ý anh ta lâu rồi..."

"Hả! Tôi cũng thế đấy!"

"Chậc... chốc nữa sẽ nói chuyện của anh ta, giờ tôi nói về Đặng Nghiêu trước..."

Jack vẫy tay gọi An Long Nhi và Lục Kiều Kiều xích lại gần, ba người ngồi thành một vòng tròn trên chiếc giường lớn kê theo dãy.

"Còn nhớ trận chiến trên đỉnh Phù Dung không? Năm người của phủ Quốc sư đến phá cái xác, nhưng người chúng ta đã gặp và nói chuyện, chỉ có Đặng Nghiêu, Kim

Lập Đức và Lục Hữu... Lúc ở trên đỉnh Phù Dung, ba người bọn họ xông ra đánh nổ cái xác trước tiên, về sau khi không thể đừng được nữa, mới tung ra thêm hai người khác nhanh như chớp tấn công tôi... Sau đó ở phủ Thiều Châu, ba người họ lại đi chung, không thấy hai người kia... lần này trong Kỳ môn ảo trận, vẫn là ba người họ đánh trận đầu, cuối cùng mới là hai người kia vụt ra bắt em, hai người không cảm thấy bọn họ không phải là người cùng một nhóm hay sao?"

https://thuviensach.vn

An Long Nhi gật gù trầm tư, Lục Kiều Kiều lấy ngón tay chống cằm nói: "Nói vậy cũng phải, trình tự xuất hiện như vậy đã thành quy củ rồi, tôi nghĩ lần sau bọn chúng mà xuất hiện thì cũng thế đấy..."

Jack nói: "Dù là nguyên nhân gì, chắc chắn bọn họ chia thành hai nhóm, mà trong nhóm của Đăng Nghiêu có hai người sẽ không hạ độc thủ giết người, chỉ có tên Lục Hữu kia tàn độc nhất, hễ rút đao là phải thấy máu. Em xem lần trước lúc chúng ta bắt thích khách ở hoa viên của lão Phạm ấy, y đã chém một đao đứt lìa cả hai bàn tay Mã Kiệt luôn, vả lại lần này còn do y bố trí Kỳ môn ảo trận nữa, em còn khen y thật oách..."

"Chậc... công phu của người ta giỏi hơn anh mà." Lục Kiều Kiều nói với vẻ thực sự cầu thị, làm Jack tức đến phồng mang trợn mắt: "Nhưng tôi bắn súng giỏi."

An Long Nhi thấy hai người họ lại bắt đầu nói chuyện đâu đâu, lập tức khống chế lại cục diện: "Lạc đề rồi, lạc đề rồi, vừa mới đang nói chuyện Đặng Nghiêu cơ mà."

Jack định thần lại tiếp tục nói: "Ok, trong trận chiến trên đỉnh Phù Dung, Đặng Nghiêu không tham gia chiến đấu, y làm nổ xác chết rồi chạy luôn, có thể nói là tôi bắn súng dọa y chạy mất, nhưng xét cái cách y vừa ra tay liền tấn công xác chết, tôi đoán y vốn không có ý định đả thương ai; đến đêm hôm đó y vừa xuất hiện liền cùng lúc ra tay với tôi và Tôn Tồn Chân nhưng chúng tôi lại không bị y đánh cho nát bét, trong khi rõ ràng y có năng lực này, tại sao y có thể giết mà lại không giết, nhưng cứ phải là người ra tay đầu tiên như vậy chứ?"

An Long Nhi nói: "Từ tình hình lúc đó có thể nhìn ra mục đích của chúng, bọn chúng muốn giết em và anh Jack, bắt sống cô Kiều, nếu y ra tay trước thì người khác sẽ không ra tay, mà đi truy sát những kẻ khác. Y tấn công anh Jack thì còn có thể nương tay, người khác mà ra tay thì anh ấy chết là cái chắc."

https://thuviensach.vn

Jack nói: "Đúng, anh cũng nghĩ thế, vì sau đó y đánh sấm sét vào anh, đánh ra một đống sấm sét mà không trúng phát nào, rõ ràng là muốn tất cả nghe thấy y đang ra tay; tiếng sấm này không phải dành cho Kim Lập Đức nghe, vì anh thấy Kim Lập Đức có ý rời đi để y phóng sấm sét, y phóng sấm sét ra là để cho hai kẻ nhanh như điện chớp bắt sống Lục Kiều Kiều nghe; y không muốn người khác thấy anh còn sống nằm trên mặt đất, nên đã đánh cho đất sụt xuống vùi anh bên dưới."

"Tôi nghĩ không hoàn toàn là vậy đâu, lúc Đại Hoa Bối kéo anh ra, anh sắp chết đến nơi rồi..." Lục Kiều Kiều lắc đầu nói: "Còn một điểm nữa, y là đạo sĩ của phái Thần Tiêu, đạo sĩ có giới điều không được giết người, tự vệ thì lại là chuyện khác, đạo sĩ nào không xấu xa đến cực điểm thì sẽ không bao giờ động sát tâm chủ động ra tay trước. Chưa chắc y không dám giết người, mà chỉ là y ra tay có chừng mực để không trực tiếp giết chết anh; còn việc anh chết hay không, thì còn phải xem số mạng tốt đến chừng nào, không liên quan gì đến y cả. Chừng mực xuất thủ này có thể thấy rõ ở chỗ Tôn Tồn Chân, hai lần họ Tôn trúng chiêu của y, Tam thi câu mệnh tiễn với lá bùa sắt gì đó lần này, đều là có thể sống mà cũng có thể chết, có người cứu thì sống, không ai cứu thì chết là cái chắc, đây chính là tín điều khi ra tay của Đặng Nghiêu... gián tiếp giết người."

An Long Nhi nói: "Nhưng y ra tay với Tôn Tồn Chân rất nặng, chỉ để lại một cơ hội sống rất mong manh thôi."

Jack nói: Hai người không qua lại nhiều với quan viên triều Thanh nên không hiểu mấy chuyện này đâu, Tôn Tồn Chân vốn là người của triều đình, giờ y là phản đồ, cấp trên nhất định đã hạ lệnh truy sát y, Đặng Nghiêu xuất thủ như vậy là đã nới tay lắm rồi đó. Tôi còn để ý thấy, mỗi khi hai người nhanh như chớp bắt sống Kiều Kiều kia có mặt, Đặng Nghiêu đều ra tay rất dữ dội, cơ hồ không muốn hai tên kia cảm thấy y nương nhẹ. Hai tên kia như thể vẫn luôn đi phía sau giám sát mấy người bọn họ làm việc,

https://thuviensach.vn

đến lúc cần thiết mới xuất hiện giúp một tay vậy, hai nhóm này có lẽ không hề đoàn kết một lòng. Y đánh cho Tôn Tồn Chần đến mức này, coi như đã

có cái ăn nói với cấp trên, đối với bản thân y lại không coi là giết người, vả lại tôi nghe nói đạo bùa ấy còn cho Tôn Tồn Chân một cơ hội để khai phá giác quan thứ sáu nữa, vì vậy việc mấy ngày nữa y đến giải bùa cho Tôn Tồn Chân là hoàn toàn có thể."

Lục Kiều Kiều nghe tới đây, u uẩn thở dài một tiếng: "Giờ tôi thật tình rất muốn gặp Đặng Nghiêu, Long Nhi, lúc nào tâm trạng mày tốt, bói hộ cô xem bao giờ thì y đến nhé..."

Jack xua xua tay với Lục Kiều Kiều, mỉm cười thần bí nói: "Em không phát hiện Đặng Nghiêu rất mạnh sao? Trong một giây đã có thể đánh ngã Tôn Tồn Chân đấy, y còn là Đặng đại ca của chúng ta nữa... chậc..."

Lục Kiều Kiều và An Long Nhi đưa mắt nhìn nhau: "Phải rồi! Y mà đến đây thì tốt quá!"

"Hai người hiểu ý tôi thì tốt rồi, giờ nói đến đại ca của em..."

Jack tìm bình trà uống một ngụm, hắng giọng rồi bắt đầu phân tích: "An Thanh Nguyên và Đặng Nghiêu đã gặp nhau ở Quảng Châu, mà Đặng Nghiêu lại không muốn giết người, vì vậy khi anh ta xuất hiện cứu em, Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức liền bỏ chạy ngay là chuyện hoàn toàn có thể... nhưng hai người thân pháp nhanh như điện kia có nhiệm vụ bắt sống em, sau khi Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức bỏ chạy, hai tên đó hoàn toàn có thể phóng sấm sét giết chết tất cả những người có mặt tại hiện trường, sao có thể bị An Thanh Nguyên đánh cho mấy kiếm đã chạy mất tiêu luôn vậy?"

Lục Kiều Kiều nói: "Trước khi lên đỉnh núi Phù Dung, Long Nhi từng bói một quẻ, đối thủ hẳn là có sáu người, chứ không phải năm, nhưng lần nào chúng ta cũng chỉ thấy có năm tên, tên cuối cùng từ đó đến giờ vẫn

https://thuviensach.vn

không hề xuất hiện, trực giác của tôi mách bảo tên cuối cùng ấy chính là đại ca."

Jack nói: "Anh ta đến cứu em rất đúng lúc, không có nghĩa là trùng hợp, cũng không có nghĩa là anh ta muốn giúp em; vì những kẻ muốn bắt em, cũng không muốn em chết..."

An Long Nhi chen vào: "Nhưng đại ca và nhị ca của cô Kiều cùng đến cứu chúng ta, nhị ca của cô không thể cũng là đồng bọn với đám người ở phủ Quốc sư nữa chứ?"

Nhưng Lục Kiều Kiều lại nói: "Đại ca thừa sức tính ra kết quả của trận chiến để điều tiết thời gian xuất hiện ở chiến trường, cha từng nói ông ấy đã dạy đại ca phép bấm độn Gia Cát mã tiền, đây là thuật bói toán chuyên dụng của Gia Cát Lượng ở chiến trường năm xưa."

An Long Nhi nói: "Nói như vậy cũng không có chứng cứ, chỉ là đoán mò mà thôi."

Jack dịch đến cạnh tường, dựa lưng vào nói: "Đúng, không có chứng cứ gì cả, tôi chỉ cảm giác anh ta có vấn đề thôi; có điều nếu Đặng Nghiêu muốn đến đây, mà anh ta lại đúng là người của phủ Quốc sư, vậy thì Đặng Nghiêu phiền phức to rồi."

Lục Kiều Kiều xoay người bước xuống giường: "Tôi phải nghĩ cách gặp Đặng Nghiêu, y tiềm phục bên cạnh tôi những hai năm trời, y biết toàn bộ tình hình."

An Long Nhi ở Thiền xá nghỉ ngơi mấy ngày, buổi sáng đọc sách, tối lại chăm chỉ luyện công phu nữ đan, nhờ thuốc tốt của chùa Tịnh Cư và hiệu quả tu luyện, vết đao chém sau lưng nó hồi phục rất nhanh, Chẳng mấy ngày nó đã thử xuống giường vận động, chủ động đến chỗ chấp sự tăng hỏi việc để làm.

https://thuviensach.vn

Jack và An Long Nhi ngủ chung một phòng, An Long Nhi đi làm việc, anh chàng ở một mình trong phòng rỗi việc cũng chạy đến nhà bếp giúp Lục Kiều Kiều.

Chấp sự tăng thấy An Long Nhi bị thương, bèn đưa ra mấy công việc nhẹ nhàng cho nó tự chọn, nhưng An Long Nhi lại chủ động chọn việc lên núi gánh củi với Miyabe Ryokura và Hotta Masatomo, một là có thể lên núi hít thở không khí trong lành, hai là nó rất muốn xem lại thanh kiếm mấy hôm nay nó vẫn canh cánh không thể nào quên được. Vẻ tinh xảo của vỏ kiếm, đường cong thanh nhã của thân kiếm, tốc độ xuất kiếm và thu kiếm nhanh như điện chớp của Miyabe Ryokura, đều làm

An Long Nhi đắm đuối. Miyabe Ryokura cũng nhớ thằng bé này vừa gặp đã nhìn anh ta chằm chằm, vì vậy anh ta biết nó có chủ ý với thanh kiếm của mình.

Anh ta là sư phụ dạy kiếm thuật cho thiếu chủ Hotta Masatomo, đã quen việc dạy trẻ con, cũng không ngại phải dắt theo một đứa nữa, nên vui vẻ để An Long Nhi theo mình lên núi gánh củi.

Sự thật là, hằng ngày khi họ lên núi gánh củi, anh ta và Hotta Masatomo mới mười mấy tuổi đầu đều dành ra một nửa thời gian để luyện kiếm, giờ nếu An Long Nhi cũng cùng luyện tập, vừa khéo Hotta Masatomo có thêm một đối thủ.

Mỗi người mang theo một con dao chặt củi lên núi, sau một canh giờ, ai nấy đều chặt được hai bó củi to tướng. Cả bọn ngồi trên con dốc ở lưng chừng núi nghỉ ngơi,

An Long Nhi lại nhìn chằm chằm vào thanh kiếm dài đeo ở thắt lưng Miyabe Ryokura.

Hotta Masatomo hỏi An Long Nhi: "Ngươi thích thanh kiếm ấy à?"

https://thuviensach.vn

"Ừ, thích."

"Ngươi cũng biết kiếm pháp?"

"Biết."

"Vậy thì tốt quá, chúng ta luyện kiếm chung được không?" Hotta Masatomo vui vẻ đưa ra lời mời tỉ đấu.

Hai đứa trẻ nhanh chóng dùng dao chặt củi làm một thanh kiếm gỗ vừa tay với mình, bày ra trận thế ở sườn núi.

Hotta Masatomo chậm rãi đi vòng quanh An Long Nhi mấy bước, rồi dừng lại ở chỗ hơi cao hơn trên triền dốc. An Long Nhi giơ tay che kiếm, đợi thời cơ xuất chiêu.

Hotta Masatomo cầm kiếm trên tay trái, hơi khom người với An Long Nhi, rồi giơ hai tay dựng đứng thanh kiếm ở giữa người, mũi kiếm chỉ chéo vào giữa hai chân mày An Long Nhi.

Miyabe Ryokura kêu lên: "Bắt đầu!"

Hiệu lệnh bắt đầu mới phát ra được một nửa, Hotta Masatomo đã nhảy lên không trung. Mắt An Long Nhi hoa lên, nó thấy ánh dương rực rỡ chói mắt, cùng với tiếng hét như sấm động từ trên cao giáng xuống, thanh kiếm gỗ đã chém xả thẳng xuống đầu.

Nhanh vậy sao! Tim nó như thể muốn dừng lại, vội lùi về sau một bước, giơ kiếm lên đầu đỡ lấy.

"Lách cách!" thanh kiếm gỗ của An Long Nhi đã bị chém gãy, trên tay chỉ còn lại nửa khúc cây.

Kiếm gỗ của Hotta Masatomo mang theo kiếm khí chém xuống đỉnh đầu An Long Nhi, rồi dừng sững lại cách đầu nó chừng một lóng tay, chỉ có

https://thuviensach.vn

kiếm khí sướt qua mặt nó. Trong chớp mắt, hai thằng bé đều khựng lại, không khí xung quanh cũng như đông đặc.

Mồ hôi lạnh và một ý nghĩ túa ra trong đầu An Long Nhi: Mình đã chết rồi...

Hotta Masatomo chầm chậm nhấc kiếm lên, lùi lại ba bước, thu kiếm khom người chào, An Long Nhi bấy giờ mới định thần lại được.

Nó chớp chớp mắt nghĩ về việc vừa xảy ra lúc nãy, nhưng không sao hồi tưởng lại toàn bộ sự việc trong chớp mắt ngắn ngủi đó. Nó thầm nghĩ: vừa nãy đối phương tấn công trước, nhờ tập kích đột ngột nên mới thắng, nếu lại một lần nữa, để mình giành thế chủ động tấn công trước, nhất định sẽ gỡ gạc được. Nghĩ đoạn, nó liền ném thanh củi gãy xuống đất, bước tới cạnh đó đẽo một thanh kiếm gỗ khác, nói với Hotta Masatomo: "Lại lần nữa."

Dứt lời nó liền giơ kiếm chém xả xuống đầu Hotta Masatomo, Hotta Masatomo không chịu lùi bước, cũng đồng thời dùng cả hai tay giơ kiếm lên, nhắm vào An Long Nhi chém một đường từ trên xuống.

Hai thanh kiếm gỗ chạm nhau trên không, nhưng không hề phát ra tiếng va chạm như trong dự đoán của An Long Nhi. Thanh kiếm gỗ của Hotta Masatomo dính sát vào kiếm của An Long Nhi rồi trượt nghiêng xuống, dẫn hướng xuất kiếm của An Long Nhi chệch sang mé ngoài người nó. Hotta Masatomo hất được thanh kiếm gỗ của đối phương, kiếm chiêu xoay đủ vòng từ bên dưới lên đỉnh đầu, biến động tác trượt kiếm giảm lực lúc nãy thành dồn lực phát lực trước khi xuất chiêu. Khi An

Long Nhi mới thu kiếm về được nửa chừng chuẩn bị xuất chiêu khác, kiếm gỗ của Hotta Masatomo đã lại chém xuống đầu nó rồi.

An Long Nhi luống cuống giơ kiếm lên đỡ chiêu, hai thanh kiếm gỗ đập vào nhau trên đỉnh đầu nó đánh "chát" một tiếng, thanh kiếm của Hotta Masatomo nương theo lực đạo bật lên. An Long Nhi thấy kiếm của đối

https://thuviensach.vn

phương bật ra, đang định xoay chuyển cổ tay xuất chiêu chém xuống đầu Hotta Masatomo; nhưng thanh kiếm gỗ của Hotta Masatomo tuy có bật ra, song không hề rời khỏi phạm vi phía trên đỉnh đầu đối thủ, thằng bé giơ kiếm cao quá đỉnh đầu mình, lưỡi kiếm vừa bật lên không trung, nó liền dấn tới một bước, lại đè lưỡi kiếm xuống, nhằm vào má trái của An Long Nhi mà chém.

An Long Nhi vừa mới nghĩ đến việc xuất chiêu đã lại phải thu tay về, vả lại nó cầm kiếm gỗ trên tay phải, má bên trái là góc chết mà nó khó thu kiếm phòng thủ nhất, lúc này chiêu sau còn hoảng loạn hơn chiêu trước, nó chỉ đành buộc lòng thu hồi chiêu thức tấn công, kéo giật thanh kiếm về chắn phía trước đầu. Chém dứt một kiếm, đòn công kích của Hotta Masatomo lại lặp lại, nhanh nhẹn mà tràn đầy biến hóa, thanh kiếm gỗ chém về phía An Long Nhi như mưa sa. Hotta Masatomo từng bước áp sát tấn công, An Long Nhi liên tiếp thối lui mười mấy bước, Hotta Masatomo liên tiếp tấn công mười mấy đao, lùa An Long Nhi đến phía sau cây đại thụ bên ngoài bãi đất trống.

Miyabe Ryokura lớn tiếng gọi hai đứa trẻ dừng lại, An Long Nhi lăn tròn dưới đất rồi lồm cồm bò dậy, đứng thở hồng hộc.

Hotta Masatomo đã lùi ra giữa bãi đất trống, nhưng tâm trí An Long Nhi thì vẫn ở lại trong những đòn tấn công mạnh mẽ của đối phương khi nãy, nó cảm thấy sợ. Nó đã vào sinh ra tử rất nhiều lần, theo lý mà nói thì giờ có bảo nó chết nó cũng không chớp mắt lấy một lần, nhưng lúc này nó lại cảm thấy một nỗi sợ dâng lên tự đáy lòng mình.

Nó dồn sức thở hắt ra một hơi, để bản thân mình phấn chấn lên một chút, thua một trận chỉ là chuyện vặt vãnh, nhưng rốt cuộc là mình sợ cái gì vậy? Tại sao lại sợ?

Không thể nào, đây chỉ là kiếm gỗ, nhất định do sức khỏe của mình chưa hoàn toàn hồi phục, tim đập hơi nhanh mà thôi. Nghĩ đoạn, An Long

https://thuviensach.vn

Nhi chạy tới giữa bãi đất trống, nói với Hotta Masatomo: "Lại lần nữa!"

Hotta Masatomo nhận ra An Long Nhi đang nóng nảy, tâm trạng không ổn định, nó giạng chân đứng giữa bãi đất, hai tay cầm kiếm gỗ giấu ra phía sau lưng, mũi kiếm nghiêng nghiêng chỉ xuống mặt đất, sau đó lặng lẽ nhìn đối thủ.

Thế đứng này gọi là Bát tướng, là một chiêu thức lấy tĩnh chế động, lấy lùi làm tiến, hết sức hiệu quả khi đối phó với địch thủ có ý niệm chủ động tấn công mạnh mẽ.

Hotta Masatomo nắm bắt chuẩn xác tâm trạng của An Long Nhi, cũng đã chuẩn bị ứng phó một cách hết sức chuẩn xác.

An Long Nhi nhìn từ phía trước mặt không thấy thanh kiếm gỗ mà Hotta Masatomo giấu sau lưng, nó cũng ý thức được trong chiến đấu mà không thấy vũ khí của đối phương là chuyện nguy hiểm đến chừng nào, nhưng đối thủ đã thể hiện rõ ràng là đang đợi nó tấn công, lúc này nó cũng không thể dằng dai như đàn bà được.

Nó đã nghĩ kỹ rồi, chiêu đầu tiên chém từ trên đỉnh đầu xuống, đối phương chỉ có nước lùi hoặc đỡ, bất kể là phản ứng thế nào, chiêu thứ hai của nó cũng sẽ chọn quãng đường ngắn nhất đạp bước đâm thẳng tới, đối phương chỉ cần lách người né tránh hoặc đỡ lấy chiêu thứ hai này, nó có thể quấn lấy mà dùng chiêu thức khoái đao, chủ động tấn công liên hoàn. Hễ đối phương rơi vào thế công lấy nhanh đánh nhanh của nó, không thể phản kích, thì việc còn lại chỉ là tìm ra sơ hở của đối phương để đánh trúng nữa thôi.

An Long Nhi chầm chậm bước tới cách Hotta Masatomo chừng vài bước, từ từ hít vào một hơi, sau đó đột nhiên xông tới xuất chiêu chém vào đầu Hotta Masatomo.

https://thuviensach.vn

Thanh kiếm gỗ áp xuống đỉnh đầu Hotta Masatomo, thằng bé quả nhiên kéo chân trước về, thân hình lùi nhanh ra sau, An Long Nhi thấy thanh kiếm gỗ của mình hạ xuống trước ngực Hotta Masatomo đúng như dự liệu, liền trầm mình xuống, nhằm vào bụng đối phương mà đâm kiếm ra.

Chân trước của Hotta Masatomo thu về nhưng không dừng lại, mà lùi hẳn ra sau một bước lớn, đồng thời, cậu ta đưa kiếm từ sau lưng lên tới đỉnh đầu, sau khi tránh chiêu kiếm chém tạt từ trên xuống của An Long Nhi, thanh kiếm của cậu ta cũng lập tức từ trên cao chém xuống đầu đối thủ.

An Long Nhi đâm ra một kiếm, đối thủ vừa lùi lại, trên đỉnh đầu liền vang lên tiếng gió rít, thanh kiếm gỗ đã chém trúng lưng nó cùng với một tiếng thét mạnh mẽ.

Để có thể đâm ra một kiếm toàn lực này, nó đã cúi người lao về phía trước, phần lưng hoàn toàn để lộ, muốn biến chiêu thức đâm ra thành hướng lên trên phòng thủ là

điều không thể. Chỉ nghe "bốp" một tiếng, lưng An Long Nhi bị trúng một đòn nặng nề, cộng với vết thương do đao chém trước đó vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, An

Long Nhi đau đớn rú lên thảm thiết, ngã lăn ra đất.

Hotta Masatomo chém trúng một kiếm, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào An Long Nhi dưới đất, chĩa mũi kiếm về phía đối thủ, chầm chậm lùi lại ba bước rồi mới thu kiếm về. Cậu ta thấy An Long Nhi sắc mặt tái nhợt, muốn bò dậy nhưng hai tay lại không vận nổi sức, vội vàng bỏ kiếm gỗ chạy tới đỡ An Long Nhi ngồi sang một bên.

Miyabe Ryokura cởi áo An Long Nhi, thấy vết đao chém kéo dài sau lưng nó, lập tức cởi áo ngoài trải xuống đất, bảo nó từ từ nằm xuống nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Hotta Masatomo ngồi xổm trước mặt An Long Nhi, giọng nói đầy vẻ áy náy: "Thật tình xin lỗi ngươi, ta không biết ngươi đang bị thương, ta lẽ ra không nên khiêu chiến, mong ngươi bỏ quá cho."

Nói rồi, cậu ta cúi rạp người sát đất. An Long Nhi vội vàng xua tay: "Không, không, là tôi muốn xem kiếm thuật của hai người thôi, kiếm thuật của các vị thật là lợi hại."

Miyabe Ryokura cười cười nói; "Thực ra kiếm thuật của Long Nhi cũng rất khá, vừa nãy thiếu chủ Hotta xuất chiêu Liên hoàn trảm mà cậu đỡ được hết, trình độ coi như không tệ rồi... thể năng và phản ứng của cậu rất nhanh, lại có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, chỉ là không có một sư phụ giỏi thôi."

An Long Nhi nghe tới đây, cố nhịn vết thương đau nhức trên lưng bò dậy, quỳ xuống trước Miyabe Ryokura nói: "Miyabe tiên sinh, cháu rất muốn học kiếm thuật của ngài, ngài nhận cháu làm đồ đệ được không?"

Miyabe Ryokura nghe tới đây liền bật cười, đặt tay lên vai An Long Nhi nói: "Tuy rằng tư chất của cậu rất tốt, nhưng bốn bọn tôi không có nhiều thời gian ở Trung Quốc, tôi cũng không dạy cậu được gì đâu, tôi nghĩ nếu mỗi ngày cậu có thể cùng luyện kiếm với thiếu chủ Hotta, trong thời gian ngắn, kiếm thuật của cậu nhất định sẽ nâng cao đáng kể đấy."

"Chà! Vậy thì tốt quá, đa tạ sư phụ, đa tạ thiếu chủ Hotta!" An Long Nhi không ngờ Miyabe Ryokura lại sảng khoái như vậy, mừng rỡ ra mặt dập đầu với Miyabe Ryokura.

Miyabe Ryokura cười ha hả nói: "Không cần gọi tôi là sư phụ đâu, tôi cũng muốn thiếu chủ Hotta có người bạn luyện kiếm chung mà, chuyện này đối với cậu ấy là cơ hội học tập rất tốt, cậu cứ gọi tôi là tiên sinh là được rồi, tiên sinh chẳng phải cũng có ý nghĩa là thầy giáo sao?"

https://thuviensach.vn

An Long Nhi mừng rỡ nói: "Vâng, tiên sinh... cháu muốn thỉnh giáo một chút, vừa nãy cháu có chỗ nào không ổn vậy? Có phải chiêu thức của cháu không bằng kiếm pháp của thiếu chủ Hotta? Hay là cháu không đủ nhanh, lực không đủ mạnh?"

Miyabe Ryokura nheo nheo mắt cười, nhìn Hotta Masatomo nói: "Thiếu chủ Hotta, cậu có thể nói ra cách nghĩ của mình không?"

Hotta Masatomo nãy giờ vẫn ngồi dưới đất, nó quay sang "vâng" một tiếng với Miyabe Ryokura, sau đó xoay người lại nhìn An Long Nhi nói: "Từ khi hiệp đấu đầu tiên còn chưa bắt đầu, Long Nhi đã thua rồi..."

An Long Nhi kinh ngạc đến nỗi quên cả cảm giác đau đớn trên lưng, tò mò trợn to mắt lên đợi Hotta Masatomo nói tiếp.

"Nguyên nhân là thế này, nơi chúng ta luyện tập là một triền dốc, trước khi bắt đầu, ta đã bước lên chỗ dốc cao, lại chiếm vị trí xoay lưng về phía mặt trời, nhưng ngươi vẫn không hề phát giác ra, vì vậy kể cả trình độ võ công của hai chúng ta ngang nhau, ta cũng sẽ chiến thắng ngươi vì chiếm nhiều ưu thế hơn."

Hotta Masatomo vừa giải thích, An Long Nhi lập tức tỉnh ngộ, nó nhớ lại tốc độ và sự mãnh liệt của đối phương khi xuất chiêu, còn cả tia nắng chói lóa mắt mình, khiến mình không nhìn rõ đối phương vào thời điểm cần tranh thủ phòng ngự nhất, thì ra tất cả đều là kết quả vận dụng địa hình và thời tiết của Hotta Masatomo.

Miyabe Ryokura lại tiếp lời: "Nói đúng lắm, Long Nhi không chỉ thua dưới kiếm của thiếu chủ Hotta, mà còn thua cả đất trời này nữa, thiếu chủ Hotta đã vận dụng tất cả các ưu thế có thể tận dụng bên cạnh mình, còn cậu thì chỉ vận dụng có bản thân mình và thanh kiếm... Kiếm thuật không chỉ là kiếm thuật, kiếm thuật là binh pháp, là quá trình dung hợp của con người và

https://thuviensach.vn

trời đất, vì vậy kiếm thuật Nhật Bản nói kiếm thiền nhất tâm, chính là chỉ đạo lý này."

"Kiếm thiền nhất tâm?" An Long Nhi không hiểu gì cả, liền lặp lại câu nói này.

Hotta Masatomo lại nói: "Khi Miyabe tiên sinh nói bắt đầu luyện tập, nhất định Long Nhi rất trông chờ phải không? Tiên sinh vừa dứt lời 'bắt đầu', nhất định Long Nhi sẽ xuất kiếm, nếu ta cũng xuất kiếm vào lúc đó thì ta sẽ chậm mất một bước, vì thế ta đã bắt đầu tấn công ngay khi Miyabe tiên sinh nói chữ đầu tiên, vậy mới khiến cho ngươi trở tay không kịp."

An Long Nhi lại chau mày nói: "Vậy là phạm quy mà, người ta còn chưa nói dứt câu bắt đầu."

Miyabe Ryokura lắc đầu nói: "Long Nhi, võ thuật chỉ có thắng và thua, trong lúc luyện tập chỉ cần không nhân lúc người ta gặp nguy khốn, không đánh lén sau lưng, thì đều là giành phần thắng một cách chính đáng; vả lại, trong chiến đấu chúng ta không thể mong đợi đối phương là người tuân theo quy củ, thua tức là thua, cậu cần phải học được điểm này."

"Vâng."

"Còn một điểm nữa cậu cần phải hiểu, yếu lĩnh của việc xuất kiếm là trước cả trước cả trước..." Miyabe Ryokura nói một câu mà An Long Nhi nghe chẳng hiểu gì.

"Cái gì mà trước với cả trước cả trước?"

Miyabe Ryokura nói: "Khi hai người chiến đấu, cậu muốn rút kiếm thì đối phương cũng muốn xuất chiêu, nếu muốn nhanh hơn đối thủ, thì chỉ có thể trước khi mình muốn chém..."

https://thuviensach.vn

"Trước khi mình muốn chém thì đã chém ra rồi?" An Long Nhi hiểu ra ý của Miyabe Ryokura, nhưng nó chưa bao giờ có tâm thái ấy cả, nó chỉ biết muốn thắng thì phải nhanh hơn đối phương, nhưng chưa từng nghĩ là phải nhanh hơn cả bản thân mình, còn nhanh hơn cả suy nghĩ muốn chém đối phương của mình nữa, nhanh như vậy tức là nhanh đến chừng nào?

Miyabe Ryokura nói: "Đúng, phải chém đứt cả tâm ý muốn chém của đối thủ."

"Trảm tâm?"

"Đúng, trảm tâm!"

An Long Nhi nhắm mắt hồi tưởng lại nhát kiếm kinh tâm động phách ngay hiệp đấu đầu tiên đó, thật sự là rất nhanh, nhanh đến mức khiến tâm trí nó nảy ra ý nghĩ chết chóc, đây hẳn chính là cảm giác tâm bị trảm rồi... hồi tưởng lại cảm giác ấy, tim An Long Nhi không khỏi run bắn lên.

Miyabe Ryokura lại hỏi Hotta Masatomo: "Thiếu chủ Hotta, cậu nói xem hiệp thứ hai, tại sao cậu thắng Long Nhi?"

Hotta Masatomo gật đầu đáp một tiếng, sau đó nói: "Hiệp thứ hai Long Nhi chủ động tấn công, chiêu thứ nhất và thứ hai, Long Nhi công thủ rất nghiêm mật, nhưng ta đã giành tấn công trước lúc cậu ấy hít thở lấy hơi sau chiêu thứ hai, làm loạn tiết tấu của Long Nhi... Lúc hít vào lấy hơi là thời điểm sức chú ý của người ta bị tản mác nhất, ta tấn công vào lúc đó, bất luận thế nào, ngươi cũng không thể thắng ta về phản ứng chiêu thức và khí thế được, huống hồ, khi hít vào, sức lực cũng không thể dồn tụ được; sau đó mỗi kiếm ta đều nhằm lúc ngươi hít vào, vì vậy chắc ngươi đã bị chém cho thở không ra hơi, cảm thấy tim đập loạn nhịp..."

An Long Nhi giờ đã hiểu được cảm giác sợ hãi không dưng trỗi lên trong lòng mình ấy là từ đâu ra, đó là nỗi sợ do hơi thở và tiết tấu của cơ thể bị nhiễu loạn, nỗi sợ khi cơ thể đột nhiên không còn chịu sự khống chế của

https://thuviensach.vn

bản thân nữa; mỗi khi Hotta chém ra một kiếm, lòng tự tin của An Long Nhi đối với việc điều khiển cơ thể mình lại giảm đi một phần, sau mười mấy kiếm, nó đã rơi vào trạng thái hoang mang, không thể khống chế được nữa.

An Long Nhi lẩm bẩm hỏi: "Thiếu chủ Hotta sử dụng Liên hoàn trảm?"

Miyabe Ryokura nói: "Không, Liên hoàn trảm chỉ là chiêu thức mà cậu nhìn thấy. Thực ra thiếu chủ Hotta dùng tâm của cậu ấy để trảm vào tâm của cậu, đây là... Hô hấp trảm."

"Dùng tâm chém vào hơi thở của tôi, chém xuống vào lúc tâm trí tôi yếu ớt nhất..."

An Long Nhi nhất thời không thể tiếp nhận và lý giải một loại lý luận võ thuật không liên quan gì đến chiêu thức như vậy, đầu óc nó đột nhiên nảy ra vô số vấn đề và đáp án, những ý nghĩ xoay chuyển cực nhanh trong đầu không ngừng bành trướng, càng khỏi nói đến chuyện dung hợp được những tâm pháp và chiêu thức này lại với nhau.

Miyabe Ryokura vỗ vỗ lên vai An Long Nhi nói: "Cậu trở về nghĩ cho thật kỹ xem, ngày mai quay lại luyện tập tiếp. Tốc độ và phản ứng của cậu đều rất tốt, cũng có cơ sở võ công Trung Quốc, cậu không nhất thiết phải học chiêu thức võ thuật Nhật Bản, nhưng tâm pháp kiếm thuật cũng sẽ khiến võ công của cậu tăng trưởng thêm một bậc."

Những lý luận võ thuật vừa tiếp nhận này hoàn toàn nằm ngoài tầm tưởng tượng của An Long Nhi, nó thực sự cần thời gian để tiêu hóa chúng, nên cũng học theo Hotta Masatomo khom người với Miyabe Ryokura: "Vâng, Miyabe tiên sinh." Đoạn, nó đưa mắt nhìn sang đối thủ cùng luyện tập trong tương lai của mình, cùng cười phá lên.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đại Phong Thủy

Mấy ngày sau đó, An Long Nhi đều theo Hotta Masatomo, Miyabe Ryokura lên núi gánh củi, sau khi kiếm đủ củi, nó liền học kiếm thuật với Miyabe Ryokura, luyện tập các chiêu thức mới học được với Hotta Masatomo.

Đến tối, nó vẫn duy trì việc tu luyện công phu nữ đan, nhưng cũng đã thử tìm cách lĩnh ngộ ý nghĩa của Kiếm thiền nhất tâm.

Vì luôn ở trong trạng thái luyện công kéo dài, buổi tối khi mọi người đi ngủ, lại chính là lúc nó bắt đầu tu luyện, khi nó hoàn tất việc luyện công, trời vẫn chưa sáng hẳn.

Khi ấy, nó sẽ thắp đèn đọc sách phong thủy.

Tối hôm ấy, như thường lệ khoảng nửa đêm về sáng là lúc An Long Nhi đọc sách, nó nghe thấy Đại Hoa Bối bên phòng Lục Kiều Kiều sủa lên mấy tiếng, sau đó lại nghe tiếng Lục Kiều Kiều vỗ đầu con chó, tiếp sau đó, bên ngoài có người đẩy cửa đi lại. An Long Nhi đưa mắt nhìn Jack, thấy anh chàng ngủ say như con lợn chết, đừng nói tiếng chó sủa, dẫu sấm sét giáng xuống chắc cũng chẳng dậy nổi. Nó đi ra cửa, thấy An Thanh Nguyên và Hotta Masayoshi đang ở ngoài hành lang, chuẩn bị đi đâu đó.

An Thanh Nguyên thấy An Long Nhi, lập tức giơ ngón tay đặt lên miệng, khẽ "suỵt" một tiếng, đoạn tới bên cạnh nó, thì thầm hỏi: "Vẫn chưa

https://thuviensach.vn

ngủ à?"

"Cháu đang đọc sách."

"Lên đỉnh núi uống rượu không?"

An Long Nhi đọc sách cũng hơi chán, nghe người khác rủ nửa đêm lên núi chơi đương nhiên rất mừng, càng làm nó bất ngờ hơn nữa là, người lúc nào cũng có khí độ của bậc đại ca như Thanh Nguyên lại có lúc nghịch ngợm lén lút trốn ra ngoài uống rượu, sự tương phản này mới thực sự khiến An Long Nhi không thể từ chối.

Nó gật gật đầu, về phòng cất sách, tắt đèn rồi cùng An Thanh Nguyên, Hotta Masayoshi trèo tường ra khỏi chùa Tịnh Cư.

Ba người nhanh nhẹn băng qua khu rừng độ cuối thu lên đỉnh núi, làm lay động bóng cây dưới ánh trăng. Gió núi thổi qua, khắp núi rừng đều là tiếng rì rào trầm thấp như sóng vỗ của những tán lá rừng.

Có lẽ vì từ nhỏ đã lớn lên ở đây nên quen đường, cũng có thể do trong mình ẩn chứa công phu hơn người, An Thanh Nguyên luôn đi trước dẫn đầu, An Long Nhi bám sát phía sau, Hotta Masayoshi đi sau cùng phải cố gắng mới theo kịp hai người.

Trên tay An Thanh Nguyên và Hotta Masayoshi đều xách một cái giỏ tre, nhưng trông An Thanh Nguyên rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều, anh ta không chỉ nhanh, mà bước chân cũng rất nhẹ. Gặp những chỗ khe rãnh, An Long Nhi chỉ thấy anh ta cầm giỏ tung mình nhẹ nhàng nhảy qua, quay đầu lại nhìn Hotta Masayoshi thì không được thoải mái thong dong như thế, mà chỉ có thể vừa nhảy vừa bò chật vật leo qua.

Không lâu sau, ba người đã lên đến đỉnh núi Thanh Nguyên, cả bọn đặt giỏ tre trên tay xuống, xắn ống tay áo lặng lẽ nhìn vầng nguyệt đang chìm dần về phía trời Tây.

https://thuviensach.vn

Đã sắp tới ngày rằm, trăng mỗi ngày một tròn thêm, dù đã ngả Tây nhưng vẫn sáng vằng vặc.

Dưới ánh trăng là trăm nghìn nếp nhà của phủ Cát An, dòng Cán Giang rộng lớn chầm chậm chảy qua phía trước phủ, chính giữa dòng sông là hòn cô đảo nổi tiếng

Bạch Lộ Châu. Giữa núi Thanh Nguyên và dòng Cán Giang, là một khoảng đồng bằng mênh mông.

"Thiên hạ... thiên hạ thật làm người ta mê đắm..." Hotta Masayoshi cảm khái từ tận đáy lòng.

An Thanh Nguyên đưa mắt nhìn xuống dưới, hai tay chắp sau lưng hỏi Hotta Masayoshi: “Nhật Bản có phong cảnh đẹp thế này không?"

Hotta Masayoshi khe khẽ gật đầu, thấp giọng đáp: "Có, phong cảnh Nhật Bản rất giống với Giang Tây, núi là núi, sông là sông..."

"Nhớ nhà hả?"

"Nhớ chứ, thật lòng ta rất muốn uống một bát canh miso..."

"Ha ha ha..." An Thanh Nguyên cao giọng cười lớn nói: "Hôm nay Thanh Nguyên đã chuẩn bị danh tửu của Giang Tây để giải nỗi sầu nhớ quê cho Hotta huynh đây... Nhìn xem, Lý Độ cao lương."

An Thanh Nguyên vừa nói vừa mở nắp vò rượu, An Long Nhi lập tức ngửi thấy mùi rượu xộc lên mũi. Hotta Masayoshi lại nói: "Mùi rượu mạnh mẽ mà thơm nồng, không uống thì hối hận, mà uống rồi cũng hối hận..."

An Thanh Nguyên chia chén cho mọi người, sau đó hỏi: "Uống rồi cũng hối hận là sao?"

"Hễ uống là say, hễ uống là say..."

https://thuviensach.vn

An Long Nhi xưa nay không uống rượu, An Thanh Nguyên nài ép rót cho nó một chén, sau đó cụng chén nói với cả bọn: "Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch, duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh[1]."

[1] Hai câu trong bài Tương tiến tửu của Lý Bạch.

Xưa nay thánh hiền đều bặt tiếng

Chỉ có bọn rượu danh lừng thôi!

(Bản dịch Khương Hữu Dụng)

Ba người nâng chén uống cạn, ngoài An Thanh Nguyên, hai người còn lại đều lập tức ho sù sụ.

Hotta Masayoshi thở hắt ra hơi, nói: "Rượu Trung Quốc mạnh thật đó, uống một ngụm là quên hết cả vợ cả con..."

An Thanh Nguyên đặt ly rượu vào giỏ tre, mở giỏ còn lại, lấy ra một cái khay có nắp, mở nắp ra dòm vào, thấy bên trong là củ cải nóng hôi hổi, hầm với nấm đông cô vừa mềm vừa thơm. Anh ta nói: "Long Nhi, củ cải nhắm rượu này là do chúng ta trồng đó, cậu phải nếm thử mới được."

Nói đoạn, anh ta chia cho mỗi người một que tre dài, cả bọn xiên củ cải hầm lên nhắm với rượu.

An Long Nhi cảm thấy An Thanh Nguyên cũng hiền hòa dễ gần không thua gì Lục Kiều Kiều, còn mang đến cho người khác cảm giác ổn định chín chắn và an toàn, ở bên cạnh An Thanh Nguyên, nó rất có lòng tin, tựa hồ chuyện gì cũng có thể giải quyết được vậy.

Khi An Thanh Nguyên hỏi An Long Nhi sao lại ở nhà Lục Kiều Kiều, nó liền kể tồng tộc mọi chuyện ở Quảng Châu. An Thanh Nguyên lại hỏi

https://thuviensach.vn

An Long Nhi có học phong thủy chưa, An Long Nhi trả lời, Lục Kiều Kiều có đưa cho nó một đống sách bảo tự đọc, chỗ nào không hiểu thì đi hỏi cô.

Nói đến phong thủy, An Thanh Nguyên lại quay sang hỏi Hotta Masayoshi: "Hotta huynh, Nhật Bản có phong thủy không?"

Hotta Masayoshi đã ngà ngà say, nói năng cũng bắt đầu lớn tiếng hơn: "Có chứ, phong thủy của Nhật Bản không đơn giản chút nào, năm đó Đại Quyền Hiện[2]... ừm, chính là Tokugawa Ieyasu[3] khi xây dựng thành Edo, chính là dựa theo bố cục phong thủy, trong vòng hai trăm năm, thành Edo đã từ một thành thị nhỏ phát triển thành đại thành thị, khí thế hoành tráng vô cùng..."

[2] Hay còn gọi là Chiếu Đại Quyền Hiện (Tõshõ Dai-Gongen,東照大權現), tước hiệu thần thánh được phong cho Tokugawa Ieyasu sau khi ông qua đời.

[3] Tokugawa Ieyasu (1543-1616) là một nhân vật nổi tiếng trong lịch sử Nhật Bản. Ông là người sáng lập và cũng là vị Shõgun (Tướng quân) đầu tiên của Mạc Phủ

Tokugawa, nắm quyền từ sau trận Sekigahara năm 1600 cho đến Minh Trị Duy Tân năm 1868.

An Thanh Nguyên cười cười nói: "Vậy Hotta huynh có biết xem phong thủy không?"

"Ta nào có biết, nhưng âm dương sư Niwa Kumo của ta lại biết đó."

An Thanh Nguyên cười ha hả nói: "Hotta huynh không biết sao? Ở Trung Quốc chúng ta, đến trẻ con cũng biết, ha ha... Long Nhi, cậu qua đây xem phong thủy của phủ Cát An đi."

https://thuviensach.vn

Ba người liền đứng trên đỉnh núi nhìn xuống dưới, An Long Nhi chỉ tay về phía dòng Cán Giang nói: "Phủ Cát An ở sát bên dòng Cán Giang, trước mặt thiếu minh đường, Cán Giang lại hình thành nên dòng chảy phản cung thủy đối với Cát An, vì vậy cháu đoán phủ này chỉ có thể theo thời thế mà hưng vượng nhất thời, không thể liên tục hưng vượng quá một trăm tám chục năm."

Hotta Masayoshi uống hết ly rượu, lớn tiếng nói: "Phản cung thủy là cái gì, phản cung thủy nhất định là không tốt sao?"

An Thanh Nguyên vỗ vỗ lên vai ông ta nói: "Hotta huynh, trẻ con Trung Quốc nói mà huynh còn không hiểu, cần phải khiêm tốn học tập đó... Hãy nhìn dòng Cán Giang bên dưới kia, có phải giống như một cây cung khổng lồ đặt trên mặt đất hay không, Cán Giang chảy vòng qua núi Thanh Nguyên, chỗ chúng ta đang đứng đây chính là ở bên trong cây cung ấy, nếu lắp ở đây một mũi tên dài ngàn trượng bắn về phía Tây, là có thể bắn tới tận Anh quốc... Phủ Cát An thì khác, phủ Cát An nằm bên ngoài cây cung lớn này, giống như bị cây cung nhắm vào vậy, địa hình này trong phong thủy gọi là phản cung thủy, là đất đại hung đấy."

Hotta Masayoshi trợn mắt lên: "Nói bừa, sao có thể vì cung có thể bắn tên, mà nói dòng sông giống như cây cung tạo thành đất hung được? Huynh lừa tôi, ha ha ha, huynh lừa tôi..."

"Hừ hừ..." An Thanh Nguyên cười khẩy một tiếng, lại chắp hai tay ra sau lưng, xoay người lại hỏi Hotta Masayoshi: "Hotta huynh đánh trận bao giờ chưa?"

"Đánh rồi."

"Nếu để huynh công chiếm Giang Tây, huynh có chiếm cứ phủ Cát An không?"

"Tất nhiên là có."

https://thuviensach.vn

"Tại sao vậy?"

Nói đến đánh trận, thái độ Hotta Masayoshi liền trở nên nghiêm túc: "Phủ Cát An chặn giữa đường sông Cán Giang, là yết hầu giữa hai miền Nam Bắc, địa hình xung quanh có đồng bằng, có núi cao, tiến có thể công, lùi có thể thủ, giữ được ắt sẽ thắng, để mất ắt sẽ bại. Chỉ cần chiếm được phủ Cát An trước, phía Bắc có thể xua quân lên Dự Chương, phía Nam khống chế Linh Nam, được phủ Cát An tức là được cả Giang Tây... tôi nghĩ không chỉ mình tôi, bất cứ tướng lĩnh nào nhìn thấy địa hình Cát An, cũng đều có chiến lược tấn công chiếm cứ phủ này."

An Thanh Nguyên cũng nghiêm sắc mặt nói: "Hotta huynh từ xa đến đây mà vừa thoáng nhìn đã nhận ra nơi này là trọng địa của nhà binh, huống hồ những người

Trung Quốc đã đánh trận ở đất này suốt mấy nghìn năm? Chiến sự mà nổ ra ở Giang Tây, ắt hẳn sẽ đánh tới phủ Cát An trước tiên, triều đại nào phủ này cũng bị nạn binh đao khói lửa, mỗi lần chiến tranh là máu chảy thành sông, mấy nghìn năm nay đến một nửa thời gian là loạn lạc binh đao, bị đám tướng lĩnh như các người coi là trận địa, liệu đây có phải là đất lành cho trăm họ sinh sống hay không?"

"Đây rõ ràng là cưỡng từ đoạt lý, cố mà gán ghép vào, không phải đang nói chuyện phong thủy!" Hotta Masayoshi uống thêm mấy chén nữa, bắt đầu không còn khách khí mà tranh biện với An Thanh Nguyên.

An Thanh Nguyên cũng hứng khởi lên, giọng nói càng lúc càng lớn: "Được, vậy tôi nói chuyện phong thủy với Hotta huynh, phủ Cát An nằm bên ngoài vòng cung của dòng Cán Giang, mặt đất bị nước sông ngày đêm xói mòn suốt nghìn năm qua, trong khi đất ở bên dưới chân núi Thanh Nguyên càng ngày càng nhiều, đất đai của phủ Cát An sẽ càng ngày càng ít, địa lý càng ngày càng không ổn định. Bên dưới phủ Cát An nếu là đất thì sẽ bị trôi đi, không phải đất thì chỉ có đá cục không chút sinh khí, thử hỏi làm

https://thuviensach.vn

sao có thể xây nhà an cư lạc nghiệp? Địa khí không ổn định thì lòng người cũng không ổn, chỉ riêng một thế phản cung thủy này thôi đã đủ khiến phủ Cát An ngày đêm không được yên ổn rồi đấy..."

Hotta Masayoshi thán phục đến nước không còn gì để nói, An Long Nhi xưa nay chưa từng nghe Lục Kiều Kiều giảng giải phong thủy với khí thế hùng hồn như vậy bao giờ, cảm thấy không thể chỉ xem vài quyển sách mà lĩnh ngộ hết được sự cao thâm của phong thủy, cũng phục vị đại ca này của Lục Kiều Kiều sát đất.

An Thanh Nguyên nói xong, lại nhíu chặt hai hàng lông mày nhìn xuống núi, trầm giọng hỏi An Long Nhi: "Long Nhi, nếu để cậu xây dựng lại phủ Cát An, cậu sẽ xây thế nào?"

An Long Nhi đáp: "Sách phong thủy có nói, núi ảnh hưởng đến nhân đinh, nước ảnh hưởng tới tài khí, cháu sẽ xây dựng phủ Cát An bên dưới núi Thanh Nguyên, một là có thể khiến dòng Cán Giang chảy vòng quanh phủ, tạo thành thế đất đại cát dây ngọc quấn lưng, hai là có thể dựa vào núi Thanh Nguyên, được cả sơn lẫn thủy như vậy, tự nhiên sẽ hưng vượng phát đạt."

An Thanh Nguyên trầm ngâm giây lát, đoạn nói: "Đúng thì đúng rồi, nhưng minh đường bên dưới núi Thanh Nguyên này có hạn, chỉ vài trăm thửa ruộng cỏn con thì phát triển được mấy chứ? Nếu có ngày phủ Cát An được xây bên dưới núi Thanh Nguyên, thì bờ bên kia cũng có thể trở thành một minh đường lớn, Cán Giang chảy qua minh đường, một cây cầu lớn bắc qua hai bờ Đông Tây, tiếp nối địa khí của long huyệt và minh đường, như vậy mới là lúc phủ Cát An được thái bình hưng vượng thực sự."

An Long Nhi nhìn dòng Cán Giang trải rộng bên dưới chân núi, phải cần một cây cầu lớn đến chừng nào mới đủ đây?

https://thuviensach.vn

"Long Nhi, cậu thấy nơi này liệu có xảy ra chiến tranh không?" Hình như hôm nay An Thanh Nguyên muốn khảo hạch An Long Nhi, không ngừng hỏi nó các vấn đề khác nhau.

An Long Nhi nói: "Cháu chưa vào phủ Cát An bao giờ, không biết tình hình phong thủy của nha phủ ra sao, nhưng phủ Cát An bây giờ đại khái là mặt hướng Đông, lưng dựa Tây, hứng lấy sát khí của phản cung thủy, nên phải lấy phương Đông để luận việc hung. Giờ đang là vận Cửu tử hữu bật, phương Đông phạm vào giao kiếm sát, phủ Cát An sẽ có nạn binh đao trong kỳ Cửu vận này, tức là trong vòng mười năm tới."

An Thanh Nguyên gật đầu: "Chuẩn thì chuẩn rồi đấy, nhưng chưa đủ chi tiết. Sát khí của phủ Cát An đúng là ở phương Đông, nhưng ngọn nguồn của sát khí lại là phương vị quẻ Nhâm từ phương Bắc theo nước dòng Cán Giang mà đến; trong Cửu vận, phương Nam là vận Hỏa, phương Bắc thuộc Thủy, kết hợp tạo thành đất đại hung tam sát đối xung, vả lại Ngũ hoàng đại hao hung tinh lại bay đến phương Bắc, phủ Cát An hứng nước từ phương này, địa hình không có gì ngăn trở, nước mang theo sát khí phá thành mà vào, tôi đoán sáu năm sau ắt có chiến loạn, việc xảy ra vào năm Nhâm Tý..."

Hotta Masayoshi bấm ngón tay tính toán, đoạn nói: "Sáu năm sau chính là năm Chuột."

An Long Nhi uống ba ly rượu Lý Độ cao lương, toàn thân nóng bừng, đứng dưới ánh trăng cúi nhìn địa thế phong thủy với An Thanh Nguyên, cao đàm khoát luận chuyện thiên hạ, cũng không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

An Thanh Nguyên đặt tay lên vai An Long Nhi nói: "Long Nhi, cậu hãy nhìn đi, sáu năm sau nơi này sẽ thây chất đầy đồng, máu chảy thành sông, nam thì trộm cướp nữ thì đĩ điếm, dân chúng đổi con cho nhau mà ăn, tình cảnh ấy chẳng ai muốn trông thấy cả..."

https://thuviensach.vn

An Long Nhi cũng không muốn thiên hạ trở nên như vậy, cha mẹ nó chết trong chiến loạn, khiến nó chán ghét chiến tranh tự sâu thẳm trong lòng, nhưng kể cả tính ra được sắp có chiến tranh, thì bản thân nó làm được gì chứ? Trước đại thế của thiên hạ, một đứa trẻ có cơm mà ăn, sống sót được đã là tốt lắm rồi. Nó nói: "Nếu thực sự phải đánh trận, thì cũng chẳng có cách nào..."

An Thanh Nguyên hít sâu một hơi, nghiêm nghị bảo An Long Nhi: "Những người có mặt trên đỉnh núi này ngày hôm nay, đều có thể góp một phần sức lực để thiên hạ thái bình, cậu cũng có thể... Long Nhi cậu nhỏ tuổi như vậy đã tài kiêm văn võ, cậu mà không làm được thì còn ai làm được nữa đây? Cậu có nghĩ sau này mình muốn làm gì chưa?"

An Long Nhi cảm thấy đầu nóng bừng lên, đừng nói nó chưa từng nghĩ đến chuyện sau này, kể cả bây giờ bảo nó nghĩ, nó cũng chẳng nghĩ được gì, hiện tại nó chỉ biết đi theo Lục Kiều Kiều là niềm vui lớn nhất trên đời, ở bên cạnh cô, nó mới có cảm giác hạnh phúc chân thực.

Nó lí nhí trả lời: "Sau này... cháu chưa nghĩ tới chuyện sau này..."

"Cậu có thể mãi mãi đi theo Lục Kiều Kiều không?"

"Cháu không biết..."

"Cậu chưa từng nghĩ đến việc đi con đường riêng của mình sao?"

"Cháu không biết... cháu chưa từng nghĩ đến..."

"Lục Kiều Kiều hơn cậu sáu bảy tuổi, con bé chẳng mấy chốc sẽ thành gia lập thất, sinh con đẻ cái, cậu cũng vẫn đi theo nó à?"

An Long Nhi bắt đầu thấy đau đầu, nó dùng cả hai tay xoa mạnh lên mặt, muốn khiến bản thân tỉnh táo thêm một chút.

https://thuviensach.vn

An Thanh Nguyên lùi lại sau mấy bước, "soát" một tiếng, rút trường kiếm ở thắt lưng ra, thuận thế giơ lên cao, mũi kiếm hơi rung, chênh chếch chỉ lên bầu trời. Anh ta loạng choạng ngã nghiêng sang một bên như người say rượu, An Long Nhi và Hotta Masayoshi đều kinh hoảng kêu lên "Cẩn thận", định bước tới đỡ lấy An Thanh Nguyên. Nhưng An Thanh Nguyên lại lộn nhào một vòng trên không, trường kiếm đâm xuống theo một góc độ kỳ dị, sau đó liên tiếp bước những bước nhỏ, ánh kiếm loang loáng bốn phương, múa ra một đường Bát tiên kiếm phiêu diêu linh động.

An Long Nhi nhận ra bộ kiếm pháp này, vội vàng kéo Hotta Masayoshi lùi ra, cùng thưởng thức một màn túy kiếm hiếm có.

An Thanh Nguyên cất giọng trầm bổng ngâm lên giữa ánh kiếm loang loáng lưu động:

Túy lý khiêu đăng khán kiếm,

Mộng hồi xuy giác liên doanh.

Bát bách lý phân huy hạ chá,

Ngũ thập huyền phiên tái ngoại thanh,

Sa trường thu điểm binh...[4]

[4]. Những câu này trích trong bài từ Phá trận tử của Tân Khí Tật.

Say khướt khêu đèn ngắm kiếm,

Mộng về còi rúc liên thanh.

Tiệc mở lộc khao đều quân tướng,

Đàn sáo lừng vang khúc quân hành,

https://thuviensach.vn

Sa trường thu điểm binh.

(Bản dịch Nguyễn Khắc Phi)

An Long Nhi đang nhìn như say như mê, An Thanh Nguyên đột nhiên trượt tới một bước, chỉ mũi kiếm vào trước cổ họng nó, quát lên dữ dội: "Thiên hạ đại loạn, đại trượng phu không kiến công lập nghiệp an thiên hạ còn đợi lúc nào nữa!"

An Long Nhi đỏ mặt tía tai nhìn mũi kiếm trước mặt, sau đó lại thấy An Thanh Nguyên mạnh mẽ thu kiếm vào bao, không nói được lời nào. Một thiếu niên thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ về tương lai của mình, làm sao nghĩ đến đại sự thiên hạ, kiến công lập nghiệp cơ chứ? Sau khi cha mẹ nó qua đời, nó đến nhà của sư phụ mãi võ Sái Tiêu, việc quan trọng nhất chính là nghe lời và chăm chỉ; khi được bán qua tay Lục Kiều Kiều, việc nó cần làm cũng vẫn là nghe lời và chăm chỉ, nó gần như cho rằng nghe lời và chăm chỉ chính là cuộc sống, chỉ cần như vậy là có thể duy trì được bản thân mà sống tiếp. Giờ đây, An Thanh Nguyên lại đột nhiên nói với nó những đạo lý lớn lao này, không phải nó không động lòng, mà là những chuyện đó quá xa xôi, căn bản không thể nào với tới được, nên nó chỉ biết đứng ngây ra nhìn anh ta.

An Thanh Nguyên ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng phía trời Tây, trầm ngâm lẩm bẩm:

Tân khổ tao phùng khởi nhất kinh,

Can qua liêu lạc tứ chu tinh.

Son hà phá toái phong phiêu nhứ,

Thân thế phù trầm vũ đả bình.

Hoàng Khủng than đầu thuyết hoàng khủng,

https://thuviensach.vn

Linh Đinh dương lý thán linh đinh.

Nhăn sinh tự cổ thùy vô tử,

Lưu thủ đan tâm chiếu hãn thanh[5].

[5] Đây là bài thơ Quá Linh Đinh dương (Qua biển Linh Đinh) của Văn Thiên Tường đời Tống.

Cay đắng gian nan trải phận đành

Can qua lưu lạc bốn năm quanh

Cuộc đời bèo bọt mưa trôi dạt

Sông núi hoa cành gió tướp banh

Hãi sợ bến đầu nghe hãi sợ

Lênh đênh bể tận thán lênh đênh

Người đời tự cổ ai không chết

Lưu giữ lòng son sáng sử xanh.

(Bản dịch Đông A)

"Cậu biết bài thơ này của ai viết không?"

An Long Nhi từ nhỏ đã được đọc bài thơ này, nó lập tức trả lời: "Đại anh hùng kháng Nguyên, Văn Thiên Tường[6]."

[6] Văn Thiên Tường (1236-1282) tự Tống Thụy, hiệu Văn Sơn, tên Vân Tôn. Thiên Tường là tên bạn đặt cho lúc ông 20 tuổi đến Giang Tây thi cống sĩ. Ông sống vào

https://thuviensach.vn

thời nhà Tống bị Mông Cổ xâm lấn. Năm 1271, Hốt Tất Liệt cử binh đánh Nam Tống. Hai thành Tương Dương và Phàn Thành bị vây chặt, thủ đô Lâm An bị uy hiếp.

Ông mộ binh được vạn người, kéo về bảo vệ Lâm An. Khi quân Mông Cổ đến đánh Lâm An, quan quân triều đình bỏ chạy, ông đảm nhận chức sứ giả đến trại quân Nguyên đàm phán. Không ngờ ông bị bắt, nhưng sau trốn được chạy về Nam mộ binh đánh tiếp cùng với Trương Thế Kiệt, Lục Tú Phu. Sau cùng lực lượng không đối chọi nổi, ông bị bắt đem về Đại Đô (Bắc Kinh). Hốt Tất Liệt đã chiêu hàng nhưng ông quyết không đầu hàng, cuối cùng bị xử trảm tại đây năm 47 tuổi.

"Cậu biết ông ấy là người ở đâu không?"

"Không biết..."

An Thanh Nguyên chỉ kiếm xuống chân núi: "Văn Thiên Tường là nhân sĩ phủ Cát An, dưới chân núi này... chính là quê nhà của Hữu thừa tướng Đại Tống Vân Thiên Tường..."

Lời của An Thanh Nguyên khiến đầu An Long Nhi nóng bừng lên, thì ra mảnh đất dưới chân nó chính là cố hương của một vị anh hùng, phong phạm danh sĩ của An Thanh Nguyên, e rằng cũng không thể tách rời mảnh đất này.

An Thanh Nguyên quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt An Long Nhi, nói: "Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, sớm lập đại chí thì đời này mới không hối hận. Giờ đây quốc gia thù trong giặc ngoài, triều đình đang lúc coi trọng nhân tài, các chí sĩ nhiệt huyết chớ nên chậm trễ, phải mau ra sức vì nước vì dân..."

An Long Nhi thấy sự tín nhiệm và kiên định trong ánh mắt An Thanh Nguyên, bèn thử dò hỏi: "Cháu thì có thể làm được gì chứ?"

https://thuviensach.vn

An Thanh Nguyên nói: "Bọn quỷ Tây Dương đã phá tan cửa ngõ quốc gia, nếu còn không khai quan thông thương với nước ngoài, mạnh dạn tiến hành biện pháp theo các nước phương Tây, giang sơn Đại Thanh sẽ như vầng trăng tàn lặn xuống núi Tây, mất trong một sớm một chiều; trong nước thì lũ phản tặc tụ tập, giữa lúc quốc nạn ngập đầu, bọn chúng lại ở những nơi triều đình không với tới kịp mà thảm sát sinh linh, giành lấy lợi riêng, dân chúng làm sao có thể an cư lạc nghiệp được đây? Cứ tiếp tục thế này, thiên hạ sẽ chỉ biến thành địa ngục trần gian..."

An Long Nhi không hiểu nhiều quan hệ nhân quả, nhưng nói tới địa ngục trần gian thì nó đã có những trải nghiệm sâu sắc.

Thành Quảng Châu nhiều năm trước, khi bị quân đội Anh công phá đã biến thành một bãi chiến trường đầy máu tanh, tình cảnh ấy đến nay vẫn còn rành rành trước mắt An Long Nhi, mỗi khi ánh đao lóe lên, hay tiếng súng nổ vang, là có một sinh mạng biến mất, thêm một gia đình tan nát.

Ánh mắt nó dần dần toát lên sự phẫn hận và sát khí lạnh như băng tuyết, hơi thở cũng nặng nề hơn.

An Thanh Nguyên lại nói: "Giờ triều đình trong thì dẹp loạn phỉ, ngoài phải đánh ngoại xâm, là một nhà huyền học có thể bói toán ra được đại thế của thiên hạ trong tương lai, phá địch trước khi chiến tranh nổ ra... mới là thượng sách để bảo vệ quốc gia. Chỉ khi thiên hạ thái bình, chúng ta mới có thể trung hưng lại quốc uy của thiên triều, khiến bốn phương thần phục dưới chân thiên triều ta, Long Nhi ngày đó, hắn cũng giống như Hotta tiên sinh đây, trở thành bậc đại anh hùng được cắt đất phong hầu ở dưới một người mà trên cả vạn người rồi."

An Long Nhi gật gật đầu với An Thanh Nguyên: "An đại thúc, xin chú dạy Long Nhi phải làm sao..."

https://thuviensach.vn

Nghe thấy tiếng sủa của Đại Hoa Bối, Lục Kiều Kiều nằm trên giường mở bừng mắt, cô vỗ vỗ lên đầu nó mấy cái, ú ớ mắng nó không được sủa nữa, sau đó tập trung tinh thần lắng nghe âm thanh bên ngoài.

Cô nghe thấy An Long Nhi ra cửa, thì thầm nói mấy câu với An Thanh Nguyên, sau đó mấy người bọn họ rời khỏi hành lang phía trước tăng xá, cô cũng tung người nhảy xuống giường. Cô giắt súng lục và thanh Tụ lý đao lên người, "xùy" một tiếng với Đại Hoa Bối, dặn nó ngoan ngoãn ở yên trong phòng trông nhà, rồi lặng lẽ lẻn tới trước cửa Thiền phòng của Vô Vị đại sư khẽ gõ hai tiếng, sau đó leo qua bức tường đầu hồi chùa Tịnh Cư ra ngoài.

Ra khỏi chùa Tịnh Cư, cô liền đi về phía sườn Đông núi Thanh Nguyên. Nửa đêm về sáng, mặt trăng ở bầu trời phía Tây, nên dốc núi phía Đông tối đen như mực. Cô chạy tới bên cạnh một ngôi đình nghỉ chân nhỏ ven đường, nấp trong bụi cỏ. Lát sau, một bóng người cao lớn chạy tới, mang theo tiếng gió phần phật, khi bóng người ấy đến trước đình nghỉ chân, Lục Kiều Kiều định thần nhìn kỹ, thì ra là Tôn Tồn Chân cõng Vô Vị đại sư trên lưng. Vóc dáng Vô Vị đại sư rất nhỏ, Tôn Tồn Chân cõng ông không hề tốn sức chút nào. Hai người bọn họ hợp lại thành một, thân hình đương nhiên phải cao lớn.

Vô Vị đại sư mặc bộ tăng y bó sát người khi lao động, trên tay vẫn cầm cây thiền trượng cao gấp đôi người. Ông vừa xuống đất liền rảo chân chạy tới bên cạnh Lục Kiều Kiều ngồi xuống, nhe răng cười với cô.

Lục Kiều Kiều rút ra một thanh Tụ lý đao đưa cho Vô Vị đại sư, đại sư trợn tròn mắt lên lắc đầu, xua xua tay, tỏ ý mình không cần thứ đó. Không cần thì thôi, Lục Kiều Kiều cất đao vào ống tay áo, tìm một bụi cây nhỏ ngồi vào trong, nhìn Tôn Tồn Chân đứng ở bãi đất trống phía đối diện.

Âm dương sư Niwa Kumo đã tính ra được đêm nay Đặng Nghiêu sẽ đến giải bùa cho Tôn Tồn Chần, nên bảy ngày nay Lục Kiều Kiều đều vắt óc

https://thuviensach.vn

nghĩ cách làm sao gặp được Đặng Nghiêu một lần. Hiện giờ cách này là phương án tốt nhất mà cô có thể nghĩ ra. Gặp nhau như vậy, chắc có thể cùng Đặng Nghiêu mở lòng nói chuyện.

Không bao lâu, sau lưng Lục Kiều Kiều có tiếng người khe khẽ gọi cô, vừa nghe đã biết là giọng của Đặng Nghiêu.

Lục Kiều Kiều quay người lại, gọi: "Đặng đại ca... huynh ở đâu đấy? Ra đây đi..."

"Đến đây... khe khẽ cái miệng thôi..." Đặng Nghiêu đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối, Lục Kiều Kiều đấm mạnh một cú lên ngực y, mắng: "Đồ chết tiệt, giám thị tôi suốt hai năm, giờ lại còn truy sát tôi nữa, người bị trúng đạn lần trước chính là huynh, vậy mà còn không chịu nhận, đánh chết huynh... đánh chết huynh..." Lục Kiều Kiều dẩu môi lên đấm liên hồi vào ngực Đặng Nghiêu.

Đặng Nghiêu lách người né sang một bên, nói: "Suỵt suỵt... bé cái miệng thôi... còn đánh nữa à... đừng đánh nữa... gọi Tôn Tham qua đây, tôi giải bùa cho hắn..."

Sau khi Tôn Tồn Chân bước tới, bốn người ngồi tụm lại trong bụi cây tối om, Lục Kiều Kiều giới thiệu Vô Vị đại sư và Đặng Nghiêu với nhau, Đặng Nghiêu liền hỏi:

"Tôn Tham thế nào rồi? Có nhìn thấy gì không?"

"Còn phải đợi huynh nữa chắc, Vô Vị đại sư đã chữa khỏi cho y rồi, hôm nay chính là đợi huynh đến nói chuyện đấy..."

Đặng Nghiêu chắp tay nói với Vô Vị đại sư: "Chậc chậc, thật ngại quá, làm phiền đại sư rồi, tôi chẳng qua là bất đắc dĩ thôi, cấp trên hạ lệnh phải giết y, tôi làm như vậy coi như phế y đi, cũng có thể báo cáo là hoàn thành

https://thuviensach.vn

nhiệm vụ, đằng nào y cũng không còn bát tự, cấp trên không truy được, coi như người chết là xong chuyện.

Lục Kiều Kiều nói: "Tôn Tồn Chân chữa khỏi, coi như bỏ qua, chúng tôi đều nhất trí cho rằng huynh không phải kẻ xấu xa tột độ, tin rằng huynh cũng có chỗ khó xử, nhưng huynh phải khai ra, các người đang làm gì? Tại sao cứ đuổi theo tôi như vậy?"

Đặng Nghiêu ra vẻ khó xử: "Tôi là công sai, việc công phải làm, có vợ có con phải nuôi, làm xong chuyện lại phải về kinh báo cáo; tôi cũng không muốn thương tổn đến ai, mọi người làm tốt việc của mình là xong. Kiều Kiều, tôi nói với cô..."

Đặng Nghiêu nói tới đây, liền đưa mắt nhìn Vô Vị đại sư và Tôn Tồn Chân đang nhích tới gần. Lục Kiều Kiều gật đầu nói: "Đều là người nhà cả, huynh cứ nói đi..."

"Cấp trên nhất quyết phải lấy cho bằng được Long Quyết của nhà các người đấy, cô chỉ cần giao ra, triều đình sẽ phong thưởng; cô là nhân tài phong thủy, hiện giờ triều đình cầu tài như khát nước, nếu cô hợp tác với bọn tôi, làm tốt chuyện này, năm nào cũng có đầy bổng lộc, nửa đời sau cô không cần phải lo nghĩ gì nữa. Cô chạy trốn làm gì chứ?"

Đặng Nghiêu vừa dứt lời, Lục Kiều Kiều lập tức nói ngay: "Đúng vậy, tại sao tôi phải chạy chứ? Chẳng phải do các người ra tay trước hay sao? Tính tôi thế nào huynh biết rồi còn gì, mua chuộc tôi là xong, suốt dọc đường cứ dọa tôi, tôi đương nhiên phải chạy trốn rồi... Đấy, tại sao không nói với tôi ngay từ đầu đi? Hừ... hừ..."

Lục Kiều Kiều cười khẩy nhìn Đặng Nghiêu, chỉ nghe y đáp: "Đó đều do Quốc sư sắp xếp, cô quen thân với nhà tôi như vậy, sao tôi lại ra tay nặng với cô được chứ?

Tôi mà là Quốc sư, thì đã mua chuộc cô từ lâu rồi..."

https://thuviensach.vn

"Quốc sư là ai vậy?" Lục Kiều Kiều đột nhiên hỏi.

Đặng Nghiêu thoáng ngẩn người: "Chuyện này không thể nói cho cô được. Cô phải biết rằng, một con đường thênh thang đang trải ra trước mắt cô, sự việc hoàn thành thuận lợi, Tôn Tồn Chân có thể được xá miễn, y không phạm phải tội gì lớn, chẳng qua chỉ không hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, giờ coi như bị cách chức điều tra một hồi, quay lại lập công chuộc tội còn có thể thăng lên một cấp..."

Tôn Tồn Chân nói: "Ông đừng lừa gạt tôi, triều đình sẽ tuyệt đối không buông tha cho tôi đâu."

Đặng Nghiêu vui vẻ nói: "Chà, ngươi có thể nghe được rồi à?!"

Vô Vị đại sư chen miệng vào nói: "Lợi hại không, y đã khai mở được thiên nhãn và thiên nhĩ, nghe còn rõ hơn cả nhà ông ấy chứ, ha ha ha..."

Lục Kiều Kiều đợi mọi người nói hết mấy câu bông đùa, tất cả yên lặng trở lại, mới lạnh lùng hỏi: "Đặng đại ca, huynh cũng là người tu đạo, giới điều thứ ba chính là cấm nói một đằng nghĩ một nẻo, hãy thành thực nói cho tôi biết, Quốc sư có phải anh trai của tôi không?"

Đặng Nghiêu nhìn vào mắt Lục Kiều Kiều, miệng ngậm chặt không nói gì.

Lục Kiều Kiều lại nói: "Cha tôi là bậc đại phong thủy sư, long huyệt mà ông ấy đích thân điểm cho ông nội có tên là Phượng Hoàng Sải Cánh, lấy núi Sùng Hoa làm núi tổ, lấy núi Thanh Nguyên làm núi triều bái, vận khởi về đường văn bút, con trai trưởng trong nhà ắt hẳn phải lên đến chức Tam công, nhưng anh tôi lại nói mình chỉ là một giáo thư nghèo ở Hàn Lâm viện? Đùa tôi chắc, với lại, tôi mười năm không gặp anh ta một lần, anh ta vừa xuất hiện nhà tôi liền bị phá, không phải anh ta thì còn ai vào đây được nữa?"

https://thuviensach.vn

Đặng Nghiêu gãi đầu nói: "Chậc, thôi thì tôi nói cho cô vậy, các phong thủy sư không chịu gia nhập với triều đình ở Quảng Đông đều bị hỏi tội rồi, anh cô khổ tâm không muốn cô đi vào đường lầm lạc, thấy tôi có vợ có con, vì vậy mới sắp xếp cho tôi ở bên cạnh để tiện bề trông chừng cho cô, nếu là phong thủy sư khác thì sớm đã bị gô cổ rồi..."

"Chậc... thì ra là vậy..." Mọi thắc mắc trong lòng Lục Kiều Kiều đều đã tìm được lời giải, việc cô cần làm bây giờ chỉ là xem đại ca An Thanh Nguyên tiếp tục diễn vở kịch này như thế nào thôi.

Đặng Nghiêu nôn nóng nói: "Kiều Kiều, mau làm cho xong chuyện, giao Long Quyết cho đại ca cô là chúng ta đều có thể yên thân, làm ra lắm chuyện như thế để làm gì chứ?"

Vô Vị đại sư cũng cười cười hỏi Lục Kiều Kiều: "Đúng đấy, làm ra lắm chuyện như thế để làm gì chứ?"

Lục Kiều Kiều không nói gì, cô đứng dậy ra khỏi bụi cây, đi tới chỗ sườn dốc có thể nhìn xuống chân núi. Ba người còn lại đứng lên theo, thực ra thì chen chúc ở đó nói chuyện cũng tức cười.

Lục Kiều Kiều quay đầu lại hỏi Đặng Nghiêu: "Đặng đại ca, tại sao huynh lại lén lút tới đây mà không thể quang minh chính đại?"

Đặng Nghiêu đáp: "Còn phải hỏi nữa à, cấp trên hạ lệnh giết y, giờ tôi đang kháng lệnh, đương nhiên phải lén lút rồi."

"Đặng đại ca, tôi biết huynh là người tốt, chuyện đến nông nỗi này đều do mệnh lệnh của cấp trên và ý nguyện của huynh khác nhau... một triều đình mà không thể khiến quan viên cam tâm tình nguyện làm việc cho mình, còn đáng để huynh bán mạng nữa hay không?"

Đặng Nghiêu bước lên một bước, đặt ngón tay lên miệng nói: "Suỵt, cô muốn làm phản đấy à, tuyệt đối không được nói năng kiểu ấy..."

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều cười cười, vẫy tay gọi ba người chụm lại chỗ mình, nhỏ giọng nói với họ: "Tôi phản từ lâu rồi, tôi đã điểm ra thiên tử long huyệt có thể lật đổ triều đình

Đại Thanh, vị thiên tử mới sẽ nhanh chóng đăng cơ, y còn nợ tôi một vạn lượng vàng nữa.."

Đặng Nghiêu cả kinh thất sắc, Lục Kiều Kiều giữ chặt cổ tay anh ta lại, trầm giọng nói thật nhanh: "Đặng đại ca... huynh có biết Long Quyết là gì không?"

"Là sách phong thủy?"

"Huynh nói xem, là sách phong thủy kiểu gì?"

"Không biết, tôi là đạo sĩ, tôi chỉ biết thuật phong thủy thông thường thôi."

Bàn tay Lục Kiều Kiều vẫn bóp chặt cổ tay Đặng Nghiêu: "Đó là thuật phong thủy thiên tử, lập thiên tử dùng Long Quyết, mà trảm thiên tử cũng dùng Long Quyết,

Long Quyết xuất hiện, thiên hạ ắt sẽ thay triều đổi đại, máu chảy thành sông, trăm nghìn đầu người rơi xuống đất, huynh có muốn tôi giao Long Quyết ra cho anh ta không? Có muốn không?"

Đặng Nghiêu bị dọa cho bần thần cả người; Tôn Tồn Chân đầu chít khăn vuông, trên mặt phủ một tấm vải đen như cái rèm cửa, nhưng từ động tác cũng có thể nhận ra y lập tức nhìn thẳng vào Lục Kiều Kiều, chấn động toàn thân khi cô nhắc đến thuật phong thủy thiên tử; chỉ có Vô Vị đại sư vẫn nheo mắt mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn người này rồi lại quay sang nhìn người kia, tựa như một ông bác hàng xóm hoàn toàn không liên quan gì, chỉ đến xem náo nhiệt vậy.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều nhướng đôi mắt hạnh to tròn lên nhìn chằm chằm vào Đặng Nghiêu, Đặng Nghiêu lắp bắp nói: "Không... không phải vậy chứ, có thuật phong thủy như vậy sao?"

Lục Kiều Kiều rút thanh đao ở thắt lưng y ra, huơ lên trước mặt y, sau đó lại "xoẹt" một tiếng đút trở vào vỏ: "Huynh là quân nhân sao? Huynh muốn giết người à?

Thần Tiêu phái các người sở trường nhất là hô phong hoán vũ, đánh sấm giăng sét, vốn dĩ nên mang đến nước cam lồ tưới tiêu ruộng đất cho dân chúng trong thiên hạ, huynh mang đao để làm gì? Đó là vì cấp trên của huynh bắt các người phải đeo, vì các người không thể dùng tiền bạc và quan chức để mua được Long Quyết..."

Sau đó, Lục Kiều Kiều buông tay Đặng Nghiêu ra, rút khẩu súng côn ở thắt lưng chĩa vào dưới cằm đối phương: "Ba tháng trước tôi chỉ là một nữ nhi yếu đuối, giờ tôi phải đeo súng giết người, tại sao? Vì có người biết rằng không thể mua được Long Quyết từ tôi, hắn chỉ có thể ép bức! Lừa gạt! Cướp đoạt! Bất chấp giết bạn bè tôi, giết những người vô tội, hắn chính là đại ca của tôi, An Thanh Nguyên. Trong cung bảo điển huyền học gì chẳng có, tại sao anh ta phải đến cướp Long Quyết? Đường đường là Quốc sư tại sao phải ngày ngày ở chùa Tịnh Cư đào củ cải, giả điên giả khùng quyết cướp bằng được Long Quyết? Bởi vì chỉ có Long Quyết mới là thuật phong thủy có thể thay đổi thiên hạ, anh ta có mục đích không thể nói với người khác, huynh biết là gì không? Có biết không?"

Đặng Nghiêu phen này thực sự bị dọa cho sững người, y nói: "Đám thuộc hạ chúng tôi cũng không tiện hỏi cấp trên quá nhiều việc... chậc, đằng nào thì cũng rất khó nói cho rõ, Kiều Kiều, triều đình dẫu sao cũng là triều đình, sẽ không tự đánh đổ mình, dù Long Quyết có cực kỳ lợi hại chăng nữa, triều đình cũng sẽ không dùng nó để phá hoại giang sơn đâu..."

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều hạ khẩu súng trên tay xuống, cười khẩy: "Hừ... huynh cũng chứng kiến sự việc trên đỉnh Phù Dung rồi đấy, các người đào mộ tổ nhà người ta lên, phá hoại cả một long mạch, khiến cả một gia tộc, cả một thôn làng phải chịu họa diệt môn, tất cả chỉ vì một kẻ muốn vĩnh viễn làm hoàng đế, và một số kẻ muốn vĩnh viễn làm nô tài cho triều đình Đại Thanh, huynh nói xem một triều đình như vậy mà có được Long Quyết thì sẽ làm gì chứ? Triều đình như thế liệu có yêu thương bảo vệ giang sơn này hay không? Huynh có muốn tôi bán Long Quyết đổi lấy quan chức bổng lộc của triều đình hay không? Huynh cũng có vợ có con có hương thân phụ lão đấy nhé Đặng đại ca..."

Đặng Nghiêu đã không còn gì để nói nữa, y nhìn cả bọn thở dài một tiếng nặng nề, sau đó chắp tay chào mọi người, thân hình lùi lại, biến mất trong bóng đêm.

Lục Kiều Kiều kích động diễn thuyết xong, thở hắt ra một hơi dài, lật tay đút súng vào bao, chắp tay lại vái Vô Vị đại sư và Tôn Tồn Chân: "Hai vị đại sư, hết chuyện rồi, Lục Kiều Kiều về đi ngủ đây." Dứt lời, cô liền quay đầu chạy về chùa Tịnh Cư.

Tôn Tồn Chân cõng Vô Vị đại sư lặng lẽ phóng lên đỉnh cao nhất của núi Thanh Nguyên.

Sáng sớm hôm sau, Lục Kiều Kiều chải chuốt xong xuôi đi ra khỏi phòng, thấy An Thanh Nguyên cũng vừa khéo bước ra, hai người đưa mắt nhìn nhau, gật đầu cười với nhau một cái, đều cảm thấy đối phương ngủ không đủ giấc, hơn nữa còn có nhiều ẩn ý.

An Thanh Nguyên bước đến nói: "Tiểu Như dậy sớm thế, chốc nữa nhị đệ lên núi thăm chúng ta, ba huynh muội cùng đi quét mộ cho ông nội được không?"

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều ngoan ngoãn gật đầu: "Trở về lâu như vậy, hiếm khi cả hai vị ca ca đều có mặt, đi quét mộ cho ông nội đương nhiên là được rồi."

"À... vậy thì tốt, lúc muội làm việc trong nhà bếp, nhớ chuẩn bị một ít bánh trái và hương hoa để bái tế, sau bữa trưa chúng ta sẽ lên núi..."

Lục Kiều Kiều nói: "Có cần chuẩn bị rượu không?"

An Thanh Nguyên lấy tay xoa xoa đầu, nhướng mày nói: "Trong chùa không có rượu, chắc chỗ nhị đệ có đấy... khì khì..."

Lục Kiều Kiều cúi đầu che miệng cười cười nói: "Muội còn ngửi thấy mùi rượu cơ mà." Nói xong liền quay người đi vào trong bếp.

An Thanh Nguyên nhìn Lục Kiều Kiều đi qua cánh cổng tròn của khu tăng xá, hai hàng mày khẽ chau lại, nếu không chú ý thì rất khó phát hiện ra.

Buổi trưa, quả nhiên An Thanh Viễn mang một rương to toàn đồ ăn ngon lên núi, sau đó, An Thanh Nguyên dẫn cả bọn cùng đi quét mộ cho ông nội.

An Thanh Nguyên đề nghị cho An Long Nhi cùng đi để mở mang tầm mắt, Jack là người ham chơi, vết thương đã lành lại tương đối, tất nhiên cũng muốn ra ngoài cho khuây khỏa, vì vậy cả bọn đều xin Vô Vị đại sư cho nghỉ lao động một buổi, cùng dắt ngựa rời khỏi núi Thanh Nguyên.

Phủ Cát An ở phía Tây núi Thanh Nguyên, cách một con sông; mộ tổ của nhà họ An ở núi Sùng Hoa, nằm phía Đông núi Thanh Nguyên, cưỡi ngựa từ chùa Tịnh Cư mất khoảng một canh giờ.

Mấy người cẩn thận dắt ngựa xuống núi Thanh Nguyên, tới đồng bằng thì phóng nhanh chừng một canh giờ, cuối cùng leo lên một con đường núi

https://thuviensach.vn

dốc đứng, đến lưng chừng núi, cả bọn quay đầu nhìn lại, thảy đều không khỏi trầm trồ trước phong cảnh hiện ra trước mắt.

Ngoảnh nhìn về phía Tây, dưới chân là núi non trùng điệp, đằng xa là hai đỉnh cao của núi Thanh Nguyên, xa nữa có thể lờ mờ trông thấy dòng Cán Giang uốn lượn như sợi dây bạc trên mặt đất; nhìn sang hai mé tả hữu, quang cảnh lại càng hào hùng, thì ra núi non hai bên đều nhô cao trải rộng, tựa như phượng hoàng đập cánh bay lên, toàn cục tràn đầy sinh cơ, động tĩnh tương hỗ hết sức chặt chẽ.

Cả bọn xuống ngựa, An Thanh Nguyên thông đường thạo lối, đi thẳng tới một bụi cỏ, bảo mấy người cùng xắn tay quét dọn cỏ khô. Một ngôi mộ đá hình chữ nhật từ từ hiện ra. Trên bia mộ viết hàng chữ "An công Kinh Kỳ chi mộ", ngoài ra còn một hàng chữ nhỏ khắc thời gian hạ táng, tên người xây mộ và hướng mộ, mé ngoài cùng khắc bốn chữ, "Phượng Hoàng Sải Cánh".

Mấy người dọn dẹp sạch sẽ xung quanh ngôi mộ, nhổ hết cỏ dại, liền trông thấy trên đỉnh mộ hơi khum khum có những phiến đồng to bằng lòng bàn tay xếp ngay hàng thẳng lối. Lục Kiều Kiều đưa tay lau phiến đồng, thấy bề mặt nó phát ra sắc đồng đỏ dịu. Chỉ có loại đồng thượng hảo hạng đã qua tôi luyện mới có màu sắc này, không hề có vết hoen gỉ nào. Cô ngạc nhiên thốt lên: "Chà chà, sao lại có những phiến đồng này nhỉ, hồi nhỏ sao muội không thấy?"

An Thanh Viễn cũng bước tới xem xét: "Phải đấy, ta cũng không có ấn tượng gì, cái này để làm gì thế?"

An Thanh Nguyên đang bày biện đồ cúng, ngẩng đầu lên nhìn rồi nói: "Chắc là cha thêm vào để bảo vệ mộ tổ đấy, như vậy có thể bao bọc thêm cho quan tài đá bên trong."

https://thuviensach.vn

An Long Nhi và Jack cũng sấn tới nhìn ngó, An Long Nhi vừa trông thấy những phiến đồng ấy liền nói: "Ủa? Đây chẳng phải bố cục Tướng quân mặc giáp sao? Thì ra đúng là có bố cục phong thủy này..."

Vừa nghe An Long Nhi nói thế, Lục Kiều Kiều và An Thanh Nguyên đều dừng lại nhìn An Long Nhi, sau đó đưa mắt lên nhìn nhau.

An Long Nhi không biết có phải mình vừa lỡ lời gì hay không, lúng túng hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia.

Lục Kiều Kiều và An Thanh Nguyên đứng nguyên tại chỗ, lặng lẽ nhìn nhau chằm chằm, bầu không khí đột nhiên trở nên kỳ dị.

Ngay cả An Long Nhi còn nhìn ra được bố cục Tướng quân mặc giáp, Lục Kiều Kiều và An Thanh Nguyên lại không nhận ra hay sao? Không phải, chỉ là hai người bọn họ đều đang nói dối, vả lại còn biết đối phương cũng đang nói dối.

Cục thế Tướng quân mặc giáp này chuyên để thôi thúc vận hiển quý theo đường võ nghiệp, phối hợp với thế núi thế sông, có thể chuyển văn nghiệp thành võ nghiệp, một mình nắm trăm vạn giáp binh trong thiên hạ, quyền thế khuynh đảo cả triều đình.

Cả Lục Kiều Kiều và An Thanh Nguyên đều biết giờ có nói gì cũng chỉ là thừa thãi, tiếp tục giả ngây cũng chẳng ý nghĩa gì, đây rõ ràng là cục thế phong thủy của một người bày ra chuẩn bị cho thiên hạ đại chiến. Người này nếu không phải An Thanh Nguyên, thì chính là An Vị Thu, cha của bọn họ.

Lục Kiều Kiều chầm chậm lùi mấy bước đứng bên cạnh Jack. Jack ở bên Lục Kiều Kiều đã lâu, cũng hết sức nhạy cảm với bầu không khí kiểu này, vả lại, anh đã nghi ngờ An Thanh Nguyên từ lâu. Giờ đây khi An Long Nhi vô ý chỉ ra bố cục Tướng quân mặc giáp, Jack lập tức ý thức được Lục

https://thuviensach.vn

Kiều Kiều lùi lại bên cạnh, là hy vọng được mình che chở. Anh bèn đưa tay lên miệng ho khan một tiếng, tỏ ý mình đã chuẩn bị xong xuôi.

Nhị ca An Thanh Viễn của Lục Kiều Kiều không hiểu xảy ra chuyện gì, còn hỏi An Long Nhi: "Long Nhi cũng biết xem phong thủy à, nói cho chúng ta biết về phong thủy ở đây đi... Ha ha, nghe cha giảng giải phong thủy nhiều rồi, giờ nghe Long Nhi giải thích chắc hẳn thú vị lắm, nói đi nào..."

An Long Nhi nhìn An Thanh Nguyên rồi lại nhìn Lục Kiều Kiều, cảm giác có gì đó rất không ổn, không biết hai người họ đang muốn làm gì nữa. Ánh mắt Lục Kiều Kiều vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mặt An Thanh Nguyên, nhưng miệng lại bảo: "Long Nhi, mày cứ nói đi, mày thấy phong thủy ở đây thế nào?"

"Vâng, cô Kiều..." An Long Nhi quay đầu nhìn về núi Thanh Nguyên ở phía Tây, nói: "Trên bia mộ có đề huyệt tượng này là Phượng Hoàng Sải Cánh, có thể thấy là vì lúc long mạch khai mở kết huyệt ở đây, hai cánh long hổ hai bên không hề bọc vào, mà lại trải rộng nhô cao sang hai phía. Hai dãy núi ở hai bên trải rộng vươn xa, chỉ việc con cháu phải tứ tán, nhưng hình thế lại tốt lành, vì vậy con cháu sẽ công thành danh toại ở xa ngoài ngàn dặm, công danh tiền tài đều ở phương xa."

An Thanh Viễn vừa nghe tới đây liền tỏ ra rất vui vẻ: "Đúng đấy, nhóc con cũng giỏi ra phết, ta đúng là phải đến Vân Nam mới biết thế nào là kiếm tiền to, tiền tài ở phương xa mà, đúng đúng đúng! Nói tiếp đi... hì hì..."

An Long Nhi lại tiếp lời: "Ở đây có một mạch đất thấp nhỏ chắn phía trước, giống như đặt một bàn trà phía trước long huyệt, đấy là Án sơn của long huyệt, đại biểu con cháu đời sau ăn no mặc ấm, dễ dàng được phú quý giàu sang..."

https://thuviensach.vn

An Long Nhi liếc Lục Kiều Kiều, thấy cô vẫn nhìn chằm chằm vào An Thanh Nguyên. An Thanh Nguyên lại chắp tay quay mặt ra phía ngoài núi, dõi mắt ngắm núi Thanh Nguyên phía xa, tựa hồ đang chăm chú lắng nghe nó giảng giải phong thủy vậy.

An Long Nhi thấy tình thế như vậy, đành tiếp tục nói: "Huyệt Phượng Hoàng Sải Cánh này lấy núi Thanh Nguyên làm sa tinh, núi Thanh Nguyên có hai ngọn chính, một ngọn nhô cao thành Văn bút tinh, lợi cho quan tước quyền quý; một ngọn đầu tù thấp hơn thành Kim chung tinh, lợi cho tài vận; đại khái là khiến hai vị đại thúc một người làm quan lớn, một người phát tài to..."

Lục Kiều Kiều thấy An Thanh Nguyên quay người nhìn ra phía xa, tinh thần không có gì là căng thẳng. Cô lại quay sang nhìn An Long Nhi, ánh mắt cũng lạnh lẽo tựa băng sương, hệt như khi nhìn An Thanh Nguyên vậy.

"Còn thấy gì nữa? Chỉ nói về sơn mà không bàn về thủy sao?"

An Long Nhi chưa từng thấy Lục Kiều Kiều nhìn mình như vậy, nó cảm thấy môi khô khốc, lưỡi nóng rát, liền nuốt nước bọt tiếp lời: "Thủy... thủy là thế này, dòng Cán Giang ở đằng xa quấn quanh bên ngoài đại cục thế Phượng Hoàng Sải Cánh, nước ôn hòa và tinh khiết, khiến khí vận của cục thế phong thủy này được kéo dài. Trong Tuyết tâm phú có viết: Núi ngoài núi trùng điệp, bổ khuyết che chắn, tức là nói Án sơn và hai ngọn núi đại biểu cho phú và quý ở phía trước long huyệt có thể bổ trợ cho khuyết điểm hai cánh Thanh Long, Bạch Hổ tản ra, khiến nơi này vẫn có thể trở thành một cục thế phong thủy tốt lành. Câu tiếp theo là: Nước ngoài nước chắn ngang, cung tròn nỏ căng, ý chỉ bên ngoài núi Thanh Nguyên có dòng Cán Giang uốn quanh có thể bảo hộ cho người đời sau..."

Lục Kiều Kiều ngắt lời: "Không phải hỏi mày về Cán Giang, cô hỏi mày về nước ở bên phía Thanh Long ấy..."

https://thuviensach.vn

Trên trán An Long Nhi rịn mồ hôi lạnh: "Nước ở mé trái phía Thanh Long... mé trái..."

Lục Kiều Kiều trợn tròn mắt lên, giơ ngón tay chỉ vào mũi nó quát: "Mày là cái loại gì vậy, còn chưa học xem phong thủy đã học xem sắc mặt người khác rồi, người nói dối không có tư cách làm phong thủy sư, nói đi!"

Nhị ca An Thanh Viễn ngẩn người, Jack cũng bước tới bên cạnh Lục Kiều Kiều vỗ nhẹ lên vai cô nhưng cô vùng vằng hất tay anh ra, An Thanh Nguyên vẫn chắp tay sau lưng nhìn ra ngoài núi.

An Long Nhi xoay người nhìn sang mé bên trái nói: "Hai con sông ở phương Thanh Long tụ thành ngã ba sông, hợp lưu chảy vào dòng Cán Giang, vốn là tượng đại cát, một là để bao bọc lấy chỗ khuyết ở mé này, hai là cũng đại biểu con gái trong nhà thông minh lanh lợi xinh đẹp khỏe mạnh, đáng tiếc hai con sông hợp lưu này một bên thì trong sạch, một bên lại đục ngầu, dây đai ngọc biến thành cái cạp quần, con gái trong nhà sẽ làm đĩ điếm..."

Lục Kiều Kiều đi tới bên cạnh mộ phần, vỗ tay lên phiến đồng trên mộ hỏi: "Long Nhi, mày nói xem, cái này là gì?"

Nhữnglời không dám nói nhất An Long Nhi cũng đã nói rồi, đã có đà nói thật, nó buột miệng đáp luôn: "Cách bọc mộ này gọi là Tướng quân mặc giáp, có thể chuyển hóa toàn bộ long khí trong bố cục phong thủy thành khí hưng vượng theo đường võ nghiệp, con cháu sau này có thể nắm trăm vạn binh mã, tung hoành thiên hạ."

Lục Kiều Kiều lại truy vấn: "Bên nào có thể được khí hưng vượng này? Nam hay nữ?"

"Giáp đồng của tướng quân bọc trên thân mộ, toàn bộ con cháu đều sẽ đầu quân làm tướng."

https://thuviensach.vn

An Thanh Viễn thấy Lục Kiều Kiều nói năng gay gắt, liền đi tới bên cạnh ôm vai cô nói: "Tiểu Như, nói chuyện phiếm thôi mà, Long Nhi đùa đấy, đừng nghiêm trọng quá... nhé..."

Lục Kiều Kiều thấy An Thanh Viễn ra mặt pha trò, bèn hít sâu một hơi, rồi cũng đi tới phía trước dốc núi nhìn ngã ba sông ở mé bên trái. Sông Phú Thủy từ trấn Phú

Điền ở xa chảy tới, màu nước trong xanh; sông Lũng Giang phát nguồn từ núi Sùng Hoa, uốn chín khúc mười tám chỗ ngoặt chảy từ trên đỉnh núi xuống, đây vốn là thế

Cửu khúc thủy nhiễu minh đường có khí thế nhất, phú quý cát tường nhất trong phong thủy, nhưng khi đi qua trấn Hạ Trị ở bên trái núi Sùng Hoa, dòng sông lại trở nên đục ngầu. Hai dòng sông một trong một đục hợp lại thành một dòng chảy đùng đục ở phía trước trấn Hạ Trị, chảy vào Cán Giang.

Vì nước sông bị ô nhiễm, đai ngọc chín khúc đã biến thành cạp váy chín khúc, trong lòng Lục Kiều Kiều hiểu rất rõ, vận mệnh của cô chính vì vậy nên mới thay đổi.

Nhiều năm trước, trấn Hạ Trị bắt đầu có nông dân mở phường thủ công, từ nhuộm vải làm giấy đến làm đồ trang sức nhỏ, hay kính Tây, thứ gì cũng có. Những chủ phường này đa phần đều học được một chút tay nghề trong xưởng Tây ở Quảng Châu, trở về liền phỏng theo mà sản xuất các món đồ Tây ấy.

Một số phường thủ công vốn mở ở phủ Cát An, nhưng vì suốt ngày ồn ã hoặc bốc mùi khó chịu, nên đều bị quan phủ đuổi ra khỏi huyện thành. Nhưng để tiện vận chuyển hàng hóa, bọn họ không thể đi quá xa khỏi bến sông Cát An, mà chỉ tập trung dưới chân núi Thanh Nguyên ở bên bờ kia sông Cán Giang, tạo thành một thị trấn phường thủ công khá đông đảo.

https://thuviensach.vn

Các chủ phường thủ công mua đất xây nhà, rồi lại chiêu mộ nông dân đi làm, công việc không nặng nhọc mà thu nhập lại rất cao. Thoạt đầu, nông dân địa phương thấy quê mình hàng hóa tấp nập ngày một hưng vượng thì mừng lắm, nhưng chẳng bao lâu sau, họ liền phát hiện ra vấn đề, cá chết dưới sông mỗi lúc một nhiều, nước sông càng lúc càng đen, dân phong trong thị trấn không còn thuần phác như trước nữa, những người rời bỏ thôn làng đi nơi khác càng lúc càng nhiều, mùa màng năm sau kém hơn năm trước, mọi người bắt đầu hoài nghi không biết có phải do phong thủy có vấn đề gì hay chăng.

Năm đó, cha Lục Kiều Kiều đã từng giải quyết dạng tranh chấp này cho trấn Hạ Trị, nhưng cuối cùng dân làng và chủ phường thủ công vẫn mất kiểm soát và nổ ra xung đột, động gươm động giáo với nhau. Khi quan phủ đến điều đình, vì các phường thủ công xưa nay vẫn nộp thuế không ít, chủ phường lại mua chuộc đám quan viên, nên quan phủ cứ dây dưa kéo dài việc xử lý như thường lệ, thay hết đời quan này đến đời quan khác, mà sự việc vẫn không có phương án giải quyết.

Lâu dần, người phải ra đi lại là nông dân địa phương, chỉ còn toàn chủ phường thủ công và công nhân của họ lưu lại, vùng hạ du sông Lũng Giang hoàn toàn biến thành một con sông đen ngòm. Cũng chính vào thời điểm này, Lục Kiều Kiều được cha cô dùng một món nợ ân tình lớn đưa đến thư viện Bạch Lộ Châu, trở thành học sinh nữ duy nhất trong toàn thư viện.

Lục Kiều Kiều từ nhỏ đã biết bố cục phong thủy của cha bày ra quyết không phải loại tầm thường, bấy lâu vẫn luôn mộng tưởng một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Nhưng sông Lũng Giang đổi màu không phải chuyện sức người có thể khống chế được, càng khiến Lục Kiều Kiều không thể ngờ là, khi thế dây lưng ngọc biến thành cạp váy, bản thân cô lại bị ảnh hưởng lớn đến nhường ấy. Đây không phải vấn đề phá giải Ngũ hành của một bố cục phong thủy, mà là phá hoại toàn bộ hoàn cảnh phong thủy, muốn trốn không được muốn

https://thuviensach.vn

cứu cũng chẳng xong. Muốn chọn được đất báu phong thủy, cần đến kỹ thuật và cả vận may, bảo chọn nơi đất khác để di táng tiền nhân đâu phải chuyện dễ dàng, vì vậy, sau khi quan sát mức độ bị phá hoại của bố cục phong thủy, xác định chỉ ảnh hưởng đến con gái út An Thanh Như, cha họ đã quyết định duy trì nguyên dạng cục thế này để đảm bảo cho hai người con trai được đại phú đại quý, mà buộc lòng bỏ qua vấn đề ảnh hưởng bất lợi đối với con gái.

Đại ca và nhị ca đều biết vụ việc tai tiếng của cô ở thư viện Bạch Lộ Châu, vì vậy lần gặp lại này, mọi người đều né tránh không nhắc chuyện hồi đó để khỏi chạm vào vết thương lòng của Lục Kiều Kiều. Giờ thấy cô chủ động nhắc đến, cả hai người anh hoàn toàn lý giải được sự bất lực và bi phẫn trong lòng cô.

Lục Kiều Kiều ngơ ngẩn nhìn dòng Lũng Giang đã chuyển sắc đen ngòm, An Thanh Nguyên đi tới trước mộ phần dâng hương tế bái. Nhị ca An Thanh Viễn an ủi Lục

Kiều Kiều mấy câu, rồi cũng đến trước mộ dâng hương, để lại một mình cô đứng trên dốc núi.

Lục Kiều Kiều quay lại nhìn bóng lưng hai người anh đang quỳ bái, rồi nhìn giáp đồng bọc trên mộ. Cô đoán bố cục Tướng quân khoác giáp này không phải tác phẩm của An Thanh Nguyên, nếu là anh ta làm, sao anh ta lại chủ động đề nghị lên núi tảo mộ làm gì? Càng không bọc giáp toàn bộ ngôi mộ để con cái trong nhà đều đầu quân làm tướng. Đây nhất định là sự an bài của cha cô.

Lục Kiều Kiều hận cha mình, nhưng vẫn không ngừng suy nghĩ tại sao cha lại sắp xếp như thế? Giờ ông đang ở nơi nào?

Kỳ thực, dù có nghĩ hay không, đáp án đã ở trước mặt họ rồi, đó chính là Vô Vị đại sư.

https://thuviensach.vn

Vô Vị đại sư đã nói, bọn họ không cần hỏi han gì cả, ba mươi ngày sau, ông sẽ nói cho họ biết. Vậy thì, điều duy nhất có thể làm lúc này chính là chờ đợi.

Lục Kiều Kiều đang đợi, An Thanh Nguyên cũng đang đợi.

Cả bọn lặng lẽ xuống núi, sau khi trở về chùa Tịnh Cư cũng chẳng nói nói cười cười như trước. Hai bên lòng đã hiểu lòng, đều biết rất rõ, mọi sự vờ vịt giờ không còn

cần thiết nữa. Vô Vị đại sư thỉnh thoảng lại đến thăm bọn họ, sự lạnh nhạt giữa Lục Kiều Kiều và An Thanh Nguyên cũng lọt vào mắt ông, nhưng ông vẫn giữ nguyên nụ cười nheo nheo mắt ấy, với ai cũng nói cười thân thiết.

Ngày lại ngày trôi đi, Tôn Tồn Chân cũng không xuất hiện ở nơi nào khác ngoài đại điện, Vô Vị đại sư nói y đang tu đạo, sắp sửa quy y Phật Tổ rồi.

An Long Nhi ngày ngày theo Miyabe Ryokura lên núi chặt củi luyện kiếm pháp, Lục Kiều Kiều và Jack mỗi ngày đều ăn no ngủ kỹ, rèn luyện thể lực và khổ luyện võ công; An Thanh Nguyên vẫn ra ruộng rau lao động với Hotta Masayoshi như trước, hai người thường thì thầm nói chuyện gì đó.

Bên trong chùa Tịnh Cư quá đỗi bình lặng này bao trùm một bầu không khí như thể đại chiến sắp sửa nổ ra.

Kể từ ngày đầu tiên mấy huynh muội nhà họ An đến đây, mỗi ngày Vô Vị đại sư đều chú ý nhất cử nhất động của họ, thực ra, ông đã đợi ngày này suốt ba năm rồi.

Ông và An Vị Thu là bạn tốt từ mười năm trước, ba năm trước An Vị Thu đến chùa Tịnh Cư để lại một mảnh giấy, trên giấy chỉ viết ba chữ. An

https://thuviensach.vn

Vị Thu nói với ông: Nếu có một ngày con tôi đến tìm đại sư, đại sư hãy đợi khi nào cả ba đứa đến đủ, rồi chọn một người mà đại sư thích nhất để giao thứ này cho nó.

Vô Vị đại sư hỏi An Vị Thu thế nghĩa là sao, An Vị Thu chỉ cười không đáp; Vô Vị đại sư lại hỏi đứa con mà ông thích cần phải có điều kiện gì không, An Vị Thu đáp, chỉ cần theo ý thích cá nhân của đại sư là được.

Quả nhiên, Vô Vị đại sư đã đợi được đến ngày này, ba đứa con của An Vị Thu đều đến chùa Tịnh Cư. Ông đã gặp Lục Kiều Kiều, rất thích cô gái tính tình tinh quái thông minh này, vì tính tình ông cũng thế. Nhưng Vô Vị đại sư chưa gặp An Thanh Nguyên và An Thanh Viễn, nếu không quan sát kỹ lưỡng một thời gian, làm sao biết được có đứa nào đáng yêu hơn? Bởi vậy ông đã yêu cầu cả ba ở lại ba mươi ngày.

Từ ngày Lục Kiều Kiều lén lút hợp mưu với ông ra sau núi gặp gỡ Đặng Nghiêu, Vô Vị đại sư đã biết đầu đuôi chuyện về Long Quyết, cũng biết ý nghĩa ba chữ mà

An Vị Thu để lại là gì. Long Quyết quan trọng nhường ấy, khiến ông thầm cảm thấy may mắn vì mình đã không khinh suất giao ra lời nhắn của An Vị Thu.

Trong nhiều ngày quan sát, ông nhận thấy cậu cả An Thanh Nguyên say sưa việc nước, lòng ôm thiên hạ, nhưng tính toán lại quá sâu xa, nên thường làm quá mọi việc; cậu hai An Thanh Viễn gan dạ, tham tài lại trượng nghĩa, tâm tư không thể nói là không tinh tế, có điều tầm mắt hơi ngắn, chỉ sợ thứ gì vào tay anh ta rồi cũng trở thành tiền vốn để kiếm lời; cô út Lục Kiều Kiều tâm địa thuần khiết, bảo cô ham tài, chi bằng nói là ham chơi thì chính xác hơn. Cô là người quá ham chơi, tính cách tò mò mạo hiểm khiến Vô Vị đại sư cảm giác thế nào cũng có ngày cô phải chịu thiệt thòi. Nhưng kiểu người này mới là những người sống thú vị nhất, thêm nữa, mặc dù Lục

https://thuviensach.vn

Kiều Kiều không quan tâm đến việc nước, nhưng trước sự đúng sai phải trái, cô lại rất cố chấp, cũng rất mềm lòng, đây là điều làm Vô Vị đại sư thích nhất.

Vô Vị đại sư là bạn tri giao với An Vị Thu, đương nhiên biết được cách nghĩ của bạn mình. Thông tin ông ta để lại quá quan trọng, mà trong lòng ông ta, đứa con nào cũng là tốt nhất, làm sao ông ta có thể quyết định nên đưa cho đứa nào? Trong tình huống đó, tốt hơn hết là để một người ngoài cuộc mà mình tin cậy đưa ra lựa chọn.

Vô Vị đại sư hiểu, An Vị Thu muốn ông đại diện cho người trong thiên hạ để chọn ra đứa con thích hợp nhất, nhưng Vô Vị đại sư lại chỉ có thể đại biểu cho chính bản thân ông mà thôi.

Vô Vị đại sư cười thầm trong bụng, lão An à, ông biết ta xưa nay vẫn hay đùa cợt với người chết mà, giờ ông không có mặt, lại ném trách nhiệm chọn lựa lên người ta, ta đành phải chọn theo sở thích của mình vậy, đừng mong ta thay người trong thiên hạ làm việc lớn gì cả. Ta là hòa thượng, đương nhiên thích đứa nào có thiền ý.

Đến ngày thứ hai mươi tám, Vô Vị đại sư gọi Lục Kiều Kiều vào thiền phòng của ông, rút trên giá sách ra một quyển, rồi lấy tờ giấy kẹp trong sách, nói với Lục Kiều

Kiều: "Đây là chữ của cha cháu để lại, ông ấy nói nếu mấy huynh muội các cháu đến đây, ta hãy chọn đứa nào ta thích nhất giao lại cho nó. Ta thấy cháu dễ thương nhất, thôi thì chọn cháu vậy."

Lục Kiều Kiều đón lấy tờ giấy mở ra xem, đọc được ba chữ do chính tay cha cô viết: Phủ Thiên Sư. Cô không nói không rằng bước tới chỗ cây đèn châm lửa đốt rụi tờ giấy, sau đó nghiêm trang chắp tay vái Vô Vị đại sư một vái, rồi xoay người ra khỏi cửa.

https://thuviensach.vn

Vô Vị đại sư nhìn theo bóng Lục Kiều Kiều, đột nhiên phá lên cười ha hả: "Quả nhiên không chọn lầm người, có thiền ý, ha ha ha ha!"

Lục Kiều Kiều ra khỏi phòng Vô Vị đại sư, vẫn đến nhà bếp làm việc như thường lệ, cô tìm cơ hội nói chuyện với Jack, bảo An Long Nhi đến trưa thu dọn hành lý, đừng đi đâu cả, sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, ba người nhân lúc không ai để ý, lẳng lặng ra chuồng ngựa, Jack tháo dây hai con ngựa của mình, còn Lục Kiều Kiều thì dắt con ngựa của đại ca An Thanh Nguyên ra. Ba con ngựa cao lớn lẳng lặng xuống núi qua lối cửa sau của chùa Tịnh Cư, lao về phía núi Long Hổ như một làn khói nhạt.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Vào Thành

Vô Vị đại sư và Tôn Tồn Chân đứng trên nóc Đại Hùng bảo điện của chùa Tịnh Cư, lá vàng rụng xơ xác khắp núi, con đường nhỏ xuống núi cuộn lên một đám bụi mù nho nhỏ, ba thớt khoái mã lặng lẽ biến mất khỏi tầm nhìn của hai người.

Vô Vị đại sư nhìn Tôn Tồn Chân đứng bên cạnh mình, gương mặt y vẫn hướng về phía cuối con đường nhỏ. Ông nói với Tôn Tồn Chân: "Cậu đã mở được thiên nhãn và thiên nhĩ, chỉ còn cách một bước nữa là đến Phật cảnh, không đi tiếp thì thật lãng phí. Ta muốn giữ cậu lại đây tham ngộ Phật pháp, có điều, ta biết cậu sẽ không ở lại..."

Tôn Tồn Chân quay lại nhìn Vô Vị đại sư, y mặc bộ tăng y màu đen bó sát người, tấm khăn vuông chít trên đầu phủ xuống thành một tấm màn đen, muốn lễ độ nói chuyện với người khác, thì phải hướng mặt đối diện với người ấy.

"Đại sư, người ta tại sao phải tham thiền niệm Phật?"

Bao năm nay, Vô Vị đại sư đã trả lời vô số các câu hỏi loại này, sớm đã có đáp án chính thức, ông mỉm cười đáp: "Để rời xa khổ ải, có được hoan lạc."

Tôn Tồn Chân nói: "Tôi không cảm thấy khổ."

https://thuviensach.vn

"Nếu bảo cậu ở lại đây thì sao?"

"Khổ."

Vô Vị đại sư cười cười lắc đầu nói: "Cậu thế này là si rồi... khi nào cảm thấy khổ, thì quay lại đây vậy."

Trong lòng Tôn Tồn Chân vẫn luôn có một nghi vấn lớn, y quỳ một chân trước mặt Vô Vị đại sư nói: "Dám hỏi đại sư..."

"Hà..." Vô Vị đại sư đã biết Tôn Tồn Chân muốn hỏi gì, ông đặt một tay lên đầu y, nói: "Thiên địa một lòng, sinh tử như nhau... đi đi..."

Tôn Tồn Chân dập đầu bái tạ Vô Vị đại sư, tung người nhảy xuống nóc Đại Hùng bảo điện, rồi cũng dắt ngựa đi qua cửa sau chùa Tịnh Cư rời khỏi núi Thanh Nguyên.

Vô Vị đại sư quay lại Thiền phòng của mình, liền thấy An Thanh Nguyên sắc mặt sa sầm, hấp tấp bước vào, anh ta chắp tay hành lễ với ông rồi mở miệng hỏi ngay:

"Đại sư, Tiểu Như đã rời khỏi nơi này rồi ư?"

Vô Vị đại sư mỉm cười gật đầu đáp: "Đúng vậy."

An Thanh Nguyên tựa như đang gắng hết sức áp chế cảm xúc của mình, lại hỏi Vô Vị đại sư: "Xin hỏi cha tôi có để lại gì ở chỗ đại sư không? Ngài đã giao thứ gì cho Tiểu Như rồi?"

Vô Vị đại sư hỏi ngược lại: "Sao cậu biết lão An có để lại thứ gì ở chỗ ta vậy? Chẳng phải cậu nên hỏi xem ta có biết cha cậu đang ở đâu không sao?"

An Thanh Nguyên tức đến nỗi phải ngửa mặt nhắm mắt hít sâu vào một hơi, đoạn cất tiếng: "Vô Vị đại sư, chuyện này liên quan đến sự hưng vong

https://thuviensach.vn

của quốc gia, xin ngài đừng đùa cợt với Thanh Nguyên nữa, ngài đã giữ chân chúng tôi ở đây cả tháng rồi, dù thế nào cũng phải có một câu trả lời mới phải."

Vô Vị đại sư nói: "Ba năm trước cha cậu có tới đây nói rằng, ông ấy biết thiên hạ này không thái bình được nữa, để đảm bảo những chuyện về sau, ông ấy có để lại cho ta một tờ giấy, bảo ta chọn đứa nào ta thích nhất trong ba huynh muội các người thì đưa cho đứa ấy. Ha ha... ta đã giao cho Tiểu Như rồi."

"Trên giấy viết gì?"

Vô Vị đại sư không trả lời câu hỏi này, chỉ nhẹ nhàng đáp: "Ta sống được đến ngày hôm nay, nhìn thấy ba huynh muội các người đến chùa Tịnh Cư, cũng coi như không mang theo một mớ nghi vấn sang cõi chết, thật sự rất được an ủi."

An Thanh Nguyên nghe ra được, Vô Vị đại sư đang nói với anh ta, ông sẵn sàng chết bất cứ lúc nào, nhưng muốn ông nói ra thì dứt khoát không thể. Anh ta chắp tay sau lưng, siết chặt nắm tay kêu răng rắc. Vô Vị đại sư lại hỏi tiếp: "Lão An còn sống không?"

An Thanh Nguyên hằn học lừ mắt nhìn Vô Vị đại sư, phất tay áo xoay người bỏ đi, nhưng Vô Vị đại sư gọi giật anh ta lại, đưa cho hai bánh trà phổ nhĩ: “Thanh

Nguyên, cậu giữ lại một phần cho mình, phần kia thay ta giao cho lão An, đây là trà phổ nhĩ lâu năm thượng hảo hạng, đừng lãng phí." Nói xong, ông vỗ nhẹ lên mu bàn tay An Thanh Nguyên.

An Thanh Nguyên ôm đầy một bụng tức tối mà không phát tiết được, cầm hai bánh trà đi ra khỏi cổng chùa, Mục Linh Mục Thác đã dắt ngựa đứng bên ngoài đợi sẵn. Vừa trông thấy hai người, An Thanh Nguyên liền hỏi ngay: "Bọn chúng có phát hiện Lục Kiều Kiều xuống núi không?"

https://thuviensach.vn

"Phát hiện rồi, đã bám theo."

"Lần này không thể bám theo từ xa nữa, đuổi kịp thì lập tức bắt sống Lục Kiều Kiều, phát hiện ra ba người Jack, Tôn Tồn Chân, An Long Nhi cứ xử quyết ngay tại chỗ. Các ngươi lập tức điều ba mươi kỵ binh từ Lục doanh, hai canh giờ sau tập hợp xuất phát ở bến Thanh Nguyên, đợi ta xuống núi xem tình hình bọn chúng rồi sẽ có sắp xếp cụ thể, đi đi."

Sau đó, An Thanh Nguyên quay lại tăng xá trong chùa Tịnh Cư, bước vào phòng của Hotta Masayoshi.

Lục Kiều Kiều, Jack và An Long Nhi lặng lẽ xuống núi Thanh Nguyên, men theo Cán Giang đi lên phía Bắc.

Lục Kiều Kiều đã thay áo ngắn như đàn ông, đầu chít khăn. Trên ngựa của ba người đều đeo hai hòm đồ ăn, vật dụng đã chuẩn bị sẵn, trên lưng ngựa của An Long

Nhi còn có hai cái giỏ lớn, một bên là bát đũa và thực phẩm khô như bột mì, gạo, bên kia là con Đại Hoa Bối, nãy giờ vẫn thò đầu ra ngoài tò mò ngắm nhìn phong cảnh hai bên đường.

Lục Kiều Kiều dẫn đầu, bọn họ thúc ngựa phóng như bay, chạy một mạch mấy canh giờ đến khi toàn thân ngựa ướt đẫm mồ hôi mới dừng lại bên cạnh dòng suối nơi lưng chừng núi cho chúng nghỉ ngơi uống nước.

An Long Nhi lấy lương khô ra chia cho cả bọn, Lục Kiều Kiều bấy giờ mới có thời gian kể cho hai người biết mọi chuyện đã xảy ra. Thì ra, từ sau khi hai người con trai rời khỏi nhà, tiểu thiếp của An Vị Thu, tức mẹ Lục Kiều Kiều cũng mắc bệnh qua đời, ông ta rất hiếm khi ở nhà một mình, thường mang theo Tiểu Lục Kiều Kiều đi du ngoạn khắp nơi, lên núi kiếm chứng mộ huyệt. Ông ta coi Lục Kiều Kiều như hòn ngọc trên tay, suốt ngày kể các câu chuyện phong thủy cho cô vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Đến khi Lục Kiều Kiều lớn hơn chút nữa, An Vị Thu bắt đầu dạy cô thuật phong thủy, còn truyền cho cô công pháp tu tập nữ đan. Lục Kiều Kiều thiên tư đĩnh ngộ, nhanh chóng nhuần nhuyễn thuật phong thủy Dương Công, còn học được một thân đạo pháp Thiên Sư chính tông nữa.

Về sau An Vị Thu nhân cơ hội cả nhà đoàn tụ, đã nói ra bí mật về Long Quyết mà gia tộc họ gìn giữ. Từ đó, Lục Kiều Kiều bắt đầu nghĩ cách xem xem phong thủy trong Long Quyết là như thế nào. Đây là sự tò mò bình thường đối với một phong thủy sư, trong môn phong thủy học này, núi cao còn có núi cao hơn, học tập phong thủy chính là quá trình không ngừng tìm tòi và kiểm chứng.

Ngày ngày cô đều nằn nì An Vị Thu đòi xem Long Quyết, An Vị Thu thấy hai đứa con trai đều không có bên cạnh, một cô bé con cho dù có biết chút ít phong thủy

Long Quyết cũng không gây ra vấn đề gì lớn, vì vậy đã tìm trong thư phòng, sao lại hai quyển cho Lục Kiều Kiều xem chơi. Một quyển là Tầm long quyết chuyên về thuật tìm kiếm long mạch thiên tử, một quyển là Ngự long quyết, giảng về thuật khống chế long khí của long mạch thiên tử. An Vị Thu từng nghiêm túc cảnh cáo Lục Kiều Kiều, ông ta cho cô xem hai tập trước của Long Quyết, chỉ là để cô biết ngoài trời còn có trời khác, cô tuyệt đối không thể nói ra trên đời này có Long Quyết, cũng không được cho ai biết mình đã xem qua hoặc biết sử dụng, bằng không ắt sẽ dẫn đến họa sát thân.

Cuối cùng, An Vị Thu còn bảo Lục Kiều Kiều đọc thuộc một câu khẩu quyết, nói là dựa theo khẩu quyết này thì có thể tìm được quyển cuối cùng, tức là Trảm long quyết.

Khẩu quyết chỉ có một câu, Lục Kiều Kiều nhìn một lần là thuộc ngay, về sau cô cũng thường xuyên bỏ thời gian nghiên cứu hàm nghĩa bên trong nó, lật tung khắp trong nhà ngoài nhà, cả xung quanh mộ của ông nội cũng

https://thuviensach.vn

tìm vô số lần, chỉ thiếu nước đào quan tài của ông nội lên xem, nhưng cô chưa bao giờ tìm thấy Trảm long quyết. Sau mấy năm tìm kiếm, Lục Kiều Kiều dần cũng nản lòng, vì khi lớn lên cô hiểu ra rằng dẫu sao mình chỉ là con gái, vật quan trọng như vậy, có truyền cũng không đến lượt mình, chẳng qua vì cha quá sủng ái, nên mình mới có cơ duyên xem qua hai tập đầu, thực sự không nên tham cầu quá đáng nữa.

Giờ khi Vô Vị đại sư đưa cho cô xem ba chữ "Phủ Thiên Sư", cô lập tức hiểu được câu khẩu quyết mà cha bắt học thuộc lòng không hề sai, chỉ là nhầm địa điểm mà thôi. Chỉ cần đến được phủ Thiên Sư, cô sẽ có thể dựa theo khẩu quyết để tìm ra nơi giấu Trảm long quyết.

An Long Nhi tò mò hỏi: "Phủ Thiên Sư là nơi nào? Cách chỗ này có xa không ạ?"

Lục Kiều Kiều vừa ăn bánh uống nước vừa trả lời: "Phủ Thiên Sư ở núi Long Hổ thuộc tỉnh Giang Tây, cách nơi này xa lắm, cô cũng chưa đi bao giờ..."

Jack nói: "Chúng ta có thể hỏi người trên đường xem đi như thế nào, em vừa xuống núi đã chạy lên phía Bắc, có phải là đi bừa không?"

"Không phải đi bừa, tôi đã xem bản đồ địa hình Giang Tây rồi, nhà chúng tôi hồi trước bản đồ gì cũng có hết..." Lục Kiều Kiều nuốt một miếng bánh to tướng, nói: "Núi Long Hổ là đất khởi nguồn của Thiên Sư đạo, ở đó có các Thiên Sư đã truyền thừa gần hai nghìn năm nay."

Jack kinh ngạc thốt lên: "Chà! Gia tộc truyền thừa hai nghìn năm cơ à, tôi cũng muốn đi xem nữa!"

Lục Kiều Kiều nói: "Từ đây xuất phát có hai con đường, một là đường xa, tuy tương đối thuận lợi, nhưng trạm kiểm soát trên đường cũng nhiều, tôi tính phải mất mười lăm ngày; đường kia thì gần hơn, toàn là đường núi,

https://thuviensach.vn

đương nhiên về cơ bản không có trạm gác, đại khái đi chừng mười ngày, hai người nói xem nên đi đường nào?"

An Long Nhi nói: "Thế thì phải xem cô có vội không đã?"

"Rất vội!" Lục Kiều Kiều đáp: "Giờ đại ca chắc hẳn đã biết cô có một số đầu mối để tìm Trảm Long quyết rồi, đột nhiên lén lút bỏ đi như thế chỉ có một nguyên nhân duy nhất..."

An Long Nhi tiếp lời: "Chính là muốn cắt đuôi bọn họ."

"Không, bọn họ biết bát tự của cô, cô không bao giờ thoát được bọn họ đâu, chỉ có thể nhanh hơn họ, có được Long quyết trước một bước, vì vậy bọn họ sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để truy sát hai người, sau đó bắt sống cô..."

An Long Nhi nghe Lục Kiều Kiều nói thế, liền nói ra suy nghĩ của mình: "Nếu chúng ta vội đi, đương nhiên là chọn đường gần ít trạm kiểm soát hơn rồi, đằng nào cũng không cắt đuôi được bọn họ, chi bằng giảm bớt chướng ngại ở phía trước."

Nhưng Jack lại nói: "Anh thấy không phải vậy, nếu chúng ta đi đường núi thì rất khó thúc ngựa chạy nhanh, bọn họ chỉ cần đọ thể lực với chúng ta, ắt hẳn sẽ đuổi kịp.

Nhưng nếu đi đường xa, một là có thể phi ngựa chạy nhanh, hai là những lúc nguy hiểm có thể trà trộn vào thị trấn và những chỗ đông người, trên đường cũng dễ bổ sung đồ tiếp tế, sẽ bớt nguy hiểm hơn."

An Long Nhi nghe xong cũng cảm thấy rất có lý, không kìm được gật đầu lia lịa.

Lục Kiều Kiều nói: "Đúng, tôi cũng nghĩ thế đấy, đạo hành quân thà xa còn hơn hiểm, đi thêm mấy bước trên đường lớn thông thoáng, ngược lại

https://thuviensach.vn

còn có thể đến đích nhanh hơn, an toàn hơn.”

An Long Nhi lại nói: "Cháu vẫn lo trên đường lớn có quá nhiều chốt chặn, chúng ta đã bị quan binh tra hỏi một lần ở bến Cát An, suýt chút nữa là xảy ra chuyện..."

"Ừm...".Lục Kiều Kiều phì hơi ra đằng mũi, một tay chống cằm ngẫm nghĩ.

Đằng xa có tiếng vó ngựa vẳng lại, Lục Kiều Kiều và Jack lập tức rút súng lên đạn nấp ra phía sau gốc cây. Nhưng An Long Nhi lại giơ tay lên với người trên lưng ngựa, cả bọn trông thấy người này mặc áo đen tuyền, trên lưng ngựa còn đeo một thanh trường côn, hóa ra chính là Tôn Tồn Chân từ phía sau đuổi tới.

An Long Nhi chạy tới đầu tiên, mừng rỡ nói: "Tôi còn tưởng anh ở lại chùa Tịnh Cư rồi chứ, sao anh tìm được chúng tôi vậy?"

Lục Kiều Kiều cũng chạy đến bên cạnh Tôn Tồn Chân cười cười hỏi y: "Anh vẫn dùng Diêm vương điếu hồn chú bám theo phải không, cây châm đó không phải bị tôi tịch thu rồi sao?"

Tôn Tồn Chân tung mình xuống ngựa nói nhanh: "Mau thu dọn đồ đạc, bọn họ ở phía sau đuổi tới rồi kìa."

Nói xong, y liền cùng mấy người bọn Lục Kiều Kiều dọn dẹp hành lý chất lên ngựa, Lục Kiều Kiều vẫn căn vặn: "Anh chưa trả lời tôi, có phải dùng Điếu hồn châm không?"

Tôn Tồn Chân dừng lại, hướng miếng vải đen che mặt về phía Lục Kiều Kiều, nói: "Tôi dùng giác quan thứ sáu để nhìn và nghe, khác với mọi người..."

https://thuviensach.vn

Jack cũng chạy tới tò mò hỏi: "Anh có thể không cần dùng mắt và tai mà cũng nghe nhìn được hả? Dùng giác quan thứ sáu nhìn thì như thế nào? Có phải nhìn được rất xa hay không?"

Lục Kiều Kiều đẩy Jack ra xa, giục: "Mau thu dọn đồ đạc đi, sau này từ từ hỏi... chậc, Tiểu Tôn, có phải thật sự nhìn được rất xa không?" Lục Kiều Kiều vẫn hết sức tò mò, nhưng Tôn Tồn Chân không rảnh trả lời cô, chỉ cắm cúi chất hành lý lên ngựa.

Họ nhanh chóng thu dọn xong hành lý, lên ngựa chuẩn bị xuất phát, Lục Kiều Kiều đột nhiên kêu ré lên: "Tôi có cách rồi! Chúng ta có thể đi qua bất cứ chốt chặn nào, hây!"

Ba người đàn ông quay đầu lại nhìn cô, nét mặt ngơ ngác.

Lục Kiều Kiều nhìn ba bọn họ, cười rũ rượi đến nỗi suýt ngã lăn xuống ngựa, cười chán chê, cô mới hạ lệnh: Lập tức đến thị trấn gần nhất mua một cỗ xe ngựa lớn, xuất phát!

Buổi hoàng hôn, ráng chiều đầy trời, bọn họ đến một thị trấn nhỏ phồn hoa, hỏi ra mới biết nơi này là trấn Kim Xuyên cách phủ Cát An hai trăm dặm, xem ra chọn đường xa dễ đi đích xác hiệu quả hơn nhiều.

Lục Kiều Kiều nói với cả bọn, hiện giờ đám người truy đuổi bọn họ sẽ không nhân từ như trước nữa, dọc đường không thể ăn ngon ở sướng nữa, đành mua một ít đồ ngon rồi trốn vào các thôn làng nhỏ trong núi tá túc thôi.

Bốn người bọn họ ở chùa Tịnh Cư ăn cơm chay của Vô Vị đại sư suốt một tháng trời, mồm miệng nhạt nhẽo muốn chết, đến đây vừa thấy có chợ lập tức triển khai mua tranh bán cướp, sau nửa canh giờ, hành lý của họ đã biến thành một cỗ xe bốn ngựa kéo kiểu Trung Quốc, trên xe chất đầy rượu thịt đủ ăn mấy ngày và một đống quần áo mới. Sau đó, bốn người nhanh

https://thuviensach.vn

chóng đánh xe rời khỏi trấn Kim Xuyên trong đêm, lánh vào một thôn nhỏ cách đó chừng mười mấy dặm tá túc.

Có bạc trắng mở đường, họ nhanh chóng vào ở trọ trong một nhà nông rộng rãi song không nổi bật lắm, bốn người chia nhau làm cơm tắm rửa, sửa soạn thu xếp, rốt cuộc cũng có thể ngồi xuống cùng ăn một bữa cơm có thịt.Cả bọn cứ nhìn Tôn Tồn Chân chằm chằm, muốn biết trên mặt y che mảnh vải như thế thì làm sao ăn cơm. Không ngờ tướng ăn của y lại rất nho nhã, sắp xếp bát đũa

ngay ngắn chỉnh tề hoàn toàn tuân theo lễ nghĩa của một đạo sĩ, đưa từng miếng nhỏ thức ăn vào khe hở trên tấm che mặt, chẳng cần nhiều động tác đã ăn xong hết bát cơm mà mấy người bọn Lục Kiều Kiều vẫn chưa nhìn ra y ăn như thế nào.

Sau khi cơm no rượu say, mọi người ngồi dưới ngọn đèn dầu ăn lạc muối của chủ nhà biếu. Lục Kiều Kiều bảo Tôn Tồn Chân đi chuẩn bị, Tôn Tồn Chân liền mang thuốc màu, phấn trang điểm và son môi, cùng với bột đắp mặt màu trắng mua ở trấn Kim Xuyên ra bày lên bàn.

Lục Kiều Kiều nói: "Bốn người chúng ta, có người Tây cao lớn, có người vóc nhỏ mặt bịt khăn kín mít, có thằng bé tóc vàng, lại có cả một cô gái xinh đẹp nữa..."

Cả bọn người ồ lên cười, Lục Kiều Kiều lại tiếp lời: "Bốn người này rất quái dị, đi trên đường rất nổi bật, càng không phải nói đến chuyện qua trạm kiểm soát, vì vậy tôi quyết định sẽ cải trang để lên đường, giống như lúc trước Tôn Tồn Chân theo dõi chúng ta vậy. Bốn người chúng ta vừa khéo có thể tổ hợp thành một gia đình, Jack làm bố, lát nữa anh cạo tóc đi, đội cái mũ quả dưa tôi mua cho anh, bằng không đám tóc vàng kia vừa nhìn đã biết ngay là Tây rồi, thêm cặp kính màu nâu này nữa, cái này đắt lắm đấy, đeo xong phải trả lại cho tôi..."

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều vừa nói vừa đeo cặp kính râm màu nâu lên sống mũi Jack: "Vậy là che đi được cặp mắt nâu của anh, để cái mũi trông cũng không đến nỗi quá cao; màu tóc của An Long Nhi cũng nổi bật quá, đầu vàng khè thế kia, ai nhìn cũng nhận ra, mày cạo đầu đi cho cô, đội mũ quả dưa lên đóng giả làm con của Jack, hai cha con cùng cạo trọc đầu."

An Long Nhi gật đầu đồng ý, đằng nào thì chuyện Lục Kiều Kiều đã sắp xếp, nó đều tán đồng.

"Tôn Tồn Chân tiếp tục đóng giả phụ nữ, vì anh đóng giả rất giống, anh làm vợ của Jack, tức là mẹ của tôi..." Lục Kiều Kiều chưa nói hết, tiếng cười đã bật ra trước.

Lục Kiều Kiều ném cả đống vỏ lạc lên mấy người còn lại, cả bọn mới từ từ yên lặng, Jack lên tiếng trước: "Tôi có thể đóng giả làm bố, nhưng có thể để Lục Kiều Kiều giả vợ của tôi không, Tôn Tồn Chân và An Long Nhi làm con..."

"Còn lâu tôi mới đóng vợ anh nhé..." Lục Kiều Kiều lập tức đốp lại: "Làm như cách của tôi thì chỉ cần Tiểu Tôn làm một cái mặt nạ giả, rồi bôi chút bột màu lên mặt anh để có sắc mặt như người Trung Quốc thôi; còn nếu tôi giả làm mẹ của bọn họ, một là người tôi thấp thế này, người ta sẽ nghi ngờ hai đứa con này có phải do tôi sinh ra hay không; hai là phải bôi trát rất nhiều phấn màu lên mặt tôi để hóa trang, cuối cùng còn phải đóng giả làm bà già nữa, hừ..."

Lục Kiều Kiều chưng ra vẻ mặt rất không tình nguyện, cứ như sắp khóc tới nơi, Jack lập tức bước tới chân thành an ủi: "Chậc, quả bí đỏ của tôi ơi, đừng hóa trang nữa, em làm con gái tôi đi vậy..." Nói đoạn vòng tay ôm lấy Lục Kiều Kiều, liền bị Lục Kiều Kiều ngồi trên ghế giơ chân đạp văng ra.

Nhưng An Long Nhi lại nói: "Thực ra anh Jack nói có lý, cháu là người Quảng, nói giọng Quảng Đông, đến giờ cũng chỉ miễn cưỡng nghe hiểu

https://thuviensach.vn

được tiếng Giang Tây; Jack trước đây chỉ làm ăn ở Quảng Châu, tiếng Trung Quốc của anh ấy thực ra cũng là tiếng Quảng bạch thoại, điểm này là sơ hở nhất; nếu Jack và Tôn Tồn Chân đóng giả bố mẹ, khi quan sai hỏi chuyện, để họ đối đáp không an toàn bằng để cô Kiều ra mặt. Lúc này, nếu cô Kiều dùng thân phận con gái ra nói lý lẽ và điều kiện với quan sai, vừa nhìn đã thấy là quá chua ngoa, lại không hợp lẽ thường. Nếu cô Kiều làm mẹ, tuy rằng hóa trang hơi vất vả, nhưng lúc qua trạm kiểm soát lại có thể thoải mái đối đáp với đám quan sai..."

Mọi người nghe xong đều lần lượt gật đầu khen phải, Lục Kiều Kiều đành nói: "Được rồi, vậy hai người làm con tôi, tự đặt cho mình một cái tên đi, đừng để đến lúc ấy gọi lầm tên đấy nhé... Tiểu Tôn làm cho tôi một cái mặt nạ bà già mặt vuông nanh nọc vào, đến lúc qua chốt trạm kẻ nào gây chuyện với tôi, tôi sẽ cho nó một phát súng chết luôn, khửa khửa!" Lục Kiều Kiều khuỳnh chân rút súng, làm dáng như sắp bóp cò.

An Thanh Nguyên dẫn bốn người Nhật Bản rời khỏi núi Thanh Nguyên, đến bến Thanh Nguyên hội họp với đội nhân mã của Mục Linh Mục Thác. Biết được nhóm người Lục Kiều Kiều đi về phía Bắc, anh ta liền sắp xếp Mục Linh dẫn người đuổi theo đám Đặng Nghiêu đang bám sát Lục Kiều Kiều, còn mình và Mục Thác thì dừng lại ở trấn Văn Phong cách phủ Cát An năm mươi dặm về phía Bắc.

Họ tiến vào trấn Văn Phong, đi vòng vèo trên phố, rồi bước vào một tòa nhà lớn.

Nhìn từ bên ngoài, tòa nhà này ngoài tường cao cửa rộng ra thì không có gì đặc biệt, nhưng mở cửa đi vào trong, vòng qua chiếu bích, sẽ bắt gặp bảy tám vệ binh cầm đao chờ sẵn ở sảnh trước. Họ vừa thấy An Thanh Nguyên liền quỳ một chân xuống thi lễ, một người có vẻ là đội trưởng bước lên, hành lễ rất nhanh rồi báo cáo: "An lão gia thường ngày thức dậy vào giờ Mão, giờ Tỵ dùng cơm, cơm trưa xong thì ngủ một giấc ngắn, giờ Dậu chỉ ăn chút trà lá quả khô, sức khỏe bình thường, không có bệnh tật gì, mỗi

https://thuviensach.vn

tháng bọn thuộc hạ đều thu xếp gánh hát đến diễn một vở cho An lão gia xem. Gần đây thời tiết khô hanh, An lão gia có hơi ho nhẹ, đã dặn nhà bếp làm nước quýt muối để lão gia uống tiêu đờm..."

An Thanh Nguyên vừa đi vào sảnh trong vừa vỗ vỗ vai viên đội trưởng nói: "Vất vả cho ngươi rồi, Hồ đội trưởng, tâm trạng An lão gia thế nào?"

"An lão gia vẫn nói cười với thuộc hạ, một mình xem sách trong phòng, cũng có khi đánh một bài Thái Cực quyền..."

"Vậy thì tốt, được rồi, ngươi lo việc của mình đi, để tự ta vào trong." An Thanh Nguyên xua Hồ đội trưởng đi, tự mình cùng Mục Thác đi thẳng vào sảnh trong.

Ngoài cửa có bốn vệ binh cầm đao canh gác, sau khi An Thanh Nguyên đi vào, bọn họ lập tức đóng chặt cửa lại. Từ sảnh trong đi vào nữa là một mảnh sân nhỏ trống không, xung quanh có năm căn phòng ở hai bên và ở giữa. Hai phòng ở mé ngoài sát cửa là phòng của vệ binh, vừa trông thấy An Thanh Nguyên bước vào, cả đám lập tức cung kính hành lễ, An Thanh Nguyên hỏi thăm An lão gia đang ở đâu, tên vệ binh nói đang trong thư phòng. An Thanh Nguyên liền đi tới trước cửa một gian phòng, gõ nhẹ lên cửa hỏi: "Cha, Thanh Nguyên đến thăm người đây."

Một giọng nói sang sảng từ trong thư phòng vọng ra: "Vào đi."

An Thanh Nguyên để Mục Thác đợi bên ngoài, một mình bước vào rồi đưa tay đóng cửa lại, quỳ xuống trước mặt một ông già cao lớn tráng kiện: "Thanh Nguyên bất hiếu, đến giờ mới quay lại thăm cha được."

Ông già trước mặt An Thanh Nguyên chính là người cha mất tích một cách thần bí mà Lục Kiều Kiều đi khắp nơi tìm kiếm, An Vị Thu. Ông nhìn An Thanh Nguyên nói: "Được rồi, đừng làm mấy trò màu mè ấy nữa, ngươi đã ra ngoài làm những gì rồi?"

https://thuviensach.vn

An Thanh Nguyên lấy ra một con búp bê vải mặc kỳ bào màu xanh đưa cho An Vị Thu: "Cha, con tìm được Tiểu Như rồi."

An Vị Thu giằng lấy con búp bê vải lật giở xem kỹ một hồi, khóe mắt chợt ướt: "Ngươi tìm thấy Tiểu Như rồi? Nó giờ ra sao? Sống có tốt không?" Lời còn chưa dứt, nước mắt đã tràn ra.

An Thanh Nguyên đỡ An Vị Thu ngồi xuống ghế, đoạn trả lời: "Con tìm được Tiểu Như ở Quảng Châu, nó sống không được thoải mái lắm, còn đổi tên mới gọi là Lục Kiều Kiều, con phải tốn rất nhiều công sức mới tìm được nó... Bát tự của nó thế nào cha biết rồi đấy, vận đào hoa quấn thân, cộng thêm phong thủy ở mộ của ông nội bị phá hoại, nó muốn lấy chồng cũng không dễ dàng, vì vậy..."

An Thanh Nguyên nói mập mờ, khiến An Vị Thu cứ ngỡ Lục Kiều Kiều ở Quảng Châu làm kỹ nữ mưu sinh, là anh ta đã cứu cô ra ngoài, nhất thời lệ già lã chã tuôn rơi. Ông gắng nén cảm xúc, nhắm mắt lại một hồi lâu mới cất tiếng: "Tiểu Như số khổ, ta đã không nuôi dạy nó tử tế... Nói cho ta biết, ngươi làm gì nó rồi?"

An Thanh Nguyên cũng ngồi xuống bên cạnh An Vị Thu, dịu giọng nói: "Cha, cha là cha con, nó là muội muội của con, con có thể làm gì nó chứ? Nhưng cục thế thiên hạ càng lúc càng căng thẳng, giờ đây quyền quyết định xử lý Tiểu Như thế nào đã không còn nằm trong tay con nữa, mà ở trong tay cha... Tuy nó muội muội của con thật, nhưng dẫu sao cũng chỉ do thứ thiếp sinh ra, con gái do thứ thiếp sinh ra ở gia đình bình thường, sợ rằng cũng chỉ thuộc loại gả đi rồi là chẳng ai còn nhớ đến nữa..."

An Vị Thu giơ tay lên trước mặt, bàn tay run rẩy dữ dội, ngón tay ông đang chầm chậm bấm độn tính toán, một lúc sau ông ngẩng đầu lên, nhìn An Thanh Nguyên bằng cặp mắt đỏ ngầu: "Thanh Nguyên, ngươi gạt ta, đây là quẻ Lôi thủy giải, thủy mộc tương sinh đắc lệnh, Tiểu Như vẫn đang sống khỏe mạnh đang đi về phía Bắc, nó không ở trong tay ngươi."

https://thuviensach.vn

"Cha, con không gạt cha, cha cũng không tính sai, quẻ giải này chính là ý áp giải, bát tự của Tiểu Như mệnh hàn lại thiếu hỏa, tuy bây giờ là mùa đông, quẻ được lợi, nhưng lại cũng là tiết mà bát tự của nó hàn khổ nhất; con không nhốt nó lại, con chỉ cho nhiều binh mã đưa nó lên kinh, vì vậy giờ nó đang lên phía Bắc..."

"Ngươi... ngươi..." An Vị Thu tức đến nỗi nước mắt đầm đìa, nói không nên lời, ông phẫn nộ đập bàn đứng dậy nói: "Ngươi không thể cho ta gặp Tiểu Như một lần sao?"

An Thanh Nguyên vội rót trà cho An Vị Thu, vẫn giữ thái độ hết sức hòa dịu: "Cha bớt giận, cha biết con muốn gì rồi mà? Con là con trai trưởng của nhà họ An, nhà

chúng ta là gia tộc truyền thừa Long Quyết cả nghìn năm nay, cha truyền Long Quyết cho con là chuyện thiên kinh địa nghĩa, tội tình gì phải giữ rịt lấy chứ? Con có được Long Quyết thì chẳng cần gây tổn thương đến Tiểu Như nữa, còn có thể sắp xếp cho nó vào hậu cung làm nữ quan hầu hạ hoàng hậu nương nương, nó thông minh lanh lợi như thế, hoàng hậu nhất định sẽ rất yêu thích..."

An Vị Thu ủ rũ ngồi xuống, khàn khàn giọng nói: "Thanh Nguyên, ngươi cứ làm quan cho tốt, làm người cho tốt, Long Quyết rồi cũng sẽ truyền đến tay ngươi thôi, nhưng ngươi lại muốn Long Quyết để cắt đứt long mạch thiên tử ở khắp nơi, ta làm sao có thể truyền cho ngươi được chứ, ngươi có hiểu không..."

"Nhưng cha cũng không thể truyền nó cho người khác chứ?"

"Ta sẽ không truyền Long Quyết cho ngươi, cho ngươi chẳng khác nào cho triều đình, triều đình có được Long Quyết, chẳng lẽ có thể làm hoàng đế thêm một lần nữa chắc? Triều đình nhất định sẽ dùng Long Quyết để chặt đứt long mạch thiên tử trong thiên hạ, như vậy sẽ khiến sinh linh đồ

https://thuviensach.vn

thán. Ta càng không truyền Long Quyết cho người khác, cục thế thiên hạ không ổn định, Long Quyết xuất thế nhất định sẽ có người dấy binh phản Thanh, cuối cùng cũng vẫn là một trận mưa máu gió tanh.

Nếu mong thiên hạ thái bình, Thanh Nguyên, ngươi đừng đi tìm Long Quyết nữa... trên đời này có thể không có Long Quyết, chỉ dùng phong thủy Dương Công, trăm họ cũng có thể an cư lạc nghiệp mà."

An Thanh Nguyên sớm đã biết rõ thái độ của An Vị Thu, cha anh ta không hề hy vọng Long Quyết có bất cứ tác dụng gì, ông không muốn bộ kỳ thư này được bất cứ bên nào, dù là triều đình hay dân gian sử dụng.

Anh ta nói với An Vị Thu: "Cha, rõ ràng cha nói một đằng nghĩ một nẻo, con gặp Vô Vị đại sư rồi, ông ấy nhờ con mang bánh trà này cho cha." Dứt lời, anh ta lấy một bánh trà phổ nhĩ đưa cho An Vị Thu.

An Vị Thu nặng nề đón lấy bánh trà, hỏi: "Tiểu Như đưa ngươi đi tìm đại sư phải không? Chỉ có Tiểu Như mới biết đường tìm đến đó..."

"Đúng, nhị đệ cũng đang ở phủ Cát An, chúng con cùng lên núi Thanh Nguyên, chắc hẳn cha cũng tính được rồi."

An Vị Thu vừa nghe nói vậy liền trở nên kích động, nghẹn ngào nói: "Thanh Viễn cũng đang ở Cát An? Mau đưa nó đến gặp ta, ta... ta rất nhớ nó..."

An Thanh Nguyên vẫn làm bộ bất lực nói: "Giờ thì chưa được, nó đang đợi con bố trí xem nên tìm cha thế nào, nếu vẫn chưa tìm được Long Quyết, con thực sự không còn lòng dạ nào lo những việc riêng ấy nữa, có lẽ cũng không thể sắp xếp được hướng đi của nhị đệ..."

An Vị Thu nghe tới đây thì lửa giận đã bốc cao ba trượng, hất ly trà trên mặt bàn đi, lớn tiếng mắng chửi: "Thằng nghịch tử này, ngươi dám dùng em trai em gái để uy hiếp ta à! Ngươi giam lỏng ta hai năm trời, ta niệm tình

https://thuviensach.vn

cha con, đã truyền cho ngươi Tầm long quyết và Ngự long quyết, giờ ngươi vẫn chưa nản lòng tà, lại còn muốn nhiều hơn, ngươi có biết Trảm long quyết là cái gì không? Trảm long quyết là cấm thuật, có thể hủy thiên diệt địa, ngươi rốt cuộc muốn giết bao nhiêu người nữa hả?!"

An Thanh Nguyên quỳ thụp xuống đất, khẩn thiết nói: "Con không dám, từ xưa đã có câu, trung hiếu không thể vẹn cả đôi đường, giờ thiên hạ sắp đại loạn tới nơi, nếu không thể khống chế bạo loạn trước khi nó bùng phát, sau này nhất định sẽ không thể vãn hồi được! Thanh Nguyên không dám bất hiếu, nhưng trung quân báo quốc cũng là đạo lý cha đã dạy Thanh Nguyên từ nhỏ, xin cha cho con biết giờ phải làm sao cho tốt đây?!"

An Vị Thu giơ ngón tay chỉ vào đỉnh đầu An Thanh Nguyên nói: "Muốn thiên hạ thái bình, trăm họ giàu có, phải dựa vào chính sách nhân nghĩa, yêu dân như con, bớt hình phạt, giảm thuế khóa, thiên hạ đại loạn là cái sai của thiên hạ sao? Thiên hạ đại loạn là thất bại của triều đình! Các người không lo tìm hiểu nỗi khổ của trăm họ trước khi bạo loạn bùng phát để mau chóng vỗ về an ủi, lại chỉ muốn tiên phát chế nhân, dân gian sao có thể không loạn cho được..."

An Thanh Nguyên quỳ dưới đất, nhưng vẫn ngẩng cao đầu trả lời An Vị Thu, không hề núng thế: "Thay triều đổi đại là do thiên mệnh, cha hẳn cũng hiểu rất rõ điều này, nhưng mỗi lần thay triều đổi đại đều dẫn đến chiến loạn liên miên, tử thương vô số, nếu Long Quyết có thể kiềm chế đại loạn trước khi bùng phát, để triều đình có đủ thời gian biến pháp yên dân, há chẳng phải còn nhân nghĩa hơn cả thiên mệnh hay sao? Cha từng dạy con, tin rằng có số mệnh không bằng không có số mệnh, dùng tổn thất nhỏ đổi lấy sự yên ổn cho thiên hạ, đây chính là ý nghĩa tồn tại của Long Quyết đấy!"

An Vị Thu đau đớn nói: "Ngươi đang cưỡng từ đoạt lý, ta từng nói với ngươi, huyền học không có thiện hay ác, thiện ác chỉ ở lòng người. Dùng chém giết để chế phục chém giết, có khác gì dùng cường bạo đổi lấy cường

https://thuviensach.vn

bạo không? Ngươi đã đến chùa Tịnh Cư, chắc hẳn biết ở chỗ Vô Vị đại sư có tin tức về Trảm long quyết; nếu Vô Vị đại sư đồng ý giao Long Quyết vào tay ngươi, ta sẽ vui biết chừng nào, như vậy chứng tỏ ta đã nhìn lầm người, con ta là người tốt, chứ không phải loại tham công danh, hừng hực dã tâm, nếu có được Long Quyết sẽ gây họa cho thương sinh như ta vẫn tưởng. Nhưng một hòa thượng không hề có tục niệm như Vô Vị đại sư cũng không thích nổi ngươi, không muốn giao Long Quyết cho ngươi, giờ ngươi đi hai tay không đến trước mặt ta như vậy, ta thất vọng lắm, đau lòng lắm, ngươi có biết không?"

An Thanh Nguyên nghe An Vị Thu nói vậy cũng không sao giữ được bình tĩnh nữa. Từ nhỏ anh ta đã cần cù hiếu học, tuổi còn trẻ đã giành được công danh, năm nào cũng thăng quan tiến tước, rất được cha yêu thương, vậy mà giờ đây người cha ấy lại nhiếc móc anh ta bằng những lời lẽ nặng nề chưa từng có, khiến An Thanh Nguyên không sao tiếp nhận nổi. Anh ta bi phẫn đứng bật dậy hỏi: "Cha thất vọng về con như vậy, tại sao lại lẳng lặng sắp đặt cục thế phong thủy Tướng quân mặc giáp lên mộ phần của ông nội, để ba huynh muội đều có vận mệnh tòng quân, khiến con còn tưởng hoàng thượng ân điển, để một văn quan như con cũng có thể dùng mật lệnh điều động binh mã trong thiên hạ?"

An Vị Thu đáp: "Giờ ngươi mới phát hiện thì muộn rồi, bố cục Tướng quân mặc giáp có thể đưa hậu nhân vào con đường binh nghiệp trong ba năm, cục thế phong thủy này đã được ta bố trí từ lúc tính ra thiên hạ sắp có biến nhằm bảo vệ cho mấy huynh muội các người sống sót qua thời loạn thế. Thiên hạ mà loạn, trong ba đứa con ta, có thể sẽ có đứa dùng đến Long Quyết. Nhưng nếu mấy đứa tàn sát lẫn nhau, thì đứa nào có Long Quyết sẽ thắng. Ta là cha, ta có nỡ để đứa nào phải chết hay chăng? Ta đành giao số mệnh này cho một người không hỏi thế sự lựa chọn, giao cho ông trời lựa chọn... Thanh Nguyên, hôm nay con không có được Trảm long quyết, đó là ý trời, đừng đi tìm nữa, hãy đưa Thanh Viễn và Tiểu Như về đây, chúng ta vẫn là người một nhà, thế được không?"

https://thuviensach.vn

An Vị Thu đưa tay nắm lấy tay An Thanh Nguyên, An Thanh Nguyên biết cuộc nói chuyện này sẽ không có kết quả, Lục Kiều Kiều trong lúc này cũng sẽ càng đi càng xa, anh ta còn phải tranh thủ thời gian đuổi kịp cô, vì vậy chỉ gật gật đầu vỗ nhẹ lên tay An Vị Thu rồi nói: "Cha, cám ơn cha đã tính toán sâu xa như thế, nhưng chưa chắc con đã dẫn được bọn chúng về gặp cha đâu. Hai tháng trước trên đỉnh Phù Dung ở Quảng Đông, Tiểu Như đã cùng với bọn phản loạn táng xuống long huyệt thiên tử Tiềm Long Thôn Kim, năm năm sau Đại Thanh sẽ đối mặt với họa diệt quốc... Thanh Nguyên chuyến này đi sẽ phải dốc hết sức kìm con sóng dữ này lại, sợ rằng không thể sống trở về gặp cha nữa, cha hãy bảo trọng..."

"Hả?!" An Vị Thu kinh hãi đến lảo đảo cả người, run rẩy ngồi phịch xuống ghế, một tay cầm con búp bê vải của Lục Kiều Kiều lên nói: "Tiểu Như nó... lại dám dùng đến Long Quyết? Không thể nào, ngươi gạt ta, nó lấy đâu ra gan lớn chừng ấy?"

An Thanh Nguyên đỡ An Vị Thu ngồi ngay ngắn lại, rồi nói: "Giờ con tìm Trảm long quyết đã không chỉ để phòng trước nữa rồi, mà là để thu dọn đống phiền phức Tiểu Như gây ra, cha, cha vẫn không thể cho con biết hay sao?"

"Không thể nào, ta không tin chuyện này, Thanh Nguyên, ngươi không cần gạt ta..." An Vị Thu kích động đến nỗi không thể suy nghĩ gì được nữa, An Thanh Nguyên cũng không còn thời gian dây dưa với ông, anh ta gọi vệ binh bên ngoài vào chăm sóc cha mình, rồi cáo từ rời khỏi tòa nhà ấy.

Mấy ngày sau, bên ngoài cửa Nam thành Nam Xương, một cỗ xe bốn ngựa kéo lao sầm sập vào giữa đội ngũ kiểm soát ngoài cửa thành. Phía trước có hai người trẻ tuổi đội mũ quả dưa đang đánh xe, đứa trẻ tầm mười ba mười bốn là An Long Nhi, thanh niên khoảng hơn hai mươi là Tôn Tồn Chân, bên cạnh bọn họ còn có một con chó mực, chính là Đại Hoa Bối đã được nhuộm đen lông.

https://thuviensach.vn

Trong xe là một ông bác cao lớn và một bà cô béo lùn; ông bác do Jack đóng giả cạo đầu trọc lốc, đầu cũng đội mũ quả dưa, trên mũi đeo kính râm, còn dán râu giả bạc trắng; Lục Kiều Kiều đóng giả làm một bà béo nung núc những thịt, mặt vuông eo thô, miệng méo xệch, mắt lúc nào cũng trợn lên, trên môi còn một nốt ruồi đen to tướng, vừa nhìn đã biết là loại người không dễ dây vào.

Mỗi người vào thành phải nộp hai mươi đồng tiền qua cửa, đoàn người chầm chậm đi qua cửa thành, xếp hàng ném tiền đồng vào cái giỏ để ở đó. Lục Kiều Kiều từ xa đã nhìn thấy trên tấm biển có ghi giá vé vào thành, liền lấy trong túi ra một trăm đồng cầm sẵn trên tay.

Khi xe ngựa đến dưới cổng thành, phía trước là mười mấy tên binh sĩ thủ thành. Hai tên phụ trách kiểm tra đang lật giở hành lý của người qua đường, ngoài ra còn hai tên khác phụ trách thu tiền, đám còn lại đều đứng ở bên trong bên ngoài cửa thành canh chừng.

Đến lượt cỗ xe của bọn Lục Kiều Kiều, hai tên binh sĩ thò đầu vào trong xe nhòm ngó, lấy gậy chọc chọc vào hành lý của họ, Bên ngoài xe, một tên phụ trách thu tiền cầm quyển sổ lớn và bút lông hỏi: "Vào thành làm gì?"

Lục Kiều Kiều lập tức phụ trách việc đối đáp: "Về nhà mẹ đẻ."

"Ở đâu?"

"Trấn Hồ Phường."

"Tên là gì?"

Lục Kiều Kiều trừng mắt lên nhìn hắn nói: "Vương Hữu Tài."

"Còn lão kia?"

"Lão là Vương Hữu Tài."

https://thuviensach.vn

"Còn bà?"

"Nhị Anh Tử."

"Hai người là gì của nhau."

"Lão là đàn ông của tôi."

"Chậc, bảo lão tự đi mà nói... lão tên là gì?"

Jack ngậm miệng không dám nói gì, tròng mắt đảo loạn lên phía sau cặp kính râm.

Lục Kiều Kiều ném tiền vào giỏ, rồi lập tức ngoác họng ra kêu toáng lên: "... Này này! Các người ở đây thu bao nhiêu tiền một người?"

"Hai mươi đồng."

Giọng Lục Kiều Kiều lại càng lớn hơn, hét lên như một mụ đàn bà đanh đá: "Bốn người chúng tôi chỉ cần nộp tám mươi đồng thôi, tôi bỏ một trăm đồng vào rồi! Mau trả lại hai mươi đồng đây!"

Hai tên binh sĩ kiểm tra rụt đầu ra khỏi xe, lấy gậy ấn Lục Kiều Kiều trở về chỗ ngồi, quát lên với An Long Nhi: "Đi mau! Người tiếp theo!"

An Long Nhi nghe lời đánh xe ngựa vào thành, Lục Kiều Kiều thò đầu khỏi khoang xe, quay lại chửi bới: "Phì! Hai chục đồng ấy cho các người mua thuốc đấy!"

Jack ngồi trong xe sướng đến nỗi cứ khua chân múa tay, miệng không ngừng nói: "Lão là đàn ông của tôi, là đàn ông của tôi, ha ha ha..." làm Tôn Tồn Chân và An Long Nhi đang đánh xe cũng bật cười.

Ra khỏi thành Nam Xương từ cửa Tây là có thể rời khỏi bờ Cán Giang, đi dọc sông Phù Hà theo hướng Đông Nam thì đến núi Long Hổ, lộ trình đã

https://thuviensach.vn

đi được một nửa, vì vậy họ không có tâm trạng lượn lờ dạo phố, mà nhanh chóng đánh xe qua chợ đi thẳng đến cửa Tây thành.

Ra khỏi thành cũng phải xếp hàng, nhưng không cần nộp tiền, thời gian xếp hàng cũng tương đối nhanh.

Lúc họ xếp hàng ở cửa thành, gần ra đến nơi thì đột nhiên con Đại Hoa Bối sủa lên mấy tiếng.

Tinh thần bốn người lập tức trở nên căng thẳng cực độ, bốn cặp mắt nhìn nhau một cái rồi lại đảo ra xung quanh, An Long Nhi một tay bịt chặt miệng Đại Hoa Bối, tay kia cố ra vẻ tự nhiên giữ cương ngựa.

Phía sau vang lên tiếng vó ngựa, Jack và Lục Kiều Kiều vén rèm cửa sau lên nhìn, liền giật nẩy cả mình, thì ra mấy người đang đuổi tới là Đặng Nghiêu, Kim Lập Đức và Lục Hữu. Bọn họ đều mặc áo bó sát, thắt lưng đeo đao, thúc ngựa phi nhanh tới cửa Tây thành.

Lục Kiều Kiều biết mình và Tôn Tồn Chân đã hóa trang, khó bị phát hiện nhất. Còn gương mặt kia của An Long Nhi quá anh tuấn, trừ phi che kín mặt nó đi, bằng không chỉ thoáng trông là nhận ra nó ngay; Jack lại càng phiền phức, thân hình cao lớn như thế, hễ ai đã gặp anh một lần, thì chỉ nhìn mông cũng nhận ra.

Lục Kiều Kiều nhân lúc ba người kia còn ở phía sau, khẽ kêu lên: "Long Nhi, mau lăn vào trong."

An Long Nhi ôm Đại Hoa Bối lộn một vòng ra sau, nhanh nhẹn lăn vào trong khoang xe, Lục Kiều Kiều đổi vị trí với nó, gần như cùng lúc ngồi lên ghế trước, sánh vai với Tôn Tồn Chân cùng đánh xe.

Bốn người đều vã mồ hôi lạnh xếp hàng, đúng lúc bọn họ bước đến chốt kiểm tra, Đặng Nghiêu dẫn theo Kim Lập Đức và Lục Hữu xông thẳng tới

https://thuviensach.vn

trước cửa Tây, dừng lại bên cạnh cỗ xe của họ, giơ ra kim bài của triều đình chuẩn bị qua cổng.

Chẳng ngờ con Đại Hoa Bối ngửi thấy mùi Đặng Nghiêu rất quen thuộc, liền thò đầu ra sủa một tiếng, khiến An Long Nhi hoảng hốt dùng cả hai tay bóp mạnh vào mũi nó.

Lục Hữu cảm thấy tiếng chó sủa này rất quen tai, lúc ở trên nóc khách điếm của nha môn phủ Thiều Châu, y đã khốn đốn một phen với Đại Hoa Bối, bị tiếng sủa bất thình lình của nó và phát súng của Lục Kiều Kiều làm cho thảm hại hết sức, giờ nghe lại đương nhiên có phản ứng.

Y chau mày đưa mắt nhìn quanh, không thấy con chó nào, bèn hỏi Đặng Nghiêu: "Lão Tiêu, có nghe thấy tiếng chó sủa không?"

Đặng Nghiêu đảo mắt nhìn tứ phía: "Không có, đi thôi, còn phải lên đường nữa đấy."

Lục Hữu liếc mắt nhìn bà già và gã thanh niên ngồi trên xe ngựa, hậm hực theo Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức ra khỏi cửa thành.

Lại có binh sĩ thò đầu vào khoang xe ngựa kiểm tra, thấy một ông già cao lớn và một đứa nhỏ ôm con chó mực, hắn hỏi An Long Nhi: "Tay ngươi làm sao mà đen sì sì vậy?"

Tay An Long Nhi vẫn đang ghì chặt cái mũi dài của Đại Hoa Bối, hơi lạnh và ẩm trên mũi chó phả vào tay nó, nó nhìn tên binh sĩ ấy chớp chớp mắt, không biết nên trả lời thế nào. Lục Kiều Kiều thầm giật nẩy mình: hỏng bét, mực nhuộm lông con chó bị phai màu rồi. Cô vội quay đầu, làm bộ dữ dằn như hung thần ác sát thấp giọng mắng An Long Nhi: "Cái thằng chết toi này, cứ suốt ngày nghịch... mực của cha mày thôi, học hành thì chẳng thấy tiến bộ, chỉ lấy mực ra chơi thì được nước mẹ gì chứ."

https://thuviensach.vn

Tên binh sĩ quay đầu lại nói: "Không phải đâu bà thím, hình như là con chó kia bị phai màu..."

Lục Kiều Kiều thò tay đập lên đầu An Long Nhi một cái: "Xùy! Tự mày chơi chưa chán, lại còn bôi lên mình con chó nữa, đợi chốc nữa về nhà xem tao có đánh chết mày không."

Bọn Đặng Nghiêu cũng nghe thấy phía sau có chuyện, liền quay đầu lại nhìn, thấy một bà thím béo ú đang thò đầu vào trong xe mắng chửi, nói chuyện chó má gì đấy.

Đặng Nghiêu nói: "Không có gì đâu, đi thôi."

Nhưng Lục Hữu lại nói: "Lão Tiêu, lấy Điếu hồn châm ra xem nào."

Kim Lập Đức cũng nói: "Hôm nay đi cả ngày rồi, sắc trời cũng không còn sớm, tìm chỗ nào nghỉ ngơi thôi, đừng làm nữa."

Lục Hữu như thể không nghe thấy, ghìm ngựa quay lại chỗ xe ngựa của Lục Kiều Kiều.

Tôn Tồn Chân thấy Lục Hữu quay đầu vòng trở lại, biết lần này không thể tránh được nữa, y đưa chân đá nhẹ vào chân Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều quay lại trông thấy Lục Hữu, hiểu ra ngay tình thế lúc này ác liệt thế nào, cô thầm hạ quyết tâm thấp giọng bảo Tôn Tồn Chân: "Xông lên!" đoạn lập tức đứng dậy đá cho tên binh sĩ đang kiểm tra khoang xe một cước giữa mặt, khiến hắn đập đầu vào tường thành ngã lăn ra ngất xỉu tại chỗ. Lục Kiều Kiều rút súng giấu trong người ra, chỉ vào đầu

Lục Hữu hét lớn: "Cản đường thì chết!"

Cửa Tây thành cũng có mười mấy binh sĩ, thêm cả đám người qua kẻ lại, vừa trông thấy có người tập kích quan binh, lập tức trở nên hỗn loạn như bầy ong vỡ tổ. Mọi người bỏ chạy tứ tán, nhưng đám quan binh đã lập

https://thuviensach.vn

tức ập tới chỗ cỗ xe. Lục Hữu nhìn họng súng đen ngòm, không dám nhúc nhích.

Tay Lục Kiều Kiều hơi trầm xuống, một viên đạn bắn vào con ngựa Lục Hữu đang ngồi. Chỉ thấy đầu ngựa trúng đạn, con ngựa đổ vật xuống đất, đám binh sĩ còn lại vừa trông thấy súng Tây thì đều tránh ra nằm rạp xuống. Tôn Tồn Chân thừa cơ vung roi quất ngựa xông thẳng ra khỏi cửa thành.

Họng súng của Lục Kiều Kiều vừa rời khỏi đầu y, Lục Hữu không đợi ngựa ngã xuống đất, đã tung mình nhảy lên đạp vào vách tường bên trong hốc cửa thành, nương thế lộn một vòng trên không trung, rơi xuống nóc xe ngựa.

Đằng trước cỗ xe là Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức đang ngồi trên ngựa, họ thấy cỗ xe bốn người kéo xông thẳng tới, một bà béo cầm dây cương, giơ súng Tây hò hét xung phong về phía mình, vội kéo ngựa tránh sang hai bên. Đặng Nghiêu hét bảo Lục Hữu: "Lục Hữu! Mau xuống đây, cẩn thận súng của bọn chúng đấy!"

Lời vừa dứt, Jack đã từ trong khoang xe bắn ngược lên nóc, nhưng Lục Hữu không dừng lại trên đó, mà chân vừa chạm vào nóc xe đã dang rộng hai tay lao bổ vào Lục Kiều Kiều ngồi đánh xe phía trước, toan ôm cô lăn xuống đất. Lục Hữu vừa mới bị Lục Kiều Kiều "bắn người bắn ngựa trước", y lập tức muốn cho Lục Kiều Kiều nếm mùi thế nào gọi là "bắt giặc bắt vua trước"...

Hành động của Lục Hữu dù rất dũng mãnh nhưng lại quá xung động, trong xe là bốn kẻ từng trải giang hồ, công phu đầy mình, lại đã tôi luyện qua huyết chiến, y làm vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết. Hai tay y còn chưa chạm tới Lục Kiều Kiều, Tôn Tồn Chân đã nhìn Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức phía trước, tay phải rút thanh Tề mi côn trong khoang xe ra quét về phía họ; tay trái giơ lên trên đầu Lục Kiều Kiều tóm chặt cổ tay Lục

https://thuviensach.vn

Hữu, trơ tay ném văng y ra ngoài xe, suốt quá trình không nhìn Lục Hữu lấy một lần.

Thì ra giác quan thứ sáu của Tôn Tồn Chân đã vượt khỏi phạm vi thị giác của mắt, y nhìn người khác lúc nói chuyện với người đó, chẳng qua chỉ là phép lịch sự mà thôi.

Một tháng trước Lục Hữu đánh ngang tay với Tôn Tồn Chân, một tháng không gặp, không ngờ họ Tôn đã đề thăng lên một trình độ võ học khác, điều này khiến Lục Hữu hết sức kinh ngạc. Y không phá giải được chiêu Cầm nã thủ cực nhanh ấy của Tôn Tồn Chân, chỉ có thể lộn người trên không, rời khỏi xe ngựa, thuận đà hóa giải lực ném của đối phương.

Khinh công của Lục Hữu không kém, một cú ngã như vậy hoàn toàn không gây thương tổn gì cho y, y vừa chạm đất liền rút đao cầm trên tay, guồng chân đuổi theo xe ngựa. Jack thò khẩu súng ra sau xe, nhắm vào họ Lục mà bắn.

Lục Hữu vốn đã đến gần xe ngựa, nhưng tài bắn súng của cao bồi Viễn Tây không phải chỉ để biểu diễn, mà là thiện xạ trăm phát trăm trúng, Lục Hữu chạy vòng vèo để né tránh họng súng của Jack, nhưng cũng đồng thời không thể giữ được tốc độ ban đầu.

Hai thớt ngựa của Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức đuổi theo bên cạnh Lục Hữu, Đặng Nghiêu hét lớn: "Lục Hữu mau lên ngựa của tôi, cậu điên rồi! Chúng có súng Tây đấy, đừng đuổi nữa!"

Lục Hữu vừa nghe vậy lập tức nhảy lên lưng ngựa Đặng Nghiêu, nói với y: "Lão Tiêu, đuổi mau lên, mau lên!"

Nhưng Đặng Nghiêu lại kéo đầu ngựa dạt sang lề đường, nhìn cỗ xe của bọn Lục Kiều Kiều đi xa hẳn, y mới giữ tốc độ đuổi theo. Lục Hữu ngồi phía sau, nôn nóng hét toáng lên: "Các huynh làm gì vậy?! Đuổi mấy ngày

https://thuviensach.vn

trời mới bắt kịp bọn chúng, người đã ở trước mặt rồi, các huynh lại thả cho chạy mất thế hả?"

Đặng Nghiêu cũng nổi nóng, y dứt khoát ghim cương lại, nhảy xuống đất, vung roi ngựa lên nói: "Muốn chết thì tự đi mà đuổi! Tháng trước cậu vừa mới ăn một phát súng của Lục Kiều Kiều, tôi cũng bị trúng đạn, giờ vẫn muốn đi chết nữa hả? Tôi là quan văn, không lo việc giết người phóng hỏa, chúng ta làm rồi thì cần bọn Bát kỳ doanh với Lục doanh làm quái gì? Chúng ta là huynh đệ, tôi không muốn cậu chết, cậu tưởng lần nào đạn cũng bắn vào người chắc, lần nào cũng có thể móc đầu đạn ra là coi như xong chuyện chắc, loại súng Tây đấy có thể bắn chết người đó! Bắn nổ tung cái đầu ra đó!"

Lục Hữu nhảy xuống ngựa, tức tối vung tay đập mạnh vào gốc cây nhỏ ven đường, làm lá cây xào xạc rụng đầy đất.

Kim Lập Đức cũng lấy túi nước bằng da dê trên yên ngựa đi tới, vỗ vỗ vai Lục Hữu nói: "Lão Tiêu nghĩ cho chúng ta thôi... chúng ta là người của Khâm Thiên giám chứ có phải bộ Binh đâu, cần gì phải bán mạng. Vả lại, sao lần nào cũng là chúng ta vào sinh ra tử đánh trận đầu chứ? Vì Mục Linh Mục Thác là người Bát Kỳ, bọn chúng có thể theo Quốc sư đi sau mà chơi, còn người Hán chúng ta thì bị coi như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đấy... Lục huynh đệ, cậu nghĩ xem, nghĩ xem... uống chút nước đi."

Đặng Nghiêu cũng bước tới nói với Lục Hữu: "Huynh đệ, nếu cậu vẫn còn nhận đại ca này, thì phải tin rằng tôi không muốn hại cậu... phía sau chính là đội binh mã của Lục doanh tới chi viện, chúng ta không phải vội chỉ cần không để mất dấu chúng là được, đúng không nào? Tôi còn muốn cùng cậu về kinh uống rượu nghe hát nữa cơ..."

Lục Hữu thấy hai đồng liêu lớn tuổi hơn đều khuyên mình như vậy, cũng dần dần bình tĩnh lại: "Hiểu rồi, tâm ý của các huynh tôi đều hiểu,

https://thuviensach.vn

không cần phải nói nhiều nữa... tôi về chỗ cửa thành thu dọn hành lý trên ngựa, chốc nữa sẽ đuổi theo."

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thấy Đao Trong Sương

Trải qua một trận xung đột dữ dội nữa ở cửa thành Nam Xương, nhóm người Lục Kiều Kiều biết mình đã bị truy binh đuổi sát gót, cả bọn không dám ăn uống trên đường hoặc vào trọ trong những khách điếm lớn thoải mái nữa, ngày ngày đều đi hết tốc lực cho tới khi bốn thớt ngựa kiệt sức mới thôi.

Bốn người chia làm bốn ca lần lượt nghỉ ngơi, buổi tối ẩn mình ở những chốn hoang thôn dã điếm, lại để An Long Nhi không cần phải ngủ dẫn theo Đại Hoa Bối phụ trách canh đêm.

Đêm hôm ấy, bốn người dừng chân ở một khách điếm vắng trong ngôi làng nhỏ, cả bọn ngồi quây quần dưới ánh đèn mờ mịt, đang chuẩn bị ăn cơm, Jack lấy trong chiếc rương da của mình một bình rượu bằng sắt hình bầu dục mặt ngoài bọc da, rót cho mỗi người một chén.

Lục Kiều Kiều lâu lắm chưa uống rượu Tây của Jack, hiếm khi nào anh chàng lại rộng rãi như hôm nay, cô vừa cầm lên định uống thì Jack đã vội vàng ngăn lại, đoạn nói với cả bọn: "Trước khi ăn, xin mọi người hãy cùng tôi cầu nguyện, khi tôi nói đến câu Amen cuối cùng, mọi người cùng nhắc lại theo nhé."

Lục Kiều Kiều hỏi: "Tại sao phải cầu nguyện? Đồ ăn nguội hết cả rồi..."

https://thuviensach.vn

Jack nói: "Nhanh lắm mà, cầu nguyện trước rồi ăn sau... nào, chắp hai tay vào giống như tôi đây này, cúi đầu xuống."

Lục Kiều Kiều học theo Jack, mười ngón tay đan vào nhau thành nắm đấm, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc pha lẫn mừng rỡ: "Đây là Ngoại phược ấn trong Cửu Tự ấn đấy, anh cũng biết cơ à!"

"Đừng nói mà!" Jack nghiêm trang nạt Lục Kiều Kiều: "Cảm tạ Chúa giáng sinh xuống đời chuộc tội thay chúng con, cảm tạ Chúa đã ban cho sinh mạng để con đến nước Trung Quốc xa xôi này, cảm tạ Chúa để con tìm thấy người con yêu nhất, chúng con là những kẻ hầu hèn mọn của Người, chúng con tin vào sự nhân từ và vạn năng của Người, cầu Chúa Giê-su ban cho chúng con trí tuệ và lòng dũng cảm, để chúng con không phải nghi hoặc trước sự dò xét; không bị sợ hãi trước hiểm nguy, để chúng con được Người chỉ dẫn chiến thắng tất thảy, để chúng con có thể vui vẻ khỏe mạnh, để con có thể vĩnh viễn ở bên Kiều Kiều, Amen."

Cả bọn đồng thanh nói theo: "Amen."

Sau khi mấy người nói xong, Jack liền dẫn đầu giơ ly rượu lên nói: "Chúc mọi người lễ Giáng sinh vui vẻ!"

Mặc dù mấy người bọn Lục Kiều Kiều không biết Giáng sinh là lễ gì, nhưng cứ có rượu uống là tốt, huống hồ còn là rượu vodka xưa nay chưa từng nếm, sau khi cụng chén, ai nấy đều làm một hơi, ho sặc sụa rồi mặt đỏ bừng bừng ngồi xuống ăn cơm.

Lục Kiều Kiều hỏi: "Vừa nãy anh nói cái gì mà a với chẳng men thế!"

"Amen... nghĩa là hy vọng có thể như vậy, mong là được như thế." Jack giải thích, nhưng không gắp thức ăn cho vào miệng, mà đi ra chỗ rương hành lý lấy ba cái hộp bọc trong vải hoa, đưa cho Lục Kiều Kiều, An Long Nhi và Tôn Tồn Chân mỗi người một cái.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều rất thông minh, cô nói: "À, tôi biết rồi, cầu nguyện là chú ngữ của Tây Dương các anh, Amen chính là câu Cấp cấp như luật lệnh mà chúng tôi hay nói, thế còn đây là cái gì?"

Jack ngồi xuống bàn, nói: "Cầu nguyện không phải chú ngữ, mà là trò chuyện với Thiên Chúa, đây là quà Giáng sinh tôi tặng cho mọi người, trong lễ Giáng sinh, người nào cũng nhận được quà."

Lục Kiều Kiều vừa nghe thấy có quà liền hớn hở: "Mấy ngày trước mới vừa Đông chí, thì ra hôm nay chính là lễ Giáng sinh của người Tây các anh đấy à, có quà thì tốt quá, tôi tưởng chỉ có Tết mới được quà thôi chứ?" Cô vừa mở cái hộp ra vừa nói: "Cả cái gói to tướng này là gì đây? A... khăn choàng lông cừu mềm quá! Dễ chịu quá dễ chịu quá..."

Lục Kiều Kiều vui vẻ áp mặt vào tấm khăn lăn qua lăn lại, Jack thấy vậy thì sung sướng vô cùng, anh nói: "Thời tiết càng lúc càng lạnh, chiếc khăn choàng lông cừu của Đức này rốt cuộc cũng có thể dùng được rồi, lần trước đốt xe ngựa tôi còn không nỡ vứt đi... tiếc là trong xe bị cháy rất nhiều thứ, bằng không tôi sẽ có quà hay hơn cho Long Nhi và Tôn Tồn Chân, à, hai người mở ra xem có thích hay không?"

An Long Nhi mở hộp ra, thấy một con dao găm vỏ da, liền rút ra xem xét kỹ lưỡng, thấy lưỡi dao ánh lên hàn quang, sống dao khắc một hàng chữ Tây. Nó ngạc nhiên thốt lên: "Con dao nhỏ này đẹp thật, sắc lắm phải không anh Jack?"

Jack đáp: "Đây là dao găm do Thụy Sĩ sản xuất, tốt nhất thế giới đấy."

An Long Nhi nghe nói vậy lại càng thích thú, cứ cầm trên tay ngắm nghía không nỡ rời, luôn miệng cảm ơn.

Tôn Tồn Chân mở hộp ra, lại thấy bên trong có một cái hộp nhỏ bằng bạc khắc hình chim ưng tung cánh hết sức tinh xảo, bên ngoài hộp còn có

https://thuviensach.vn

một bánh răng nhỏ, y nghi hoặc cầm lên xem xét, sau đó mở nắp hộp, trông thấy bên trong có rất nhiều chi tiết, nhưng không hiểu dùng để làm gì.

Jack thấy y không hiểu, liền vươn tay cầm lấy, "tách" một tiếng bật nắp ra, ngón tay vẩy nhẹ, ngọn lửa lập tức nảy lên, thì ra là một chiếc bật lửa bằng bạc.

Lục Kiều Kiều vừa trông thấy bật lửa, lập tức sấn tới xem: "Cái này hay thế..."

Tôn Tồn Chân nhận lại chiếc bật lửa, cũng "tách" một tiếng, bật ra ngọn lửa, thích thú đến độ bật ra tiếng cười ha hả từ sau tấm màn đen che mặt, còn nói cảm ơn Jack.

Lục Kiều Kiều thấy vậy bèn ỉu xìu, cô muốn đổi quà với Tôn Tồn Chân, nhưng Jack ngăn lại nói: "Em biết dùng ngón tay châm lửa, y không biết, với lại bật lửa là đồ dùng của đàn ông, con gái không dùng..."

Lục Kiều Kiều xịu mặt bảo Jack: "Ứ... tôi cũng muốn bật lửa nữa mà..."

Tôn Tồn Chân liền đưa ngay bật lửa ra cho Lục Kiều Kiều, Jack vội vàng nói: "Vẫn còn một chiếc, không phải tranh giành, vẫn còn một chiếc bật lửa nữa..." Nói đoạn liền lục lọi một hồi rương hành lý, moi ra được một chiếc khác hơi cũ một chút, nhưng kiểu dáng cũng tinh xảo đáng yêu hệt như chiếc lúc nãy.

Lục Kiều Kiều nheo mắt nhìn cái rương của Jack: "Bên trong còn có gì nữa thế?"

"Có gì cũng không thể cho em hết được, cho em rồi anh vẫn phải tự vác đi, ha ha ha..." Jack nói cũng đúng, cả bọn chỉ có mấy người như thế, không phải vác rương này thì vác hòm kia, cho ai cũng vậy cả thôi.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều thở dài một tiếng, quấn chiếc khăn lông cừu trắng quanh cổ nói: "Lâu lắm không được nhận quà rồi, Giáng sinh hay thật đấy, cám ơn anh." Nói xong, cô liền nắm lấy tay Jack.

An Long Nhi đột nhiên nói: "Không phải nói lễ Giáng sinh ai ai cũng có quà sao? Anh Jack không có quà à?"

Jack mỉm cười nói: "Anh đã có món quà lớn nhất rồi, Thượng đế đã dẫn đường cho anh quen biết mọi người, quen biết Kiều Kiều, anh vô cùng cảm tạ tất cả những gì mọi người mang đến cho anh, ở Trung Quốc mấy năm nay, à không, trong suốt cuộc đời anh, ba tháng này là vui vẻ nhất..."

Anh thuận tay vỗ nhẹ lên cánh tay An Long Nhi, tay kia cũng nắm chặt bàn tay Lục Kiều Kiều, gật đầu mỉm cười với Tôn Tồn Chân.

Lục Kiều Kiều lí nhí nói: "Trên người tôi ngoài ngân phiếu ra thì chẳng có thứ gì hay ho cả, con búp bê vải của tôi lại đánh mất rồi, vốn có thể tặng anh một con búp bê vải..."

Jack vẫn nắm chặt tay Lục Kiều Kiều không buông, anh nói với cô: "Có em là đủ rồi, em là món quà lớn nhất Thượng đế ban tặng cho tôi, búp bê Trung Quốc của tôi."

Lục Kiều Kiều đỏ mặt cúi đầu, lần này cô đỏ mặt thật chứ không phải cố ý làm ra vẻ ngượng ngùng, tự sâu thẳm nội tâm cô dâng lên một cảm giác xao động. Có điều, cô lại lập tức ngẩng đầu lên nói: "Phải rồi, nói cho chúng tôi biết lễ Giáng sinh là lễ gì đi?"

Vậy là cả bọn vừa ăn cơm, vừa nghe Jack kể chuyện Giê-su ra đời ở Jerusalem, sau đó đi truyền đạo trong dân gian, cuối cùng bị đóng đinh chết trên cây thập giá.

Lục Kiều Kiều nghe xong cảm thán nói: "Thì ra Su sê vĩ đại như vậy, đến thế gian này để cứu vớt chúng ta, rồi lại cam lòng bị đóng đinh trên cây

https://thuviensach.vn

thập giá để chuộc tội cho chúng ta, nhưng chúng ta tặng quà nhau là ý gì vậy?"

Jack nói: "Để thể hiện sự nhân từ của Chúa trời, để mỗi người trên thế giới này đều được chia sẻ niềm vui trong ngày hôm nay, cũng là để chúng ta nhớ rằng cho đi thì tốt hơn là nhận lấy."

Lục Kiều Kiều tiếp lời: "Cho thì tốt hơn là nhận, lão hòa thượng cũng nói y như thế."

Jack hỏi Lục Kiều Kiều: "Em có gì muốn nói với Thượng đế không? Em cũng có thể cầu nguyện."

"Được thôi." Lục Kiều Kiều lập tức chắp hai tay lại cúi đầu nhắm mắt nói: "Thượng đế à, con muốn có nơi ăn chốn ở có tiền bạc có nhà cửa, xin ngài phù hộ con gặp dữ hóa lành, gặp hiểm thành an, một vốn bốn lời, trăm điều thuận lợi, cấp cấp như luật lệnh, Amen."

Jack và An Long Nhi nghe vậy thì cười bò ra bàn, nước mắt nước mũi giàn giụa, chỉ riêng Tôn Tồn Chân vẫn ngồi yên gắp đậu muối nhắm với vodka.

Tối hôm ấy, Lục Kiều Kiều gọi Jack sang phòng mình, đóng chặt cửa lại, dưới ánh sáng đỏ của lò lửa, cô chầm chậm cởi bỏ y phục trên người, chỉ để lại một chiếc khăn lông cừu trắng muốt dài thượt quấn trên mình.

Jack kéo tấm chăn bông dịu dàng cuộn Lục Kiều Kiều lại bế lên giường.

Thân thể Lục Kiều Kiều nõn nà mịn màng như đồ sứ trắng, Jack bế cô lên chỉ thấy tay mình nhẹ vô cùng, giống như đang nâng một sợi lông ngỗng có thể bay vút bất cứ lúc nào vậy,

Anh nhẹ nhàng đặt Lục Kiều Kiều lên giường, hai tay cô vòng lên bá lấy cổ anh, cặp mắt long lanh nãy giờ vẫn chăm chú nhìn dán vào gương mặt

https://thuviensach.vn

Jack. Jack chưa bao giờ nhìn kỹ Lục Kiều Kiều ở khoảng cách gần như vậy. Ba tháng trước, Lục Kiều Kiều mà anh gặp ở Quảng Châu sắc mặt lúc nào cũng nhợt nhạt như tờ giấy trắng, làm gương mặt thanh tú của cô toát lên vẻ chán chường đầy chất quý tộc; còn Lục Kiều Kiều hôm nay trải qua ba tháng bôn ba liều mạng, người không gầy đi, ngược lại, mặt còn lộ vẻ hồng hào khỏe mạnh, khiến người ta nảy sinh khao khát, chỉ muốn người phụ nữ này làm mẹ của các con mình.

Cô khẽ hé làn môi, hơi thở đều đặn phả vào môi và cằm Jack, Jack vẫn nhìn chằm chằm vào gương mặt đỏ hồng lên vì ánh lửa trong lò của Lục Kiều Kiều, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng.

Một giọt lệ lăn dài trên khóe mắt cô, hai tay cô kéo đầu Jack vào lòng mình, nhắm mắt một lúc thật lâu, Jack cũng nhắm nghiền mắt lại, lặng lẽ lắng nghe tiếng tim đập của Lục Kiều Kiều.

Jack lắng nghe rất chăm chú, anh đang tập trung hết tinh thần để cảm nhận cơ thể này, trong tấm thân nhỏ bé ấy, ẩn chứa linh hồn mà anh chưa bao giờ có, đồng thời sẵn lòng dùng cả tính mạng mình để bảo vệ.

Anh cảm thấy cơ thể Lục Kiều Kiều nóng dần lên, mặt hơi ẩm ướt, không biết do giọt nước mắt kia hay là tại mồ hôi. Anh thì thầm bên tai Lục Kiều Kiều: "Đây là quà Giáng sinh hả..."

"Không phải... đây là cái thứ hại anh..."

Lục Kiều Kiều áp mặt vào mặt Jack, lần tìm đến bờ môi anh, khẽ hôn lên đó, sau đó dùng hai tay nâng mặt anh lên hỏi: "Không muốn à?"

"Muốn, từ lần đầu tiên gặp em đã muốn rồi..."

Lục Kiều Kiều thở hắt ra, khe khẽ nói: "Đeo bám bao nhiêu lâu mới được... anh lỗ vốn to rồi..."

https://thuviensach.vn

Jack mỉm cười, một tay chống xuống để khỏi đè lên người cô, tay kia vuốt ve vạt tóc trước trán Lục Kiều Kiều, trán cô hơi ẩm, những lọn tóc dính bết vào làn da: "Ba tháng trước anh cũng cảm thấy như thế, nhưng sau này anh phát hiện... thực ra anh không thể có được em, thứ anh có chỉ là quyền được trao đi..."

Lục Kiều Kiều chầm chậm cởi y phục trên người Jack, sau đó từ từ trượt tay vào bên trong lần áo, ú ớ nói: "Vậy thì... anh trao đi đi..."

Động tác nhẹ nhàng chậm chạp của Jack khiến Lục Kiều Kiều đắm chìm trong cảm giác an toàn và ấm áp, khoái cảm dâng trào hết đợt này đến đợt khác lại làm cô không kìm được mà mở mắt ra, nhìn người đàn ông trong đầu chứa một thứ tư tưởng hoàn toàn xa lạ như đến từ một thế giới khác, nhưng lại sẵn sàng đi theo mình không cần bất cứ lý do gì ấy, lòng Lục Kiều Kiều chợt dấy lên một khao khát chưa từng có, cô đột nhiên ôm chặt thân thể Jack, ngừng lại, hổn hển hỏi anh: "Đàn ông ở nước các anh có lấy phụ nữ không còn trong trắng không?"

Jack bị cú dừng đột ngột của cô làm cho đỏ bừng cả mặt, mở miệng trả lời theo phản xạ: "Đương nhiên rồi..."

"Hộc... hộc... người đã kết hôn thì sao?"

"Có chứ... chỉ cần hai người yêu nhau... đương nhiên là có... hộc..."

Jack vẫn đang dồn sức ưỡn người lên, Lục Kiều Kiều không làm được, phát ra tiếng rên rỉ: "Ưm... người đã có con... có con rồi thì có muốn không..."

Jack cắn nhẹ vào tai Lục Kiều Kiều, ú ớ trả lời: "Yêu một người... tức là yêu tất cả những gì của người ấy... kể cả đứa trẻ nữa..."

Lục Kiều Kiều ngoảnh đầu đi, rồi xoay lại cắn vào tai Jack thì thầm: "Em đã kết hôn ở quê... có một đứa con..."

https://thuviensach.vn

Jack ôm cô chặt hơn, cố nhịn cảm giác sướng khoái ở tai, hít sâu vào một hơi khí lạnh: "Anh cần em... đứa trẻ lớn chừng nào rồi... a... mau dẫn nó đi gặp anh... anh làm bố nó, dẫn nó đi Mỹ chơi..."

Nói xong, anh vòng tay ôm qua lưng Lục Kiều Kiều, nâng cái cổ nhỏ xinh của cô lên, hôn sâu vào miệng cô...

Lục Kiều Kiều đắp chăn bông, nằm phục trên người Jack. Cô phát hiện thì ra dùng đàn ông làm nệm nằm rất dễ chịu, có điều, chỉ nằm trên loại đàn ông lồng ngực rộng như Jack mới có cảm giác như nằm trên giường.

Đầu óc cô mơ màng, nhắm mắt lại mà lại không nỡ ngủ, cô đang dùng chút tỉnh táo còn sót lại, kết hợp với từng tấc da thịt trên thân thể để cảm nhận thứ cảm giác không thể hình dung pha trộn giữa quyến luyến và không sợ hãi tất thảy ấy, đoạn lẩm bẩm hỏi Jack: "Anh còn nhớ lúc nãy em nói gì không?"

"Em nói em đã kết hôn, có con..." Bàn tay Jack không ngừng chầm chậm vuốt ve tấm lưng cô.

"Anh... có nhớ anh nói gì không?"

"Anh nói mình thành hôn, cùng nuôi con... Lục Kiều Kiều, anh thích trẻ con..."

"Anh cũng thích cả chó nữa... em thấy anh rất thích con Đại Hoa Bối."

Jack thấp giọng ậm ừ một tiếng, nhớ đến con Đại Hoa Bối từng cứu mình một mạng, lại cũng từng chuốc họa cho cả bọn khẽ bật cười thành tiếng.

Lục Kiều Kiều áp mặt vào ngực Jack, gác tay lên vai anh nói:

"Em gạt anh đấy... em không có con..."

https://thuviensach.vn

"Cũng được... chỉ cần có em là được..."

"Biết anh muốn lấy em... em vui lắm, cám ơn anh..."

Jack nghe thấy cô nói vậy thì lấy làm lạ hỏi: "Em là phong thủy sư, không phải còn biết xem bói nữa sao? Em có thể bói xem anh có muốn lấy em không mà?"

Lục Kiều Kiều chống người nhổm lên khỏi lồng ngực Jack, yếu ớt bò tới trước mặt anh, mệt mỏi nhìn Jack rồi mỉm cười gục xuống vai anh, chầm chậm thì thầm vào tai:

"Lòng người khó đoán... em có thể tính ra mình thành thân vào lúc nào, cũng có thể bói ra chồng em là người như thế nào, vóc dáng ra sao... nhưng em không bói ra được người đó là ai..."

"Nhất định là anh rồi."

"Ưm..." Lục Kiều Kiều dựa vào vai anh nhoẻn cười gật gật đầu, từ lần đầu tiên gặp Jack, cô đã nhìn ra được người đàn ông này không biết gạt người, trực giác còn mách bảo cô rằng, anh ta sẽ không gạt cô.

"Nếu như..." Lục Kiều Kiều không nói tiếp, chỉ ôm chặt lấy cổ Jack.

"Nếu như gì?"

"Nếu như ngày mai chúng ta sẽ chết... hôm nay chúng ta thành hôn nhé..."

"Ngày mai chúng ta sẽ chết à?"

"Anh có sợ không?"

"Ở bên em, anh không sợ..."

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều chậm rãi di ngón tay trên mặt Jack, nhẹ giọng nói: "Thứ mà phủ Quốc sư muốn là Long Quyết chứ không phải anh, anh bỏ đi... thì sẽ không chết, nhưng nếu anh không đi... họ có đủ năng lực phá hoại bát tự của con người ta, nghịch thiên sát nhân, Su sê của anh cũng không phù hộ được anh đâu."

Jack vươn tay ra nắm tay Lục Kiều Kiều áp lên ngực mình, nghiêng mặt cọ cọ vào vạt tóc mai ẩm ướt của cô, đoạn nói: "Em phiền phức thật... anh muốn đi thì đã đi lâu rồi, nếu có thể cùng chết với em, nhất định là sự an bài tốt nhất mà Thượng đế dành cho anh, chúng ta cứ thế đi..."

Jack nói dứt lời liền trở mình bước xuống giường, sau khi đắp chăn cho Lục Kiều Kiều lại chạy đi rửa mặt mặc quần áo. Anh sửa soạn xong xuôi rồi mới đi tới bên giường, hai tay nâng tay Lục Kiều Kiều lên, quỳ một chân trước mặt cô. Hành động này làm Lục Kiều Kiều giật nẩy mình tỉnh hẳn ngủ, ngồi bật dậy.

Jack dịu dàng mỉm cười, đỡ cô vào trong chăn, sau đó lại quỳ xuống nói:

"Anh, Jack White xin được cưới Lục Kiều Kiều làm vợ, để cô trở thành người bạn và người yêu trong cuộc đời. Anh xin thề với Thượng đế chí cao chí thánh: Anh trân trọng tình yêu của chúng ta dù là hiện tại, tương lai, hay vĩnh hằng. Anh sẽ tin tưởng em, tôn trọng em, anh sẽ cùng cười với em, cùng khóc với em. Anh sẽ yêu em trung thành, cho dù sau này giàu có hay nghèo khổ, gian nan hay sung sướng, khỏe mạnh hay bệnh tật, anh cũng sẽ ở bên em cùng trải qua. Cho dù sắp tới có xảy ra điều gì, anh cũng sẽ luôn ở đây. Giống như anh đưa tay ra cho em nắm chặt, anh sẽ giao phó cả sinh mạng mình cho em. Lục Kiều Kiều, xin em hãy lấy anh..."

Hai mắt Lục Kiều Kiều nhìn chằm chằm vào mắt Jack, đôi môi run rẩy thở ra một hơi, rồi không sao hít vào được, nước mắt tuôn trào như suối. Cô đưa tay kia cho Jack, anh vẫn quỳ dưới đất, chầm chậm nhích người lại gần hơn.

https://thuviensach.vn

Hai tay Lục Kiều Kiều ôm ghì cổ Jack, cô nghẹn ngào đến nỗi không thở nổi, nấc lên một tiếng, áp mặt vào mặt Jack lặng lẽ gật gật đầu.

Đêm hôm ấy, Tôn Tồn Chân ở trong phòng vùi đầu ngủ, An Long Nhi không ngồi tĩnh tọa luyện đan cả đêm, mà cùng Đại Hoa Bối dựa lưng vào tường, nhìn than trong lò lửa đến tận khi trời sáng, tay không ngừng mân mê lưỡi dao lạnh cứng của con dao găm Thụy Sĩ.

Trời tờ mờ sáng, Lục Kiều Kiều và Jack đã ra khỏi phòng. Lục Kiều Kiều không buộc tóc thành một bím lớn phía sau đầu hay búi lên thành hai cái sừng cừu non giống hồi trước nữa; hôm nay cô vén hết tóc ra sau đầu, búi lệch thành một búi lớn, lại thả mấy lọn tóc dài hững hờ buông xuống. Đây là kiểu tóc của phụ nữ đã có gia đình, khiến cô trang trọng hơn ngày thường mấy phần, nét mặt cũng toát lên một vẻ nữ tính và bình yên chưa từng có.

Cô còn thay bộ đồ nam bó sát người dạo gần đây vẫn hay mặc để tiện bỏ chạy và chiến đấu, khoác lên mình chiếc kỳ bào bằng gấm hồng tím, cổ quấn khăn lông cừu trắng muốt, trông tĩnh tại mà hân hoan.

An Long Nhi mở cửa ra thấy Jack và Lục Kiều Kiều, liền bị bộ dạng của cô làm cho giật nẩy cả người.

Lục Kiều Kiều mỉm cười kéo tay Jack vào phòng, nói với An Long Nhi và Tôn Tồn Chân: "Tôi giới thiệu một chút, đây là phu quân của tôi, Jack White, chúng tôi đã thành thân, kết làm chồng vợ."

Lục Kiều Kiều nói xong, Jack liền đưa tay kéo cô vào lòng, hôn lên trán. Lục Kiều Kiều nhoẻn cười vui sướng, tựa đầu vào ngực anh.

An Long Nhi và Tôn Tồn Chân đều đớ ra, trố mắt nhìn hai người trước mặt, không biết nên làm gì cho phải. Lục Kiều Kiều trông thấy bộ dạng ngây ngốc của họ, cảm thấy cần phải dạy cho họ biết một chút đạo đối nhân xử thế, bèn nói:

https://thuviensach.vn

"Hai người phải chúc mừng chúng tôi trăm năm hạnh phúc, tóc bạc răng long, sớm sinh quý tử, con cháu đầy đàn đi chứ, nói mau... An Long Nhi nói trước..." Dứt lời, cô chỉ tay vào An Long Nhi.

An Long Nhi nói không chút biểu cảm: "Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, tóc bạc răng long..."

Ngón tay Lục Kiều Kiều chỉ tới trước mặt Tôn Tồn Chân, họ Tôn xưa nay chưa bao giờ nói những lời này, bối rối gãi gãi đầu, khó khăn lắm mới rặn ra được một câu: "Sớm sinh quý tử... chậc chậc, tôi không biết nói..."

Jack vỗ vai Tôn Tồn Chân, rồi lại ôm An Long Nhi nói: "Cám ơn lời chúc phúc của mọi người, hôm nay chúng tôi cần tổ chức hôn lễ, chúng ta mau lên đường, tới thị trấn trước mặt mời mọi người uống rượu mừng."

Bốn người vội vàng thu dọn hành lý, sắp xếp xe ngựa, vung roi lên đường trong ánh ban mai.

Sau hai canh giờ, họ đã đến một thị trấn lớn tên là Đặng Gia Phụ. Hỏi thăm người dân bản địa biết được từ Đặng Gia Phụ men theo sông Bạch Tháp đi về phía Đông Nam một canh giờ sẽ đến núi Long Hổ, phủ Thiên Sư không ở trên núi Long Hổ, mà ở thị trấn Thượng Thanh dưới chân núi.

Lục Kiều Kiều biết hôm nay đã là ngày cuối cùng, cũng là canh giờ cuối cùng, chỉ có ngựa không dừng vó đi thẳng tới phủ Thiên Sư lấy được Long Quyết, họ mới có thể giành lấy toàn bộ quyền chủ động.

Jack rất muốn ở lại thị trấn bày tiệc mừng, cả bọn vui vẻ một phen, nhưng Lục Kiều Kiều đã khuyên anh từ bỏ ý định này, họ vào quán ăn trong trấn gọi bừa mấy món, ăn vội ăn vàng rồi lại lập tức khởi hành.

Men theo sông Bạch Tháp, đi mấy chục dặm đường lớn bằng phẳng, họ nhanh chóng nhận ra địa hình hai bên bờ sông đầy những núi non trùng điệp, quang cảnh tú lệ mà hùng tráng. Nhưng cả bọn đều hiểu rõ hiện đang

https://thuviensach.vn

là thời khắc quan trọng, không ai có lòng thưởng thức cảnh núi non sông nước của núi Long Hổ nữa. Đối với họ, đường càng hẹp, hình thế lại càng nguy hiểm.

Lục Kiều Kiều bắt đầu nói cho mọi người biết bố trí tác chiến của cô, đây là kế hoạch cô đã nghĩ rất nhiều ngày, cân nhắc lợi hại kỹ càng rồi mới quyết định.

Bát tự của Lục Kiều Kiều luôn bị phủ Quốc sư bám theo, vì vậy cô đi lấy Long Quyết là hành động cực kỳ ngốc nghếch, nếu bị chặn đánh dọc đường thì bao nhiêu công sức trước đây đem đổ sông đổ biển hết cả. Bởi thế, cô bèn để An Long Nhi và Tôn Tồn Chân đi lấy Long Quyết, mình và Jack sẽ cưỡi ngựa tách ra, tiếp tục đánh lạc hướng nhân mã của phủ Quốc sư.

Sau khi lấy được Long Quyết, An Long Nhi và Tôn Tồn Chân sẽ lập tức mang sách về Quảng Châu, tìm Lan tỷ, bà chủ của thuyền hoa Thiên Đức, giấu Long Quyết trong thuyền đợi cô và Jack quay về. Nếu gặp phải nguy hiểm, thực sự không có cách bảo vệ Long Quyết, thì thà rằng tiêu hủy nó đi chứ không thể để lọt vào tay kẻ khác.

Khi họ xuống xe chia ngựa và hành lý, Tôn Tồn Chân đột nhiên nhảy mấy bước lên ngọn một cây cao, nhìn về phía sau, từ xa thấy một đoàn người ngựa đang lao về phía họ.

Lục Kiều Kiều vội kéo An Long Nhi lại bên cạnh, ghé tai nói cho nó biết khẩu quyết để lấy được Long Quyết, sau đó bảo nó và Tôn Tồn Chân: "Tôi và Jack sẽ đánh lạc hướng bọn chúng, hai người lập tức xuất phát đến phủ Thiên Sư, nhanh lên!"

Jack gọi Đại Hoa Bối đến bên cạnh, ngồi xuống đưa hai tay nâng đầu nó chà mạnh mấy cái, Đại Hoa Bối vui vẻ lè lưỡi liếm tay và mặt anh, đuôi không ngừng ngoáy tít. Jack lại ôm đầu nó, nói nhỏ vào tai nó mấy lời gì

https://thuviensach.vn

đó, đoạn dặn dò An Long Nhi: "Long Nhi, cố gắng mang theo Đại Hoa Bối, đừng vứt nó lại nhé."

An Long Nhi gật gật đầu: "Biết rồi, em còn, Đại Hoa Bối sẽ còn." Nói xong, nó liền ôm Đại Hoa Bối bỏ vào cái giỏ trên lưng ngựa, cùng mọi người tiếp tục chạy về phía Đông Nam.

Không biết do ngựa của họ bôn ba đường dài mệt mỏi, thể lực cạn dần hay do ngựa của đám truy binh phía sau khỏe mạnh vượt trội, bốn người cảm thấy không sao kéo dãn được khoảng cách, ngược lại càng lúc càng bị đuổi sát hơn. Họ chạy được chừng nửa canh giờ trên con đường núi duy nhất, đám truy binh phía sau đã gần đến mức ngoảnh đầu lại có thể lờ mờ trông thấy, phía trước xuất hiện một thị trấn nhỏ, tấm biển nhỏ tả tơi phía trước thị trấn đề hai chữ "Thượng Thanh", xem ra đây chính là trấn Thượng Thanh, phủ Thiên Sư nằm ở nơi này.

An Long Nhi đang định quất ngựa phóng vào, Lục Kiều Kiều đã gọi giật lại: "Đợi đã, chạy với bọn cô một lát nữa, qua rặng núi phía trước, đến chỗ bọn truy binh phía sau không nhìn thấy hãy quay đầu lại, vào trấn từ phía sau!"

An Long Nhi nghe thấy có lý, mình có thể nhìn thấy truy binh, đối phương cũng có thể trông thấy mình, giờ vào trấn ở đây, sẽ bị bọn chúng chia ra truy kích, vì vậy liền đi theo Lục Kiều Kiều tới chỗ mỏm núi phía trước. Lục Kiều Kiều quay đầu lại không thấy bóng kẻ địch đuổi theo, liền giơ roi ngựa chỉ vào sườn núi, An Long Nhi và Tôn Tồn Chân lập tức kéo ngựa xoay đầu chạy lên núi.

An Long Nhi không biết lần này chia tay phải bao lâu sau mới có thể gặp lại Lục Kiều Kiều, ngồi trên lưng ngựa phóng như bay mà vẫn quay đầu lại liếc nhìn lần nữa, nhưng không thấy cái bóng màụ xanh quen thuộc, mà chỉ thấy một mảng hồng tím rực rỡ như hoa đào, tôn lên một gương mặt xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều và Jack lao như bay rời xa họ, An Long Nhi trông thấy Lục Kiều Kiều đang ngoảnh đầu lại vẫy tay với nó, lòng chợt chua chát, quay đầu lại quất mạnh roi vào con ngựa bên dưới, vượt qua mỏm núi để tới phía sau trấn Thượng Thanh. Đám truy binh đằng sau không phát hiện ra An Long Nhi và Tôn Tồn Chân đã lẳng lặng chuyển hướng lên núi, lao vọt qua phía dưới.

An Long Nhi trông thấy rõ ràng, đội binh mã này mặc quân phục của Lục doanh, ở giữa cũng có một số người mặc thường phục. Đội ngũ của họ rất dài, vừa nhìn đã thấy đến năm sáu chục người, lúc đại đội người ngựa phóng qua, tiếng vó ngựa như có khí thế giẫm nát cả cõi lòng, chấn toang gan phổi người ta. Đối mặt với đám binh mã ùn ùn như nước triều ấy, trong lòng An Long Nhi chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Lục Kiều Kiều quay đầu lại thấy An Long Nhi và Tôn Tồn Chân đã lên núi, liền vung roi thúc ngựa chạy về phía trước, cô hét lên hỏi Jack: "Anh nói gì với Đại Hoa Bối thế?"

Jack cũng lớn tiếng trả lời: "Anh bảo Đại Hoa Bối phải sống cho tốt, học theo anh mà tìm một con chó cái... ha ha ha..."

Lục Kiều Kiều vung roi quất về phía Jack quát lên: "Đánh chết anh bây giờ, sau này em kiếm một con chó cái về cho ngủ với anh."

Jack vừa tránh cú quất roi vừa cười, Lục Kiều Kiều tranh thủ bỏ một quả ô mai vào miệng, đoạn quay đầu nhìn truy binh đằng sau, rồi hỏi Jack: "Anh chuẩn bị bao nhiêu viên đạn?"

"Sau khi đốt xe ngựa thì cũng không còn mấy thuốc súng nữa, ở đây anh chỉ có hơn ba mươi viên, còn em?"

"Em có hơn hai mươi viên, phía sau chắc có đến mấy chục người cơ đấy, tính sao bây giờ?!"

https://thuviensach.vn

Jack cũng quay đầu lại nhìn, truy binh đã đuổi gần đến mức có thể nhìn thấy thân hình, anh nói: "Nếu đi qua chỗ nào địa hình tốt, chúng ta dừng lại, chủ động tấn công, như vậy bắn chính xác hơn."

"Được!"

Ngay sau đó, phía trước xuất hiện một dốc núi, dưới chân dốc có một chiếc cổng cũ kỹ, bên trên đề bốn chữ lớn Đại Thượng Thanh Cung, họ thúc ngựa đi qua cổng, lại thấy một dãy bậc đá dài dẫn lên núi, Jack nói: "Đánh ở đây thôi, chúng ta lên trước đi."

Đi hết dãy bậc đá lên ngọn núi nhỏ, họ trông thấy một đạo quán đã xập xệ đổ nát, nhìn lối đi rộng rãi bên đường có thể nhận ra năm xưa nơi này từng hưng vượng nhường nào. Mặt đất phía trước lối đi dựng một tấm bia đá lớn đã gãy đôi, bên dưới có bốn chữ "Võ quan xuống ngựa". Đi tiếp qua một hành lang hai bên là tường cao đổ nát, đằng xa có một đại điện không còn biển bài gì, hai cánh cửa lớn nghiêng ngả như hai chiếc răng cửa bị ai đánh cho lung lay, bên trong tối om như mực.

Jack và Lục Kiều Kiều nhanh chóng kéo ngựa buộc vào chỗ kín đáo trong bụi cây, chia nhau mỗi người đeo một rương mây đựng hành lý quay đầu chạy xuống núi. Quay lại chỗ tấm bia đá "Võ quan xuống ngựa", đi tiếp nữa là dãy bậc đá dài, xuống được đến nửa chừng, họ liền trông thấy cả đại đội nhân mã tập kết bên dưới dãy bậc đá, mấy thớt ngựa đi đầu đã xếp thành một hàng ngang xông lên.

Jack giơ tay chỉ sang phía bên kia bậc đá, hai người tách ra lăn tròn nấp phía sau gốc cây to ở hai bên bậc thang, đợi đội nhân mã lên núi.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, họ đã nghe thấy cả tiếng thở của lũ ngựa, Jack trông thấy viên quan dẫn đầu đội mũ gắn lông công đi qua bên cạnh mình, không ngờ y lại mặc giáp kín cả người, trên ngựa còn đeo khiên và cung tên.

https://thuviensach.vn

Viên quan đi qua giữa Jack và Lục Kiều Kiều, nhưng không phát hiện ra bọn họ, khi đám binh sĩ phía sau ùa lên theo, Jack đưa mắt nhìn Lục Kiều Kiều, trỏ khẩu súng trên tay về phía viên quan dẫn đầu, rồi đột nhiên nhắm vào lưng y bóp cò, bắn y rơi xuống ngựa; Lục Kiều Kiều cũng đồng thời nhắm vào đầu tên binh sĩ ở trước mặt mình nổ súng.

Trong chớp mắt đã có hai người ngã xuống, tiếng súng bất ngờ làm lũ ngựa đã đi lên bậc đá sợ đến nỗi không ngừng hý vang, toan bỏ chạy, hai thớt ngựa đi đầu sau khi giật mình kinh hãi lại phát hiện người cưỡi trên lưng mình đã rơi xuống đất, lập tức chạy loạn hết lên lại xuống, đám binh sĩ trên lưng ngựa cũng hoảng loạn, nhao nhao toan kéo ngựa xuống núi.

Jack và Lục Kiều Kiều nhanh nhẹn vọt ra từ sau gốc cây, điểm xạ một cách bình tĩnh nhịp nhàng, không hề hoảng loạn, trước khi đám binh sĩ trên bậc đá kịp lùi xuống chân núi, họ đã bắn chết mấy người.

Dưới núi có người hét lớn: "Lùi lại! Xuống ngựa bày trận!"

Jack mặc kệ hành động của đám binh mã dưới chân núi, họ còn phải tranh thủ chút thời gian ít ỏi trước khi chúng xông lên để trang bị cho mình. Anh gỡ hai bộ giáp trụ trên xác chết ra, cùng Lục Kiều Kiều chia nhau khoác lên người, sau đó cầm một chiếc khiên khoác lên tay trái. Jack chưa từng dùng khiên, chiếc khiên này lại nặng hơn anh tưởng tượng. Có điều, anh không có thời gian nghĩ ngợi nhiều, vội vàng xông tới bên cạnh các xác chết khác trên bậc đá để thu thập đao và cung tên.

Anh vừa ôm được hai ống tên, phía sau đã nghe thấy tiếng bật dây cung, Jack lập tức cõng khiên lách ra phía sau gốc cây to, giữ Lục Kiều Kiều trong tầm nhìn, mỗi người một bên phòng thủ bậc đá.

Đội binh mã dưới chân núi nhanh chóng sắp xếp xong đội hình tấn công lên bậc đá dốc và chật hẹp dẫn lên núi. Đám binh sĩ chia thành từng tổ bốn người, xếp thành trận thế hình vuông, hai người phía trước giơ khiên ngồi

https://thuviensach.vn

chồm hỗm che cho hai người cũng chồm hỗm đằng sau, bọn họ cứ tiến một bước lại ngồi thụp xuống một lần, từ từ di chuyển lên núi. Tấm khiên rất lớn, có thể che kín một người ngồi xổm, từ góc độ của Jack và Lục Kiều Kiều nhìn xuống, căn bản không thể nhìn thấy bốn người đầu tiên tấn công lên núi, mà chỉ thấy hai tấm khiên da to tướng hình tròn, tựa như con quái vật đang trợn tròn hai mắt áp sát lại gần họ.

Lục Kiều Kiều biết uy lực của khẩu súng côn trên tay mình, khiên của quân đội thông thường đều chỉ làm bằng mây hoặc da bọc ván gỗ, không thể ngăn được đạn súng Tây. Cô lẳng lặng thò đầu ra phía ngoài thân cây, nhắm chuẩn vào khiên nổ súng, ý đồ bắn xuyên qua khiên hạ sát tên binh sĩ nấp phía sau... Sau khi bóp cò, chỉ nghe một tiếng "bụp", đạn đã bắn trúng khiên, nhưng lại phát ra thứ âm thanh trầm đục kỳ lạ, không hề có cảm giác nó đã xuyên thấu. Thế công của hai tấm khiên chững lại một thoáng, nhưng không có người nào ngã xuống.

Jack và Lục Kiều Kiều còn đang ngạc nhiên, tên binh sĩ phía sau tấm khiên đã đứng dậy bắn tên về phía họ, Jack vội kêu lên một tiếng nhắc Lục Kiều Kiều cẩn thận, cả hai cùng lúc rụt nhanh về phía sau thân cây. Hai mũi tên dài bay vụt tới kèm theo tiếng rít gió, ghim sâu vào thân cây họ đang ẩn nấp, khiến cả hai đều hoảng hồn trợn tròn mắt nhìn nhau qua bậc đá.

Đội khiên bốn người vừa trông thấy Jack và Lục Kiều Kiều nấp ra sau thân cây, biết trong một thoáng họ không thể ló ra nổ súng, trong đội liền có người phát lệnh: "Lên mười bước!" Bốn người liền rảo chân bước lên mười bậc đá, sau đó ngồi xổm dưới đất, nhích từng bước một. Đội khiên thứ hai lập tức bám theo, những đội còn lại cũng đã chờ sẵn dưới chân núi, đợi thời cơ tiến lên.

Jack chau mày, giơ chiếc khiên nặng nề trên tay lên, cầm báng súng đập mấy cái, chiếc khiên phát ra những âm thanh "cành cạch" trầm đục, thì ra đám truy binh này sớm biết súng Tây lợi hại, nên đã bỏ ra một số tiền lớn, dùng khiên sắt để vây hãm bọn họ.

https://thuviensach.vn

Sau khi biết được chiến thuật của đối phương, Jack cũng học theo chúng dùng khiên che chắn thân mình, nửa ngồi nửa chạy sang phía bên kia bậc cấp tụ họp với Lục Kiều Kiều.

Đối phương cũng không ngốc, Jack vừa rời khỏi thân cây to che chắn thì một trận mưa tên đổ xuống rào rào, đập vào tấm khiên kêu đinh đinh đang đang ầm ĩ, anh đến bên cạnh Lục Kiều Kiều, nói với cô: "Em bắn một phát vào khiên của chúng, anh sẽ bắn tên đứng lên, anh đếm đến ba thì bắn nhé... một hai ba."

Jack dùng khiên hộ thân lao ra khỏi thân cây che chắn, Lục Kiều Kiều đồng thời cũng xuất hiện bên dưới tấm khiên bắn vào khiên của đối phương. Sau tiếng súng của Lục Kiều Kiều, quả nhiên có bốn tên cung thủ đứng lên bắn tên về phía họ, Jack nhằm ngay vào đầu một tên trong đó, đối phương lập tức ngã xuống, nhưng vẫn có bốn mũi tên bay về phía chiếc khiên của anh.

Jack và Lục Kiều Kiều lại nấp ra sau thân cây, anh nói: "Phù, cái khiên này nặng quá, cầm nó thì không bắn nhanh được, em bỏ súng xuống cầm khiên xông ra, để anh bắn..."

Lục Kiều Kiều đón lấy cái khiên dựng trên mặt đất, sau đó dùng cả hai tay đẩy nó ra khỏi thân cây, Jack rê người phía sau cô giống như đám cung thủ bên dưới. Lục Kiều Kiều phát hiện chiếc khiên này quả nhiên rất nặng nề, thật khó cho Jack vừa nãy một tay xách nó lâu như vậy.

Đằng trước đã có người yểm hộ, hai tay được giải phóng, Jack lập tức khôi phục lại sự dũng mãnh ban đầu, anh nhổm người lên bắn phát đầu tiên vào tấm khiên dẫn trước, khi ba tên cung thủ đối phương đứng lên bắn tên, tay thiện xạ miền Tây là anh liền phát huy khả năng sát thương khủng khiếp. "Pằng pằng pằng", ba tiếng súng liền thành một nhịp, không trượt phát nào bắn gục ba tên cung thủ, hai đội khiên mới tiến lên được nửa chừng vội vàng kéo thi thể lùi xuống bảy tám bước.

https://thuviensach.vn

Jack thấy đối phương rút lui, liền nói với Lục Kiều Kiều: "Chúng ta cũng lùi lại, nơi này địa hình nguy hiểm, nếu bọn chúng vòng ra phía sau, tấn công từ trên xuống thì hai chúng ta chết chắc, mau lên núi."

Lục Kiều Kiều giắt súng vào người, tay cầm cung tên, Jack xách chiếc khiên nặng nề cùng thanh đao ở phía sau yểm hộ, hai người nhanh chóng rút lên trên núi.

Mấy đội khiên bổ sung dưới chân núi đang định đuổi lên theo, thì một giọng trầm tĩnh vang lên: "Dừng! Bả tổng, đừng tấn công nữa, thương vong lớn quá rồi, hãy khiêng các huynh đệ tử thương xuống trước đã."

Người vừa lên tiếng chính là An Thanh Nguyên, năm vị Quan chính của Khâm Thiên giám đều đứng xung quanh anh ta, bốn người Nhật Bản bọn Hotta Masayoshi thì đứng phía sau, hai bên bọn họ là hai đội binh mã đã xuống ngựa ngồi chồm hỗm lập thành trận thế hình vuông. Hai nhóm này có một nhóm là kỵ binh mượn từ Lục doanh ở phủ Cát An, tổng cộng ba mươi người; nhóm còn lại là hai mươi binh sĩ điều từ doanh trại phòng thủ thành Nam Xương, lúc mượn binh, An Thanh Nguyên đã nhắc nhở rằng đối phương có súng Tây, quan quân trong các doanh trại này liền nghĩ đến việc mang khiên nặng để phá giải.

Súng ống cuối thời Thanh đều là loại súng bắn một phát lại phải nhồi hỏa dược một lần, với kinh nghiệm đối phó loại súng họ thành thục phối hợp sử dụng cung tên và khiên nặng để tấn công Lục Kiều Kiều và Jack, nhưng đám quan quân này nằm mơ cũng không ngờ được, súng Tây đã tiên tiến đến mức có công năng bắn liên hoàn, khiến cho Lương bả tổng dẫn đội tham chiến cứ ngỡ rằng trên núi có đến năm sáu người.

Vì bả tổng của doanh trại phòng thủ thành Nam Xương là quan chức có phẩm trật, cấp cao hơn mấy đội trưởng đội binh mã đến từ phủ Cát An, nên An Thanh Nguyên đã giao toàn bộ binh mã cho Lương bả tổng này chỉ huy. Lương bả tổng vốn định giành công trước mặt đám quan cao của triều đình,

https://thuviensach.vn

nên mấy đợt binh sĩ xông lên đầu tiên đều là người của doanh trại thành Nam Xương, khốn nỗi phen này xuất quân bất lợi, ngay từ đầu đã bị phục kích dữ dội, binh mã Nam Xương do y dẫn theo tiêu hao mất một nửa. An Thanh Nguyên thấy vậy lập tức bảo dừng ngay việc tấn công không có hiệu quả này.

Một chiến thuật đã thất bại, có dùng nữa cũng chỉ tiếp tục thất bại, An Thanh Nguyên không làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Anh ta gọi mấy binh sĩ xông lên tuyến đầu lúc nãy lại, hỏi xem vừa rồi trông thấy đối phương có bao nhiêu người, binh sĩ đáp có một nam một nữ, chỉ có hai khẩu súng Tây. An Thanh Nguyên nghe xong chau mày lại, chắp tay sau lưng, dùng Tiểu Lục Nhâm bấm độn tính toán.

"Kỳ lạ thật..." An Thanh Nguyên trầm ngâm nói một câu, rồi cắt đặt nhân thủ:

"Toàn bộ ngựa để lại dưới chân núi, những người bị thương ở lại đây nghỉ ngơi băng bó và trông ngựa; Tiêu Kiếm, Lục Hữu và lão Kim, mấy người cùng Lương bả tổng dẫn theo hai mươi người lên núi từ phía chính diện; Mục Linh Mục Thác dẫn hai mươi người lên núi từ mé bên, chặn đường rút lui của chúng, phát hiện ra phạm nhân nam thì xử quyết tại chỗ, phạm nhân nữ bắt sống cho ta. Đi!"

Mọi người nhận lệnh xong lập tức tổ chức tiến lên núi, An Thanh Nguyên và bọn Hotta Masayoshi cũng chạy như bay lên các bậc thang đá.

Thì ra Hotta Masayoshi ở Trung Quốc vẫn luôn bị các ninja truy sát, trước đó, bốn người này lánh mình trong chùa Tịnh Cư cũng chính vì nguyên nhân ấy. Lần này, An Thanh Nguyên nói với họ, mình sắp phải dẫn binh rời khỏi chùa Tịnh Cư, nếu bốn người Hotta Masayoshi theo quân đội của mình rời chùa, họ có thể an toàn lên đường dưới sự bảo vệ của đoàn quân, không dễ gì bị đám ninja kia ám sát.

https://thuviensach.vn

Điều kiện An Thanh Nguyên đưa ra là, nếu nhà Hotta có thể giúp anh ta hoàn thành nhiệm vụ, anh ta đảm bảo sẽ giúp Hotta Masayoshi tìm được trọn bộ Hải quốc đồ chí, đồng thời còn phái binh hộ tống bọn họ lên thuyền về Nhật Bản. Trước điều kiện tốt như thế, Hotta Masayoshi đương nhiên nhận lời ngay lập tức. Nhưng Hotta Masayoshi vẫn không hiểu tại sao An Thanh Nguyên phải truy sát em gái ruột của mình, An Thanh Nguyên cũng không giải thích nhiều, chỉ nói với Hotta Masayoshi, tất cả đều lấy việc nước làm trọng, anh ta không thể vì người đó là em gái mình mà nương tình được. Anh ta cũng chỉ yêu cầu bốn người Nhật Bản bọn họ phối hợp với mình trong quá trình tác chiến mà thôi.

Hotta Masayoshi cảm thấy như vậy dường như không có gì quá đáng, vả lại đây là đất nước của người khác, chuyện nhà của người khác, bản thân ông ta cũng không phán xét được thế nào là phải trái đúng sai, cứ xem cần phải phối hợp những gì rồi tính, bèn dẫn người của mình theo An Thanh Nguyên đến nơi này.

Trên đường, An Thanh Nguyên đối đãi với họ rất khách khí và chu đáo, tới vừa nãy tấn công lên núi, lúc tiếng súng nổ vang, anh ta vẫn để người nhà Hotta bọn họ ở phía sau, như vậy Hotta Masayoshi cũng không còn gì để nói nữa. Giờ khi An Thanh Nguyên hạ lệnh lên núi, bọn họ cũng cầm đao cầm kiếm bám sát theo sau.

Jack và Lục Kiều Kiều lùi lên núi, trở lại chỗ tấm bia gãy đề chữ "Võ quan xuống ngựa". Tấm bia này vốn có lai lịch không nhỏ, thì ra cung Đại Thượng Thanh này là đạo quán do các đời Thiên Sư tọa trấn, tấm bia này được hoàng đế tiền triều đích thân ngự bút ban tặng, nguyên văn là "Văn quan xuống kiệu, Võ quan xuống ngựa", bất cứ quan viên nào cũng không có tư cách cưỡi ngựa ngồi kiệu vào cung Đại Thượng Thanh, muốn bái kiến Thiên Sư thì đi bộ mà vào. Bên cạnh tấm bia có một ngôi đình lớn hình vuông, gọi là đình Hạ Mã, có mười hai cây cột trụ, dù đổ nát điêu linh, song vẫn có thể nhận ra được vẻ huy hoàng năm xưa.

https://thuviensach.vn

Từ đình Hạ Mã đi vào đạo quán là một con đường dài hẹp hai bên có tường cao đổ nát, Jack vừa nhìn thấy địa hình này liền nói với Lục Kiều Kiều: "Chúng ta phục kích ở đây một lần nữa, lên bờ tường mai phục." Nói xong, anh nhảy lên bờ tường trước, rồi thò tay xuống kéo Lục Kiều Kiều lên.

Jack ngoảnh đầu lại quan sát, phía trong tường là một dãy thần miếu, cũng đã đổ nát tiêu điều, anh nghĩ vậy cũng tốt, nếu không giữ được cửa ải này, họ có thể lập tức lùi vào trong miếu.

Lục Kiều Kiều cũng trông thấy cảnh tượng phía sau, nhưng trong mắt cô, nơi này không chỉ là một dãy những ngôi miếu đổ nát, mà còn thấp thoáng một trận pháp phong thủy. Có điều, cô cũng không có nhiều thời gian để nghĩ kỹ, chỉ thoáng ngần ngừ giây lát rồi lập tức tập trung phục kích truy binh.

Cô vừa mới leo lên bờ tường rút súng ngắm chuẩn hướng từ đình Hạ Mã đi tới, đám binh sĩ phía sau đã đuổi tới nơi. Hai tên binh sĩ vừa xuất hiện trong tầm nhìn của họ, tiếng súng lập tức vang lên, cả hai tên lập tức ngã lăn ra đất. Nhưng lại có một số lớn binh sĩ ùa vào đình Hạ Mã, tất cả đều nấp phía sau các cây cột lớn.

Lần này Lục Kiều Kiều và Jack đã thông minh hơn, họ chiếm lấy tiên cơ, hai khẩu súng nhắm chuẩn vào đình Hạ Mã, tuyệt đối không để đối phương có cơ hội bắn tên, chỉ cần phía sau cột có người lộ ra một phần thân thể, họ sẽ lập tức nổ súng áp chế. Hai mươi binh sĩ do Đặng Nghiêu và Lục Hữu dẫn đầu bị dồn ép ra phía sau các cây cột, không thể nhúc nhích được gì.

Đặng Nghiêu liếc mắt nhìn về phía con đường nhỏ dẫn lên núi, thấy An Thanh Nguyên và mấy người Nhật Bản đang chạy lên như bay. An Thanh Nguyên thấy họ bị chặn ở đó, cũng không tiến vào đình Hạ Mã mà chỉ đứng trên bậc cấp chỗ không nhìn thấy con đường dẫn vào đạo quán, dùng ngón

https://thuviensach.vn

tay vạch một đường trước mặt, ra hiệu cho bọn họ tấn công mạnh mẽ hơn nữa.

Đặng Nghiêu đưa mắt nhìn An Thanh Nguyên vẻ ngơ ngác không hiểu, nhưng hai tay Lục Hữu đã kết ấn chữ "khôn", ngón cái và ngón vô danh hai tay chập lại, cổ tay dán chặt vào nhau, xoay dừng lại trước ngực, miệng lẩm nhẩm gì đó, xung quanh đình Hạ Mã bỗng dâng lên sương trắng cuồn cuộn.

Lục Kiều Kiều trông thấy sương trắng bỗng dưng bốc lên, trong chớp mắt đã bao trùm cả đình Hạ Mã, còn tiếp tục tràn về phía con đường họ đang phòng thủ, lập tức đứng dậy nói: "Tấn công tới rồi, Jack, lùi mau..." Hai người khom lưng chạy trên bờ tường vào sâu bên trong con đường hẹp.

Họ chạy đã nhanh, sương trắng tràn đến còn nhanh hơn. Sương trắng tràn từ đình Hạ Mã vào con đường hẹp như thủy triều dâng, Lục Kiều Kiều biết rõ, bên trong màn sương trắng này tuyệt đối chẳng phải hư không, mà là đao và tên có thể lấy mạng người ta.

Sương mù đã vây quanh hai người, Lục Kiều Kiều ngước mắt quan sát, thấy bốn bề trắng xóa, giơ tay lên trước mặt không thấy ngón, cô áp sát vào người Jack, níu chặt tay anh không buông ra nữa, miệng khẽ nói: "Cất súng đi, dùng đao!"

Tay trái Jack nắm chặt tay Lục Kiều Kiều, anh cất súng đi rồi rút thanh đao dài mới nhặt được lúc nãy, kéo tay cô một cái, hai người nhẹ nhàng nhảy xuống con đường hẹp bên dưới. Lục Kiều Kiều hiểu ý Jack, kỳ thực, lúc ở trên bờ tường Jack có thể lựa chọn nhảy vào phía trong tường bỏ chạy chứ không phải nhảy xuống con đường bên ngoài đầy sương mù và binh sĩ. Nhưng sự an toàn trong thời gian ngắn ấy, chỉ khiến đối phương bảo tồn được nhiều thực lực, trong tình huống lấy ít địch nhiều như thế này, sương mù dày đặc chưa chắc đã là ưu thế của đối phương. Đối với một cặp vợ chồng tay nắm tay cảm nhận vị trí của đối phương thì những tên binh sĩ phân tán ra kia thực chẳng khác nào những kẻ mù dở.

https://thuviensach.vn

Hai người vừa chạm đất liền ngồi thụp xuống, Jack kéo Lục Kiều Kiều lần mò đi ngược trở lại. Jack giơ thanh đao ra phía trước dò đường, xung quanh hai người toàn tiếng bước chân và tiếng thở, thỉnh thoảng lại có tiếng lưỡi đao rít gió vù qua trên đầu. Lục Kiều Kiều cảm thấy bàn tay Jack đột nhiên siết chặt, bên tai nghe tiếng hai thanh đao chạm nhau đánh "keng" một tiếng, đồng thời tay Jack cũng kéo giật cô về phía trước.

Lục Kiều Kiều đã hiểu ra, đây là đao của Jack chạm vào người đối phương, sau khi anh gạt đao của đối phương đi liền kéo mình về phía anh cảm giác được là có người, đao của người đó đã bị Jack gạt ra, chỉ cần thuận theo phương hướng ấy đâm tới, là có thể tiêu diệt kẻ địch.

Hai người tâm ý hợp nhất, thanh Tụ lý đao của cô không chút do dự phối hợp với mã đao của Jack, đâm thẳng về phía trước.

"A!" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, mặt Lục Kiều Kiều nóng bừng, cô biết, đấy là do máu bắn lên. Sau đó, cô nghe thấy tiếng người ngã xuống, rồi tiếng bước chân rào rào lùi ra xa. Jack lắng nghe tiếng bước chân ở gần họ nhất, rồi lại lặng lẽ áp tới, thanh đao dài giơ ra trước mặt, chạm phải thứ gì rồi, thứ đó lập tức lùi lại. Lùi lại tức là người! Jack sải chân bước lên một bước, thanh đao dựa theo cảm giác đâm tới... "A!" Lại một tiếng kêu thảm thiết, sau đó là tiếng người lăn lê bò lùi ra xa.

Jack kéo Lục Kiều Kiều cấp tốc đuổi theo những tiếng bước chân lùi lại ấy, đến khi thanh đao chạm phải bức tường, anh liền ngồi xổm xuống góc tường, đồng thời kéo cô ra phía sau, rồi lại vòng thanh đao ra thăm dò.

Trên đầu anh có tiếng lưỡi đao rít gió, Jack nhanh chóng vung đao lên che chắn thân mình, tức thì tiếng binh khí chạm nhau dồn dập vang lên. Lục Kiều Kiều bị Jack kéo ra sau lưng, nhưng qua thân thể anh, cô cảm nhận được những cú chém dồn dập của Jack chỉ đổi lại thế công còn nhanh hơn của đối phương, hơn nữa kẻ này dồn lực vào thanh đao rất nặng, trình độ

https://thuviensach.vn

này tuyệt không tầm thường, trực giác mách bảo cô, đối phương chính là Khoái đao Lục Hữu.

Không đợi Jack chém thêm mấy đao nữa, Lục Kiều Kiều đã ngậm Tụ lý đao ngang miệng, tay phải mò xuống bao rút súng ra, bắn một phát về phía có tiếng đao giao thủ với Jack.

"Pằng!" Súng vừa nổ, đối phương lập tức rút lui, nhưng tiếng súng này rõ ràng đã tiết lộ cho kẻ địch biết vị trí của họ, tiếng bước chân xung quanh cùng lúc đổ dồn về phía họ.

Jack vừa nghe thấy tiếng bước chân dồn dập xông về phía mình, lập tức chạy men theo bức tường, kéo Lục Kiều Kiều lùi về phía đình Hạ Mã. Chạy được khoảng mười mấy bước, anh đột nhiên nhảy sang phía bức tường đối diện rồi chạy ngược lại, thì ra anh chạy như vậy là muốn phân tán đội hình của đối phương. Chiêu này hết sức hiệu quả, khi anh vung đao vọt sang phía bức tường bên kia, thanh đao trên tay lại chạm vào một tên địch khác; tay nắm chặt tay Lục Kiều Kiều, Jack chẳng còn e ngại gì cả, chạm phải bất cứ ai anh cũng có thể vung đao lên chém; anh lại kéo Lục Kiều Kiều ra sau lưng, không nói không rằng chém về phía cảm giác có người, một đao, hai đao va chạm trên đầu. Song tên binh sĩ này không giống mấy người bị họ âm thầm hạ thủ lúc nãy, hắn kêu toáng lên: "Bọn chúng ở đây, mau tới đi!" đồng thời múa loạn thanh đao đang cầm trên tay.

Lục Kiều Kiều nghe thấy rất rõ, tiếng đao chạm nhau ở phía trên, tiếng kêu cũng ở phía trên, người này đang đứng thẳng. Cô không đợi Jack kéo mình tấn công, mà chủ động rút đao rùn thấp người quét về phía thân dưới của kẻ địch. Ba đao quét qua nhanh chóng, phát ra hai tiếng động như thể đao đã ngập vào xương. Lục Kiều Kiều cảm thấy rất đầm tay, đồng thời, tiếng kêu thảm thiết và âm thanh ngã xuống của đối phương cũng báo hiệu rằng cô đã thành công.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều hưng phấn nói với Jack: "Lại hạ thêm một tên nữa rồi, mau rút lui thôi!" Lúc này, họ cảm thấy một cơn gió mát lướt qua mặt. Bàn tay Jack lại siết chặt thêm, hai người đều hiểu sương mù sắp tan đi, mà họ lại đang đứng giữa đường, không có chỗ nào để ẩn trốn, xung quanh toàn là binh sĩ đối phương, lại còn ba tên cao thủ của Khâm Thiên giám nữa.

Lục Kiều Kiều kéo tay Jack thuận theo hướng gió, anh liền giơ đao ra phía ấy, hai người tâm ý tương thông, cùng chạy về phía cuối con đường. Họ đều hiểu, chỉ có cách chạy theo hướng gió, với tốc độ ngang với cơn gió thì mới có thể ẩn thân trong làn sương mù lâu thêm một chút, từ đó có cơ hội rời khỏi con đường hẹp tựa như một cái lồng khổng lồ này.

Trong quá trình chiến đấu vừa nãy, họ đã nhanh chóng khám phá được phương pháp tay nắm tay tác chiến, chiến đấu trong sương mù dày đặc lập tức trở thành ưu thế cửa hai người. Jack và Lục Kiều Kiều chạy theo cơn gió, hễ thanh mã đao trên tay Jack chạm phải người, sau khi gạt binh khí của đối phương ra, Lục Kiều Kiều liền phối hợp với anh hạ sát đối phương. Hôm nay là hôn lễ của họ, tân lang và tân nương tay nắm tay giữa màn sương trắng, nhảy một điệu valse chết chóc trong nền nhạc tấu bằng chiến đao trên con đường mở ra bằng máu.

Gió mỗi lúc một lớn, họ liên tiếp hạ sát mấy tên binh sĩ trong sương mù, cảnh vật xung quanh dần trở nên rõ ràng. Bốn phía quanh họ là những bức tường đổ nát và đám binh sĩ bao vây, Lục Kiều Kiều vội kéo Jack lách vào trong chỗ tường đổ. Đám quan quân triều đình vừa nãy đã nếm mùi lợi hại của súng Tây, vừa thấy sương tan, ai nấy đều tự tìm chỗ ẩn nấp, trố mắt ra nhìn mục tiêu chạy vào khu miếu mạo đổ nát mà hùng vĩ.

An Thanh Nguyên và các võ sĩ nhà Hotta đứng ở đầu con đường hẹp, từ đằng xa đã nhìn thấy Lục Kiều Kiều và Jack chạy vào chỗ bức tường đổ. Anh ta phát hiện phương pháp thả sương mù của Lục Hữu cũng không thành công, từ tiếng kêu thảm thiết của đám binh sĩ, rõ ràng màn sương này đã trở thành ưu thế tác chiến của hai người kia. Trước tình hình đó, anh ta

https://thuviensach.vn

bèn niệm một đạo Thanh phong chú, xua tan sương mù dày đặc, hòng quan sát xem Lục Kiều Kiều chiến đấu ra sao.

An Thanh Nguyên tính ra được An Long Nhi đã tách nhóm đi về phía Tây, nhưng điều này không có nghĩa mục tiêu của thằng bé là Long Quyết. Với sự giảo hoạt của Lục Kiều Kiều, sắp xếp cho An Long Nhi tách ra làm kế nghi binh cũng không có gì là lạ, nếu anh ta lập tức quay đầu đuổi theo An Long Nhi, vậy thì Lục Kiều Kiều vốn biết Long Quyết ở đâu sẽ nhân cơ hội ấy mà giành lấy. Một người muốn giành đoạt Long Quyết sẽ gắng hết sức để giữ mạng, nhưng nếu cô liều mạng tác chiến, chứng tỏ họ đang kéo dài thời gian, vậy anh ta cũng không cần tốn thêm thời gian ở đây nữa.

Lần này tự mình đôn đốc tác chiến, anh ta cũng nhìn ra được biểu hiện qua quýt của Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức. Khi kiểm tra hồ sơ, An Thanh Nguyên đã biết Đặng Nghiêu là viên quan lão luyện chu đáo nhất, nhưng y cứ liên tục giả điên giả ngốc, hết lần này đến lần khác buông tha cho Jack và Tôn Tồn Chân. Trước đây, An Thanh Nguyên chưa lần nào tận mắt nhìn bọn họ tác chiến, mà chỉ nghe báo cáo sau khi kết thúc, kể cả có nghi ngờ cũng không thể tùy tiện định tội; vì vậy vừa nãy sau khi chia binh làm hai, anh ta liền đích thân đi theo đám người bọn Đặng Nghiêu, xem bọn họ chiến đấu ra sao. Theo những gì anh ta tận mắt chứng kiến ngày hôm nay, Đặng Nghiêu và Kim Lập Đức đúng là có hiềm nghi tiêu cực kháng lệnh, chỉ có Lục Hữu là dốc hết sức chấp hành. Có điều, trước mắt An Thanh Nguyên cũng không quản được quá nhiều việc như vậy, chỉ có thể âm thầm ghi nhớ trong lòng. Bên kia bức tường chính là quần thể miếu mạo mà Lục Kiều Kiều chạy vào, An Thanh Nguyên rảo chân chạy tới cuối con đường hẹp, đứng ở vị trí có thể nhìn thấy những ngôi miếu đó. Đám binh sĩ đều phục ở bên ngoài không dám tiến vào, An Thanh Nguyên ra lệnh cho Đặng Nghiêu: "Tiêu đại nhân, dẫn theo mười người mang cung tên vòng ra sau núi, xua bọn chúng tới chỗ chúng ta."

https://thuviensach.vn

Đặng Nghiêu lập tức nhận lệnh, dẫn người lẩn vào các bụi cỏ, âm thầm tiến về phía năm sáu ngôi miếu đổ nát bên đó.

An Thanh Nguyên lại bảo Lục Hữu: "Lục đại nhân, đi theo Tiêu đại nhân đi..."

Lục Hữu đưa mắt nhìn An Thanh Nguyên, An Thanh Nguyên nhắm mắt khẽ gật đầu. Lục Hữu hiểu anh ta muốn mình giám sát Đặng Nghiêu bèn chắp tay một cái rồi đuổi theo họ Đặng.

An Thanh Nguyên lại gọi Kim Lập Đức đến bên cạnh, nói: "Kim đại nhân, ngươi là địa quan trong cung, sở trường nhất là phong thủy, hãy xem nơi này là bố cục gì vậy?"

Họ Kim gầy gò thấp nhỏ, mang vóc dáng điển hình của người phương Nam, y nhanh nhẹn nhảy lên bờ tường quan sát một hồi, sau đó nhảy xuống bẩm với An Thanh Nguyên: "Quốc sư, chín gian miếu ở đây xếp thành bố cục hình Phượng hoàng, nhưng không có tượng Phượng hoàng tung cánh bay cao, chắc là bố cục Chu tước phục ma."

An Thanh Nguyên nói: "Ừm, mắt quan sát của ngươi cũng không tệ, nơi này đích thực là Phục ma chi địa. Theo ngươi nên bắt mấy người này thế nào?

Kim Lập Đức đáp: "Phượng hoàng phục ma, không dồn lực vào mỏ phượng mà ở vuốt phượng, dựa theo bố cục trước mắt, ở mé núi có một ngôi tháp đổ, nguyên bản có lẽ là hình đầu phượng và mỏ phượng, nhưng tháp đổ như phượng mất đầu, muốn thoát khỏi bố cục này thì từ phương vị ấy là dễ nhất, trước tiên phải chia quân ra chặn giữ ở đó. Nếu bọn chúng không chạy được, thì có thể dồn vào vị trí vuốt phượng hoàng trong bố cục này, nơi đó là Phục ma chi địa chí âm chí tà, vì vậy mới xây dựng điện chính trên như lưng phượng dưới như vuốt phượng để trấn áp. Trong gian điện đó, tam muội chân hỏa của người ta sẽ bị tắt lụi."

https://thuviensach.vn

An Thanh Nguyên nghe y nói hết, lập tức dặn dò: "Tốt lắm, ngươi và Lương bả tổng dẫn theo những người khác canh chừng bên dưới tòa tháp đổ."

Sau đó, anh ta quay lại chắp tay nói với Hotta Masayoshi: "Hotta tiên sinh, nhờ các vị canh chừng ở chỗ này, đối phương có mấy người các vị đều đã gặp cả rồi, ngoài Lục Kiều Kiều ra, những kẻ khác đều xử quyết tại chỗ."

Hotta Masayoshi khom người nhận lời, An Thanh Nguyên liền một mình đi vào trong quần thể miếu mạo đổ nát.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Điện Phục Ma

Lục Kiều Kiều và Jack nhảy vào quần thể miếu mạo, rồi chạy một mạch vào sâu bên trong. Cuộc phục kích lần này đã làm tiêu hao khoảng hai mươi người của đối phương nên họ rất hài lòng. Họ vừa chạy vừa đếm số đạn dược còn lại, mỗi người chỉ còn bảy tám viên đạn, đối phó với hơn bốn mươi người nữa, không thể dùng mười mấy viên đạn này mà giải quyết.

Lục Kiều Kiều nói với Jack: “Chúng ta phải đột kích ra ngoài, đến tường bao phía sau núi thì nhảy ra, sau đó lên núi, giằng co với chúng ở trong núi…”

Jack đáp một tiếng rồi theo Lục Kiều Kiều chạy lên chỗ đất cao trong tầm mắt. Phía trước đã là bức tường bao bong tróc bám đầy bụi đất ở sau núi, nhưng họ còn chưa đến gần, đã trông thấy trong đống cỏ dưới chân tường đột nhiên có binh sĩ đứng vọt dậy bắn tên về phía mình, bảy tám mũi tên cùng lúc cùng lúc nhắm vào Jack và Lục Kiều Kiều. Hai người trông thấy có tên bắn tới, vội vàng lăn nhanh xuống sau bệ đá bên dưới ngôi miếu.

Jack rút súng cầm trên tay, hằn học nói: “Shit, bọn này còn biết chúng ta muốn chạy hướng nào cơ à? Xông lên vậy!”

Một mũi tên găm xuống trước mặt anh, anh lập tức nhô đầu lên tìm mục tiêu xạ kích. Nhưng khi nhổm lên, anh không thấy người đang lắp tên, mà

https://thuviensach.vn

thấy hai binh sĩ đang nhả dây cung, cùng với những mũi tên bay về phía mình, Jack còn chưa kịp giương súng lên ngắm đã phải rụt đầu trở về.

Mũi tên "soạt" một tiếng cắm phập ngay trên đỉnh đầu Jack, anh lại cố ló đầu lên để bắn, nhưng một mũi tên khác đã đợi sẵn anh ở đó, tiết tấu xạ kích của Jack hoàn toàn bị đối phương khống chế. Anh thầm nhủ: "Hỏng bét, không thể xông qua được rồi."

Lục Kiều Kiều ở phía sau Jack, nói với anh: "Lúc này không thể tiết kiệm đạn được nữa, em nổ súng xong, anh lập tức nhổm lên bắn người…" Vừa dứt lời, cô cũng chẳng buồn quan sát bên ngoài, nâng súng giơ tay ra bắn bừa. Cô nghĩ chỉ cần dọa cho đối phương phải né tránh trong một tích tắc, nhân khoảng trống này, Jack có thể giành lại quyền chủ động.

"Pằng!" một tiếng nổ vang, bảy tám binh sĩ bắn tên dưới bức tường vây phía sau núi quả nhiên phục hết xuống bụi cỏ, chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi ấy, Jack đã giành được tiên cơ, nhổm người lên chĩa súng vào bên dưới bức tường.

Trong tích tắc ấy, Jack nheo mắt ngắm qua nòng súng, không ngờ lại trông thấy một binh sĩ ngã vật ra, còn những tên khác thì nằm rạp người xuống đất. Anh cảm thấy thật tức cười, chẳng lẽ Lục Kiều Kiều lại may mắn đến vậy? Ngay sau đó, lại có mấy tên binh sĩ cùng lúc nhổm dậy bắn tên, Jack lập tức kéo cô, bốn người ngã xuống.

Cả đời Jack chưa bao giờ gặp chuyện gì có lời như vậy, trong lòng lấy làm thắc mắc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Súng của anh vẫn chĩa về phía bức tường bao, những binh sĩ còn lại không dám đứng lên nữa, nhưng lại nghe thấy có tiếng quát tháo và đánh nhau ở chỗ họ nhìn thấy được vẳng tới, anh và Lục Kiều Kiều chăm chú lắng nghe, hoá ra là tiếng của Đặng Nghiêu và Lục Hữu.

https://thuviensach.vn

Trong tiếng đao chạm nhau liên tiếp, loáng thoáng nghe thấy Lục Hữu lớn tiếng quát: “Quốc sư sớm đã đoán được ngươi sẽ giúp chúng… lập tức theo ta trở về, sẽ tha cho ngươi tội chết!”

Đặng Nghiêu cũng nói với Lục Hữu: “Đừng đánh nữa, ta không trở về đâu, chuyện này ta không làm được nữa… huynh đệ, đừng bức ta…”

Jack và Lục Kiều Kiều rốt cuộc cũng hiểu ra, vừa nãy không phải ba phát súng bắn gục được bốn người, mà là Đặng Nghiêu âm thầm hạ thủ lúc Jack nổ súng, cùng lúc bắn gục binh sĩ với anh. Lục Kiều Kiều biết đây là cơ hội hiếm có, cô nạp mấy viên đạn cuối cùng rồi nhảy ra khỏi bệ đá che chắn, khom lưng chạy về phía bức tường. Jack bám sát theo sau, nòng súng vẫn luôn ngắm về phía mấy tên binh sĩ đang nấp trong bụi cỏ, bọn chúng vừa thấy Jack và Lục Kiều Kiều giơ súng Tây nhắm về phía mình, đều hoảng hốt ném bỏ cung tên, lồm cồm bò đi.

Jack và Lục Kiều Kiều đã trông thấy được Đặng Nghiêu và Lục Hữu, khoái đao của họ Lục chém xuống Đặng Nghiêu như mưa, nhưng Đặng Nghiêu vẫn luôn miệng “Đừng đánh nữa,” vừa dùng đao chặn đỡ, bảo vệ thân mình mà men theo tường bao lùi lại. Lục Kiều Kiều hét lớn: “Đặng đại ca, tránh ra!”

Đặng Nghiêu quay đầu lại nhìn, thấy Lục Kiều Kiều đang giương súng lên ngắm vào Lục Hữu, chỉ cần y nhảy ra khỏi vòng chiến, cô sẽ có thể bóp cò, nhưng y lại hét lớn: “Đừng nổ súng!” rồi lập tức dùng thân thể mình chắn giữa Lục Hữu và Lục Kiều Kiều, Lục Hữu thấy Đặng Nghiêu quay đầu, chính là thời cơ tuyệt hảo để xuất chiêu, liền vòng đao qua đầu chém thẳng xuống má bên phải của họ Đặng. Đao của Lục Hữu rất nhanh, khi Đặng Nghiêu vừa nói dứt lời với Lục Kiều Kiều, chặn nòng súng của cô rồi quay đầu lại, đao của họ Lục đã chém tới trước mặt, da mặt y thậm chí còn cảm nhận được khí lạnh từ đao tỏa ra.

https://thuviensach.vn

Trước nguy cơ không thể tránh né cũng không thể chống đỡ ấy, theo bản năng, Đặng Nghiêu gầm lên một tiếng dữ dội tựa mãnh thú, chấn động cả hồn phách người nghe, không khí ở xung quanh tựa như bị sấm đánh tan. Trên người y bùng phát một ảo ảnh hình thú khổng lồ, nếu buộc phải nói con thú này giống con gì, thì chỉ có thể miễn cưỡng nói nó giống một con gấu; con gấu này ngực nở eo nhỏ, hai cánh tay to như thân cây một người ôm, lông lá toàn thân đâm ra tua tủa như thể sắp nổ tung đến nơi.

Cùng với tiếng gầm, Đặng Nghiêu cũng buông thanh đao trên tay ra, tay phải giơ phắt lên đỉnh đầu, rồi bằng một tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy, tiến một bước về phía Lục Hữu, tay trái ở trước ngực đánh ra nhằm thẳng vào ngực họ Lục, lòng bàn tay phát kình lực, đây chính là một chiêu cực khó phá giải trong Bát Cực quyền, gọi là Mãnh hổ lên núi! Đặng Nghiêu đánh ra chiêu này hết sức bình ổn, khí thế như đẩy được cả ngọn núi, phát huy hết mức Thập tự kình đặc biệt mà chỉ có Bát Cực quyền mới có, đầy phong thái của một bậc đại tôn sư. Trong tiếng sấm nổ ấy, thanh đao của Lục Hữu bị đánh văng mất tăm, bản thân y bị kình lực đánh gãy cả xương lồng ngực, người bắn đi như một viên đạn, văng ra xa bốn năm trượng, hôn mê bất tỉnh.

Đặng Nghiêu cũng không nhìn Lục Kiều Kiều, y không thu hồi nguyên thần hình con gấu lớn, xoay người vòng sang phía bức tường bao bên cạnh, một tay che đầu, một tay chắn trước ngực, sử ra chiêu Thiết sơn kháo trong Bát Cực quyền, dùng một bên lưng tông thẳng vào bức tường. lại một tiếng nổ lớn, gạch đá vụn bắn tung té, trên tường xuất hiện một lỗ lớn đủ cho hai người chui lọt. Vừa đục thủng tường, nguyên thần của Đặng Nghiêu lập tức thu hồi, y lùi lại bên cạnh bức tường, đưa mắt nhìn Lục Kiều Kiều. Lục Kiều Kiều cũng nhìn Đặng Nghiêu qua đám khói mù mịt, y đã không còn vẻ hiền lành, rụt đầu rụt cổ sợ sinh chuyện như trong ấn tượng của cô nữa, ánh mắt kiên cường mà mạnh mẽ, trên mặt bị Lục Hữu chém toạc một vết thương dài, máu vẫn đang chảy không ngừng, cặp môi dày không nhếch lên

https://thuviensach.vn

phảng phất nụ cười như thường ngày nữa, mà mím chặt lại, cả người toát lên khí thế hừng hực.

Lục Kiều Kiều biết Đặng Nghiêu đã làm phản, y sẽ không quay lại bên cạnh An Thanh Nguyên nữa, cô chạy tới chỗ họ Đặng, kéo ống tay y, cùng chui vào lỗ hổng trên tường.

Đặng Nghiêu gạt tay cô, đỡ lưng Lục Kiều Kiều đẩy cô ra ngoài. Đúng lúc này, trên đầu họ vang lên một tràng tiếng "lách cách" dồn dập, Đặng Nghiêu vừa nghe thấy, cánh tay đang đẩy Lục Kiều Kiều ra liền giật ngược về, kéo cô vào bên trong tường, liên tiếp lùi ba bốn bước, rồi nhảy ra xa mấy trượng…

Jack vô cùng quen thuộc với loại âm thanh này, đây là Địa để lôi pháp của huynh đệ Mục Linh Mục Thác, trong trận chiến trên đỉnh Phù Dung, anh suýt nữa đã chết trong tay họ. Lần này vừa nghe thấy tiếng, anh lập tức phối hợp, lùi lại né tránh theo Đặng Nghiêu. Cả bọn vừa mới lùi ra, mặt đất dưới cái hốc trên tường đã vọt ra một đạo sấm sét, làm bụi và đá vụn bắn tung tóe.

Đặng Nghiêu thấy đạo sấm sét xuất hiện, đương nhiên cũng biết anh em họ Mục từ phía sau núi vòng tới quần thể miếu mạo chặn đánh, bèn nói với Lục Kiều Kiều và Jack: "Lùi lại mau, bọn chúng lợi hại lắm." Lời còn chưa dứt, trong hốc tường đã có tên bắn ra vèo vèo, mang theo tiếng rít gió sượt qua bên cạnh họ, ba người nhanh nhặn lách vào một đại điện ẩn trốn.

Jack dùng súng áp chế đám binh sĩ do anh em họ Mục dẫn theo, Lục Kiều Kiều thở hổn hển nói với Đặng Nghiêu: "Đặng đại ca, lần này huynh tiêu đời rồi, vợ con huynh vẫn còn ở Quảng Châu kia mà… hay là huynh ra ngoài đầu hàng đi, để bọn tôi tự chạy là được rồi…"

Đặng Nghiêu ngồi xổm xuống dưới đất, phủi bụi trên người nói: "Chậc, nói sao nhỉ? Quảng Châu cũng không phải nơi thái bình, tôi đã bàn với lão

https://thuviensach.vn

Đức, đưa vợ con về quê cả rồi, trong thời gian ngắn chắc không có chuyện gì đâu. Đừng nói chuyện này nữa, Quốc sư ấy… chính là anh trai cô, y rất giỏi Thất Ất trận pháp, cô muốn thoát ra thì không thể xông bừa như vậy được, về cơ bản chạy tới đâu cũng nằm trong tính toán của y cả, nếu cô tinh thông phong thủy thì chọn một hướng rồi hãy xông ra, đừng làm bừa…”

Lục Kiều Kiều nghe y nói xong, lập tức lấy la bàn ra tính toán phương vị. Tên chốc chốc lại bay vọt qua trên đầu, cả bọn cũng thi thoảng phải nằm rạp xuống né tránh. Lục Kiều Kiều đưa mắt quan sát xung quanh, tranh thủ khoảng trống ló đầu ra quan sát các đại điện khác, miệng phát ra một tiếng “ôi chà”, Đặng Nghiêu hỏi cô ôi cái gì, Lục Kiều Kiều nghiến răng nói: “Chỗ này không chỉ là đạo quán thôi đâu, mà là một trận pháp phục ma, là trận pháp Thiên sư đạo dùng để trấn áp tà khí… Nếu thiên sư bình thường làm phép trừ tà, chỉ cần dùng pháp khí và lò hương bày ra bố cục như vậy là xong, nhưng ở đây lại dùng rất nhiều đại điện bày cục, có thể đang trấn áp thứ gì đó rất kỳ quái…”

Jack sốt ruột nói: “Em cứ bảo chạy lối nào là được, sắp hết đạn rồi, chọn nhanh lên đi!’

“Đừng làm ồn! Em đang tính đây… năm Bính Ngọ tháng Tân Sửu, chỗ nào cũng liên hoàn thành một tử cục, cắt không đứt, phá không tan, không có lối nào để xông ra cả, phải đợi tháng sau mới thoát ra được!” Lục Kiều Kiều kêu lên, Jack và Đặng Nghiêu cũng đồng thanh thốt: “Không phải chứ, tính kiểu gì vậy?”

Đặng Nghiêu nói: “Thôi không tính nữa, đi theo tôi đi.” Nói xong, y liền kéo Lục Kiều Kiều chọn đại một hướng mà chạy, Jack cầm súng đoạn hậu, nhưng đạn chẳng mấy chốc đã dùng hết, họ còn chưa kịp chạy đến chỗ bức tường bao, tên ở đằng sau đã đuổi theo như hình với bóng, lại dồn cả bọn vào góc tường một gian đại điện khác. Đặng Nghiêu nói: “Hai người tìm nơi nào mà xông ra đi, để tôi cản bọn chúng lại.” Dứt lời, hai tay y liền kết ấn, rùn người xuống, cùng với tiếng giậm chân, một làn khói mù bên cạnh

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều, Đặng Nghiêu cũng biến mất theo làn khói ấy. Lục Kiều Kiều và Jack mặc dù biết y và Tôn Tồn Chân đều tinh thông Ngũ hành độn pháp, nhưng trông thấy một người sống sờ sờ đột nhiên biến mất ở khoảng cách gần như vậy, cả hai đều hết sức kinh ngạc.

Mục Linh và Mục Thác dẫn theo hai nhóm mười người đi lên chỗ cao trên hậu sơn của cung Đại Thượng Thanh quan sát tình thế bên dưới, vừa thấy tường bao bị Đặng Nghiêu đánh thủng, hai người lập tức phát ra sấm sét phong tỏa lỗ hổng đó lại, rồi cùng đám binh sĩ tràn vào cung Đại Thượng Thanh. Nhưng đạo pháp mạnh mấy cũng không thể đối phó với súng Tây, khẩu súng côn của Jack thi thoảng lại vang lên, khiến hai người đều e ngại. Cầm cự một hồi, đột nhiên thấy Đặng Nghiêu dẫn bọn họ chạy sâu vào quần thể miếu điện, súng Tây cũng dần dần không nhả đạn nữa, hai người liền chỉ huy binh sĩ tiến vào bắt người.

Đám binh sĩ đang túm tụm đuổi ra phía sau đại điện, thình lình Đặng Nghiêu xuất hiện ở giữa cả bọn như một bóng ma, làm không ít tên kinh hoảng kêu toáng lên. Thân hình và thủ pháp của Đặng Nghiêu nhanh như điện chớp, vừa xuất hiện giữa đám binh sĩ, hai tay đã tóm tay của hai tên, lần lượt vặn về hai hướng khác nhau. Chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết và tiếng xương cốt gãy lìa, cánh tay của hai tên kia đã bị trật khớp, đau đến nỗi lăn lộn dưới đất.

Những tên khác lập tức ùa tới cứu viện, nhao nhao vung đao lên đâm chém về phía Đặng Nghiêu. Đặng Nghiêu không né cũng chẳng tránh, xuống tấn tiếp chiến, đến một đao liền tiếp một đao, vừa ra tay đã ấn lên cổ tay đối phương, rồi sử chiêu phân thân thác cốt; tất cả những tên vung đao lên chém, đều có chung kết quả tay phải bị trật khớp ngã lăn ra đất. Đặng Nghiêu tựa như một con gấu lớn xông vào giữa ruộng ngô, thành thục mà lão luyện bẻ gãy rất nhiều bắp ngô lớn.

Mục Linh Mục Thác không ngờ Đặng Nghiêu lại có chiêu này, lúc định thần lại nhìn rõ Đặng Nghiêu đang làm gì, thì đã có mười mấy binh sĩ bị bẻ

https://thuviensach.vn

trật khớp cánh tay hoặc cổ tay nằm lăn lộn dưới đất, tiếng kêu thảm váng trời. Kiểu đánh giáp lá cà mà không giết người này khiến cung Đại Thượng Thanh còn giống địa ngục nhân gian hơn cả lúc nãy. Mục Linh vội hét lớn: “Tản ra! Toàn bộ tản ra, không được đến gần hắn!”

Những tên khác vừa tản ra, Mục Linh Mục Thác liền cùng lúc vung đao từ hai hướng theo thế gọng kìm kẹp Đặng Nghiêu vào giữa, hai thanh đao chạm nhau trên không trung, họ chỉ chém trúng một luồng khói mù, thân thể to lớn của họ Đặng đã lại biến mất trước mặt họ như một cái bóng.

Lục Kiều Kiều ở trong góc trông thấy Đặng Nghiêu xông ra bẻ tay đối phương vừa nhanh vừa hiệu quả, trong lòng mừng rỡ, vội kéo tay Jack nói: “Thành công rồi, chúng ta chạy mau.” Mới chạy được mười bước, Đặng Nghiêu đã quay lại bên cạnh họ, y cũng nói: “Chạy mau, chạy mau!” Lục Kiều Kiều thấy bộ dạng nghiêm trọng của Đặng Nghiêu, lại không nhịn được bật cười thành tiếng.

Mục Linh Mục Thác là quý tộc Bát Kỳ từ nhỏ đã tu luyện, công phu cao hơn hẳn Lục Kiều Kiều và Jack, mà Đặng Nghiêu dẫn theo cô và Jack lại không thể chạy nhanh được, thoáng cái họ đã bị huynh đệ họ Mục đuổi tới sau lưng. Đặng Nghiêu kêu lên một tiếng: “Hai người chạy trước đi”, rồi xoay người lại đối mặt với Mục Linh Mục Thác, khuỳnh chân xuống tấn, hai tay tách ra, lòng bàn tay xuất hiện ánh sáng ngũ sắc, loáng thoáng nghe thấy tiếng sấm sét ì ùng vang lên quanh mình y.

Mục Thác quát lớn: “Tiêu Kiếm, ngươi phản rồi! Ngươi muốn làm gì hả?”

Đặng Nghiêu trầm giọng nói: “Người Mãn muốn làm hoàng đế của người Hán, có thể không phản sao? Cho ta xem công pháp Mật tôn của các ngươi đi… hây!”

https://thuviensach.vn

Tiếng hét vừa vang lên, y đã nhanh chóng tiến lên hai bước, hai tay lần lượt đánh về phía Mục Linh và Mục Thác, hai quầng sáng đỏ rực to như cái đấu tức thì bay ra khỏi lòng bàn tay.

Mục Linh lắc mình lách ra phía sau Mục Thác, còn Mục Thác lại không hề né tránh, cũng bước về phía Đặng Nghiêu một bước, hai tay để trước ngực, cổ tay, ngón cái và ngón út dính vào nhau, lòng bàn tay và ba ngón còn lại xòe ra, kết thành liên hoa ấn mà Đạo giáo không có; Mục Linh lách ra phía sau người Mục Thác, thân thể hai người liền dính chặt vào nhau như một, tay trái y nắm lại, áp xuống hông bên trái, tay phải từ sau vươn ra trước, lòng bàn tay hướng lên trên, bảo hộ trước ngực hai người, hình thành nên hình thái pháp thân của Tứ thủ Tát Thùy Bồ tát, miệng lẩm nhẩm Đại Minh chú vạn ứng vạn linh của Mật tông.

Cùng với tiếng chú ngữ “úm ma ni bát nê hồng”, trước mặt Đặng Nghiêu đột nhiên nở ra một đóa hoa sen trắng tinh khiết…

Hai luồng sáng do Đặng Nghiêu phát ra đã bay khỏi tay, nhưng vẫn nằm trong sự thao túng của y, khi trông thấy hai người bọn đối phương tụ lại một chỗ, hai tay y liền đan vào nhau trước ngực, hai quả cầu sét đang tách ra hai hướng lập tức hợp lại thành một, bay về phía anh em họ Mục với khí thế mãnh liệt hơn.

Một tiếng nổ lớn vang lên, quả cầu sét đập vào đóa sen trắng, sóng khí cuồn cuộn làm nền đá dưới chân họ nứt toác như mai rùa. Lúc này, Đặng Nghiêu cảm thấy bên cạnh mình có một bóng người lướt qua, tuy không nhìn rõ là ai, nhưng theo suy đoán thông thường, cũng chỉ có An Thanh Nguyên mới có tốc độ nhanh như thế. Đặng Nghiêu không kịp kiểm tra xem đòn tấn công của mình có hiệu quả hay không, lập tức xoay người đuổi theo hướng Lục Kiều Kiều và Jack .

Khi y quay lại bên cạnh hai người kia, An Thanh Nguyên đã đứng trước họ, mặt đối mặt với Lục Kiều Kiều. Chỗ này là thông đạo nối giữa hai đại

https://thuviensach.vn

điện, một đầu bị An Thanh Nguyên chắn, đầu còn lại cũng lập tức bị Mục Linh và Mục Thác chặn mất, An Thanh Nguyên giơ tay ra hiệu cho hai huynh đệ Mục Linh Mục Thác ngừng tấn công, sau đó bước lên hai bước.

Súng của Jack đã hết đạn, trên tay chỉ cầm một thanh mã đao, nhưng Lục Kiều Kiều nhanh nhẹn rút phắt khẩu súng ra, hai tay cầm súng chỉ vào An Thanh Nguyên, quát lên the thé: “Đứng yên, đừng qua đây!”

An Thanh Nguyên lập tức dừng lại, xòe lòng bàn tay chìa sang hai bên nói: “Tiểu Như đừng sợ, ta là đại ca của muội, sẽ không làm hại muội đâu… muội thành thân rồi phải không?”

An Thanh Nguyên thấy Lục Kiều Kiều búi tóc lệch, đây là kiểu tóc của phụ nữ đã thành hôn dưới triều Đại Thanh. Ngoài ra, anh ta còn thấy cô mặc một bộ kỳ bào màu tím đỏ khác hẳn thường ngày, tấm khăn lông cừu trắng muốt trên cổ đã bị máu nhuộm đỏ lấm tấm, tựa như hoa mai trên tuyết, đẹp đẽ lạ thường.

Lục Kiều Kiều chĩa súng vào An Thanh Nguyên nói: “Hôm nay là ngày đại hỷ của chúng tôi, đại ca muốn tặng lễ vật gì vậy?”

An Thanh Nguyên cười cười nói: “Muội buông súng xuống, đại ca thứ gì cũng có thể tặng muội…” Nói đoạn, anh ta hướng ánh mắt sang phía Đặng Nghiêu: “Lão Tiêu, ngươi cũng làm tốt lắm. Năm xưa ta thấy ngươi tính tình nhân hậu, nên mới phái ngươi chăm lo cho muội muội, không ngờ đến giờ tình cảm của các người lại khăng khít như vậy. Trong lòng ta cũng được an ủi… ngươi quay lại đi, chúng ta đâu phải kẻ địch.”

Lục Kiều Kiều đảo mắt một vòng, lập tức hỏi Đặng Nghiêu: “Huynh không phải tên Đặng Nghiêu à?”

Đặng Nghiêu nhìn An Thanh Nguyên đáp: “Tôi là Đặng Nghiêu, trên đời này không còn ai là Tiêu Kiếm nữa. Quốc sư, xin lỗi, tôi chỉ là một hàn sĩ tu đạo, nhà có vợ dại con thơ, ngài đã biết rõ rồi, kẻ này không có lòng lo

https://thuviensach.vn

việc nước, lại càng không muốn tạo thêm sát nghiệp nữa, thực sự không thể tiếp tục ra sức vì triều đình. Ngài hãy niệm tình tôi đã bôn ba nhiều năm vì triều đình cũng không mắc phải sai lầm gì, mà tha cho tôi một con đường sống đi.”

An Thanh Nguyên hòa dịu nói: “Không cần khách khí như thế, ngươi chỉ cần viết một lá đơn từ chức trình lên bộ Lại, ta còn có thể giúp ngươi xin thêm tiền hồi hương nữa.”

Đặng Nghiêu không hề bị lung lay, đáp: “Quốc sư, tôi cũng không phải kẻ ở trong triều đình ngày một ngày hai nữa, chuyện chém giết của phủ Quốc sư thế nào tôi đây nắm rất rõ; những đồng liêu từng vào phủ Quốc sư làm việc, người nào ngã bệnh bị thương phải từ chức, hoặc làm trái quy tắc bị cách chức, đều không rõ tung tích. Hễ rời khỏi phủ Quốc sư, kết cục của tôi thế nào tôi cũng không biết nữa. Tôi sẽ không cùng ngài trở về bộ Lại trình đơn từ chức đâu. Bao năm nay ngài đối đãi với tôi không bạc, quan chức cao, bổng lộc cũng không thấp, nhưng chỉ có hai năm cuối cùng này, khi ở bên Kiều Kiều, tôi mới cảm thấy mình giống một con người, không còn phải âm thầm đi giết người nữa…”

Lục Kiều Kiều trợn tròn mắt lên nhìn Đặng Nghiêu: “Trước đây huynh là thích khách à?”

“Đúng, nhưng khi Quốc sư sai tôi đến ở cạnh nhà cô, ông ấy không hề ra lệnh cho tôi hạ thủ.” Nói tới đây, Đặng Nghiêu hít sâu vào một hơi, nói với An Thanh Nguyên: “Quốc sư, tôi coi Kiều Kiều như con gái mình vậy, cô ấy không có lòng dạ xấu xa gì, chỉ là hơi nghịch ngợm một chút, tôi không ra tay được với một cô gái nhỏ, tôi tin ngài cũng không nỡ ra tay, ngài hãy giơ cao đánh khẽ buông tha cho chúng tôi đi…”

An Thanh Nguyên nghiêng người nhường đường, cười cười nói: “Được, các ngươi đi trước đi, ta chỉ muốn nói vài câu với Tiểu Như thôi.”

https://thuviensach.vn

Jack đưa tay cầm khẩu súng của Lục Kiều Kiều, họng súng vẫn chỉ vào An Thanh Nguyên: “Cô ấy là vợ tôi, dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng phải ở bên cạnh Kiều Kiều.”

An Thanh Nguyên bật cười: “Vị muội phu Tây này của ta cũng thật có tình có nghĩa, được thôi, Jack, cậu là người làm ăn, chắc cũng đã biết ta đến vì cái gì, chúng ta làm một cuộc giao dịch thôi…”

Lục Kiều Kiều không đợi An Thanh Nguyên nói hết đã ngắt lời: “Đừng giao dịch với y, người làm ăn chúng ta coi trọng nhất là thành tín, cũng coi trọng giá tiền nữa, y không có tư cách mua thứ y cần!”

An Thanh Nguyên nghiêm mặt nói với Lục Kiều Kiều: “Việc ta làm là dẹp tặc phỉ, bình thiên hạ, ta vì dân chúng trong thiên hạ được an cư lập nghiệp, vì bảo vệ giang sơn Đại Thanh …”

Lục Kiều Kiều nói: “Ngươi chỉ muốn thăng quan phát tài, lấy lòng lão hoàng đế, làm con chó cho người Mãn thôi!” Cô nói dứt lời, liền bước lên một bước, trường kiếm của An Thanh Nguyên đã bay khỏi vỏ, y giơ tay vung kiếm chặn ngang thông đạo nói: “Vua dùng lễ đãi bầy tôi, bầy tôi phải trung với vua. Hoàng triều thay đổi là do thiên mệnh, một ngày thiên hạ còn là của Đại Thanh, kẻ làm bầy tôi phải có trách nhiệm bảo vệ giang sơn Đại Thanh …”

Nhưng Jack đã lớn tiếng nói: “Bullshit! Vua với tôi cái gì chứ? Mọi người sinh ra đều bình đẳng, tổng thống của nước Mỹ không phải do Thượng đế an bài, mà là do dân chúng tôi lựa chọn; mọi người đều có quyền tự do sinh sống, cũng có quyền mưu cầu hạnh phúc của riêng mình, chính phủ tồn tại là để đảm bảo những quyền lợi này của nhân dân, nhân dân sẽ có quyền loại trừ nó, xây dựng một chính phủ mới. Đại Thanh các người làm cho Trung Quốc đầy rẫy tham quan, dân chúng lầm than, anh lại còn muốn dùng Long Quyết để làm hại nhân dân, giúp đỡ cái chính phủ hủ bại vô năng ấy, chúng tôi không thể để anh có được Long Quyết !”

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều và Đặng Nghiêu đều không ngờ mình tạo phản lại có lý lẽ lớn lao như thế, cả hai nhìn Jack với ánh mắt kính phục. Lục Kiều Kiều còn tỏ ra hết sức ngưỡng mộ: “Phu quân, chàng vĩ đại quá.”

Jack vẫn giương súng chỉ về phía An Thanh Nguyên, anh nghiêng đầu khẽ nói với cô: “Đây là tuyên ngôn độc lập của nước Mỹ, không biết có đọc sai hay không nữa…”

An Thanh Nguyên không bao giờ nghĩ rằng tư tưởng trung quân đã truyền qua mấy nghìn năm của Trung Quốc lại bị Jack phản bác như vậy, đứng trước tranh chấp về tư tưởng kiểu này, người nhẫn nại đến mấy cũng bị chọc giận, anh ta chỉ kiếm vào mặt Jack mắng: “Câm miệng! Đất không có chỗ cao chỗ thấp làm sao thành sông hồ, người không có tôn có ty đâu thể thành triều cương, thiên hạ không có âm và dương, vua và tôi, cha và con, vợ và chồng, thì còn gì là thiên hạ nữa, Trung Quốc có nền văn hóa chính trị mấy nghìn năm, không đến lượt một tên ngoại quốc như ngươi ở đây múa mép gạt người, không giao Long Quyết ra, ta chỉ còn cách đại nghĩa diệt thân thôi vậy!”

Lục Kiều Kiều phản ứng cực nhanh, nhân lúc An Thanh Nguyên đang kích động, vừa nói dứt bốn chữ đại nghĩa diệt thân cô đột nhiên quát lớn: “Cầm thú đội lốt người! Ngươi đã giết hại cha ruột của mình rồi sao?”

“Ta không giết cha, người đang ở trấn Văn Phong!” An Thanh Nguyên không gánh vác nổi tội danh giết hại cha ruột, buột miệng biện giải, khiến Lục Kiều Kiều biết được sự tình, cô lập tức truy vấn: “Cha không giao Long Quyết cho ngươi, nên từ hai năm trước ngươi đã giam ông ấy vào nhà lao rồi?”

An Thanh Nguyên lập tức biết mình trúng kế, chỉ kiếm vào Jack, nhưng mắt vẫn nhìn Lục Kiều Kiều nói: “Tiểu Như, ta là con trưởng nhà họ An, ta có trách nhiệm bảo vệ Long Quyết, Đặng đại ca, Jack, chúng ta đều là người một nhà, chúng ta có thể cùng bảo vệ Long Quyết .”

https://thuviensach.vn

“Thối lắm, cha muốn giao thì đã giao cho ngươi lâu rồi, ông ấy đã nhận ra ngươi là kẻ tâm thuật bất chính, Vô Vị đại sư cũng nhìn ra được ngươi không phải người tốt, thế nên không ai chịu nói cho ngươi cả. Ngươi có gan thì giết ta ở đây đi, rồi đi giết Vô Vị đại sư, giết cả cha nữa, đến khi tất cả bị ngươi sát hại, ngươi sẽ có thể thăng quan phát tài! Ngươi chẳng những bán mình bán mạng bán trái tim, ngươi còn bán cả người thân trong nhà, bán cả khí tiết của người Hán chúng ta, ngươi thậm chí còn không bằng một ả kỹ nữ!” Lục Kiều Kiều biết cha mình đang nằm trong tay An Thanh Nguyên, cũng tức giận bừng bừng, the thé mắng chửi An Thanh Nguyên.

Gương mặt An Thanh Nguyên lập tức đỏ bừng lên, nhất thời tắc tị không nói được lời nào, mũi kiếm trên tay bắt đầu run lên khe khẽ, Mục Linh và Mục Thác chặn phía sau bọn Lục Kiều Kiều lại cất tiếng: “Lũ chó Hán, giang sơn của các ngươi đã thuộc về Đại Thanh chúng ta từ hai trăm năm trước rồi, nếu các ngươi thuận theo triều đình còn có thể kéo dài chút hơi tàn…”

“Bọn lợn Mãn!” Lục Kiều Kiều quay người lại áp chế Mục Linh Mục Thác, cãi lộn là sở trường của đàn bà, cô chỉ vào mặt hai huynh đệ họ Mục, hoàn toàn không hề tỏ ra kém thế mắng lại: “Ta gặp rất nhiều người Mãn rồi, chỉ có hai ngươi là xấu xí nhất, hai người lại còn dùng chung một bộ mặt nữa, thật mất mặt! Cho các ngươi nói cho sướng miệng đấy, để xem còn lấn lướt được gì nữa không!” Cô vừa dứt lời liền chập ngón tay lại thành kiếm chỉ, vẽ một đạo bùa Thiên hỏa trên tay trái, hét lớn một tiếng “Hỏa!” rồi vung tay chém mạnh về phái Mục Linh Mục Thác, một quầng lửa hình bán nguyệt lao bổ về phía hai người. Huynh đệ họ Mục nhanh nhẹn vô cùng, thoắt cái đã tách sang hai bên né tránh đạo bùa Thiên hỏa của cô, đoạn vung đao bổ tới Lục Kiều Kiều từ hai phía khác nhau.

Jack vừa nghe Lục Kiều Kiều thổi bùng ngọn lửa chiến tranh, liền hiểu ngay ý cô. An Thanh Nguyên không chết, thì họ không thể sống sót rời khỏi đây, cô không muốn ra tay với anh ta, chỉ vì niệm chút tình ruột thịt, nhưng

https://thuviensach.vn

Jack có thể nổ súng mà không e ngại điều gì. Jack mặc kệ trong súng còn bao nhiêu đạn, cứ bắn trước rồi tính sau, giọng Lục Kiều Kiều vừa cất lên, anh đã nhắm vào An Thanh Nguyên bóp cò.

An Thanh Nguyên sớm đã dồn hết chú ý vào khẩu súng trên tay Jack, ngón trỏ của Jack vừa mới nhúc nhích, An Thanh Nguyên đã lách người né tránh. Phát đạn đầu tiên vừa sượt qua mặt anh ta, Jack vội bắn tiếp phát thứ hai, nhưng An Thanh Nguyên từ lâu đã nghiên cứu đối thủ của mình cực kỳ kỹ lưỡng, anh ta biết cách thức bắn liên hoàn và số lượng đạn của loại súng này, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, và cách người bắn súng đủ gần thì vẫn có thể tránh đạn. Vừa tránh đạn, anh ta còn sải một bước rõ dài tới trước mặt Jack, khi Jack nổ phát súng thứ hai, thanh trường kiếm trên tay An Thanh Nguyên đã đâm ngược từ dưới lên trên. Tay phải Jack đột nhiên đau nhói, anh liền giơ cao lên theo phản xạ, mu bàn tay đã bị mũi kiếm đâm xuyên, nhưng anh vẫn nắm chặt báng súng. Thanh kiếm của An Thanh Nguyên liên tiếp đâm tới, đầu mũi kiếm cứ nhằm vào tim Jack để tấn công, anh ta làm như vậy chỉ có một mục đích, chính là hạ sát Jack trong thời gian ngắn nhất.

Đặng Nghiêu phát hiện Lục Kiều Kiều đột nhiên châm ngòi phát động chiến đấu, khiến ba mặt cùng lúc thụ địch, y vừa lo lắng Lục Kiều Kiều không tránh được đao của huynh đệ họ Mục, lại biết rõ Jack không có căn cơ võ công thâm hậu, không thể né được những đòn tấn công tàn độc của An Thanh Nguyên, bèn vươn tay phải ra kéo Lục Kiều Kiều về phía sau lưng mình, tay trái cùng lúc ấn về phía đỉnh đầu An Thanh Nguyên.

Mũi kiếm của An Thanh Nguyên đã đâm vào ngực Jack, tuy Jack không tránh được chiêu kiếm, nhưng dẫu sao cũng đã trải qua một thời gian tập võ, thấy trước ngực nhói đau liền thuận thế lùi lại hai bước giảm bớt đi mấy phần lực đạo, đồng thời tay trái nắm chặt lấy lưỡi kiếm đâm vào ngực mình, trên người anh đang mặc áo giáp lột được của binh sĩ, trường kiếm đâm vào chừng một lóng tay thì không thể đâm tiếp cũng không thể rút ra, khiến An Thanh Nguyên không khỏi giật mình kinh hoảng.

https://thuviensach.vn

Jack dùng tay trái bắt lưỡi kiếm, tay phải cầm súng chỉ vào đầu An Thanh Nguyên, hai mắt trợn tròn hét một tiếng lớn, khí thế như muốn ngọc đá đều nát, nhắm thẳng vào đầu đối phương nổ súng.

An Thanh Nguyên không ngờ Jack lại đánh kiểu liều mạng như vậy, kiếm không rút ra được cũng không thể biến chiêu, đầu lại bị gí một họng súng vừa lạnh vừa cứng, bên tai nghe tiếng sấm ì ùng, anh ta biết ngay lôi chưởng của Đặng Nghiêu lại đánh tới. Đạn súng Tây và lôi chưởng đều không phải thứ có thể dùng đầu đón đỡ được, trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhất có thể, buông kiếm bỏ chạy.

Anh ta vừa buông tay liền lướt người ra phía sau hai trượng, tránh được viên đạn và lôi chưởng. An Thanh Nguyên không cho đối phương có cơ hội nghỉ lấy hơi, chân vừa chạm đất, hai tay đã chập lại thành kiếm quyết, ngón tay phải lồng trong bàn tay trái, ngón tay chĩa lên trời, tạo thành Kiếm ấn, sau đó ngón tay phải rút ra đâm về phía Jack. Một luồng ánh sáng trắng tựa như lưỡi kiếm cùng lúc bay vút về phía cổ họng anh.

Đặng Nghiêu một bên kéo Lục Kiều Kiều ra, bên kia vung chưởng đánh lùi An Thanh Nguyên, đang quay người lại đối phó với anh em họ Mục, trông thấy tư thế ấy của An Thanh Nguyên, vội vàng hét lớn: “Cẩn thận Kiếm khí!” Lục Kiều Kiều đã nương theo đà kéo xoay người chắn trước mặt Jack, cô biết kiếm khí của Thiên sư đạo lợi hại nhường nào. Trước đạo kiếm khí dữ dội ấy, cô căn bản không có thời gian niệm chú kết ấn, chỉ kịp đan hai tay vào nhau bắt thành Ngọc Thanh quyết bảo vệ trước ngực, đẩy nguyên thần ra đón đỡ đạo kiếm khí ấy.

An Thanh Nguyên chỉ thấy trước mặt đột nhiên hiện ra một ảo ảnh thiếu nữ màu xanh nhạt quen thuộc, thiếu nữ này cao hơn Lục Kiều Kiều một cái đầu, eo bó tay áo dài, mái tóc dài bay bay. Anh ta từng trông thấy ảo ảnh này trong Kỳ môn ảo trận dưới chân núi Thanh Nguyên, đây là nguyên thần của Lục Kiều Kiều. Nhưng anh ta không hề thu tay về, ngược lại còn vận dụng kiếm pháp, hóa ra năm đạo kiếm khí, tăng tốc đâm về phía cô.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều miệng niệm chú lầm rầm, Ngọc Thanh quyết lật lại, khí thế của thiếu nữ ảo ảnh đột nhiên biến đổi, trên tay trái đột nhiên hiện ra một chiếc khiên chắn trước người, tay phải giơ cao một thanh trường kiếm hướng lên bầu không. An Thanh Nguyên nhận ra đây là Thần của vạn thần, Cửu Thiên Huyền Nữ có địa vị chí cao vô thượng trong Thiên Sư đạo. Sáu đạo kiếm khí đâm xuyên qua chiếc khiên tạo thành bởi nguyên thần, bắn vào người Lục Kiều Kiều, làm giáp trụ kêu lên rổn rảng, Lục Kiều Kiều hự một tiếng, ngã ngửa vào lòng Jack…

Đặng Nghiêu trông thấy Lục Kiều Kiều có ý chặn đạo kiếm khí lại, lập tức xoay người lách vào giữa chiêu đao của anh em họ Mục, vươn tay túm lấy ngực hai người. Đặng Nghiêu vừa ra tay đã trúng, hai chân y giậm xuống đất bổ nhào về phía trước như hổ vồ, người nảy lên không trung ấn hai anh em họ Mục xuống đất; một tiếng sấm nổ váng trời vang lên, hai anh em họ Mục lần lượt bị Đặng Nghiêu giáng cho một đòn lôi kích mãnh liệt. Tuy bọn họ có mật pháp hộ thân của thượng sư Mật tông, nhưng cũng bị đòn đánh giáp lá cà của Đặng Nghiêu làm cho toàn thân co giật dữ dội, cảm giác đau đớn từ trong ra ngoài ập đến từng đợt như sóng cồn, vừa lật người đứng dậy được lại ngã lăn ra đất.

Đặng Nghiêu không dừng lại, xoay người tiếp chiến với An Thanh Nguyên. Y vừa tung chưởng về phía An Thanh Nguyên vừa kêu lên: “Hai người mau chạy đi!”

Công phu quyền cước của An Thanh Nguyên hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Đặng Nghiêu, anh ta né tránh và đón đỡ thế công của Đặng Nghiêu hết sức ung dung, chỉ có điều vẫn không thể tìm cơ hội đuổi theo Lục Kiều Kiều. Anh ta nói với Đặng Nghiêu: “Lão Tiêu, ngươi đừng có quên, vợ con ngươi vẫn ở Quảng Châu…”

Để cho Lục Kiều Kiều có thêm thời gian chạy trốn, hai tay Đặng Nghiêu múa lên, áp sát vào An Thanh Nguyên, y ngoác miệng ra chửi mắng: “An Thanh Nguyên, ngươi thật chẳng ra gì, đường đường đại quan tam phẩm mà

https://thuviensach.vn

lại dùng vợ con ra uy hiếp ta, phì! Ngươi chỉ là cái hạng lưu manh đầu đường xó chợ mà thôi!”

Mặc dù chống đỡ được đòn tấn công của Đặng Nghiêu, không để lôi chưởng của đối phương chạm vào thân thể mình, nhưng An Thanh Nguyên cũng phải khốn đốn nhiều phen. Anh ta bắt đầu liên tiếp lùi lại phía sau, song vẫn lên tiếng đáp lời: “Gia quyến của võ quan, hay quan viên bên ngoài đều phải lưu lại kinh sư, đây là luật lệ của triều đình… người nào làm quan cũng đều như vậy, ta thấy ngươi làm quan nhiều năm nên đã buông lỏng cho vợ con ngươi… cùng với ngươi, trong phủ Quốc sư có quan viên nào được biệt lệ như vậy hay không? Một thân công phu này của ngươi giấu giếm cũng sâu thật, xem ra ngươi sớm đã mang lòng tạo phản rồi…?”

Đặng Nghiêu bước chân như bay, vận dụng chiêu thức linh hoạt, đẩy lùi An Thanh Nguyên, miệng vẫn mắng: “Triều đình Mãn Thanh trên dưới đều là thổ phỉ, trách nhiệm của bá quan là quản lý triều cương, tạo phúc cho dân, các ngươi dựa vào cái gì mà bắt giữ gia quyến của quan viên? Triều đình như vậy, người trong thiên hạ đều muốn tạo phản hết! Lão tử phản đấy!” Y tranh thủ khoảng trống quay đầu lại nhìn Lục Kiều Kiều, thấy cô và Jack không ở trên thông đạo nữa, nhưng Mục Linh Mục Thác cũng đã biến mất. Y thầm giật mình đánh thót, tự nhủ chẳng lẽ lại có phiền phức gì, liền bỏ An Thanh Nguyên lại xoay người đuổi theo…

Lục Kiều Kiều trúng phải sáu đạo kiếm khí, lồng ngực như bị người ta dùng sáu cây côn cùng lúc chọc vào, đau đến nỗi không thở nổi, nước mắt đã ứa ra khóe mắt, Jack rút thanh trường kiếm trên ngực ra, hai tay đều bị lưỡi kiếm cắt cho rách toác, máu tươi đầm đười, máu ở ngực cũng không ngừng chảy, anh cố nhịn đau, đoạn hỏi: “Kiều Kiều, em vẫn ổn chứ?”

Hai tay Lục Kiều Kiều ôm trước ngực, thở hổn hển nói: “Đau quá… khụ khụ… đau quá… khụ khụ… hả? Hình như cũng không đau lắm…” Thực ra trong lòng Lục Kiều Kiều cũng lấy làm bất ngờ, cô không hề nghĩ mình có thể sống sót mà đi trước kiếm khí của An Thanh Nguyên, không ngờ

https://thuviensach.vn

nguyên thần của mình lại mạnh mẽ đến mức làm tiêu giảm sức mạnh của kiếm khí, khiến kiếm khí đâm vào thân thể nhưng không xuyên qua tạo thành vết thương trí mạng, cô vừa hít thở sâu vừa cảm nhận cảm giác đau đớn từ từ giảm dần. Thực ra, đây chính là công dụng của hai tháng liên tục uống thuốc cai nghiện, rồi ngày ngày rèn luyện thân thể, cùng với một tháng tịnh tâm ở chùa Tịnh Cư, đây mới chính là trình độ thực sự của Lục Kiều Kiều.

Cô vừa lấy lại chút hơi sức, liền trông thấy thương thế của Jack, cũng hỏi: “Anh không sao chứ?”

Jack nhìn xuống lồng ngực mình đáp: “Vết thương bên ngoài, cầm máu là được, chạy mau…”

Họ trông thấy Mục Linh Mục Thác đã bị đánh ngã, Đặng Nghiêu vẫn đang áp đảo An Thanh Nguyên, Lục Kiều Kiều bèn đỡ Jack lập tức đỡ Jack chạy theo hướng ngược lại. Mục Linh Mục Thác cùng lúc bò dưới đất dậy, loạng choạng đuổi theo hai người bọn Lục Kiều Kiều.

Quần áo trên người anh em họ Mục đã bị Đặng Nghiêu cho nổ thành vải vụn, trước ngực cháy đen, máu thịt bầy nhầy, bọn họ giật tay áo chưa bị nổ nát trên người xuống, để lộ bắp thịt cường tráng. Trông thấy Lục Kiều Kiều và Jack chạy vào một gian đại điện đổ nát, bên ngoài toàn là gạch ngói vỡ và rường cột gãy nát, dưới đất trước cửa đại điện có một tấm biển đổ, bên trên đề chữ “Phục Ma chi điện”.

Bọn họ không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, vội vàng đuổi vào bên trong. Mặt đất bên trong đại điện cũng ngổn ngang ngói vỡ, xung quanh phủ đầy bụi bặm và những mảng mạng nhện lớn, trên cửa sổ đều treo phướn màu vàng, trên mỗi tấm phướn ấy đều vẽ bùa cổ Thiên Sư bằng chữ triện cao ngang người, loại bùa này đến thời nhà Thanh đã không còn ai biết dùng nữa. Gian đại điện này được bao vây bằng những lá bùa Thiên Sư khổng lồ, ánh sáng khi tỏ khi mờ, vừa vào bên trong đã cảm thấy một luồng khí âm hàn ập

https://thuviensach.vn

đến, không phải cảm giác lạnh của mùa đông, mà là sự run rẩy từ trong sâu ý thức, khiến người ta khiếp hãi.

Trong đại điện trống rỗng, không có khám thờ, bài vị và tượng thần như các miếu đường khác, chính giữa chỉ có một cái giếng đổ, bên trên đè một tấm sắt hình chữ nhật, trên tấm sắt cũng có khắc một đạo bùa Thiên Sư bằng chữ triện.

Jack đứng một mình bên cạnh giếng, nhìn hai anh em họ Mục thở hồng hộc. Hai bàn tay bị thương bởi lưỡi kiếm vẫn đang không ngừng chảy máu, năm ngón tay đau đến mức không thể khép lại được, chỉ biết buông thõng xuống run rẩy như thể hai bộ móng vuốt cứng đờ yếu ớt. Áo giáp của anh bị thủng một lỗ nơi lồng ngực, máu tươi tràn ra lỗ hổng ấy từng đợt từng đợt theo nhịp thở.

Mục Linh nhìn ngó xung quanh, rồi lại nhìn Jack và Mục Thác, phát hiện không thấy Lục Kiều Kiều đâu, Mục Thác cũng giống y, đảo mắt quanh quất kiếm người.

“Pằng!”

Tiếng súng vang lên, khi Mục Linh nhìn sang phía phải, y trông thấy Lục Kiều Kiều đứng phía sau cây cột, tay trái cầm ngược một thanh đoản đao, tay phải cầm súng gác lên tay trái, họng súng đen ngòm ngắm vào giữa hai chân mày của y nở ra một đóa hoa lửa xinh đẹp… viên đạn bay từ bên trong đóa hoa lửa ấy lọt vào đầu y, xuyên qua sự sống và ý nghĩ của y, mang theo não tủy của y tiếp tục bay về phía đầu Mục Thác. Y không thể nói năng hay hành động gì nữa, chỉ có thể nhìn thân thể mình mất đi khống chế ngã gục xuống, nhìn đệ đệ của mình nghiêng đầu né tránh viên đạn ấy.

Y trông thấy viên đạn bắn rụng tai phải của Mục Thác, Mục Thác không bịt tai lại, mà bất chấp tất thảy ôm lấy y, lớn tiếng gọi ca ca, ca ca. Y còn

https://thuviensach.vn

trông thấy Lục Kiều Kiều toàn thân đầy máu hét lớn nhảy lên không trung, vung đao bổ nhào về phía Mục Thác.

Mục Linh không nhìn thấy một đao ấy của Lục Kiều Kiều có đâm trúng Mục Thác hay không, trước mắt y hiện lên thảo nguyên trải dài mênh mông vô tận và bầy cừu tựa như đám mây trắng, bên tai vẳng lại tiếng ca du mục du dương cao vút.

Mục Thác vẫn chưa nhận thấy cái chết đột nhiên xảy đến bên cạnh mình, y kêu lên một tiếng “ca ca”, đang định đỡ Mục Linh dậy, liền trông thấy Lục Kiều Kiều nhảy lên không trung, cầm ngược thanh đoản đao lưỡi hẹp bổ về phía mình. Lục Kiều Kiều mặc kỳ bào rộng thùng thình màu tím đỏ, bên ngoài khoác áo giáp, khắp người từ trên xuống dưới đều là vết máu, trong mắt cô, y nhìn thấy sát khí cuồng bạo.

Mục Thác đang vướng một tay đỡ anh trai, không có thời gian để dùng chiêu thức biến hóa gì, y cũng hét lớn một tiếng, vung nắm đấm quét về phía Lục Kiều Kiều. Đao đâm trúng rồi, nắm đấm cũng trúng mục tiêu, Mục Thác dùng cánh tay bị thanh đao chém phải gạt Lục Kiều Kiều về phía cây cột lớn trong điện, cả người cô đập mạnh lên thân cột rồi trượt xuống đất. Lúc này, Jack lập tức rút thanh mã đao sau lưng xông nhanh về phía Mục Thác…

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Mục Thác bắt đầu đã hiểu ra chuyện gì, anh trai song sinh của y đã bị súng Tây bắn chết, không bao giờ tỉnh lại nữa, hai người này một lòng muốn giết cả y, điều trước mắt y cần làm không phải là hoàn thành nhiệm vụ, mà là cầu sinh, và quan trọng hơn nữa là báo thù. Y không thể ngờ nữ nhân người Hán yếu ớt như con chó xù trong mắt y lại hung mãnh đến nhường ấy. Từ nhỏ, y ở trong vương phủ, đã được học rằng người Hán là nô tài, trong thiên hạ này chỉ có người Mãn mới là chủ nhân, vì vậy trong quân đội, người Mãn cầm ấn tín, trong nha môn, người Mãn nắm quyền hành, tất cả đều như vậy từ khi y sinh ra trên cõi đời này, trong cuộc đời y, đây là đạo lý hết sức hiển nhiên; y lại càng không thể ngờ, bao

https://thuviensach.vn

nhiêu vị đại sư và nhà huyền học đã xem số mạng cho hai anh em bọn y đều nói, hai người tương lai có thể kế vị vương hầu, thế nhưng anh trai sinh cùng thời điểm, có cùng bát tự với y lại đã chết, lại có phải các đại sư đã tính sai rồi hay không? Có phải bản thân y cũng sẽ chết ở nơi này? Người có cùng bát tự cũng sẽ chết cùng một lúc, vậy mới đúng!”

Nguy cơ làm trỗi dậy vô số nguy hoặc và bản năng cầu sinh, nhất định y phải làm điều gì đó trước khi thanh mã đao của Jack chém xuống đầu mình.

Chết là khổ, yêu-ly biệt là khổ, ngũ uẩn[1] bùng cháy cũng là khổ, những nỗi khổ này trong nháy mắt đều dồn lên người Mục Thác, chỉ có Văn Thù Bồ tát trí tuệ vô lượng mới có thể khiến y sở hữu sức mạnh để đối mặt với hết thảy những gì đang diễn ra trước mắt. Đứng trước đòn tấn công của Jack, y không xông lên nghênh đón, mà ngồi xếp bằng bên cạnh thi thể Mục Linh, hai tay dùng ngón cái quặp vào ngón đeo nhẫn, ngón giữa và ngón út chạm nhau, hai ngón tay trỏ hơi chẽ ra, kết thành Văn Thù ấn để kết nối trực tiếp nhất với Thượng sư.

[1] Ngũ uẩn (五蘊), cũng gọi là Ngũ ấm (五陰), là năm nhóm tượng trưng cho năm yếu tố tạo thành con người, toàn bộ thân tâm. Ngoài ngũ uẩn đó ra không có gì gọi là cái "ta".

Ngũ uẩn gồm:

Sắc (色), chỉ thân và sáu giác quan (hay còn gọi là lục căn, bao gồm mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý), do Tứ đại chủng tạo thành, đó là bốn yếu tố đất, nước, gió, lửa. Sắc tạo nên các giác quan và đối tượng của chúng.

Thụ (受), tức là toàn bộ các cảm giác, không phân biệt chúng là dễ chịu, khó chịu hay trung tính.

Tưởng (想), là nhận biết các tri giác như âm thanh, màu sắc, mùi vị..., kể cả nhận biết ý thức đang hiện diện.

https://thuviensach.vn

Hành (行), là những hoạt động tâm lý sau khi có tưởng, ví dụ chú ý, đánh giá, vui thích, ghét bỏ, quyết tâm, tỉnh giác. Hành là đối tượng đã tạo nên nghiệp thiện ác...

Thức (識), bao gồm sáu dạng ý thức liên hệ tới sáu giác quan: Ý thức của mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý. Thức phụ thuộc vào sáu căn tiếp xúc với sáu trần để hình thành nên sáu thức. Nếu không có thức người ta sẽ không phân biệt được màu sắc hay âm thanh v.v…

Y lẩm nhẩm niệm chân ngôn trong miệng: “Nam mô A lợi da…”

Jack nghe thấy thứ âm thanh mềm mại mà thấp trầm ấy truyền vào đầu, hai chân không kìm được mà mềm nhũn quỳ xuống, mắt anh tối sầm lại, vết thương trên người cũng không thấy đau nữa, tựa hồ đã ngừng chảy máu, nhưng đây không phải vết thương đã khép miệng, mà do nhịp tim đang chậm lại, tất cả máu trong người đều đang từ từ dừng lưu chuyển..

“Bát la nhập phọc la, A ưu lý a nạp, ly bà ly bà đế, cầu kha cầu khả đế…”

Chân ngôn cứ lẩm nhẩm niệm lên, bóng tối trong đại điện bắt đầu tụ về phía Mục Thác, Lục Kiều Kiều cũng cảm thấy nhịp tim chậm lại, thân thể lạnh dần, hai mắt tối sầm lại giống như Jack, cô lớn tiếng hét với anh: “Đừng nghe! Bịt tai vào, đây là Đoạt Mệnh Phạn âm!” Jack nghe thấy vậy lập tức buông đao bịt chặt tai lại, toan đứng dậy xông tới trước mặt Mục Linh đá bay y. Nhưng hai chân anh lập tức nhũn ra, hai mắt tối sầm lại, quỳ gục xuống đất, chỉ có thể cố gắng lết từng bước về phía trước. Anh biết chỉ cần tên người Mãn này còn tiếp tục niệm chú, cả anh và Lục Kiều Kiều đều sẽ chết ở đây, lúc này, kể cả có phải cắn cổ họng y, thì cũng phải cắn cho y chết.

“Nam mô táp đa ma, tam miệu tam bồ đề, tất đế hộ lỗ lỗ, Quán tự tại Bồ tát…”

https://thuviensach.vn

Xương cốt toàn thân Lục Kiều Kiều đều đau nhức, cô gắng gượng giắt khẩu súng đã bắn hết sạch đạn vào người, ném Tụ lý đao đi, cô không còn hơi sức để ngồi dậy dùng hai tay kết ấn nữa, chỉ có thể cắn đứt đầu ngón tay mình. Trong tiếng niệm chân ngôn thấp trầm không hề gián đoạn, đầu ngón tay bị cắt đứt không đau đớn cũng không chảy máu, Lục Kiều Kiều biết đây là Vô Sắc Phật cảnh mà Đoạt Mệnh Phạn âm gây ra cho mình, nếu cô không thể hút được máu mình, cô sẽ niết bàn tại nơi đây.

Cô hút một bụm máu lớn từ đầu ngón tay, một tay chống người dậy, phun lên không trung một màn sương máu, rồi dùng đầu ngón tay vạch đám máu trên không ấy thành một đạo huyết phù hình xoắn ốc, miệng niệm nhanh Hãm Hồn huyết chú: “Tà linh hãm lạc chư sát diệt vong, thần nào dám thấy, quỷ nào dám cản! Cửu Thiên Huyền Nữ thần binh hỏa cấp như luật lệnh! Hãm!”

Đối phó với âm thanh giết người kia, chỉ có thể dùng thủ đoạn giết người, mặc dù số lượng bùa chú hung mãnh Lục Kiều Kiều học được không nhiều, nhưng để tự vệ, cô vẫn có mấy chiêu cấm thuật cuối cùng mà cha dạy cho từ thuở nhỏ. Hãm Hồn huyết phù này chính là một trong những cấm thuật cứu mạng ấy, khi huyết phù bắn vào thân thể đối phương, có thể xua hồn phách hắn ra ngoài cơ thể. Nếu sau khi trúng thuật không chiêu hồn nhập xác, đối thủ sẽ cứ vậy mà biến thành một cái xác sống.

Cùng với tiếng quát nhanh của Lục Kiều Kiều, vệt máu đỏ sậm hình xoắn ốc phủ lên người Mục Thác, nhưng chỉ đổi lại tiếng niệm chú chói tai nghe như ma quỷ khóc gào của đối phương, âm thanh như lưỡi kiếm đâm vào óc họ: “Na da bà tát đa, bàn tát bàn đà ni, ma ma ấn dật na, hổ hâm đô lô ung…”

Huyết phù bị tiếng Phạn âm đánh tan trên không trung, Jack và Lục Kiều Kiều cùng lúc kêu ré lên, hai tay ôm đầu cuộn tròn người quỳ dưới đất, loáng cái, trong đầu họ hiện ra mọi nỗi khổ sở từng trải qua trong cuộc đời này, nỗi chua xót vô hạn cùng với cảm giác tuyệt vọng xưa nay chưa

https://thuviensach.vn

từng có tràn lên trong tâm trí, đời người là khổ, chỉ có chết đi mới giải thoát được, giờ có cơ hội trước mắt đấy, mau chết đi, sẽ lập tức thành Phật.

Kim Lập Đức và Lương bả tổng dẫn theo bảy tám tên binh sĩ ngồi bên dưới ngôi tháp đổ, hai người đang chuyền nhau một cái tẩu thuốc, mỗi người một hơi hút rất thoải mái. Kim Lập Đức nói: “Bả tổng, món thuốc lá sợi này của ông đúng là thơm ngon ngọt vị, khi nào có dịp kiếm cho tôi hai bao nhé.”

Lương bả tổng hít hít mũi, để lộ hàm răng ám khói thuốc đen sì nói: “Một bao thôi Kim đại nhân, hai bao nhiều quá, ngài hút không hết sẽ bị mốc đấy, thứ này phải gói chung với lá rau để giữ ẩm thì mới có hương vị, ngài xem…” Nói xong, liền rút trong túi đựng thuốc lá ra một lá rau cải nhăn nhúm đã khô quăn lại.

Bên trong đạo quán thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng sấm và tiếng súng nổ, âm thanh chiến đấu và tiếng kêu la thảm thiết lúc vang lên chỗ này, lúc vang lên chỗ kia, nghe mà khiến người ta phải chau mày. Lương bả tổng nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài nói: “Có cần đi xem thế nào không?”

Kim Lập Đức lập tức giơ tay kéo y trở về phía sau ngôi tháp nói: “Xem cái gì mà xem, ông có phải chức quan thấp quá, đến cái mạng cũng không đáng tiền nữa hay không hả? An đại nhân đã ra quân lệnh yêu cầu chúng ta canh chừng ở đây, thì cứ canh chừng cho tốt là được rồi, cái thứ súng Tây ấy có phải ông chưa nếm mùi lợi hại đâu.”

Chức quan của Kim Lập Đức tương đương với tri phủ thành Nam Xương, cao hơn bả tổng cửu phẩm đến tám cấp, Lương bả tổng tuyệt đối hoan hỉ phục tùng sắp xếp của y, còn lấy làm may mắn vì mình được theo một vị thượng cấp tốt, bèn nhe răng ra cười nói: “Khụ khụ, đúng là rất lợi hại, súng Tây bây giờ bắn nhanh như thế, so với súng bắn chim của Thần Cơ doanh thì mạnh hơn nhiều…”

https://thuviensach.vn

Kim Lập Đức lại hỏi Lương bả tổng: “Đám huynh đệ phía sau là người Nam Xương phải không?”

“Vâng, tôi cũng phải dẫn theo đám huynh đệ của mình chứ?”

Kim Lập Đức vỗ vỗ vai y nói: “Đúng, dẫn theo là tốt, ông còn phải dẫn họ về nhà nữa, giờ cứ canh chừng ở đây, không có mệnh lệnh mới thì đừng làm bừa, đừng để An đại nhân đánh giá chúng ta… Nào, các huynh đệ cũng lại đây làm một hơi thuốc đi.”

Lúc này, bọn họ đột nhiên nghe thấy âm thanh còn lớn hơn lúc nãy, không phải là tiếng sấm và tiếng súng nổ, mà là tiếng đại điện sụp đổ sau vụ nổ, Kim Lập Đức móc la bàn hướng về phía âm thanh phát ra đo lường, thấy kim la bàn không ngừng chuyển động, đây là một trong La kinh bát kỳ, mười năm cũng không có cơ hội gặp một lần, chứng tỏ xung quanh đây có ác linh quấy phá, một sự kiện lớn chưa từng có đang diễn ra. Kim Lập Đức nói: “Hỏng bét, có chuyện lớn rồi, các người đừng ra ngoài, không có lệnh thì không được hành động gì, cứ ngồi đến khi trời tối mà không có chuyện gì xảy ra thì mang theo đám bị thương lập tức trở về thành Nam Xương phục mệnh.”

Đặng Nghiêu nhanh chóng trở lại vị trí của Lục Kiều Kiều trước khi cô biến mất, rồi thuận theo đường đó chạy trở về, từ xa đã trông thấy tòa đại điện lớn nhất nằm chính giữa quần thể miếu mạo, bên trong vẳng ra tiếng niệm chú bằng tiếng Phạn như ma khóc sói tru, lại có tiếng kêu thảm thiết của Lục Kiều Kiều và Jack, càng khiến y bất ngờ hơn nữa là, từ bốn phía xung quanh đại điện, khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Đã biết được nơi cần đi, có thể sử dụng Ngũ hành độn hình thuật, y dùng thuật độn thổ đột nhiên xuất hiện ở chính giữa điện Phục Ma, vừa liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh, bên tai lập tức nghe thấy Phạn âm khiến người ta chán ghét. Y không đợi cơ thể mình có bất cứ phản ứng khó chịu nào,

https://thuviensach.vn

không chút do dự lướt tới phía sau Mục Thác, lòng bàn tay mang theo một đạo bùa sắt đập thẳng vào gáy đối phương.

Toàn thân Mục Thác không có bất cứ phản ứng nào, nhưng thân thể lại đột nhiên chúi về phía trước một cách yêu dị, tránh được đòn công kích của Đặng Nghiêu, y xoay người trên không trung đứng giữa điện Phục Ma, hai mắt trợn trừng hét lên uy mãnh: “Già đô sắt ni sam, nam mô tô lô đa, kha la pha xả na!”

Trên người Mục Thác thình lình phát ra ánh sáng đen, hiện lên pháp thân của Văn Thù Bồ tát, điện Phục Ma phát ra một tiếng nổ lớn rồi sụp đổ, gạch ngói và rường xà ào ào trút xuống từng người trong đại điện. Đặng Nghiêu nhảy tới bên cạnh Lục Kiều Kiều, một tay xốc cô lên rồi nhảy tới chỗ Jack, nhưng một thanh xà đã rơi xuống đầu, giờ muốn ra khỏi đại điện cũng không còn kịp nữa. Y cấp tốc kết ấn nguyên thần bên trong cơ thể ra ngoài, ảo ảnh con thú khổng lồ hình gấu lại xuất hiện trên người Đặng Nghiêu. Đặng Nghiêu gầm lên một tiếng, phát ra một đạo sấm sét xông thẳng lên trời, đánh gãy thanh xà ngang chuẩn bị rơi xuống đầu, đồng thời cũng đánh tan nát mọi thứ phía bên trên.

Tấm sắt đậy trên giếng cổ ở chính giữa đại điện đang từ từ mềm ra như một mảnh giấy dày bị thấm nước, nhưng bốn góc tấm sắt còn chưa rũ xuống thì một luồng khói đen khổng lồ bên trong cái giếng đã đánh bay nó đi. Khí đen xông thẳng lên không trung, tản ra thành vô số luồng kiếm đen nhỏ hơn thuận theo cơn gió Bắc bay về phía Nam.

An Thanh Nguyên lấy lại thanh trường kiếm, đang đuổi về phía điện Phục Ma, nhưng từ xa anh ta đã nghe tiếng Phạn âm của Mục Thác, kế đó lại trông thấy đại điện sụp đổ và luồng khí đen bay về phương Nam, An Thanh Nguyên lập tức gầm lên điên loạn đạp gió bổ về phía điện Phục Ma. Anh ta căn bản không quan tâm bên trong đống đổ nát của đại điện ấy có người nào, đang xảy ra chuyện gì, thân hình vừa phóng lên không trung, chỉ lo vung kiếm phóng ra kiếm khí, liên tục chém đứt đám khí đen. Anh ta

https://thuviensach.vn

kinh hãi run giọng hét lên: “Các người gây họa lớn rồi! Mau áp chế ma khí lại! Mục Linh Mục Thác lập tức phóng hỏa, Tiêu Kiếm đánh nổ miệng giếng cho ta!”

Đặng Nghiêu phát ra cương khí, nguyên thần thú hóa đang bộc phát bừng bừng, nhưng pháp thân Văn Thù Bồ tát của Mục Thác lại bị sóng khí từ giếng cổ phía sau làm cho biến mất tăm mất tích. Tiếng Đoạt Mệnh Phạn âm dừng lại, Lục Kiều Kiều và Jack chỉ còn thoi thóp cũng tỉnh lại giữa lằn ranh sống chết. Lục Kiều Kiều mở đôi mắt đẫm nước mắt ra, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại đau đớn như thể có ngàn vạn mũi kim nhỏ đâm vào da thịt, cô đưa mắt nhìn tình hình xung quanh, lại nghe thấy tiếng gọi của An Thanh Nguyên, lập tức sực tỉnh, hiểu ngay ý anh ta.

Thì ra núi Long Hổ phong cảnh tú lệ này có địa chất hồng sa nham, địa chất này rất dễ bị nước và gió ăn mòn hình thành nên đủ loại hình thế kỳ quái như rồng như hổ, như tiên cô như đạo sĩ… có điều, đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng rất dễ sản sinh ra những hang động sâu không đáy dưới lòng đất, không bao giờ có ánh mặt trời rọi vào. Địa hình này trong phong thủy được gọi là đất Thiên Ngục. Bên dưới núi Long Hổ áp chế một long mạch Thiên Ngục, long khí trong thiên mạch này là ma khí chí âm chí tà trong thiên hạ, một khi lọt vào nhân thế, sẽ kích động ma tính của người trong thiên hạ, khiến cho người người đều khát máu hiếu sát, dùng mọi thủ đoạn tranh quyền đoạt lợi, thế gian sẽ trở thành địa ngục nhân gian.

Lục Kiều Kiều chưa từng đến núi Long Hổ, không biết phong thủy nơi này thế nào, nhưng qua lời An Thanh Nguyên, cô chợt nhớ đến chuyện xảy ra vào thời nhà Tống trong cuốn tiểu thuyết chương hồi Thủy Hử mình từng đọc hồi nhỏ. Bảy trăm năm trước, Hông thái úy của triều Tống đã mở ra giếng cổ trong điện Phục Ma này, thả ra Thiên Cang Địa Sát một trăm linh tám sát tinh, khiến anh hùng Lương Sơn Bạc càn quét Trung Nguyên, gần như hủy diệt Đại Tống. Từ sau đó, các đời Thiên Sư đều trấn thủ tại điện Phục Ma, dùng đạo pháp mạnh nhất để phong ấn ma khí Thiên Ngục này.

https://thuviensach.vn

Hiện giờ, nơi này có trận pháp phong thủy Phục Ma dán đầy bùa cổ Thiên Sư, trên miệng giếng cổ còn có một lá bùa Thiên Sư bằng sắt trấn áp, chỉ là không thấy đạo sĩ Thiên Sư canh giữ miệng giếng ở đâu.

Lục Kiều Kiều không hiểu tại sao nơi này không có đạo sĩ, nhưng cô đã hiểu, luồng khí đen trước mắt, chính là Thiên Ngục mà năm xưa Hồng thái úy trông thấy, lời của An Thanh Nguyên hoàn toàn chính xác, muốn tiêu diệt ma khí âm tà này, chỉ có cách dùng lửa, muốn chặn ma khí này tiếp tục lan ra bên ngoài chỉ có thể cho nổ miệng giếng. Cô bất chấp cơn đau đớn dữ dội, nhổm dậy dùng hết đan khí trên người kết ấn niệm chú, kéo trong lòng bàn tay một khối cầu lửa lớn không ngừng đánh về phía cái giếng. Đặng Nghiêu cũng hiểu ý An Thanh Nguyên, không hề thu hồi nguyên thần lại, cùng Lục Kiều Kiều kết ấn niệm chú, sau khi cô đánh ra khối cầu lửa, y cũng phóng một luồng sấm sét vào trong giếng.

Luồng khí đen phun ra trong giếng gặp lửa liền bùng cháy dữ dội, một ngọn lửa đỏ xông thẳng lên trời, một luồng hỏa khí khác lại bắn xuống giếng, bên dưới vang lên tiếng gió gầm trong hang động ì ầm. Cùng lúc ấy, miệng giếng trúng phải đòn lôi kích sụt vào bên trong, mặt đất hiện ra một cái hố không ngừng mở rộng và sụt lún.

An Thanh Nguyên đã lao vào trong đại điện, chỉ còn mấy bước nữa là tới sau lưng Đặng Nghiêu, cùng lúc anh ta thấy Đặng Nghiêu và Lục Kiều Kiều đang làm phép bịt miệng giếng lại, Mục Thác đã lách tới bên cạnh, nhấc một thanh xà gãy lớn đường kính nửa thước chiều dài cả trượng, hằn học quét mạnh vào lưng Đặng Nghiêu. An Thanh Nguyên nãy giờ dồn hết chú ý vào khí đen trong giếng, anh ta không biết Mục Linh đã chết, lại càng không biết Mục Thác nổi điên lên như thế, lúc trông thấy Mục Thác ra tay, muốn kêu y dừng lại đã không kịp nữa, đành xoay chuyển kiếm khí đánh vào thanh xà ngang trên tay Mục Thác.

Thanh xà nhà tức thì bị kiếm khí cắt thành mấy khúc, nhưng đà bay vẫn không giảm chút nào, bắn thẳng vào lưng Đặng Nghiêu với đủ mười phần

https://thuviensach.vn

lực đạo; khi bắn ra, một khúc lại đập mạnh vào gáy Lục Kiều Kiều đang quỳ bên cạnh Đặng Nghiêu. Hai người đang dồn toàn bộ sức lực bịt miệng giếng lại, không ngờ sau lưng có người đánh lén, lập tức trượt chân ngã vào trong hố, Jack vừa mới tỉnh táo được một chút, mở mắt trông thấy Đặng Nghiêu và Lục Kiều Kiều ngã nhào, anh vươn tay ra tóm lấy một người toan kéo lại, không để đối phương ngã xuống, nhưng ngay sau đó, anh nhận ra mình cũng vị kéo vào một vực sâu không đáy, thân thể va chạm vào vách động, không ngừng lăn lộn trượt xuống dưới…

Mục Thác rõ ràng đang trong cơn cuồng loạn cực độ, hai ngón tay út của y đan vào nhau trước ngực, ngón trỏ xòe ra kết thành Giáng Tam Thế Minh Vương ấn, điên cuồng hét lên một tràng chú ngữ: “Nẵng mạc tất để lý dã tha vĩ già nam đát tha nghiệt đa nam, ám!” chân hướng vào bên trong nhấc lên rồi dang ra, giậm mạnh xuống đất, mặt đất trong đại điện cũng theo đó mà rung lên, bụi mù đất vụn mù mịt, hố giếng so với lúc nãy còn sụt nhanh hơn, dữ dội hơn, bao nhiêu gạch đá vụn và xà nhà gãy xung quanh đều nhanh chóng bị hút vào trong.

An Thanh Nguyên đặt tay lên vai Mục Thác quát lớn: “Mau dừng lại!”

“Vĩ la thị vĩ ma hà thính yết la phược nhật la lý sa đa sa đa…” Mục Thác đã không để ý đến An Thanh Nguyên, chỉ không ngừng niệm chú ngữ, chân phải y lại nhấc lên, quét một vòng vào phía trong rồi giậm mạnh xuống đất cùng với lời niệm chú, mặt đất trong đại điện chấn động lần nữa, sóng khí chấn động khiến An Thanh Nguyên phải lùi lại mấy bước. Anh ta trông thấy miệng giếng hút vào một lượng lớn đất đá vụn và tường vỡ, không ngờ đã bị lấp bằng, liền bổ tới trước mặt Mục Thác, hai tay giữ lấy vai y hét lớn: “Dừng lại! Ta bảo ngươi dừng lại!” Sau đó tát mạnh một phát vào mặt đối phương.

Mục Thác rốt cuộc cũng dừng lại, y hằn học nhìn An Thanh Nguyên, rồi lập tức chạy tới chỗ Mục Linh chết, dùng hai tay bới gạch đá dưới đất, thoáng cái lôi được thi thể Mục Linh, ôm ra khoảng đất trống bên ngoài

https://thuviensach.vn

điện Phục Ma đặt xuống. Y vội vàng lau mặt sạch sẽ cho Mục Linh, ân cần gọi: “Ca ca, tỉnh lại đi ca ca, ca ca, có nghe thấy không? Ca ca?”

An Thanh Nguyên nhìn mặt đất trong điện, đã không thấy dấu vết nào của miệng giếng nữa, bọn Lục Kiều Kiều sống chết thế nào không rõ. Có điều, anh ta biết chắc nơi này là đất Thiên Ngục, dưới lòng đất có thể có trăm nghìn hang động giúp cô trốn thoát, vả lại anh ta cũng nắm rõ bát tự của Lục Kiều Kiều, bát tự của cô em gái do thứ thiếp sinh ra này tuy rất yếu, nhưng có mạng quý nhân, muốn cô chết thực không phải chuyện dễ, chỉ cần không tận mắt trông thấy cô chết trước mặt thì không phải quá lo lắng. Vả lại, nếu Lục Kiều Kiều xuất hiện trở lại trên mặt đất, anh ta cũng có thể dùng Diêm vương điếu hồn chú nhanh chóng tìm được cô, nhiệm vụ cấp bách bây giờ là chỉnh đốn đội ngũ tìm cho được Long Quyết, nghĩ tới đây, An Thanh Nguyên liền thả lỏng tâm tình, đi ra ngoài xem xét tình trạng của Mục Thác.

Mục Thác thấy An Thanh Nguyên nhảy tới bên cạnh mình, an ủi một câu “kìm nén bi thương”, hai tay vẫn ôm chặt thi thể Mục Linh, cất tiếng hỏi: “Quốc sư, các sư đại lạt ma trong cung đều nói chúng ta có thể kiến công lập nghiệp, kế thừa tước vị, ca ca của ta sao lại chết như vậy? Sao có thể được? Bát tự của chúng ta giống nhau, tại sao ta lại không chết?”

An Thanh Nguyên ngẩng đầu nhìn khí đen trên trời, luồng khí đen đang thuận theo gió Bắc tràn về phương Nam,. Trong đầu đã có quá nhiều việc không thể giải quyết được: huyệt Tiềm Long Thôn Kim đã táng Hồng lão gia mà không tìm thấy Trảm long quyết; việc an trí cho cha và hai em trong nhà chưa đâu vào đâu; Đặng Nghiêu phản bội và Mục Linh chết đi khiến anh ta không thể giao người lại cho Khâm Thiên giám; ma khí thoát ra tràn về phương Nam khiến các tỉnh Hồ Nam, Quảng Đông, Quảng Tây, Vân Nam đều có điềm mưu phản, chỉ sợ sẽ xảy ra tạo phản còn mạnh mẽ hơn cả Lương Sơn Bạc năm đó; anh ta không những không ăn nói được với triều đình, mà hiện giờ, gần như không thể ăn nói được với bất cứ phe phái nào.

https://thuviensach.vn

An Thanh Nguyên mím chặt môi, không muốn trả lời câu hỏi vô vị này của Mục Thác.

Nhưng tâm tư của Mục Thác vẫn quanh quẩn ở đó, y ngồi dưới đất, hai mắt đờ đẫn nhìn An Thanh Nguyên nói: “Quốc sư, ngài là nhà huyền học cao cường nhất triều đình ta, ngài vẫn chưa xem mệnh cho hai anh em chúng ta, nói ta biết trước, rốt cuộc huynh đệ chúng ta đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Dọc đường tới đây, An Thanh Nguyên đều dẫn theo hai huynh đệ họ Mục bên cạnh, chính vì bọn họ là thân thích của vương gia, vương gia nói muốn để con cái rèn luyện một phen, trước khi xuất hành đã đích thân giao hai người này cho anh ta, mặt khác, đây rõ ràng cũng là một truyền thống mà triều đình đang chấp hành. Triều đình Đại Thanh trước nay không bao giờ để một cơ quan hoàn toàn do người Hán chưởng quản, huống hồ đây là nhiệm vụ bí mật do quan viên người Hán đơn độc chấp hành, hai huynh đệ này đối với An Thanh Nguyên, cũng có thể coi là một sự giám thị.

Anh ta không muốn mình về kinh không giao lại được người, vì vậy hễ có chuyện gì nguy hiểm một chút đều để quan viên người Hán đi làm, còn hai tên thiếu gia này thì dẫn theo bên cạnh, tự mình bảo hộ. Hai huynh đệ này chưa thể nói là được nuông chiều sinh hư, thì cũng có thể gọi là ngang ngược càn quấy, từ nhỏ đã hoành hành bá đạo ở kinh thành, giờ trưởng thành, bá khí ấy vẫn không thay đổi. Hai người làm việc nghiêm túc, đánh trận dũng mãnh là một ưu điểm lớn, nhưng bọn họ hành động theo cảm tính, tính cách hẹp hòi xung động, lại khiến ta luôn phải nghĩ cách khống chế, dọc đường cũng không biết là ai chiếu cố cho ai. Giờ chết đi một người, trong lòng An Thanh Nguyên lại thấy nhẹ nhõm một cách khó hiểu. Lúc về kinh, đương nhiên không tránh khỏi phiền phức lớn, nhưng mà trước mắt…

Mục Thác vẫn đang chờ đợi đáp án, An Thanh Nguyên nhìn y từ trên xuống dưới một lượt, đoạn lạnh lùng nói: “Ngươi tưởng chuyện gì cũng hỏi

https://thuviensach.vn

một câu là có đáp án ngay chắc? Hỏi một câu là có người trả lời ngươi à? Có điều, ngươi là tiểu vương gia, An Thanh Nguyên này cũng không dám không đáp… Để ta nói cho ngươi biết, chỉ cần song bào thai có ngoại hình khác biệt một chút thôi, số mạng luôn là một hung một cát; nếu ra đời vào giờ dương thì con trưởng hung, ra đời giờ âm thì con thứ hung; trong hai người, ca ca đã chết rồi, có phải các ngươi sinh vào giờ dương hay không?”

Mục Thác lấy làm khó hiểu, nói: “Đúng vậy… chúng ta sinh vào giờ Dần, nhưng mà… nhưng mà bao nhiêu năm nay sao không có ai nói với chúng ta, chưa từng có ai nói, ai ai cũng đều nói là tốt? Người nào nói cũng là tốt!” Mục Thác càng nói lại càng kích động, cuối cùng lắc mạnh thi thể Mục Linh mà truy vấn An Thanh Nguyên.

An Thanh Nguyên hít sâu một hơi, hết sức nhẫn nại nói với y: “Các người là tiểu vương gia, ông nội các người chính là vương gia, ai dám đắc tội với nhà các người đây? Kẻ nào dám nói những lời khó nghe trước mặt nhà các người đây? Để ta nói cho ngươi biết, sau này nếu ngươi làm vương gia thì cũng như bây giờ thôi, ngươi vẫn không thể nghe được những lời nói thật!”

Mục Thác không ngờ đáp án nghe được từ miệng An Thanh Nguyên lại tàn khốc như thế, chỉ biết đờ đẫn nhìn đối phương. An Thanh Nguyên thấy y không còn gì để nói nữa, bản thân mình trả lời nhiều như vậy, coi như cũng nể mặt lắm rồi, bèn quát lớn: “Mục Thác nghe lệnh! Ngươi và Lương bả tổng lập tức quét dọn chiến trường trở về thành Nam Xương nghỉ ngơi đợi lệnh, bảy ngày sau nếu không có tin của ta thì quay lại đây thăm dò, nếu vẫn không có tin tức thì hãy tự mình về kinh phục mệnh!”

Mục Thác thẫn thờ đáp một tiếng “vâng”, vẫn ôm xác Mục Linh ngồi dưới đất. An Thanh Nguyên đang định thổi còi bạc gọi Kim Lập Đức, liền trông thấy họ Kim cầm đao khí thế hùng hổ chạy tới, vừa chạy vừa gọi: “Quốc sư, thế nào rồi? Có bắt được phản tặc hay không?”

https://thuviensach.vn

“Phí lời, ngươi không thấy hả? Đi theo ta!” An Thanh Nguyên đưa mắt về phía huynh đệ họ Mục ở dưới đất, Kim Lập Đức xưa nay rất hiểu đạo làm người, thoạt nhìn một cái đã biết ngay xảy ra chuyện gì, khẽ nhướng mày lên rồi lập tức ngậm miệng, theo An Thanh Nguyên nhanh chóng đi tới lối vào quần thể miếu mạo.

Bốn võ sĩ Nhật Bản Hotta Masayoshi vẫn luôn canh chừng ở lối vào đạo quán, nhưng họ cũng không rảnh rỗi. Niwa Kumo nãy giờ vẫn căng thẳng tính toán kết quả, Miyabe Ryokura sớm đã dùng dây thừng leo lên nóc đạo quán, liên tục nhảy qua nhảy lại trên nóc các gian đại điện, theo dõi toàn bộ quá trình. Khi luồng khí đen xông lên trời, bọn Lục Kiều Kiều bị chôn vùi trong giếng cổ, Miyabe Ryokura nhanh chóng trở về bên cạnh Hotta Masayoshi báo cáo lại toàn bộ tình hình. Sau khi nghe Niwa Kumo giảng giải về luồng khí đen ấy, cả bọn đều biết Trung Quốc sắp xảy ra chuyện gì.

Đối với Hotta Masayoshi, quan trọng hơn cả là ông ta biết An Thanh Nguyên chiến đấu vì Long Quyết. Long Quyết là gì thì bọn họ không biết, nhưng họ biết, trong mắt An Thanh Nguyên và hoàng đế Đại Thanh, Long Quyết còn quan trọng hơn Hải quốc đồ chí. Chuyến đi Trung Quốc lần này, nếu họ không tìm được Hải quốc đồ chí, nhưng lại có cơ hội giành được Long Quyết mà Quốc sư Đại Thanh liều chết tranh đoạt cũng coi như không uổng công. Chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi ắt sẽ có cơ hội, họ lặng lẽ chờ An Thanh Nguyên trở ra.

An Thanh Nguyên dẫn theo Kim Lập Đức bước mấy bước đã hiện ra trước mặt đám người nhà Hotta Masayoshi. Anh ta chắp tay nói với bốn người: “Phiền các vị áp trận ở đây…”

Hotta Masayoshi nghiêng người đáp lễ, rồi quan tâm hỏi: “Vừa nãy bên trong có tiếng súng và tiếng sấm, Thanh Nguyên huynh không sao chứ?”

An Thanh Nguyên đáp: “Hotta huynh thật có lòng, giờ chúng ta phải đi tìm Long Nhi, không biết các vị có tiện không…”

https://thuviensach.vn

Hotta Masayoshi nói: “Thanh Nguyên huynh là đại tướng quân, chúng ta nghe huynh sai khiến.” Hotta Masayoshi ngoài miệng nói vậy, kỳ thực đã sinh lòng tò mò với Long Quyết, kể cả An Thanh Nguyên lập tức đưa họ về Nhật Bản, họ cũng sẽ vòng ngược lại để điều tra chân tướng của Long Quyết.

An Thanh Nguyên nói: “Vậy thì phiền các vị rồi, ở đây ta có một lọn tóc của An Long Nhi, Niwa tiên sinh có phương pháp nào tìm ra nó không?”

Niwa Kumo mỉm cười gật đầu nói: “Chỉ cần có lông tóc và móng tay của nó, có thể dùng thuật âm Dương tìm ra người, An tiên sinh thực là suy tính sâu xa, chúng ta hãy xuống núi chuẩn bị ngựa trước đã, được không?”

Nói xong, sáu người liền vội vã xuống núi lên ngựa, lúc đi tới chân núi, Niwa Kumo lấy ra một tấm giấy bùa hình vuông, rút ra một sợi tóc vàng đặc biệt của An Long Nhi gấp vào trong đó. Anh ta bắt quyết vạch hờ trên giấy một đạo bùa, hai tay buông lên không trung, tấm giấy bùa liền biến thành một con bướm trắng bay ra khỏi lòng bàn tay.

An Thanh Nguyên không kìm được thốt lên tán thưởng: “Thuật âm Dương của Nhật Bản quả có một phong thái khác hẳn…”

Niwa Kumo nở nụ cười điềm tĩnh vốn có, nói với An Thanh Nguyên: “Chúng ta đi theo con bướm là có thể tìm thấy An Long Nhi.” Nói xong, cả bọn đều phóng ngựa đuổi theo hướng cánh bướm trắng kia bay đi.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Trảm Long Quyết

Sau khi An Long Nhi và Tôn Tồn Chân tách nhóm với bọn Lục Kiều Kiều, liền lên núi để đại đội binh mã đuổi theo phía sau đi qua, rồi lập tức xuống núi đi vào trấn Thượng Thanh .

Trấn Thượng Thanh thoạt nhìn bề ngoài chỉ là một thị trấn nhỏ bình thường, chính giữa có một con đường cái, hai bên là nhà dân. Họ thúc ngựa vào trong trấn, nhanh chóng thấy giữa thị trấn có một cổng chào cao lớn hướng ra phía sông Lô Khê, trên tấm biển sơn son thếp vàng viết năm chữ lớn màu vàng to như cái đấu, “Tự Hán Thiên Sư phủ.” Trước cổng chào là một đôi kỳ lân đá cao to, bên cạnh có một dãy cột đá để buộc ngựa, Tôn Tồn Chân đang định xuống ngựa, thì An Long Nhi đã lập tức ngăn y lại, vẫy tay ra hiệu cho y đi theo mình, hai người cưỡi ngựa vòng ra phía sau phủ Thiên Sư.

Không vòng qua thì không biết, đi một vòng quanh phủ Thiên Sư mới hay nơi này rộng tới mấy chục mẫu đất, chẳng rõ bên trong có bao nhiêu phòng ốc đại điện nữa. Họ buộc ngựa vào một thân cây nhỏ, ôm Đại Hoa Bối ra cho nó trông ngựa và hành lý, rồi hai người phi thân phóng lên tường.

Từ trên bờ tường nhìn xuống là một vườn hoa rộng lớn và hoa lệ, thi thoảng có một hai thị nữ trẻ tuổi đi qua, trông như nơi ở của một nhà giàu

https://thuviensach.vn

có nào đó. Tôn Tồn Chân hỏi An Long Nhi: “Có cần tôi đi với cậu không? Đi trộm ra hay phải hỏi người để lấy?”

An Long Nhi vẫn chăm chú quan sát địa hình trong phủ Thiên Sư, miệng trả lời Tôn Tồn Chân: “Cô Kiều nói cho tôi khẩu quyết địa hình, không dặn là phải hỏi người tìm Long Quyết, chúng ta cũng không phải đến mượn tiền, để người ta trông thấy lại phải phí lời giải thích, đám ở phía sau sẽ nhanh chóng đuổi tới đây… vì vậy chỉ có cách là tập trung lực lượng lấy được đồ về tay trong thời gian ngắn nhất thôi, chúng ta cùng đi một lượt đi.”

Tôn Tồn Chân và An Long Nhi đều lòng như lửa đốt, không muốn nói dù chỉ một câu thừa thãi, trao đổi xong xuôi liền men theo bờ tường nhanh chóng lao vào khu vực giữa của phủ Thiên Sư.

Phủ Thiên Sư này là nơi ở của các đời Thiên Sư, đồng thời cũng tượng trưng cho hạch tâm của Đạo giáo trong thiên hạ[1].

[1] Tác giả chú thích: Kể cả ngày nay, đạo sĩ trên toàn thế giới đều phải đăng kí tại phủ Thiên Sư ở núi Long Hổ thì mới được thừa nhận là đạo sĩ chân chính, nói theo ngôn ngữ hiện đại, thì phủ Thiên Sư này là nơi duy nhất được chỉ định phát giấy chứng nhận đạo sĩ trên toàn cầu.

Từ thời Thiên Sư đầu tiên là Trương Đạo Lăng thời Hán tới những năm Đạo Quang, Thiên Sư trong phủ Thiên Sư đã truyền thừa được sáu mươi đời, xét về mặt huyết mạch chính thống, ở Trung Quốc chỉ có gia tộc Khổng tử ở Sơn Đông đã truyền thừa nghìn năm là sánh được. Giống như miếu Khổng, phủ Thiên Sư đã được các đời hoàng đế nhiều lần phong thưởng, diện tích càng lúc càng lớn, điện tế, cung thất trong phủ ngày một nhiều lên, những thay đổi và dấu vết của Đạo giáo qua từng thời kỳ đều lắng kết trong phủ Thiên Sư. Nhưng tới những năm giữa thời Đạo Quang, lại xảy ra một sự thay đổi xưa nay chưa từng có, trước mặt An Long Nhi và

https://thuviensach.vn

Tôn Tồn Chân, là một khung cảnh hoang tàn điêu linh, phía sau vẻ bề ngoài lộng lẫy lộ ra những gian nhà lớn đổ nát tăm tối.

An Long Nhi men theo bức tường chạy như bay, chẳng khác ở trong nhà mình, Tôn Tồn Chân không biết khẩu quyết địa hình, vì vậy chỉ theo sát phía sau thằng bé làm trợ thủ. Đến khu vực giữa phủ Thiên Sư, trước mặt họ là gian đại điện cao nhất trong phủ, An Long Nhi ra hiệu cho Tôn Tồn Chân dừng lại, ngồi thụp xuống quan sát tấm hoành phi trước cửa đại điện, bên trên đề bốn chữ lớn “Ngọc Hoàng đại điện”, từ trong điện văng vẳng truyền ra tiếng tụng kinh lầm rầm, có mấy đạo sĩ đang chầm chậm tiến vào.

Có điều, nơi này không phải mục tiêu của An Long Nhi, nó chẳng qua chỉ lấy điểm này làm mốc, hòng tìm nơi tiếp theo được nhắc đến trong khẩu quyết.

Khẩu quyết mà Lục Kiều Kiều đưa cho nó là: Ngọc Đế càn khôn trung, Hồ Tiên Giáp Tý hậu; tâm hoài Thẩm tướng quân, chân nhân bộ canh tẩu. Khẩu quyết này đã khiến Lục Kiều Kiều vắt óc nghiền ngẫm suốt mười năm, lật tung cả nhà mình lên để tìm, nhưng không sao hiểu được rốt cuộc mấy câu này có ý nghĩa gì; nhưng An Long Nhi vừa tới phủ Thiên Sư, mọi vấn đề đều được giải quyết dễ dàng.

Ngọc Đế đương nhiên chỉ đại điện Ngọc Hoàng rồi, nhưng mà càn khôn trung không phải chỉ khoảng giữa cung Càn và cung Khôn trong tám cung bát quái, mà là chỉ khe hở giữa quẻ Càn và quẻ Khôn trong la bàn chuyên dụng của các phong thủy sư phái Tam Nguyên, khe này vừa khéo chính là hướng từ Nam sang Bắc.

An Long Nhi ngoảnh đầu lại nhìn, phía sau đại điện Ngọc Hoàng là điện Hồ Tiên, nó liền dẫn Tôn Tồn Chân vòng qua bờ tường. Trong điện Hồ Tiên vẳng ra tiếng cổ cầm, tiếng đàn tản mác mà sục sôi, không hay mà cũng chẳng có tiết tấu, tựa hồ có thể nhận ra tâm tình rối loạn của người gảy đàn.

https://thuviensach.vn

Bọn họ không để tâm đến những chuyện ngoài lề ấy, tiếp tục đi vòng tới một cái sân lớn, ở giữa là một tòa điện Đại Chân Vũ, một bên là cục Pháp Lục, bên kia chính là điện Giáp Tý. An Long Nhi khẽ nói nhỏ một câu "điện Giáp Tý" với Tôn Tồn Chân, đoạn nhảy xuống bên dưới tường bao trước, sau đó hai người men theo tường bao đi ra phía sau điện Giáp Tý. Theo suy đoán của An Long Nhi, Giáp Tý hậu chính là phía sau của điện Giáp Tý này. Phía sau điện Giáp Tý là tường điện và tường bao xung quanh phủ Thiên Sư, giữa hai bức tường có một khóm trúc, An Long Nhi và Tôn Tồn Chân đứng bên cạnh khóm trúc ấy gãi đầu. Tôn Tồn Chân hỏi: "Có phải đào ở chỗ này không?" An Long Nhi đáp: "Khẩu quyết nói là 'Hồ Tiên Giáp Tý hậu', phía sau điện Hồ Tiên chính là điện Giáp Tý rồi còn gì, Giáp Tý hậu không phải chính là chỗ này sao?"

Tôn Tồn Chân nói: "Không đúng, trong điện Giáp Tý còn một Giáp Tý hậu nữa, chính là sau lưng Giáp Tý Thái Tuế Kim Biện tướng quân, mau vào trong điện xem…" Y vừa nói vừa chạy trước An Long Nhi. An Long Nhi không kịp phản ứng, lòng thầm thắc mắc không hiểu tại sao Tôn Tồn Chân lại biết chuyện bên trong Đạo giáo như thế? Hẳn những người từng làm đạo sĩ đều biết Giáp Tý hậu là cái gì? Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng người nó đã phóng theo Tôn Tồn Chân ra phía sân, vòng tới cửa chính của điện Giáp Tý.

Bên kia sân là Pháp Lục cục, nơi lưu trữ hồ sơ, bí điển của các triều đại, bên trong cửa có một lão đạo sĩ đi ra, vừa khéo trông thấy hai người lạ tướng mạo ăn mặc đều cổ quái chạy vào điện Giáp Tý, đang định cất tiếng hỏi là ai, thì người đàn ông che mặt áo đen dáng người nhỏ nhắn đã vung gậy lên đập vỡ khóa cửa xông vào điện, sau đó thiếu niên đầu chít khăn cũng xông vào theo.

Lão đạo sĩ thấy vậy liền nghĩ, hai kẻ này không phải trộm thì còn là gì nữa, vội hô hoán: "Người đâu! Mau tới điện Giáp Tý bắt trộm!"

https://thuviensach.vn

An Long Nhi vừa vào trong điện Giáp Tý, Tôn Tồn Chân liền xoay tay chốt cửa lại. Họ đảo mắt quan sát, chỉ thấy giữa đại điện trống không, phía trước mặt có một tấm hoành phi lớn đề chữ “Thiên thu vạn đại”, phía trước, bên phải và bên trái đều có ban thờ dài, trên ban thờ là sáu mươi bức tượng thần cao chừng hai thước đặt ngay ngắn. Các tượng thần này đều ăn mặc kiểu võ tướng, phía trước mỗi tượng thần đều có một tấm biển dựng thẳng đứng, bên trên đề tên người đại biểu cho sáu mươi Giáp Tý, hay còn được gọi là Trị Niên Thái Tuế. Tương truyền, mỗi năm đều có một vị tướng quân tương ứng chưởng quản khí vận của cả năm đó, nếu có người phạm phải Thái Tuế, thì có thể đến điện Giáp Tý này để bái vị Thái Tuế tương ứng hòng hóa giải tai họa trong năm. Giáp Tý hậu mà Tôn Tồn Chân nói đến, chính là sau lưng bức tượng của Giáp Tý Thái Tuế Kim Biện đại tướng quân.

Bọn họ vừa nhìn đã trông thấy Giáp Tý Thái Tuế đứng ở vị trí chính giữa thần điện, bèn tức khắc chạy tới phía trước bức tượng quan sát, phía sau Giáp Tý Thái Tuế nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng chỉ có một bức tường, hoàn toàn không có gì khác.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gọi của lão đạo sĩ: “Các ngươi là ai! Mau mở cửa ra, ta đã gọi người đến rồi, các ngươi mà làm chuyện xấu chúng ta sẽ bắt giải lên quan đấy!” Liền sau đó là một tràng tiếng đập cửa dồn dập, vừa nghe đã biết ít nhất có năm sáu người đang ở bên ngoài đạp cửa quát tháo, cũng có người thử dùng chìa khóa mở cửa, nhưng Tôn Tồn Chân đã chốt trong, bọn họ không sao dùng những phương pháp văn minh để mở cánh cửa ấy được.

Tôn Tồn Chân chẳng buồn liếc mắt nhìn ra phía cửa, nhảy phắt lên ban thờ dùng gậy chọc vào bức tường phía sau tượng Giáp Tý Thái Tuế, làm phát ra một tiếng “đang”, âm thanh tựa như một chiếc chuông đồng rất nặng, hai người đều ngạc nhiên, thì ra bức tường này là tường sắt rỗng. Chọc liền mấy cái mà bức tường không có phản ứng gì, Tôn Tồn Chân liền

https://thuviensach.vn

khom lưng thò tay ra phía sau tượng Giáp Tý Thái Tuế lần mò. Bức tượng có vẻ chắc chắn lại trơn nhẵn, y cứ rờ qua rờ lại, An Long Nhi lo lắng hỏi: “Sao vậy? Có phát hiện gì không?” Nó còn chưa dứt lời, Tôn Tồn Chân đã đấm một đấm vào lưng tượng Thái Tuế, phát ra tiếng vỡ rất lớn, làm An Long Nhi giật nảy mình, đồng thời cũng khiến âm thanh quát tháo bên ngoài càng lớn hơn nữa.

Tôn Tồn Chân thò tay vào phía sau tượng Giáp Tý Thái Tuế, mò được một cái tay nắm, y cầm vào dùng sức kéo mạnh lên, trên bức tường sau lưng liền có chín viên gạch gồ ra, xếp thành hình vuông.

“Nhanh lên nhanh lên, câu tiếp theo là gì!” Tôn Tồn Chân vừa nhìn đã biết đây là một cái Cửu cung mật tỏa, phải dùng phương thức phi cửu cung ít nhất cũng có bốn năm chục loại, y tin rằng cơ quan này không cho người ta lần lượt thử hết, mà họ chỉ có một cơ hội duy nhất, ấn sai một bước có thể sẽ khiến cơ quan bị khóa chặt vĩnh viễn. Mặc dù đã vào mùa đông, ai nấy đều mặc áo bông, song người An Long Nhi vẫn đầm đìa mồ hôi, nó vội vàng đọc câu tiếp theo: “Tâm hoài Thẩm tướng quân, chân nhân bộ canh tẩu.”

Tôn Tồn Chân lại nói: “Thẩm tướng quân gì chứ, bên chỗ Thẩm tướng quân làm gì có cái gì! Khẩu quyết kiểu gì kì vậy!”

An Long Nhi hiểu Thẩm tướng quân là chỉ một vị Thái Tuế khác trong điện Giáp Tý, nó đang quay đầu lại ngó nghiêng tìm kiếm tượng Thái Tuế Tinh Quân đó, thì Tôn Tồn Chân đã nhảy xuống nói: “Không cần tìm nữa, chỗ Thẩm tướng quân không có gì cả đâu.”

An Long Nhi nói: “Huynh thấy chỗ đó không có gì à? Sau lưng Giáp Tý tướng quân chẳng phải có cơ quan đấy còn gì?”

Tôn Tồn Chân bực mình, hậm hực hừ một tiếng, nhảy phắt tới bên cạnh một bức tượng Thái Tuế vung côn đập xuống, tiếng loảng xoảng vang lên,

https://thuviensach.vn

tượng thần bị đập cho vỡ tung tóe, bên trong và trên ban thờ đều không có gì cả. An Long Nhi giờ mới thấy tấm biển phía trước bức tượng Thái Tuế ấy viết rằng: “Đinh Mão Thẩm Hưng, Thẩm Hưng là Đinh Mão, Đinh Mão là cái gì? Là cái gì? Cô Kiều có ở đây thì tốt quá… cô Kiều sẽ nghĩ thế nào nhỉ? Cô ấy làm sao mà nghĩ ra cách nhỉ? Chân nhân canh bộ tẩu, chân nhân canh bộ… Tôn Tồn Chân! Có bao nhiêu loại chân nhân canh bộ?”

Tôn Tồn Chân rảo bước tới phía sau cánh cửa đang bị rung lắc nãy giờ, đạp mạnh một cú, cánh cửa bị rung lên từ trong ra ngoài, phát ra tiếng động rất lớn, đám đạo sĩ bên ngoài đều hoảng hốt im bặt một hồi. Y lớn tiếng nói với An Long Nhi: “Canh bộ gì mà chẳng là chân nhân canh bộ, Thái Bạch chân nhân, Thái Ất chân nhân, Thái Cực chân nhân, tất cả đều là chân nhân, có trời mới biết là ông nào chứ?”

“Tôi biết rồi…” An Long Nhi đang gãi đầu đột nhiên lóe lên một tia linh cảm: “Đinh Mão là Thái Ất, Đinh là hảo, thuộc dương, vì vậy dùng chữ Thái trong Thái Dương làm đại biểu, Mão là địa chi, song lại ẩn tàng một thiên can, chính là Ất…”

An Long Nhi còn đang nói dở, Tôn Tồn Chân đã bước mấy bước xông lên chỗ ban thờ Giáp Tý Thái Tuế, vung thanh Tề mi côn nhanh chóng đánh lên chín viên gạch lồi ra trên tường theo thứ tự của Thái Ất canh bộ, hai người đồng thanh đọc thành tiếng: “Cấn, Tốn, Khôn, Càn, Chấn, Đoài, Khảm, Ly, mở ra!”

Sàn nhà dưới chân họ mở ra một cái hố lớn, hai người và cả ban thờ cùng rơi xuống dưới, tiếng đập cửa quát tháo bên ngoài cũng im bặt, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

An Long Nhi và Tôn Tồn Chân không bị trượt quá sâu, họ cảm thấy mình chỉ rơi khoảng hai trượng là ngã xuống một tấm ván sắt. Hai người đứng lên nhìn ngó xung quanh, chỉ thấy bốn bề đều tối đen như mực, giơ

https://thuviensach.vn

tay ra chầm chậm lần mò một lúc, họ phát hiện mình đang ở bên trong một cái lồng sắt rộng chừng một trượng vuông.

Sàn nhà phía trên đã khép lại, An Long Nhi thò đầu vào giữa các chấn song sắt, đo thử khoảng cách giữa chúng, rõ ràng nó không thể chui ra được, vóc dáng Tôn Tồn Chân còn cao to hơn nó, lại càng không có khả năng lách ra ngoài. Nó vươn tay ra phía ngoài lồng sờ mó, chỉ thấy trống không, hai người họ tựa như đang bị treo trong một khe nứt chết chóc không có cả thời gian lẫn không gian. An Long Nhi mặc kệ đây là nơi nào, chỉ chăm chăm sờ lần khắp cái lồng hòng tìm ra cửa lồng hay khóa lồng, như vậy ít nhất cũng biết được phải dùng cách gì để phá khóa đi ra.

Tôn Tồn Chân đứng phía sau An Long Nhi, hai tay khoanh trước ngực, thanh Tề mi côn kẹp trong tay, để mặc cho An Long Nhi lần sờ mó cái lồng sắt, y chỉ lẳng lặng không nói một lời nhìn chằm chằm vào khoảng không tăm tối phía trước. An Long Nhi vừa sờ mó vừa nói với Tôn Tồn Chân: “Huynh cũng qua lần dò đi, xem có cửa hay khóa gì không…”

Tôn Tồn Chân đứng bất động nhìn về phía trước, đáp: “Không cần, cái lồng này chỉ mở được từ bên trên hoặc bên dưới, bốn phía đều không có cơ quan… nơi này là tầng xép nằm giữa mặt đất và địa lao, bên trên là đá phiến, bên dưới cũng là đá phiến, cách chúng ta mười trượng phía trước có một cầu thang, bên trên cầu thang có một cánh cửa, sẽ có người đến xem chúng ta, nhanh thôi…”

An Long Nhi dừng tay lại nói: “Sao huynh biết, huynh trông thấy à? Sau khi đến điện Giáp Tý, hình như cái gì huynh cũng biết?” Nó nghi hoặc nhìn Tôn Tồn Chân, nhưng chỉ thấy bóng tối vô tận, song Tôn Tồn Chân lại có thể nhận ra vẻ nghi vấn và không tín nhiệm đầy trong mắt nó. Tôn Tồn Chân lấy trong người ra chiếc bật lửa Jack tặng, nhét vào tay An Long Nhi, An Long Nhi cầm lấy bật lên, chiếc bật lửa lóe ra một tia lửa chói mắt.

https://thuviensach.vn

Đến khi mắt có thể thích ứng với ánh sáng, An Long Nhi nhận ra khung cảnh quả nhiên giống như những gì Tôn Tồn Chân nói, trước mắt nó là một không gian chật hẹp bức bối do đá phiến ghép thành. Trên bậc thang phía xa có một đạo sĩ trung niên đang đi xuống, An Long Nhi chỉ thấy ông ta mặc đạo bào, tay cầm một vật trông như cái gậy, chắc là trường kiếm, nhưng vì tối quá nên không nhìn rõ bộ dạng mặt mày thế nào.

Đạo sĩ đó đứng trên bậc thang, nhìn về phía cái lồng từ đằng xa, chăm chú một hồi, đoạn lại không nói không rằng tiếp tục đi xuống địa lao, biến mất khỏi tầm mắt An Long Nhi. An Long Nhi lớn tiếng gọi: “Đạo gia! Đạo gia! Thả chúng tôi ra…”

Gọi liền mấy tiếng mà không ai trả lời, An Long Nhi đành im lặng đợi người ta đến xử lý. Nó bắt đầu nghi ngờ không biết khẩu quyết của Lục Kiều Kiều có chính xác không, ngộ nhỡ Lục Kiều Kiều bị người truyền khẩu quyết cho cô ám hại há chẳng phải rất nguy hiểm sao? Nhưng nghĩ tới đây, nó lại thầm cảm thấy may mắn, dù cho có người muốn hại Lục Kiều Kiều, đối phương cũng không thể ngờ được kẻ bị vây khốn ở đây lại là An Long Nhi. Muốn bắt cô Kiều sao? Làm gì có chuyện dễ như vậy? Chỉ là không biết cô Kiều bây giờ thế nào, chẳng rõ đã thoát được bọn truy binh hay chưa?

Nó đang nghĩ ngợi lung tung một hồi, lồng sắt đột nhiên rơi xuống dưới, nó và Tôn Tồn Chân rơi xuống một căn phòng quái dị bốn mặt đều là gạch đỏ. Căn phòng rộng chừng hai trượng vuông, bốn mặt tường gạch đều ở rất xa, hai người họ không thể với tay tới, cái lồng nằm chính giữa phòng, một đạo sĩ trung niên đang đứng ngay trước mặt hai người.

Đạo sĩ ấy xõa tóc ngang vai, hàm râu trên miệng trông như mấy ngày chưa cạo, chỉ có bộ đạo bào trên người mới khiến người ta cảm thấy ông ta là một đạo sĩ. Vóc dáng ông ta hơi gầy, hai mắt trông như ngủ không đủ giấc, trên tay cầm một cây gậy bằng gỗ đen.

https://thuviensach.vn

Cây gậy gỗ đen ấy dài ba thước năm phân, đầu tròn thân thẳng đuôi nhọn, toàn thân đen nhánh được đánh bóng cẩn thận, bên trên khắc hoa văn rất tinh xảo, nhìn kĩ thì thấy hoa văn ở phần giữa là tề chỉnh và phức tạp nhất, làm nó nhớ đến ba mũi Tam thi câu mệnh tiễn từng ghim sau lưng Tôn Tồn Chân. Trên ba mũi tên ấy vẽ đầy bùa, trên cây gậy gỗ đen này cũng chi chít những bùa chú. An Long Nhi vừa nhìn đã nhận ra đây là loại gậy tùy thân của các phong thủy sư, chỉ là nó không ngờ thứ công cụ mà các phong thủy sư ngày ngày đều mang theo người ấy lại có thể đẹp đẽ tinh xảo nhường này.

Đạo sĩ uể oải cầm cây gậy, hai mắt nửa nhắm nửa mở như thể chưa ngủ dậy, ông ta thả lỏng cần cổ, ngoẹo đầu, nhìn hai người một lúc, rồi cất tiếng hỏi An Long Nhi: “Ngươi biết cây gậy này là gì không?”

An Long Nhi lắc đầu.

“Không biết thì các ngươi đến đây làm gì?” Đạo sĩ lùi tới cạnh tường, cây gậy gỗ đen buông thõng bên người, hai mắt trợn lên nhìn trần nhà, chờ An Long Nhi trả lời.

An Long Nhi thấy tình hình như vậy thì rất bất ngờ, nó cũng không thể nói mình đến đây để lấy Long Quyết, giờ vẫn chưa tìm thấy, chẳng lẽ bảo người ta thả mình ra để đi tìm? Nó chỉ có thể cố gắng suy đoán xem nếu là cô Kiều thì sẽ đối phó với đạo sĩ này như thế nào.

Nhưng Tôn Tồn Chân lại cất tiếng hỏi đạo sĩ: “Ông tới đây làm gì vậy?”

Đạo sĩ bật cười thành tiếng, cười đến nỗi cả người dựa vào tường đều rung lên bần bật: “Đây là nhà ta, ta đến đây xem kẻ nào vào nhà ta… phải rồi, các ngươi là ai thế?”

Lần này An Long Nhi đã thông minh hơn, nó học theo Tôn Tồn Chân hỏi ngược lại: “Thế ông là ai?”

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha…” Câu hỏi của An Long Nhi làm đạo sĩ cười rộ lên một trận, cười đến nỗi chảy nước mắt: “Chậc chậc, ta là ai hả… các ngươi cũng thú vị thật, ta tên là Trương Bồi Nguyên, còn các ngươi? Tự tiện xông vào nhà ta, không báo danh thì xem ra cũng không phải phép cho lắm nhỉ?”

An Long Nhi xưa nay vốn rất lễ độ, vừa nghe đạo sĩ nói mình tự tiện xông vào nhà người ta, nó liền cảm thấy hơi ngượng ngùng, bèn dứt khoát trả lời thành thực: “Cháu tên là An Long Nhi, huynh ấy là Tôn Tồn Chân, chúng cháu dựa theo một khẩu quyết tìm đến nơi này.”

Trương Bồi Nguyên dựa vào tường, ngồi xổm cúi đầu nhìn xuống đất, mái tóc dài xõa ra che phủ khuôn mặt, ông ta cứ cúi đầu như thế cất tiếng hỏi: “Khẩu quyết ở đâu mà có?”

“An Vị Thu.”

Trương Bồi Nguyên bấy giờ mới ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng nhìn An Long Nhi hỏi: “Sao ông ta không tự đến?”

“Ông ấy mất tích hai năm rồi.”

“Vậy các ngươi làm sao có được khẩu quyết?”

“Trước khi mất tích, ông ấy đã truyền lại cho con gái, con gái ông ấy bảo cháu đến đây.”

“Con gái ông ta không tự đến, mà lại để các ngươi đến sao?” Trương Bồi Nguyên mở miệng châm biếm, thân thể không ngừng lắc lư: “Ngươi hại chết người ta rồi mới trộm được khẩu quyết đó phải không?”

“Không phải, cháu không bao giờ hại cô Kiều!” An Long Nhi vừa nghe thấy câu này liền lập tức lớn tiếng biện bạch, khiến Trương Bồi Nguyên cười thêm một chập nữa, trong tiếng cười ấy, An Long Nhi nói tiếp: “Cô Kiều bảo cháu đến lấy một thứ rất quan trọng.”

https://thuviensach.vn

Trương Bồi Nguyên khịt khịt mũi: “Thói đời kiểu gì vậy? Để một đứa trẻ đến lấy một thứ rất quan trọng… ngươi… ngươi biết thứ đấy là cái gì không?”

“Biết.”

“Là cái gì?”

Trò thăm dò này của Trương Bồi Nguyên làm Tôn Tồn Chân và An Long Nhi sốt ruột vô cùng, Tôn Tồn Chân dứt khoát nói: “Chúng tôi có nói cho ông cũng vô dụng, ông có thì đưa ra đây, không có thì mau thả chúng tôi ra, chúng tôi phải hỏa tốc đi cứu người.”

“Tốt thôi, các ngươi có giỏi thì tự ra khỏi căn phòng này đi.” Trương Bồi Nguyên nói xong liền lấy một cây đuốc trên tường xuống, quạt tay vào ngọn lửa một cái, cả gian phòng lập tức bùng lên ánh lửa, xung quanh đều là ngọn lửa màu xanh lam pha lẫn sắc đỏ. An Long Nhi lùi lại một bước, rùn người xuống giơ cánh tay lên che mặt, ngọn lửa cháy phừng phừng một hồi rồi dừng lại. Khi nó ngẩng đầu lên, cái lồng đã biến mất khỏi gian phòng, Trương Bồi Nguyên cũng không còn ở đó nữa, trước mặt chỉ có bốn bức tường không có cửa nẻo gì.

Nó buột miệng hỏi: “Cái lồng đâu rồi?”

Tôn Tồn Chân chỉ lên phía trên, An Long Nhi ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy cái lồng đã được treo lên trần nhà, nó lập tức lao tới cạnh tường sờ mó xem chỗ nào có khe mở cửa, nó biết chắc Trương Bồi Nguyên này không thể nào tự dưng xuất hiện trong phòng được, nhất định là có lối ra vào nào đó mà mình không trông thấy.

Tôn Tồn Chân tựa như đã biết ở đâu có lối ra, y lấy một cây đuốc trên tường rồi nhảy tới góc phòng, đưa tay ấn lên một viên gạch đỏ, để lộ khe hở chỉ đủ cho một người chui qua. An Long Nhi cũng cầm một cây đuốc, rồi

https://thuviensach.vn

bám theo Tôn Tồn Chân lách người ra khỏi gian phòng, trước mắt họ là một hành lang hình vuông quay xung quanh gian phòng vừa nãy.

An Long Nhi lập tức lấy la bàn trên người ra, nhưng lại phát hiện kim la bàn không ngừng chuyển động rất nhanh trong vị trí một cung, đây là Đường châm trong La kinh bát kỳ, An Long Nhi đã từng thấy trong Kỳ môn ảo trận của Lục Hữu bày ra bên dưới chân núi Thanh Nguyên. Lục Kiều Kiều nói với nó, Đường châm xuất hiện, chứng tỏ dưới đất có thâm đàm quái huyệt, giờ bọn họ đã ở dưới lòng đất, chỉ có thể lý giải rằng nơi này chính là thâm đàm quái huyệt. Bốn phía đều không có trăng sao cây cỏ để tham chiếu phương hướng, như vậy cũng không thể biết được mũi kim đang di động bên trong cung vị nào, càng không thể tính toán được đang xảy ra chuyện gì.

An Long Nhi vô vọng thu la bàn lại hỏi Tôn Tồn Chân: “Có phải sau khi mở thiên nhãn, huynh có thể nhìn thấy cửa ra vào và cơ quan cạm bẫy ở đâu hay không?”

“Những cơ quan ở gần thì nhìn thấy được.”

“Vậy huynh dẫn đường đi.”

Tôn Tồn Chân lại lắc đầu nói: “Có nhiều phòng quá, bốn phía xung quanh đều là các gian phòng, không biết gian nào có lối ra…”

“Vậy huynh thử mở bừa một cánh cửa ra xem thế nào?”

Tôn Tồn Chân bèn ấn lên viên gạch đỏ ở bức tường cạnh đó, lại mở ra một cánh cửa lật khác. Hai người đi vào, thấy trước mắt không phải căn phòng hình vuông nữa, mà là một thông đạo dài quanh co khúc khuỷu, nhìn sang bên trái thì thông đạo uốn khúc về phía trước. Tôn Tồn Chân nói: “Chỗ này còn có nhiều cơ quan hơn nữa, hai bên thông đạo toàn các cánh cửa.”

https://thuviensach.vn

An Long Nhi biết tình hình lần này rất gay go, đây là một mê cung ngầm khổng lồ dưới lòng đất, có các gian phòng hình vuông cùng thông đạo ngoằn ngoèo hình rắn, mà la bàn của nó lại đã không còn công hiệu, nếu xông bừa chỉ tổ càng bị vây khốn ở đây lâu hơn. Nó ngẩng đầu lên nhìn cây đuốc trên tay, ngọn lửa dựng thẳng đứng, có thể thấy không có không khí lưu động, cũng có nghĩa là hai đầu thông đạo đều không có cửa mở ra.

Nó rút con dao găm Jack tặng cho, cắt một ống tay áo bông của mình nhét vào khe cửa lật vừa mới đi ra lúc nãy, đoạn nói với Tôn Tồn Chân: “Huynh đứng ở đây đợi, tôi sẽ chạy men theo thông đạo này xem phía bên kia có gì không, huynh cứ đếm từ một tới hai trăm mà tôi vẫn chưa quay lại, thì hãy đi về phía đó tìm tôi.”

Tôn Tồn Chân gật gật đầu, An Long Nhi cầm đuốc trên tay, chạy về phía con đường ngoằn ngoèo bên phải.

Nó vừa chạy, miệng vừa lẩm nhẩm đếm, tay không ngừng rút bông từ ống tay áo bị cắt ra rải xuống đất. Nó chạy rất nhanh, khi đếm tới bốn mươi thì đã tới cuối thông đạo. Phía trước là một bức tường, nhưng nó tin rằng trên bức tường này chắc chắn có cửa lật, liền nhanh chóng dùng nắm tay gõ lên từng viên gạch có thể là chốt mở cơ quan, quả nhiên thoáng cái đã gõ đúng, chỉ nghe cách cách một tiếng, trên tường liền mở ra một khung cửa lật.

An Long Nhi giơ đuốc vào trong khua khua, rồi thò đầu vào, thấy bên trong là một gian phòng hình vuông, giống hệt như gian phòng nó đi ra, ba mặt đều là tường. Nó lách người vào rồi tụt một chiếc giày bông ra kẹp dưới cửa, để cánh cửa không đóng lại được, sau đó đi tới bức tường mé bên phải cửa tìm kiếm chốt lẫy cơ quan.

An Long Nhi biết nếu cứ thuận theo hướng của thông đạo này, tức là tìm cửa ở bức tường đối diện với cánh cửa nó đi vào, thì sẽ chỉ đi vào một vòng tròn quái ác, nếu tìm cửa ở bức tường mé bên trái, thì sẽ quay vào mé trong

https://thuviensach.vn

của thông đạo ngoằn ngoèo này, chỉ có đi ra phía ngoài của thông đạo gấp khúc, mới hòng phá vỡ được lối tư duy của đối phương.

Nó cũng không hy vọng tìm được cửa trên bức tường này, vì nó biết mỗi cánh cửa đều được thiết kế để khiến bọn họ đi nhầm đường. Nó đã học được trong chiến thuật của Lục Kiều Kiều rằng, không bao giờ thuận theo tư duy của đối phương, trong chiến đấu chỉ nên xông về phía kẻ địch không muốn mình đi tới. Nó dò dẫm từng viên gạch trên cả bức tường ấy, quả nhiên không có chốt lẫy cơ quan nào để mở cửa. Phía sau vẳng lại tiếng Tôn Tồn Chân đi tới, vì An Long Nhi đã dùng chiếc giày chặn cửa lật lại, nên y tìm tới đây rất dễ dàng.

Vừa trông thấy Tôn Tồn Chân, nó liền hỏi: “Huynh thấy trên tường này có cơ quan gì không?”

Tôn Tồn Chân nói: “Đây là tường đặt, không có cơ quan.”

An Long Nhi rút dao găm ra nói: “Vậy thì tốt, để tôi khoét một cái lỗ xem thế nào.”

Nhưng Tôn Tồn Chân đã nói: “Không cần phải khoét, cậu đi giày vào đi, để đấy tôi.”

Nói dứt lời, y liền cởi bao hành lý sau lưng xuống, lấy ra hai ống kim loại sáng bóng, hai cái ống này một đầu kín một đầu hở, Tôn Tồn Chân lồng hai cái ống vào hai thanh Tề mi côn, khiến thanh trường côn lập tức biến thành Kim cương bổng của Tôn đại thánh. An Long Nhi không ngờ Tôn Tồn Chân lại trang sức cho cây côn của mình đẹp đến vậy, vừa xỏ giày vừa trợn tròn mắt lên nhìn xem y muốn làm gì.

Tôn Tồn Chân đứng thẳng, hai tay nâng côn, giơ cao quá đầu giơ ra thế cao bình, sau đó nhanh chóng lùi lại phía sau xuống tấn, thanh Tề mi côn bọc sắt hai đầu kéo về phía sau thành thế trung bình, một đầu côn chỉ về phía bức tường muốn công phá, An Long Nhi biết chiêu tiếp theo, đầu côn

https://thuviensach.vn

sẽ đâm ra. Nó còn thấy hai đầu côn phát ra ánh sáng bàng bạc, không phải ánh sáng màu đỏ do ánh lửa hắt lên, thứ ánh sáng tỏa ra từ trong ra ngoài này, do thân côn phát ra. Ánh bạc vừa lóe lên, cây gậy bịt kim loại đã đâm về phía bức tường gạch đỏ như một tia chớp bạc trong tiếng quát của Tôn Tồn Chân.

Tiếng va đập dữ dội vang lên, bức tường bị chọc thủng một cái lỗ to bằng đầu người, bụi bay mù mịt khắp phòng, nhưng An Long Nhi mặc kệ, nó lập tức tới chỗ lỗ hổng thò cây đuốc qua bên kia. Thằng bé liếc mắt nhìn, phía bên kia vẫn là một gian phòng bốn mặt đều là tường gạch đỏ. Nó cùng Tôn Tồn Chân dùng tay khoét rộng lỗ hổng trên tường, bấy giờ mới phát hiện đây là tường đôi hai lớp gạch, nếu dùng dao găm như lúc nãy nó định làm thì ít nhất phải nửa canh giờ mới nạy ra được một viên gạch. Kể cả có dùng dùi sắt thì cũng phải tốn một khắc thời gian, nhưng Tôn Tồn Chân chỉ cần chọc một cái đã thủng, công lực của y so với lúc bị bắt ở đồi Song Long dường như đã khác nhau một trời một vực, chắc hẳn đây là kết quả tu luyện với Vô Vị đại sư ở chùa Tịnh Cư. An Long Nhi đã liều mạng giao đấu với Tôn Tồn Chân một lần, rất hiểu cây côn trên tay họ Tôn nặng chừng nào, nó nhìn cái lỗ trên tường mà rùng mình, nếu hôm nay Tôn Tồn Chân đánh nó một côn, chỉ sợ đánh cho thân thể nó gãy ngang lưng chứ chẳng chơi.

Hai người nhanh chóng khoét rộng lỗ hổng, co người chui qua phía bên kia, Tôn Tồn Chân quan sát thấy bức tường đối diện cũng không có cơ quan, mà nơi nào không có cơ quan thì chính là người bày ra cục diện này không muốn kẻ bị vây khốn bên trong đi tới, không đánh vào đây thì còn đánh vào đâu nữa? Tôn Tồn Chân lại giở ra chiêu cũ, đâm mạnh một côn, phía bên kia vẫn là một gian phòng. An Long Nhi nói với Tôn Tồn Chân: “Đây là gian thứ ba rồi đấy, huynh còn sức không?”

Tôn Tồn Chân nói: “Tôi còn chưa dùng sức đâu. Bên kia có người, cậu tắt đuốc đi, rút đao ra chuẩn bị chiến đấu, xem côn đây!

https://thuviensach.vn

“Ầm ầm!” Tôn Tồn Chân chọc thủng một cái lỗ lớn đủ cho một người chui qua trên tường, phía bên kia có ánh đèn chiếu sang, Tôn Tồn Chân không nhìn qua lỗ thủng quan sát tình hình bên ngoài mà nhảy vọt lên phóng sang bên kia. An Long Nhi cũng làm theo, nó thấy mình đang quỳ ở góc một căn phòng lớn rộng chừng bảy tám trượng vuông.

Bốn bức tường trong căn phòng lớn này cũng bị bịt kín, trên tường cắm đuốc chiếu sáng, xung quanh không có đồ đạc gì, chỗ này thực ra chỉ là một mật động hình vuông mà thôi. An Long Nhi biết, trong mắt Tôn Tồn Chân, tất cả đều chỉ là giả tượng, ở đây chắc chắn có cửa lật để ra vào; chính giữa căn phòng là một bức âm dương bát quái đồ lớn khảm bằng cẩm thạch trắng, bên trên còn có một sợi dây đồng vòng qua tám quẻ, vừa nhìn đã biết là một lộ tuyến canh bộ trong phi cửu cung.

Tôn Tồn Chân ở ngay gần An Long Nhi, chân xuống tấn, tay cầm trường côn chỉ vào một người ở bên kia gian phòng, chính là đạo sĩ Trương Bồi Nguyên để tóc xõa mặt mày râu ria lúc nãy. Trương Bồi Nguyên nhìn hai người trẻ tuổi nghiêm túc trước mặt, phá lên cười sảng khoái. An Long Nhi nói với ông ta: “Trương đạo trưởng, chúng cháu đã thoát ra rồi, nếu không có chuyện gì khác, chúng cháu phải lập tức rời khỏi đây, xin ông chớ ngăn cản.”

An Long Nhi thầm nghĩ, cái chỗ quái quỷ này không có Long Quyết, thì coi như uổng công một chuyến vậy. Xông vào nơi của người ta là không đúng, nhưng nó và Tôn Tồn Chân không làm ai bị thương, cũng không gây ra chuyện lớn gì, bây giờ hai người lập tức rời đi thì vẫn còn kịp đuổi theo xem bọn Lục Kiều Kiều an nguy thế nào. Tuy chỗ này không có Long Quyết, nhưng An Long Nhi cũng không thấy hụt hẫng, bằng không nó sẽ phải lập tức mang Long Quyết đi Quảng Châu, chẳng biết còn phải xa Lục Kiều Kiều bao lâu nữa.

Trương Bồi Nguyên cười chán chê rồi nói với hai người: “Các ngươi buông mấy thứ trên tay kia xuống đi, hay là muốn đánh ta hả?”

https://thuviensach.vn

An Long Nhi nghe ông ta nói thế, liền cất dao găm đi, Tôn Tồn Chân cũng lập tức thu côn đứng bên cạnh nó. Nó hỏi Tôn Tồn Chân: “Lối ra ở chỗ nào? Chúng ta phải ra ngoài thôi, tôi muốn đi giúp cô Kiều…”

Tôn Tồn Chân đi thẳng tới một góc tường, nhưng Trương Bồi Nguyên lại đột nhiên cất tiếng: “Cứ vậy là đi sao? Các ngươi không cần Trảm long quyết nữa à?”

An Long Nhi và Tôn Tồn Chân lập tức đứng yên tại chỗ, tim An Long Nhi đập rộn cả lên, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Nó quay ngoắt lại hỏi Trương Bồi Nguyên: “Ông có Long Quyết ? Có thể đưa cho chúng cháu được không? Chúng cháu đến là để lấy Long Quyết.”

Trương Bồi Nguyên vẫn giữ nguyên bộ dạng hờ hững, tay phải tung tung cây gậy gỗ đen, tay trái giơ lên vẫy vẫy hai người, ý bảo bọn họ đi tới chỗ mình, còn bản thân thì đã dựa vào tường, thuận đà ngồi bệt luôn xuống đất.

An Long Nhi chưa từng thấy đạo sĩ nào lờ phờ đến thế, có điều dáng vẻ này của Trương Bồi Nguyên lại khiến nó bớt phần nào cảnh giác. Một người muốn hại người khác, sát khí sẽ lộ ra ánh mắt, còn trong ánh mắt Trương Bồi Nguyên, nó chỉ thấy vẻ hờ hững rỗi việc của một gã lang thang. Nó và Tôn Tồn Chân chầm chậm bước tới, Trương Bồi Nguyên lại vẫy tay bảo hai người cùng ngồi luôn xuống đất, bọn họ đành ngồi trên Bát quái đồ dưới sàn.

Trương Bồi Nguyên nói bằng giọng trầm đục: “Cái mê cung này, vốn là để các ngươi đi hết, rồi ra từ cánh cửa kia thì ta mới có thể giao Trảm long quyết… giờ thì tốt rồi, các ngươi đục thủng tường xông thẳng tới đây luôn, ta có nên đưa cho các ngươi hay không? Hả?”

An Long Nhi nói với Trương Bồi Nguyên: “Chúng cháu có việc gấp nên mới làm vậy, mong Trương đạo trưởng hiểu cho, nếu ông có Long Quyết,

https://thuviensach.vn

xin ông nhanh chóng đưa cho chúng cháu đi.” Nó nói xong, liền quỳ xuống trước mặt Trương Bồi Nguyên dập đầu sát đất, hồi lâu vẫn chưa ngẩng lên.

Trương Bồi Nguyên trợn mắt lên nhìn trần nhà, sau đó bực tức nói với An Long Nhi: “Ngẩng lên đi, đừng gọi ta là Trương đạo trưởng, phải gọi là Trương Thiên Sư…”

Tôn Tồn Chân nghe ông ta nói vậy cũng không có phản ứng gì, nhưng An Long Nhi thì tỏ ra hết sức kinh ngạc: “Ông chính là Trương Thiên Sư? Vì vậy ông mới nói phủ Thiên Sư chính là nhà ông.”

“Ta không giống sao? Khụ khụ… ta là Thiên Sư đời thứ sáu mươi, Trương Bồi Nguyên, phải rồi, ra ngoài đừng nói với ai là đã gặp ta đấy nhé.” Trương Bồi Nguyên đùa nghịch xoay xoay cây gậy gỗ đen trên tay, chậm rãi nói:

“Từ đời Thiên Sư triều trước đã truyền xuống sứ mệnh bảo vệ Trảm long quyết, nhưng ta chưa bao giờ trông thấy Trảm long quyết, mà chỉ biết được một số việc liên quan đến Long Quyết thôi. Các Thiên Sư đời trước để lại cây Lôi thích này, cùng với một mật quyết chỉ có Thiên Sư mới được truyền dạy: Giáp tý tiền, Hồ Tiên hậu, Thiên Ngục khai, Tam nương tẩu. Tặng Lôi thích, truyền thần phù, âm dương khí, khu Long Quyết... Cha ta, ông nội ta, ông nội của ông nội ta đều ngày đêm ngẫm nghĩ xem rốt cuộc là có ý quái quỷ gì, đến hôm nay rốt cuộc ta đã hiểu…”

An Long Nhi lấy làm kỳ quái, tại sao mọi người đều vì Long Quyết, nhưng mỗi nhà lại có một bộ khẩu quyết khác nhau, kỳ quái hơn nữa là Trương Bồi Nguyên lại nói ra khẩu quyết có vẻ rất bí mật đó với thái độ như đang chuyện phiếm vậy. Nó thắc mắc: “Trương Thiên Sư, ông nói những chuyện này cho chúng cháu là có ý gì? Ông không muốn giao Long Quyết sao?”

https://thuviensach.vn

Trương Bồi Nguyên nở một nụ cười đầy ý vị, đôi mắt sáng rực thấp thoáng sau mái tóc dài buông xõa nhìn về phía An Long Nhi: “Ta cho ngươi Trảm long quyết, ngươi có biết dùng không? Kể cả có biết cũng không dùng được, sức mạnh cuối cùng của Trảm long quyết nằm ở đây…” Trương Bồi Nguyên nói tới đây, liền giơ cây gậy đen trên tay lên, khiến An Long Nhi cơ hồ muốn giơ tay ra giật lấy.

“Ngồi yên nghe ta nói đã, Trảm long quyết có thể chặt đứt long mạch thiên tử không chỉ là một cuốn sách, mấy câu khẩu quyết…” Trương Bồi Nguyên nói xong thì xoay người nằm ngửa ra sàn, tựa như một chú chó bị ngứa ở lưng cọ cọ chỗ ngứa xuống đất: “Chậc… chậc… các ngươi có thể tới được đây thì đều là người tu đạo, biết một Giáp Tý tuần hoàn có sáu mươi thiên can địa chi, đến sáu mươi mốt thì lại bắt đầu lại từ đầu, ta đây, là Thiên Sư đời thứ sáu mươi, vì vậy ‘Giáp Tý tiền’ trong mật quyết, chính là chỉ ta. Điện Hồ Tiên các ngươi có biết không?”

Lúc ở trên bờ tường trước khi tiến vào, An Long Nhi và Tôn Tồn Chân đều trông thấy trong phủ Thiên Sư có một gian điện Hồ Tiên, vì vậy liền đồng thời gật đầu với Trương Bồi Nguyên. Giờ nghĩ lại, tiếng cổ cầm rối loạn vẳng ra trong điện Hồ Tiên lúc nãy, chắc cũng là do vị Thiên Sư rỗi việc Trương Bồi Nguyên này diễn tấu.

Trương Bồi Nguyên thấy hai người gật đầu, lại tiếp tục nói: “Phía sau điện Hồ Tiên có một cửa ngầm, từ nhỏ ta đã biết ở đó có cơ quan, nhưng dùng đủ mọi cách mà vẫn không mở ra được.

Lúc đi hỏi cha ta, ông ấy nói mật quyết chính là gợi ý để mở cửa. Đến khi các ngươi lén lút mở cửa trong điện Giáp Tý, ta mới hiểu ra ý nghĩa của đoạn mật quyết này, thì ra không phải dùng mật quyết của ta để mở cửa ngầm phía sau điện Hồ Tiên, mà phải dùng mật quyết của các ngươi. Thiên Sư chỉ bảo vệ nơi cất giữ Trảm long quyết, nhưng người họ An các ngươi mới có thể mở được cánh cửa này… Vùng núi Long Hổ này là đất Thiên Ngục, từ lâu ta đã biết điểm này,vì vậy trước nay vẫn cho rằng ‘Thiên Ngục

https://thuviensach.vn

khai’ trong mật quyết, là chỉ việc địa chấn làm mặt đất nứt toác ra, nhưng vừa nãy ta lần đầu tiên đi xuống mê cung dưới lòng đất này, lấy được Lôi thích, Trảm long quyết và trông thấy Tam nương canh bộ đồ, mới biết hóa ra Thiên Ngục là chỉ mê cung này…”

Trương Bồi Nguyên nói xong, lật ngón tay chỉ chỉ vào bức Bát quái đồ dưới sàn: “Đây là Tam nương phu nhân canh bộ, dùng bộ pháp và tuyến đường này có thể thuận lợi đi qua mê cung tới nơi này. Ha ha ha… ha ha ha…” Trương Bồi Nguyên nói tới đây thì không nhịn được, lại cười phá lên một trận: “Bộ pháp này nằm ở phía ta, ý là muốn ta vào xem các ngươi là người thế nào, sau đó tùy theo tình hình để đưa ra cho các ngươi một thử thách, kẻ không thể ra khỏi mê cung tuyệt đối không phải người tu đạo tu tiên, ta có thể ra ngoài đóng cửa nhốt các ngươi ở đây đến chết. Nhưng mà các ngươi lại khoét lỗ trên tường để tới đây, chậc… các vị lão Tổ tông cũng chẳng thể ngờ được đâu…”

An Long Nhi chau mày hỏi: “Chúng cháu khoét lỗ trên tường đi thẳng tới đây, thì ông không giao Long Quyết?”

Trương Bồi Nguyên nằm dưới sàn nhà, hai tay ôm cây gậy Lôi thích, nhìn lên trần nói: “Đạo có thể giảng thì không phải là đạo. Kẻ đạt đại đạo, khéo mà như vụng, trí mà như ngu, biết đi theo Tam cô nương canh bộ tất nhiên là đạo, nhưng tên ngốc biết khoét lỗ trên tường… cũng coi như đại trí nhược ngu rồi… các ngươi có biết Long Quyết là gì không ?”

An Long Nhi nghe Trương Bồi Nguyên nói câu nào cũng có lý, chắc không có gì giả trá, liền thành thực trả lời: “Long Quyết là thuật phong thủy thiên tử, có thể lập một triều đại, cũng có thể phá một triều đại.”

Trương Bồi Nguyên gối đầu lên một cánh tay nói: “Biết được thì tốt, nhưng các ngươi có biết, Long Quyết là loại thuật phong thủy không thể dùng các pháp khí phong thủy bình thường để khu động hay không, trước tiên cần phải có khí âm dương…”

https://thuviensach.vn

An Long Nhi hỏi: “Khí âm dương là cái gì?”

Trương Bồi Nguyên đáp: “Thiên địa vạn vật đều do hai khí âm dương giao hòa mới có thể sinh thành, muốn khu động long mạch thiên tử, thì không thể chỉ dùng khí thuần dương của đàn ông, mà cần phải dùng khí thuần âm của đàn bà mới hợp với lẽ trời đất. Phong thủy sư tìm được long mạch thiên tử rồi, phải có nam nữ cùng hợp lực sử dụng hai khí âm dương mới có thể mở huyệt đánh thức rồng, mà nếu muốn trảm long… thì phải dùng máu huyết của nam và nữ phun lên Lôi thích, dùng máu tế trời đất trước, mới có thể dùng Lôi thích này trảm sát long mạch Thiên tử, còn trảm thế nào, trảm vào đâu… thì trong sách đều có cả rồi…” Nói xong, ông ta lấy trong người ra một quyển sách quăng xuống đất.

An Long Nhi nhìn xuống quyển sách Trương Bồi Nguyên tùy tiện ném xuống đất, lập tức vươn tay ra cầm lên xem, trong sách quả nhiên toàn khẩu quyết và bản đồ địa lý, nhưng dù sách đã cầm trên tay, nó vẫn trân trân nhìn cây gậy gỗ đen được gọi là Lôi thích kia.

Trương Bồi Nguyên lăn một vòng dưới đất ngồi dậy, hai chân khoanh tròn, tay chống cằm, ngón tay chầm chậm vân vê sợi râu: “Lúc nãy khi các ngươi đào tường, ta tranh thủ thời gian xem qua Trảm long quyết này, trảm sát long mạch ngoài việc phải tìm ra tử huyệt của long mạch, còn phải dùng pháp lực của Thiên Sư đạo nữa. Ta là Thiên Sư, các ngươi có chìa khóa vào đây rồi, thì ta phải có nghĩa vụ truyền phép… nhưng ta không ngờ người đến lấy Trảm long quyết lại có tới hai người, điều làm ta bất ngờ nhất không phải các ngươi đục lỗ trên tường, mà là hai người cùng đến một lượt đấy. Các ngươi nói xem, ta nên truyền Trảm long quyết có thể hủy diệt một triều đại này cho ai đây?”

Trương Bồi Nguyên nhìn người này rồi lại nhìn người kia, bộ dạng có vẻ chỉ muốn thiên hạ đại loạn, ông ta đang đợi An Long Nhi và Tôn Tồn Chân tranh đấu, nếu hai người này đánh nhau, thì loại người tham lam tàn bạo ấy

https://thuviensach.vn

không xứng đáng được truyền Trảm long quyết, ông ta sẽ lập tức xông ra khỏi mê cung, việc truyền pháp quyết để đời sau hãy tính.

An Long Nhi quay đầu lại nhìn Tôn Tồn Chân, họ Tôn khẽ gật đầu, nó liền quay sang khấu đầu với Trương Bồi Nguyên nói: “Xin Trương Thiên Sư truyền cho cháu.”

“Ồ! Khụ khụ, các ngươi cũng đồng lòng quá nhỉ.” Trương Bồi Nguyên hơi ngạc nhiên trước phản ứng này, mỉm cười chăm chú quan sát hai người bọn họ một hồi, sau đó lại nói: “Vậy các ngươi hãy ngồi yên đừng động đậy, ta muốn thăm dò công lực của các ngươi trước…”

Trương Bồi Nguyên lật tay đâm cây Lôi thích vào bức tường phía sau, “soạt” một tiếng, cây gậy đã cắm ngập quá nửa vào bức tường gạch đỏ, chỉ để lại tay nắm chừng một thước bên ngoài. An Long Nhi thấy cây gậy đen ấy đâm vào tường gạch mà như đâm vào đậu phụ, có vẻ như Lôi thích quá cứng lại có vẻ bức tường quá mềm, cũng không có mấy bụi đất bắn ra, từ điểm này có thể thấy công lực của Trương Bồi Nguyên tinh thuần tới nhường nào. Ông ta biểu diễn màn này, một là để cho hai người trẻ tuổi biết mình có đủ tư cách truyền pháp lực, hai là bảo họ đừng hy vọng có thể làm bừa. Trương Bồi Nguyên ta khoét lỗ trên tường đẹp hơn ngươi nhiều.

Trương Bồi Nguyên ngồi xếp bằng tròn, đùi nhẹ nhàng ép xuống dưới một cái, đã bay vọt lên lộn nhào một vòng trên không trung, rơi xuống giữa hai người, hai tay lần lượt ấn lên huyệt Bách hội trên đỉnh đầu. Hai người lập tức cảm thấy một luồng khí tinh thuần ấm áp chầm chậm từ đỉnh đầu lan tỏa đi khắp toàn thân, hơi ấm còn vận hành trong cơ thể, Trương Bồi Nguyên đã nhảy lên bức Bát quái đồ ở giữa phòng, chắp tay sau lưng, thần thái hồng hào quắc thước, vẻ uể oải biếng nhác lúc nãy đã biến mất, lớn giọng hỏi: “Tôn đạo trưởng, ngươi có nội công tinh thâm của phái Toàn Chân, đã đạt tới trình độ của pháp sư bậc cao rồi, xin hỏi đến đây có công việc gì? Liễu Tinh Nam đạo trưởng là gì của ngươi?”

https://thuviensach.vn

Tôn Tồn Chân quay lưng lại phía Trương Bồi Nguyên, cũng chẳng buồn ngoảnh đầu đáp: “Liễu Tinh Nam là sư phụ của tôi, có điều giờ tôi đã không còn là đạo sĩ Toàn Chân nữa, tôi cũng không phải đến vì Long Quyết mà chỉ giúp Long Nhi lấy được Long Quyết, những chuyện khác thảy đều không liên quan, Long Nhi mà đi thì tôi cũng đi, sẽ không quay trở lại nữa.”

Trương Bồi Nguyên biết, yêu cầu cơ bản của một đạo sĩ là tôn sư trọng đạo, nếu Tôn Tồn Chân vẫn là đạo sĩ của phái Toàn Chân, y tuyệt đối không dám nói như vậy, một khi đã nói năng quyết liệt như thế, đằng sau chuyện này hẳn phải có ân oán lằng nhằng phức tạp vô cùng, đương nhiên Trương Bồi Nguyên cũng không muốn biết những chuyện đó làm gì. Có điều, Tôn Tồn Chân bày tỏ thái độ như vậy làm ông ta rất yên tâm. Ông ta lại hỏi An Long Nhi:

“Trên người ngươi có công pháp nữ đan của phe Thiên Sư đạo ta, ngươi là đàn ông, ngươi học ở đâu ra cái thứ ấy thế?”

An Long Nhi ngồi xếp bằng tròn, xoay người lại trả lời Trương Bồi Nguyên: “Cháu học công phu luyện nữ đan của cô Kiều, cô ấy là con gái của An Vị Thu.”

“Chậc chậc, đúng là ý trời.” Trương Bồi Nguyên khẽ cười lên hai tiếng, ánh mắt bừng lên một sắc thái kỳ dị: “Trảm long sát mạch, vốn dĩ cần phải một nam một nữ cùng lúc vận dụng Tử thần ngự long khí, nhưng trên người ngươi lại có công pháp nữ đan âm nhu, được Tam muội dương hỏa của nam nhi đề luyện thời gian dài, công lực lại sâu thêm một tầng nữa, nên một mình ngươi cũng có thể sử dụng Trảm long quyết rồi. Ý trời, đúng là ý trời! Có người như ngươi đến lấy Trảm long quyết, khí số Đại Thanh tận rồi. Trảm long quyết không chỉ là một quyển sách, trong sách có dạy ngươi cách tìm được tử huyệt của long mạch thiên tử, nhưng chỉ khi dùng Lôi thích đâm vào tử huyệt thì mới có thể trảm sát long mạch một cách triệt để, mà muốn vận dụng Lôi thích thì lại cần đến Trảm long quyết chân chính.”

https://thuviensach.vn

An Long Nhi lấy làm ngạc nhiên hỏi: “Cây gậy này chính là Lôi thích ạ? Lôi thích là cái gì?”

Trương Bồi Nguyên trả lời nói: “Đi nhổ Lôi thích ra đây.”

An Long Nhi đi tới bên cạnh bức tường, hai tay nắm lấy cây Lôi thích đen kịt dùng sức kéo mạnh, nhưng không rút ra được. Nó lại đạp một chân lên tường, dồn sức vào hai tay lần nữa, song cây Lôi thích cắm trong tường vẫn không hề nhúc nhích.

Lúc này Trương Bồi Nguyên nói với nó: “Sư phụ ngươi đã tạo cho ngươi một nền tảng rất tốt, luyện ra được Ngũ sắc nội đơn, với công lực của ngươi hiện tại thừa sức rút Lôi thích ra rồi, có biết vẽ bùa không vậy?”

“Chưa học bao giờ.”

“Làm theo lời ta nói, tay chụm lại thành kiếm quyết, vận nội đơn đến đầu ngón tay, vẽ ra Đại Minh Thần hỏa ấn ở khoảng không phía trên tay nắm Lôi thích, làm theo ta!” Trương Bồi Nguyên nói xong liền dùng ngón tay vạch lên không trung một loạt những đường nét phức tạp và đẹp đẽ, An Long Nhi nhìn qua một lần, liền làm theo, vẽ lên phía trên tay nắm của Lôi thích, sau khi vẽ xong, Trương Bồi Nguyên nói với nó: “Nội đơn dừng ở tay, nắm vào Lôi thích rút ra!”

An Long Nhi nắm lấy Lôi thích, bắt đầu dùng sức một cách nhẹ nhàng, nhưng vừa hơi dồn lực một chút, Lôi thích đã trượt ra luôn, cảm giác như thể rút cái chày cán bột ra khỏi nắm bột đang nhào mềm nhũn vậy. Tim An Long Nhi đột nhiên đập dồn dập, tâm trí nó đang mạnh mẽ tiếp nhận một thế giới hoàn toàn mới mẻ. Trước đây, khi nhìn Lục Kiều Kiều vẽ bùa niệm chú, nó đều chỉ coi là trông thấy thần tích hoặc xem ảo thuật, thần kỳ thì cũng thần kỳ thật, nhưng cảm giác chấn động ấy tuyệt đối không mạnh mẽ và khoáng hậu như lúc này. Khi mình tự cảm nhận được sức mạnh thần kỳ như trong mộng ấy, trong lòng nó chợt nhận thấy thế giới mà nó biết mười

https://thuviensach.vn

mấy năm nay đã đột nhiên biến đổi, đây là một thứ sức mạnh vượt trên mọi thứ mà thường ngày nó vẫn biết, vẫn thấy, thứ sức mạnh này thậm chí còn vượt trên cả bản thân nó nữa, lẽ nào đây chính là đạo?

Niềm vui không sao kiềm chế nổi khiến nó nở một nụ cười tự đáy lòng, sau khi nhẹ nhàng rút cây Lôi thích ra cầm trên tay, cây gậy truyền cho nó một sự tự tin xưa nay chưa từng có, một thứ cảm giác quyền lực không gì sánh nổi, những bùa chú ngoằn ngoèo khắc trên Lôi thích mở ra trước mắt nó một thế giới rộng lớn vô cùng tận. Nó chầm chậm xoay người lại phía Trương Bồi Nguyên, qua vẻ kinh ngạc của nó, Trương Bồi Nguyên có thể nhìn ra đây là một đứa trẻ chưa từng tiếp xúc với đạo thuật, và ông ta cũng rất vui lòng truyền thụ Trảm long quyết cho đứa nhỏ thuần khiết này. Ông ta nói với An Long Nhi: “Cây gỗ thích từng bị sét đánh rất hiếm có, gỗ thích từng bị sét đánh có ẩn chứa dương khí mạnh mẽ nhất trong trời đất, trong Thiên Sư đạo, nó được coi là nguyên liệu chế tạo pháp khí chí cao vô thượng, từ đời Thiên Sư đầu tiên, ấn phù của các đời đều dùng Lôi thích điêu khắc mà thành. Cây gậy Lôi thích trên tay ngươi chính là pháp khí chí cương chí dương trong thiên hạ, chỉ có pháp khí như vậy, công với Trảm long quyết, mới có thể trảm sát được long mạch.”

Trương Bồi Nguyên ngưng lại giây lát, để An Long Nhi rờ mó cây Lôi thích cho thỏa, sau đó lại nói: “Trong Thiên Sư đạo, quyết không chỉ là khẩu quyết, mà còn phải phối hợp với thủ ấn, bộ pháp và chú ngữ, thậm chí còn phải cộng thêm cả bùa chú thì mới được gọi là quyết, Trảm long quyết cũng vậy. Ngươi phải học của ta bộ pháp và thủ ấn, mới có thể vận dụng Trảm long quyết hoàn chỉnh đi trảm sát long mạch, bằng không khi ngươi đến phía trên long mạch, dù có đào núi khoét non thế nào chăng nữa, long mạch ấy vẫn có ngày tái sinh. Nếu không phải ngươi trảm long mạch, vậy thì cần một nam một nữ cùng lúc vận dụng Trảm long quyết theo hai hướng chính phản mới có hiệu quả… Được rồi, chúng ta không có nhiều thời gian, lập tức vào trong Bát quái đồ, đứng trước mặt ta làm theo những gì ta làm, cả quá trình không cần vận dụng đan công chỉ học động tác là được rồi.”

https://thuviensach.vn

An Long Nhi buông Lôi thích ra đi tới trước mặt Trương Bồi Nguyên, hai người chia nhau đứng ở vị trí âm dương như trên Bát quái đồ, chân trái của Trương Bồi Nguyên bước lên trước chân phải, hơi rùn người xuống, hai tay làm ra một động tác giống như bắt quyết, ngón cái và ngón út chạm nhau chèn lên ngón đeo nhẫn, ngón trỏ và ngón giữa chĩa thẳng lên trời, ngón tay bàn tay phải lồng vào bàn tay trái. Ông ta nói với An Long Nhi: "Chân bước Kỳ lân bộ, tay bắt Triều thiên ấn…" An Long Nhi chăm chú quan sát, dồn hết toàn bộ sự chú ý chầm chậm mô phỏng theo động tác của Trương Bồi Nguyên, bắt đầu lần lượt học từng chiêu từng thức của Trảm long quyết mà Lục Kiều Kiều bọn họ đã dùng cả sinh mệnh mình để tìm kiếm.

Sau một canh giờ, An Long Nhi đã học hết Trảm long quyết, toàn thân đều đẫm mồ hôi, còn Trương Bồi Nguyên thì vẫn giữ dáng vẻ thong thả ung dung, tiên phong đạo cốt. Tôn Tồn Chân ngồi dưới đất, lặng lẽ xoay lưng về phía hai người. Trương Bồi Nguyên yêu cầu An Long Nhi thề độc, chỉ được truyền miệng chứ tuyệt không được ghi lại thủ ấn, bộ pháp và chú ngữ của Trảm long quyết, vì vậy An Long Nhi cũng không dám nôn nóng rời khỏi đây nữa, nó phải đảm bảo khi rời khỏi phủ Thiên Sư, mình đã nhớ kỹ tất cả những gì học được ngày hôm nay.

Lúc này, dưới lòng đất vang lên tiếng nổ ì ầm trầm đục, trong tiếng nổ không ngừng lại thấp thoáng kèm theo tiếng rít gào the thé, cả mê cung ngầm không ngừng rung lên nhè nhẹ, khiến người ta cảm giác như thể một nguy cơ lớn lao sắp ập đến cạnh bên. Cả bọn đều dừng lại, Trương Bồi Nguyên bấm ngón tay lên tính toán, An Long Nhi lập tức lấy la bàn trên người ra, nó thấy kim la bàn không liên tục đảo qua đảo lại như lúc trước nữa, mà đang không ngừng xoay chuyển rất nhanh, chứng tỏ xung quanh có tà khí rất mạnh tồn tại. Cả nó và Trương Bồi Nguyên đều không hẹn mà thốt lên: "Hỏng bét!"

https://thuviensach.vn

Trương Bồi Nguyên nói: “Các ngươi ở đây, để ta ra xem sao.” Ông ta vừa dứt lời, liền nghe bên ngoài bức tường có người đang đập cửa hò hét dữ dội, âm thanh rất xa xôi mờ mịt, không rõ người bên ngoài đang gào thét chuyện gì, nhưng có thể tưởng tượng ra được mức độ khẩn cấp của sự việc. Trương Bồi Nguyên lại nói: “Lớn chuyện rồi, các ngươi đừng đi bừa bãi, An Long Nhi tự mình luyện tập thêm mấy lần nữa, ta ra ngoài trước xem sao.” Nói xong, ông ta chạy tới trước một bức tường, đẩy cánh cửa lật ra rời khỏi mê cung dưới lòng đất.

Khi ông ta trở lên mặt đất từ phía sau điện Hồ Tiên, liền trông thấy phủ Thiên Sư đã trở nên hết sức rối loạn, toàn bộ đạo sĩ đều đã chạy ra khỏi các đại điện đến chỗ thông thoáng nhìn về phía Đông, phía đó chính là hướng của cung Đại Thượng Thanh, trên núi có một luồng khí đen bổ thẳng lên trời. Trương Bồi Nguyên biết rất rõ đó là gì, khi có người đến lấy Trảm long quyết, đồng thời cũng có người lên cung Đại Thượng Thanh thả ra ma khí trong Thiên Ngục, cuộc đại loạn thiên hạ tám trăm năm trước sẽ tái diễn lần nữa.

Ông ta biết người thả ma khí Thiên Ngục ra dĩ nhiên cũng nhằm vào Trảm long quyết, vì vậy liền tổ chức các đạo sĩ trong phủ Thiên Sư lại, ra lệnh cho mọi người chuẩn bị cung tên vũ khí, bố trí phòng thủ các nơi trong phủ Thiên Sư, đồng thời phái hai người đi về phía cung Đại Thượng Thanh thăm dò. Bận bịu sắp xếp mất chừng hai khắc thời gian, Trương Bồi Nguyên vội vàng quay về mê cung dưới lòng đất, lấy ra một quyển sách nhét vào tay An Long Nhi, nhưng không nói gì, chỉ bảo An Long Nhi: “Nơi này đã trở nên rất nguy hiểm, ngươi học xong rồi thì nhanh chóng đi đi. Nhớ kỹ, làm gì cũng phải dựa vào lương tâm, thuận theo ý trời, tận hết sức người… khi nào thiên hạ thái bình thì về đây trả lại Trảm long quyết.”

An Long Nhi quỳ thụp xuống trước mặt Trương Bồi Nguyên nói: “Đa tạ Trương Thiên Sư.” Dứt lời, nó nhanh chóng dập đầu ba cái, cất Trảm long quyết và quyển sách Trương Bồi Nguyên mới đưa cho vào lòng, tay cầm

https://thuviensach.vn

Lôi thích, rồi cùng Tôn Tồn Chân lên mặt đất theo lối Trương Bồi Nguyên vừa đi vào.

Khi bọn họ mở cửa ngầm phía sau điện Hồ Tiên, vẫn còn chưa ló đầu lên khỏi mặt đất, đã trông thấy một con bướm trắng đang bay lượn phía trước mặt.

Trương Bồi Nguyên vừa ngẩng lên nhìn con bướm trắng ấy, liền cười khẩy một tiếng nói: “Trò vặt vãnh mà cũng dám đến phủ Thiên Sư khoe khoang.” Nói đoạn, ông ta phất ống tay áo về phía con bướm, con bướm “phù” một tiếng, bốc cháy trên không trung hóa thành tro tàn rơi xuống đất. Trương Bồi Nguyên lại quay sang bảo An Long Nhi: “Các ngươi bị người ta theo dõi rồi, thành thật nói cho ta biết, đối phương là ai, có bao nhiêu người?”

An Long Nhi thành thực trả lời: “Bọn họ đều là người của triều đình, trước khi tới đây cháu thấy có khoảng sáu mươi tên cưỡi ngựa.”

Trương Bồi Nguyên nghe xong lập tức bấm đốt ngón tay tính toán, vừa nhẩm vừa nói: “Không ngoài dự liệu, bao đời nay chỉ có triều đình vong quốc mới bất chấp tất cả để tìm kiếm Trảm long quyết, lúc thiên hạ thái bình thì chẳng ai nghĩ đến thứ này cả. Giờ đối phương cũng không còn nhiều người như vậy nữa rồi, các ngươi hãy đi theo lối phía sau phủ đi. Trì Tú…” Lúc này đằng trước bọn họ có một đạo sĩ trẻ tên là Trì Tú đi tới, anh ta đã buộc thắt lưng bên ngoài đạo bào, hông đeo trường kiếm, lưng đeo túi tên đầy, tay cầm một cây cung mây, đang rảo bước chạy về phía trước phủ Thiên Sư, chuẩn bị phòng vệ ứng chiến. Nghe Trương Bồi Nguyên gọi tên mình, anh ta lập tức chạy tới trước mặt họ.

“Trương Thiên Sư, có gì dặn dò ạ?”

“Dẫn hai vị đạo huynh này ra theo cửa ngách, nhanh lên!”

https://thuviensach.vn

“Vâng, xin đi theo tôi!” Trì Tú vẫy tay với Tôn Tồn Chân và An Long Nhi, lập tức dẫn họ chạy về phía hậu viện.

Trương Bồi Nguyên vội vã chạy ra khỏi điện Ngọc Hoàng, từ xa đã nghe thấy tiếng đánh giết, khi ông ta rảo chân phóng ra khỏi gian chính của điện Ngọc Hoàng, một cái bóng cao lớn mang theo tiếng gió phần phật cũng lao nhanh về phía ông ta, trên không trung vang lên một tiếng quát: “Triều đình bắt khâm phạm, người không liên quan tránh ra!”

Thân hình người kia nhanh thì có nhanh thật, nhưng Trương Bồi Nguyên vẫn nhìn rõ trước mặt mình không chỉ có người, mà còn một thanh trường kiếm chém đến tựa như rắn bạc đang múa lượn. Trương Bồi Nguyên không lùi nửa bước, giơ chân hất cái bồ đoàn dưới đất lên, bồ đoàn bay vèo vào mặt người kia, cước thứ hai đã như bóng với hình lách qua khoảng trống của kiếm, đá vào bụng đối phương.

Người kia thấy tầm mắt đột nhiên bị cản trở, liền nhanh nhẹn thu kiếm chém nát bồ đoàn, không đợi chân Trương Bồi Nguyên đá tới, y đã giơ chân trước lên đạp vào lòng bàn chân họ Trương. Hai cước đụng nhau, hai người tách ra hai hướng, giữa màn bông vải bay đầy trời, Trương Bồi Nguyên trông thấy một người đàn ông trung niên cao lớn, nét mặt thanh tú nho nhã.

Trương Bồi Nguyên lại đưa mắt nhìn quanh, mấy chục đạo sĩ đang chống lại bốn võ sĩ ăn mặc kỳ quái, các đạo sĩ rõ ràng không phải đối thủ của bốn người này, liên tục có người bị thương ngã xuống, chỉ có thể vừa đánh vừa lui.

Trương Bồi Nguyên nhếch miệng hỏi: “Ruồi nhặng cũng dám đến phủ Thiên Sư làm loạn, các ngươi là ai?”

An Thanh Nguyên lấy trong ngực áo ra một lệnh bài bằng vàng giơ ra trước mặt Trương Bồi Nguyên: “Tại hạ là Hàn Lâm viện Đại học sĩ An Thanh Nguyên, con trai của An Vị Thu, hiện đang tra án, cần bắt một đứa

https://thuviensach.vn

trẻ tóc vàng, Trương Thiên Sư nếu không lập tức giao người, thì hãy nhường đường để hạ quan tự mình đi tróc nã.”

An Thanh Nguyên khí thế hùng hổ, nói năng lấn lướt, Trương Bồi Nguyên nghe xong chỉ cười khẩy một tiếng rồi đáp: “Ngươi là con trai của An Vị Thu? Cũng họ An à, khụ khụ, quan to quá đè chết người ta đấy, Hàn Lâm viện Đại học sĩ là quan văn, bắt người cái gì chứ? Ta biết ngươi đến đây là vì cái gì rồi…”

“Biết rồi thì tốt, một là giao người, không thì giao Long Quyết ra, bản quan không có thời gian nói chuyện phiếm với ông.”

“Khụ khụ… toàn là người hiểu chuyện, vậy thì không cần nói nữa, Vương đạo trưởng! Có người mạo xưng mệnh quan triều đình xông vào phủ Thiên Sư cướp của giết người, đóng cửa giết giặc cho ta! Phóng tên!”

Trương Bồi Nguyên vừa phát lệnh, Vương đạo trưởng phụ trách phòng thủ bên trong liền xoay người đóng cánh cửa lớn lại, những đạo sĩ đang chiến đấu khác đồng loạt lùi về sau, tất cả đạo sĩ trên mái nhà, dưới mái hiên đồng loạt buông tên về phía bốn người Nhật Bản và An Thanh Nguyên.

Bọn Hotta Masayoshi thấy tên bay tới rào rào, cách duy nhất chính là xông thẳng về phía trước, chỉ cần quấn lấy Trương Bồi Nguyên, đám đạo sĩ muốn bắn tên sẽ phải kiêng dè, sau khi xông được vào trong điện Ngọc Hoàng, tình thế hẳn sẽ đổi khác. Vì vậy, bốn cái bóng cùng An Thanh Nguyên đồng thời bổ thẳng tới Trương Bồi Nguyên đang trấn giữ trước cửa lớn của Ngọc Hoàng đại điện.

Trương Bồi Nguyên lần này lại lướt người bay về phía sau, An Thanh Nguyên và Hotta Masayoshi cùng các gia thần đồng loạt xông vào trong điện Ngọc Hoàng. Khi họ đặt chân vào trong, trước mắt đột nhiên sáng bừng, bên trong đại điện biến thành một vùng hư không sáng trưng, năm

https://thuviensach.vn

người đứng giữa một không gian trống trơn, xung quanh hoàn toàn không có gì, nhìn bên trái bên phải cũng chỉ thấy có mấy người phe mình mà chẳng thấy bóng dáng Thiên Sư Trương Bồi Nguyên đâu.

Niwa Kumo mỉm cười bước lên trước nói: “Ảo thuật của Thiên Sư thật khiến người ta khâm phục, tại hạ xin phô bày cái xấu vậy.” Vừa nói, anh ta vừa xòe chiếc quạt giấy trên tay ra, vạch một vòng tròn trên không trung, bên trong vòng tròn ấy tối đen như mực, bóng tối tức thì lan rộng ra khắp bốn phía, nhanh chóng phủ lấp lên hư không sáng bừng, trên ngón tay bắt quyết của anh ta ánh lên mấy điểm sáng trắng, chầm chậm chuyển động theo các ngón tay, một ngôi sao năm cánh phát ra ánh sáng trắng từ đầu ngón tay nhảy lên không trung, sau đó bay tản ra năm hướng. Đây là Ngũ tinh thức thần của Niwa Kumo, lơ lửng trên cao, chiếu sáng xung quanh. An Thanh Nguyên và mấy người còn lại thấy Trương Bồi Nguyên đang đứng ở đằng xa, đầu tóc xõa ra, hai tay khoanh trước ngực nghiêng đầu nhìn bọn họ hờ hững như không.

An Thanh Nguyên vươn kiếm xông về phía Trương Bồi Nguyên, người còn chưa tới, tiếng quát đã vang lên: “Trương Thiên Sư, giờ chính là cơ hội để ông lập công, không có thời gian cho ông nghĩ ngợi đâu, hãy giúp hạ quan làm tốt chuyện này, ta có thể đảm bảo giúp ông khôi phục chức vị!” Lời vừa mới dứt, Ngũ tinh thức thần đã tụ thành một luồng ánh sáng trắng, đâm thẳng về phía Trương Bồi Nguyên trước cả An Thanh Nguyên…

Lời của An Thanh Nguyên đã nói trúng vào nỗi đau trong lòng Trương Bồi Nguyên, nhưng lại khiến ông ta càng thêm khinh thường và phẫn nộ. Thì ra Thiên Sư đạo truyền thừa từ thời Hán hai nghìn năm trước, dù thiên hạ thay triều đổi đại ra sao, xưa nay vẫn chưa từng có vị quân vương nào dám coi thường vị trí thống lĩnh Đạo giáo của Thiên Sư, Thiên Sư trong phủ từ xưa đều được các triều hoàng đế phong làm đại quan nhị phẩm. Nhưng đến triều Thanh, triều đình lại độc tôn Phật giáo, đối với Đạo giáo chỉ vỗ về một cách tượng trưng, trong triều có lập ra Đạo lục ty cùng với

https://thuviensach.vn

Tăng lập ty để quản lý đạo sĩ và tăng nhân, nhưng địa vị của Đạo lục ty còn xa mới bằng Tăng lục ty. Thiên Sư thống lĩnh các đạo phái trong thiên hạ vào cung cũng chỉ như con gái do tiểu thiếp sinh ra, không hề được coi trọng. Vả lại, vị trí Thiên Sư trong Đạo lục ty cũng do đạo sĩ Toàn Chân nắm giữ, như vậy địa vị của Thiên Sư đạo đã bị Toàn Chân đạo áp chế.

Đến thời Đạo Quang, cũng chính là lúc Trương Bồi Nguyên tiếp nhận vị trí Thiên Sư chưa lâu, hoàng đế Đạo Quang ra thánh chỉ giáng phẩm cấp của Thiên Sư từ nhị phẩm xuống ngũ phẩm, một lần giáng liền sáu cấp, từ mỗi năm đều vào triều tấn kiến đổi thành từ giờ không cần vào kinh tấn kiến. Trương Bồi Nguyên như bị sét đánh trúng, danh dự hai nghìn năm của Thiên Sư đạo đã bị hủy trong tay ông ta, trách nhiệm lịch sử này, thử hỏi làm sao ông ta gánh vác cho nổi?

Mấy năm nay Trương Bồi Nguyên coi sóc tòa phủ Thiên Sư rộng lớn mà suy bại điêu linh này, nỗi bi thương trong lòng không biết tỏ cùng ai, có nỗi khổ hay chuyện gì không vui cũng chỉ có thể nuốt vào bụng. Bản thân ông ta là Thiên Sư đời thứ sáu mươi, là thống lĩnh trên danh nghĩa của Đạo giáo trong thiên hạ, lẽ nào lại có thể tìm một người mà ôm đầu khóc lóc? Trương Bồi Nguyên ngày ngày đều nhìn sao tính lịch, tìm hiểu xem Đạo giáo còn bao nhiêu tiền đồ, tông pháp hai nghìn năm liệu có bị hủy trong tay mình hay không. Ông ta từ lâu đã chú ý đến thủ ấn và bộ pháp Trảm long quyết mà tổ tiên truyền lại, nhưng lại không biết Lôi thích là gì? Kỳ thư ở nơi đâu? Ông ta từng suy đoán thời đại này có thể kết thúc bởi Trảm long quyết, cũng có thể sẽ nhờ Trảm long quyết mà mở ra một thời đại mới, ông ta cần phải biết kho báu mà tổ tiên truyền lại ấy có thể vãn hồi lại cục thế này hay không. Trương Bồi Nguyên tinh thông thuật chiêm tinh bói toán, biết chắc rằng ngày này sẽ tới, tính thì cũng tính rồi, kết quả cũng có, nhưng chờ đợi là việc khiến người ta vô cùng sốt ruột, dẫu có tính ra được thì sao chứ?

Hôm nay khi có người xông vào điện Giáp Tý, cửa ngầm phía sau điện Hồ Tiên mở ra, Trương Bồi Nguyên liền biết cơ hội đã tới…

https://thuviensach.vn

Khi ông ta hoàn thành sứ mệnh lịch sử của một vị Thiên Sư là truyền thụ Trảm long quyết cho An Long Nhi, thì lại nghe được những lời này từ miệng An Thanh Nguyên, điều này đối với Trương Bồi Nguyên rõ ràng là một sự chế giễu sâu cay. Trải qua nhiều năm chán nản và trầm luân, ông ta đã dần hiểu được một đạo lý, bèn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Ngũ tinh thức thần đang bắn thẳng tới mặt, cao giọng nói: “Tinh thần của Đạo giáo là do triều đình tứ phong ư? Đạo là sáng tạo chính khí và công lý trong trời đất, Đạo là ở lòng người! An Thanh Nguyên, tên cẩu quan nhà ngươi làm mất hết mặt mũi của Thiên Sư đạo rồi!”

Nói dứt lời, ông ta xông tới Ngũ tinh thức thần và trường kiếm của An Thanh Nguyên, đồng thời rút từ sau lưng ra một cây dù Thiên Vương còn cao hơn người, chiếc dù mở ra đánh bay đòn tấn công của Ngũ tinh thức thần, rồi lập tức khép lại, Trương Bồi Nguyên một tay cầm dù hết sức nhẹ nhàng, đâm về phía An Thanh Nguyên, hướng đâm không ngờ lại hệt như đường kiếm của An Thanh Nguyên, cũng không chút khách khí nhắm vào cổ họng của kẻ địch.

Có câu dài một phân là mạnh một phân, trường kiếm của An Thanh Nguyên làm sao có thể so chiều dài với dù Thiên Vương, mũi nhọn của chiếc dù đâm tới cổ họng, anh ta không thể đỡ cũng không thể gạt, chỉ đành lách người né tránh. An Thanh Nguyên nghiêng đầu để mũi dù đâm qua, rồi xoay người lách ra phía sau lưng Trương Bồi Nguyên, định vượt qua ông ta xông vào sâu trong phủ Thiên Sư .

Trương Bồi Nguyên đứng ở đây chính là để ngăn cản mấy kẻ xâm nhập này, sớm đã bất chấp tất cả, dùng phương pháp đóng cửa đánh chó để giải quyết, làm sao có thể để anh ta dễ dàng vượt qua như thế? Ông ta vung dù Thiên Vương xòe ra ném về phía bốn người bọn Hotta Masayoshi, chiếc dù xoay tròn như một bánh xe khổng lồ cắt về bốn người Nhật Bản, còn bản thân ông ta lại nhảy lên không trung, tay kia điểm về phía An Thanh

https://thuviensach.vn

Nguyên, quát lớn: “Định!”, một lá bùa vàng nhanh chóng bay tới sau lưng An Thanh Nguyên.

An Thanh Nguyên sớm đã đoán được sẽ có chiêu này, xoay người phóng ra một luồng kiếm khí bắn vào lá bùa màu vàng. Bùa giấy bị đánh nát thành một đốm hoa lửa, đà phóng đi của anh ta vẫn không dừng lại, nhưng chợt đụng mạnh vào một bức tường đá. Thì ra bùa định thân của Trương Bồi Nguyên chỉ là hư chiêu, mục đích thực sự của ông ta là đánh lạc hướng chú ý của An Thanh Nguyên, hòng thi triển thuật vây khốn của Thiên Sư đạo, Minh Lao chú.

An Thanh Nguyên đưa tay rờ thử thấy tường đá băng lạnh như sắt, ngoảnh đầu nhìn lại, bức tường đã kéo dài ra hình thành nên một nhà ngục bằng đá hình tròn, Trương Bồi Nguyên đang bắt lấy dù Thiên Vương bay trở về tay, quét mạnh về phía Miyabe Ryokura. An Thanh Nguyên sực hiểu ra, đối thủ của anh ta đã không còn quan tâm đến tước vị hay sinh tử, mà muốn rửa sạch sự sỉ nhục của hoàng đế Đạo Quang đối với Thiên Sư đạo, cuộc chiến mà anh ta đang phải đối mặt cũng không còn là cuộc chiến tranh đoạt Long Quyết nữa, mà là sự tranh đấu giữa triều đình Đại Thanh và Thiên Sư đạo…

Trương Bồi Nguyên vừa xông ra khỏi điện Ngọc Hoàng, Trì Tú liền dẫn theo An Long Nhi và Tôn Tồn Chân định rời phủ Thiên Sư theo lối cửa sau, nhưng mới chạy được vài bước, đã nghe ở đằng sau vẳng lại tiếng con Đại Hoa Bối sủa, vừa nghe tiếng, hai người biết ngay nhất định có kẻ lạ mặt tiếp cận vườn sau của phủ Thiên Sư. Vì cửa ngách của phủ Thiên Sư không phải ở vườn sau, rõ ràng là có kẻ cố tình vòng qua vườn sau, mới bị Đại Hoa Bối phát hiện.

Trì Tú không hề biết tiếng chó sủa bên ngoài tường có ý nghĩa gì, nhưng bọn họ lập tức hiểu ra ngay, vì trước mặt đột nhiên xuất hiện hơn hai chục người áo đen bịt mặt, chia thành ba nhóm trái, phải, giữa, ba người đi đầu tiên hai tay cầm trường đao, những người phía sau toàn bộ đều cầm câu

https://thuviensach.vn

liêm, cán câu liêm nối với một sợi xích sắt dài, đầu bên kia còn đeo một quả chùy sắt nhỏ. Ba tên bịt mặt đi đầu lẳng lặng vung đao lên chém về phía ba người họ. Trì Tú giương cung lắp tên, quát hỏi một câu: “Các ngươi là ai?”

Lời còn chưa dứt, đối phương đã xông tới trước mặt, Trì Tú đành phải buông dây cung bắn tên ra, nhưng đối phương tránh né nhanh nhẹn lạ thường, vừa tránh được tên, hai tay đã vung trường đao từ dưới đất hất ngược lên chém xéo về phía Trì Tú. Trì Tú bước chéo một bước né đi, tên bịt mặt lập tức vọt qua sau lưng anh ta, mấy tên cầm câu liêm phía sau lại đánh tới. Kiểu tấn công liên hoàn không gián đoạn này khiến người chỉ được tập luyện đơn đả độc đấu trong thời gian dài như Trì Tú luống cuống tay chân, ra sức né tránh, chỉ biết vung cây cung lên quật loạn xạ đón đỡ đòn tấn công dồn dập của kẻ địch, song trên người vẫn bị chém trúng năm sáu nhát.

An Long Nhi nhớ ra Miyabe Ryokura từng kể với nó về loại người có bộ dạng thế này cùng với những thứ binh khí kỳ quái trước mặt, bèn lớn tiếng kêu lên: “Cẩn thận! Bọn chúng là ninja Nhật Bản, toàn bộ đều là thích khách!” Lời vừa mới dứt, ở cửa điện Hồ Tiên và cục Pháp Lục đã có rất nhiều đạo sĩ chạy ra trợ chiến, bọn họ kêu to: “Đạo huynh tránh ra, bắn tên!” An Long Nhi, Tôn Tồn Chân và Trì Tú xoay người chạy về phía điện Hồ Tiên, cung tên của các đạo sĩ nhắm ra rất chuẩn xác, tất cả đều lướt qua bên cạnh ba người nhắm về đám ninja. Nhưng giữa đám ninja đột nhiên bùng lên một tia sáng chói mắt, trong khoảnh khắc các đạo sĩ nhắm mắt lại, một nhóm ninja đã nhảy lên nóc điện Giáp Tý, một nhóm khác tấn công về phía cửa cục Pháp Lục, còn nhóm thứ ba thì trực chỉ điện Hồ Tiên mà bọn An Long Nhi đang lùi về.

Thì ra hai mươi mấy tên ninja này chính là quân đoàn Nhật Bản vượt biển đến Trung Quốc để giết chết Hotta Masayoshi. Vì ở Nhật Bản, Hotta Masayoshi có sức ảnh hưởng chính trị đặc biệt trong chính quyền Mạc Phủ, phái bảo thủ trong Mạc Phủ đã quyết tâm ám sát ông ta, vì vậy dù bọn

https://thuviensach.vn

Hotta Masayoshi chỉ có bốn người, nhưng kẻ phía sau bức màn đã dùng rất nhiều vàng bạc mời ninja dạn dày kinh nghiệm chiến trường trà trộn vào Trung Quốc, tiến hành truy sát nhà Hotta Masayoshi không ngừng nghỉ.

Khi bốn người nhà Hotta Masayoshi ẩn náu trong chùa Tịnh Cư, ninja đích thực đã để mất dấu bọn họ, nhưng hai tháng sau, chúng lại phát hiện ra nhà Hotta Masayoshi và quan binh Đại Thanh cùng đến núi Long Hổ. Năng lực lần theo dấu vết của đám ninja này cao hơn mấy kẻ tiêu cục chểnh mảng như Đặng Nghiêu nhiều. Bọn họ sớm đã nhận ra Lục Kiều Kiều và An Long Nhi tách ra hai đường đồng thời, khi giám sát ở cung Đại Thượng Thanh, qua đoạn đối thoại giữa Lục Kiều Kiều và An Thanh Nguyên, họ biết được trận huyết chiến này là vì một quyển sách phong thủy thần bí tên là Long Quyết. Yamashita Hagakure không ngăn được hứng thú với thứ bảo vật tầm cỡ này, đầu Hotta Masayoshi tuy đáng tiền, nhưng dẫu sao cũng chỉ hữu hạn, mà Long Quyết lại là bảo vật không thể dùng tiền bạc đong đếm được. Yamashita Hagakure không phải võ sĩ thuộc quyền ai, ninja chỉ trung thành với bản thân họ, nhiệm vụ của chủ thuê phải hoàn thành, mà thứ mình muốn cũng nhất định phải về tay, thế nên sau khi tiềm phục đợi được thời cơ thích hợp nhất, Yamashita Hagakure liền quyết đoán ra tay.

Đám ninja nhảy xuống khỏi nóc điện Giáp Tý ném về phía các đạo sĩ bên dưới một loạt phi tiêu, những phi tiêu hình chữ thập này đánh bay các mũi tên bay tới, đồng thời cũng bắn về những người phát tên, các đạo sĩ không tránh né kịp lần lượt ngã xuống, những người tránh được phi tiêu lập tức đỡ đồng bọn bị thương lùi lại.

Cục Pháp Lục là nơi cất giữ kinh điển đạo gia và hồ sơ giấy tờ, bên trong chỉ không có Trảm long quyết, còn lại toàn là bảo thư bí điển, vì vậy các đạo sĩ trong điện đều liều chết tử thủ. Mấy đạo sĩ đứng sau cửa cục Pháp Lục xông lên đóng cửa lớn lại, cắt đôi đội hình của đám ninja tấn công vào điện, chỉ có mấy tên xông được vào, xem ra bên trong cũng khó tránh khỏi một trường ác đấu.

https://thuviensach.vn

Thủ lĩnh của đám ninja Yamashita Hagakure hiểu rất rõ, đối với ninja, đạo lý duy nhất chính là trực tiếp đạt được mục đích, ở nơi này chỉ có một người duy nhất mang Long Quyết mà thôi. Nghĩ vậy y bổ thẳng tới chỗ An Long Nhi. Nhân lúc tia sáng bùng lên, y nhảy tới trước mặt An Long Nhi chém xả một đao, chợt thấy An Long Nhi cầm một cây gậy ngắn bằng gỗ đen, trong khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi nó đã giơ ngón tay lên vạch vào cây gậy một đạo phù ấn, sau đó dùng cả hai tay vung gậy lên cũng chém bổ vào mặt mình.

Đao của Yamashita Hagakure chém vào đầu An Long Nhi theo phương từ trên xuống, Lôi thích của An Long Nhi cũng ép sát vào lưỡi đao của kẻ địch theo phương từ trên xuống dưới, nhìn từ bên cạnh thì thấy hai người đều dùng một chiêu thức giống nhau, nhưng thực ra, phương hướng công kích và lực đạo lại khác hẳn. Chiêu này tuyệt đối không phải là võ thuật Trung Quốc, đao của Yamashita Hagakure đã bị An Long Nhi khéo léo đẩy lệch đi nửa phân, đao chém xuống nhưng không trúng bất cứ thứ gì, ngược lại còn bị Lôi thích của An Long Nhi đè lên trên. Yamashita Hagakure thấy đao thế đã đứt, đang định nhấc đao lên tiếp tục tấn công, Lôi thích của An Long Nhi đã nương thế hất lên đâm vào cổ họng y, y hét lớn một tiếng, chiêu thức của Kiếm Hào Cực chỉ có ở bản thổ Nhật Bản, tại sao lại xuất hiện trên người một thằng nhóc tóc vàng ở vùng núi Trung Quốc này được chứ?

Chiêu thức đã bị chiếm mất tiên cơ, lùi lại chỉnh đốn rồi tái chiến là chiến thuật tốt nhất, Yamashita Hagakure đột nhiên lùi nhanh một bước né tránh, nhưng An Long Nhi đã liên tiếp bước lên, hai tay giơ Lôi thích chém xả xuống. Những đòn tấn công này không thể trảm sát được Yamashita Hagakure, nhưng lại khiến y phát hiện ra cây gậy bằng gỗ đen kia cứng rắn như gậy sắt, lực đạo và tốc độ chém xuống đều đạt tới cực hạn mà y có thể chống đỡ, đây là do võ công của thằng nhóc này cao cường, hay có liên quan đến cây gậy gỗ đen trong tay nó? Nếu là lý do thứ hai, vậy thì cây gậy này cũng là một bảo vật hiếm có. Lôi thích và Long Quyết đều hấp dẫn lòng

https://thuviensach.vn

tham của Yamashita Hagakure, đồng thời trong lúc chiến đấu y cũng biết được nguồn gốc của những chiêu thức này, y vừa chống đỡ vừa lùi lại, cùng lúc lớn tiếng hét: “Giết thằng lỏi tóc vàng này trước, kiếm thuật của nó là của phái Shinto Munen (Thần Đạo Vô Niệm lưu), nó là người nhà Hotta!”

Câu nói này đã định tính cho An Long Nhi, nếu giết được An Long Nhi, vừa có thể tính là giết chết một gia thần nhà Hotta, lại có thể đoạt được Long Quyết, chuyện một hòn đá ném chết hai con chim này, bất cứ tên ninja nào cũng sẽ dốc toàn lực thực hiện. Vả lại, bọn họ sớm đã biết chuyện Hotta Masayoshi đến Trung Quốc cầu sách, nếu để ông ta có được Long Quyết trong tay, há sẽ chẳng phải hỏng hết mọi chuyện hay sao? Vì vậy, đám ninja vừa nghe thấy Yamashita Hagakure nói, lập tức quay hết mũi giáo chĩa về phía An Long Nhi, từ bốn phương tám hướng tràn tới như nước thủy triều.

An Long Nhi đã không còn là đứa trẻ chỉ biết dùng thể lực chiến đấu như ngày trước nữa, nó dùng Đại Minh Thần hỏa ấn vừa học được khi nãy truyền công lực vào Lôi thích, cây gậy gỗ trên tay nó nhẹ như cán trúc, nhanh như tia chớp, triển khai một cuộc chiến công phòng không ai có thể xen vào với Yamashita Hagakure. Nhưng Yamashita Hagakure là cao thủ ninja được người ta dùng rất nhiều vàng bạc thuê đến Trung Quốc giết người, sở hữu thực lực và võ nghệ cao nhất quân đoàn ninja, y sao có thể bị thực lực của An Long Nhi áp đảo? Mới đầu y liên tiếp thoái lui, chẳng qua chỉ là phương pháp hóa giải cao minh trong lúc trở tay không kịp mà thôi, sau mười mấy chiêu, Yamashita Hagakure đã khống chế ngược lại tiết tấu công kích của đối phương…

Tôn Tồn Chân và An Long Nhi vừa rút vào điện Hồ Tiên, Yamashita Hagakure liền quấn lấy An Long Nhi, hai người lập tức triển khai tấn công phòng thủ dồn dập như bánh xe lửa, ngay cả Tôn Tồn Chân cũng không có cách nào xen vào giữa, nhưng y lại có thể nắm được toàn bộ hành tung của đám ninja còn lại. Phía sau Yamashita Hagakure là hơn hai mươi tên cầm

https://thuviensach.vn

câu liêm gắn xích chờ thời cơ công kích, có điều, mỗi hành vi của hơn hai mươi tên này đều không thoát khỏi thiên nhãn của y. Y giương côn cản ở phía sau điện Hồ Tiên, chặn đám ninja bên ngoài. Đám ninja không ngừng dùng phi tiêu, câu liêm, cũng như trực tiếp tiến công vào Tôn Tồn Chân, nhưng đều bị cây côn bọc kim loại và côn pháp Đại Thánh Thiên mô côn đánh lùi, chốc chốc lại có ninja trúng côn tử thương ngã xuống trước mặt họ Tôn, chẳng mấy chốc, dưới chân y đã chất thêm năm cái xác ninja.

Điện Hồ Tiên không rộng lắm, An Long Nhi tung người lên chủ động nhảy xuống lối vào mê cung dưới lòng đất, nó biết mê cung này được bố trí theo lộ tuyến của bộ pháp Tam nương phu nhân, một tên ninja Nhật Bản rất có thể chưa từng học qua các bộ pháp phức tạp của Đạo giáo, kể cả hắn có trông thấy đồ hình bộ pháp Bát Quái Tam Nương phía trước mê cung thì cũng chưa chắc đã hiểu được gì, càng không nói tới chuyện có thể dựa theo đồ án ấy mà ra khỏi mê cung. An Long Nhi tâm ý đã quyết, liền dẫn dụ Yamashita Hagakure nhanh chóng quay lại mê cung.

Vượt qua gian sảnh trên sàn có khắc hình bát quái, An Long Nhi không kịp tìm kiếm cửa vào mê cung, mà nhảy luôn qua lỗ thủng trên tường do Tôn Tồn Chân dùng côn khoét để tiến vào. Yamashita Hagakure quả nhiên đuổi riết không buông, cũng nhảy vào theo nó. Y đuổi theo qua ba lỗ thủng trên tường, rồi lại qua hai cánh cửa lật, rốt cuộc cũng nhận ra âm mưu của thằng bé tóc vàng này, y đã lọt vào một mê cung tăm tối, xung quanh chỉ có những gian phòng gạch đỏ bốn phía đều không có cửa nẻo gì, bất luận thế nào cũng không thể đi ra được.

Mặc dù đang chiến đấu kịch liệt với quân đoàn ninja, song Tôn Tồn Chân cũng nhận ra An Long Nhi cố ý dẫn dụ Yamashita Hagakure vào mê cung. Y lập tức cảm thấy có vấn đề: đó là một mê cung phức tạp, ngay cả la bàn cũng không phân định được phương hướng; An Long Nhi dẫn dụ kẻ địch vào đó là hành vi thông minh, nhưng bản thân nó liệu có thể ra khỏi nơi đó hay không? An Long Nhi cần có y phối hợp, y không nghĩ ngợi

https://thuviensach.vn

nhiều nữa, lộn ngược một vòng trên không trung về phía điện Hồ Tiên, rồi cũng lao xuống mê cung. Đám ninja đối thủ của y chỉ còn chưa đầy hai chục tên, nhưng tên nào tên đó đều hăng hái đuổi theo Tôn Tồn Chân xuống dưới.

Các đạo sĩ đang phối hợp với Tôn Tồn Chân tác chiến trên mặt đất, phát hiện đám ninja thình lình chuyển hướng một cách kỳ lạ, đồng thời nhận ra trong điện Hồ Tiên mà ngày ngày mình vẫn đi qua không ngờ lại có một cánh cửa ngầm lớn thông xuống lòng đất. Tất cả tuy rằng hết sức kinh ngạc, song cũng không chút do dự đuổi theo xuống mê cung, vì bọn họ đều hiểu rất rõ rằng, nơi đám ninja tấn công vào, nhất định là có thứ chúng muốn nhất. Bảo vệ phủ Thiên Sư, giết hết lũ ninja như đám cường bạo xâm nhập kia, là chức trách của mỗi đạo sĩ nơi này.

https://thuviensach.vn

TRẢM LONG (TẬP 2) - TRANH ĐOẠT LONG QUYẾT

Hồng Trần
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Số Mệnh Vô Minh

Trong giếng nhốt ma khí ở cung Đại Thượng Thanh, chôn vùi Lục Kiều Kiều, Jack và Đặng Nghiêu.

Sau khi ám toán Đặng Nghiêu và Lục Kiều Kiều từ phía sau, khiến họ ngã vào trong giếng, Mục Thác còn dùng nội công Mật tông bít chặt miệng giếng lại, hòng báo mối thù Lục Kiều Kiều giết anh mình.

Ba người bọn Lục Kiều Kiều ngã vào trong giếng, chỉ cảm thấy bên trong có một mùi chua mốc khó chịu xộc lên mũi, không thể hô hấp bình thường. Ba người cứ thế rơi thẳng mười mấy thước xuống đáy giếng phủ đầy cành lá khô, nhưng cái giếng này không hề bằng phẳng, mà là một mặt dốc lớn, ba người ngã dúi dụi vào nhau rồi lập tức bắn ra tiếp tục lăn xuống dưới.

Lúc này, trên miệng giếng vang lên một tiếng nổ lớn, vô số gạch ngói xà nhà gãy rơi xuống đầu họ như thác lũ, may thay, chính dòng lũ những thứ đổ nát này lại mang đến cho bọn họ một luồng không khí mới.

Thì ra vào thời Tống, sau khi cái giếng bị mở ra khiến cho thiên hạ đại loạn, Trương Thiên Sư thời đó đã dùng bùa sắt niêm phong kín lại, đến nay được hơn tám trăm năm. Trong giếng vốn dĩ có vô số cành khô và rác rưởi, bị bịt kín nhiều năm cộng với ma khí tích tụ, đã hình thành nên khí mỏ nồng độ cực cao. Lúc nãy, Lục Kiều Kiều dùng thần hỏa của Thiên Sư đạo khu trừ tà khí trong giếng, đồng thời cũng nhen lên khí mỏ trong đó. Nơi này là

https://thuviensach.vn

đất Thiên Ngục, bên dưới có vô số hang động, khí mỏ bị đốt sẽ lập tức gây nổ liên hoàn dưới lòng đất, khi vụ nổ xảy ra, không khí bùng lên dữ dội, rồi lại lập tức co lại mạnh mẽ, hút vào không khí tươi mới từ bất cứ đường ra nào có thể. Thêm nữa, Mục Thác cố ý đánh sập miệng giếng, lại càng khiến không khí được hút vào mãnh liệt dị thường.

Bọn Lục Kiều Kiều rơi xuống đáy giếng rồi lại tiếp tục trượt xuống, dọc đường tối đen như mực, họ chỉ cảm thấy mặt đất rất dốc, đà trượt không thể dừng lại được, bốn phía đều rất chật hẹp, khiến họ bị va đập đau điếng. Áo giáp trên người Jack và Lục Kiều Kiều cũng bị cọ xát cho rách rưới tả tơi. Đặng Nghiêu vừa gắng hết sức giữ cho bản thân không bị mất trọng tâm trước địa hình dốc, vừa kêu lớn hỏi Lục Kiều Kiều đang ở đâu.

Tiếng kêu thảm của Lục Kiều Kiều và tiếng hồi đáp của Jack làm Đặng Nghiêu rất yên tâm, vì hai người họ đều ở trên đầu y, y không còn phải e ngại điều gì nữa, lập tức miệng niệm mật chú tay bắt kiếm quyết chỉ thẳng xuống dưới, một đạo hỏa lôi đỏ rực phóng ra theo hướng trượt xuống của ba người.

Quầng sáng đỏ bắn vào khoảng không dưới chân họ, men theo quỹ đạo bay ra của quầng sáng họ trông thấy mình đang trượt xuống một hang động dốc dài và khúc khuỷu, con đường phía trước càng lúc càng hẹp. Quầng sáng đỏ bay một lúc lâu ở nơi nó chạm phải khối đá rồi tan đi, họ thấy điểm tận cùng của hang dốc, một khe đá rất hẹp về phía dưới.

Khe đá tận cùng này xem ra chỉ có thể cho hai người lọt qua, vả lại bốn phía xung quanh toàn vách đá đỏ au, bề mặt đá không sắc nhọn nhưng cũng không phải là trơn nhẵn. Đặng Nghiêu trượt xuống đầu tiên, hai chân y choãi ra chống người vào giữa khe đá, sau đó dang hai cánh tay ra chuẩn bị đón bắt Lục Kiều Kiều và Jack. Quả nhiên Đặng Nghiêu mỗi tay bắt được một người, nhưng xung lực mạnh mẽ cũng ép y xuống chỗ thấp nhất trong khe đá.

https://thuviensach.vn

Cùng với tiếng kêu thảm “ai cha” của Đặng Nghiêu, ba người đều đáp đất an toàn. Họ kẹt bên trong khe đá chật hẹp. Lục Kiều Kiều chúc đầu xuồng đất, còn Jack thì vẫn giữ tư thế đứng bình thường, hai người bị vách đá hai bên ép cho dính chặt vào nhau, Jack đang nâng eo Lục Kiều Kiều để cô không trượt thêm xuống dưới. Hai chân Jack giẫm lên đầu và vai Đặng Nghiêu, còn Đặng Nghiêu thì bị kẹp ở chỗ thấp nhất bên dưới khe đá.

Jack là người đầu tiên cất tiếng: “Đặng đại ca, thật xin lỗi, tôi giẫm lên đầu anh rồi.”

Lục Kiều Kiều bị chằn ép đến nỗi méo mó cả mặt mày lại hét lên: “Đừng nhúc nhích, đầu gối của anh thúc vào mũi em rồi đấy!”

Đặng Nghiêu nói: “Không sao, cũng đâu phải cố ý… nghỉ một chốc đã, lát rồi nghĩ cách ra khỏi đây…”

Lục Kiều Kiều bị ngã một phen thừa sống thiếu chết, giờ vẫn chưa hết hoảng hồn, cô nghe thấy Đặng Nghiêu ở bên dưới mình, bèn ngẩng đầu nói với y: “Đặng đại ca… phù… lại phiền huynh cứu chúng tôi lần nữa rồi, huynh… đã cứu chúng tôi rất nhiều lần, thật đúng là quý nhân…”

“Đã quen thân vậy rồi, đừng khách khí…” Đặng Nghiêu chầm chậm nhúc nhích thân mình, rút hai tay ra, vừa nói với Lục Kiều Kiều: “Đúng như cô tính toán, đạo quán bên trên kia đúng là không ra được… nhưng giờ chúng ta như thế này, có được tính là đã xông ra rồi hay không?”

Xương cốt khắp người Lục Kiều Kiều đều đau ê ẩm, giờ đầu chúc xuống đất chân chổng lên trời, lại không thể xoay người trong khe đá, tinh thần đang cực kỳ sa sút, cô thở hồng hộc, rầu rĩ nói: “Chúng ta đã rời khỏi cung Đại Thượng Thanh đâu… chẳng qua là bị vây khốn ở mười tám tầng địa ngục sâu nhất bên dưới điện Phục Ma mà thôi…”

Lúc này Jack chợt lên tiếng: “Anh nhớ ra một chuyện, đám ngồi tù ở miền Tây thịnh hành nhất là đào hầm dưới gầm giường để vượt ngục… vì

https://thuviensach.vn

trên tường bao toàn binh lính, không thể ra từ phía ấy được, chỉ có dưới đất là không ai canh gác…”

Đặng Nghiêu nghe anh nói vậy, cũng có được chút gợi ý: “Có lý lắm, lao ngục không có cửa thoát, nơi yếu nhất đương nhiên không phải cửa, mà chính là bản thân lao ngục ấy.”

Nhưng Lục Kiều Kiều thì khóc rống lên: “Hai người có phải bị va đập cho ngu đi rồi không! Đám tù tội ấy chỉ đào đất thôi, chứ nếu là một gian nhà ngục bốn phía đều là tường đá, nhét người vào giữa khe đá, thì ai thoát ra được?”

Jack chợt thấy trên đầu lạnh buốt, ra là một giọt nước nhỏ xuống đầu, anh liền ngẩng đầu quan sát, xung quanh không có tia sáng nào, càng không nói đến chuyện nhìn rõ được tình hình phía trên. Nhưng tình huống có tệ hại thế nào chăng nữa, thì tìm hiểu hoàn cảnh xung quanh vẫn là quan trọng nhất. Anh lắc lắc chân Lục Kiều Kiều nói: “Kiều Kiều, trong phong thủy nói nơi này là địa hình gì vậy?”

“Á!” Cú lắc của Jack làm Lục Kiều Kiều kêu ré lên, cô hét lớn: “Chân em đau quá!”

Jack vội lần sờ cả hai chân cô một lượt, phát hiện chiếc quần bông của Lục Kiều Kiều rách toạc một lỗ lớn ở đầu gối, thò tay vào trong thấy ẩm ướt, có thể là máu chảy, vả lại vừa chạm vào chỗ đó, Lục Kiều Kiều liền kêu đau dữ dội, Jack nói với cô:

“Kiều Kiều, đầu gối em có thể thể bị gãy xương rồi…”

Đầu gối Lục Kiều Kiều đúng là không chịu nổi đụng chạm, vừa chạm vào đã đau thấu xương, mồ hôi túa ra đầm đìa khắp người. Cô thở hồng hộc hỏi Jack: “Chân em vẫn còn đấy chứ?”

“Còn… còn cả hai chân…”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy vậy, Lục Kiều Kiều mới yên tâm trợn mắt lên: “Hôm qua lúc cầu hôn em anh có nói, dù em bệnh tật hay khỏe mạnh, có chân hay không có chân, anh cũng không bỏ em đấy nhé.”

Jack đau lòng ôm chân Lục Kiều Kiều nói: “Đúng vậy, anh đã nói, nếu chân em mà gãy, anh sẽ cõng em cả đời.”

Lục Kiều Kiều đoán chắc mình sẽ chết ở đây, nhưng nghe Jack nói thế, trong lòng vẫn rất sung sướng, cô cúi đầu hỏi: “Vừa nãy anh nói phong thủy cái gì thế?”

Đặng Nghiêu tiếp lời cô: “Jack hỏi địa hình chỗ này trong phong thủy gọi là gì.”

Lục Kiều Kiều nói: “Chỗ này… chỗ này là đất Thiên Ngục, đá trên núi toàn là màu đỏ, các khối đá trên mặt đất và dưới lòng đất đều có rất nhiều hang động, phương hướng các hang động này lại khác nhau, vì vậy khí lưu và long khí dưới lòng đất cực kỳ hỗn loạn, cũng luôn ẩn chứa những thứ cổ quái, tựa như luồng ma khí lúc nãy chính là thiên hạ độc nhất vô nhị… địa hình này đa phần gặp phải chiến loạn binh hỏa, nói chung là thiên hạ đánh trận gì thì người ở đây cũng dính dáng vào hết.”

Jack nghe nói tới đây, liền mò được trong người cái bật lửa, bật lên xem thương thế của Lục Kiều Kiều, rồi giơ lên cao quá đầu quan sát tình hình xung quanh.

Đầu gối Lục Kiều Kiều bị xây xước sưng vù lên một mảng lớn, chắc là gãy xương; trên đầu anh là một hang động hẹp vươn sâu vào bóng tối, vách động ẩm ướt, có đọng vài giọt nước, trên vách đá còn một số rãnh nước hình thành lâu năm, nhưng trong khe đá nơi họ đang đứng lại không hề có nước đọng.

Jack hỏi Lục Kiều Kiều: “Vừa nãy em nói đất Thiên Ngục có rất nhiều hang động à?”

https://thuviensach.vn

“Ừ.”

“Hai người có nghe thấy tiếng gì không?” Được Jack nhắc nhở, Lục Kiều Kiều chăm chú lắng nghe, quả nhiên nghe thấy có tiếng nước chảy rất nhẹ, xa xôi. Jack lại nhắc Lục Kiều Kiều và Đặng Nghiêu: “Vách động này có nước thấm ra, nhưng chỗ chúng ta đứng lại không có nước đọng, chứng tỏ rằng nước có đường thoát, hai người xem liệu ở gần đây có hang động khác hoặc sông ngầm hay không?”

Đặng Nghiêu dứt khoát nói luôn: “Mặc xác gần đây có hang động hay sông ngầm hay không, chúng ta cũng không thể ở đây chờ chết được, hai người bịt tai vào, tôi chuẩn bị cho nổ đây…”

Y vừa nói xong liền giơ hai tay kết ấn niệm chú, sau đó hai bàn tay giao nhau trước ngực tay trái áp lên vách đá bên phải, tay phải áp lên vách đá bên trái, miệng quát lớn một tiếng: “Phá!” dồn tụ công lực mạnh nhất đời, phát ra Ngũ lôi đồng loạt đánh vào vách đá quanh người.

Sức mạnh sấm sét đánh vào khối đá ở hai bên Đặng Nghiêu, cùng với tiếng nổ ì ầm điếc tai, khối đá dưới bàn tay y bị đánh toát ra hai khe nứt kéo dài đến tận trung tâm, đá vụn bắn tung tóe trên hai cánh tay, ống tay áo của y cũng bị sấm sét chấn động nát bươm, cánh tay to khỏe gân guốc bị đá vụn vạch toát ra những vết máu thịt bầy nhầy. Bên trong khối đá truyền ra tiếng nứt răng rắc, Đặng Nghiêu bắt đầu cảm thấy nền đá dưới chân lơi lỏng, không bao lâu sau, âm thanh nứt nẻ của tảng đá từ xa lan dần đến dưới chân họ Đặng, rồi bên dưới hẫng một cái, ba người lại rơi xuống lần nữa cùng với vô số khối đá lớn.

Trong mắt Đặng Nghiêu xuất hiện một mảnh sáng trắng, y đã ở trong bóng tối quá lâu, mắt bị lóa không mở ra được, thứ y trông thấy chỉ có bóng tối mịt mù. Trong lúc rơi xuống, y lờ mờ trông thấy trong bóng tối phía trên đỉnh đầu, Jack đang ôm ngược Lục Kiều Kiều, bên cạnh hai người họ là vô số những tảng đá lớn, tất cả đều đang ở trên đầu y, đổ ập xuống phía y. Tình

https://thuviensach.vn

hình vô cùng nguy cấp, nhưng hoàn cảnh lại không cho y quá nhiều thời gian suy nghĩ, lúc Đặng Nghiêu nhìn rõ tình hình bên trên, lại chợt cảm thấy mình mẩy lạnh toát, người đã rơi xuống nước.

Đặng Nghiêu chìm xuống rồi lại ngẩng đầu lên, thấy bốn phía là nước trong như ngọc bích, Jack và Lục Kiều Kiều cũng rơi xuống nước, y vươn tay ra kéo Lục Kiều Kiều rồi dồn hết sức bơi về phía trước. Y biết những tảng đá lớn màu đỏ sẽ rơi xuống ngay bây giờ, mỗi tảng đều có thể đập chết người, dù bơi về hướng nào cũng an toàn hơn là ở một chỗ dưới cơn mưa đá oanh kích.

Vô số tảng đá rơi xuống nước tạo nên chấn động mạnh mẽ và những tiếng ầm ầm vang dội, nước xung quanh cuộn lên ập về phía ba người đang lặn ra phía ngoài, chốc chốc lại có một tảng đá lớn rơi xuống bên cạnh họ làm cuộn lên bọt khí cùng những xoáy nước cuồn cuộn, Đặng Nghiêu và Jack kéo theo Lục Kiều Kiều bất chấp tất cả lặn một mạch ra khỏi phạm vi đá rơi.

Mắt cả bọn bắt đầu thích ứng với môi trường, đã có thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh, ba người trồi lên khỏi mặt nước mới phát hiện ra mình đã nổi lên giữa dòng sông Lô Khê bên dưới chân núi Long Hổ. Hai bờ sông Lô Khê là vách đá đỏ dựng đứng, khe nứt trong lòng núi bên dưới giếng phong ấn đã đưa bọn họ đến chân một vách đá, lại có Đặng Nghiêu trí dũng song toàn đánh vỡ nham thạch dưới chân, khiến cả bọn rơi xuống dòng nước mà thoát ra ngoài.

Lục Kiều Kiều vừa nổi lên mặt nước liền ho sặc ho sụa, Jack và Đặng Nghiêu thì mừng rỡ đập tay ăn mừng, hai người kéo Lục Kiều Kiều bơi lên bờ, Đặng Nghiêu bảo Jack: “Ở lại chăm sóc cho Lục Kiều Kiều, tìm quần áo khô cho cô ấy mặc vào, tôi phải đi phủ Thiên Sư ngay, ca ca của cô ấy nhất định sẽ đến đó, nếu vậy thì Long Nhi và Tôn Tồn Chân chết là cái chắc.”

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều lại run cầm cập nói: “Tôi tôi tôi tôi tôi cũng muốn đi phủ Thiên Thiên Thiên Sư, tôi tôi tôi tôi tôi tôi muốn biết Long Nhi lấy được Trảm long quyết chưa chưa chưa…”

Cô vừa nói vừa toan đứng lên, nhưng cảm giác đau nhói ở đầu gối tức thì khiến cô ngã vào lòng Jack, Jack lập tức xoay người vòng tay cõng Lục Kiều Kiều lên lưng, nói với Đặng Nghiêu: “Đặng đại ca, chúng ta cùng đi.”

Phủ Thiên Sư vốn chỉ cách cung Đại Thượng Thanh nửa canh giờ đi bộ, giờ họ rơi từ miệng giếng xuống khe đá trong lòng núi, rồi lại trượt xuống sông Lô Khê, coi như đã đi đường tắt xuống núi. An Thanh Nguyên và người nhà Hotta xuất phát không lâu, bọn Lục Kiều Kiều cũng đuổi theo về phía phủ Thiên Sư. Bọn họ nhanh chóng chạy tới trấn Thượng Thanh, đến trước cửa phủ, thấy bên ngoài cánh cổng cao lớn của tòa phủ đệ có một hàng ngựa, vừa nhìn đã biết là của đám người An Thanh Nguyên. Kim Lập Đức đang nhàn tản ngồi dưới chân ngựa, vừa trông thấy bọn Đặng Nghiêu chạy tới, y liền bước lên đón: “Lão Tiêu, nghe Quốc sư nói huynh phản rồi à? Sao lại thế, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Đặng Nghiêu vừa thấy Kim Lập Đức cũng tỏ ra rất quan tâm: “Phản hay không phản khó nói lắm, giờ không giải thích rạch ròi được, lúc nào rảnh rỗi nói sau nhé. Sao huynh lại ở đây, tình hình thế nào rồi? Quốc sư đâu?”

“Quốc sư và mấy người Nhật Bản đạp cửa xông vào, vừa nãy đánh một trận long trời lở đất trong ấy, giờ lại không thấy có động tĩnh gì nữa…”

Đặng Nghiêu ngơ ngác không hiểu, y ngạc nhiên hỏi: “Bên trong đánh đến long trời lở đất, công phu của huynh cao cường như vậy lại ngồi ở đây làm gì?”

“Phì, vừa nãy lúc tới đây tôi ngã từ trên ngựa xuống, bị thương gân cốt ở chân đau muốn chết đi sống lại, đành phải ở đây trông ngựa cho bọn họ…”

https://thuviensach.vn

Đặng Nghiêu đưa mắt nhìn Kim Lập Đức vẻ dò xét, vị đại nội phong thủy sư này gầy nhỏ nhưng mặt mày hồng hào, chạy được nhảy được, vừa nhìn đã biết là giở trò để trốn tránh công vụ, hồi tưởng lại, trước đây lão yêu tinh này cũng đã nhiều lần như vậy. Y vỗ mạnh lên vai Kim Lập Đức, nói với giọng đầy ẩn ý: “Bảo trọng, việc gì nên làm thì cứ làm thôi, huynh đệ vào trong đây.”

Ba người bọn Lục Kiều Kiều chạy một mạch vào phủ Thiên Sư, đi qua vô số cổng chào và thần điện, cuối cùng đi qua điện Ngọc Hoàng tới chỗ điện Hồ Tiên. Dọc đường, chỉ thấy khắp nơi bừa bãi, một vài nữ nhân đang chăm sóc cho các đạo sĩ bị thương, dưới đất còn mấy thi thể người áo đen, quả nhiên đúng như lời Kim Lập Đức nói, không thấy đánh nhau nữa.

Lục Kiều Kiều sớm đã đọc thuộc mật quyết tìm sách mà cha cô truyền cho, cô cũng như An Long Nhi, nhanh chóng dựa theo mật quyết tìm đến phía trước điện Giáp Tý, Đặng Nghiêu vung chưởng đánh bay cửa lớn đại điện, họ trông thấy ở ngay phía trước có một miệng hang rộng chừng một trượng, thông thẳng xuống lòng đất tối tăm. Vừa thấy cảnh tượng này, Lục Kiều Kiều liền biết An Long Nhi đã thuận lợi phá giải được mật quyết tiến vào địa cung. Đặng Nghiêu đề nghị nhảy xuống, nhưng Lục Kiều Kiều lại sống chết không chịu, vừa mới thoát chết trong một cái giếng, giờ lại bảo cô nhảy xuống một cái giếng không biết bên dưới có gì, Lục Kiều Kiều thực sự không thể chấp nhận nổi cuộc sống kiểu ấy. Vì vậy, bọn họ liền quay ra ngoài tỉ mỉ tìm kiếm lần nữa, chẳng mấy chốc đã phát hiện cửa ngầm đi xuống mê cung dưới lòng đất phía sau điện Hồ Tiên.

Đi qua cửa ngầm xuống cầu thang đá kéo dài, rồi qua một cánh cửa lật, họ tiến vào một gian đại sảnh trên sàn vẽ hình bát quái, bên trên bát quái có có đồ hình bộ pháp Tam Nương canh bộ mà Lục Kiều Kiều rất quen thuộc, trong đại sảnh chỉ có thi thể một người áo đen và hai đạo sĩ, có thể đoán được nơi này từng xảy ra một trận ác đấu. Bốn phía xung quanh đại sảnh toàn là tường gạch đỏ, trên một mặt tường có lỗ thủng to như cái sọt, Lục

https://thuviensach.vn

Kiều Kiều vừa nhìn liền biết ngay đây là lỗ được khoét từ phía bên kia ra, vì trên sàn đã có đồ hình bộ pháp Tam Nương canh bộ, nếu đây là đường đi vào, thì người đi từ gian phòng này sẽ không cần phải đục tường mà đi như thế. Cái lỗ trên tường chỉ chứng tỏ có người từng xông từ bên trong ra ngoài theo lối này, và rất có thể người đó chính là An Long Nhi và Tôn Tồn Chân từ điện Giáp Tý đi vào.

Đột nhiên, bên ngoài gian đại sảnh thấp thoáng vẳng lại tiếng kêu thảm thiết, khiến ba người hết sức căng thẳng. Lục Kiều Kiều bấm đốt ngón tay tính toán, biết được trong phòng còn có phòng, phía bên kia bức tường, có kẻ đang sát nhân. Phủ Thiên Sư lúc này vẫn chưa kết thúc ác chiến, bên ngoài kia vẫn còn buộc ngựa của An Thanh Nguyên và bốn người Nhật Bản, chứng tỏ bọn An Thanh Nguyên đang ở trong phủ Thiên Sư và chưa có được Long Quyết, bọn Lục Kiều Kiều cũng sẽ lập tức phải đối mặt với một cuộc chém giết.

Jack cõng Lục Kiều Kiều trên lưng, nhặt câu liêm có gắn sợi xích dài sáu thước bên cạnh xác người áo đen dưới đất lên, anh quấn chặt một đầu dây xích vào cổ tay mình, đưa câu liêm cho Lục Kiều Kiều. Hai người họ đã không cần phải dùng lời để giải thích gì với nhau nữa, Lục Kiều Kiều biết Jack sẽ cõng cô xông thẳng vào trong, Jack chính là ngựa của cô, dây xích này chính là cương ngựa, chỉ cần cô không buông câu liêm, Jack cũng tuyệt đối không buông sợi dây xích nối liền giữa hai người.

Lục Kiều Kiều ở trên lưng Jack đón lấy câu liêm, không nói không rằng quấn luôn đoạn xích nối với cán câu liêm vào cổ tay phải của mình, tay cầm câu liêm, khẽ hôn lên cổ Jack từ phía sau, rồi thì thầm bên tai anh: “Đi thôi, kể cả em có chết, sợi xích này cũng sẽ quấn trên tay em.”

Đặng Nghiêu nhặt thanh trường kiếm bên cạnh xác chết một đạo sĩ, theo chỉ dẫn của Lục Kiều Kiều, ba người tìm được cửa vào mê cung trên tường một cách chuẩn xác, rồi lặng lẽ tiến vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Đặng Nghiêu một tay cầm đuốc, một tay cầm trường kiếm bảo vệ bên cạnh Lục Kiều Kiều, chầm chậm lần mò tiến lên theo lộ tuyến của bộ pháp Tam Nương. Các gian phòng bên trong đều giống hệt nhau, họ lẳng lặng ghi nhớ những gian phòng từng đi qua, chăm chú lắng nghe âm thanh từ các phòng khác. Không biết tại các phòng xung quanh họ không có người, hay là vách tường cách âm hiệu quả mà dọc đường chỉ thấy tối đen như mực và tĩnh lặng rợn người.

Tuyến đường họ đi hoàn toàn phù hợp với tuyến đường phá giải mê cung, mỗi gian phòng trên tuyến đường này đều trống huơ trống hoác, cũng không thấy có dấu vết đánh nhau. Ba người đang nghi hoặc, thì đã đến một gian phòng chính giữa đặt một cái lồng sắt lớn. Cửa lồng mở to, trên tường có bốn giá cắm đuốc, nhưng chỉ còn hai cây đuốc, bọn Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn nhau, đều ngầm hiểu nơi này chính là nơi An Long Nhi và Tôn Tồn Chân bắt đầu tiến vào mê cung.

Lục Kiều Kiều nói với Đặng Nghiêu: “Đặng đại ca, chúng ta phải tìm Long Nhi, nhưng nếu lúc này nó lại đi ra thì chúng ta không kịp chặn nó, hay là huynh đến chỗ lối ra bên ngoài sảnh đợi nó, lúc chúng tôi ra cũng có người tiếp ứng.”

Nhưng Đặng Nghiêu lại nói: “Cô đang bị thương, Jack cõng cô cũng không tiện vận động, hai người ra ngoài trước đi, để tôi tìm Long Nhi được rồi.”

“Tôi không mệt, Lục Kiều Kiều nhẹ lắm, khà khà.” Jack trông có vẻ rất thoải mái, nhưng anh lại nghe thấy Lục Kiều Kiều nói vậy cũng được, để cho Đặng Nghiêu tìm người, còn bọn họ ra ngoài chờ, liền cõng Lục Kiều Kiều theo đường cũ trở ra. Đặng Nghiêu thì đẩy một cánh cửa lật khác, rời khỏi tuyến đường theo bộ pháp Tam Nương canh bộ, tùy cơ tìm kiếm trong mê cung.

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều và Jack lùi lại hai gian phòng, đẩy cánh cửa lật tiếp theo, trong phòng liền vang lên tiếng rít gió vù vù, còn kèm theo cả tiếng ọc ọc phát ra từ trong cổ họng. Lục Kiều Kiều thầm run lên, bàn tay rịn mồ hôi. Âm thanh này cô đã từng nghe, trong Kỳ môn ảo trận bên bờ sông Cán Giang, khi thanh Tụ lý đao trong tay thọc vào cổ họng một người bịt mặt, cổ họng kẻ ấy phun máu thành vòi cũng phát ra âm thanh hệt như vậy. Lúc đó, âm thanh này còn phát ra ở ngay bên tai cô, rõ ràng đến độ khiến người ta lạnh người.

Jack không đi vào ngay mà dùng chân chặn cửa, để Lục Kiều Kiều thò đuốc soi vào bên trong, họ trông thấy một mảng máu lớn phun lên tường, một đạo sĩ nét mặt bình tĩnh đang dựa vào góc tường co giật, cổ họng bị cắt một vết sâu, máu không ngừng tuôn ra khỏi bàn tay đang bịt chặt vết thương của anh ta.

Nhát đao này vừa nhanh vừa sâu, lại còn rất mới, hẳn người xuất đao vẫn còn ở trong phòng, lúc này không thể cứu đạo sĩ được, mạo hiểm xông vào, thanh đao ấy rất có thể chém về phía họ. Lục Kiều Kiều đưa mắt nhìn đạo sĩ, đang định giơ đuốc nhìn lên thì trên không chợt vang lên tiếng xích sắt loảng xoảng cùng tiếng rít gió gấp gáp, một thanh câu liêm gắn dây xích từ trên một góc trần nhà nhanh chóng quét xuống đầu cô.

Lục Kiều Kiều hét lớn một tiếng “lùi”, giơ câu liêm lên vung một cái trước mặt, đánh bật thanh câu liêm của đối phương khỏi đường bay ban đầu, nhưng thanh câu liêm của cô cũng bị chấn động tuột khỏi tay. Jack vừa nghe hiệu lệnh rút lui, nửa bước chân đã đặt vào phòng lập tức rút về, tiện thể còn nhấc chân đá cửa lật đóng lại.

Lục Kiều Kiều giật sợi xích như kéo cương ngựa, Jack lách ngang nấp sang bên cạnh cánh cửa; cô rung rung sợi xích buộc ở cổ tay, giật thanh câu liêm trở về cầm chặt lấy, giơ cao quá đầu, bàn tay cô hơi run run, chỉ cần khe cửa có chút động tĩnh gì, cô sẽ lập tức chém thẳng xuống.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa lật lặng lẽ hé ra một chút, một quả cầu nhỏ bốc khói ném vào căn phòng Lục Kiều Kiều và Jack đứng, Lục Kiều Kiều đang căng thẳng cực độ, vừa thấy có động tĩnh, tức khắc dùng hết sức chém xuống, ánh bạc lóe lên nhưng chỉ chém vào khoảng không, còn cô vì dùng sức quá mạnh mà suýt ngã khỏi lưng Jack. Lục Kiều Kiều thấy chém trượt, lại có quả cầu khói bay vào phòng, không biết lát nữa quả cầu này sẽ có biến hóa gì, liền tức tối quát lớn: “Dừng! Đạp cửa!” đoạn kéo Jack tới trước cánh cửa lật, Jack và Lục Kiều Kiều đã tâm ý tương thông, anh biết cầu khói bay vào trước, bước tiếp theo nhất định đối phương sẽ xông vào, lúc này không đạp cửa thì còn đợi tới bao giờ nữa?

Đạp mạnh vào cánh cửa đang hé ra, phía bên kia quả nhiên đập phải một người, chỉ nghe một tiếng rú “á” thảm thiết, cánh cửa bật ngược trở về, khép lại trên tường. Jack nói: “Ha ha, đập vỡ mũi rồi!” đoạn tung chân đá thêm cú nữa rồi lách sang một bên.

Quả cầu tỏa khói mù mịt, kèm theo mùi khó ngửi xộc lên mũi, khói nhanh chóng tỏa lan khắp xung quanh. Jack lập tức ho khù khụ, Lục Kiều Kiều nhân lúc mình chưa bị sặc khói, ném cây đuốc trong tay trái sang phía bên kia cửa lật, tay bắt kiếm quyết miệng niệm chú ngữ, tỉ mỉ vạch trên không trung một đạo Thanh phong phù của Thiên Sư đạo, sau đó chỉ ngón tay về phía cánh cửa. Trong phòng tức khắc cuộn lên một cơn gió, thổi hết khói về phía gian phòng có tên ninja. Bên phòng kia lập tức có người dập tắt đuốc, nhưng lại không ngờ khói sẽ cuộn sang phía phòng mình, tiếng ho vang lên ngay tắp lự. Lục Kiều Kiều đẩy một cái lên vai Jack toan xông qua, nhưng anh lại “suỵt” một tiếng, dùng tay nâng câu liêm của Lục Kiều Kiều lên, đứng bên cạnh cánh cửa lật.

Trước cửa quả nhiên có động tĩnh, một luồng gió mạnh lướt qua, Lục Kiều Kiều hét lớn: “Chém!” câu liêm từ trên chém xả xuống. Tay cô có cảm giác chém trúng người, người đó hự lên một tiếng, rồi lăn vào bức tường phía bên kia, nhưng lưỡi câu liêm chém xuống quá mạnh nên đã cắm vào

https://thuviensach.vn

người đối phương không thể rút ra, khiến Lục Kiều Kiều và Jack cũng ngã lăn

ra đất.

Lục Kiều Kiều ngồi dưới đất trông thấy một người khác ở trong phòng đang vung đao chém về phía vị trí họ vừa đứng lúc nãy. Thì ra đối phương có hai tên ninja xông sang phòng bên này, nhưng vì tốc độ quá nhanh, người bị cô chém trúng lại là tên theo phía sau. Lục Kiều Kiều vừa ho sặc sụa, hai tay vừa ra sức lay động thanh câu liêm cắm trên người đối phương, toan rút nó ra. Jack thì tranh thủ bóng tối, kéo sợi xích sắt, lăn ra xa Lục Kiều Kiều mấy bước, cổ tay rung một cái cuộn dây xích thành một vòng, quăng vào tên ninja còn lại đang ho sù sụ.

Tên ninja đã biết đồng bọn bị giết, đâu dễ gì bị dây xích quăng trúng, hắn men theo góc tường, lùi mấy bước phóng lên trần tránh khỏi sợi xích, rồi lập tức từ bên trên bổ tới chỗ Lục Kiều Kiều.

Mặc dù trong mê cung tối om, lại không có đuốc, nhưng tên ninja này biết, nơi đồng bọn mình chết cũng nhất định là nơi kẻ địch đang hiện diện, vả lại, Lục Kiều Kiều đang ho sặc sụa, chỉ dựa vào thính giác cũng có thể nhận biết được vị trí của cô.

Thời gian quá ngắn, thanh câu liêm của vẫn chưa rút về được, đã nghe trên không trung có tiếng gió rít, tay cô quấn trên xích sắt không thể rút ra, đương nhiên cũng không thể tránh né đòn tấn công của đối phương, cô lập tức giơ tay còn lại rút Tụ lý đao thuận thế vung ra. Jack cũng biết cú ném của mình bị trượt, đối thủ đang từ trên cao bổ xuống chỗ Lục Kiều Kiều, anh lập tức bật dậy khỏi sàn nhà, dang rộng hai tay nhào về phía tên ninja.

Tên ninja đang ở trên không bị Jack ôm chân kéo xuống đất, hai tay hắn chống xuống sàn nhà, lật người bắt chéo hai chân kẹp cổ Jack, đang định kéo anh lại bên cạnh để chém giết, thì chợt phát hiện đầu mình bị Lục Kiều

https://thuviensach.vn

Kiều ôm chặt, đồng thời trên cổ mát lạnh, một luồng khí mát rượi từ cổ họng ùa vào khoang ngực, hóa ra cổ họng đã bị thanh Tụ lý đao cắt lìa.

Jack thấy hai tên ninja đã bị giết, lập tức cõng Lục Kiều Kiều toàn thân đầm đìa máu trên lưng, để cô cầm bật lửa, tiếp tục chạy về phía trước. Họ theo đường cũ đi qua mấy gian phòng nữa, dọc đường trông thấy xác các đạo sĩ la liệt, đang định đẩy một cánh cửa ra, chợt thấp thoáng nghe thấy bên kia tường có tiếng binh khí va chạm nhau, rồi cửa lật bị người ta đẩy ra, Lục Kiều Kiều vội vàng tắt lửa, vung câu liêm chém về phía cánh cửa mở ở độ cao ngang đầu người.

Cùng với một tiếng "Đừng chém! Là tôi đây!" Cánh tay vung đao của Lục Kiều Kiều bị một bàn tay tóm lấy, Jack và Lục Kiều Kiều cũng mừng rỡ reo lên: "Tôn Tồn Chân?"

Tôn Tồn Chân lách người vào phòng, lập tức kể vắn tắt cho Lục Kiều Kiều nghe tình hình từ lúc y tiến vào mê cung, thì ra Tôn Tồn Chân muốn tìm An Long Nhi, nên đã dẫn luôn cả mười mấy tên ninja và một đám đạo sĩ cùng vào mê cung, giờ nơi này đã biến thành một địa ngục máu tanh tối như mực, trong mỗi căn phòng bất cứ giây phút nào đều có thể xảy ra tàn sát.

Tôn Tồn Chân nói: "Để tôi bảo vệ hai người ra sảnh bên ngoài, sau đó quay lại tìm Long Nhi, nếu gặp Đặng Nghiêu tôi cũng sẽ gọi ông ta luôn." Ba người bàn bạc xong xuôi vội vàng dựa theo tuyến đường của bộ pháp Tam Nương canh bộ lùi ra sảnh phía ngoài.

Vừa bước vào một gian phòng khác, Tôn Tồn Chân đã đưa tay ấn Jack dừng lại, còn suỵt một tiếng ra hiệu cho hai người đừng nói chuyện. Trong bóng tối, Jack và Lục Kiều Kiều không thấy gì cũng không nghe có bất cứ âm thanh nào, nhất thời không hiểu họ Tôn đang làm gì, đành đứng yên bất động, hết sức đề phòng.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên có tiếng tường vỡ ầm ầm cùng tiếng hét thê thảm, sau đó Tôn Tồn Chân lại kéo Jack đi qua một cánh cửa khác.

Jack và Lục Kiều Kiều không nhìn thấy gì, chỉ nghe mà rởn tóc gáy, Lục Kiều Kiều khẽ hỏi Tôn Tồn Chân: “Này, vừa nãy huynh làm gì thế? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôn Tồn Chân không trả lời, lại “suỵt” thêm một tiếng nữa, Lục Kiều Kiều lập tức ngậm miệng, lẳng lặng cầm bật lửa trên tay.

Quả nhiên trong bóng tối lại có tiếng ầm ầm, đồng thời cạnh tường phát ra tiếng kêu thê thảm, Lục Kiều Kiều liền bật lửa, trong khoảnh khắc tia lửa lóe lên, bọn họ trông thấy Tôn Tồn Chân rút thanh Tề mi côn đầu bọc kim loại từ trên tường về, đang nghiêng người phát lực đâm về phía một bức tường khác, đầu côn nhuốm đầy máu tươi còn đang bắn tung tóe. Trong mắt họ, Tôn Tồn Chân đã biến thành một hình ảnh động lòng người.

Bốn phía lại trở thành tối om như mực, đúng như dự đoán, lại một tràng tiếng ầm ầm và tiếng rú thảm, đầu óc Lục Kiều Kiều trống rỗng, lòng đau nhói lên. Cô thấy mũi mình cay cay, đánh lửa sáng lên, nhìn Tôn Tồn Chân rút thanh Tề mi côn lại đứng trước mặt mình và Jack. Cô run run giọng hỏi y: “Huynh có thể nhìn thấy những người đứng ở sát tường đó à?”

Tôn Tồn Chân gật gật đầu.

“Sau khi mở thiên nhãn đều như vậy à?”

Tôn Tồn Chân không trả lời câu hỏi của Lục Kiều Kiều, dùng côn làm trụ xoay lưng lại với cô và Jack, hơi cúi thấp đầu, từ bờ vai y, Lục Kiều Kiều nhìn thấy vẻ yếu ớt và bi thương.

“Huynh xoay người lại cũng có thể nhìn thấy chúng tôi đúng không?”

“…”

https://thuviensach.vn

Lục Kiều Kiều thấp giọng lẩm bẩm: “Đêm qua huynh có thể thấy chúng tôi trong phòng…”

Bóng lưng Tôn Tồn Chân khẽ run rẩy, ba người trầm mặc một lúc, Tôn Tồn Chân không nói không rằng đi sang phía một bức tường khác, vung côn đâm vào mặt tường.

Tường đổ, tiếng rú thảm thiết. Tôn Tồn Chân đánh hai đường côn giao nhau thành hình chữ thập, đục một lỗ lớn trên tường, tung mình nhảy vào một gian phòng khác, chân đạp lên xác chết vừa ngã xuống, thanh Tề mi côn đâm về phía một tên ninja cầm trường đao khác.

Trường côn rút ra, tên ninja còn chưa ngã xuống, Tôn Tồn Chân đã gầm lên giận dữ khiến người ta rúng động tâm can, múa cây côn trên đỉnh đầu thành một vầng sáng lạnh lẽo như vầng nguyệt, dưới ánh sáng của chiếc bật lửa, hàn quang tựa như một lưỡi đao đầy máu chém xả xuống đầu tên ninja kia.

Cùng với tiếng va đập như xương gãy, tên ninja văng ra đập người vào tường rồi trượt xuống đất, đầu bị đập nát thành những mảnh nhỏ dính trên tường, chầm chậm chảy xuống.

Toàn thân Lục Kiều Kiều run lên bần bật, cô không ngờ trên đời này lại có thứ năng lực nhìn xuyên tường như thế, cũng không ngờ trường côn của Tôn Tồn Chân đã biến thành đao; cô vẫn đang cố gắng hồi tưởng lại phản ứng của Tôn Tồn Chân buổi sáng sau khi Jack qua đêm ở phòng mình.

Y có đố kỵ không? Y có thương tâm không? Nhưng Lục Kiều Kiều biết, y đang kiềm chế, và vẫn đi theo mình, không hề đổi thay.

Tiếng hét và cách thức giết người tàn bạo của Tôn Tồn Chân khiến Jack hoảng sợ lùi lại hai bước, qua những lời đối đáp của y với Lục Kiều Kiều, anh đại khái cũng đoán biết được tâm trạng họ Tôn lúc này. Nhưng anh

https://thuviensach.vn

chẳng phải cũng yêu cùng một người với y hay sao? Cho dù rất tiếc cho y, nhưng anh có thể làm gì đây?

Tôn Tồn Chân không kéo Jack đi về phía trước nữa, y lẳng lặng xông thẳng tới, lần lượt vung côn đánh sập những bức tường trước mặt. Gặp phải phòng nào có ninja, y không đợi chờ hay âm thầm cách vách giết người nữa, mà xông thẳng tới trước đánh phủ đầu, điên cuồng trút hết bực bội và phẫn nộ vào thanh Tề mi côn.

Ba người giẫm lên một con đường máu, nhanh chóng trở lại gian đại sảnh có khảm hình Bát quái đồ trên sàn nhà, cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn khác với những gì họ trông thấy lúc tiến vào.

Sau khi phá vỡ tường gạch, đà lao của Tôn Tồn Chân không hề giảm đi, y xông thẳng tới bức tường đối diện, rồi dừng phắt lại sát tường, trường côn vung ngược quét về phía một người áo xám cầm đao, đầu côn bị đối phương vung đao chặn lấy làm bắn ra một đóa hoa lửa chói mắt cùng tiếng sắt thép rổn rảng, người áo xám cũng thuận thế lùi về sau làm giảm bớt lực đạo. Hắn chính là thủ lĩnh của quân đoàn ninja Yamashita Hagakure.

Lục Kiều Kiều và Jack từ trong lỗ trên tường chui ra mới nhìn thấy, An Long Nhi đang bị năm tên ninja ép vào một góc tường vây công, vì vậy Tôn Tồn Chân vừa xông ra sảnh ngoài đã lập tức vung côn lên giải vây cho nó.

An Long Nhi đã bị năm tên ninja chém cho bị thương khắp người, mặt mũi sưng vù, khóe miệng rỉ máu. Nó cầm Lôi thích trên tay, ánh mắt cuồng bạo khổ chiến, bất kể tránh né tới đâu, trước mặt cũng mọc ra ngay một tên ninja chém tới. Nó thấy Lục Kiều Kiều và Tôn Tồn Chân xuất hiện, nhưng không hề rút khỏi vòng chiến đấu, mà ngược lại còn gầm lên hăng hái, dốc toàn lực phản công bọn ninja.

Tôn Tồn Chân vừa xông ra liền tập kích Yamashita Hagakure từ phía sau, vốn muốn giải vây cho An Long Nhi, nhưng câu đầu tiên An Long Nhi

https://thuviensach.vn

thốt lên lại không phải là chào hỏi Lục Kiều Kiều và họ Tôn, mà là hét bảo Tôn Tồn Chân: “Tránh ra, để tôi giết hắn!”

Lời vừa dứt, nó dùng Lôi thích hất văng câu liêm của những tên ninja khác, vung gậy bổ về phía Yamashita Hagakure. Tôn Tồn Chân nghe nó nói thế, lập tức lăn người đổi vị trí với Yamashita Hagakure, lướt qua bên cạnh An Long Nhi, lao thẳng tới bốn tên ninja dùng câu liêm.

Bên kia Tôn Tồn Chân đuổi giết bọn ninja, còn bên này An Long Nhi và Yamashita Hagakure cũng bắt đầu triển khai một trận kịch chiến lấy yếu địch mạnh.

Lục Kiều Kiều chỉ thấy An Long Nhi sử dụng kiếm chiêu nhanh nhẹn lão luyện đối kháng với Yamashita Hagakure, chiêu nào cũng lấy công đối công, hoàn toàn không quan tâm gì đến sự sống chết của bản thân. Cây Lôi thích đen tuyền lấp loáng sáng bóng lên, mỗi chiêu đánh ra, đều mang theo tiếng rít sắc bén. Yamashita Hagakure là ninja được người ta dùng tiền thuê, hắn chỉ bán bản lĩnh giết người, chứ không bán mạng, bởi vậy, trong tình huống một kẻ cần mạng còn một kẻ bất cần, An Long Nhi cũng miễn cưỡng đánh ngang tay được với đối thủ.

Trừ đi sự chênh lệch về chiêu thức, lực đạo và tốc độ của Lôi thích trên tay An Long Nhi cũng đủ đối kháng với một võ thuật gia, trình độ này Lục Kiều Kiều chưa từng thấy qua. Cô có nghe Tôn Tồn Chân nói An Long Nhi đã học được tâm pháp Long Quyết từ Trương Thiên Sư, võ học được nâng lên hắn một bậc như vậy, hắn chính là biểu hiện của tâm pháp Long Quyết.

An Long Nhi và Yamashita Hagakure quấn lấy nhau, ngay cả Tôn Tồn Chân cũng không thể nhúng tay vào, Lục Kiều Kiều và Jack đều không phải cao thủ võ lâm, ở bên cạnh lại càng không biết ra tay thế nào, cô hét lên với An Long Nhi: “Đừng cậy mạnh! Mau lùi lại, Đặng đại ca sẽ lại đây giúp chúng ta, mau lùi lại đi!’

https://thuviensach.vn

An Long Nhi hoàn toàn không có vẻ gì là bình tĩnh lại, lửa giận trong mắt nó còn mãnh liệt hơn cả đối thủ, vừa dồn dập tấn công Yamashita Hagakure vừa hét lớn: “Long Quyết đang ở chỗ cháu, cô Kiều bắt lấy!” Dứt lời liền tấn công liên hồi ép Yamashita Hagakure lùi lại, rồi lấy Trảm long quyết ném ngược ra phía sau lưng.

Yamashita Hagakure vừa thấy Trảm long quyết ném xuống đất, hai mắt sáng bừng lên, tức khắc dồn lực vào chân bổ về phía quyển sách. An Long Nhi đợi chính giây phút này, khi ánh mắt Yamashita Hagakure nhìn về phía Trảm long quyết dưới đất, Lôi thích trong tay thằng bé đã chém chếch vào đầu đối phương.

Yamashita Hagakure nghiêng người né tránh, đồng thời vung đao tạt ngang chém vào An Long Nhi. Trên bụng An Long Nhi lập tức có thêm một vết máu, nhưng nó không hề thu chiêu đỡ đao, mà dùng Lôi thích tạt ngược lên theo đường chém xuống vừa nãy, nhằm vào gáy Yamashita Hagakure. Chiêu “Trảm hồi” này vốn là chiêu thức gồm thâu cả tấn công và phòng bị của phái Shinto Munen, nhưng khi An Long Nhi đánh ra lại theo cách lấy mạng đổi mạng, Yamashita Hagakure gặp phải cách đánh này quả thực không biết đối phó thế nào, đành gắng gượng thu đao về vòng qua đầu tiếp chiêu.

Lục Kiều Kiều không hề muốn An Long Nhi chơi trò quyết đấu với ninja, điều cô muốn chỉ là mọi người an toàn lấy được Trảm long quyết rồi rời khỏi đây, hai tay cô liền kết thủ ấn, tạo thành ấn chữ Lâm, ấn đầu tiên trong Cửu Tự ấn. Đây là pháp thuật có thể phát ra lực định thân của Bất Động Minh Vương, cô không biết những bùa phép trực tiếp giết người, nhưng ít nhất cũng có thể định thân Yamashita Hagakure lại, để An Long Nhi nhanh chóng giải quyết hắn.

Khi cô kết thành ấn thủ giơ lên không trung, đang định đọc chú ngữ, thì bị Yamashita Hagakure liếc mắt phát hiện ra. Từ lúc Jack cõng Lục Kiều Kiều xuất hiện, hắn đã luôn chú ý đến người phụ nữ này. Với kinh nghiệm

https://thuviensach.vn

của một ninja như hắn, nữ nhân xuất hiện ở những nơi nguy hiểm xưa nay đều không phải kẻ yếu, ngược lại còn là những đối thủ nguy hiểm hơn đàn ông bội phần. Hắn vừa trông thấy Lục Kiều Kiều hai tay kết ấn, thình lình bỏ rơi An Long Nhi không đánh nữa, cũng không quan tâm đến Trảm long quyết dưới đất, mà thu đao vào vỏ rồi tung người lùi về góc tường, hai tay không ngờ cũng kết thành ấn chữ Lâm. Trong mắt An Long Nhi lúc này chỉ có đối phương tiến hay lùi, đối phương vừa lùi tới cạnh tường, nó đương nhiên cũng hăng hái xông lên truy kích.

Lục Kiều Kiều kinh hoàng, còn chưa niệm chú ngữ đã thất thanh hét lên: “Long Nhi đừng qua đó!”

Cùng lúc ấy, cô nghe thấy Yamashita Hagakure niệm ra một tràng chú ngữ thấp trầm: “NAN, HEYO, DOU, SIA, KAY, ZIN, NIKU, JI, ZEN!” đồng thời hai tay thay đổi làm ra những thủ ấn giống hệt như Cửu Tự ấn.

Gần như cùng lúc với hắn, Lục Kiều Kiều cũng kết ra chín thủ ấn, gấp rút niệm ra chín chữ chân ngôn: “Lâm, Binh, Đấu, Giả, Giai,Trận, Liệt, Tại, Tiền!”

Chú ngữ khác nhau, thủ ấn giống nhau, Lục Kiều Kiều hoàn toàn không thể tưởng tượng pháp thuật của đối phương sẽ có hiệu quả như thế nào, cô chỉ còn cách sử ra Cửu Tự ấn với đối phương, dùng kết giới đảm bảo phe mình ở thế thất bại, mới có khả năng mưu cầu ưu thế tiếp theo.

Từ đầu ngón tay Lục Kiều Kiều bay ra một quả cầu ánh sáng màu xanh bên trong thấp thoáng sắc đỏ, quả cầu ánh sáng nhanh chóng nở to thành một lồng sáng có ánh lửa chuyển động bên trong, bao trọn khoảng không gian trước sau cô và Jack chừng hai trượng. Sau đó, Lục Kiều Kiều lại lớn tiếng gọi An Long Nhi vào kết giới.

An Long Nhi lăn tròn vào trong kết giới, ngẩng đầu lên không thấy Yamashita Hagakure đâu, nó đưa mắt nhìn quanh quất, chỉ thấy Tôn Tồn

https://thuviensach.vn

Chân đã đánh ngã bốn tên ninja còn lại, đang phi thân vung côn lên đánh về phía mình.

Thì ra Cửu Tự ấn này rất mạnh mẽ, nên từ lâu đã truyền đến Nhật Bản và được các tôn giáo cũng như các lưu phái võ thuật hấp thu, sau một thời gian dài phát triển ở Nhật Bản, Cửu Tự ấn ở trong các môn phái khác nhau đều có công dụng khác nhau. Thủ lĩnh của phái ninja Koga như Yamashita Hagakure đương nhiên cũng tinh thông Cửu Tự ấn, phát động Cửu Tự ấn có thể khiến tốc độ và sức mạnh của hắn tăng lên đáng kể, đồng thời cũng khiến hắn sử dụng được công phu quan trọng nhất đối với ninja, thuật ẩn thân.

Sau khi Yamashita Hagakure niệm chú ẩn thân, ngoài Tôn Tồn Chân đã khai mở thiên nhãn, không ai có thể nhìn thấy sự tồn tại của hắn nữa, cũng may lúc này Tôn Tồn Chân vừa khéo giải quyết xong mấy tên ninja kia, liền trông thấy Yamashita Hagakure đang ẩn hình vung đao trảm sát An Long Nhi, y lập tức ở phía sau Yamashita Hagakure vung côn lên giải cứu.

Khi đầu côn Tôn Tồn Chân lóe lên một đám hoa lửa, An Long Nhi cuộn người lăn về phía quyển Trảm long quyết, nó nhặt lên định giao cho Lục Kiều Kiều, nhưng cô đang tập trung toàn bộ tinh thần niệm chú kết ấn, hai tay Jack thì vòng ra phía sau đỡ chân Lục Kiều Kiều. Thấy bọn họ đều không thể rút tay ra đón lấy Trảm long quyết, An Long Nhi liền cất quyển sách vào ngực áo.

Trong đại sảnh chỉ còn một mình Tôn Tồn Chân đang lớn tiếng hò hét, nhảy lên nhảy xuống, nhưng âm thanh đinh đinh đang đang chói tai phát ra nơi đầu thanh Tề mi côn của y, cùng với tiếng đao rít gió và sự ngăn chặn trong không khí, đều chứng tỏ y đang chiến đấu với một kẻ địch đáng sợ.

Yamashita Hagakure đang liên tục va đập vào kết giới của Lục Kiều Kiều, bên rìa kết giới chốc chốc lại xuất hiện bóng dáng của hắn, vì mỗi khi hắn tiến vào kết giới của cô, thuật ẩn thân sẽ mất đi hiệu lực, qua đó, mọi

https://thuviensach.vn

người cũng có thể thấy sức chiến đấu của đối thủ của Tôn Tồn Chân đang không ngừng tăng lên.

Tôn Tồn Chân đột nhiên trúng đao trên vai, y tinh thông thuật Ngũ hành độn hình, trong khoảnh khắc ấy cũng biến mất khỏi mặt đất, sau đó xuất hiện trên không trung vung côn chém xuống. Chỗ cây côn quật xuống hiện ra thân hình Yamashita Hagakure, nhưng trong nháy mắt trúng côn ấy, hắn lại biến đi cùng với một tiếng hự, rồi xuất hiện sau lưng Tôn Tồn Chân.

Ánh bạc lướt qua, Tôn Tồn Chân không kịp thu côn về, sau lưng bị đâm trúng một đao rất sâu, y lại biến mất trên không, xuất hiện sau lưng Yamashita Hagakure dùng côn kẹp chặt cổ kẻ địch. Lần này, Yamashita Hagakure không tránh né được nữa, hai người đều hiện ra chân thân ở giữa đại sảnh.

Lục Kiều Kiều và Jack chỉ biết trợn mắt há hốc miệng ra nhìn, kiểu chiến đấu xuất thần nhập hóa này, họ thực sự chưa bao giờ chứng kiến, nói gì đến chuyện nhúng tay giúp đỡ. An Long Nhi thấy Yamashita Hagakure đã hiện ra chân thân, vả lại còn bị Tôn Tồn Chân khóa chặt, liền vung cổ tay quăng sợi dây thừng gắn phi tiêu ra, quay một vòng cạnh người rồi nhắm vào đầu Yamashita Hagakure ném tới.

Đao pháp ninja của Yamashita Hagakure có thể dùng cả đoản đao lẫn trường đao, y không gấp rút hóa giải nguy cơ trên cổ, mà vận hơi nín thở gồng lên đỡ lấy thanh trường côn đè xuống cổ họng, xoay lưỡi của trường đao áp sát hông mình, đâm ngược về phía sau.

Động tác của y vừa nhanh vừa bất ngờ, khi Tôn Tồn Chân cảm giác được thì lưỡi đao đã tới sát thắt lưng rồi. Thân thể y hơi vặn đi, nhưng thanh đao đã đâm xuyên qua mạng sườn, dưới tác động của cơn đau dữ dội, hai tay y liền co giật buông lỏng ra. Thanh đao đẫm máu của Yamashita Hagakure rút từ sau ra trước, chém vào mũi phi tiêu gắn dây bay tới trước mặt. An Long Nhi không hề có ý định thu hồi mũi tiêu, nên mũi tiêu sắt

https://thuviensach.vn

cùng thanh trường đao va vào nhau với lực đạo lớn nhất mà An Long Nhi có thể ném ra, mũi tiêu lập tức bị chém làm hai nửa.

Lúc này, An Long Nhi mới hơi tỉnh táo lại, trong lòng thầm nhủ, đây đúng là một thanh đao tốt.

Có điều, thanh đao tốt ấy sau khi đâm bị thương Tôn Tồn Chân, liền bổ tới chỗ kết giới, An Long Nhi rút dao găm ở thắt lưng ra, cũng gầm lên phóng về phía Yamashita Hagakure. Đây đã là đợt xung sát cuối cùng, An Long Nhi gần như tay không tấc sắt lao ra ngoài kết giới, mặt đối mặt với tên ninja mạnh nhất, ngoại trừ cái chết, bản thân nó cũng không nghĩ ra sẽ có kết quả bất ngờ nào khác. Nhưng có thể chết trước mặt Lục Kiều Kiều, An Long Nhi tuyệt đối không lùi bước. Đúng như dự đoán, trường đao của Yamashita Hagakure chém xuống đầu An Long Nhi, nhưng hắn chợt nhận ra đà lao lên của mình bị một luồng sức mạnh khổng lồ cản lại, thanh đao không thể thu về, chém sượt qua mặt An Long Nhi, còn bản thân hắn bị một luồng sức mạnh từ hướ{ng khác đẩy văng lên tường…

An Long Nhi trúng đao trên mặt, không kịp ghìm lại, đâm sầm vào một người. Nó ngã phịch xuống đất, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Đặng Nghiêu đang đứng tấn vững vàng ở vị trí ban nãy của Yamashita Hagakure, hai tay vẫn giữ nguyên tư thế của chiêu Bát Cực quyền tên “Lý môn trừu đỉnh” vừa đánh bay Yamashita Hagakure, trông rất có phong độ của một cao thủ, ánh mắt đanh thép nhìn chằm chằm về phía tên ninja đến từ Nhật Bản.

Thì ra sau khi tìm kiếm khắp mê cung, giết chết mấy tên ninja mà vẫn chưa tìm được An Long Nhi, Đặng Nghiêu liền theo đường cũ trở lại gian sảnh phía trước, vừa khéo trông thấy An Long Nhi và Yamashita Hagakure liều mạng xông vào nhau, y bèn lập tức xuất chiêu giải cứu cho thằng bé.

Sau khi bị đánh văng lên tường, Yamashita Hagakure liền ngồi chồm hỗm trên bề mặt bức tường thẳng đứng tựa như trên tường có lực hút, ánh mắt như mắt sói đảo một vòng qua toàn bộ những người có mặt trong đại

https://thuviensach.vn

sảnh, đoạn lại thu đao vào vỏ, hai tay lồng vào nhau kết thành một chữ "tỉnh" lớn (井), sau đó rút đao sau lưng ra vung mạnh, toàn bộ đại sảnh lập tức biến thành lôi trận, mặt đất nổ tưng bừng, tiếng sấm vang động khắp trời.

Lục Kiều Kiều quát lớn: "Mọi người mau lui vào trong kết giới!"

Gần như cùng lúc Yamashita Hagakure phát bạo lôi, kết giới dạng hỏa cầu của cô cũng mở rộng ra khắp gian đại sảnh với năng lượng cực lớn và tốc độ cực nhanh. Bạo lôi mạnh nhất của ninja tựa như mưa rào đổ xuống chiếc dù khổng lồ đang xòe rộng, tuy rằng thanh thế kinh người, song cũng không thể nào đánh trúng người bên dưới tán dù.

Trong trận chiến trên đỉnh Phù Dung, Lục Kiều Kiều cũng từng sử dụng chiêu này, nhưng lần đó vì bản thân yếu ớt, kết giới bảo vệ bị đối phương đánh vỡ, cô và Jack cũng suýt mất mạng. Lần này, sau khi trải qua trận chiến ở cung Đại Thượng Thanh trước đó, cô và Jack đã như nỏ mạnh hết đà, Lục Kiều Kiều sử dụng Cửu Tự ấn mà không hề có lòng tin tất thắng, chỉ là quyết chí dốc toàn lực đánh liều một phen mà thôi; nhưng trong tình huống nguy cấp nhất này, cô đã cảm nhận được tốc độ và trình độ thu phát kết giới của mình, cảm giác thực chất và sức mạnh của kết giới đều khác hẳn so với hồi ở đỉnh Phù Dung.

Bát tự của Lục Kiều Kiều lấy "mộc" làm dụng thần[1], nội đơn tu luyện ra có màu xanh lục, kết giới màu xanh nhạt là loại kết giới cô luyện thành từ ý niệm bảo vệ chính mình, còn giờ đây cô đã phát ra được kết giới giống như quả cầu lửa, chứng tỏ cô đã đã đạt đến cảnh giới từ mộc sinh hỏa. Lần này, Lục Kiều Kiều hết sức tự tin dùng kết giới phản kích lại Yamashita Hagakure. Không hút thuốc phiện, lại trải qua khổ luyện sau vô số trận chiến, Lục Kiều Kiều không còn là cô gái yếu ớt đụng vào là đổ như trước nữa, thân thể và tâm trí cô đều đã mạnh mẽ đủ để đối kháng với bất cứ cao thủ hạng nhất nào.

https://thuviensach.vn

[1] Đây là một khái niệm trong mệnh lý học, dụng thần là mấu chốt của bát tự, là một hoặc hai loại trong Ngũ hành có thể gây nên các tác động đến bát tự, khiến cho Ngũ hành của bát tự được cân bằng.

Tôn Tồn Chân và An Long Nhi nhanh chóng lách người vào trong kết giới, tụ tập bên cạnh Lục Kiều Kiều, nhưng Đặng Nghiêu thì lại nhảy về phía Yamashita Hagakure đang ngồi chồm hỗm trên tường đúng khoảnh khắc kết giới tỏa rộng.

Yamashita Hagakure nhìn bạo lôi do mình dùng hết công lực cả đời phát ra bị đối phương chặn lại như chặn mưa sa, quả cầu lửa đang không ngừng lớn thêm kia đánh văng bạo lôi của hắn lên không trung, dồn ngược lại về phía hắn. Hắn lạnh lùng quan sát toàn bộ cảnh tượng ấy, trong đầu không ngừng xoay chuyển suy nghĩ đối sách. Các ninja phái Koga hắn dẫn theo có thể đều đã chết hết, dưới đất còn năm cái xác trong số họ, phải chăng là đối thủ quá mạnh? Hay là hắn chỉ huy bất lực?

Hắn thấy tất cả đối thủ đều tụ về bên cạnh thiếu nữ gãy chân mặc áo giáp kia, cô ta là ai? Tại sao lại có sức hút mạnh đến vậy? Hắn lại thấy một người đàn ông cường tráng như con gấu, nhảy từ đồ hình Bát quái trên sàn lên không trung bổ nhào về phía mình. Y mặc áo bông chẽn bó sát người, không có hai ống tay áo, để lộ ra hai cánh tay đầy vết thương, máu me lấm tấm, chứng tỏ đối phương cũng vừa trải qua chiến đấu giống như hắn, kẻ này nhất định là người sống sót từ một chiến trường khác chạy tới đây, y vừa xuất hiện trong gian đại sảnh này đã dùng thực lực tuyệt đối đánh lui hắn, chỗ mạng sườn bên phải bị đối phương đánh trúng vẫn đau thấu tim, giờ y lại chủ động tấn công trong lúc hắn rơi vào tình thế cực kỳ bất lợi…

Quy tắc của ninja cho phép Yamashita Hagakure rời khỏi cuộc chiến không có cửa thắng này, nhưng tôn nghiêm của một ninja khiến hắn không thể trốn tránh thời khắc sinh tử trong đời mình. Hắn lẩm nhẩm niệm một câu chú ngữ, dồn sức vào hai chân đạp lên tường nhảy về phía Đặng

https://thuviensach.vn

Nghiêu, thanh đao mang theo một luồng hắc quang cùng tiếng gầm như yêu ma chém xả xuống Đặng Nghiêu từ trên không trung.

Đao này được Cửu Tự ấn của phái Koga bổ trợ, nhanh đến không thể tránh né, không thể đón đỡ, Đặng Nghiêu vươn tay trái ra, mang theo sấm sét đánh vào khuỷu tay phải của Yamashita Hagakure, thọc thẳng vào giữa hai cánh tay đang vung đao của hắn. Hai tay Yamashita Hagakure hơi rụt về, tránh được thế phá đao chuẩn xác của Đặng Nghiêu, dùng đao chém ra phá đòn lôi kích, phá chưởng thế, chém về phía vai trái của Đặng Nghiêu với khí thế không gì cản nổi.

Hai người đều tiếp chiến trên không trung, không ai có thể lách tránh hay lùi lại, tay trái Đặng Nghiêu không thể thọc vào giữa hai tay đối phương phá đao, chỉ còn cách duy nhất là dùng tay tiếp đao. Trước khi lưỡi đao chém tới, y xoay cổ tay nắm chặt lấy đoạn thanh đao phía sau, đây là nơi dày nhất đồng thời cũng kém sắc bén nhất trên lưỡi đao, nhưng vừa chạm vào, Đặng Nghiêu đã cảm nhận được sự sắc bén có thể cắt lìa tất cả. Trong đầu y lóe lên ý nghĩ, đây là một thanh bảo đao.

Đặng Nghiêu thầm hạ quyết tâm: tay có thể lìa, nhưng đối thủ nhất định phải trả giá.

Tay trái của Đặng Nghiêu đã bị đao cắt sâu tận xương, nhưng y vẫn vận hết sức lực tóm lưỡi đao kéo về phía mình, dùng mười thành công lực đánh thẳng vào lồng ngực Yamashita Hagakure đang không thể rút hai tay ra phòng thủ.

Trong tiếng sấm ì ùng lại vang lên một tiếng nổ động trời, mọi người có mặt trong đại sảnh đều không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, sự tĩnh lặng ấy khiến một khoảnh khắc cũng trở nên dài đằng đẵng đáng sợ.

Thân thể Yamashita Hagakure như bị xé nát, hắn cảm nhận được sự giác ngộ của kẻ sắp lìa đời. Khoảnh khắc này, tất cả mọi thứ trước mắt hắn, mọi

https://thuviensach.vn

thứ mà hắn chiến đấu để giành được đột nhiên đều không còn quan trọng nữa; chỉ cần có thể dẫn những ninja đã sẵn lòng theo hắn đến Trung Quốc vì mộng tưởng kia, mang theo lưỡi câu liêm dùng để thu hoạch mùa màng, cùng trở về ngọn núi và thôn làng nhỏ hiền hòa ở Koga…

Mặt đất phía trước điện Giáp Tý chấn động làm dấy lên một lớp bụi mù, rồi nứt toác theo đường mai rùa và sụp xuống, chính giữa chỗ sụt ấy xuất hiện một quả cầu lửa khổng lồ, bên trong quả cầu lửa, một con thú lớn hình dạng như gấu đang dang rộng hai tay đánh bay những phiến đá rơi xuống, nhảy lên không trung, hóa thành một cơn lốc xoáy.

Đặng Nghiêu vẫn nắm thanh đao của Yamashita Hagakure, một tay máu chảy ròng ròng, một tay ôm An Long Nhi nhảy về phía điện Hồ Tiên; Jack cõng Lục Kiều Kiều, một tay kéo cây trường côn của Tôn Tồn Chân bước ra khỏi cái hố lớn đang không ngừng sụt xuống.

Tôn Tồn Chân vừa trở lại phía trước Hồ Tiên điện, liền ngã gục xuống, trên lưng y có một vết thương dài, chỗ mạng sườn cũng có một lỗ máu xuyên thấu cơ thể. Y thở hồng hộc, nhưng vẫn lớn tiếng nói: “Mau đến điện Ngọc Hoàng, Trương Thiên Sư đang ở đó…”

Đặng Nghiêu, Lục Kiều Kiều và Jack chưa từng gặp Trương Thiên Sư, cũng không biết trong đó đã xảy ra chuyện gì, việc gấp lúc này là phải băng bó cho Tôn Tồn Chân trước đã, Jack đặt Lục Kiều Kiều xuống, rồi vội vàng giúp Đặng Nghiêu băng bó cho họ Tôn.

Tôn Tồn Chân đẩy Đặng Nghiêu ra nói: “An Thanh Nguyên và đám người Nhật Bản, còn cả Trương Thiên Sư đều ở trong điện Ngọc Hoàng, mọi người mau đến đó đi!” Cả bọn vừa nghe thấy ba chữ An Thanh Nguyên, lập tức đưa mắt nhìn nhau, An Long Nhi thậm chí chẳng buồn nghĩ ngợi đã cầm Lôi thích phóng về phía đó, Đặng Nghiêu lập tức gọi giật nó lại, dúi thanh đao của Yamashita Hagakure vào tay.

https://thuviensach.vn

An Long Nhi cầm đao trên tay, mới phát hiện ra thanh đao rất nhẹ, cảm giác cầm trên tay rất dễ chịu; nó nhìn kỹ lưỡi đao, thấy thanh đao này hơi khác đao của bọn Miyabe Ryokura sử dụng, tuy thân đao cũng dài và hẹp, nhưng lưỡi đao lại thẳng tắp không hề có độ cong, còn hơi ngắn hơn đao của võ sĩ nhà Hotta một chút, một vệt sáng mờ màu đen chầm chậm di chuyển trên bề mặt lưỡi đao, đoạn sau đao khắc sâu hai chữ “Vô Minh”. Xem ra, Vô Minh chính là tên của thanh đao này. Nó không có nhiều thời gian ngắm nghía bảo đao, lập tức giắt Lôi thích vào thắt lưng, cầm thanh Vô Minh đao chạy thẳng về phía điện Ngọc Hoàng.

Đối với An Long Nhi, Trương Thiên Sư là người truyền thụ Trảm long quyết, Miyabe Ryokura dạy nó tâm pháp kiếm thuật tinh diệu, An Thanh Nguyên mặc dù không ngừng đuổi giết Lục Kiều Kiều, nhưng An Long Nhi vẫn cảm thấy An Thanh Nguyên có đạo lý của anh ta. Bất luận cuộc chiến của họ kết quả thế nào, thì cũng là điều An Long Nhi không hề muốn thấy.

Nó cầm đao chạy vào điện Ngọc Hoàng, chỉ thấy một gian đại điện không bóng người, ở giữa là bức tượng Ngọc Hoàng Đại đế, bốn phía xung quanh là Tứ Đại Thiên Vương lo cho mưa thuận gió hòa, nhưng có một vị Thiên Vương lại thiếu mất pháp bảo cầm tay, lẽ ra ông ta phải cầm một cây dù lớn, trong đại điện không hề có dấu tích của cuộc chiến, An Long Nhi thầm nhủ, có phải Tôn Tồn Chân nhìn lầm rồi không? Chẳng lẽ Trương Thiên Sư đã mời An Thanh Nguyên và mấy người Nhật Bản kia đi uống trà rồi?

Nó nghiêng ngó nhìn quanh một vòng, vẫn không phát hiện ra điều gì, sau đó trông thấy Đặng Nghiêu chạy vào. Đặng Nghiêu vừa vào trong điện Ngọc Hoàng liền đan hai tay vào nhau, lòng bàn tay trái hướng ra ngoài, lòng bàn tay phải hướng vào trong, ngón tay giao nhau tạo thành một lỗ hình lục lăng, kết ra Thiên nhãn ấn có thể nhìn thấu các giới. Y nhìn qua Thiên nhãn ấn đảo một vòng quanh điện Ngọc Hoàng, rồi nói với An Long Nhi: “Trương Thiên Sư đã tạo ra Minh Ngục kết giới vây khốn An Thanh

https://thuviensach.vn

Nguyên và người Nhật Bản, giờ bọn họ đang chiến đấu, đặt tay lên vai tôi đi…”

Sau đó Đặng Nghiêu xòe hai lòng bàn tay hướng lên trời, ngón út móc vào nhau, ngón giữa chĩa lên, ngón cái và ngón vô danh chạm nhau phía sau ngón giữa, kết thành Song Lôi ấn, miệng lẩm nhẩm niệm: “Này linh hiển hóa, khuynh khắc lâm đáo.” Trong nháy mắt, hai người biến mất khỏi Ngọc Hoàng điện, tiến vào không gian kết giới của Trương Thiên Sư, Minh Ngục giới.

Trước mắt hai người tối sầm, họ liền phát hiện ra mình đang ở trong một bức tường vây, Trương Bồi Nguyên đang vung cây dù Thiên Vương, khí thế như thể Kim Cương hiện hình, áp đảo An Thanh Nguyên và các võ sĩ nhà Hotta. Các võ sĩ nhà Hotta liên tục xông lên hòng trảm sát Trương Bồi Nguyên, nhưng mỗi lần tấn công đều bị phản kích mạnh mẽ gấp bội, An Thanh Nguyên vừa trông thấy Đặng Nghiêu và An Long Nhi tiến vào tường vây, lập tức hét lớn với nó: “Long Nhi, nguy hiểm, mau rời khỏi đây!” An Long Nhi vẫn luôn có cảm giác An Thanh Nguyên rất quan tâm đến mình, giờ đây lại càng thêm luống cuống không biết phải xử lý ra sao.

Đặng Nghiêu vừa tiến vào tường vây liền nói với Trương Bồi Nguyên: “Trương Thiên Sư, Đặng Nghiêu phái Thần Tiêu đến giúp ngài trảm yêu trừ ma đây!” Lời còn chưa dứt, y đã lao tới trước mặt An Thanh Nguyên như một mũi tên, hai bàn tay đan vào nhau, dùng chiêu Bạch hổ song phốc, mang theo lôi kình đánh tới An Thanh Nguyên.

Bên kia Miyabe Ryokura và Niwa Kumo đang dốc toàn lực ra chặn Trương Bồi Nguyên lại, Hotta Masayoshi và Hotta Masamoto từ dưới đất bò dậy, vung kiếm chém Đặng Nghiêu, cứu viện cho An Thanh Nguyên.

An Long Nhi và Hotta Masamoto từng cùng học kiếm thuật, nó cũng từng theo Hotta Masayoshi lên núi Thanh Nguyên uống rượu, nghe ông ta

https://thuviensach.vn

và An Thanh Nguyên mạn đàm đại sự thiên hạ, nó thực sự không hiểu tại sao mọi người phải liều mạng chém giết nhau như thế.

Nó lớn tiếng kêu lên: “Đừng đánh nữa! Trương Thiên Sư! An đại thúc! Miyabe Ryokura tiên sinh!” Nó dang rộng hai tay đuổi theo Đặng Nghiêu, muốn chắn giữa bọn họ, nhưng cao thủ đang đối đầu, sao có thể để một thằng nhóc ở bên cạnh quấy nhiễu, nó còn chưa chạy tới chỗ An Thanh Nguyên và Đặng Nghiêu, đã bị luồng sóng khí mạnh mẽ hất văng. Hotta Masayoshi giơ kiếm chém Đặng Nghiêu, còn Hotta Masamoto thì vung thanh kiếm trên tay chém xuống An Long Nhi.

An Long Nhi thấy cảnh tượng này, không khỏi kinh hãi ngẩn cả người ra, nó không ngờ người giơ kiếm lên với mình, lại chính là người bạn nhỏ cách đây không lâu vẫn cùng nhau ngày ngày lên núi luyện kiếm. Nó cũng vô thức giơ Vô Minh đao lên hất chiêu Chính nhãn trảm của Hotta Masamoto ra, rồi như một phản xạ có điều kiện, dùng Liên hoàn trảm phản kích đối phương.

Nó đột nhiên phát hiện, chiến đấu là một thứ bản năng, là một thứ quán tính sinh ra sau thời gian dài luyện tập, nó không muốn xuất đao với bạn bè mình, nhưng đao lại đã chém ra, đây chính là tâm sao? Không, như sư phụ dạy kiếm cho nó Miyabe Ryokura từng nói, muốn chiến thắng đối phương, chỉ có cách sử dụng đường kiếm chém ra trước cả khi mình muốn chém, đây là chiêu thức còn nhanh hơn cả tâm nữa.

An Long Nhi vốn muốn khuyên mọi người ngừng chiến, nhưng nó lại bị cuốn vào vòng chiến, không thể dừng lại, Hotta Masamoto cũng không thể dừng lại, không ai dám dừng, không ai biết đối thủ liệu có giết chết mình khi mình dừng lại hay không, nếu muốn sống sót, cả hai chỉ có cách không ngừng chiến đấu, cho tới khi một người ngã xuống.

Lệ nóng tuôn trào nơi khóe mắt An Long Nhi, nhưng nó vẫn phải mở mắt trừng trừng, không thể để nước mắt làm mờ tầm nhìn, nó gào lên hỏi

https://thuviensach.vn

như xé họng: “Chúng ta chiến đấu vì cái gì vậy? Tại sao chúng ta phải giết chết đối phương chứ?”

Nét mặt Hotta Masamoto cũng đau đớn và bất lực như thế, thằng bé đỏ bừng mặt, nhưng thanh kiếm vẫn không hề giảm tốc độ, nó gầm lên: “Tất cả đều là số mệnh, chúng ta không thể tránh né, đây là cuộc chiến đã được định sẵn! Hãy giác ngộ như một người đàn ông đi!”

Bên kia Đặng Nghiêu không hề nương tay tấn công An Thanh Nguyên, y hiểu rất rõ mình đang làm gì, y càng vui thích hơn khi thấy Trương Bồi Nguyên bày ra Minh Ngục kết giới để y có thể phóng tay làm những gì mình muốn. Đây là một không gian không ai nhìn thấy được, nơi này không có luật pháp, không có đạo đức, chỉ có bản năng và tâm niệm của con người mà thôi.

An Thanh Nguyên thấy Đặng Nghiêu và An Long Nhi cùng lúc xuất hiện, trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Anh ta không ngờ Đặng Nghiêu có thể thoát khỏi đáy giếng nhanh như vậy, chỉ riêng Trương Bồi Nguyên đã khiến mình rơi vào khốn cảnh, giờ lại thêm Đặng Nghiêu, cuộc chiến ắt còn thêm khó khăn; nhưng Đặng Nghiêu có thể xuất hiện tại đây, chứng tỏ Jack và Lục Kiều Kiều có khả năng đã thoát hiểm, dù sao đi nữa, nghĩ đến việc Lục Kiều Kiều vẫn sống sót, trong lòng anh ta cũng thấy an ủi phần nào; ngoài ra, anh ta đến phủ Thiên Sư chính là để tìm An Long Nhi, gặp được An Long Nhi, tức là rất có khả năng sẽ tìm thấy Trảm long quyết, trước khi nhìn thấy Trảm long quyết, An Long Nhi chính là một đối tượng cực kỳ quan trọng để lợi dụng.

Anh ta đã bị Trương Bồi Nguyên đánh trúng nhiều lần, nguyên khí tiêu hao nghiêm trọng, khắp mình mẩy đầy thương tích, chỉ có thể miễn cưỡng giơ kiếm lên chống đỡ lại Đặng Nghiêu, cho dù Hotta Masayoshi chi viện, song bất kể anh ta nhảy tránh thế nào cũng vẫn bị Đặng Nghiêu chặn đánh.

https://thuviensach.vn

An Thanh Nguyên vừa đánh vừa lui, thở hồng hộc nói với Đặng Nghiêu: “Lão Tiêu, ngươi chớ đi vào ma đạo, giờ quay đầu vẫn còn kịp đấy… Ta xưa nay đối đãi với ngươi không bạc, trở lại có thể giúp ngươi…”

Đặng Nghiêu né kiếm, phóng tới bên cạnh An Thanh Nguyên đánh một chưởng vào dưới mạng sườn anh ta. An Thanh Nguyên đã lỡ xuất kiếm, thu tay không kịp, đành vận chân khí tiếp chiêu, thân thể anh ta và bàn tay Đặng Nghiêu chạm nhau làm tóe ra một quầng sáng vàng. Đặng Nghiêu đánh trúng một chưởng, không hề thu tay lại, mà còn vận công đẩy vào vị trí vừa đánh trúng lúc nãy thêm một chưởng nữa, An Thanh Nguyên lập tức lăn ra ngoài. Trong trận chiến ở trình độ cao thế này, Hotta Masayoshi căn bản không có cách nào chi viện cho An Thanh Nguyên, mà Đặng Nghiêu cũng hoàn toàn không hề quan tâm đến sự tồn tại của ông ta, cơ hồ không muốn lãng phí thời gian giao thủ với Hotta Masayoshi vậy.

Đặng Nghiêu lướt người đuổi theo An Thanh Nguyên như hình với bóng, chưởng thế mang theo sấm sét mãnh liệt từ trên cao giáng xuống, y quát lên với An Thanh Nguyên: “Ta sớm đã biết ngươi là tên ngụy quân tử, trước mặt một đằng sau lưng một nẻo, ngươi không chết, vợ con ta sẽ phải chết, An đại nhân, đầu óc ngươi tinh minh như vậy, ngươi nghĩ ta có buông tha cho ngươi không?” Dứt lời, tiếng sấm liền vang lên ngay trên đỉnh đầu An Thanh Nguyên, từ hai lòng bàn tay Đặng Nghiêu phóng ra năm tia chớp bắn vào thân thể An Thanh Nguyên và bốn hướng mà anh ta có thể nhảy tránh.

An Thanh Nguyên lăn người nhổm dậy dưới đất, miệng đáp lời: “Tiêu Kiếm, đúng là ta đã nhìn lầm ngươi, ra sức cho triều đình mấy chục năm cũng không hề thấy ngươi bộc lộ công phu thật sự, giờ không ngờ ngươi lại dùng thứ công phu này để giết hại đồng liêu!” Anh ta nhanh chóng xoay kiếm hộ thân, hoa kiếm sáng bạc như tuyết phủ chụp lên khắp người, sấm sét giáng vào đóa hoa kiếm, toàn thân An Thanh Nguyên chấn động, phun ra một búng máu tươi, rồi lại văng xa hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Đặng Nghiêu thấy An Thanh Nguyên chỉ còn thoi thóp, bèn chập hai tay lại, từ trước ngực nâng lên một quầng sáng đỏ, đoạn nói với An Thanh Nguyên: “Lôi pháp của Thần Tiêu phái chỉ để tạo phúc cho thiên hạ, bọn quan tham hủ bại các ngươi đương nhiên không có cơ hội trông thấy, có điều, ngươi đã khen ngợi như vậy, hôm nay ta sẽ cho ngươi mở mang hiểu biết một phen!” Nói xong, y gầm lên một tiếng, vung khối lôi hỏa to như cái đấu đánh về phía An Thanh Nguyên với tốc độ cực nhanh.

Lúc này, nhờ thanh bảo đao Vô Minh sắc bén trên tay, An Long Nhi đã chém gãy kiếm của Hotta Masamoto. Vừa ép lùi được đối phương, liền trông thấy Đặng Nghiêu toan hạ thủ với An Thanh Nguyên, nó lập tức phi thân lao mạnh vào hai cánh tay họ Đặng, khối lôi hỏa bị cú huých của nó mà đánh trượt, bay vào khoảng không, An Thanh Nguyên vội thừa cơ bật dậy, vung kiếm lao về phía Đặng Nghiêu.

Đặng Nghiêu gầm lên: “Long Nhi, cậu điên rồi! Chính hắn đã hạ lệnh cho tôi giết cậu đó!”

An Long Nhi nghe thấy câu nói này liền quay ngoắt đầu lại nhìn An Thanh Nguyên, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc và mong mỏi được chứng thực, trường kiếm của An Thanh Nguyên đã đâm tới trước mắt nó, An Thanh Nguyên hét lên: “Long Nhi mau tránh ra, hắn gạt cậu đó, hắn là phản đảng của triều đình đó!”

Nhưng An Long Nhi lại xòe rộng hai tay bảo vệ trước mặt Đặng Nghiêu: “An đại thúc đừng đánh nữa, Đặng đại ca từng cứu mạng cháu…” Lời còn chưa dứt, kiếm khí đã đâm tới trước ngực nó. Kiếm khí của An Thanh Nguyên tựa như phi đao múa lượn, trong nháy mắt đã vạch trên ngực nó bảy tám vết thương, mặc dù An Long Nhi đã lùi lại giảm bớt lực đạo, An Thanh Nguyên cũng cố gắng thu chiêu, song tấm áo bông của nó vẫn bị cắt thành vô số mảnh vụn. Giữa màn bông vải và máu tung tóe khắp trời, từ trong ngực An Long Nhi rơi ra quyển Trảm long quyết nhuốm đầy máu tươi.

https://thuviensach.vn

Trảm long quyết vừa lộ ra, An Thanh Nguyên đã trông thấy ngay. Anh ta trải bao vất vả xông vào phủ Thiên Sư chính là để tìm An Long Nhi, tìm An Long Nhi chính là để tìm Trảm long quyết. Nãy giờ, anh ta vẫn không ra tay với An Long Nhi, chỉ vì vẫn chưa thể khẳng định Trảm long quyết có ở trên người thằng bé hay không. Giờ khi Trảm long quyết đột nhiên xuất hiện ra trong tầm mắt, An Thanh Nguyên tức khắc thu kiếm, tăng tốc lao lên, ra tay bắt lấy quyển sách ngay trước mặt An Long Nhi.

Đặng Nghiêu sớm đã không còn ở sau lưng An Long Nhi nữa, khi An Thanh Nguyên xuất kiếm đâm về phía y, y đã lách người vòng ra phía sau họ An; đến lúc An Thanh Nguyên vươn tay bắt được Trảm long quyết, Đặng Nghiêu đã tóm lấy tóc đối phương giật ngược ra đằng sau, mạnh mẽ kéo An Thanh Nguyên ngã ngửa. Không đợi thân thể anh ta chạm đất, Đặng Nghiêu liền vung lôi chưởng lên đánh xuống ngực đối phương.

Một tiếng sấm rền vang, cùng lúc ấy, An Thanh Nguyên vận khí hộ thân, thân thể bị đập xuống nền đất, miệng lại phun ra một búng máu tươi nữa, nhưng anh ta vẫn nắm chặt Trảm long quyết. Trảm long quyết đến tay, kế hoạch của anh ta đã hoàn thành, tất thảy mọi người và mọi sự bên cạnh đều phải buông bỏ, chiến đấu, lợi dụng và lừa gạt đều không còn ý nghĩa gì nữa, chỉ có lập tức rời khỏi nơi này mới là thành công cuối cùng. Anh ta vung ra một luồng kiếm khí hộ thân, đẩy lùi Đặng Nghiêu, lồm cồm bò dậy giao Trảm long quyết cho An Long Nhi, đồng thời nói với thằng bé: “Long Nhi, mau đón lấy!”

An Long Nhi phát hiện Trảm long quyết trong tay áo rơi ra, lại bị An Thanh Nguyên bắt được thì cả kinh thất sắc, đang định vung đao xông về phía An Thanh Nguyên đoạt sách lại, chợt thấy anh ta vươn tay đưa sách trả mình, hành động này khiến nó mừng ra mặt, không kịp nghĩ ngợi nhiều đã đưa tay nhận lấy.

Đặng Nghiêu thấy vậy cũng vô cùng ngạc nhiên, với hiểu biết của mình về An Thanh Nguyên, y dám chắc bên trong nhất định có điều giả trá,

https://thuviensach.vn

nhưng không sao nghĩ ra nguyên do: tại sao An Thanh Nguyên lại trả Trảm long quyết mà anh ta tốn hết tâm cơ mới có được cho An Long Nhi? Đặng Nghiêu muốn thốt lên: “Long Nhi, cẩn thận trúng kế”, song lại không cách nào cất nổi lời.

Những võ sĩ nhà Hotta mặc dù vẫn đang khổ chiến với Trương Bồi Nguyên, nhưng đều hiểu rất rõ mục đích của cuộc chiến này, quyển sách vừa xuất hiện trên tay An Thanh Nguyên, bọn họ lập tức bỏ rơi Trương Bồi Nguyên, trong chớp mắt, tất cả đều phi thân về phía họ An.

An Thanh Nguyên thấy An Long Nhi vươn tay ra, mắt vẫn nhìn thằng bé, nhưng tay lại vòng ra sau bắn về phía Đặng Nghiêu mấy chục luồng kiếm khí, kiếm khí không còn vẻ suy yếu vô lực như hồi nãy, mà bắn tóe ra, bao trùm và khống chế mạnh mẽ như thể ngọn lửa bùng lên trước khi phụt tắt.

Tay An Long Nhi đã nắm được quyển sách, nhưng An Thanh Nguyên lại không buông tay, anh ta ép cho Đặng Nghiêu phải cuống cuồng phòng thủ, sau đó trường kiếm vọt khỏi tay bay vút đi, vượt qua Niwa Kumo và Miyabe Ryokura, bắn về phía Trương Bồi Nguyên. Trương Bồi Nguyên đang truy kích mấy võ sĩ Nhật Bản, cũng không hiểu nỗi An Thanh Nguyên dồn hết sức lực trong lúc suy yếu ra tấn công mình từ xa như vậy là có ý gì, ngón tay phải liền vung lên nhẹ nhàng đánh văng trường kiếm, người nhanh chóng áp sát lại gần An Thanh Nguyên. Tay phải An Thanh Nguyên đã trống không, tay trái vẫn cầm chắc Trảm long quyết, kéo mạnh An Long Nhi về phía mình, đồng thời phun lên không trung một ngụm máu tươi, miệng vừa nhỏ máu vừa lẩm nhẩm niệm chú, ngón tay phải nhanh chóng vẽ vào màn sương máu trên đầu mình một đường xoắn ốc thu nhỏ dần. Vừa trông thấy chiêu này, Đặng Nghiêu và Trương Bồi Nguyên đột nhiên hiểu ra dụng ý của An Thanh Nguyên, anh ta đang sử dụng sát chiêu hộ thân trong Thiên Sư đạo, Hãm hồn huyết chú, chỉ cần máu mình bắn vào người đối thủ, hồn phách của đối phương sẽ bị đánh bật khỏi cơ thể mà biến thành

https://thuviensach.vn

một cái xác sống. Trong điện Phục Ma ở cung Đại Thượng Thanh, lúc bị Đoạt Mệnh Phạn âm khống chế, Lục Kiều Kiều cũng đã sử dụng bùa chú độc địa này.

Trương Bồi Nguyên kêu lớn: “Long Nhi mau tránh ra!” Đặng Nghiêu còn dùng Ngũ hành độn hồn thuật đột nhiên xuất hiện sau lưng An Thanh Nguyên, nhưng màn sương máu của An Thanh Nguyên đã rải khắp người An Long Nhi và Trảm long quyết. Hồn phách của An Long Nhi lập tức rời khỏi cơ thể, một tay cầm sách một tay cầm đao, ngơ ngẩn đứng đờ ra tại chỗ. Khi Đặng Nghiêu toan xuất chưởng tách rời hai người, thì tay trái của An Thanh Nguyên đã cất Trảm long quyết vào lòng, đoạn biến chiêu móc lấy cổ họng An Long Nhi, tay phải đón lấy thanh đao trên tay thằng bé, xoay ngược đâm vào ngực nó chừng nửa phân, miệng phun máu gầm lên: “Dừng tay, thả ta khỏi Ngục giới!” Lời này vừa cất lên, cả đám người ôm đủ thứ tâm tư khác nhau trong Minh Ngục kết giới thảy đều dừng lại.

Hotta Masayoshi, Miyabe Ryokura và Niwa Kumo sững lại không phải vì bị uy hiếp, mà vì thanh đao trên tay An Thanh Nguyên. Bọn họ đã thu thập thông tin tương đối tỉ mỉ về quân đoàn ninja truy sát mình cũng như thủ lĩnh của nó là Yamashita Hagakure, ba người đều nhận ra đây chính là thanh đao Vô Minh của phái Koga từng nhiều lần uy hiếp tính mạng mình. Vô Minh đao rơi vào tay An Long Nhi, phải chăng đồng nghĩa với việc quân đoàn ninja bị tiêu diệt?

Đặng Nghiêu sững lại vì sự chuyển dời của Trảm long quyết, cũng như an nguy của An Long Nhi; chỉ có Trương Bồi Nguyên là hiểu rõ nhất, cuốn sách chỉ là một bộ phận của Trảm long quyết, không có hai khí âm dương, chú ngữ và Lôi thích phối hợp, cuốn sách tuyệt đối không dễ dàng phát huy được tác dụng. Sau khi cân nhắc, ông ta quyết định việc đảm bảo an nguy cho An Long Nhi, người có thể một mình tu luyện âm dương nhị khí để khu động Trảm long quyết quan trọng hơn tất thảy.

https://thuviensach.vn

Hai tay Trương Bồi Nguyên vung lên, cũng quát lớn: “Đừng loạn động, tất cả không ai được cử động! Ngươi muốn làm gì?”

“Thả ta ra… thả ta ra…” An Thanh Nguyên giận dữ gầm lên, thanh Vô Minh đao trên tay lại đâm vào người An Long Nhi thêm nửa phân nữa.

“Được! Đừng làm bừa! Để An Long Nhi lại đây, ngươi đi đi…”

Trong đầu An Thanh Nguyên thoáng lóe lên một tia nghi vấn: An Long Nhi là người thế nào? Thằng nhãi tóc vàng này rất quan trọng hay sao? Mạng của nó có thể đổi lấy Trảm long quyết? Nhưng anh ta giờ đây đã trúng cả nội thương lẫn ngoại thương, nếu còn không rời khỏi phủ Thiên Sư, sợ rằng dẫu có được Trảm long quyết cũng không còn mạng mà thực hiện đại kế.

Anh ta đáp một tiếng “được”, Trương Bồi Nguyên liền tức khắc vung tay giải trừ kết giới, mọi người liền rời trở lại mặt đất, quay về điện Ngọc Hoàng không hề suy suyển tơ hào. Trong điện đã vây đầy các đạo sĩ chạy tới trợ chiến, Lục Kiều Kiều và Tôn Tồn Chân đã được băng bó xong xuôi đứng dựa vào tường, Jack cầm trường kiếm bảo vệ trước mặt hai người, ba người trông thấy An Thanh Nguyên đang uy hiếp An Long Nhi xuất hiện đều cả kinh, nhưng Trương Bồi Nguyên lại dùng thân phận Thiên Sư khống chế toàn bộ cục diện, không để mọi người xuất thủ giành An Long Nhi về. Trong mắt ông ta, mạng sống của An Long Nhi còn quan trọng hơn một quyển Trảm long quyết nhiều.

Dưới sự sắp xếp của Trương Bồi Nguyên, An Thanh Nguyên giữ An Long Nhi làm con tin thuận lợi ra khỏi cổng lớn phủ Thiên Sư, anh ta đưa mắt nhìn bốn người nhà Hotta, bọn Hotta Masayoshi chỉ giương đao tạo thành trận thế phòng vệ đi theo, nhưng chừng như không hề có ý định đi cùng anh ta. Anh ta lại quay sang phía cột buộc ngựa bên ngoài cổng lớn, Kim Lập Đức đang kinh ngạc tấp tểnh chạy tới ra vẻ quan tâm, An Thanh

https://thuviensach.vn

Nguyên nói với Kim Lập Đức: “Để lại hai con ngựa, còn đâu giết hết cho ta, nhanh lên!”

Kim Lập Đức không biết xảy ra chuyện gì, đành y theo lệnh của An Thanh Nguyên. Sau đó, An Thanh Nguyên ném lại An Long Nhi giờ chỉ còn cái xác vô hồn và thanh Vô Minh đao, rồi cùng Kim Lập Đức tung mình nhảy lên ngựa phóng vút đi.

Mọi người đợi An Thanh Nguyên rời đi, đều chạy đến vây quanh An Long Nhi đang hôn mê trước cổng lớn của phủ Thiên Sư, các võ sĩ nhà Hotta đều thu kiếm về vỏ, Miyabe Ryokura là người đầu tiên chạy tới bên cạnh An Long Nhi, ngồi xuống đỡ nó dậy. Niwa Kumo cũng lập tức tới cạnh An Long Nhi bắt mạch chẩn trị.

Sau khi trao đổi với Trương Bồi Nguyên và Lục Kiều Kiều, Hotta Masayoshi biết rằng trực giác của ông ta là chính xác, lựa chọn không đi theo An Thanh Nguyên rời khỏi đây cũng là hợp lý nhất, vì Yamashita Hagakure quả nhiên đã biến mất trong sấm sét của Đặng Nghiêu, binh đoàn ninja dưới trướng hắn cũng bị tiêu diệt toàn bộ dưới mê cung, việc bọn họ cần nhờ An Thanh Nguyên đã hoàn toàn được giải quyết; còn Long Quyết vốn cũng không phải dự định ban đầu của họ khi tới Trung Quốc, cả bốn người đều thành khẩn xin lỗi vì đã mang đến phiền phức cho phủ Thiên Sư.

Đặng Nghiêu cũng kể cho Lục Kiều Kiều những chuyện xảy ra trong Minh Ngục kết giới, thuật lại rành rọt một lượt toàn bộ quá trình Trảm long quyết rơi vào tay An Thanh Nguyên. Đồng thời, Trương Bồi Nguyên cũng giải thích với Lục Kiều Kiều cách sử dụng và thành phần của Trảm long quyết, để cô biết dù An Thanh Nguyên có được Trảm long quyết cũng không thể lập tức đem ra sử dụng trảm sát long mạch, trong lòng cũng nhẹ nhõm đôi phần.

Lúc này, Lục Kiều Kiều đang ở trên lưng Jack, ngồi cao nhất, nhìn cũng xa nhất, trông thấy có ba thớt ngựa đen đang theo dòng Lô Khê từ đằng xa

https://thuviensach.vn

chạy tới dưới ánh chiều tà. Ngựa chạy tới trước mặt họ, thì ra là nhị ca An Thanh Viễn của Lục Kiều Kiều, dẫn theo hai bảo tiêu Tần Đại Hải và Lữ Thuận. An Thanh Viễn vừa tới phủ Thiên Sư, từ đằng xa đã nhận ra Lục Kiều Kiều ngồi trên cao, anh ta tung mình xuống ngựa chạy tới trước mặt cô, kéo tay thân thiết hỏi: “Tiểu Như! Làm ta lo chết đi được, ta cầu xin Vô Vị đại sư ba ngày ba đêm, lại còn quyên hai trăm lượng bạc tiền dầu đèn, ông ấy mới chịu nói muội đã đến phủ Thiên Sư đấy, bọn ta liền chạy một mạch tới đây luôn. Đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao muội bị thương ra nông nỗi này? Muội búi tóc lên như thế, có phải đã lấy chồng rồi không?”

Lục Kiều Kiều vừa trông thấy An Thanh Viễn liền khóc rống lên, thương tâm khôn tả, cô ôm cổ An Thanh Viễn vừa ra sức lắc vừa nói: “Nhị ca, huynh lại đến trễ rồi…”

Được Niwa Kumo cứu chữa, An Long Nhi nhanh chóng tỉnh lại, nó vừa tỉnh táo liền hoang mang sờ sờ chỗ áo bị rách trước ngực, rồi thình lình đứng phắt dậy nói với Lục Kiều Kiều: “Cô Kiều, sách bị cướp mất rồi, cháu đuổi theo lấy lại!” Dứt lời, nó liền rảo chân chạy ra khỏi trấn Thượng Thanh.

Miyabe Ryokura vội vàng đuổi theo ôm nó lại, Jack cõng Lục Kiều Kiều nói: “Long Nhi, mày đã làm tốt lắm rồi, những chuyện khác thong thả bàn bạc sau, giờ cứ ở đây nghỉ ngơi dưỡng thương trước đã…”

An Long Nhi hết sức áy náy, cúi gằm mặt nói với Lục Kiều Kiều: “Xin lỗi cô, tại cháu ngu ngốc quá.”

Lục Kiều Kiều dịu dàng vuốt tóc nó nói: “Long Nhi, mày không ngốc, mày là người dũng cảm nhất mà cô Kiều từng gặp… tin lời cô Kiều đi, người thiện người khinh trời không khinh, người ác người sợ trời không sợ.”

https://thuviensach.vn

Jack cũng mỉm cười nói với An Long Nhi: “Trương Thiên Sư cho bọn anh biết rồi, em mới là người có năng lực sử dụng Trảm long quyết nhất, kể cả bọn người xấu lấy được quyển sách ấy, chúng cũng không biết dùng đâu. Em hãy dưỡng thương cho khỏe hẳn, rồi chúng ta sẽ cùng cố gắng đoạt lại nó.”

An Long Nhi cũng cười cười, không lộ vẻ gì ra mặt nữa.

Hotta Masayoshi cầm thanh Vô Minh đao đi tới bên cạnh An Long Nhi, bảo nó: “Long Nhi, thanh đao này là một trong ba thanh bảo đao của phái ninja Koga, tên gọi Vô Minh, ở Nhật Bản, nó là bảo vật trong truyền thuyết đấy. Cậu và nhiều người bạn Trung Quốc đã tiêu diệt quân đoàn ninja truy sát chúng tôi, giải quyết mối nguy đe dọa tính mạng vẫn bủa vây chúng tôi ở khắp mọi nơi, thanh đao này thuộc về vinh quang của cậu…”

An Long Nhi định thoái thác, song Hotta Masamoto cũng lên tiếng: “Cậu đã học được kiếm pháp mạnh nhất của Miyabe tiên sinh, không có một thanh đao tốt thì không thể phát huy được kiếm thuật của cậu, Long Nhi, xin đừng từ chối nữa.”

An Long Nhi liền đón lấy thanh đao, nở nụ cười vui vẻ chất phác, sau khi nó khom người cảm tạ mấy võ sĩ Nhật Bản, Trương Bồi Nguyên gọi tất cả vào trong phủ.

Lúc mọi người trở lại điện Ngọc Hoàng tìm Tôn Tồn Chân, y đã đi đâu không rõ.

Trải qua một khoảng thời gian ổn định và trị liệu, mọi người bắt đầu sắp xếp bước đường tiếp theo của mình.

Sau khi nghiên cứu, mọi người đều cho rằng sau khi lấy được Trảm long quyết, An Thanh Nguyên ắt hẳn sẽ lập tức dùng thử, cũng ắt hẳn sẽ không có hiệu quả, vậy thì khả năng anh ta quay lại tìm Lục Kiều Kiều hoặc An Long Nhi là rất lớn. Bởi thế, muốn đoạt lại Trảm long quyết, trước mắt

https://thuviensach.vn

động không bằng tĩnh, từ ngoài sáng chuyển vào trong tối, tiến hành phản kích An Thanh Nguyên mới là cách làm sáng suốt nhất.

Muốn chuyển vào trong tối, cách tốt nhất không gì ngoài đi xa một thời gian, vì vậy An Thanh Viễn đề nghị vợ chồng Lục Kiều Kiều cùng anh ta đến Đằng Xung, Vân Nam chơi một phen, đằng nào thì Lục Kiều Kiều cũng rất thích trang sức bằng ngọc thạch, cô có thể học cách đánh cược đá ngọc, không khéo còn phát tài to. Lục Kiều Kiều nghe vậy thì mừng rỡ ra mặt, ngày ngày nhảy chân sáo đòi đi Vân Nam.

Mấy người Nhật Bản không những vô cùng cảm kích bọn Lục Kiều Kiều, mà còn kết thành bạn tốt với Trương Thiên Sư. Bọn họ ở lại phủ Thiên Sư mười mấy ngày, sau khi tham gia giúp đỡ trị liệu cho các đạo sĩ bị thương và sửa sang lại phủ Thiên Sư, liền thu dọn hành trang từ biệt mọi người, bốn người lại tiếp tục lên đường tìm kiếm pho sách về đạo cường quốc, Hải quốc đồ chí.

Một tháng sau, vết thương ở chân Lục Kiều Kiều đã gần khỏi hẳn, khoảng thời gian này cô và An Long Nhi chính thức nhận sắc phong đạo sĩ của Thiên Sư đạo, được Trương Bồi Nguyên đích thân truyền thụ mật pháp Thiên Sư đạo, công lực và thuật sử dụng phù chú đều tiến bộ thêm một bậc.

Một hôm, Lục Kiều Kiều và mọi người bàn bạc, cũng đã đến lúc phải lên đường đi Vân Nam. Jack đương nhiên đồng ý cả hai tay, Đặng Nghiêu cũng sẵn lòng đi Vân Nam cùng họ để tránh sự truy bắt của quan phủ một thời gian, chỉ có An Long Nhi là gác tay lên Đại Hoa Bối ngồi bên cạnh lặng lẽ không nói gì. Lục Kiều Kiều sớm đã phát hiện, từ sau trận chiến ở phủ Thiên Sư, An Long Nhi vẫn luôn trầm mặt ít nói một cách bất thường.

Lục Kiều Kiều thử hỏi dò: “Long Nhi, có muốn đi Vân Nam chơi không?”

https://thuviensach.vn

Những ngày này, An Long Nhi vẫn luôn trăn trở với những lời An Thanh Nguyên nói với nó. An Thanh Nguyên từng hỏi nó, có bao giờ nghĩ đến tương lai của mình hay chưa, có thể cả đời đi theo Lục Kiều Kiều hay không, một nam tử hán thì nên sống thế nào cho phải?

Trước khi Lục Kiều Kiều thành hôn với Jack, An Long Nhi rất thích đi theo cô, nó sẵn lòng vì cô làm bất cứ chuyện gì, nhưng giờ đây, nó chỉ thấy đau khổ; kể cả Lục Kiều Kiều có chấp nhận nó đi theo, bản thân nó cũng không còn là thằng bé An Long Nhi cam tâm làm người ăn kẻ ở suốt đời như trước đây nữa.

Trong cái đêm cùng An Thanh Nguyên, Hotta Masayoshi uống rượu ngắm trăng, xem phong thủy, bàn về đại thế thiên hạ trên núi Thanh Nguyên ấy, An Long Nhi đã hỏi An Thanh Nguyên, nam tử hán nên thực hiện mục tiêu của đời mình như thế nào, làm sao để kiến công lập nghiệp. An Thanh Nguyên nói với nó, trước tiên phải có một mục tiêu vĩ đại, sau đó phải tìm hiểu con đường dẫn đến mục tiêu ấy, cuối cùng là từng bước từng bước tiến lên.

Đường có thể sai, đi có thể không được nhanh, nhưng chỉ cần không ngừng lại, mục tiêu không thay đổi thì mỗi khi bước một bước cũng là đến gần mục tiêu hơn một bước.

Qua lời của An Thanh Nguyên, An Long Nhi đã học được cách không cam lòng, điều này làm nó không muốn tiếp tục sống theo phương thức cũ nữa. Lục Kiều Kiều rõ ràng chính là mục tiêu của đời nó, nhưng trên thực tế, mục tiêu này không thể đạt tới được, một mục tiêu không thực tế làm sao có thể thông qua nỗ lực mà thực hiện được? Lục Kiều Kiều đã đặt tên mới cho An Long Nhi, cho nó một cuộc sống mới, đồng thời cũng trao cho nó năng lực để sinh tồn, nhưng cứ tiếp tục đi theo Lục Kiều Kiều, nó sẽ lại rơi vào một sự bất biến khác.

https://thuviensach.vn

Nó hỏi ngược lại Lục Kiều Kiều, vẫn chờ câu trả lời mà mình mong đợi: “Cô Kiều, cô muốn cháu cùng đi Vân Nam không?”

Lục Kiều Kiều nghe ra được ý tứ trong câu hỏi ấy, cô đi tới trước mặt An Long Nhi, mỉm cười đầy ẩn ý: “Đường là do tự mình chọn, con đường ba tháng trước là do Long Nhi chọn, con đường hôm nay cũng vậy…”

Thoạt nghe như thuận theo ý nó, nhưng không hề có níu giữ và yêu cầu, đây không phải là một lời đòi hỏi. An Long Nhi buồn rầu nói: “Trương Thiên Sư nói cháu có thể ở lại phủ Thiên Sư tiếp tục tu luyện.” Nói xong, nó cúi gằm mặt, chăm chắm vuốt đầu Đại Hoa Bối.

Lục Kiều Kiều khẽ đáp: “Vậy được, sau này gặp lại.”

Đêm đầu tiên sau khi Lục Kiều Kiều rời đi là đêm rằm, An Long Nhi dẫn theo Đại Hoa Bối tới bờ sông Lô Khê, nhìn theo con đường bọn Lục Kiều Kiều đi một hồi thật lâu.

Dưới ánh trăng bàng bạc, bên bờ sông đã kết thành một lớp băng mỏng, Đại Hoa Bối cuộn mình liếm lông từng chút một, sau đó liếm sạch bốn chân và móng vuốt, cuối cùng dùng chân rửa sạch mặt, tựa như đang thực hiện một nghi thức tôn giáo thành kính nào đó; chân trước nó chống thân lên cao, hai chân sau dồn sức ưỡn thẳng thân mình, ngẩng đầu hướng về vầng trăng tròn tru lên như sói…

An Long Nhi phát hiện, trong thân thể con chó lai này, chảy dòng máu sói thuần chủng.

Tôn Tồn Chân không thể chịu đựng thêm được nữa, không từ mà biệt, lặng lẽ rời khỏi phủ Thiên Sư.

Lúc y rời khỏi chùa Tịnh Cư, Vô Vị đại sư từng nói, cảm thấy khổ thì quay lại, sau khi trở về chùa Tịnh Cư, Tôn Tồn Chân vẫn luôn quỳ trước tượng Phật Tổ trong Đại Hùng bảo điện.

https://thuviensach.vn

Ba ngày sau, thời kinh chiều đã kết thúc, chúng tăng tản đi, trong Đại Hùng bảo điện chỉ còn một mình Tôn Tồn Chân quỳ trước ngọn đèn xanh leo lét, Vô Vị đại sư gầy gò thấp nhỏ cầm theo cây thiền trượng cao hơn ông cả cái đầu, bước đến bên cạnh y lần nữa. Ông đứng một lúc, đột nhiên cất tiếng hỏi: “Đã hiểu ra chưa?”

Tôn Tồn Chân không trả lời, Vô Vị đại sư thấy tấm vải đen che mặt y khe khẽ run lên, từ trong miệng y buông ra một chữ, “Khổ.”

Vô Vị đại sư thì thầm hỏi: “Khổ gì?”

“Cầu bất đắc… ái biệt ly… oắn tắng hội… ngũ uẩn sí liệt… [2]”

[2] Bốn trong tám nỗi khổ theo quan niệm Phật giáo. Lần lượt là khổ vì không được toại nguyện, khổ vì yêu mà phải chia lìa điều mình yêu, khổ vì phải tiếp xúc với những thứ mình ghét, khổ vì sự hội tụ và xung đột của ngũ uẩn.

Vô vị đại sư mỉm cười quay đầu lại nhìn Phật Tổ cao cao phía trên, chầm chậm xoay người, áp tay lên đỉnh đầu Tôn Tồn Chân, rì rầm tụng niệm:

“Hữu tình đến gieo giống, nhân đất quả lại sinh, Vô tình đã không giống, không tính cũng không sinh.”

Sau một hồi trầm mặt, toàn thân Tôn Tồn Chân co giật run rẩy dữ dội, y lặng lẽ khóc than, hai tay che mặt quỳ sụp xuống bồ đoàn.

HẾT TẬP 2

https://thuviensach.vn